

Vô Sắc Công Tử

Contents

Vô Sắc Công Tử	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	7
3. Chương 03	11
4. Chương 04	15
5. Chương 05	19
6. Chương 06	23
7. Chương 07	26
8. Chương 08	29
9. Chương 09	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	64
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	78
23. Chương 23	81
24. Chương 24	84
25. Chương 25	88
26. Chương 26	91
27. Chương 27	95
28. Chương 28	100
29. Chương 29	104
30. Chương 30	108
31. Chương 31	111
32. Chương 32	116
33. Chương 33	120
34. Chương 34	124
35. Chương 35	128
36. Chương 36	132
37. Chương 37	136
38. Chương 38	140
39. Chương 39	144
40. Chương 40	147
41. Chương 41	151

42. Chương 42	154
43. Chương 43	158
44. Chương 44	161
45. Chương 45	164
46. Chương 46	168
47. Chương 47	171
48. Chương 48	174
49. Chương 49	178
50. Chương 50	181
51. Chương 51	185
52. Chương 52	188
53. Chương 53	192
54. Chương 54	196
55. Chương 55	200
56. Chương 56	204
57. Chương 57	207
58. Chương 58	211
59. Chương 59	215
60. Chương 60	219
61. Chương 61	223
62. Chương 62	226
63. Chương 63	229
64. Chương 64	232
65. Chương 65	236
66. Chương 66	240
67. Chương 67	243
68. Chương 68	247
69. Chương 69	251
70. Chương 70	255
71. Chương 71	258
72. Chương 72	263
73. Chương 73	268
74. Chương 74	272
75. Chương 75	276
76. Chương 76	280
77. Chương 77	283
78. Chương 78	288
79. Chương 79	290
80. Chương 80	294
81. Chương 81	298
82. Chương 82	302
83. Chương 83	306
84. Chương 84	310
85. Chương 85	312
86. Chương 86	316
87. Chương 87	320
88. Chương 88 (hết)	325

Vô Sắc Công Tử

Giới thiệu

Câu chuyện xưa về một con sói xấu xa hiểm độc thua vào tay một con thỏ hiền lành trung thực. Đối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sac-cong-tu>

1. Chương 01

Thư Đường là một thiếu phụ bị ruồng bỏ, có người nói đây là quả báo, chính bản thân nàng cũng nghĩ như vậy.

Lúc Thư Đường còn rất nhỏ, đã từng gây ra chuyện bội tình bạc nghĩa.

Năm ấy là một năm sung túc, hoa đẹp, trăng tròn.

Chiêu Hòa đế của Anh Triều quốc dẫn theo hai tiểu hoàng tử đến viếng thăm Nam Tuấn quốc.

Anh Triều là một quốc gia rộng lớn mệnh mông, lãnh thổ mở mang gồm có hai kinh thành và mười tám châu thành trải dài trên một diện tích đến mấy vạn dặm. Nam Tuấn là một nước nhỏ như con kiến, tất cả đất đai gộp lại cũng không bằng ba châu thành của Anh Triều quốc.

Nam Tuấn vương của Nam Tuấn quốc tính tình chỗ nào cũng tốt, chỉ có điều là bị sĩ diện, nghe nói Hoàng đế nước láng giềng và ấu tử đến, lập tức quýnh đến run chân, suốt đêm triệu kiến đại thần, bằng bất cứ giá nào lần này nhất định cũng phải giữ thể diện trước mặt đại quốc.

Bọn quan lại tính toán sổ sách, nói là tạm thời bạc trong quốc khố vẫn còn có thể gắng gượng chống đỡ nổi chuyện tu bổ cung điện để giữ thể diện, nhưng lại nảy sinh một vấn đề vô cùng nan giải khác. Hậu cung của Hoàng đế Anh Triều quốc, mỹ nhân hơn ba ngàn người, cung nữ hơn cả vạn người, về điểm này, dù thể nào đi nữa Nam Tuấn quốc cũng không thể so sánh bằng. Phải biết Nam Tuấn quốc là một nước nhỏ, kinh đô đóng tại Kinh Hoa thành, dân cư không nhiều, nữ quyền tuổi thanh xuân còn chưa cưới gả càng ít ỏi.

Nam Tuấn vương lại không đồng ý, hần nghĩ, trên đời này làm gì có chuyện bạc bẽo bất công như thế.

Mấy ngày sau, nơi nơi đều dán bằng vàng, tuyên bố chiêu mộ cung nữ ngắn hạn, thời hạn phục vụ là một tháng, trả thù lao mười hai lượng bạc.

Dân chúng bị bạc trắng bóng lấp lánh làm đỏ cả mắt, ai nấy đều đem nha đầu nhà mình tiến cung.

Có một gã họ Thư, tên Tam Dịch, làm nghề bói toán dạo, nhân đi ngang qua đọc được bằng vàng, trong lòng rất lấy làm rung động.

Sau khi về nhà, hần nghiêm túc nói với khuê nữ nhà mình “Trong cung đang chiêu mộ cung nữ ngắn hạn, việc này rất phù hợp với người!”

Khue nữ nhà hần gật đầu như già tởi.

Thư lão tiên sinh ra vẻ thần bí: “Người biết tại sao loại việc này phù hợp với người hay không?”

Thư lão tiên sinh yêu thương vuốt ve đầu khuê nữ của mình, nhìn xa trông rộng nói: “Nước thường chảy xuống chỗ trũng, làm người phải biết trèo lên chỗ cao. Nếu người cứ đi theo cha người như vậy, sau này

cùng lắm chỉ có thể gả cho một tên tiểu tử nào đó. Nhưng nếu lần này người tiến cung, có cơ hội dụ dỗ được con nhà phú quý, sau này mặc sức đeo vàng bạc ngọc ngà đầy người, biến thành phượng hoàng mà bay lên cảnh cao.”

Khuê nữ nhà hần sững sốt, nhếch miệng cười hăng hắc nói “Phụ thân, ta thấy tiểu ca ca bán đồ chơi bằng đường phèn ở ngã tư đường trông có vẻ rất oai, ta thích hần.”

Phụ thân nàng sững sốt, thái dương hần lên một đường gân xanh, túm cây chổi hét lớn: “Ta đánh chết người, con nha đầu thối không biết cầu tiến này!”

Nguyên khuê nữ của Thư gia tên là Hồng Nữu. (Tạm dịch: Nữu là con nhóc)

Vì muốn tiến cung, Thư Tam Dịch suốt đêm bói tự, sửa lại cho nàng một cái tên nho nhã hơn, gọi là Thư Đường.

Thư Đường được đặt tên mới, mừng rỡ cười thầm không ngớt.

Lúc đó Thư Đường mới chỉ có sáu tuổi, nhưng Thư Tam Dịch cha nàng lại cho rằng lập gia đình là một kỹ thuật sống, phải đào tạo từ khi còn tấm bé. Vì thế hôm sau, khi Thư Tam Dịch đưa tiến tiểu khuê nữ vào cung, dặn dò nàng thật kỹ lưỡng, phải hiền lương thực đức, phải quyến rũ mỹ hoặc, phải đoan trang nhàn tĩnh, tỏ vẻ đáng tin cậy một chút.

Dặn dò xong, Thư Tam Dịch lại nói: “Trong cung, thế gia đệ tử con nhà quan lại người đều có thể dụ dỗ, duy chỉ có một người, người phải cách xa hần ra nghe chưa!”

Người này không ai khác ngoài Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên đến từ Anh Triều quốc xa xôi.

Nghe đồn, Anh Cảnh Hiên này tuy tiếng tăm bề ngoài có vẻ rất tốt, nhưng thực tế là một tiểu chủ nhân hư hỏng tồi bại, từ nhỏ đã háo sắc, phong lưu ngang tàng.

Tám tháng tuổi hần đã biết nói, câu đầu tiên là “tiểu nha đầu”. Khi hần được một tuổi, trong lễ thôi nôi chọn đồ vật đoán tương lai, giữa đồng giấy bút và thần binh lợi khí ngổ ngang, hần chọn đúng chóc một chiếc khăn tay hồng phấn thơm phưng phức. Khi hần được ba tuổi, luyện đứng trung bình tấn, thân hình không thăng bằng té nhào đề lên người một tiểu cung nữ, còn chảy nước miếng chèm bẹp hôn người ta một cái. Khi hần được năm tuổi, trên đường đến trường lân la làm quen với vài đứa trẻ khác, còn làm một bài dâm thơ khoe với Thái phó, tựa là “Tiểu Đào hồng xuân tình”.

Lúc sáu tuổi hần đã bắt đầu biết đùa giỡn cung nữ, bảy tuổi biết thưởng thức Đông cung, tám tuổi biết cải trang trốn ra cung đi dạo kỹ viện, nổi tiếng với biệt danh là “Vân Hiên”, trở thành một trong những tay vắn liễu tâm hoa có hạng ở kinh thành năm đó, chính là Vân tiểu gia thanh danh lan xa ngàn dặm.

Năm nay Vân tiểu gia được chín tuổi, cái gì nên hiểu, cái gì không nên hiểu, hần đều triệt để thấu đáo nắm tốt trong lòng bàn tay. Nếu ví hần là một con chồn thành tinh, vậy trong mắt hần, một nữ oa nho nhỏ chính là một con gà tơ nằm trên thớt đợi bị hần làm thịt.

Thư Tam Dịch lưu loát phê phán Đại hoàng tử không đáng một đồng tiền, cuối cùng tổng kết lại ba chữ, hần chính là một Tiểu sắc phôi. (Tạm dịch: thằng nhãi ranh háo sắc)

Thư Đường dựng thẳng hai lỗ tai lên nghe, cuối cùng cũng nhớ kỹ ba chữ: Tiểu sắc phôi.

Nửa tháng sau, Thư Đường trở thành nữ đồng phục vụ trong cung Tam Hoa. Một tháng sau, Chiêu Hòa đế mang theo hai vị tiểu hoàng tử chính thức viếng thăm Nam Tuấn quốc. Cả nước vui mừng cùng nhau tiếp đón trọng thể.

Một đêm nọ, dưới vầng trăng treo cao cao trên trời, Nam Tuấn vương mở tiệc đón tiếp Chiêu Hòa đế, tận sức khuyến mãi lấy lòng Chiêu Hòa đế.

Hai tiểu hoàng tử cũng uống chút rượu, rượu vừa trôi xuống cổ họng thì bỗng nổi can đảm lên, trong hai người liền có một người vỗ ngực bước ra, muốn lên đài hiến nghệ.

Đúng lúc đó, tiểu Đường nhà họ Thư đang ngủ gà ngủ gật, chợt nghe một tràng vỗ tay hoan hô vang dội như sấm, choàng tỉnh dậy, thấy một tiểu đồng trong bộ y phục màu đen đang cầm song đao bước lên đài.

Hình dáng tiểu đồng kia, chắc...chắc..., còn đẹp hơn ba phần so với Đệ nhất đại mỹ nhân Kinh Hoa thành Thủy Sát, đặc biệt giữa mi tâm còn lộ ra anh khí, không biết sau này trưởng thành dung mạo còn hại nước hại dân đến cỡ nào.

Thư Đường nhìn mà choáng váng. Giờ phút này trong đầu nàng chỉ còn sót lại mỗi một câu dặn dò của cha: chọn trạng phu, chớ chọn người nói như rồng leo, làm như mèo mửa, dù đỗ được một gã thị vệ trong cung cũng đủ rồi. (Tục ngữ: Ăn như rồng cuốn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa: ý là nói thì hay mà làm thì dở)

Nhìn lại tiểu đồng trong bộ hắc y này, cầm song đao trên tay, khoa chân múa tay vô cùng sinh động, còn không phải là thị vệ trong cung sao?

Thư Đường chớp mắt mấy cái, nở nụ cười đen tối.

Tiệc tùng nửa chừng, tiểu đồng trong bộ hắc y khoa chân múa tay xong, liền theo một tiểu đồng trong bộ thanh y khác đến Quỳnh Hoa uyển.

Thư Đường xách lăng hoa lên đi theo.

Tại Quỳnh Hoa uyển, dưới ánh trăng sáng rực rỡ, vạn cây hoa đào đua nhau khoe sắc thắm.

Hai tiểu đồng dung mạo xinh đẹp đến mức người người đều trầm oán. Hắc y tiểu đồng mặt mày ôn nhu hòa, hần vịn cành đào bẻ lấy một đóa hoa, cười nói với tiểu đồng còn lại “Tranh thiên hạ thật không có ý nghĩa, làm người phải lẽ loi cô độc thì còn gì là thú vị? Chi bằng hai ta tranh thê tử đi?”

Thanh y tiểu đồng không thèm quan tâm đến hần, liếc hần một cái rồi bước thẳng về phía trước.

Thư Đường nghe được chữ “thê tử” liền hết sức kích động. Lập tức nghiêng ngả lão đảo chạy đến từ sau cây đào, mặt dày hỏi “Tiểu tướng công, người muốn cưới nương tử sao?”

Hắc y tiểu đồng sừng sốt, khóe môi cong lên.

Thư Đường bịch bịch tiến lên hai bước bám chặt lấy, mạnh dạn tự đề cử bản thân “Tiểu tướng công, người thấy ta có đẹp không?”

Hắc y tiểu đồng chớp chớp hai mắt như trăng rằm, ánh mắt quét từ nốt ruồi son giữa mi tâm đến nốt ruồi đen nơi khóe mắt của nàng, nhưng vẫn không lên tiếng.

Thư Đường bị nụ cười của hần làm chói cả mắt, lấy một cành hải đường trong lăng hoa ra vôn vè trong tay, nửa ngượng nửa trắng trợn “Tiểu tướng công, ta thấy người thật đẹp, ta thích người nha!”

Đuôi mày của hắc y tiểu đồng khẽ nhướng lên, rót cuộc hần cười hì hì hỏi một câu “Tiểu nha đầu người tên họ là gì?”

Thư Đường vừa nghe hần hỏi, cảm thấy sức hấp dẫn của bản thân mình tăng hần lên, kích động quá, khó tránh khỏi hơi lấp bắp: “Hong, Hong Nử.”

Ngừng một lát, bỗng nàng kiễng chân, cầm cành hoa trong tay cắm lên búi tóc của hắc y tiểu đồng, nỗ lực kiên trì nói: “Tiểu tướng công, nếu không người làm tiểu nương tử của ta đi?” Nói xong, nàng “chụt” một tiếng, hôn cái chóc lên mặt của tiểu đồng.

Đôi mắt của hắc y tiểu đồng chớp chớp, ánh mắt lưu chuyển xoay vòng vòng.

Thanh y tiểu đồng phía trước thấy tình cảnh bên này như vậy, “xì” một tiếng cười rộ lên.

Thư Đường tưởng “nương tử” nhà mình then thùng, vừa vui mừng hớn hở chạy đến dắt tay hần vừa hỏi “Tiểu tướng công, người có nguyện ý theo ta về nhà làm ấm chăn giường không?”

Nói xong, nàng cũng không chờ hắc y tiểu đồng trả lời, cứ lôi xoành xoạch hần đi theo mình. Ai ngờ vừa xoay người lại, Thư Đường đã thấy toàn bộ cung nữ thái giám đều run rẩy quỳ xuống.

Thư Đường ngây người ra.

Đúng lúc có ba người chạy đến Quỳnh Hoa uyển, trong đó có hai tiểu đồng quỳ xuống liên tục vái lạy, gọi hắc y tiểu đồng là Đại hoàng tử, gọi thanh y tiểu đồng là Nhị hoàng tử.

Nghe bọn họ tung hô xong, trong đầu Thư Đường ong lên một tiếng. Nàng liên tiếp lùi ra sau mấy bước, trừng lớn mắt hỏi “Người...người...người là Đại hoàng tử? Là Anh cái gì Hiên đó hả?”

Ánh mắt hắc y tiểu đồng lưu chuyển vòng vòng, mím môi nhìn nàng cười nói “Anh Cảnh Hiên”.

Thư Đường choáng váng, nhất thời nhảy nhồm lên ba thước, chỉ vào Anh Cảnh Hiên hô to lên một câu: “Tiểu sắc phôi!”, rồi ném lẳng hoa trong tay đi, chạy vội mất dạng như một con thỏ.

Các cung nhân có mặt tại hiện trường ai nấy đều choáng váng, chỉ có Nhị hoàng tử là vui sướng khi người khác gặp họa.

Sau một hồi lâu, mọi người mới kịp thời phản ứng, tất cả đều đứng dậy nhao nhao đòi bắt tiểu nha đầu kia lại. Không ngờ Đại hoàng tử lúc này mới chín tuổi đầu khoát tay áo, khoan dung độ lượng nói “Quên đi, chỉ là một tiểu nha đầu gốc ghéech mà thôi.”

Bọn cung nhân sững sờ gục gặc đầu, lại thấy Anh Cảnh Hiên thâm thúy sờ sờ lên gương mặt của chính mình, liếm liếm môi, khoe miệng cong lên cười “Tiểu sắc phôi? Tiểu tướng công?”

Lại nói Hồng Nữ nhà họ Thư một đường kinh hoàng chạy vội về nhà, ngay cả thù lao làm cung nữ cũng không lĩnh.

Thư Tam Dịch thấy điệu bộ nữ nhi như vậy, liền sà lại hỏi đã xảy ra chuyện gì. Thư Đường thật vất vả mới hoàn hồn lại, bèn đem hết sự tình đầu đuôi ngọn ngành kể lại.

Cũng không biết là tại sao lương tâm chợt trở dậy, tiểu Thư Đường sau khi kể lại xong, trong lòng lại thấy có chút hối hận.

Cho dù Đại hoàng tử là một tên háo sắc, nhưng ngấm lại thì chính nàng đã đùa bốn hấn trước, còn trước mặt bọn cung nhân tự định chung thân với hấn, cuối cùng vô tình vô nghĩa khước từ rồi vứt bỏ hấn lại.

Mới sáu tuổi, nhận thức của Thư Đường về mặt tình cảm chỉ giới hạn trong những câu chuyện xưa được kể dạo nơi đầu đường cuối phố, cho rằng thổ lộ trước khóm hoa dưới ánh trăng xong liền trực tiếp đưa vào động phòng hoa chúc. Nàng thở ngán than dài, thập phần ảo não, thâm cảm thấy bản thân mình đã phạm vào tội bội tình bạc nghĩa.

Đêm đó, cũng có một người cũng ảo não không kém gì nàng, đó chính là Thư lão tiên sinh Thư Tam Dịch.

Thư Tam Dịch nguyên là một tú tài bị thi rớt, chuyển sang làm thầy bói, toàn dựa vào công phu nói hươu nói vượn mà kiếm tiền. Sau khi Thư Đường tiến cung, hấn nghĩ sắp được lĩnh mười lượng bạc rông, nên không dọn hàng làm ăn nữa. Hiện nay, của cải dành dụm trong nhà đã dùng hết, sắp đói đến nơi.

Cả đêm này, cha và nữ nhi, hai người người than một tiếng, ta than một tiếng, hai đôi mắt trắng dã ngồi chờ hừng đông.

Một tia sáng bình minh le lói xuất hiện, thấp sáng linh cảm của Thư Tam Dịch. Hấn vỗ mạnh lên đùi một cái chát, trải giấy mài mực, nhắc bút lên nói “Nữ nhi, lại đây, đem hết cuộc gặp gỡ bất ngờ ly kỳ giữa người và Đại hoàng tử hồi tối này kể lại tường tận cho cha nghe”.

Một tháng sau, trên đường phố Nam Tuấn quốc xuất hiện một quyển tiểu thuyết thể loại nhật ký tựa đề “Cuộc ước hẹn trong bụi hoa của tuyệt sắc công tử”, dưới tiêu đề còn thêm một hàng chữ nhỏ “Một vài chuyện bí mật không thể tiết lộ giữa ta và Đại hoàng tử”.

Bản tiểu thuyết này, một nửa là sự thật, một nửa là bịa đặt, vừa ướm át vừa cô đọng, vừa hấp dẫn vừa miên man. Kể lại câu chuyện Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên của Anh Triều quốc khi còn trẻ tuổi đã đến Nam Tuấn quốc, bất ngờ gặp gỡ một tiểu mỹ nhân, hai người vừa gặp lần đầu thì gây chuyện giận hờn trách móc, gặp lần thứ hai lại sinh ra si mê nhau, gặp lần thứ ba thì yêu nhau, cuối cùng hiểu lòng nhau mà ước hẹn thể nguyện – một câu chuyện tình yêu cổ điển có nhiều tình tiết thay đổi bất ngờ, lên bổng xuống trầm hết sức hấp dẫn.

Sách vừa ra, văn phong tuy lưu manh nhưng cô đọng, tuy cợt nhả nhưng lại có chút hồn nhiên, vừa chào hàng đã lập tức bán hết sạch. Từ tráng đinh tâm hồn sắt đá đến lão già, nữ tử, hài tử, đều đổ xô vào như bầy vịt.

Lại nói tiếp, tác giả quyển bút ký này không ai khác, chính là Thư lão tiên sinh Thư Tam Dịch.

Mặc dù Thư Tam Dịch biết cách này có thể làm giàu, nhưng hắn cũng hiểu được đạo lý hễ việc gì có chuyển biến tốt thì nên ngừng lại. Được một món bạc kha khá, hắn liền mở một khách điểm ở ngõ nhỏ phía tây Kinh Hoa thành, tiện thể bán kèm rượu Thiệu Hưng lâu năm. Vài năm sau, khách sạn thuê thêm vài tiểu nhị, cuộc sống cũng tạm gọi là sung túc.

Nhưng mà, “mãn tắc dật, doanh tắc khuy”, phàm hễ chuyện gì quá tốt đẹp trôi chảy sẽ gặp phải khó khăn trắc trở ngay.

Cha con nhà họ Thư thuận buồm xuôi gió trải qua mười một năm. Năm nay, rốt cuộc Thư Đường cũng tròn mười bảy tuổi, đúng là thời điểm đẹp nhất để xuất giá.

Vào mùa xuân năm nay, tại Kinh Hoa thành – kinh đô của Nam Tuấn quốc, có một vị công tử xuất hiện.

Vị công tử này dung mạo tuyệt sắc, tên gọi Vân Trầm Nhã, từ khi vừa lộ diện trên đường cái, liền lập tức hạ bệ xuống danh hào Kinh Hoa thành đệ nhất mỹ nam của Nguyễn Phượng công tử.

Ngay cả Thư Tam Dịch một hôm vô tình đi trên đường phố, thấy phớt qua diện mạo của Vân Trầm Nhã mà cũng sinh choáng váng.

Hắn về nhà nói với Thư Đường: dung mạo của Vân Trầm Nhã này, ngay cả đệ nhất mỹ nam Nguyễn Phượng công tử căn bản cũng không thể so sánh với hắn, ngay cả đệ nhất mỹ nữ của Kinh Hoa thành năm xưa là Thủy Sát cũng chỉ là trò hề so với hắn. Chỉ bằng đôi mắt và hàng chân mày của hắn cũng đã đủ vô cùng ngọc thụ lâm phong, kinh nhược thiên nhân rồi.

Mỹ nhân như phong cảnh, xem thì sướng nhưng xài không được.

Thư Đường xem những lời này như gió thoảng bên tai, một lòng một dạ muốn tìm một nhà gia thế vững chắc, một trạng phu trung hậu thật thà.

Nàng cũng không hề biết Vân Trầm Nhã này, thân thế không rõ, thái độ làm người trong ngoài không đồng nhất, che giấu tâm địa gian trá đầy mình, đến từ Anh Triều quốc rộng lớn xa xôi.

Có lẽ đây là duyên phận, bởi vì hết lần này đến lần khác vận mệnh đưa đẩy Thư Đường gặp Vân Trầm Nhã, cùng hắn dây dưa không rõ.

2. Chương 02

Sau này, khi Thư Đường nhớ lại đoạn tình giữa mình và Vân Trầm Nhã, vẫn hết sức bình tĩnh.

Khi thì nàng cho rằng mình như một chiếc ghe nhỏ vượt qua sóng ngầm, đại đa số thời điểm nàng cho rằng mình như một cọng lông gà bay lên chín tầng mây, mà Vân Trầm Nhã là một đóa hoa lài tươi, còn nàng là một bãi phân trâu.

Thư lão tiên sinh tính tình có vẻ nóng nảy hơn, đối với mối quan hệ thông gia này tổng kết lại chỉ có bốn chữ vô cùng đơn giản mà rõ ràng lưu loát: con mẹ nhà người.

Năm nay Thư Đường tròn mười bảy cái xuân xanh.

Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi, Thư gia hữu nữ sơ trưởng thành. (Tạm dịch: cạnh khóm trúc hoa đào nở hai ba cành, nhà họ Thư có đứa con gái mới lớn)

Thư lão tiên sinh khi trẻ tuổi vốn tướng mạo cũng đường đường, nhưng sinh ra nữ nhi lại không giống mình một chút nào.

Nhưng diện mạo con người đẹp hay không ba phần là nhờ nhan sắc tự nhiên bẩm sinh, bảy phần là nhờ y phục trang điểm. Thư Đường từ nhỏ đã quen mặc y phục vải thô dân dã, lại không đeo trang sức, không

trang điểm son phấn gì cả, tiểu mỹ nhân trong Kinh Hoa thành có xếp hạng đến thứ một trăm, cũng đếm không tới Thư Hồng Nữ nàng.

Tuy có gương mặt tựa phù dung, nhưng lại không có khí chất tác phong của một mỹ nhân xinh đẹp. Thư Đường ngoại trừ chuyện đùa bỡn Đại hoàng tử Anh Triều quốc trước đây mà nàng không muốn ai biết, mười năm nay nàng đều sống thật quy củ. Đến tuổi xuất giá, nàng nói với cha mình “Ta muốn tìm một nam tử hán trung hậu thật thà, giết heo bán thịt cũng được, dù sao đi nữa, chỉ cần trung thực là tốt rồi.”

Thư lão tiên sinh chấp nhận ngay. Lão ra một số bạc, nhờ bà mối họ Lưu nổi danh nhất Kinh Hoa thành soạn thảo một quyển Hoa tập. Trong Hoa tập ghi lại ngày sinh tháng đẻ, của cải quén của các vị thiếu công tử trong thành đến tuổi mà chưa thành hôn.

Đêm đó, Thư Đường không ngờ cha nàng lại dốc lòng ra tay như thế, dưới ánh đèn vẽ vẽ họa họa ra một bức tranh chân dung tiểu Đường nhi xinh đẹp.

Thư Đường đạt được mục đích, trong lòng đang thầm vui vẻ, chợt thấy trước cửa tửu lâu nhà mình có một đám người tụm năm tụm ba chật như nêm cối. Có người xúm xít đông như vậy, chắc chắn là có chuyện hay để xem đây, Thư Đường bình tĩnh kết luận. Hai mắt nàng lờ lờ sáng rực lên, trong lòng nhộn nhạo như bị móng vuốt mèo cào. Trong chốc lát, nàng tay đẩy, chân gặt, nhào vào trong đám người kia tìm hiểu câu chuyện.

Đám người vây quanh thành một vòng nhỏ, bên trong vòng là một thiếu phụ ăn mặc lờ lợt và một vị thư sinh mặt mày thật thà.

Thư Đường trái nghe phải ngóng mới biết hai vị này, một là tú bà của Xuân Hoa lâu, một là tình nhân cũ của bà ta.

Lúc này, tú bà đang nhéo xách lỗ tai thư sinh lên, giữa đường chửi ầm lên, nói “Chưa thấy ai tàn nhẫn, ác độc, vong ân bội nghĩa như ngươi vậy. Năm đó ngươi thi rớt, đến bước đường cùng phải đi xin cơm mà ăn, cũng là lão nương ta đã thu lưu ngươi. Ngươi nói ngươi muốn họa Đông Cung đồ bán lấy tiền, cũng là lão nương ta đã sắp xếp cô nương trong lầu trình diễn tư thế giúp ngươi. Giờ thì tốt rồi, ngươi kiếm được bội tiền, khấm khá phát đạt, muốn thành gia lập thất, an cư lạc nghiệp. An cái con bà ngươi!”

Tú bà không biết sĩ diện kiểu này ai nấy chưa từng gặp bao giờ, mà thư sinh bội bạc kiểu này lại càng hiếm thấy.

Đám người vây xem xung quanh rảnh rỗi không có việc làm, đều bàn tán chỉ trích thư sinh kia. Thư Đường cũng bắt chước đám đông mắng mỏ theo vài câu, nói phải ngăn cản cô nương nhà nào có ý cùng hắn so bát tự, gả trúng hạng người như hắn thật là hỏng cả đời.

Ngoài đường huyền não ầm ĩ, kinh động đến người đang nhàn tản thưởng thức trà trên lầu.

Chỉ chốc lát sau, trên tòa lầu hai sát chỗ ven đường nọ, có người phe phẩy cây quạt, nhào mình ra khỏi cửa sổ, hứng thú đào đạt xem chuyện nhiệt não bên đường.

Có kẻ nhìn xuống, tất có người nhìn lên. Vốn đám đông đang chen chúc vây quanh xem đôi phu thê kia tranh cãi, nhưng vì nghe thấy tiếng hít hà, kinh hô của vài vị cô nương xung quanh, mọi người ai nấy đều ngược đầu lên, chiêm ngưỡng vị công tử trên lầu hai.

Thư Đường cũng bắt chước đám đông ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy vị công tử trên lầu hai nói nói cười cười, ánh mắt đảo qua đám đông dưới lầu, đầu đường cuối phố chợt như có một cơn gió xuân ấm áp thổi qua cảnh dương liễu đung đưa.

Thư Đường choáng váng, nghĩ chắc mình đang nhìn thấy thần tiên hạ phàm.

Tú bà dưới lầu trơ mắt nhìn đám đông trên đường đều bị vị công tử tuyệt sắc trên lầu hai thu hút sự chú ý, không khỏi cảm thấy mất hứng, đành buông lỗ tai của vị thư sinh kia ra, túm lấy hần lòi đi mất.

Vị công tử tuyệt sắc kia thấy không còn náo nhiệt để xem, hậm hực xòe cây quạt ra phe phẩy, thông thả quay lại trong lầu.

Trên cây quạt có vẽ một bộ mỹ nhân đồ. Thư Đường nhìn thấy mỹ nhân đồ, trong đầu âm vang một tiếng như sấm sét. Hôm nay có người đến đề thân với nàng, đó là Phòng Tam Nguyên - Phòng công tử, tín vật thỏa thuận là một cây quạt có vẽ bộ mỹ nhân đồ.

Trong lúc nhất thời, đáy lòng Hồng Nữu cô nương ngọt ngào như có hũ mật nghiêng nghiêng xuống. Nàng vui vẻ rạo rức cười rộ lên, bước chân nhẹ như được gió thổi, không biết nên đi về phía trước hay là lui về phía sau.

Đang lúc nàng do dự, chợt thấy một chiếc xe ngựa có phủ màn trúc trắng tinh dừng trước cửa lầu. Vị công tử tuyệt sắc ngồi trên lầu hai mới vừa rồi thông thả đi ra, phe phẩy cây quạt leo lên xe ngựa.

Màn trúc khê vén, gió xuân lay động. Công tử đoan chính, ôn nhuận như ngọc.

Thư Đường đứng bên góc đường lên nhìn, chứng kiến được cảnh này, hai mắt hôn mê đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa không kiềm chế được la lên một tiếng “Thần tiên ca ca”. Nàng sửa lại áo xống, hắng lấy giọng, đang muốn chạy ra chào, không ngờ phía trước xa phu đã vung roi lên, bạch mã hí vang tung bốn vó chạy mất.

Thư Đường ngẩn ngơ, trơ mắt nhìn chiếc xe bạch mã chậm rãi chạy qua trước mắt. Sau một lúc lâu, nàng mới hồi phục tinh thần lại, vỗ mạnh một cái chất lên trán, xoay người đuổi theo xe ngựa, một đường dọc theo con phố.

Bên trong chiếc xe ngựa, có người nửa nằm nửa ngồi nhàn nhã thích ý phe phẩy quạt, có người nghiêm nghị ngồi ngay ngắn.

Chỉ chốc lát sau, người có vẻ mặt nghiêm nghị nhắc màn lên nhìn nhìn ra phía sau, giật mình thấp giọng nói: “Đại hoàng... Đại công tử, có một cô nương đang đuổi theo xe ngựa của chúng ta.”

Động tác quạt chậm lại một chút, thanh âm cao hơn ngày thường ba phần “Sao? Tiểu nha đầu đó trông như thế nào?”

“... Hình dáng thật ra coi cũng có vẻ đoan trang, giữa mi tâm có một nốt ruồi son, khóe mắt có một nốt ruồi nhỏ, có chút kỳ lạ.”

Cây quạt khép lại, vỗ vào lòng bàn tay một tiếng “bép”: “Tư Không, người đưa lỗ tai lại đây.”

Trong xe ngựa vang lên tiếng xầm xầm xì xì.

Một lát sau, Tư Không chần chờ nói: “Đại công tử, người...” .

Chiếc xe bạch mã chạy không nhanh, từ đầu đến cuối giữ một khoảng cách chừng năm trượng với Thư Đường. Chạy qua đường cái, chui vào ngõ nhỏ, rẽ vào bầy, tám con hẻm. Thư Đường vừa rượt theo, vừa âm ỉ gọi “Phòng công tử”. Đang đuổi tới đường cái, không ngờ con ngựa phía trước đột nhiên hí dài lên một tiếng, bất ngờ quay đầu lại, hùng hổ nhắm thẳng Thư Đường mà chạy lại.

Tiểu Đường nhà họ Thư bị dọa ngẩn cả người, liên tục lui về phía sau, vô ý đạp ngã vài cái sạp.

May mà xe ngựa kia cách trước mặt Thư Đường chừng một thước thì ngừng lại. Màn trúc xốc lên, một người mặt mày nghiêm nghị từ trong xe ngựa thông thả bước xuống.

Thấy Thư Đường dán lưng vào vách tường, sợ tới mức mặt trắng bệch, hắn không khỏi nhượng mảy, gượng gạo chấp tay nói: “Vị cô nương này, thật xin lỗi. Mới vừa rồi công tử nhà ta đột nhiên nhớ lại một chuyện quan trọng chưa làm, cho nên mới quay đầu xe ngựa lại như thế. Cô nương người không bị thương chỗ nào chứ?”.

Thư Đường ngẩn người, trong lòng suy ngẫm đến câu “chuyện quan trọng chưa làm”, càng vui mừng hơn. Nàng tiến lên hai bước, nhìn trái nhìn phải chiếc xe ngựa, tán thưởng nói: “Ta không sao, nhưng không biết chiếc xe ngựa xinh đẹp này có bị tổn hại chỗ nào hay không?”

Vừa nói xong, vẻ mặt người luôn nghiêm nghị trước mặt như đang cố gắng nín nhịn chuyện gì đó, nhưng người bên trong xe đã “xì” một tiếng bật cười rộ lên.

Thư Đường chạy nhanh lại nói: “Vị quan nhân trong xe này...” .

Quan nhân trong xe vui vẻ, hần xốc màn lên, lộ đầu ra vẻ mặt xin lỗi “Xin lỗi đã làm cô nương kinh hãi, tại hạ thực cảm kích và lấy làm xấu hổ vô cùng. Nếu cô nương không ngại, xin cho biết quý danh, hôm khác tại hạ sẽ đến nhà tạ lỗi”

Thanh âm nhã nhặn, trong trẻo động lòng người.

Tim Thư Đường nhảy dựng, mặt đỏ lan dần xuống đến cổ, lắp bắp: “Thư, Thư Đường.” Ngừng lại một chút, nàng lại cẩn thận bổ sung: “Năm nay ta mười bảy tuổi, cầm tinh con thỏ, sinh năm Canh Mão, tháng Chín, giờ Thân, bát tự rất tốt, vượng phu ích tử.”

Vị công tử tuyệt sắc nghe xong, thân hình ngã nhào về phía trước, thiếu chút nữa rớt xuống xe ngựa.

Đúng lúc này, đầu pho bên kia truyền đến một tiếng la hét: “Thư, Thư cô nương.”

Người vừa đến là bà mối họ Lưu, vẻ mặt ủ rũ, cười nịnh nói: “Thư cô nương, ta xin lỗi ngài. Vị Phòng Tam Nguyên Phòng công tử mà hôm nay đến đề thân với ngài, thì ra là tên thư sinh chuyên họa Đông cung kiếm tiền, có quan hệ thân mật với Xuân Hoa lâu. Hôm nay hần bị nhân tình quấy phá, bắt đi rồi. Ta mới biết chuyện này, liền chạy nhanh đi tìm ngài, không ngờ gặp phải ngài ở đây.”

Bà mối họ Lưu nói xong, lại nhìn người đối diện với Thư Đường, nhất thời cả kinh nhảy dựng, hô to nói: “Vân công tử, ngọn gió nào thổi ngài đến nơi đây?!”

Vân đại công tử cười nhẹ, quay đầu nói với Thư Đường: “Còn chưa tự giới thiệu với cô nương. Tại hạ Vân Trầm Nhã, là nhân sĩ Anh Triều quốc, đến Nam Tuấn quốc buôn bán nhỏ.”

Thư Đường hoàn toàn choáng váng. Danh tiếng Vân Trầm Nhã đương nhiên là vang dội Kinh Hoa thành này.

Quả nhiên mỹ nhân tựa phong cảnh, chỉ có mắt thấy tai nghe mới giật mình công nhận là thiên tiên.

Trong khoảnh khắc, mặt mày Thư Đường trắng bệch, chợt nhớ lại mới vừa rồi mình rượt theo xe ngựa khai báo bát tự, không khỏi nuốt xuống ba ngụm nước miếng. Nàng ho khan hai tiếng, cúi đầu xin lỗi: “Là...là ta đã nhận sai người, thì ra vị Phòng công tử đến đề thân với ta không phải quan nhân người, mà là tên thư sinh chuyên họa Đông Cung đồ trên đường cái mới vừa rồi.”

Nói xong, nàng ngẩng đầu lên liếc Vân Trầm Nhã một cái, không đợi hần nói câu nào, ảo não chán chường cong giò lên chạy mất.

Bà mối họ Lưu ở lại hàn huyên cùng Vân Trầm Nhã vài câu, sau đó cũng bỏ đi.

Màn trúc buông xuống, lục lạc ngựa vang lên đinh đinh đang đang, lại tiếp tục tiến về phía trước.

Một lúc sau, Vân Trầm Nhã xốc màn xe lên, nhìn theo bóng dáng bà mối, chậm rãi nói: “Ngày mai đi tìm bà ta, hỏi bà ta xem mấy tháng gần đây, những ai đã tìm đến tiểu nha đầu gốc ghé kia đề thân?”

Tư Không chần chờ một lát hỏi lại: “Đại công tử xác định người muốn tìm chính là nàng? Không cần kiểm tra lại sao?”

Vân Trầm Nhã lắc lắc cây quạt, hứng thú dào dạt cười nói: “Không cần tra lại, khuôn mặt như thế, cười rộ lên ngây ngốc như thế, khí chất độc đáo như thế, không phải nàng ta thì còn ai?”

Ngừng một chút, hần đột nhiên thu lại ý cười, lại hỏi: “Đường Ngọc của Lâm Nam gia, tìm được chưa?”

Tư Không nghe vậy, sắc mặt buồn bã, cúi đầu nói: “Thuộc hạ bất lực, hôm nay mới biết Đường nhị thiếu gia đã rời khỏi Kinh Hoa thành này rồi.”

Vân Trầm Nhã liếc hần một cái, lãnh đạm nói: “Cho dù có phải lật tung cả Nam Tuấn quốc lên, đào sâu ba thước đất cũng phải bắt hần ra cho ta.”

Thư Đường vừa đi vừa than thở.

Thì ra một mối đề thân tốt lành như vậy, hóa ra lại là tên thư sinh chuyên họa Đông cung đồ có nhân tình là tú bà. Tuy Thư Đường cảm thấy không may, nhưng nghĩ lại bản thân mình chỉ vì cây quạt có họa mỹ nhân đồ mà đường đột nhận lầm Vân Trầm Nhã, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Nàng mặt xám mày tro trở về khách điểm trong con ngõ nhỏ Đường Hoa, vòng qua phòng khách, lẳng lặng trở về hậu viện, thay ra bộ đồ mới tinh ngày hôm nay, dùng nước trong giặt sạch.

Thư lão tiên sinh ló đầu vào phòng nàng xem sao, nhìn nhìn sắc mặt tiểu Đường Đường nhà lão, hỏi: “Nữ nhi, đề thân thất bại rồi sao?”

Thư Đường buồn bã gật đầu, nói: “Thất bại thảm hại!”

Thư lão tiên sinh do dự một hồi, lại nói: “Sáng tinh mơ sau khi người ra ngoài, Đường nhị thiếu gia lại đến đây.”

Động tác giặt đồ của Thư Đường chậm lại một chút, vò vò bộ xiêm y rồi quăng vào thau nước cái thùng.

Thư Tam Dịch chậm rãi nháy mắt với Thang tiểu nhị chuyên dọn dẹp phòng trong khách điểm. Thang ta hiểu ý, sà lại thỏ thẻ giải thích với Thư Đường: “Đường nhị thiếu gia nhắc ta nói với cô nương, nói là có một tên cầm thú vô cùng lợi hại đến Kinh Hoa thành này tìm hắc hắc, hắc hắc phải suốt đêm thu dọn hành lý, bỏ trốn ra ngoài lánh né một thời gian.” Ngừng lại một chút, Thang tiểu nhị lại liếc mắt dò xét thần sắc của Thư Đường, nói tiếp “Đường nhị thiếu gia còn nói, nếu cô nương không vội gả, đợi hắc hắc trở về, tất nhiên hắc hắc sẽ chịu gánh vác trách nhiệm với người.”

Thư Đường lật bộ xiêm y lại, dùng gậy đập bịch bịch.

3. Chương 03

Thư Đường lần đầu được đề thân, tay không mà về, không khỏi chán chường suy sụp nhiều ngày.

Ngoài phòng hoa đỗ quỳên mới nở, trong nắng xuân, cánh hoa đỗ rực như tằm máu.

Đã nhiều ngày nay, Thư Đường ôm một đồng việc bề bộn linh tinh làm để quên đi phiền muộn, lúc này hơi rảnh rang nhàn hạ, liền ngắm nhìn hoa Đỗ quỳên, thỉnh thoảng giúp Thang tiểu nhị biên chép sổ sách.

Khách điểm của nhà họ Thư quy mô khá nhỏ, chỉ cho nghỉ trọ mà không cho ở trọ. Ngoại trừ Thang tiểu nhị, còn có hai tên chạy việc vặt và hai đầu bếp, chường quỹ không cần mỗi ngày túc trực ở khách điểm. Thế là Thư Tam Dịch Thư lão tiên sinh hễ rảnh rỗi liền ra ngoài hóng hớt.

Nghe nói dạo gần đây, tiểu ác bá của Kinh Hoa thành – Hồ Thông vung tiền như rác, muốn ngủ với cô nương đầu bảng của Phù Sinh đường – Lan Nghi cô nương. Hai người làm việc ấy đến bước cuối cùng thì Lan Nghi cô nương lại thôi, nói nguyệt sự đến, không chịu làm tiếp.

Hồ Thông tự cho là nam tử hán đại trượng phu, cũng không muốn so đo nhiều, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, chỉ nói là ngày khác sẽ ngủ tiếp.

Ai ngờ sang hôm sau, Lan Nghi cô nương cầm bạc của hắc hắc, mua một tượng phật bằng ngọc thật lớn, sai người đem tặng cho Vân Trầm Nhã ở Vân phủ, còn kèm theo một bức thư tình, chữ chữ như châu như ngọc, thâm tình miên man.

Tiểu ác bá Hồ Thông vô tình biết được chuyện này, tức đến xanh mặt, xắn tay áo lên muốn tìm Vân Trầm Nhã tính sổ.

Đến nơi, ai ngờ thấy cổng lớn Vân phủ rộng mở, bốn gia đình nghênh đón ở cửa.

Vân Trầm Nhã biết mục đích đến của Hồ Thông, tức thì nhiệt tình đón hắc hắc vào phủ, không những đem tượng phật bằng ngọc và lá thư tình chuyển tặng cho hắc hắc, mà còn tặng kèm hắc hắc vài món đồ chơi nhỏ mang đến từ Anh Triều quốc.

Hồ Thông bị thái độ của Vân đại công tử làm cho hồ đồ, liền trở nên ôn hòa nhã nhặn mang tâm tình phát tài trở về. Đi được nửa đường, cảm thấy có chút không đúng, ngẫm nghĩ lại mới phát giác Vân Trầm Nhã đang làm nhục hắn.

Hồ Thông quay trở lại Vân phủ lần thứ hai, nhưng cửa đóng sầm trước mặt không cho hắn vào. Hắn nhảy loi choi chửi mắng trước cửa Vân phủ một lúc lâu mà vẫn chưa hả giận, khiến một đám đông tò mò vây quanh đến ba tầng đứng xem.

Hắn còn xắn tay áo lên đem pho tượng phật bằng ngọc kia ném xuống đất bể tan tành.

Một lát sau, một cánh cửa của Vân phủ mở rộng, Vân Trầm Nhã giữ giữ áo choàng, ung dung bước ra.

Đến trước đồng ngọc vụn, Vân đại công tử lựa lựa chọn chọn một hồi, tuyển ra một khối lớn nhất còn lành lặn, kêu gia đình cầm đem ra tiệm mài thành một chiếc vòng ngọc, sau đó lại giữ giữ áo choàng, ung dung quay vào trong phủ.

Thư Đường đang giặt quần áo trong sân nhà như thường lệ, nghe cha kể lại câu chuyện này, cũng chạy ra kỹ viện, đứng thẳng đứng hai lỗ tai lên hóng hớt.

Hồng Nữ nhà họ Thư mặt ủ mày chau đã nhiều ngày, nay khó lắm mới thấy nàng hứng chí lại như vậy. Thư Tam Dịch vui vẻ, lại mượn gió vượt sóng nhân tiện kể thêm vài câu chuyện hành tẩu ngoài lề.

Phổ phường đồn đãi toàn là những chuyện si nam oán nữ miên hoa tức liểu. Thư Đường càng nghe càng ủ rũ, nàng cảm thấy mấy chuyện ngâm gió ngội trăng này đều rất xa xôi đối với mình, bản thân nàng là người thật thà, thích hợp với cuộc sống nam cày ruộng nữ dệt vải, sáng dậy ăn cháo trắng thôi.

Những ngày gần đây, chuyện về Vân Trầm Nhã càng ngày càng nhiều. Thư lão tiên sinh kể chuyện, trong mười chuyện đã có tám là nhắc đến hắn. Nam Tuấn quốc dân tình cởi mở, Vân công tử vừa mỹ mạo mà tính tình lại vui vẻ, hình dáng tựa thần tiên, chỉ cần dạo một vòng trên đường cái, lập tức có nữ tử tuyên bố không phải hắn sẽ không thêm gả.

Thư Đường nghe một hồi, trong lòng có chút tư vị khó chịu, lau lau tay vào tạp dề, vừa đi vừa nói với Thư Tam Dịch là nàng thêm đậu hủ dồn thịt, nên ra ngoài đi dạo rồi mua ăn luôn.

Thư Tam Dịch không thể gọi nàng lại, đành kêu một gã sai vặt đang nghiêng ngả lão đảo chạy từ cửa khách điếm vào chặn nàng lại.

Gã sai vặt lộ vẻ kinh hãi, bước chân xiêu vẹo, đầu lưỡi run rẩy, lắp bắp nói “Đường muội tử, có...có...người đến...”

Thư Đường nghệt mặt ra, ngẫm lại lời nói của hắn, kinh hoảng nói “Chúng ta đâu có hạ độc vô thức ăn a!”

Thư Tam Dịch run lên, bước ba bước thành hai bước, tiến lên hỏi: “Người nào đến? Có phải là nha môn không?”

Gã sai vặt lắc đầu, lưỡi co rúm lại “Vân...Vân...Vân...”, sau một lúc lâu cũng không thốt ra được “vân” gì cả.

Thư Tam Dịch sốt ruột, đẩy hắn ra, sai bước chạy ra ngoài cửa khách điếm.

Phổ Đường Hoa là một con ngõ nhỏ, Thư gia mở khách điếm ở chỗ này, ngày thường ngoại trừ Đường nhị thiếu gia ra, chỉ có người bình dân áo vải tầm thường ra vào chỗ này.

Thế mà lúc này lại có một vị công tử mặc cẩm bào, mặt mày nghiêm nghị đứng trong khách sảnh, thật giống như hạc giữa bầy gà.

Thư Tam Dịch kinh sợ cúi đầu thấp xuống, tiến lên hỏi “Vị khách quan này, không biết muốn chỉ giáo gì đối với tỳ khách điếm?”

Cầm y công tử sừng sốt, chấp tay lại, đang muốn lên tiếng chào hỏi, không ngờ Thư Tam Dịch lại nhanh nhẩu nói: “Nếu khách quan cảm thấy tỳ khách điếm khó coi, muốn đập bàn ném ghế, lật ngói dỡ phòng gì đó, tất cả đều không thành vấn đề.” Nói xong, lão nuốt một ngụm nước miếng, cười xòa thêm một câu hữu nghị: “Nhưng xin đừng đả thương người.”

Khóe miệng cảm y công tử giật giật vài cái, chuyển mắt nhìn một nữ tử đang chạy từ sau viện tới. Người tới đúng là Thư Đường, vừa vào khách sảnh, hai mắt hết nhìn đông rồi tới nhìn tây. Cảm y công tử thở phào nhẹ nhõm, tiến lên hai bước nói: “Thư cô nương, đã lâu không gặp, không biết có còn nhớ tại hạ chăng?”

Thư Đường sững sốt, ngẩng đầu lên, lúc này mới nhận ra người trước mắt là người đã theo hầu bên cạnh Vân Trầm Nhã ngày ấy - Tư Không Hạnh.

Tư Không Hạnh đến đây là vì có chuyện nghiêm túc quan trọng để bàn.

Hắn nói, Vân Trầm Nhã làm ăn buôn bán tại Nam Tuấn quốc, quan hệ rộng rãi khắp nơi, trước đó vài ngày tiêu không ít bạc mời khách uống rượu, nhưng yêu cầu về chất lượng rượu càng ngày càng cao, hiện đang có nhu cầu cấp bách muốn tìm một lão bản chuyên mua bán rượu làm đầu mối cung cấp riêng.

Tư Không Hạnh nói một hơi, sau đó ra giá cũng không thấp. Còn nói Vân Trầm Nhã lúc này đang chờ ở Tân Nguyệt lâu ngoài phố Tam Điều, nếu Thư lão tiên sinh thích, mời đến đó ký kết thỏa thuận.

Cuộc mua bán này đối với Thư Tam Dịch mà nói là một món hời. Tiền tài tự dưng từ trên trời rơi xuống khiến lão choáng váng cả đầu. Cũng không nghĩ nhiều rằng trên đời này làm gì có bữa cơm nào ăn mà không phải trả tiền, lập tức lôi nữ nhi đi theo Tư Không Hạnh về phía Tân Nguyệt lâu.

Trong lâu, thực khách chỉ có hai ba người, còn lại đa số là các cô nương như hoa như ngọc đang gãi đầu cắn móng, ao ước được người nào đó để ý đến. Vân Trầm Nhã ngồi sau tấm bình phong hoa lá cành, thấy cha con nhà họ Thư đến bèn đứng lên tiếp đón, nói: “Là tiểu Đường à, đến đây, đến đây!” Bộ dáng khá giống chó vẫy đuôi khi thấy chủ.

Hắn bình tĩnh, năng ung dung, nhưng các cô nương xung quanh đều kinh ngạc đến ngây người.

Thư Tam Dịch vui tươi hơn hớn kéo Thư Đường qua, nói hươu nói vượn vài ba câu về chuyện làm ăn. Tư Không Hạnh đứng bên cạnh như một khúc gỗ. Đàm luận chuyện chính sự xong, Vân Trầm Nhã lại tán gẫu với Thư Tam Dịch, chủ yếu là lắng nghe, nói tràng giang đại hải một hồi khiến Thư Tam Dịch bị hấn lừa, cứ tưởng hắn là người tốt.

Không bao lâu sau, lại có tiểu nhị của khách điểm Thư gia đến tìm, nói là có khách quan muốn đặt rượu, bảo Thư Tam Dịch phải trở về.

Thư Tam Dịch về khách điểm trước, để nữ nhi ở lại. Hắn nói như thế này: “Vân công tử kiến thức quảng bác, người quen biết hắn, đó là duyên phận. Người ở lại đây nghe hắn đàm đạo, nhất định là rất thú vị!”

Tiểu Đường Đường nhà Thư gia gật gật đầu, hùa theo nói “Ta cũng thấy Vân quan nhân là người có tài!”

Đầu bên này, Vân Trầm Nhã tươi hơn hớn phe phẩy cây quạt; đầu bên kia, Tư Không Hạnh mặt mày cứng nhắc như khúc gỗ, chỉ giơ tay lên ấn ấn xoa xoa lằn gân xanh hai bên thái dương. Cũng khó trách Tư Không Hạnh đã phản ứng như thế. Thư Đường là một người thành thật, còn Vân Trầm Nhã như vật trong ao, nếu Thư Đường theo hắn, chắc chắn sẽ bị ăn đến mảnh xương vụn cũng không còn.

Nghĩ vậy, hắn không kềm nổi liếc mắt nhìn Thư Đường một cái nữa.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Tiểu Thư Đường đang ở Lư Sơn, nhìn không rõ dưới lớp da dê của Vân đại công tử là một con sói thành tinh có ba cái đuôi to, chỉ trong chốc lát, nàng đã ngốc nghếch liều lĩnh hòa mình vào câu chuyện của Vân vĩ lang. (Vân vĩ lang: Vân đuôi sói, ý bảo anh Vân mình dê mà lộ ra đuôi sói)

Thư Đường hỏi: “Vân quan nhân, người mua bán cái gì?”

Vân vĩ lang thực khiêm tốn: “Chuyện gì cũng làm một chút nhưng cũng không đặc biệt chuyên sâu vào thứ gì cả, biết tính toán sổ sách nên thu nhập cũng tạm ổn.”

Hai người đang nói chuyện, không ngờ vài nữ tử gần đó nhào lại gần, trang phục diễm lệ, mặt mày đưa tình ẩn tình, đi đầu là một cô nương mặc áo lam trông có vẻ nhanh nhẹn, hoạt bát.

Cô nương áo lam mỗi bước chân như nở hoa sen, đi tới gọi một tiếng: “Vân công tử, thật trùng hợp.” Nói xong, những cô nương khác đều ủa lên, người một lời, ta một lời, líu ríu ầm ĩ không ngừng, đẩy Thư Đường ra phía sau.

Vân vĩ lang thấy cảnh này, đầu tiên là kinh ngạc sửng sốt, sau đó chỉ tươi cười. Vừa đóng cửa quạt tiếp đón các cô nương, vừa lén thông qua khe hở giữa đám người nhìn Thư tiểu Đường phía xa xa. Tiểu Đường vốn đang ngồi, sau thấy mấy vị cô nương ủa tới, liền bưng nguyên băng ghế chuyển ra phía sau. Ai ngờ mấy cô nương kia vẫn không cam lòng, còn muốn chen chúc xô đẩy nàng ra tận đằng sau, nàng chỉ hiền lành trừng mắt lên nhìn, dứt khoát nhường luôn cho băng ghế, chạy tới đứng phía sau Vân Trầm Nhã, còn Tư Không Hạnh vẫn đứng hầu bên cạnh.

Thì ra vị cô nương áo lam kia là người đã tặng pho tượng phật bằng ngọc cho Vân Trầm Nhã vài ngày trước đây – cô nương đứng đầu băng của Phù Sinh đường – Lan Nghi cô nương.

Phù Sinh đường vốn là một gánh hát, từ sau khi ca kỹ đầu băng bán mình vì gánh hát lụn bại, Phù Sinh đường này chẳng khác gì thanh lâu. Điểm khác nhau duy nhất chính là các cô nương trong đường đều là tự do, ban ngày muốn làm gì thì làm, ban đêm muốn bán mình thì bán, tất cả đều là cam lòng tự nguyện.

Mấy vị cô nương này nói chuyện thật rôm rả, tiểu Đường nhà họ Thư liền dựng thẳng đứng lỗ tai lên lắng nghe, biết được nhiều tin đồn mới mẻ thú vị, bản thân nàng cũng vui vẻ hẳn lên.

Mấy vị cô nương này tính tình vốn đều buông thả, trong chốc lát có hai người vì chiếc vòng, cây trâm mà tranh cãi ầm ĩ cả lên. Lan Nghi cô nương thấy mấy ả kia mất thể thống như vậy, tất nhiên là không thêm khuyên can, chỉ ngồi một bên chế giễu.

Thư Đường nhìn nhìn Vân Trầm Nhã, thấy hấn vẫn ung dung nhàn rỗi ngồi uống trà như cũ; lại nhìn nhìn Tư Không Hạnh, thấy hấn vẫn bày gương mặt cứng ngắc như khúc gỗ ra như cũ. Nghĩ nghĩ một hồi liền tiến lên, tính khuyên giải một đôi câu. Vân Trầm Nhã thấy nàng có động tĩnh, cặp mắt hấn chăm chú quan sát một cách đầy hứng thú.

Hai vị cô nương đang cãi nhau đến lúc hăng hái nhất, Thư Đường còn chưa kịp khuyên can, một cô nương đã cầm lấy bầu rượu đập lên bàn.

Sức lực hơi quá tay, bầu rượu kia thẳng tắp nện trước mặt Vân Trầm Nhã. Rượu văng ra lênh láng bốn phía, nhưng không làm ướt trang phục của Vân đại công tử. Nguyên nhân là vì Thư Đường đã vượt lên trước một bước, nhào đến trước người che chắn giúp hấn.

Vân vĩ lang ngừng động tác phe phẩy quạt lại, tâm tư xem náo nhiệt không còn một mảnh.

Mọi người xung quanh đều choáng váng. Duy chỉ có mình Thư Đường vẫn xem như không có chuyện gì, đứng lên, dùng tay áo của mình chùi chùi lên trang phục của Vân sắc lang, lau từng giọt rượu tí hon giúp hấn, thấy lau mãi mà cũng không xong, bèn nói: “Ta cảm thấy bộ trang phục này của người nên đem giặt đi.”

Nói xong, nàng lại vui vẻ đứng lên, thối lui đến đứng một bên, tiếp tục dựng thẳng đứng hai lỗ tai lên hóng hớt.

Lúc này mọi người quanh bàn đều bình tĩnh lại, ai nấy nhìn nhau, thần sắc mỗi người một vẻ.

Trong tích tắc, Vân Trầm Nhã xếp cây quạt lại vỗ một cái chát vào lòng bàn tay, tươi cười nói: “Các vị cô nương có ầm ĩ cũng đã ầm ĩ rồi, xin bớt giận đi!” Nói xong, hấn lại móc ra một cái vòng tay từ trong tay áo, thả xuống trước mặt hai vị cô nương kia, “Nói đi nói lại, hai vị cô nương đây cũng chỉ vì một câu nói của Vân mỗ mà tranh cãi, chiếc vòng tay này xem như chút tâm ý của tại hạ.”

Vòng tay trên bàn trắng óng ánh trong suốt. Lan Nghi cô nương nhìn thấy, trong khoảnh khắc sắc mặt trắng bệch. Nàng khó tin nhìn Vân Trầm Nhã, nói: “Cái này, vòng tay này quả thực...” Nhận ra lai lịch chiếc vòng tay, Lan Nghi tức giận dậm chân cái đũng rồi xoay người bước đi.

Vòng tay trên bàn đúng là làm từ mảnh ngọc vỡ còn rơi rớt lại của pho tượng phật bằng ngọc mà Lan Nghi cô nương đã tặng cho Vân Trầm Nhã.

Mấy cô nương kia cũng đoán được lai lịch của chiếc vòng tay, trong lòng ngũ vị tạp trần, như đứng trong đồng lửa, như ngồi trong đồng than, sau một lát ai nấy đều tìm có bỏ đi mất, chỉ còn lại chiếc vòng tay bạch ngọc lấp lánh nằm tro tro trên bàn.

Vân Trầm Nhã ngoài cười nhưng trong không cười, phe phẩy cây quạt, nói xong câu “tạm biệt”, liền tự châm rượu tự uống một mình.

Thư Đường thấy ai nấy đều đi hết, lại chạy về băng ghế mình ngồi lúc đầu, hai mắt mê mẩn nhìn chiếc vòng tay kia, chốc chốc nâng lại sờ sờ. Chắc chắc, chất ngọc mát lạnh tới tận phổi, sờ tới đâu nghe sướng tới đó.

Vân Trầm Nhã thấy điệu bộ nàng như vậy, động tác uống rượu không khỏi chậm lại, ánh mắt lưu chuyển nhìn nhìn nàng.

Thư tiểu Đường mím môi, mặt dày nói: “Vân quan nhân, các nàng ấy đều thấy chiếc vòng tay này chương mắt, nhưng ta lại thấy nó rất đẹp. Cho ta đi, có được không?”

Động tác uống rượu của Vân Trầm Nhã ngưng lại, nhưng vẫn không lên tiếng.

Thư Đường lại vội vàng thêm một câu: “Nguyên gần đây có người đề thân với ta, lần đầu tiên đã không thành, thật là xui xẻo. Ta nghe nói vòng ngọc có thể xua đi điềm xấu mang lại may mắn, cho nên muốn có một cái để đeo khi đi xem mắt, sau này không chừng có thể gặp được một tướng công thật thà phúc hậu.”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, xoay xoay chén rượu trong tay, cúi đầu nhìn rượu trong chén.

Mặt rượu long lanh phản chiếu nụ cười thâm sâu khó lường trên gương mặt hắc: “Mới vừa rồi khi rượu văng tung tóe, sao ngươi lại muốn che chắn giúp ta?”

Thư Đường sững sốt, đột nhiên cười hắc hắc hai tiếng, nói: “Nguyên ta không nghĩ là sẽ giúp người che chắn, lúc đó, ta thấy y phục của người quá quý giá, nếu bị dơ thì thật đáng tiếc, nên mới giúp người che chắn.” Nói xong, nàng lại giơ tay ra sờ sờ chiếc vòng tay trên bàn, liếm liếm môi nuốt nước miếng, muốn cầm lấy đeo thử.

Không ngờ đột nhiên Vân Trầm Nhã thò tay ra chặn lại, đoạt lấy chiếc vòng tay kia đi, thản nhiên nói: “Vật này không thể cho người.”

Thư Đường ngẩn ngơ, lại “A” một tiếng, vừa mới lộ ra vẻ thất vọng, ai ngờ Vân Trầm Nhã lại thêm một câu “Nếu người thật muốn đeo vòng may mắn, vậy để ngày mai ta tặng cho người một chiếc vòng khác.”

4. Chương 04

Lại nói chuyện lần này Vân vĩ lang đến Nam Tuấn quốc là vì có hai mục đích, thứ nhất là phải tìm được ba người, thứ hai là phải tìm được một vật.

Mấy ngày gần đây, Đường nhị thiếu gia bỏ trốn, Phương công tử đào hôn, Đại tiểu thư Thu Đa Hỷ của phủ Tướng quân lại nóng nảy, mất bình tĩnh. Vân Trầm Nhã thật lười ra ngoài gây chuyện.

Con người hắc có hai đặc điểm. Thứ nhất, làm cho người khác vui vẻ cũng là làm cho chính bản thân mình vui vẻ; thứ hai, không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Mặc dù Thư tiểu Đường không nằm trong kế hoạch của hắc, nhưng vô tình gặp phải cũng có chút hợp ý, nhân rồi vô sự chọc chút chơi, qua hôm sau mặt trời cũng vẫn sáng lạn như thường.

Thư Tam Dịch bị món tiền đặt cọc của Vân Trầm Nhã làm cho tâm hồn mê mẩn, chỉ trong vòng mấy ngày đã đem khuê nữ của mình bán mất, nói muốn tiểu Đường Đường nhận Vân vĩ lang làm ca ca, còn nói Vân vĩ lang kiến thức quá rộng rãi, học thức quá uyên bác, mọi việc đều chiều cổ đến Hồng Nữ nhà hắc.

Từ đó về sau, Vân Trầm Nhã thường lui tới khách điểm Thư gia tìm vui, tuy lúc tới điệu bộ bất cần, nhưng rất giữ quy tắc. Mỗi khi trong lòng cao hứng mà đến tận tâm tình vui vẻ mà về.

Tuy hắc và Thư Đường kết nghĩa, nhưng tiểu Thư Đường vẫn gọi hắc là Vân quan nhân, còn hắc lại gọi Thư Đường là “Tiểu Đường muội” .

“Tiểu Đường muội” đọc cũng như “Tiểu đường muội”. Trong khoảng thời gian này, từ trên xuống dưới Nam Tuấn quốc rất thịnh hành việc ghép đôi đường huynh muội, biểu huynh muội. Cho nên, mọi người xung quanh nghe được, không khỏi nghĩ lầm là chuyện thê thốt trước hoa dưới trăng.

Nhưng chuyện đồn đại giữ Vân Thư hai người mới truyền ra ngoài với quy mô nhỏ đã bị sự thật vô tình bóp chết từ trong trứng nước. Chủ yếu là vì Thư Đường bản tính thật thà không thể nào hợp khẩu vị của Vân Trầm Nhã. Theo bản tính phong lưu phóng khoáng của Vân đại công tử, phải là, trái ôm nhầm ngọc ôn hương, phải đỡ mỹ nhân tài nữ, như vậy mới không làm...ánh mắt quần chúng thất vọng.

Nhưng thật ra mấy ngày nay Vân Trầm Nhã quả có gặp phải chút chuyện thị phi.

Lại nói trong phố phường, không những mỹ nữ hoa lâu vì hấn thủ thân như ngọc, mà còn có tiểu thư con nhà quan lại vì hấn cơm nước không ăn, càng kỳ quái hơn là có một số nha dịch (Tạm dịch: nha sai, lính lác trong phủ của quan lại), rõ ràng trước giờ thích nữ nhân, nhưng kể từ khi thấy Vân Trầm Nhã, giới tính liền bị vụn vẹo.

Đời đã...những chuyện vặt vãnh trần tục này không cần kể lể dài dòng rườm rà. Chỉ có một chuyện sau đây đáng giá giải bày.

Lúc trước, tiểu ác bá Hồ Thông bị Vân Trầm Nhã làm nhục kia, sau này lại vài lần đến tìm hấn gây phiền toái.

Có một hôm, hai người không hẹn mà gặp nhau tại đầu đường, Hồ Thông lăm bằm, chửi rủa một hai câu, cặp mắt đặt trên đỉnh đầu. Vân vĩ lang lại liên thanh tiếp đón, nhiệt tình không gì sánh được, còn kẻ sát vào chớp chớp mắt nói: “Đêm qua Hồ công tử đến tìm Vân mỗ, thật không may lúc đó Vân mỗ đã ngủ, hại công tử phải đứng ngoài phòng nói mát đến sau nửa đêm, Vân mỗ thực lấy làm đau lòng.”

Lời vừa nói ra, dậm trong dậm ngoài chỗ nào cũng đều là hoa hồng liễu xanh, xuân nở từng bùng.

Lúc ấy trên đường cái đầy người, nghe xong một khúc long dương trích đoạn, tất cả đều cười thầm.

Tiểu ác bá mặt trắng bệch, dậm chân lo lắng đến mức muốn mời cả thiên binh thiên tướng xuống. Hấn đe dọa nói hấn có vị biểu ca bà con xa, là một vị công tử họ Phương, nếu không phải Phương công tử đào hôn trốn mất dạng, hấn nhất định sẽ cho Vân vĩ lang biết tay.

Thật ra đây chỉ là ân oán cá nhân giữa Vân vĩ lang và tiểu ác bá, nhưng lại vô tình nhắc đến vị Phương công tử đỉnh đỉnh đại danh, thế là liền lập tức biến thành đề tài hóng hót nóng bỏng nhất hiện thời trong khắp hang cùng ngõ hẻm.

Lại nói đến Nam Tuấn quốc vốn có hai thế gia uy danh hiển hách nhất, một là Đường gia ở Lâm Nam, hai là Phương gia ở Mục Đông. Hai dòng dõi thế gia vọng tộc này mỗi nhà hùng cứ một phương, mặc dù cũng chịu sự quản chế của Hoàng đế, nhưng quyền lực không khác gì quốc chủ của một nước chư hầu.

Tạm thời bỏ qua không đề cập đến Đường nhị thiếu gia, Phương Diệc Phi – con trai độc nhất của Phương thế gia ở Mục Đông, cũng là một vị hôn phu lý tưởng trong lòng các thiếu nữ đến tuổi trưởng thành. Đó là bởi vì nghe nói Phương gia có một quy củ, phàm hễ là tôn tử của Phương gia, chỉ có thể cưới một thê tử mà thôi. Mà nghe đồn Phương Diệc Phi này phong cách nho nhã, thích đọc thi thư, tính tình ôn hoà hiền hậu lại thuần lương, thật sự là một thanh niên tốt hiếm có.

Chuyện Phương Diệc Phi đính hôn vốn là một bí mật. Chuyện hấn đào hôn, ngoại trừ Vân Trầm Nhã – con sói thân thông quảng đại này, không ai có thể biết được. Giờ Hồ Thông đột ngột tung ra tin đồn này, không biết bao nhiêu là cô nương lâm vào lo lắng, thắc thỏm không yên.

Thư Tam Dịch hóng hót được tin này, vui vẻ vô cùng, quyết định viết tiếp một quyển bút ký tiểu thuyết về mối tình giữa một vị thế gia công tử và một vị nữ hiệp thân bí, thừa dịp tin đồn này đang làm mưa làm gió mà kiếm chút bạc.

Hết xuân vào hạ, Thư lão tiên sinh quyết định bế quan sáng tạo. Thư Đường dần dần phần chấn tinh thần lại, quyết định xúc tiến một đợt xem mắt mới.

Không bao lâu sao bà mối họ Lưu lại đến thăm, theo thường lệ liệt kê ra một chuỗi tên tự những thanh niên tốt còn độc thân, sắp xếp thời gian địa điểm. Thư tiểu Đường mừng rỡ lựa ra vài người trông thật thà,

trong lòng lại háo hức chờ mong.

Thế nhưng, Thư tiểu Đường không biết là bà mối họ Lưu đưa cho nàng một danh sách chọn lọc như thế, đồng thời cũng đem danh sách này sao chép ra một bản, kèm theo danh thiếp, gửi đến một nơi trong Kinh Hoa thành gọi là “Vân phủ”.

Lúc đó Vân Trầm Nhã đang ở hậu viện phủ nhà mình dắt chó đi dạo.

Hôm nay hần mới mua được một cặp chó ngao giống hiếm, chỉ mới được nửa tuổi, bộ dạng đáng yêu, tính tình hung mãnh, ngoại trừ Vân vĩ lang, gặp ai cắn nấy.

Tư Không Hạnh đem bài thiếp và danh sách đưa đến trên tay Vân Trầm Nhã, Vân vĩ lang tùy tiện mở ra, đọc đọc vài cái tên cùng thời gian địa điểm, phát hiện mình thật là toi công vô ích, liền bảo Tư Không Hạnh kê sát lỗ tai lại gần.

Tư Không Hạnh nghe một hồi rồi nhú mi, do dự nói: “Đại công tử, người...”

Vân Trầm Nhã ánh mắt lấp lánh, cong môi cười: “Mọi việc quan trọng ở chỗ người tham dự mà thôi.”

Phong cảnh cuối xuân đầu hạ thật mỹ lệ, thanh nhã vô cùng.

Thư tiểu Đường nhân tiết trời đầu mùa hạ mát mẻ, khẩn trương xúc tiến việc hôn nhân.

Lại nói tiếp cũng là vì diễm xấu năm xưa, mấy cuộc xem mắt sau này, bởi vì nhiều loại nguyên nhân khác nhau, tất cả đều vô cùng thảm bại.

Đầu tiên, đối tượng xem mắt của nàng là một vị ngọc diện công tử họ La. La công tử diện mạo mặc dù không có cách nào so sánh với Vân Trầm Nhã, nhưng ngũ quan đoan chính mà lại vô cùng tuấn lãng. Hai người tán gẫu hết sức hợp ý, mắt thấy chuyện tốt sắp đến gần, ai ngờ nửa đường lòi ra một đôi mẩu tử, khóc đến trời long đất lở van xin La công tử đừng bỏ rơi bọn họ.

Tuy La công tử hết sức giải thích nói rằng hần căn bản không biết đôi mẩu tử này, còn nói trò khôi hài này nhất định là có người ra tay làm khó dễ. Nhưng Thư tiểu Đường đâu có nghĩ nhiều như vậy, thừa dịp hiện trường hỗn loạn, lòng bàn chân nàng như có thoa mỡ, nhanh như chớp cong giò chạy mất.

Hồi 2, đối tượng xem mắt của Thư Đường là một người độc thân chưa từng thành hôn, mặt mũi ngay ngắn, lông mày rậm rạp. Thư Đường hàn huyên tán gẫu cùng hần một hồi, tẻ nhạt vô vị khiến người ta muốn ngủ gật. Thư tiểu Đường trầm nghĩ, thôi vậy cũng được đi, dù sao đời sống phu thê bình thường, sáng mở cửa đi làm, tối đóng cửa đi ngủ.

Hai người không có chuyện gì than phiền nhau, mắt thấy chuyện tốt sắp đến gần. Ai ngờ nửa đường lòi ra một lão đạo sĩ, quay về phía người độc thân kia nói: “Lão ca, cuối cùng ta cũng đã tìm được người. Số mệnh khắc thê này của ngươi, ta thật sự không còn cách nào khác để phá giải. Nhưng chuyện ma quỷ trong nhà của ngươi, ta đã điều tra rõ giùm ngươi rồi. Thì ra mấy hồn ma đó cũng là người quen biết cũ của ngươi thôi, không ai khác ngoài năm vị phu nhân mà ngươi đã khắc chết lúc trước...”

Hồi 3, đối tượng đề thân với Thư Đường lần này là một tú tài, khuôn mặt trắng nõn, cái đầu nho nhỏ xinh xinh. Thư Đường còn chưa kịp tán gẫu cùng hần, đã vô cùng kinh hãi khi thấy hần uyển chuyển nâng lên bàn tay Lan Hoa chỉ (tạm dịch: ngón tay như hoa lan, tay búp măng). Vị tú tài này mở miệng ngậm miệng gì cũng đều ngậm thơ, Hồng Nữu nhà họ Thư nghe mà đầu óc choáng váng. Thư Đường nghĩ, thôi vậy cũng không sao, sau này có sinh con đẻ cái, cũng có thể học theo cha hần làm tài tử.

Hai người nói chuyện mà không ai hiểu ai, mắt thấy chuyện tốt sắp đến gần, ai ngờ nửa đường lòi ra một người vạm vỡ, đập tay một cái vỡ cả bàn, rống to: “Nếu không trả lại ta một trăm lượng bạc ngươi còn thiếu, ta sẽ phế luôn hai bàn tay này của ngươi!”

Thư Đường còn chưa kịp phản ứng, tú tài kia liền nổi cơn thịnh nộ đứng bật dậy dậm chân, thất lực uốn éo, vươn bàn tay Lan Hoa Chỉ ra gắt giọng kêu lên: “Đại gia ngươi thật là xấu, người ta đâu có thiếu ngươi một trăm lượng bạc!”

Người vạm vỡ choáng váng. Thư Đường ngăn người, ừ ừ đứng lên, bước ra khỏi trà lâu được hai bước, nàng nổi lòng trắc ẩn quay lại, móc ra một lượng bạc đưa chưởng quỹ, lặng lẽ thanh toán tiền trà.

Những lần xem mắt liên tiếp bị thất bại, Tiểu Đường nhà họ Thư chịu đủ kích quá nhiều, đau lòng nằm nhà dưỡng sức, không ra ngoài nữa.

Tiết Mang Chung đầu tháng Năm, Thư Tam Dịch xuất quan, thúc giục Thư Đường ra ngoài tắm nắng.

Thư tiểu Đường lại một lần nữa cố gắng vực dậy tinh thần, quyết định đến miếu cầu Bồ Tát. Nàng vừa ra tới đầu ngõ, phía sau liền có một người đi theo. Vân vĩ lang cười tủm tỉm cầm cây quạt lúc xòe lúc khép, vỗ vào lòng bàn tay nghe chan chất.

Đầu mùa hạ, quả đào tươi ngon mọng nước, Thư Đường mua vài quả ven đường. Vào trong miếu, nàng cung kính dâng quả đào lên Bồ Tát, hai tay chắp lại thành hình chữ thập, thành tâm dập đầu van vái, xong rồi bước ra khỏi cửa miếu. Chỉ chốc lát sau, sau cửa miếu Vân vĩ lang vòng vào, tiến đến trước bàn thờ, chọn hai quả đào trông ngon nhất tung hứng trong tay, vừa đi theo sau Thư tiểu Đường, vừa tùy tiện cắn quả đào ăn.

Phía Đông Kinh Hoa thành có một con đường nhỏ, giữa con đường nhỏ này có một quầy bói quẻ nhân duyên. Lão tiên sinh xem tướng số này đã ở vào những năm cuối đời, râu tóc bạc trắng, được người người tôn làm thần tiên sống.

Thư Đường đi ngang qua, thấy nhiều người vây quanh quầy, hai chân cũng ngứa ngáy nhào vào.

Nghe trái nghe phải một hồi, nghe được một chuyện hết sức đặc sắc ly kỳ. Nghe nói ngoại ô có một cô nương họ Lý, vốn số mệnh là Thiên Sát Cô Tinh, không thể gả được. Lúc trước, Lý cô nương đã tìm đến vị thần tiên sống này cầu giúp đỡ. Vị thần tiên sống lấy làm tội nghiệp nàng, bảo nàng về nội trong một ngày một đêm phải hái cho được chín mươi chín đoá hoa đào đặt trước cửa. Quả nhiên, còn chưa qua khỏi mùa xuân, Lý cô nương đã gả được ra ngoài.

Thư Đường nghe được chuyện này hết sức hưng phấn, sờ sờ số ngân lượng còn lại trong tay, nhờ vị thần tiên sống bói giùm mình một quẻ.

Quẻ tượng ra, vị thần tiên sống nhăn mi lại, nói: “Năm nay cô nương ngươi có số đào hoa, gần cuối năm sẽ bị tai kiếp, nhưng theo lý thì việc xem mắt những ngày gần đây phải thuận thuận lợi lợi mới đúng.”

Thư Đường chớp mắt nhìn lão, nói: “Nhưng những ngày gần đây ta toàn gặp xui xẻo.”

Vị thần tiên sống lại trầm ngâm nhìn quẻ tượng trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Nếu vậy thì chỉ có một khả năng thôi, cô nương ngươi gặp phải kẻ tiểu nhân ngăn trở. Mà số ngươi đào hoa thịnh vượng, kẻ tiểu nhân mà ngươi gặp phải này, nhất định có thân phận không phải nhỏ.” Ngừng lại một chút, lão trầm giọng nói “Lão mạo muội dám nói, dù người nọ là thiên tử long tôn cũng chẳng có gì lạ.”

Vị thần tiên sống đã nói như vậy, người chung quanh tất nhiên là phải phóng đại lời sấm của lão. Thư Đường nghe xong, cũng không tranh cãi gì nhiều, nói lời cảm tạ rồi lẳng lặng đứng dậy bỏ đi. Thấy nàng đi khỏi rồi, vị thần tiên sống kia vẫn dõi mắt nhìn theo nàng. Thật ra mới vừa rồi lão không hề tỏ vẻ thổi phồng câu chuyện lên gì cả, theo như quẻ tượng đó, vị cô nương này nhất định không phải là người bình thường, nếu thực sự có người có thể ngăn trở số đào hoa thịnh vượng của nàng, chỉ sợ thân phận người này ngay cả Hoàng đế Nam Tuấn quốc của bọn họ cũng không dám so sánh, nói là người đã từng hấp thu linh khí phong thủy long mạch của Anh Triều quốc cũng không quá.

Thư Đường không để lời nói của vị thần tiên sống kia vào lòng. Đường phố ồn ào, ánh tà dương chói cả mắt. Nàng vừa ngẩng đầu lên, liền bắt gặp một thân ảnh ngọc thụ lâm phong đứng dưới ánh hoàng hôn chói lọi.

Thư tiểu Đường xoa xoa mắt, chạy tới trước hai bước kêu lớn: “Vân quan nhân?”

Vân Trầm Nhã đưa lưng về phía nàng, nghe tiếng gọi khước miệng khẽ nhếch lên, quay đầu lại thần sắc kinh ngạc “Tiểu Đường muội? Thật khéo, thật khéo.”

Ánh mặt trời quá gắt, Thư tiểu Đường chụm hai tay che trước trán nhưng vẫn phải nheo mắt lại.

Vân Trầm Nhã thấy thế, không khỏi phải xòe cây quạt trong tay ra che vàng thái dương trên đỉnh đầu nàng, biết rõ mà còn cố tình hỏi: “Sao tiểu Đường muội lại ở chỗ này?”

Thư Đường nghe vậy, vẻ mặt đang vui vẻ xịu xuống, một năm một mười đem hết chuyện tình gần đây kể lại, cuối cùng thêm một câu: “Chuyện là vậy, lần nào xem mắt cũng đều xảy ra sự cố, cho nên ta mới đến miếu vái lạy Bồ Tát. Sau đó trên đường về nhà gặp một thầy tướng số, lão tiên sinh đó lại nói ta có số đào hoa rất tốt, chỉ là gặp phải tiểu nhân ngăn trở mà thôi.”

“Tiểu nhân?”

Thư Đường gật đầu, một lát sau, lại lắc đầu: “Nhưng ta cũng đâu có trêu chọc ai, ta đoán chừng là chỉ cần đi xem mắt vài cuộc nữa nhất định sẽ có thể thành, hôm nay ta đã vái Bồ Tát, còn mua trái cây cúng Bồ Tát nữa.”

Đuôi chân mày của Vân Trầm Nhã nhếch lên, khóe miệng mím lại làm ra vẻ suy nghĩ dữ lắm: “Nếu gặp phải tiểu nhân, trốn được ngày mừng một, chứ cũng không trốn được ngày mười lăm.” Nói xong, hắn thấy ánh mặt trời dịu đi, thu cây quạt lại xếp vào lòng bàn tay gỗ gõ vài cái, tức thì bày ra một bộ mặt hiền lành tốt bụng “Tốt xấu gì ta cũng coi như là ca ca của người, người thấy như vậy có được không? Gần đây ta vận khí không tệ, nếu lần sau người đi xem mắt ta sẽ đi cùng với người. Nếu có gặp phải tiểu nhân, ta cũng có thể ngăn cản giúp người, có phải không?”

Thư Đường nghe vậy mừng rỡ, kích động vô cùng, lại đưa tay vào mò túi áo, sờ soạng hơn nửa ngày mới móc ra được vài đồng tiền, lắc lắc trong lòng bàn tay nói: “Vân quan nhân, người đợi ở đây một chút.”

Nói xong, liền chạy tới một quầy hàng nhỏ ven phố.

Chỉ chốc lát sau, Thư tiểu Đường chạy về, trong tay cầm một quả đào tròn vo đỏ hồng, còn tươi ngon mọng nước hơn mấy quả đào nàng cúng Bồ Tát ban nãy. Nàng đưa quả đào đỏ hồng cho Vân Trầm Nhã, nói: “Hôm nay trên đường đến miếu, ta thấy quả đào này rất ngon, mua vài quả cúng Bồ Tát. Mới vừa rồi nhờ thầy tướng số xem quẻ đã dùng thêm hai lượng bạc, giờ còn lại có vài đồng, nên chỉ có thể mua một quả cho người thôi.” Nói xong, nàng lại nhìn về phía quả đào hồng kia, nuốt nuốt nước miếng nói “Vân quan nhân, người ném thử đi?”

Vân Trầm Nhã sửng sốt một hồi lâu. Sau đó, hắn trầm mặc nhận lấy quả đào trong tay Thư Đường mân mê trong lòng bàn tay. Không biết tại sao, trong lòng có chút tư vị khác thường, nửa ngày vẫn không nỡ cắn quả đào một ngụm.

5. Chương 05

Giữa mùa hạ, cỏ mọc, cây lớn.

Vân Trầm Nhã đang ở khu vực săn bắn với tiểu thế tử của Nam Tuấn quốc, bắn liền năm phát trúng năm con gà bông, dẫn tới một tràng tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tiểu thế tử tên gọi Đỗ Tu, năm nay mười hai tuổi, mặc dù bị gọi là “tiểu”, nhưng dù sao hắn cũng là vị hoàng tử độc nhất của Nam Tuấn quốc, tương lai nhất định được chọn làm thái tử. Đỗ Tu còn nhỏ, ngũ quan ngây thơ trong sáng, nhưng khi vào cuộc săn thì lại rất nghiêm túc, một thân bản lĩnh như vậy, phần nửa là do bẩm sinh, phần nửa là do học được từ Vân Trầm Nhã.

Săn bắn xong, Vân vĩ lang ngồi chồm hổm trên mặt đất, đối diện với một đám gà bông nửa chết nửa sống, tay trái bới bới, tay phải lật lật.

Đỗ Tu hồ nghi, sà lại gần hỏi: “Cảnh Hiên ca ca, người đang làm gì vậy?”

Vân Trầm Nhã giờ phút này điệu bộ hết sức chăm chú tập trung, sau khi lật tới lật lui một lúc lâu, từ giữa đồng gà lôi ra một con gà béo ú. Con gà béo kêu lên quang quác, Vân vĩ lang hai mắt cong lên như trăng rằm: “Ta muốn con gà này.”

Nói xong, hắn lấy ra một cọng dây thừng bên cạnh, thuận thực trói con gà lại, nói với Đỗ Tu “Ta có chuyện nóng ruột muốn xem, phải tranh thủ nhanh nhanh một tí. Còn lại đồng gà bông này tùy người xử trí đi!”

Đỗ Tu càng hồ nghi, trong lòng nghĩ, rốt cuộc là đi xem chuyện náo nhiệt gì mà phải mang theo con gà bông. Hết nhin rồi nhẩn, hấn cố không đem điều thắc mắc này ra hỏi, bước theo Vân Trầm Nhã hai bước, nhắc tới chuyện chính sự: “Cảnh Hiên ca ca lần này đến Nam Tuấn quốc, có điều tra ra được Đường nhị thiếu gia và Phương công tử đang ở chỗ nào chưa?”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, cước bộ ngừng một chút, nâng tay lên xoa xoa dọc theo chân mày, nhìn nhìn sắc trời: “Đường Ngọc làm người chẳng quang minh chính đại một chút nào, nhưng bản lĩnh chạy trốn lại là nhất hạng. Còn Phương Diệc Phi là một tên ngốc, đỡ hơn một chút.” Nói xong, đột nhiên hấn chuyển đề tài, quay đầu lại nheo mắt cười “Trong con ngõ nhỏ Đường Hoa ở thành Đông có một khách điểm nhà họ Thư, người có biết không?”

Đỗ Tu sững sốt.

Vân Trầm Nhã lặp lại: “Đầu mùa xuân năm nay, khách điểm kia mới thuê một tên tiểu nhị chuyên mang nước nóng lên cho khách, năng lực làm việc cũng không tệ. Dung mạo bề ngoài của hấn cũng không tệ.”

Nói xong, Vân Trầm Nhã cười hì hì xách con gà bông nhảy lên lưng ngựa, một đường chạy chậm chậm, lộp cộp lộp cộp đi mất.

Những ngày gần đây Vân vĩ lang có vô số những thú vui nho nhỏ, nhưng thú vui to thì chỉ có một, đó là theo tiểu Đường muội của hấn đi xem mắt.

Lại nói đến hôm nọ, sau khi hấn dẫn dắt lừa gạt giành được lòng tin của Thư Đường xong, Thư tiểu Đường thật thà vợ vét đồng tiền cuối cùng mua một quả đào chín đỏ cho hấn. Quả đào siết ở trong tay, ăn cũng không được, mà không ăn cũng không được.

Đợi về nhà, hấn lập tức đem quả đào đưa cho nha hoàn, lột vỏ xé nhỏ, đút cho hai con chó ngao con của hấn ăn. Đút được một nửa, tận đáy lòng không nỡ, bồng moi hột đào trong miệng con chó ngao ra, ném cho quần gia, bảo lão chôn trong góc sân sau viện.

Hạt đào được chôn xuống, không ai tưới nước, không ai bón phân. Kể từ đó Vân Trầm Nhã cũng chẳng quan tâm, lại qua thêm mấy ngày nữa, hấn cùng Thư tiểu Đường đi xem mắt, xòe quạt ra ngồi một bên, khẽ cười nhẹ, cũng có khi mở miệng chào hỏi, nhưng không bao giờ nói lâu quá một nén nhang, đối tượng xem mắt của Thư Đường đều bị phong thái phong lưu phóng khoáng của Vân công tử đã kích mà bỏ chạy mất.

Sau đó Thư Đường liên tiếp từ chối ba người đến xem mắt. Trong ba người đã có hết hai người, khi xem mắt, không đủ sức nói nên lời, nghiền ngẫm từng chữ một lắp bắp nói không ra, cuối cùng cũng không thuộc diện ngoại lệ, đều thảm bại rút lui. Người còn lại có khác hơn một chút, khi xem mắt, trước nói chuyện với Thư tiểu Đường, sau đó khi Vân vĩ lang tiếp cận chào hỏi, càng nói càng hưng phấn, càng nói càng quên mình, cuối cùng đến lúc ra về, còn kéo tay Vân Trầm Nhã hỏi: “Vân công tử, không biết người có thân muội nào có dung mạo giống hệt như người không?”

Thư tiểu Đường không biết mấy công tử này bị dung mạo và phong độ đoan chính của Vân vĩ lang đã kích mà bỏ đi. Sau khi sự việc cuối cùng xảy ra, nàng thật cảm thấy hổ thẹn, nghĩ Vân Trầm Nhã bị mình lấy cái xui nên mới bị tiểu nhân trêu ghẹo như vậy.

Phản ứng của Vân vĩ lang đối với chuyện này tất nhiên là vô cùng rộng lượng. Hấn sâu sắc tự kiểm điểm lại thái độ bản thân mình trong mấy cuộc xem mắt đã qua, nói chuyện thiếu suy nghĩ, lập trường không đủ kiên định, sau đó tự thề là cuộc xem mắt tiếp theo, không những hấn sẽ không làm bầu không khí vốn đã khẩn trương càng trầm trọng áp lực thêm, mà còn nhất định im lặng ngồi một bên không tùy tiện đến gần, chỉ tận lực đóng vai trò là một vật biểu tượng tị hung xu cát, để Thư tiểu Đường thuận lợi chiếm được hoa đào.

Một ngày nọ, buổi sáng giông gió, buổi chiều có ánh mặt trời.

Thư Đường ngồi ngay ngắn trên Phi Nhứ lâu, nghe vị hấn tử thật thà trước mắt kể lể ước mơ làm giàu từ nghề trồng trọt, thậm chí thấy rất hài lòng. Hấn tử thật thà nọ họ Phùng tên Dũng, vẻ mặt cười ngây ngô, vừa kiên định vừa thực tế.

Hai người chậm rãi trò chuyện, chuyện tốt sắp đến gần, chợt thấy dưới thang lầu có bóng người xuất hiện, ghé mắt nhìn lên, đúng là Vân vĩ lang một thân trường bào xanh nhạt, trong tay xách theo con gà bông. Vân Trầm Nhã lưỡng lưỡng đi đến, nói cười nhã nhặn. Sau khi ngồi xuống, mới hướng Thư Đường và Phùng Dững cười, chào hỏi một tiếng: “Đã đến muộn, tiểu Đường muội xin đừng trách.”

Thư Đường không trách, giới thiệu hai người Phùng - Vân với nhau, vẫn bình tĩnh tự nhiên tiếp tục xem mắt.

Chỉ chốc lát sau, trong lầu vang lên một tràng tiếng gáy, Vân vĩ lang mới cười một tiếng, đem con gà bông đặt lên bàn, nói với Phùng Dững: “Có thể làm phiền công tử trông chừng giùm Vân mổ hay không, Vân mổ đi một chút sẽ trở lại.”

Phùng Dững đáp lời. Vì thế, một con gà tách hai người đang xem mắt nhau ra, mắt to trừng mắt nhỏ, thoáng chốc bầu không khí bị nguội lạnh nửa chừng.

Qua một lúc, Vân vĩ lang trở lại, cầm trong tay một hộp thuốc trị thương và một cuộn băng vải, đặt con gà lên bàn, điệu bộ như tính bôi thuốc cho nó. Thư tiểu Đường cảm thấy tò mò, sà lại gần hỏi: “Vân quan nhân nuôi gà sao?”

Vân Trầm Nhã thần sắc vô cùng chăm chú, làm như không nghe thấy.

Thư Đường nuốt nuốt nước miếng, lại vươn tay ra, sờ sờ lên lông gà, nói: “Vân quan nhân đẹp đẽ như vậy hèn chi nuôi gà cũng đẹp khác thường.”

Con gà bông kia bị Thư tiểu Đường sờ, nhất thời kêu to một tiếng, móng vuốt giơ lên nhào tới muốn cào muốn mổ người. Thư Đường kinh hãi, còn chưa kịp trở tay, đã nghe Vân vĩ lang hô to “cẩn thận”, sau đó thò tay ra che chắn lại giùm nàng.

Bàn tay thon dài như ngọc bị mổ bầm tím, Thư Đường nhìn thấy mà ghê người, trong lòng sinh ra áy náy.

Không ngờ Vân vĩ lang điệu bộ vẫn bình tĩnh, ung dung bôi thuốc cho con gà xong, băng bó đã đời rồi mới ngẩng đầu lên cười nói với Thư tiểu Đường: “Con gà này là gà bông, là một giống trân quý. Hôm nay ta trên đường đến đây, thấy nó dường như bị tên bắn phải, thật đáng thương, nên nhặt nó về đây để trị thương, vì thế mà đến trễ một chút.”

Hắn cười như vầng trăng tỏa sáng, Thư Đường thấy nụ cười nhoáng qua của hắn mà không khỏi sửng sốt. Đợi đến khi hoàn hồn lại, Vân vĩ lang đã lại chăm chú nhìn ra ngoài song cửa sổ, tay chống cằm, sắm vai vật biểu tượng may mắn.

Thư Đường hồi phục lại tinh thần, không muốn nói gì dù chỉ nửa câu, ánh mắt của nàng lướt qua vệt xanh tím trên mu bàn tay của Vân Trầm Nhã. Kể từ đó trở đi, ngay cả Phùng Dững ngồi đối diện hỏi những gì, nàng cũng trả lời không được. Thư tiểu Đường cũng hiểu cứ như vậy tiếp tục cũng không phải cách hay, trong lòng nàng cân nhắc một hồi, rồi nói với Phùng Dững: “Phùng tướng công, ta cảm thấy hiện giờ ta có chút phân tâm, hay là chúng ta tiếp tục vào ngày khác đi?”

Phùng Dững sửng sốt, không khỏi liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cái. Lúc này Vân vĩ lang cũng tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Thư Đường ngượng ngùng cười hai tiếng, lại nói: “Phùng tướng công, ta thấy người rất tốt, người thấy ta thế nào?”

Phùng Dững sửng sốt tiếp, lại liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cái nữa. Lúc này Vân vĩ lang vẫn bày ra sắc mặt kinh ngạc, nhưng trong kinh ngạc có ẩn chứa vài phần ẩn nhẫn ưu thương.

Phùng Dững rốt cuộc nhin không nổi nữa. Hắn chỉ chỉ Vân Trầm Nhã, nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Ta nói, hai người rốt cuộc có quan hệ gì?”

Thư Đường còn chưa trả lời, Vân vĩ lang đã vội vàng giải thích: “Tại hạ cùng tiểu Đường là huynh muội kết nghĩa, không phải như công tử tưởng tượng đâu.”

Phùng Dững hồ nghi nhìn Vân vĩ lang, một lúc lâu sau phun ra hai chữ: “Không tin.” Ngừng một chút, Phùng Dững lại nói “Vậy vì sao ta và nàng xem mắt, người cứ nhất định phải theo sát bên cạnh vừa đàm

chợt vừa tính kế?”

Vân vĩ lang nói: “Nào dám lừa gạt. Tiểu Đường thời vận không tốt, tại hạ theo nàng đến đây chỉ để tị hung xu cát. Tại hạ nghĩ, nếu có Vân mỗ ngồi ở chỗ này, tiểu Đường sẽ có thể tìm được trạng phu hiền lương, Vân mỗ tiện nên thường đến, có sao đâu?”

Lời vừa dứt, Thư Đường giật mình, một lúc lâu mới thốt nên lời: “Vân quan nhân, người đối với ta thật tốt.”

Đầu kia “ầm” một tiếng, Phùng Dũng đập bàn đứng dậy, cả giận nói với Thư Đường “Theo ta, cuộc xem mắt này cũng chẳng có tác dụng gì. Ta thấy hần đối với người rất tốt.” Nói xong, hần đưa tay cầm lấy tấm bái thiếp màu hồng quăng đi trước mặt Vân Trầm Nhã, lập tức bước ra khỏi Phi Nhữ lâu.

Xa xa trên bầu trời, vàng thái dương từ từ chìm xuống núi, một lần xem mắt lại bị thất bại một lần nữa.

Vân vĩ lang điệu bộ như vô cùng đau đớn, cùng Thư Đường một đường đi thẳng ra khỏi Phi Nhữ lâu. Hai người vẫn trò chuyện như cũ, Vân vĩ lang thầm cảm thấy đây là lỗi của mình, tự trách bản thân mình không nên nổi lòng nhân từ mà bắt gà, lại càng không nên tùy ý trước mặt người ngoài ra vẻ quan tâm đối với tiểu Đường khiến người khác hiểu lầm như vậy. Hần cam đoan lần sau nhất định sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, hơn nữa sẽ đổi mà ngồi bàn kế bên, từ nay về sau sẽ làm một vật biểu tượng tị hung xu cát ở cự ly xa.

Thư tiểu Đường tất nhiên là không biết dưới vẻ mặt lương thiện của Vân vĩ lang là cái gì, lương tâm của hần đã sớm bị chó ăn mất từ lâu. Nàng gần đây nhiều lần xem mắt thất bại nên trở nên bình tĩnh, lúc này tâm bình khí hòa, ngược lại còn an ủi Vân vĩ lang. Một lát sau, nàng lại xem xét vết bầm tím trên mu bàn tay của Vân Trầm Nhã, đang muốn hỏi thăm vài câu, không ngờ ở đầu con phố dài bên kia đột nhiên lòi ra một đám đầu trâu mặt ngựa điệu bộ dữ dằn.

Tên đầu lĩnh toàn thân mặc lam bào, cầm cây thiết bồng gỗ gõ trong lòng bàn tay, chặn lại từ đằng xa, hừ hừ cười nói: “Vân Trầm Nhã, có nghe qua câu này chưa? Ác giả ác báo, đi đêm có ngày gặp quỷ!”

Người tới không ai khác ngoài Hồ Thông – đối thủ một mất một còn của Vân Trầm Nhã ở Kinh Hoa thành.

Hồ Thông này nguyên cũng không muốn đối nghịch cùng Vân Trầm Nhã, nhưng vì Vân vĩ lang đã nhiều lần làm nhục hần, hôm nay Lan Nghi cô nương – hoa khôi đầu bảng của “Phù Sinh đường” lại tìm hần oán giận. Khí phách nam nhi của hần bị kích thích, Hồ Thông quá xúc động, liền hùng hùng hổ hổ khí thế bừng bừng mang theo một bầy đầu trâu mặt ngựa đến đầu đường ngăn chặn Vân Trầm Nhã, muốn dạy dỗ hần một trận.

Vân vĩ lang gặp tình huống này, đôi mắt lóng lánh, trong lòng cười thầm, ngoài mặt lại làm ra vẻ kinh hoàng. Hần tiến lên từng bước chặn trước mặt Thư tiểu Đường, nói: “Người đi mau đi, mặc ta.”

Thư Đường tức thì choáng váng. Nàng nghĩ, Vân Trầm Nhã xưa nay điệu bộ ôn nhã, dung mạo lại giống thần tiên ca ca, nhìn sao cũng không giống người có công phu. Nghĩ thế, Thư Đường nhanh chân vòng từ sau lưng hần chạy ra trước mặt, xắn tay áo lên nói: “Vân quan nhân, người chớ sợ! Ta...ta...ta biết một chút công phu, để ta!”

Lời này vừa thốt ra, Vân vĩ lang nhin không nổi té nhào về phía trước, hần dồn sức hít mấy ngụm không khí, kiên quyết cắn chặt môi dưới mới có thể nuốt xuống ý cười đang mãnh liệt dâng trào nơi khóe miệng.

Trong lòng Thư Đường cũng khá lo lắng. Thấy điệu bộ hần như vậy, lại nghĩ là tại vì hần quá mức sợ hãi. Nàng khôi phục lại dũng khí, bước từng bước về phía trước, chặn trước người Vân vĩ lang, vừa trợn tròn cặp mắt lên vừa nuốt nuốt nước miếng: “Vân quan nhân, người đẹp đẽ như vậy, bị đánh sưng mặt lên thì rất đáng tiếc. Người...người đi mau đi, ta...ta... ta ngăn lại!”

Hai bên giường cung bật kiếm trên đường. Mọi người thấy cảnh này đều tản ra tứ phía.

Đầu phố bên kia, Hồ Thông phát tay một cái, dắt theo đám đầu trâu mặt ngựa xông lên. Thư tiểu Đường ngăn ngó, toàn thân liên tục run rẩy.

Vân vĩ lang nghẹn cười đến mức đau bụng. Đuôi lông mày hần nhíu lại, khom người thủ sẵn mười ba viên đá nhỏ trong tay áo. Khi bọn tay chân nhào lên nhặng xị, hần động ngón tay, ba viên đá mượn lực bắn ra.

Cùng lúc đó, hắc kéo tay Thư Đường, hô to một tiếng: “Chạy mau!”

Thư Đường mặt mày kinh hoảng, như con thỏ chạy vội theo con sói. Nhưng mà nàng lại không biết, cho dù phía sau có người la hét đòi đánh, cho dù bên tai có hơi gió mạnh xẹt qua, nhưng người nắm tay mình – tên lang sói đang chạy phía trước, trên mặt hắc đầy thành thoi vui vẻ, từ đuôi mắt đến khóe miệng tràn đầy âm mưu xấu xa

6. Chương 06

Vân vĩ lang thích bắn tên sau lưng người khác, nhưng trên mặt thì hoàn toàn bày ra vẻ Bồ Tát hiền hòa. Hắc kéo Thư tiểu Đường chạy trốn, nhưng lại dùng những viên đá nhỏ làm ám khí bắn cho bọn lâu la rượt theo phía sau bọn họ đến sát đầu mẻ trán, còn hắc thì mặt mày vẫn ra vẻ kinh hoàng, dẫn Thư Đường chạy vào một con hẻm nhỏ.

Con hẻm nhỏ này chính là một con hẻm cụt. Nói cách khác, Vân vĩ lang và Thư tiểu thỏ sớm muộn gì cũng bị bọn lâu la kia tìm thấy.

Rõ ràng là thanh thiên bạch nhật mà đám lâu la lại ngang ngược như cua, hung ác dữ tợn hoành hành bá đạo khắp phố phường. Điều bộ bọn chúng khiến người qua đường ai nấy đều sợ hãi tránh né, chỉ có Vân Trầm Nhã xem việc này là việc vui.

Hắc và Thư Đường trốn trong đồng cỏ khô, hai người đều ngừng thở, không dám há miệng nói một tiếng.

Thư Đường dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng động tĩnh, trong giây lát, nàng nhੌm đầu đội đồng cỏ khô lên lăm lét nhìn qua khe hở ra phía đầu hẻm. Bọn lâu la đâm thuê chém mướn kia vẫn còn đang lục soát xung quanh, dần dần tới gần khu vực này. Trong lòng Thư tiểu Đường nhảy dựng, quay đầu lại đối diện với ánh mắt lảo liên của Vân vĩ lang.

Đôi mắt Vân Trầm Nhã phát sáng như ánh trăng, thấp giọng hỏi: “Sao rồi?”

Thư Đường cũng đoán được rằng hai người bọn họ nhất định sẽ bị phát giác, mím chặt môi lại, nói lảng sang chuyện khác: “Vân quan nhân, có thật là người không biết võ công không?”

Vân Trầm Nhã sững sốt. m trầm lắng lặng ngồi trong đồng cỏ khô, bên ngoài có một tia sáng nhỏ chiếu vào, tôn lên đôi mắt sáng quắc của hắc.

Ít lâu sau, Thư Đường nghe thanh âm khàn khàn của Vân Trầm Nhã: “Ta...nếu ta không có võ công, người có coi thường ta hay không?”

Giọng điệu này, nửa buồn bã nửa bi thương, rót vào lỗ tai Thư Đường, chạy thẳng vào tim phổi. Trong lòng nàng khẽ động, vội vàng nói: “Làm sao có thể? Cha ta nói, kim vô xích tặc, không người nào là toàn vẹn cả, Vân quan nhân người có học vấn, lại biết buôn bán, dung mạo đẹp đẽ như vậy, đâu cần phải biết võ công.” Suy nghĩ một lát, điệu bộ nàng giống như hạ quyết định cuối cùng, chỉ huy “Ta biết một chút công phu, nếu bọn họ tìm đến đây, người chạy trốn trước đi, ta sẽ bảo vệ người.”

Vân Trầm Nhã cười thầm trong bụng, lấy một khối ngọc bên hông ra ngắm nghía rồi nhét vào trong tay của Thư Đường. Trong lòng bàn tay bỗng nhiên dư ra một vật gì đó lạnh lạnh, Thư Đường ngẩng người ra, nghe thanh âm trong trẻo của Vân Trầm Nhã vang ra từ đồng cỏ khô đen như mực, than nhẹ: “Ngày ấy muốn tặng người một chiếc vòng ngọc để xu cát tị hung, mang theo bên người đã lâu nhưng vẫn không tìm được dịp đưa cho người.”

Nói xong, giọng của hắc lại càng nhẹ hơn, như gió thoảng: “Đeo vào đi, nói không chừng lần sau xem mắt có thể thành công.”

Thư Đường cầm chiếc vòng ngọc trong tay, hoàn toàn ngây ngốc cả người ra. Một lúc lâu sau, trong đồng cỏ khô không một tiếng động. Mãi đến khi có tiếng bước chân vang lên, khoảng cách rất gần, chỉ nghe có tiếng người hô hào: “Đi, xốc đồng cỏ khô kia lên thử xem.”

Vừa nghe thấy vậy, trên mặt Thư Đường và Vân Trầm Nhã đều cả kinh. Vân vĩ lang còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Thư tiểu Đường giơ tay xốc đồng cổ khô lên, quay đầu bỏ lại một câu: “Vân quan nhân, người đi mau đi!” Lập tức cầm một que củi đốt lửa nhảy ra, hướng về phía đám lâu la khoa tay múa chân lung tung một hồi.

Vân vĩ lang sững sốt chớp mắt một cái, lúc này mới chậm rãi đứng thẳng dậy từ đồng cổ khô. Mặt trời chính ngọ tỏa ánh nắng chói chang khắp mọi nơi, con hẻm nhỏ được ánh nắng chiếu sáng trưng, Thư tiểu Đường gỡ công phu mèo quào ra, tay đầm chân đá hoàn toàn không theo trình tự quy tắc gì cả. Nhưng nàng sức lực dồi dào, điệu bộ dữ tợn, quyền cước triển khai khắp nơi, trên mu bàn tay mặc dù bị bầm tím mấy chỗ, nhưng cũng đủ khiến cho bọn lâu la không thể tiến lên.

Vân Trầm Nhã bỗng nhiên trong lòng có chút bất nhẫn, đôi lông mày nhíu chặt, hai mắt neho lại, ngay sau đó, bỗng nhiên hần lắc mình xuất hiện phía sau Thư Đường. Cũng không ai thấy rõ động tác của hần như thế nào, chỉ biết trong giây lát, Vân Trầm Nhã vòng tay choàng lấy thắt lưng của Thư Đường, bỗng nàng đứng thẳng lên, đẩy về phía đầu tường bên cạnh, trầm giọng nói: “Người đi đi, đừng xen vào việc của người khác.”

Thư tiểu Đường chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị người ta tung bổng qua đầu tường.

Ánh mắt Vân vĩ lang nhàn nhạt, hần giữ giữ áo, sửa sang lại ống tay áo, giương mắt nhìn bảy, tám người đang bao vây trước mặt. Trong lòng bàn tay nắm vài viên đá nhỏ, chia cao thấp trái phải ném ra.

Sau một lúc lâu, hần cong môi cười cười, ý cười trống rỗng giả tạo. Đôi mắt ôn nhã lưu chuyển vẻ nghiêm túc.

Những người bao vây xung quanh thấy điệu bộ hần như vậy, sững sờ đứng tại chỗ, nhìn không ra công phu thâm hậu của đối thủ, toàn bộ đều án binh bất động. Đúng lúc này, ngoài đầu ngõ đột nhiên vọt tới hơn mười người, vây hẻm cụt này lại chặt như nêm cối. Thì ra là Hồ Thông cũng đã tìm đến đây.

Hồ Thông một tay gõ gõ cây mộc côn, vừa bước vài bước về phía trước, lộ nguyên hình là một tên du thủ du thực, vừa gầm gừ một câu đe dọa cũ rích không hề có chút sáng tạo nào: “Vân Trầm Nhã, để ta xem hôm nay ngươi trốn đi đâu?” Nói xong, hần lia mắt liếc nhìn qua hai bên trái phải.

Tất cả ai nấy đều đồng tâm đồng lòng. Bọn lâu la thấy người bên mình nhiều như vậy, khí thế bừng bừng đầy khích lệ, toàn bộ xông lên vây kín Vân Trầm Nhã lại.

Không ngờ lúc này, gần bên bỗng truyền đến hai tiếng “Lạch cạch”. Thì ra là có một cái nệm rơm rơi từ đầu tường bên kia xuống. Sau đó trên đầu tường đột ngột xuất hiện một người. Thư Đường cố hết sức trèo lên đầu tường, nghiêng trái ngã phải một hồi, nhắm mắt nín thở thả người nhảy lên tấm nệm rơm, té xuống chống hông lên trời.

Ngay sau đó, nàng lại vội vàng xoay người bò lên, hùng hổ hướng Vân Trầm Nhã tuyên bố: “Người đợi chút!” Sau đó lại phóng đến đằng sau đồng cổ khô, vùi đầu hụp lặn vô đó kiếm một hồi ra được một que củi, nắm chặt trong tay quay trở lại, hướng bọn lâu la trước mắt rống to một câu: “Các người không được động đến hần!”

Bọn họ không động đến hần. Hơn mười người đứng đó, bao gồm cả Vân Trầm Nhã bị bao vây bên trong, đều bị cú ngã lão đảo và hành động hùng hổ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ của Thư tiểu Đường làm cho kinh sợ một phen.

Lúc này thần sắc Vân Trầm Nhã vẫn nhàn nhạt như trước, nhưng trong mắt như phủ đầy một màn sương mù dày đặc khó nắm bắt, chưa kịp hồi phục tinh thần lại từ màn kính ngạc vừa rồi. Giấy lát sau, hần hỏi: “Sao người lại trở về đây?”

Thư Đường chắn trước người hần, bộ trang phục bằng vải thô xộc xệch nhăn nhúm trên người cũng không làm vướng chân vướng tay. Nàng khoa tay múa chân ra một tư thế, vãn về que củi trong tay, đầu cũng không hề xoay lại nói: “Người đi mau đi, ta đã nói là sẽ bảo vệ cho người rồi mà.”

Vân Trầm Nhã lại sững sốt, ánh mắt dừng ở que củi trong tay nàng, rồi lại dừng ở thanh cương đao trong tay bọn lâu la xung quanh.

Trong lòng Thư Đường lúc này toàn bộ đều rối loạn, tuy là sợ hãi, nhưng trong đầu lại trở nên trống rỗng như không có cảm giác gì. Giây lát sau, từ phía sau truyền đến giọng nói của Vân Trầm Nhã: “Người...không sợ sao?”

Thư tiểu Đường nghe vậy sửng sốt, quay đầu lại thấy thần sắc Vân Trầm Nhã có chút hoảng hốt, nghĩ thầm chắc là vì hấn sợ quá mức, liền lui lại hai bước dắt tay hấn, nói: “Nếu bọn họ xông lên, người cứ tránh đằng sau ta đi.”

Vân vĩ lang hoàn toàn choáng váng.

Chưa từng nghĩ rằng đầu óc Thư tiểu Đường lại xoay chuyển mau đến thế. Một câu mới vừa rồi kia là kế để lừa địch, lời nói hùng hổ vừa thốt ra, nàng vừa cầm que củi trong tay ném về phía bọn lâu la, vừa dắt theo tay Vân Trầm Nhã bỏ chạy về hướng con hẻm nhỏ.

Chạy đến cuối hẻm, không còn đường có thể chạy tiếp, bọn lâu la phía sau lại rượt theo không ngừng, Thư Đường gom đồng cỏ khô lại sát bên chân tường, nói với Vân Trầm Nhã: “Người leo qua tường trước đi, ta sẽ theo sau.”

Vân Trầm Nhã chợt bừng tỉnh, đã thấy Thư Đường giẫy tay hấn ra. Lại lượm một que củi khác, xông lên chặn bọn lâu la lại.

Trước mắt chớp lên bóng người, hỗn loạn không gì sánh được. Bọn lâu la này thấy người xông tới là một nữ tử, cũng không khỏi nhượng bộ một vài phần. Nhưng Thư Đường hung hãn mạnh mẽ, bắt buộc bọn lâu la phải ra tay. Bọn lâu la không muốn kéo dài dây dưa, lúc này liền nhắc đao chém tới. Nếu còn tiếp tục đánh nữa, Thư tiểu Đường rõ ràng không phải là đối thủ của bọn chúng, mới hai, ba chiêu, cánh tay nàng đã bị trúng hai đao.

Máu không ngừng chảy xuống, đọng lại trên chiếc vòng ngọc vừa rồi được tặng. Thư Đường đau tê tái phải hóp vào hai ngực không khí, lui về sau hai bước mới đứng vững, sau đó lại xông về phía trước.

Đúng lúc này, sau cổ bỗng nhiên nghe đau nhói. Que củi trong tay rơi xuống đất, Thư Đường quơ trái quơ phải một hồi liền hoa mắt mà hôn mê bất tỉnh.

Vân Trầm Nhã dùng cán đao đập Thư Đường bất tỉnh, thuận thế ôm nàng vào lòng. Với tốc độ của sấm sét, hấn dùng mũi chân móc lấy cây mộc côn, đẩy cánh tay một cái, cây mộc côn như được truyền thần lực lao về phía trước, trực tiếp đánh bay đại đao của mấy người trước mặt.

Vân Trầm Nhã một tay ôm Thư Đường, khẽ nhún mình vọt lên tiếp lấy một cây đại đao cầm nơi tay.

Hấn cầm đao vung lên, Hồ Thông nghe một giọng điệu nghiêm nghị lạnh lùng, ngay cả dưới ánh mặt trời gay gắt mà cũng thấy nổi da gà: “Vốn định mèo vờn chuột, đùa giỡn với bọn người một chút, không ngờ ngay cả nữ nhân mà các người cũng đánh.”

Mọi người đều bị khí thế của hấn làm cho kinh hãi. Dừng lại một lúc lâu, Hồ Thông “Hừ” một tiếng, nhìn nhìn hai bên tả hữu chỉ chỉ vài người: “Người, người, còn người nữa, lên hết cho ta!”

Mấy người bị gọi sửng sốt, đều nhắc đao lên, hét lớn một tiếng cần rằng xông lên. Trong khoảnh khắc chỉ thấy ánh nắng lay động, một thân ảnh như du long, tựa như động, tựa như không, trong thoáng chốc liền có tiếng binh khí leng keng rơi xuống đất, ba tên lâu la mới xông lên vừa rồi đều đau đớn té ngã trên mặt đất, máu me lênh láng, thì ra là tứ chi của bọn chúng đều bị rách toạc thật sâu.

Thư tiểu Đường vẫn bất tỉnh, miệng vết thương nơi cánh tay không ngừng chảy máu, giọt giọt thấm ướt trên tay của Vân Trầm Nhã.

Lòng bàn tay hấn dính máu của Thư Đường, vừa ẩm ướt vừa nhơm nhớp, ngón tay Vân Trầm Nhã không khỏi giật giật. Tâm tư nặng trĩu xuống ba phần, hấn cũng không biết giải thích cảm giác trong lòng mình lúc này ra sao.

Một cơn gió nổi lên trong con hẻm nhỏ, thổi mái tóc nơi trán hấn khẽ tung bay. Vân Trầm Nhã nheo lại đôi mắt thâm thúy, miệng phun ra một chữ: “Cút...”

Mọi người đều kinh hoàng, sau một hồi lâu cũng không thể di chuyển được nửa bước. Vân Trầm Nhã lại ngẩng đầu lên, nét mặt vô cảm, đáy mắt dường như ẩn chứa ý cười. Chỉ khoảng nửa khắc sau, đầu ngón tay phải của hắn khẽ nhúc nhích, thanh đại đao trong tay xoay tít, mang theo luồng lực đạo mãnh liệt bay ra.

Đại đao lia một vòng trong không trung, bọn lâu la tránh không kịp, tất cả đều bị thương. Đến khi thanh đại đao trở về trong tay của Vân Trầm Nhã, hơn mười người trước mắt đều bị đánh cho tan tác.

Vân Trầm Nhã ném thanh đao một cái, lưỡi đao khảm sâu vào tường ba tấc.

Cuối cùng, hắn phục hồi lại vẻ thần nhiên phun ra một tiếng nữa: “Cút!”

Bị bài học vừa rồi, lần này, vừa dứt lời, Hồ Thông liền mang theo một đám lâu la ù té bỏ chạy.

Xa xa, mặt trời chìm khuất xuống núi, hoàng hôn trải dài khắp nơi. Con hẻm cụt mới vừa rồi chứng kiến một thảm kịch, lúc này lại phủ đầy ánh nắng chiều vàng rực rỡ.

Vân vĩ lang ôm lấy Thư Đường, đặt nàng trên đồng cỏ khô. Thần sắc trên mặt hắn vẫn thần nhiên bình tĩnh, cúi đầu xuống xé một góc áo, băng bó sơ cầm máu lại vết thương nơi cánh tay của Thư tiểu Đường.

Có lẽ khi băng bó có chút đau, tuy Thư Đường hôn mê, nhưng hàng chân mày vẫn giật giật nhú lại. Ánh mắt Vân Trầm Nhã chăm chú hơn, động tác trên tay không khỏi nhẹ lại ba phần. Đợi hắn băng bó xong, nhìn lại Thư Đường, đã thấy nàng giãn mày ra, hô hấp đều đặn, chếp miệng chắc lưỡi ngủ thật say.

Ánh tịch dương xiêu vẹo nhuộm cả bờ tường, in xuống thật sâu một bóng người. Kỷ niệm ulla về, như vào một đêm trăng sáng năm nọ, một tiểu cô nương nghiêng ngả lão đảo chạy từ sau gốc đào đến, dung mạo tuyệt mỹ, cười hì hì ngốc nghếch: “Tiểu tướng công, người muốn tìm nương tử sao?”

“Tiểu tướng công, người thấy ta có đẹp không?”

“Tiểu tướng công, ta cảm thấy người rất đẹp, ta thích người.”

Vân Trầm Nhã trầm mặc một lát, tận sâu trong đôi mắt như nhiễm ba phần hồng trần.

Trong giây lát, hắn không tự chủ được vươn tay, chậm rãi lau đi vết máu trên mặt Thư Đường, sau đó khẽ môi nhếch lên, nhàn nhạt, bình thần cười cười.

7. Chương 07

Sau đó vài ngày, Kinh Hoa thành truyền ra vài tin đồn không lớn không nhỏ. Căn biệt uyển tại ngoại ô của Tiểu ác bá Hồ Thông bị người ta đốt mất. Hoa cỏ sau hậu viện tại Phù Sinh đường của Lan Nghi cô nương bị người ta dội nước ngập úng cả. Một đêm nọ, vừa qua canh một, gã gã mỗ đi ngang một con hẻm liền gặp phải một bóng ma màu trắng. Con ma bay tới bay lui, bay đến trước mặt gã, chậm rãi nói: “Tiền thể gửi lời nhắn với Hồ Thông. Đời trước hắn hại chết ta, ta dù làm cô hồn dã quỷ cũng phải tìm cho bằng được đầu thai chuyển thế của hắn, lột da hắn, rút gân của hắn, hút khô hết tủy não của hắn...”

Tên gã mỗ bị dọa đến hôn mê, qua ngày sau tỉnh dậy, run rẩy chạy khắp hang cùng ngõ hẻm kể lại chuyện này.

Mấy ngày nay, không còn gặp bóng dáng Hồ Thông làm xằng làm bậy trên đường cái nữa. Có người đến thăm nhà hắn ở phía tây thành Kinh Hoa kể lại, gần đây Hồ Thông đã đổi tính, chỉ dám ở trong phòng, trong nhà ngoài cửa gì cũng đều dán đầy bùa ngải, ngày nào cũng có đạo sĩ đến làm phép, không khí ngột ngạt hỗn loạn vô cùng, máu gà và tiền âm phủ vương vãi khắp nơi trên mặt đất.

Hồ Thông tinh thần vừa bình phục lại một chút, liền tức khắc chạy đến Vân phủ trong Kinh Hoa thành.

Hắn xắn tay áo, nhảy loi choi trước cửa phủ chửi ầm lên, nói trong lòng hắn hiểu được, thật ra chuyện phóng hỏa thiêu phủ đệ của hắn, dội ngập hoa cỏ, giả ma giả quỷ dọa người đi đường, tất cả đều là hành động bản

thử của Vân vĩ lang, còn nói hần sẽ không từ bỏ ý định, nhất định sẽ nghĩ ra cách hay hơn đấu với Vân vĩ lang.

Chỉ chốc lát sau, trước cửa Vân phủ liền xuất hiện một đám người lục tục kéo nhau đến tụ tập vây quanh.

Đầu phố bên này Hồ Thông mồ hôi nhễ nhại say sưa mắng chửi, đầu phố bên kia người nào đó vô cùng thanh thoi vui vẻ, nhàn nhã lững thững bước đến. Vân Trầm Nhã đến gần, vẫn tùy tiện đội mũ rơm che nắng, che khuất đi khuôn mặt, lẫn vào bên trong đám đông vây xung quanh xem náo nhiệt, chỉ tỏ ra nói theo mọi người, đại thể ý tứ là: “Ai da, sao mới mấy ngày mà Hồ Thông đã ốm đến như vậy a, ai da, người xem kìa, cái eo hần giờ nhỏ chỉ bằng cánh tay mà thôi, có khi nào hần gặp phải nữ quỷ rồi bị hút đi tinh khí gì hay không a, chắc... chắc... chắc...”

Vì không có ai chửi lại, Hồ Thông độc xướng một hồi mất hứng, hậm hực giẫm xuống đất hai cái rồi xoay người bỏ đi. Một cơn gió nhẹ thổi qua, dưới ánh nắng nhàn nhạt, bóng hình mảnh khảnh hiu quạnh của Hồ Thông khuất nơi cuối đường.

Thư Đường sau khi bị thương, cánh tay trái bị băng một cục như cái bánh chưng, không tiện làm việc nhà linh tinh như giặt quần áo vân vân nữa, nhàn rồi không có việc gì làm đành phải đi hóng hớt tin đồn nhảm. Thư tiểu Đường mặc dù là người hiền lành, nhưng cũng không phải hiền lành đến độ ngốc nghếch. Nghe nói Hồ Thông - tên đầu sỏ của cuộc ẩu đả thương người hôm nọ, bị giầy vò không ra hình người, nằng nực mừng phần khởi không thêm giấu diếm, nói đáng đời Hồ Thông gặp chuyện rủi, quả là ác giả ác báo.

Lúc này, Thư Đường đang ở tại hậu viện nhà mình, đem mấy con gà con trời gô lại một chỗ.

Thư lão tiên sinh đang bận lục lọi mấy cuốn tình sử để tìm cảm hứng viết sách. Chỉ còn một mình Thang tiểu nhị ở lại trông coi khách điểm, hần thấy tiểu Đường Đường hưng phấn nên sà lại gần hỏi: “Đường cô nương, người đây là...”

Thư Đường ngẩng đầu, vẻ mặt vui sướng: “Hôm bữa Vân quan nhân đi theo giúp ta xem mắt, ta thấy hần thích nuôi gà, sau đó gặp phải Hồ Thông, không cẩn thận làm mất con gà của hần, nên giờ ta tặng bù cho hần mấy con.”

“Vân Trầm Nhã thích nuôi gà?” Thang tiểu nhị sững sốt, vẻ mặt hoài nghi.

Thư Đường lại thật thà, lặng lẽ cười nói: “Hôm đó bị Hồ Thông vây đánh, ta không cẩn thận bị đánh ngất đi. Cũng may Vân quan nhân mang ta bỏ trốn. Trên người hần mặc dù không bị vết thương do đao kiếm, nhưng nhất định là trúng không ít gậy gộc, nội thương rất nặng. Nếu hần không thích nuôi mấy con gà này, vậy thì làm thịt chúng rồi hầm canh, rất bổ cho thân thể.”

Thư tiểu Đường dứt lời, một tay bị băng bó như cái bánh chưng treo một bên, tay còn lại xách theo đám gà, lảo đảo xiêu vẹo như con lật đật, khoan khoái đi ra cửa.

Thang tiểu nhị dõi mắt nhìn theo bóng dáng của Thư Đường, khóe môi giật giật, nhưng nét mặt vẫn cứng nhắc.

Ngày nay, Vân Trầm Nhã xem chán chê trò cười của Hồ Thông xong, phe phẩy cây quạt, công đức viên mãn thông thả trở về phủ. Vừa vào đại sảnh đã bị hoảng sợ một phen. Trong đại sảnh, tám con gà bông nửa sống nửa chết nằm xếp lớp thành một hàng, hai con chó ngao đi vòng vòng đám gà như hổ rình mồi, nước miếng chảy giàn dụa. Gọi lão quản gia lại hỏi, mới biết: “Gà này là do tiểu thể tử săn được, nói là muốn đáp tạ ơn Đại công tử mấy ngày trước đã chỉ điểm, nay thể tử đã tìm được tung tích của Phương Diệc Phi rồi.”

Vân vĩ lang xếp quạt lại, gõ gõ vào lòng bàn tay vài cái, chỉ chỉ trở trở: “Con này chưng, con này nấu, con này nướng, còn con này đem đi chiên...Ừ, chuẩn bị cho tốt một bàn “Toàn Kê thiện” đưa vào trong cung dâng cho Đồ Tu đi.”

Tư Không Hạnh vào đến chính sảnh, vốn muốn bẩm báo chính sự, nghe Vân Trầm Nhã nói như thế, nhin không được khuyên nhủ: “Đại công tử, đám gà này tốt xấu gì cũng do tiểu thể tử đặc biệt săn tặng cho ngài mà.”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, gõ cây quạt cái chát trong tay rồi xòe ra, phẩy phẩy, kêu lão quản gia lại, nói: “Làm tốt Toàn Kê thiện xong rồi, giúp ta chuyển lời cho thế tử, là một câu khuyên bảo có tám chữ.” Vân Trầm Nhã nói tới đây ngừng lại một lát, quét mắt nhìn Tư Không Hạng, sau đó mới thản nhiên nói, “Vi nhân quân giả, cai sát tiện sát”.

Làm vua một nước, hề thấy ai đáng chết thì cứ giết. Không thể nương tay, càng không thể mang lòng dạ đàn bà. Đạo lý này, thiên tử để vương đều phải hiểu rõ, mà người làm việc cho thiên tử để vương lại càng phải hiểu rõ.

Tư Không Hạng nghe xong biến sắc, gục đầu xuống kính cẩn vâng lời, nói: “Thuộc hạ thụ giáo.”

Đang lúc này, ngoài cửa có gã sai vặt chạy vào báo lại. Nói là Thư tiểu cô nương đã đến con hẻm nơi góc phố, xem điệu bộ của nàng ấy, dường như muốn đến Vân phủ tìm Vân Trầm Nhã.

Hai mắt Vân vĩ lang neho lại, lóe lên một ánh nhìn giảo hoạt. Một lát sau, hắn giũ áo choàng, bước ra khỏi phủ đi dạo.

Ra phủ chưa được vài bước, liền gặp được Thư Đường đang dạo dác hết nhìn đông rồi tới nhìn tây. Vân Trầm Nhã xếp cây quạt lại, kinh ngạc nói: “Tiểu Đường muội, sao ngươi lại ở đây?” Hắn ra vẻ kinh ngạc như không thể tin nổi, bước về phía trước hai bước “Ta đang tính đi thăm thương thế của ngươi đây.”

Thư Đường thấy hắn, trước cười cười với hắn, sau đó tiếp tục nhìn nhìn xung quanh, ngượng ngùng nói: “Lần trước tới đây ta bị bắt tỉnh. Hôm nay tìm đường tới đây mất một lúc lâu, giờ xem cho kỹ, miễn để lần sau khỏi phải lạc đường.”

Vân Trầm Nhã nghe nàng nói, ánh mắt dừng lại ở móng gà trong tay nàng. Một tia sáng thoáng hiện qua trong mắt, Vân vĩ lang vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, chỉ ôn tồn nhã nhặn nhiệt tình đón Thư Đường vào phủ.

Vừa vào cổng, hai con chó ngao nhỏ liền vui mừng hơn hớn chạy đến bên Thư Đường, vừa vẫy đuôi nịnh nọt, vừa vây quanh dưới chân Thư Đường.

Thư tiểu Đường vui rạo rực ngồi xổm xuống, xoa xoa lên đầu hai con chó ngao, kêu lên: “Măng Tây, Cải Trắng các người ngoan thật.”

Nói đến việc này cũng thật kỳ lạ. Hai con chó ngao trong Vân phủ tính tình kiêu căng hung mãnh, ngày thường ngoại trừ Vân vĩ lang ra, không chịu bất cứ kẻ nào quản thúc. Ngày nọ Vân vĩ lang ôm Thư Đường bị thương bất tỉnh về phủ, hai con chó ngao này lại tỏ vẻ thích Thư tiểu cô nương ngay. Thư Đường không tính lại, chúng nó liền quanh quẩn trước giường, Thư Đường tỉnh lại, bất kỳ nàng đi chỗ nào, chúng nó cũng phe phẩy cái đuôi nhỏ đi theo chỗ đó.

Vân Trầm Nhã đã từng nhiều lần đặt tên cho hai con chó ngao nhỏ này, uy phong như Tuyết Diệu, Tuyết Ung, văn nhã như Nhiễm Trúc, Sơ Nguyệt, tục tằn như Đào Đào, Hoa Hoa, thế mà cuối cùng cũng không có kết quả. Nhưng ngày đó Thư tiểu Đường ở đây, biết hai con chó ngao nhỏ này của Vân Trầm Nhã không có tên, liền xung phong nhận việc đặt tên cho chúng nó. Nàng ngồi xổm xuống, xoa đầu con chó, nói: “Một con, cặp mắt xanh xanh biếc biếc thật là đẹp, chi bằng tên là Măng Tây? Còn con này, lông trắng như tuyết thật là xinh, chi bằng tên là Cải Trắng?”

Vừa nói xong, hai con chó ngao, mỗi con một bên vui mừng ngoe nguẩy liếm láp đáp ứng, duy chỉ có một mình Vân Trầm Nhã, khóe miệng co rút không ngừng, gân xanh nơi thái dương liên tục nẩy lên.

Vân vĩ lang xưa nay chưa từng có ngày nào không ngủ ngon, thế mà đêm đó lại mở to mắt nhìn trần đến gần sáng. Sắc trời vừa tỏ, hắn liền ra ngoài vườn chiết một nhánh cây. Bắt hai con chó ngao đến hậu viện, Vân vĩ lang hai mắt giăng đầy tơ máu: “Tên dễ nghe như vậy, các người đều không vừa lòng. Không phải chỉ là ăn một quả đào của tiểu nha đầu ngốc nghếch kia thôi sao, sao lại có thể bị mua chuộc như vậy? Thật đúng là một chén gạo nuôi ra ân nhân, một đấu gạo nuôi ra kẻ thù mà...”

Cũng khó trách Vân Trầm Nhã tức giận như vậy. Đáng thương cho Vân vĩ lang thân phận vô cùng quý giá, địa vị cao nhất, nuôi được hai con chó ngao nhỏ, một con kêu là Măng Tây, một con kêu là Cải Trắng. Tục tằn đến mồ tổ nhà nó.

Lại nói Thư Đường lần này đến đây, mục đích chỉ vì tặng gà. Sau khi nàng giải thích ý đồ đến đây, đếm từng con giao tận tay, tổng cộng bảy con lớn, nhất nhất giao hết cho Vân Trầm Nhã. Sự tình xong xuôi, nàng lại móc trong áo ra một chiếc bánh nướng, bẻ thành từng miếng nhỏ, ngồi trên mặt đất, từng miếng từng miếng dứt cho Măng Tây Cải Trắng ăn.

Măng Tây Cải Trắng ưa ăn thịt, tính hiếu động, nhưng lại không hề cự tuyệt Thư Đường. Vì cánh tay Thư Đường bị thương, hai con chó ngao nhỏ cũng không tùy tiện nhảy lên, chỉ nhu thuận ngồi trên mặt đất, Thư tiểu Đường dứt một miếng, bọn chúng ăn một miếng, nhai nhai nuốt rồi lại há miệng chờ dứt.

Ánh mặt trời giữa hè nghiêng nghiêng chiếu thẳng vào trong phòng, nốt ruồi son giữa mi tâm của Thư Đường như tỏa sáng. Vân Trầm Nhã đầu tiên là đứng một bên, vừa nhìn, khóe môi vừa ôm lấy ý cười. Nhìn một hồi, vẻ mặt hần lại dần dần trầm tĩnh dịu dàng đi. Vén vạt áo lên, Vân Trầm Nhã cũng ngồi xổm xuống, rū mắt tiếp lấy miếng bánh trong tay Thư Đường, nói: “Cánh tay người bị thương, để ta bẻ cho, người chỉ dứt cho bọn chúng là được rồi.”

Thư Đường nghe xong, nhếch miệng cười với Vân Trầm Nhã, nói: “Vân quan nhân, con người người thật tốt.”

Vân Trầm Nhã ngẩng đầu, thấy nàng tươi cười dưới nắng mang theo chút ngớ ngẩn. Một lát sau, hần cũng lẳng lặng cười, không lên tiếng trả lời, chỉ bẻ từng miếng bánh nhỏ đưa qua.

Thư Đường dứt cho hai con chó ngao ăn xong, cảm thấy thỏa mãn nên đứng dậy rời đi.

Măng Tây Cải Trắng thích thú phấn chấn theo nàng ra đến trước cửa phủ, Vân Trầm Nhã cũng thế. Mãi đến khi thân ảnh của Thư tiểu Đường biến mất nơi đầu ngõ, hần vẫn một mình đứng ở cửa một hồi lâu sau rồi mới quay trở lại trong phủ. Nét mặt yên tĩnh nhàn nhạt, như thâm sâu khó lường, lại như vô tâm vô phể.

Trở về phủ, thấy lão quản gia đang phân phó người bắt gà mà Thư Đường đưa tới vứt ra sau ngõ hẻm. Vân Trầm Nhã sững sốt, tiến lên vài bước ngăn lại, nói: “Người làm cái gì vậy?”

Lão quản gia kinh ngạc nói: “Nô tài thấy Đại công tử không thích gà, tính đem mấy con gà con này vứt đi.”

Vân Trầm Nhã giật mình nói: “Đừng vứt, tìm một chỗ thanh tĩnh sau hậu viện nuôi bọn chúng.”

Lão quản gia sực hiểu ra, vỗ lên trán một cái nói: “Vẫn là công tử thông minh, chờ nuôi lớn mới có thể làm thịt mà ăn.”

Vân Trầm Nhã lại ngẩn ra, trầm ngâm trong chốc lát, không nói gì thêm nữa, chỉ nói “Sáng sớm ngày mai, sai người chừa một bát súp.”

Lão quản gia nghe xong, lập tức vâng dạ lui ra.

Ai ngờ vừa lui chưa được hai bước, Vân Trầm Nhã lại gọi lão quay lại, hỏi: “Vừa rồi tiểu nha đầu ngọc kia đến, người có thấy cổ tay nàng ta có đeo vòng ngọc hay không?”

8. Chương 08

Tiết Mang Chủng qua rồi đến Hạ Chí, hết Hạ Chí rồi đến Tiểu Thử. Mùa hè năm nay hết sức nóng bức, vàng thái dương đỏ rực trên bầu trời tỏa ánh nắng chói chang xuống khắp nơi, như sắp sửa có đại hạn xảy ra trong năm nay.

Thư tiểu Đường có tinh thần vượt khó rất cao. Nàng thừa dịp dưỡng thương, sâu sắc nghiền ngẫm lại nguyên nhân thất bại liên tiếp của mấy cuộc xem mắt vừa qua, cố gắng tự tổng kết khuyết điểm của bản thân, cuối cùng hiểu ra bản thân mình phải nâng cao công phu tu dưỡng nội hàm, gia tăng khí chất.

Đã nhiều ngày nay, vạn vật đều vì mùa hè nóng bức mà tìm nơi ẩn lánh, chỉ có Thư tiểu Đường dưỡng thương đã lành lại là thường xuyên liên tiếp lui tới khắp các con phố lớn, ngõ nhỏ. Nàng vui vẻ chạy khắp

nơi mua giấy trắng, bút lông cừu và đủ loại sách dạy đánh cờ, dạy đàn, hớn hử trở về hậu viện bắt đầu nghiên cứu “Cầm kỳ thư họa”.

Trời càng ngày càng nóng, Thư Đường lại có một thói quen mới khá hay. Lúc mọi người bị nóng nực khóc không ra nước mắt thì nàng bưng thau nước chạy tới chạy lui trước cửa khách điểm Thư gia, sáng chiều theo định kỳ vẩy nước ba lần một ngày, còn gọi công việc này của mình bằng cái tên tao nhã là Tiêu thử thừa lương (Tạm dịch: tiêu nóng làm mát)

Hôm nay, Thư Đường đang bưng chậu nước vẩy khắp nơi xung quanh thì thấy một cô nương ló đầu vào nhìn từ cửa của khách điểm. Cô nương này toàn thân mặc y phục nam tử trông rất mạnh mẽ, bên hông cài kiếm, ngũ quan vô cùng xinh đẹp, nhất là đôi mắt phượng, khi đảo mắt nhìn quanh toát ra vẻ tinh thuần, tiêu sái. Thấy Thư Đường, cô nương kia hô lên “Tiểu nhị, ta đặt một chỗ.”

Thư tiểu Đường vốn yêu thích sắc đẹp, nghe thanh âm thanh thúy của cô nương kia vang lên, lập tức bưng thau nước chạy tới, vừa dẫn cô nương nọ vào bên trong khách điểm, vừa nhiệt tình tiếp đón: “Khách quan, ngài có muốn nghỉ trọ không?”

Vị cô nương nọ không trả lời, chỉ tìm một góc bàn ngồi xuống, cởi bội kiếm bên hông ra, lấy một thỏi bạc đưa cho Thư Đường, nhỏ giọng nói: “Đây là tiền đặt cọc, từ nay trở đi trong vòng một tháng, chỗ ngồi này thuộc về ta.” Nói xong, nàng nheo lại đôi mắt xem xét chung quanh, hỏi “Khách điểm này của các người, gần đây có những thực khách nào khả nghi thường lui đến hay không?”

Thư Đường mân mê thỏi bạc trong lòng bàn tay, nuốt nước miếng. Nghe xong những lời của vị cô nương nọ, lập tức đáp: “Không có, bọn ta nơi này đều là người thật thà cả.”

Cô nương nọ vẻ mặt hồ nghi nhìn Thư tiểu Đường, đánh giá từ trên xuống dưới, sau một lúc lâu cũng không nói một câu. Thư Đường bị nàng ta nhìn như vậy nên không được tự nhiên, bỏ thau nước xuống, chạy tới chỗ chường quỹ châm trà cho vị cô nương nọ.

Lúc này là buổi chiều, khách điểm vắng khách. Thư Đường rót trà cho vị cô nương nọ xong, ngồi lại cùng nàng ấy. Hai cô nương tuổi tác xấp xỉ nhau, một người tính nết thật thà phúc hậu, một người tính cách sáng khoái sôi nổi, trong giây lát đã bắt chuyện với nhau.

Thì ra vị cô nương này họ Thu, gia sản coi như giàu có. Tuổi tác của nàng cũng xấp xỉ Thư Đường, cũng là thời điểm gả ra ngoài. Năm ngoái cha của Thu cô nương đã chọn sẵn một mối hôn nhân cho nàng, nói là muốn gả nàng cho một vị công tử thế gia nào đó, cho nên nàng cũng không cần tự mình bốn ba tìm kiếm xung quanh.

Đây vốn là một mối lương duyên thiên định, không ngờ đầu mùa xuân năm nay, vị thế gia công tử kia lại đào hôn. Hai nhà đều sốt ruột, lật tung toàn bộ Kinh Hoa thành nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng vị công tử này. Thu cô nương biết chút võ nghệ, tính tình nhanh nhẹn hoạt bát. Nàng lập tức quyết định tự mình xuất mã, lên đường đi tìm hôn phu. Nhưng biển người mờ mịt, không thể nào tìm ra. Cũng may lúc trước nàng được một tin tức, nói vị hôn phu của nàng trốn kỹ ở một nơi trong con ngõ nhỏ Đường Hoa phía đông Kinh Hoa thành.

Hai cô nương càng nói chuyện càng cao hứng, chỉ chốc lát sau đã hơn nửa canh giờ. Thư Tam Dịch ở hậu viện tìm không được nữ nhi, lại nghe trước viện có tiếng động, nên bảo Thang tiểu nhị ra xem sao.

Thang tiểu nhị vâng dạ, đến đại sảnh khách điểm vén rèm lên, thoáng nhìn thấy thân ảnh mặc nam trang ngồi trong góc phía tây kia đang nói đến nước miếng bay tá lả, ngẩn ngơ, cứng đờ một lát, sau đó hần lập tức lẳng lặng buông rèm, lui ra sau hậu viện, tìm Thư Tam Dịch nói hần bị cảm nắng, kể từ hôm nay xin được nghỉ bảy ngày không làm, rồi trở về phòng khóa trái cửa lại, nằm ngay đơ cán cuốc trên giường.

Một lát sau, Vân vĩ lang và trợ thủ của hần xuất hiện trước cửa khách điểm. Vân Trầm Nhã một tay phe phẩy quạt, một tay bưng hộp thức ăn, vừa mới bước vào khách điểm không quá hai bước bỗng sột sột trầm mặc. Qua giấy lát, hần lại lẳng lặng không một tiếng động nào lui ra ngoài, đến chỗ góc đường, về mặt phiên chán hỏi Tư Không Hạnh: “Tại sao Thu Đa Hỉ lại ở đây?”

Tư Không Hạnh đáp: “Chắc là Thu tiểu thư đến tìm Phương công tử.”

Vân Trầm Nhã phe phẩy quạt nghĩ ngợi. Thu Đa Hỉ này là con gái độc nhất của Nam Tuấn quốc Thu Đại tướng quân. Thu gia và Phương gia đời đời giao hảo khá tốt, cho nên Thu Đa Hỉ và Phương Diệc Phi cũng đã được định hôn vào năm nay. Lúc trước, sau khi Phương Diệc Phi đào hôn, không ai tìm ra hấn ở đâu cả. Cũng là Vân Trầm Nhã đã sai người điều tra, phát hiện Thang tiểu nhị ở khách điểm Thư gia có chút cổ quái.

Nghĩ đến đó, sự tình liền được giải quyết hết sức dễ dàng. Tuy Vân Trầm Nhã chỉ tiết lộ chuyện này cho tiểu thế tử của Nam Tuấn vương. Nhưng vì Thu Đa Hỉ tính tình lạnh lẽo như một nam hài tử, từ nhỏ đã cùng tiểu thế tử thường xuyên kỳ xạ săn bắn, cho nên tình cảm giữa hai người vẫn rất tốt. Thấy Thu Đa Hỉ quyết định tự đi tìm hôn phu, tiểu thế tử sợ nàng không biết đường, bèn chỉ điểm cho nàng là ở con hẻm nhỏ Đường Hoa. Dù sao với tính tình nóng nảy bộp chộp, không biết suy nghĩ của Thu Đa Hỉ, cho dù có mặt đối mặt với Thang tiểu nhị, cũng sẽ nhận không ra dưới lớp mặt nạ dịch dung kia rốt cuộc là ai.

Mặc dù cử chỉ ngày thường của Tư Không Hạnh khá chất phác, nhưng thời gian hấn đi theo Vân Trầm Nhã cũng không ít, lúc này hấn thấy Vân vĩ lang rảo cẳng đi tới đi lui ngoài cửa khách điểm, nhân tiện nói: “Đại công tử không cần phải lo lắng. Đại công tử bất quá chỉ có duyên gặp mặt mấy lần Thu tiểu thư vào mười một năm về trước. Thu tiểu thư nhất định sẽ không nhận ra Đại công tử đâu. Còn nữa, nay Nhị hoàng... Nhị công tử cũng không có ở Nam Tuấn quốc này, Thu tiểu thư cũng đã có duyên phận riêng, nàng ấy sẽ không dây dưa với công tử như thuở nhỏ nữa.”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, nhớ tới chuyện cũ, nhin không được cong môi cười. Nhị công tử mà Tư Không Hạnh vừa nói đến chính là đệ đệ nhỏ hơn hấn nửa tuổi, dung mạo cũng đẹp như hấn, lúc chín tuổi thì lại gặp phải đóa hoa đào Thu Đa Hỉ này. Lúc đó bản thân Nhị công tử thì không sao, nhưng lại khiến Vân vĩ lang cả ngày bị quấy nhiễu. Chi tiết cụ thể chuyện này không nói đến thì thôi, chứ nói đến Vân Trầm Nhã chỉ biết tóm tắt lại một câu, đó là cơn ác mộng hoa đào.

Gỗ gõ cán quạt, Vân vĩ lang nói: “Người nói không sai, Nam Tuấn quốc quá nhiều những quả dưa ngốc nghếch, cho dù nàng ấy có nhận ra ta, ta cũng có cả trăm cách khiến nàng ấy không nhận ra ta.” Dứt lời, giũ giũ áo choàng, lại vòng vào khách điểm. (Tạm dịch: Con gái đến mười sáu tuổi gọi là phá qua , vì chữ qua giống hình hai chữ bát , tức mười sáu. Quả dưa ở đây chỉ thiếu nữ trưởng thành mười sáu tuổi)

Thư Đường đang dốc hết tinh thần nói chuyện với Thu Đa Hỉ, chợt trông thấy một vị cầm y công tử vô cùng phong lưu phóng khoáng, giụi giụi mắt mới nhận ra đó là Vân vĩ lang. Vân Trầm Nhã theo thường lệ chào hỏi “Tiểu Đường muội”, sau đó cũng khách sáo thăm hỏi Thu Đa Hỉ vài câu. Thu cô nương tuy thấy Vân vĩ lang nhìn khá quen mắt, nhưng quả thật y như lời của Vân Trầm Nhã, chỉ hai ba câu lừa dối của hấn, Thu Đa Hỉ tức khắc như mới chỉ quen biết với hấn hôm nay thôi.

Qua một lát thì thấy mặt trời lặn xuống phía tây, cả buổi chiều khách điểm Thư gia cũng không có vị khách nào mới, Thu Đa Hỉ không gặp Phương Diệc Phi nên vô cùng uể oải, tính ngày mai lại đến nữa. Đứng dậy, Thu Đa Hỉ nói với Vân Trầm Nhã: “Ta biết Vân công tử xã giao rất rộng, lại là kết nghĩa huynh muội với tiểu Đường. Mặc dù ta không thể tiết lộ tính danh của vị hôn phu của ta ra, nhưng nếu Vân công tử đi đường, nhất là ở con hẻm Đường Hoa này, mà có gặp một vị công tử khí độ nho nhã, diện mạo thanh tú, xin lưu ý giúp ta. Tại hạ xin đa tạ trước.”

Vân Trầm Nhã phe phẩy cây quạt, trong lòng nghĩ thế này, ngoài miệng nói thế khác.

Đợi sau khi Thu Đa Hỉ rời khỏi, Thư Đường dẫn Vân vĩ lang ra sau hậu viện. Hậu viện có một giàn nho, mỗi khi đến hè đều xanh rì tỏa bóng mát khắp nơi. Thư Đường chậm rãi đi khắp nơi trong ngoài ngoài vẩy nước để giải nhiệt, Vân Trầm Nhã dựa cây, cười tủm tỉm đứng xem, thuận tiện lấy hộp thức ăn mang theo từ nhà ra.

Thư Đường trở về, thấy trên bàn đá có một cái bình bạch ngọc đặt ngay ngắn, cảm thấy ngạc nhiên, không khỏi lấy tay sờ soạng, hỏi: “Đây là cái gì?”

Vân Trầm Nhã tặng cho nàng một nụ cười, như làn gió mát giữa cơn trưa hè nóng bức. Hấn lấy ra một cái muống dưa cho nàng, nói: “Người cho rằng hôm nay ta đến đây để làm gì?” Nói xong, thấy đôi mắt trắng đen rõ ràng, trong suốt sáng rực, long lanh như thủy ngân của Thư Đường, yếu hèn của hấn không khỏi nhón nhạo lên xuống, rũ mắt xuống nói: “Vết thương ở cánh tay người bớt chưa?”

Thư Đường ngăn người nhìn hân. Nghe xong những lời này, lại không đáp, đó là vì bị một mùi hương dâng lên hút hồn. Nàng mong mỗi nhìn cái bình, nuốt hai ngụm nước miếng, lập tức hỏi: “Canh này có uống được không?”

Vân Trầm Nhã thấy điệu bộ nàng như thế không khỏi buồn cười, gõ ngón tay xuống mặt bàn đá: “Đi lấy cái chén đến đây!”

Thư Đường nghe vậy mừng rỡ, lúc quay lại mang theo hai cái chén. Tự đặt một cái trước mặt mình, còn một cái đưa cho Vân Trầm Nhã, nói: “Ta thấy hễ có gì đó chia ra ăn chung mới thấy ngon!” Nói xong, lại tự mình rót canh giùm Vân vĩ lang.

Dưới giàn nho xanh um mát mẻ, ánh mặt trời bên ngoài nóng gắt chói chang, mà đôi mắt của Vân Trầm Nhã lại tựa như hung ác nham hiểm, lại tựa như nhìn không ra cảm xúc gì.

Uống canh xong, đến lúc Vân Trầm Nhã và Tư Không Hạnh phải về, lại bị Thư Đường gọi lại bảo chờ một lát. Nàng bận bịu chuyện nọ chuyện kia ở tiền viện hậu viện một hồi, khi đi ra, trong tay cầm theo một cái rổ, trong rổ có dưa hấu, quả đào, còn thêm một chùm nho xanh ngắt.

Thư tiểu Đường đưa cái rổ cho Vân Trầm Nhã, lại chỉ vào chùm nho dặn dò nói: “Nho này là ta đã hái ngày hôm qua, rất chua, người nhớ trộn đường kỹ rồi hãy ăn.” Cuối cùng, nàng lại lấy trong lòng ra một cái bánh nướng đặt vào rổ, nói với Vân Trầm Nhã: “Cái này chuyển giúp ta cho Mãng Tây Cải Trắng, ta thấy chúng nó khá thích.”

Vàng thái dương trên bầu trời xa xa tỏa ánh nắng chiếu qua mái ngói cong vút sáng chói chang rực rỡ. Vân Trầm Nhã nheo mắt lại, tiếp lấy cái rổ, khước môi cong lên: “Lúc ta tới mang theo một bát canh, lúc về đổi được một rổ trái cây, xem ra cũng đáng.” Lại ngừng một chút, hân bỗng hỏi “Sao lại muốn tặng cho ta?”

Thư Đường ngần ngừ, chớp mắt thành thành thật thật đáp: “Vân quan nhân, mặc dù người không nói rõ, nhưng ta nghĩ hôm nay người đến chắc là vì lo lắng vết thương nơi cánh tay ta phải không? Người còn cố ý mang đến cho ta một chén canh nữa.” Nói xong, nàng gãi đầu, cười hắc hắc vài tiếng “Gần đây ta có đọc thi thư, có câu kêu là đu đủ quả đào gì đó, đại để nói là có ân tất báo. Vân quan nhân người quan tâm đến ta, tự nhiên ta cũng sẽ quan tâm đến người.”

Vân Trầm Nhã lại sững sốt. Đột nhiên, hân híp mắt lại nở nụ cười: “Câu đó kêu là Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao” Nói xong, không đợi Thư Đường trả lời, hân hối thúc nói “Trời cũng đã muộn, người không cần đưa tiễn ta, trở về đi.”

Nói xong, hân lại hướng Thư Đường vẫy vẫy tay, xoay người bỏ đi.

Thư tiểu Đường thấy hân đi rồi, mới thẳng tắp đứng cạnh cửa khách điểm nhìn theo bóng dáng hân, mãi đến khi thân ảnh của hân biến mất nơi đầu ngõ, lúc này mới vui vẻ trở về khách điểm, đi tìm thau nước vẩy chung quanh để giải nhiệt.

Vân Trầm Nhã qua khỏi con ngõ nhỏ, vẻ mặt tươi cười chậm rãi biến mất hầu như không còn một dấu vết. Giấy lát sau, hân trầm giọng hỏi: “Thế nào?”

Tư Không Hạnh tiến lên hai bước, cúi người: “Hồi công tử, hôm nay tên Thang tiểu nhị kia ở mãi trong phòng không ra. Thuộc hạ đã lục soát khắp trong ngoài khách điểm Thư gia, nhưng cũng không thấy được vật gì có liên quan đến Phương Diệc Phi cả. Chỉ sợ tên Thang tiểu nhị này rốt cuộc là ai, còn phải đợi điều tra thêm.” Ngừng một chút, hân lại nói, “Mới vừa rồi Đại công tử dẫn Thư cô nương đi khỏi, thuộc hạ cũng đã thăm dò qua kiến trúc của khách điểm Thư gia, phát hiện ra có mấy chỗ có thể bố trí cơ sở ngầm. Nếu Đại công tử thấy cần thiết, thuộc hạ sẽ phái vài sát thủ mai phục ở đó, nếu chúng ta và Phương gia xảy ra tranh chấp, đến lúc đó... cũng lợi hơn... Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng.”

Vân Trầm Nhã nhíu mày lại, trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Chọn vài người tay chân lanh lẹ.”

Tư Không Hạnh vâng dạ, Vân Trầm Nhã cũng không thềm nhắc lại. Đi thêm nửa canh giờ, khi sắp đến phủ, chợt Tư Không Hạnh nghe Vân Trầm Nhã cười một tiếng “Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao?” Nói xong hân thò tay vào trong rổ, lấy ra một quả đào ném cho Tư Không Hạnh, vẻ mặt trêu chọc: “Người làm việc đắc lực, thưởng cho người.” Nói xong, Vân vĩ lang phất phất vạt áo bước vào phủ.

Tư Không Hạnh sững sốt đứng tại chỗ chớp mắt một cái. Mới vừa rồi, hắn dường như thấy thoáng qua một vẻ cô đơn trong đôi mắt trên cột cửa Vân Trầm Nhã. Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Tư Không Hạnh liền ra sức lắc lắc đầu. Vân vĩ lang mà biết cô đơn? Vậy còn hiếm lạ hơn là mặt trời mọc ở hướng tây, chồn làm bạn thân với gà nữa.

Lại nói Vân vĩ lang trở về phủ, Măng Tây và Cải Trắng đều ngửi được mùi bánh nướng, liền mừng rỡ vui vẻ quấy đuôi vây quanh hắn. Vân vĩ lang vốn xem như chuyện không đáng để ý tới, đi thẳng vào thư phòng. Nhưng một lát sau, cửa thư phòng lại mở, Vân Trầm Nhã thông thả bước ra, vòng ra đại sảnh tìm lại cái bánh nướng kia, bắt chước điệu bộ của Thư Đường, bẻ từng miếng từng miếng dứt cho Măng Tây Cải Trắng ăn.

Măng Tây Cải Trắng thích chí ăn xong, Vân Trầm Nhã lại mặt mày suy tư trầm tĩnh, không biết tâm hồn bay đến chỗ nào. Qua một lát sau, bỗng dưng hắn đứng dậy ra hậu viện, bẻ một nhánh cây bới bới phía đông một chút, lật lật phía tây một chút.

Có hạ nhân thấy hoa cỏ ngoài hậu viện bị Vân vĩ lang đào bới không còn ra hình dạng gì cả, liền tiến lên, thật cẩn thận hỏi: “Đại công tử đang tìm cái gì?”

Vân vĩ lang vẫn khom thắt lưng, cũng không quay đầu lại, lục lọi đào bới một hồi, đáp: “Vài ngày trước đây, ta móc một hột đào trong miệng Măng Tây ra, bảo vứt ra hậu viện này, người nào trong các người đã làm việc đó vậy?”

9. Chương 09

Vân vĩ lang dẫn đầu trong việc đào đất móc hột đào, tất nhiên là hạ nhân trong Vân phủ cũng không dám chậm trễ, đều nhào vào làm theo gia. Dưới trời nắng nóng, hậu viện Vân phủ bị đào lộn tung phèo như cái nồi bánh chảo, hơn mười người chen chúc nhau, ai nấy xắn ống quần, khom lưng lục lọi tìm kiếm.

Trời không phụ lòng người, trước khi mặt trời xuống núi, cuối cùng một người nào đó đã đào ra một cái hột đen sì sì trong góc tường. Vân vĩ lang cũng không ngại bẩn, tiếp lấy hột đào còn dính lấm lem bùn đất, tìm một chỗ phong thủy tốt cạnh cái ao nhỏ rồi chôn xuống, lấp đất lên. Sau đó lại kiểm vài hòn đá cuội, sắp một vòng quanh chỗ lấp hạt đào.

Lúc này, Măng Tây Cải Trắng cũng chạy chậm chậm đến hậu viện giúp vui, nhìn thấy một nắm đất mới lấp bên cạnh ao nước, hưng phấn sữa lên mấy tiếng, âm thanh vang vọng khắp nơi. Vân vĩ lang xem một hồi, đột nhiên híp mắt cười, nói với hai con chó ngao nhỏ: “Chỗ này có bọn người canh rồi.”

Măng Tây Cải Trắng nghe vậy sững sốt, dường như hiểu ý chủ nhân, lại ngẩng cao đầu sữa thêm vài tiếng, đắc ý chạy vòng vòng quanh chỗ lấp hạt đào.

Vân Trầm Nhã xoay người lại, nhìn lướt qua hạ nhân ở hậu viện, giọng không nhanh không chậm: “Chỗ đất này, thường ngày các người cũng đừng động đến nó. Không tưới nước, không bón phân.”

Mọi người nghe vậy đều sững sốt, trên mặt đều hiện lên vẻ nghi hoặc. Giấy lát sau, lão quản gia bước từng bước lại, hỏi: “Đại công tử, nếu không tưới nước bón phân, chỉ sợ...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy Vân vĩ lang cười khê một tiếng, hai mắt gợn sóng một cách gian tà: “Ta chính là muốn xem cái “chỉ sợ” ấy.” Nói xong Vân Trầm Nhã giữ giữ áo choàng, xoa xoa tay bỏ đi, Măng Tây Cải Trắng như phụ họa chủ nhân, cũng hướng về phía hạ nhân sữa vài tiếng, khoan khoái chạy theo Lang chủ tử.

Sau hoa viên, những hạ nhân có mặt tại đó đều ngẩn ra khó hiểu. Tư Không Hạnh đi ngang qua, hỏi đã xảy ra chuyện gì. Lão quản gia đem sự tình kể lại, Tư Không Hạnh suy tư một hồi rồi nói: “Vậy cứ nghe theo lời Đại công tử, không tưới nước, không bón phân, thường ngày các người đến chăm sóc vườn hoa, cứ tránh chỗ này ra là được rồi.”

Lão quản gia nghe mà sửng sốt, nhanh nhẩu nói tiếp: “Dưới chỗ đất này là một hạt đào, mặc dù có thể nảy mầm, nhưng nếu không tưới nước, không chừng mấy ngày nữa cũng sẽ chết.”

Tư Không Hạng nói: “Đại công tử đã nói là muốn xem ‘Chỉ sợ’, chính là muốn xem thử nếu không tưới nước bón phân, hạt đào này còn có thể mọc lên cây đào, nở ra hoa đào hay không.” Nói xong, hắn chợt thấy mấy từ “mọc thành cây đào, nở ra hoa đào” này như có thâm ý khác. Trong lòng Tư Không Hạng run rẩy, cảm thấy dường như mình đang nói điều không phải sau lưng Vân vĩ lang, xấu hổ cuống quýt ho khan hai tiếng, sửa vạt áo lại bỏ đi.

Mới đi được chưa đầy hai bước, lại nghe lão quản gia phàn nàn sau lưng: “Ta làm quản gia nhiều năm như vậy cũng không thể đoán ra tính khí vị Vân đại công tử này. Lần trước hắn bảo hạ nhân hầm canh, mỗi ngày sớm tối gì cũng hầm ba lượt, kết quả hầm ra rồi, hắn lúc thì chê nhiều dầu mỡ, lúc thì chê thiếu muối. Nói đến mới nói, đầu bếp trong phủ cũng là ngự trù trong cung, bị hắn kén cá chọn canh mấy chục chén canh Bách Quán sơn. Sáng hôm nay rốt cuộc hầm ra một bát hợp khẩu vị của hắn, hắn lại không uống, bảo gói ghém cẩn thận cho hắn mang đi ra ngoài, hỏi hắn làm gì, hắn nói là cho thổ ăn. Aizz, ta thật cảm thấy quái lạ...Trên đời này làm gì có con thổ nào uống canh Bách Quán sơn đâu chứ...”

Đã nhiều ngày nay mỗi ngày Thu Đa Hỉ đều đến khách điểm Thư gia cầm cốc từ giờ Thìn đến giờ Thân để tìm thân ảnh của Phương Diệc Phi. Nhưng tất nhiên là không thấy bóng dáng Phương Diệc Phi đâu cả, Thư tiểu Đường thấy nàng ngồi canh một mình buồn chán, nên mỗi ngày ở lại nói chuyện với nàng một hồi.

Thư Đường từ nhỏ đã biết người biết mình, lúc đó cô nương nàng còn nhỏ, nên khó có bạn thân chốn khuê phòng. Khi nàng đến tuổi, mặc dù cũng được đến học đường dành cho nữ tử, nhưng vì tính tình của nàng quá thật thà, lại không thích bôi son trát phấn, chải cài lược giắt, quần là áo lụa, nên không hợp với các cô nương cùng học đường. Ở học đường nửa năm, một cuốn Nữ Giới kinh đọc riết mới được nửa cuốn, mấy năm nay lại cũng đã quên không ít, chỉ nhớ mỗi một câu “Khiêm nhường cung kính, tiên nhân hậu kỷ”. (Tạm dịch: Khiêm nhường cung kính, tổ tiên sẽ phù hộ). Mà phần sau của Nữ Giới kinh có giảng về lễ nghĩa đối xử giữa vợ chồng, về dung nhan của nữ tử..., nàng đã quên không còn một mảnh, thế cho nên dù đã qua tuổi mười bảy, nàng vẫn cả ngày mặc y phục vải thô dân dã. Hỏi nàng vì sao, nàng chỉ cười hắc hắc đáp lại một câu: “Mặc loại xiêm y này làm việc mau lẹ hơn.”

Về phương diện này, Thu Đa Hỉ và Thư Đường đúng là kẻ tám lạng người nửa cân. Có lẽ vì nàng là con gái độc nhất của Đại tướng quân Thu Phi, kế thừa phong phạm cha ông, nên từ nhỏ tính cách của nàng đã mang theo khí khái nam tử, nữ hồng trang điểm môn nào cũng dỡ, nhưng ngược lại kỳ lạ múa kiếm môn nào cũng tinh thông.

Nhưng nói cho cùng, có câu: trên đời này, dù nữ tử có thô tục, không biết chưng diện đến đâu đi chăng nữa, trong lòng cũng đều ít nhiều gì khao khát được gặp gỡ một đấng phu quân tốt. Thư Đường và Thu Đa Hỉ cũng không ngoại lệ, đến tuổi dậy thì, tự nhiên sẽ có tâm sự nữ nhi chốn khuê phòng ấy.

Thư Đường bận tâm lo nghĩ nhất là chuyện hôn nhân, mắt thấy mình đã mười bảy tuổi rưỡi mà vẫn chưa tìm được một bóng người nào là lang quân phúc hậu thật thà như bản thân vẫn hằng ao ước. Còn Thu Đa Hỉ ý mình từ nhỏ đã gặp phải hoa đào nhiều hơn so với Thư tiểu Đường, nên đem từng chuyện một mà số ra với Thư Đường. Thân phận Thu Đa Hỉ đặc biệt nên ở trước mặt Thư Đường chỉ dùng tên giả là Thu Lai Hỉ, lúc kể về những đóa hoa đào, tất nhiên cũng che giấu đi thân phận chân thật của mấy đóa hoa đào này.

Thật ra những vị công tử mà nàng đề cập đến, đều được sửa lại thành người của Nam Tuấn quốc, bao gồm cả những cái tên nổi đình nổi đám của Anh Triều quốc mà ai nấy đã sớm nghe nhiều đến nỗi thuộc lòng.

Đầu tiên phải nói đến một người có thân phận cực cao, thanh danh vang dội, đó chính là Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong của Anh Triều quốc.

Nói đến đóa hoa đào này của Thu Đa Hỉ, lại phải nhắc lại chuyện hoàng tộc Anh Triều quốc. Anh Triều quốc lãnh thổ rộng lớn, địa linh nhân kiệt, hoàng tử hoàng tôn gì ai nấy cũng đều vô cùng tuấn mỹ. Dưới gối đương kim hoàng thượng Chiêu Hòa để có Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên cùng Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong, dung mạo như thần tiên hiện thế. Năm xưa Nam Tuấn quốc lưu truyền một quyển bút ký tiểu thuyết, tựa đề Cuộc Ước Hẹn Trong Bụi Hoa của Tuyệt Sắc công tử, càng tăng bốc phóng đại dung mạo kinh diễm tuyệt thế độc nhất vô nhị của vị Đại hoàng tử này.

Hai vị hoàng tử không những tướng mạo đều xuất sắc, mà địa vị lại cao không ai bằng. Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên là con chính thất, mẫu hậu chính là đương kim hoàng hậu, nói cách khác, ngày sau ngôi vị Hoàng đế của Anh Triều quốc chính là của hắn. Thân sinh mẫu thân của Nhị hoàng tử là một quả phụ, không có danh phận địa vị gì cả. Tuy cùng là hoàng tử, cùng ôm một bụng văn thao võ lược, nhưng bằng vào thân phận của hắn, tối đa cũng chỉ là một Vương gia mà thôi.

Thu Đa Hỷ gặp hai vị hoàng tử này nhân một lần trong cung chiêu đãi yến tiệc, năm đó nàng chỉ mới có sáu tuổi, nhưng đã rất có năng khiếu. Dự yến tiệc được một hồi, nàng tự nhận mình không có khả năng theo đuổi Đại hoàng tử được người người tôn sùng, nên lại nghiêng về phía Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong phong lưu bay bướm. Năm ấy tuy Đa Hỷ cô nương còn trẻ, nhưng thập phần thông minh, nàng hiểu rằng nếu không có người làm chỗ dựa ở phía sau, cho dù nàng có cùng Nhị hoàng tử tự định chung thân, cuối cùng cũng có thể sẽ bị ép buộc mà chia ly. Nghĩ xong, nàng liền đi tìm vị Đại hoàng tử tôn quý, ngày ngày làm âm ỉ bắt hắn phải giúp nàng cầu hôn.

Đại hoàng tử Anh Triều quốc Anh Cảnh Hiên, cho đến bây giờ vẫn không phải là người tốt. Hắn lấy chuyện này làm trò vui, ngày ngày đều dẫn Đa Hỷ muội muội đi gặp Cảnh Phong ca ca. Sắp xếp cho hai người ở cùng một chỗ, còn bản thân Anh Cảnh Hiên thì ngồi một bên, khi thì trừng to mắt xem, khi thì ôm bụng cười ha ha.

Nói tiếp, đây cũng là một bi kịch. Lúc đó Đa Hỷ muội muội, sau lưng cài cung giăng nỏ, trên người mặc một bộ nam trang, giọng nói thì lỗ mãng thô kệch, nhìn thế nào cũng đều là một tiểu nam hài có bộ dạng thanh tú. Nhị hoàng tử tự nhiên cũng xem hắn là huynh đệ, cả ngày cùng hắn kị xạ so kiếm, kẻ vai sát cánh, không chút nào kiêng kỵ. Thu Đa Hỷ thấy hai người chân tay tiếp xúc thân mật như thế, cho là tình này còn bền vững hơn vàng, thâm sâu hơn biển. Sau đó có một ngày, nàng cảm thấy thời cơ đã chín muồi, liền lục lọi tìm ra được một bộ váy áo xinh đẹp, bày ra bộ dáng tiểu cô nương nũng nịu, đến bày tỏ với Nhị hoàng tử.

Ai ngờ, một cuộc bày tỏ này dẫn đến một trận hỗn loạn, liên lụy đến các tiểu oa nhi khác, liên lụy đến vị Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên ý nghĩ xấu đầy mình kia phải chịu ném trải qua đau khổ.

Thu Đa Hỷ kể câu chuyện hoa đào này đến đây, bỗng dừng ngừng lại. Nàng khoát tay, đau lòng kết luận: “Tóm lại, sau đó chuyện vô cùng hỗn loạn. Sau này có cơ hội ta sẽ kể tiếp cho người nghe. Dù sao vị công tử ta chấm trúng kia lại không coi trọng ta, chuyện này làm ta rất buồn bực, vẫn còn chưa nguôi ngoai, sau này nếu có thể tái kiến vị công tử nọ, ta nhất định phải hỏi rõ ràng hắn mới được. Ừm, ca ca của vị công tử kia đúng là một con rùa đen hư hỏng khôn kiếp, lúc đó ta mới sáu tuổi đã gặp qua thứ yêu quái là hắn rồi, cho nên sau này bất kể gặp phải chuyện gì ta cũng đều vô cùng bình tĩnh.”

Bởi vì đề cập đến tên Đại hoàng tử lòng dạ hiểm độc kia nên Thu Đa Hỷ sức cùng lực kiệt không thể kể hết chuyện tình hoa đào đầu tiên của mình. Nàng ngẩng đầu thấy sắc trời đã tối dần, đành đứng dậy cáo từ, nói với Thư Đường rằng ngày mai nàng sẽ kể về một câu chuyện thanh mai trúc mã khác của mình.

Thư tiểu Đường vừa hóng hớt được một câu chuyện tình chân thật, lâm li, sống động như vậy, cảm thấy rất là mới mẻ, nhớ kỹ trong đầu, tính ít hôm nữa nhảm chán sẽ lôi ra suy nghĩ tìm tòi mà học tập.

Thu Đa Hỷ đi không lâu thì Vân Trầm Nhã liền tới.

Vân vĩ lang muốn xếp người mai phục trong khách điểm Thư gia, cho nên nhiều ngày nay hắn đều thường xuyên lui tới. Hắn cũng thăm dò thói quen lúc nào trong ngày thì Thu Đa Hỷ hay lui tới, mỗi ngày cứ đến thời điểm đó thì hắn tránh đi.

Thường ngày, Vân Trầm Nhã khi thì tán gẫu với Thư Tam Dịch, khi thì đến khách điểm phẩm rượu, không phải lúc nào cũng đều tìm Thư Đường. Vả lại gần đây Thư tiểu Đường cũng bận rộn, cả ngày khi thì vẩy nước giải nhiệt năm ba bận, khi thì ngồi tán gẫu cùng khách dăm canh giờ, còn phải luyện “Cầm kỳ thư họa”, cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi lắm.

Vân Trầm Nhã nghe nói Thư Đường ở nhà nghiên cứu “Cầm kỳ thư họa”, liền nổi hứng chí lên. Phe phẩy cây quạt đến hậu viện, bên chiếc bàn đá dưới giàn nho, quả nhiên bày ra la liệt giấy bút thượng vàng hạ cám, lại còn có một cây kèn Đán sáng bóng. Vân vĩ lang thấy kèn Đán, ánh mắt phát sáng, cầm lấy đứng lên, thường thức một hồi rồi hỏi: “Người biết thổi kèn này?”

Thư tiểu Đường chớp mắt mấy cái “Ta nghe nói đánh đàn khó lắm, nên suy nghĩ muốn chọn học một loại nhạc khí nào đơn giản hơn.”

Vân Trầm Nhã ghen một bụng cười, lại hỏi: “Vậy vì sao lại chọn kèn Đán?”

Thư Đường đứng dậy, lưng thẳng tắp, một tay đỡ một tay nâng trước bụng, cười hắc hắc nói: “Năm ngón tay ta không linh hoạt nhưng hơi của ta rất dồi dào.”

Vân vĩ lang sững sốt, cả kinh bật cười. Nhưng ý cười vọt đến khóe miệng đã bị hắt thu lại, vẫn tỏ vẻ vô cùng cõi mở. Thư Đường xưa nay là người hay vui lây, thấy Vân Trầm Nhã cao hứng, nàng cũng cao hứng, nhếch môi cười rộ lên.

Dưới giàn nho xanh mượt, hoa mai lững lờ, nữ tử trước mắt dù y phục thô sơ nhưng nét mặt cười tươi như hoa.

Vân vĩ lang thấy nụ cười của nàng, trong lòng cũng tràn đầy tư vị khác lạ. Hắn nhặt lên một quyển sách trên bàn, tựa đề Trang Tử, thuận tay lật vài trang, bên trong toàn là xanh xanh hồng hồng các loại tình yêu oán hận của tiểu thư khuê các.

Thư Đường chỉ vào quyển sách nói: “Hôm nọ ta đi mua thi thư, lão chương quỹ thi thư nói với ta hễ là nữ nhi thì phải đọc cái này. Ta cảm thấy bản thân mình không đủ thông minh, tính mỗi ngày học thuộc hai bài, mai mốt đi xem mắt cũng có thể gia tăng thêm chút tài văn chương.”

Vân vĩ lang dong đưa cây quạt ngồi xuống. Khép sách lại, ngón tay gõ lên mặt sách một cái: “Ta nghĩ, cho dù là nữ tử, nếu thật sự muốn đọc thơ đọc sách, cũng nên đọc một cách cõi mở thoải mái, không nên câu nệ bó buộc trong mấy thứ tình cảm của tiểu nữ nhi khuê các này. Dù sao vạn vật trên thế gian này, chỉ có dùng tấm lòng rộng rãi mà nhìn, độ lượng, ung dung, mới có thể nhìn ra bản chất bên trong sự thiên biến vạn hóa của vạn đề, sự gian khổ bên trong một tâm trí kiên định.”

Nói vừa xong, bản thân Vân Trầm Nhã cũng thầm cảm thấy kỳ lạ một chút. Xưa nay hắn trước mặt người khác đều là bầy phần không đứng đắn, không ngờ mới vừa rồi lại không cẩn thận trong tích tắc, nói ra lời nói đứng đắn nghiêm túc như vậy.

Thư Đường mặc dù không thể hoàn toàn nghe hiểu được, nhưng vẫn cảm thấy được lãnh giáo rất nhiều, nàng nhìn quyển sách kia, ngoan ngoãn gật đầu nói: “Vân quan nhân có kiến thức hơn nhiều so với ta, nói lúc nào cũng đúng. Vân quan nhân, người bảo ta nên đọc cái gì, ta sẽ đọc cái đó.” Nói xong, nàng lại đem giấy Tuyên Thành và bút lông cừu đặt trước mặt Vân Trầm Nhã, ngượng ngùng nói “Nhưng bài học hôm nay không thể hủy bỏ, Vân quan nhân người viết giùm hai câu để ta học thuộc đi?”

Vân Trầm Nhã trầm mặc một lát, tiếp lấy bút. Vốn định viết một câu thơ ngụ ý xa xôi tinh tế về sự tĩnh dật, nhưng đôi mắt vừa thoáng nhìn cảnh sắc đám mây lững lờ trôi trên bầu trời, vừa thoáng nhìn thấy nốt ruồi nơi khóe mắt sáng sủa của Thư Đường, tâm tư hoảng hốt, viết xuống giấy một câu “Bán túy bán tỉnh nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên” (Tạm dịch: Nửa tỉnh nửa say ngày qua ngày, hoa rơi hoa nở năm liên năm.)

Thật ra trước câu thơ này còn có một câu “Tửu tỉnh chích tại hoa tiền tọa, tửu túy hoàn lai hoa hạ miên” (Tạm dịch: Tỉnh rượu thấy mình ngồi trước hoa, say rượu thấy mình ngủ cùng hoa.)

Mà lúc này hắn ngồi ở đây, cũng không biết trước mắt là người hay hoa.

Sau khi viết ra những lời này, Vân Trầm Nhã ngẩn người, không nói gì nữa, chỉ ngẩn nhìn Thư Đường. Thư Đường xem câu thơ này như bảo bối. Nàng cầm trang giấy trong tay, chăm chú đọc tới đọc lui hai ba lần, rồi cẩn thận từng li từng tí cất vào trong tay áo.

10. Chương 10

Ít ngày sau, Vân vĩ lang cho người gửi tặng Thư Đường một quyển thi thư, nhưng lại không thấy bóng dáng hần dẫu cả. Tiết Đại Thử năm nay nóng bức kinh người, mặt trời tỏa ánh nắng chói chang mấy ngày liền, lòng có nhiệt tình đi mấy chẳng nữa cũng bị khí hậu như thế này bức lui.

Thật ra chuyện tình trên thế gian này đều theo quy luật cực thịnh tất suy, cũng giống như mùa hè năm nay, nếu vài ngày trước tỏa sáng tỏa nhiệt vừa phải thì đã trở thành một mùa hè đẹp nhất năm nay rồi. Làm người cũng thế, nếu muốn ở địa vị cao lâu dài hơn một chút, nhất định phải biết cúi đầu nhún nhường.

Bất quá việc gì cũng có ngoại lệ. Kể hết các nhân vật khắp thiên hạ này, có hai người, cho dù bị ép buộc như thế nào vẫn cao cao tại thượng như cũ. Người thứ nhất, chính là đứa con trai độc nhất của Nam Tuấn quốc - Đỗ Tu; người thứ hai, chính là trưởng tử đích tôn của Đại Anh Triều quốc - Anh Cảnh Hiên.

Thư tiểu Đường mấy ngày gần đây đọc chút thi từ văn sử mở mang kiến thức. Nàng nghĩ, đối với Đỗ Tu và Anh Cảnh Hiên mà nói, kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng giống như lấy đồ trong túi, chỉ là chuyện tất nhiên. Tạm thời bỏ qua không nhắc tới Đỗ Tu mới mười hai tuổi đã tỏ ra thông minh đứng đắn, Đại công tử Anh Cảnh Hiên của Anh Triều quốc bản chất cũng là một thanh niên lương thiện. Nhưng bởi vì đối với hần, bất kỳ chuyện gì cũng dễ dàng như trở bàn tay, nên Anh Cảnh Hiên này từ nhỏ đã sống không kiêng nể ai, vì mình quá hoàn hảo mà thấy ai ai cũng có khuyết điểm, chê cười người khác.

Tất nhiên, nhận xét này của Thư tiểu Đường cũng không phải là dựa trên tin đồn vô căn cứ. Ngày hôm trước, nàng theo Thu Đa Hỉ mua cung tiễn, đi ngang qua một quán trà kể chuyện. Lão tiên sinh kể chuyện vừa lúc đang kể về Anh Cảnh Hiên. Lão nơi nơi đều khen ngợi ca tụng Đại hoàng tử Anh Triều quốc này là một người tinh thông am hiểu, nói hần tuổi trẻ tài cao, túc trí đa mưu, vì Anh Triều quốc đã lập biết bao là công tích vĩ đại.

Khi đó, Thu Đa Hỉ vừa nghe được liền lập tức nổi cơn phẫn nộ. Nàng sải bước tiến đến, vỗ bàn tranh cãi với lão tiên sinh kể chuyện, cãi không lại, nàng liền đập gãy một cái ghế, lấy trủy thủ ra khoa chân múa tay lung tung một hồi, kêu gào nói nếu Anh Cảnh Hiên thật sự là người tốt, nàng sẽ lập tức cắt đầu mình xuống cho lão tiên sinh kể chuyện này làm ghế ngồi chơi.

Không thể không nói, lời uy hiếp này của nàng thật không có kỹ thuật gì cả. Nàng muốn cắt chính là đầu của mình, cũng chẳng liên quan đến ai, lão tiên sinh kể chuyện chỉnh chỉnh lại cổ tay áo, lấy tay chìa chìa vào cái cổ nhỏ của nàng, lại chìa chìa ra một góc ngã tư đầu đường, khí định thần nhàn nói: “Cô nương ngài cứ tự tiện.”

Thu Đa Hỉ tức giận mà không biết làm sao, đành túm Thư Đường một đường bỏ đi thẳng, không ngừng cằn nhằn bên tai nàng, nói Anh Cảnh Hiên là tên khốn kiếp, Anh Cảnh Hiên là con rùa đen, nói Anh Triều hoàng tộc bọn họ, cả một ổ họ Anh bọn họ, tất cả đều là rùa đen ngàn năm thành tinh, toàn thân giấu đầy chất độc.

Cũng may Thu Đa Hỉ gặp phải vận khí tốt. Các đời hoàng đế của Anh Triều quốc, tuy là có tiếng khôn ngoan như yêu tinh, nhưng thanh danh đối ngoại vô cùng tốt, là một hình mẫu rất đáng tin cậy. Nếu nàng tùy ý kéo một người nào đó bên ngoài nói không phải về Anh Cảnh Hiên, người đó nhất định là không tin, nhưng Thư tiểu Đường lại vốn có một mối ân oán tình thù cùng Anh Cảnh Hiên kia. Mặc dù Thư Đường thấy dường như sự tình năm đó là do mình đã lừa dối Đại hoàng tử trước, nhưng hiện giờ, khi nàng hồi tưởng lại bộ dáng tiều tụy của Anh Cảnh Hiên năm đó, tám phần là bộ dáng rắp tâm hại người.

Thu Đa Hỉ mua một bộ cung nỏ, theo Thư Đường trở lại khách điểm, về mặt vẫn chưa hết giận. Thư tiểu Đường rót cho nàng một chén trà lạnh, an ủi nàng, nói: “Nếu người hận Anh Cảnh Hiên kia như vậy, thôi thì đừng đề cập đến hần nữa, kể những chuyện vui vẻ khác cho ta nghe đi. Vài ngày trước người kể về đóa hoa đào năm đó của người, người và vị công tử mà người thích kia, sau đó ra sao?”

Tất nhiên Thư Đường không biết rằng vị công tử mà Thu Đa Hỉ thích năm đó chính là Nhị hoàng tử của Anh Triều quốc, còn ca ca của vị công tử kia, chính là tên hư hỏng Anh Cảnh Hiên.

Nhắc tới chuyện này, Thu Đa Hỉ lại giận không biết xả đi đâu. Nàng ngừng một hồi lâu, mới hừ hừ vô lực nói: “Chuyện đó, hôm nay ta không có tinh thần kể lại. Ta kể với người về hai đóa hoa đào thanh mai trúc

mã khác đi.”

Hai vị thanh mai trúc mã này của Thu Đa Hỷ, nói ra liền khiến toàn bộ nữ tử Nam Tuấn quốc cực kỳ hâm mộ.

Nam Tuấn quốc có một câu nói như vậy: Kinh Hoa thiên hạ, Mục Đông thịnh thế, Lâm Nam tàng kim. Ý tứ của những lời này là, thiên hạ này tuy bị quản chế bởi Kinh Hoa thành, nhưng Nam Tuấn quốc lại như được chia ra làm ba, sự thịnh suy của họ Phương ở Mục Đông có liên quan chặt chẽ đến mạch đập của quốc gia, mà sự giàu có, trù phú của họ Đường ở Lâm Nam sánh vai ngang bằng với hoàng tộc.

Hai thanh mai trúc mã này của Thu Đa Hỷ, một người là con trai độc nhất của Phương gia ở Mục Đông - Phương Diệc Phi, người còn lại là Nhị thiếu gia của Đường gia Lâm Nam – Đường Ngọc. Vì bậc trưởng bối của hai nhà Phương, Đường đều nghĩ, nếu con cháu nhà mình lớn lên trong thiên ân vạn sủng, ngày sau nhất định là không nên thân. Cho nên Phương Diệc Phi và Đường Ngọc từ nhỏ đã ở phủ đệ tại Kinh Hoa thành, đều qua lại gần gũi với hoàng thất, sủng thần.

Thu Đa Hỷ cùng lớn lên với hai người này. Tuy Phương Diệc Phi và Đường Ngọc, một người thanh tú nho nhã, một người là nhân tài lương đồng, nhưng vì Thu Đa Hỷ đã gặp qua hai vị hoàng tử tựa thần tiên của Anh Triều quốc, nên đối với hai người này cũng không sinh ra tình cảm gì khác lạ.

Ba hài tử cả ngày chơi chung một chỗ, võ vai xưng huynh gọi đệ. Trong mắt các vị trưởng bối lại có một ý nghĩa khác. Đợi Thu Đa Hỷ tròn mười lăm tuổi đến lúc cập kê, cha nàng bảo nàng chọn một trong hai vị Trúc mã này làm phu quân.

Khi ấy, Thu Đa Hỷ cũng vô cùng khiếp sợ. Nàng vẫn nghĩ rằng mối tình giữa mình và Nhị hoàng tử còn bền vững hơn vàng, ai ngờ hai người lại hữu duyên vô phận. Nàng thổn thức khôn xiết, cảm khái khôn xiết, cuối cùng đành phải nhượng bộ một bước tuân lời, lựa chọn Phương Diệc Phi. Kết quả là, việc hôn nhân của hai người cũng được gờ xuống, quyết định hai năm sau sẽ tổ chức đại lễ thành thân.

Vì duyên phận đã định, ngày sau Thu Đa Hỷ và Phương Diệc Phi sẽ bên nhau, nên nàng cảm thấy có chút khác thường. Cảm giác khác thường này, trải qua thời gian lâu, từ số lượng biến thành chất lượng. Một đêm nọ, Đa Hỷ muội muội bừng tỉnh dậy trong cơn mộng xuân. Trong mộng, Phương ca ca mặc áo bào đỏ thẫm, đứng dưới tàng cây đào màu hồng phấn, tề đại gọi nàng “... Tiểu nương tử”.

Giấc mộng xuân này như cảnh tỉnh bản thân nàng, chỉ trong tích tắc Thu Đa Hỷ đã hiểu được, nàng cũng chấm trúng Diệc Phi.

Cũng may khi đó Đa Hỷ muội muội đã tròn mười bảy, gả cho Phương Diệc Phi làm tiểu nương tử, cũng chỉ là chuyện ba tháng sau thôi. Phát hiện ra điều này, Thu Đa Hỷ vô cùng vui vẻ. Sang ngày hôm sau, nàng cao hứng phấn chấn ngồi dậy, đi tìm Phương Diệc Phi và Đường Ngọc, vui vẻ đem chuyện mình “chấm trúng hôn phu” này ra chia sẻ với bọn họ.

Lại không biết, mặc dù lúc đó ba người rượu vào lời ra, nhưng ăn không cảm thấy mùi vị gì.

Đêm đó, có người mộng đẹp tràn trề mà say ngủ, có người yên tâm nghỉ ngơi như thường lệ, lại có người trần trọc mất ngủ. Qua ngày hôm sau, khi một mình Đa Hỷ muội muội đến Phương gia tìm Phương Diệc Phi hẹn hò, chờ mãi chờ mãi, rốt cuộc biết được một tin tức kinh thiên động địa - Phương Diệc Phi đào hôn.

Thu Đa Hỷ biết được tin này, khổ sở có, thương tâm có, nhưng phản ứng đầu tiên của nàng là đến Đường phủ tìm Đường Ngọc. Đường Ngọc vốn muốn giúp Thu Đa Hỷ đi tìm Phương Diệc Phi. Nào ngờ mấy ngày sau, hắn lại nhận được một tin dữ, nói là có một tên cầm thú cực kỳ lợi hại đến Nam Tuấn quốc tìm hắn, hắn biết được tin này mất cả hồn, suốt đêm thu thập hành lý bỏ trốn.

Vừa chưa kịp hết suy sụp sau vụ vị hôn phu của mình đào hôn, lại đến vụ vị thanh mai trúc mã bị mất tích, Thu Đa Hỷ liền cảm thấy đầu óc lơ mơ không bình thường. Mấy ngày sau đó nàng bình phục lại, quyết định tự mình đi tìm vị hôn phu, vừa khéo đúng lúc tiểu thế tử Đỗ Tu tra ra một ít hành tung của Phương Diệc Phi, thế nên Thu Đa Hỷ mới đến con hẻm nhỏ Đường Hoa này đây, ngày ngày cầm cọc.

Kể xong, Thu Đa Hỷ lại xua tay kết luận: “Ta gặp nhiều hoa đào, nhưng đóa nào cũng đều gặp lận đận. Hiện nay mặc dù ta vẫn còn nhớ đến Phong công tử của năm đó, nhưng đại đa số thời điểm ta đều chỉ nhớ

đến tiểu Diệc, cũng không biết sau khi hấn đào hôn sống như thế nào, có nhớ đến ta hay không.”

Thư Đường nghe xong những lời này, không khỏi có chút suy nghĩ. Mặc dù nàng chỉ là một thường dân, nhưng từ khi dậy thì cho đến nay liên tiếp đi xem mắt, đối với vấn đề tình cảm coi như cũng biết sơ một chút da lông bên ngoài, hiểu được như thế nào là lương tình tương duyệt. Hai đóa hoa đào Thu Đa Hỉ vừa kể này, nghe kiểu gì cũng đều như thể chỉ nàng ấy là đơn phương tình nguyện, không cần biết là Phong công tử dung mạo tuyệt thế, hay là vị hôn phu chuẩn mực tiểu Diệc, dường như không có ý tứ gì đặc biệt đối với nàng ấy.

Nhìn lại dung mạo Thu Đa Hỉ, dáng người nở nang, mặt mày như họa, còn mang theo ba phần tiêu sái, ba phần hồn nhiên, mặc dù hơi khiếm khuyết một chút tư vị nữ nhân, nhưng vẫn có thể được xem là một tiểu mỹ nhân, không có lý do gì nam nhân không chấm trúng nàng ấy. Thư Đường nghĩ không ra, liền thật cẩn thận hỏi lại: “Vậy người thấy, vị tiểu Diệc quan nhân mà người nói đó, rốt cuộc hấn có thích người không?”

Thu Đa Hỉ sửng sốt, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Thích chứ. Từ nhỏ ta đã lớn lên cùng tiểu Diệc và tiểu Đường, đâu có thấy bọn họ đến gần các cô nương khác. Hơn nữa bọn họ làm gì cũng rủ ta làm chung, uống rượu ngon, say rồi chơi oẳn tù tì, đi hoa lâu xem cô nương. Năm đó khi ta chấm trúng Phong công tử tuần mỹ kia, chẳng qua chỉ cùng hấn bá vai choàng cổ mà thôi.” Nói xong, nàng lại rũ mắt xuống suy tư một hồi, đột nhiên hắc hắc cười rộ lên, khẽ sát lại gần nói “Không gạt người làm gì, ta vậy mà rất có số đào hoa à nha. Đừng nói chỉ đến tiểu Diệc, ta cảm thấy tiểu Đường ở chung cùng ta nhiều năm như vậy, nhất định cũng có ý tứ đối với ta. Nhưng mà tiểu Đường con người này, có vẻ hơi bị quá chất phác, cứng nhắc như khúc gỗ, để lên bàn cân, so ra không tài hoa phong lưu bằng tiểu Diệc, cho nên tuy rằng bọn họ đều thích ta, nhưng ta lại chỉ nguyện ý chọn tiểu Diệc...”

Lời này vừa ra, Thư Đường còn chưa kịp đáp, đã nghe tiếng chậu nước rơi loảng xoảng từ sau tấm rèm ngăn cách sân sau của khách điểm. Thang tiểu nhị đang đứng sau tấm rèm, nghe xong cuộc tâm sự của hai vị cô nương trong khách điểm, dung mạo bỗng tiểu tụy hấn đi. Qua một lát sau, hấn mặt mày xám như tro tàn nhặt lên chậu nước, hoảng hoảng hốt hốt đi tìm Thư Tam Dịch, nói là lại bị trúng nắng, cáo bệnh thêm nửa tháng, tiền công của tháng này cũng không cần lĩnh.

Nói xong, hấn cũng không thèm đợi Thư Tam Dịch trả lời, liền đi thẳng một đường trở về phòng, khóa trái cửa, nằm ngay đơ cán cuốc trên giường.

Một lát sau, Thư Tam Dịch mở cửa sổ lộ đầu ra, thấy trong viện ngoài viện gì gió cũng mát lạnh, sắc trời âm u như muốn mưa, không khỏi cảm khái muôn vàn, gọi tiểu Đường Đường đến hậu viện, nói với nàng: “Người rảnh rồi đi thăm tiểu Thang xem, không biết oa nhi này bị cái gì kích thích? Muốn giả trúng nắng cũng cần phải có chút kỹ xảo chứ!”

Thư Đường vâng lời, hoàng hôn hôm đó, nàng đến phòng Thang tiểu nhị kêu hấn ra ăn cơm. Nhưng mà đợi một lúc lâu sau, Thang tiểu nhị chỉ mơ hồ đáp một câu: “Túng nhiên tâm bí thiên cao, nại hà mệnh bí chỉ bạc...” (Tạm dịch: Dù lòng này cao tựa mây xanh, ngại vì mệnh bạc tựa chỉ mảnh treo chuông)

Mấy ngày gần đây trình độ thi thư của Thư Đường có chút tiến bộ, nghe xong câu thơ này, đoán ra tám chín phần mười tâm tư của Thang tiểu nhị, bèn chạy ra đại sảnh nói với cha nàng, tiểu Thang dường như không phải bị cảm nắng, mà là vì mắc bệnh tương tư, chắc là chấm trúng tiểu thư con nhà ai rồi.

Thư Tam Dịch buông đôi đũa ra, gào to lên nói: “Tiểu thư nhà ai? Đạo gần đây tiểu Thang đâu có ra khỏi khách điểm a, cô nương thường lui tới khách điểm này cũng chỉ có một mình Thu Lai Hỉ cô nương mà thôi.”

Thư Đường sửng sốt, chụp mạnh ót mình một cái, ra vẻ bình tĩnh đại ngộ.

Đêm đó, Thư tiểu Đường thấp nển, chiếu theo tập thi thư mà Vân Trầm Nhã tặng, sao chép lại hai bài thơ. Đêm dần khuya, nàng bèn thu dọn thi thư lại, cất gọn gàng vào một cái tráp đựng nữ trang.

Tráp này làm từ gỗ trầm hương, ngoại trừ góc bên trái có khắc hai đóa hoa sen, còn lại không có hoa văn gì nữa, rất giản dị. Nhưng chiếc tráp này là di vật duy nhất mẫu thân Thư Đường để lại cho nàng, cũng là vật quý giá nhất từ nhỏ đến lớn của Thư Đường. Nghe Thư Tam Dịch nói, sau khi mẫu thân Thư Đường sinh nàng ra không được bao lâu thì qua đời.

Vì trang sức của Thư tiểu Đường rất ít, cho nên những năm gần đây cái tráp này đều trống rỗng. Thư Đường cũng cảm thấy, trên đời này, rất hiếm có thứ gì có thể xứng đáng cất vào cái tráp này.

Từ mùa xuân năm nay, trong cuộc sống bình thản đến tẻ nhạt của nàng, lại xuất hiện một nhân vật là Vân Trầm Nhã. Đối với nàng, Vân Trầm Nhã từ đầu đến cuối đều mang theo chút sắc thái thần thoại, dung mạo tuyệt thế, khí chất ào ào, tài hoa đầy bụng. Mà hần giơ tay nhắc chân đều tỏ vẻ thâm sâu khó lường, không khỏi khiến nàng tin tưởng, chỉ cần là Vân Trầm Nhã bảo, Vân Trầm Nhã tặng, nhất định là vô cùng tốt.

Trong tráp, ngoại trừ tập thi thư này ra, còn một chiếc vòng ngọc, và một trang giấy ghi lại một câu thơ.

Thư Đường hài lòng mỹ mãn đóng lại cái tráp, nằm trên chiếc giường nhỏ, nửa tỉnh nửa mơ đếm từng ngày, đã không gặp Vân quan nhân bấy, tám cái hoàng hôn rồi, cũng không biết hần có rảnh đi xem mắt cùng nàng nữa hay không. Nếu lần tới xem mắt thành công, nàng nhất định phải đền ơn đáp nghĩa Vân quan nhân thật hậu hĩnh. Mà không biết đền đáp như thế nào đây? Chi bằng khi thành thân sẽ thỉnh hần ngồi trên ghế cao, chịu một lạy của nàng và tân lang là được rồi. Thư Đường mơ màng nghĩ, cũng không biết mấy ngày gần đây hần bận việc gì, đang làm cái gì...

Nói trắng ra, Vân vĩ lang còn có thể làm được cái gì? Một là chuyện xấu, hai là chuyện mờ ám, ba là chuyện ác. Dù sao cái gì hần cũng đều làm, chỉ là không làm chuyện tốt mà thôi.

11. Chương 11

Vân vĩ lang rảnh rỗi dạo bước đến nơi chôn hạt đào sau hậu viện. Trong vườn hoa, khắp bốn bề đều xanh tươi um tùm những hoa hoa cỏ cỏ, chỉ có nắm đất nơi bị xếp đá cuội xung quanh là không một ngọn cỏ. Trông giống như một ni cô đang lẫn lộn trong đám cỏ nương hoa lệ sắc sỡ, thật vô cùng chói mắt.

Vân Trầm Nhã thấy tình trạng như vậy, cũng không giận không cười, vẫn đạm phong khinh. Măng Tây Cải Trắng ngày ngày đi theo Lang chủ từ đến thăm chỗ này, cảm giận hướng về phía hạt đào kia rít gào. Nhưng rít gào hết bấy, tám ngày, cũng không bào ra được nửa điểm động tĩnh, bọn chúng cũng đâm ra uể oải.

Hôm nay, lão quản gia đem mấy con gà con mà Thư tiểu Đường tặng vài ngày trước đó ra thả vào lồng sắt. Vân vĩ lang đang đứng ở hậu viện xem gà, xem Măng Tây Cải Trắng cắn nhau, chợt có một người từ tiền viện vội vàng đi tới, thần sắc nghiêm túc, từ xa đã gọi lớn: “Đại công tử.”

Trong Vân phủ, ngoại trừ Tư Không Hạnh, các hạ nhân khác đều do quốc vương Nam Tuấn quốc ban cho Vân vĩ lang. Thấy Tư Không Hạnh ra vẻ như có chuyện quan trọng, Vân Trầm Nhã hai mắt hơi hơi nhắm lại, giơ tay phát lên cho đám hạ nhân chung quanh lui xuống.

Quả không ngoài dự đoán, hôm nay Tư Không Hạnh đến, đó là bởi vì đã tìm được tung tích của Đường nhị thiếu gia Đường Ngọc.

Nam Tuấn quốc không thể lớn bằng Anh Triều quốc, mặc dù quyền lực Vân Trầm Nhã hùng mạnh cỡ nào, nhưng đây không phải là đất của hần, làm chuyện mờ ám sợ bị người ta dòm ngó, hoàn cảnh có chút hạn chế, không thể so bằng Phương Diệc Phi và Đường Ngọc như rần trong hang ra vào tự nhiên. Lần này, hần mất khoảng năm tháng mới tra ra được tung tích của Đường Ngọc, phải cẩn thận không được lộ ra sai sót sơ hở nào.

Cho nên khi Tư Không Hạnh hỏi hần khi nào muốn bố trí nhân mã xuất phát, Vân Trầm Nhã chỉ phát phát áo choàng, nhẹ giọng nói: “Ta tự mình đi.”

Đầu tiên là Tư Không Hạnh sửng sốt, một lát sau nghĩ nghĩ, mới có thể lý giải được. Cũng không phải là hần không tin vào năng lực của đám người mà Nam Tuấn vương đưa xuống hỗ trợ, mà bởi vì chuyện này rất quan trọng, không thể làm qua loa.

Tư Không Hạnh lĩnh mệnh, đang muốn lui xuống đi phân phó sắp xếp, nhưng lại nghĩ tới một chuyện khác, ngừng tại chỗ, do dự không dám mở miệng.

Vân Trầm Nhã thấy điệu bộ này của hắn, cũng không vội hỏi. Thật ra trong lòng hắn đại khái hiểu được Tư Không Hạnh đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ là chuyện tình hiện nay trở nên quá nghiêm trọng, ngoài tầm tay với của bọn họ.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Tư Không Hạnh lại nói: “Đại, đại công tử... Oa Khoát quốc ở phương Bắc những ngày gần đây đang chỉnh đốn quân đội, ý đồ muốn vượt qua vùng Bắc Hoang, xâm nhập Đại Anh Triều của chúng ta.”

Đôi mắt Vân Trầm Nhã sầm lại, không trả lời.

Đại Anh Triều nằm ở vị trí trung tâm của Thần Châu địa lục (Trung Quốc), diện tích lãnh thổ rộng lớn, phía bắc có Oa Khoát quốc, phía nam có Nam Tuấn quốc. Lúc này Tư Không Hạnh đang đề cập là chuyện ở Bắc Hoang, còn bọn họ lại đang ở Nam Tuấn quốc, cách xa đến vạn dặm.

Tư Không Hạnh lại chần chờ, khẽ cắn môi, nói: “Lần này, đúng lúc Anh Triều đang binh lực hữu hạn, phía đông nổi lên phân tranh, phía tây lại đang bị thiên tai mà náo loạn, chỉ sợ chiến sự Bắc Hoang rất khó giải quyết. Hơn nữa thuộc hạ những ngày gần đây thăm dò, Nhị công tử...Nhị công tử sau khi tự rời cung, vân du tứ phương, nhưng năm ngoái hắn lại trở về Bắc Hoang, nếu chiến sự Bắc Hoang bắt đầu...”

Nói tới đây, hắn bỗng ngưng một chút, lời tiếp theo quá mức mạo phạm, không phải là lời của một hạ nhân như hắn có thể tùy ý xen vào.

Vân Trầm Nhã liếc nhẹ hắn một cái, không chút để ý nào nói: “Mục đích chúng ta đến Nam Tuấn quốc này, người còn nhớ rõ không?”

Tư Không Hạnh ngưng một chút, nhíu mày lại nói: “Nhớ rõ. Vì tìm Phương Diệc Phi, Đường Ngọc, tra ra trong bọn họ ai là người nắm Liên Binh phù.”

Vân Trầm Nhã liếc hắn một cái, nói: “Có thể chứ. Người lui ra đi.”

Lời này vừa ra, Tư Không Hạnh càng nhíu chặt mày lại, sau một lúc lâu, hắn bướng bỉnh không động nửa bước. Vân Trầm Nhã không để ý tới hắn, xoay người gọi Mãng Tây Cãi Trắng, bước về phía tiền sảnh. Tư Không Hạnh thấy thế, không khỏi sốt ruột, trong khoảnh khắc, hắn cũng không màng bản thân mình có vượt quá giới hạn hay không, thẳng thừng nói: “Đại hoàng tử, ngay lúc này, Anh Triều trong có nội loạn, ngoài có chiến tranh. Nhưng mà thuộc hạ nghĩ, những rối loạn này là vì bọn họ không hề e ngại. Sợ, chỉ sợ...chỉ sợ sau lưng những rối loạn này là vì có người lộng quyền.”

Cước bộ Vân Trầm Nhã đột nhiên ngưng lại một lát, bóng lưng thon dài đứng xen giữa những tia sáng nhảy múa dưới tàng cây trong hậu viện trông vô cùng thâm sâu khó lường.

Tư Không Hạnh cắn răng lại nói: “Đại hoàng tử. Nhị hoàng tử rời cung nhiều năm như vậy, vì sao năm ngoái lại trở về Bắc Hoang, vì sao đúng lúc năm nay Bắc Hoang lại nổi lên chiến sự? Cũng không phải thuộc hạ hoài nghi Nhị hoàng tử, nhưng Nhị hoàng tử giấu tài nhiều năm như vậy. Nếu sau lưng những hỗn loạn này là hắn, nếu như hắn liên hợp loạn đảng trong triều, cấu kết cùng Oa Khoát quốc ở Bắc Hoang mưu đồ chuyện cơ mật, đánh vào Hoàng thành, như vậy ngôi vị hoàng đế vốn nên là của Đại hoàng tử, chỉ sợ cũng...”

Lời còn chưa dứt, Tư Không Hạnh đột nhiên lui lại phía sau mấy bước.

Phía trước, Vân Trầm Nhã đã quay đầu lại, ánh mắt lạnh buốt, sắc bén như đao như muốn chặt đứt đầu hắn. Tư Không Hạnh kinh ngạc nhìn chăm chú về phía trước, trong kinh ngạc có mang theo một chút hoảng sợ. Quanh thân Vân Trầm Nhã như tản ra hơi lạnh thấu xương. Hàn ý này, không những làm một hộ vệ Cẩm quân như hắn sợ hãi, ngay cả hai con chó ngao nhỏ thông hiểu ý người cũng cuộn mình tại chỗ, không dám động nửa bước.

Tư Không Hạnh hiểu được, đây là Vân Trầm Nhã đang nổi giận. Năm ngoái ở Anh Triều, lúc hắn còn chưa đi theo bên người Anh Cảnh Hiền, có nghe một lão thị vệ trong cung đã từng nói: “Nhị vị hoàng tử của Chiêu Hòa đế đều là nhân trung chi long. Tuy tính tình Nhị hoàng tử xem có vẻ lạnh lùng, nhưng lại dễ

hầu hạ. Đại hoàng tử lại không như thế, Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên, ngày thường đối nhân xử thế vẻ mặt đều ôn hoà, rất ít khi tức giận. Nhưng một khi hấn nổi giận, sợ là nước trong hồ ngoài năm dặm cũng đều phải đóng băng ba thước, đầu trên cổ khó mà giữ được.”

Quả thật nói nước trong hồ ngoài năm dặm đóng băng thì hơi bị khoa trương, nhưng Anh Triều Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên tuy bề ngoài nhu hòa mềm mỏng nhưng bên trong lại ngoan độc, lợi hại, tính tình âm trá khó lường, cung nhân trong hoàng cung Anh Triều quốc, ai nấy nghe qua đều biến sắc .

Không khí cứng ngắc, không ai dám nhúc nhích nửa bước.

Qua một lúc lâu sau, lại nghe Vân Trầm Nhã cười khẩy một tiếng “Ngôi vị hoàng đế là cái thá gì!” Nói xong, đột nhiên hấn cười nhẹ, mang theo hai con chó ngao nhỏ, ung dung nhàn nhã đi về phía tiền sảnh.

Mãng Tây Cẩu Trắng còn đang trong nỗi kinh hoàng nên bước chân nhỏ rón rén thật thà đi theo phía sau Lang chủ tử, không dám kêu lên một tiếng.

Đợi Vân Trầm Nhã đi thật xa, Tư Không Hạng mới dám thở dài xả cục khí nghẹn nơi ngực nãy giờ ra, xem như hấn đã hiểu được, về sau chuyện tranh giành ngôi vị hoàng đế và những vấn đề chiến sự có liên quan đến âm mưu của Nhị hoàng tử hay không, hấn quyết không thể lại lăm miêng một lời nào nữa.

Tung tích của Đường Ngọc được tìm ra tại một tòa trà lâu ngoại ô Kinh Hoa thành. Lại nói tiếp, tòa trà lâu này tên gọi là “Thiên Cơ lâu”, là một chốn tiêu khiển thập phần nổi danh. Hàng năm đến mùa xuân, mùa hè, chưởng quỹ của Trà lâu này sẽ đi các nơi mời về hai, ba gánh hát. Mỗi tháng gánh hát đều diễn mười vở, mỗi vở đều liên tục, cốt truyện đều có liên quan đến nhau, quần chúng xem vở đầu, muốn biết diễn tiến và kết cục, tất nhiên phải xem thêm vở thứ hai, vở thứ ba. Cứ như thế mà việc làm ăn buôn bán của Trà lâu cũng đi lên theo.

Tư Không Hạng nghiền ngẫm, Đường Ngọc chọn trà lâu làm nơi ẩn thân, chính là vì nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Chắc là vì hấn biết Vân Trầm Nhã quỷ kế đa đoan, chạy xa chi bằng trốn khéo.

Đêm nay gặp đúng ngày có vở diễn ở trà lâu, trong ngoài đều đông đúc tấp nập, bọn đào kép còn chưa ra, hai tầng lầu của Trà lâu đã chật ních quần chúng đến ngồi xem. Vân Trầm Nhã ngồi trong một gian phòng riêng trên lầu hai, phe phẩy quạt xem mọi người dưới lầu. Tư Không Hạng đứng bên cạnh hấn, đem bố trí trong trà lâu thuật lại cho hấn nghe.

Thật ra nếu chỉ là bắt một mình Đường Ngọc, Tư Không Hạng đủ sức tự mình ứng phó. Nhưng vì Đường gia thanh thế to lớn, không chắc trong lâu này không có người của Đường Ngọc yểm trợ.

Giây lát sau, vở diễn bắt đầu. Trà lâu tắt hết nến đi. Dưới ánh sáng mờ mờ, chỉ thấy dưới lầu có một gã sai vặt bưng trà bưng hạt dưa xuyên qua đám khán giả dưới lầu. Tư Không Hạng ngưng mắt, đến bên cạnh Vân Trầm Nhã, cúi đầu nói: “Là hấn!”

Nhưng Vân Trầm Nhã làm như không nghe thấy, vẻ mặt thích ý nhìn vở diễn đến hồi tình chàng ý thiếp trên sân khấu, ý cười nơi khóe miệng càng sâu. Tư Không Hạng thấy thế, cũng không cần phải nhiều lời nữa. Hấn đến cạnh cửa sổ, thấy gã sai vặt kia đang chuyển người qua một góc hướng tây trong trà lâu, liền vung tay lên phát ra ám hiệu.

Đột nhiên trong lầu vô thanh vô tức xuất hiện vài tên hắc y nhân, đều đánh về phía tây trà lâu. Gã sai vặt kia cũng rất khôn khéo, gặp tình huống này, cuống quýt khom người xuống trốn dưới bàn. Trong lầu ánh sáng quá mờ, gã sai vặt người lại lùn như vậy, nhất thời liền mất tung tích.

Tư Không Hạng nhìn không chuyển mắt. Đúng lúc này, trong lầu lại xuất hiện một đám hắc y nhân khác, có lẽ là người của Đường Ngọc. Hai đám hắc y nhân không muốn kinh động mọi người nên cũng không ra tay động thủ. Nhưng đợi Tư Không Hạng chạy đến góc hướng tây đã thấy chỉ còn lại cái giỏ trúc trống không, làm gì còn thân ảnh của gã sai vặt nữa.

Hắc y nhân thấy thế, vội gơ tay lên thủ thế làm ám hiệu với Tư Không Hạng, ý bảo hấn xem bên cửa sổ chỗ lầu hai. Tư Không Hạng cũng chấn động, thầm than một tiếng: “Không tốt, khoan đã!” Rồi xoay người nói với Vân Trầm Nhã “Đại công tử, Đường Ngọc kia...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên ngừng lại. Chỉ thấy bên chiếc bàn vuông trống rỗng, cửa sổ sát đường mở rộng, mà Vân Trầm Nhã chẳng biết đã đi đâu.

Tư Không Hạnh thân ảnh nhoáng lên, vội vàng theo sát cửa sổ nhảy xuống bên đường tính đuổi theo. Nhưng hắn đi còn chưa được hai bước, liền bị vài tên hắc y nhân ngăn lại. Tư Không Hạnh mặc dù võ nghệ cao cường, nhưng nếu muốn đấu với hơn mười người, cũng tốn chút công phu. Hắn lại sợ để gã sai vặt kia trốn mất nên vô cùng sốt ruột. May mà lúc này, hắc y nhân người của hắn cũng đã theo ra từ trong lâu.

Hai phe mặc dù đều mặc hắc y, nhưng đậm nhạt khác nhau, dễ dàng phân rõ địch ta. Người đi đường đều tản ra, hai phe hắc y nhân đánh nhau một trận thắng bại khó phân, cuối cùng Tư Không Hạnh cũng thoát vòng vây, vội vàng phi thân ra phía đầu đường đuổi theo.

Nhưng đuổi theo còn chưa được hai bước, đã thấy phía trước có hai thân ảnh một trước một sau đi tới. Chăm chú nhìn lên, thì ra là Vân Trầm Nhã và gã sai vặt kia. Vân vĩ lang ẩn cây quạt sau lưng gã sai vặt, vẻ mặt gã sai vặt kinh hoàng, thở cũng không dám thở mạnh, bước về phía trước.

Tư Không Hạnh vội vàng tiến ra đón. Vì làm việc bất lợi, còn phải nhờ Vân vĩ lang ra tay bổ khuyết sai lầm cho hắn, nên thần sắc hắn vô cùng xấu hổ, chỉ chấp tay thưa: “Đại công tử.”

Vân Trầm Nhã liếc hắn một cái, cũng không so đo cùng hắn, chỉ nhíu mày hỏi: “Sao lại thế này? Người này không phải là Đường Ngọc?”

Tư Không Hạnh nghe vậy, cũng giật mình ngẩng đầu lên. Lại thấy Vân Trầm Nhã xốc khăn trùm đầu của gã sai vặt lên, lộ ra một gương mặt xa lạ. Lại nhìn bàn tay hắn, ngón tay đầy vết chai dày cộm, rõ ràng là một cao thủ về ám khí, trong khi Đường Ngọc luyện võ chỉ sử dụng kiếm hoặc cung, cũng không hề sử dụng ám khí gì cả.

Gã sai vặt này rốt cuộc cũng không phải là một tên kiên cường, thấy mình bị bắt, liền liên tục cầu xin tha thứ, nói hắn là do Đường nhị thiếu gia phái tới trà lâu để yểm trợ, trong Kinh Hoa thành này, ẩn mình trà trộn như hắn cũng có hơn mười người nữa, lại cầu Vân Trầm Nhã tha cho hắn một mạng.

Vân vĩ lang không quan tâm đến hắn, chỉ lặng lẽ trầm ngâm. Qua một lát sau, đám hắc y nhân người của Tư Không Hạnh đuổi tới, thấy Vân Trầm Nhã đã bắt được gã sai vặt, chỉ hai mắt nhìn nhau.

Tư Không Hạnh ho khan một tiếng, hỏi: “Đại công tử, kế tiếp chúng ta làm gì?”

Lời này vừa ra, gã sai vặt nọ vẻ mặt bối rối nhìn về phía Vân Trầm Nhã. Không ngờ lại thấy Vân vĩ lang nở nụ cười. Hắn giơ cây quạt lên, gõ gõ lên vai gã sai vặt: “Ám khí của ngươi không tệ, khinh công cũng không tệ. Giờ ta buông ngươi ra, bằng vào công phu của ngươi, muốn trốn thoát cũng không phải là không có khả năng.”

Những lời này nói ra ai nấy đều còn chưa kịp hiểu rõ, chỉ thấy gã sai vặt kia, thần sắc kinh hãi, tung người lên muốn chạy trốn. Không ngờ Vân Trầm Nhã đã nhanh chóng lách mình rượt theo. Giữa không trung có hai thân ảnh như quỷ mị hoa lên trong ánh nắng, thanh âm leng keng vang dội.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng hét thảm, gã sai vặt đã ôm tay trái ngã xuống đất, nơi cổ tay máu tươi chảy ròng ròng. Tư Không Hạnh tập trung nhìn vào, đúng là xương cổ tay hắn đã bị đánh gãy. Công phu ám khí trên tay của người này sợ rằng phải phế bỏ.

Vân Trầm Nhã cầm thanh trủy thủ trong tay liệng xuống đất, hướng về phía bọn hắc y nhân ra lệnh: “Mang hắn về.”

Tư Không Hạnh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thanh trủy thủ. Thanh trủy thủ kia tất nhiên là vật tùy thân của hắn. Mới vừa rồi chẳng qua chỉ trong tích tắc, Ầy vậy mà Vân Trầm Nhã đã đoạt thanh trủy thủ tùy thân của hắn, lại tung người đánh gãy xương tay của gã sai vặt. Công phu như vậy...cho dù là thống lĩnh cấm quân cũng không dám so sánh.

Tư Không Hạnh đang thất thần, đã thấy Vân Trầm Nhã gọi hắn: “Người đi theo ta một lát.”

Hai người lẳng lặng không nói gì đi đến góc phố. Mới vừa rồi một trận hỗn loạn xảy ra, trên đường sớm đã không còn bóng người. Qua một lát sau, Vân Trầm Nhã đột nhiên nói: “Người cầm thấy, gã sai vặt mới vừa rồi là loại người nào?”

Tư Không Hạnh sững sốt, thành thành thật thật đáp: “Chuyện này...phải thẩm vấn qua mới biết.”

Vân Trầm Nhã cười một tiếng: “Người này ra chiêu âm độc, tất là người kín miệng? Đợi người thẩm vấn xong cũng đã muộn rồi.”

Câu nói của hắn mang ý tứ khác, Tư Không Hạnh nghiến ngấm, không khỏi trả lời: “Ý của Đại công tử là, gã sai vật mới vừa rồi kia là cố ý làm ra điệu bộ bối rối, mà hắn nói trong Kinh Hoa thành, còn có hơn mười người dịch dung trà trộn làm tai mắt, cũng là cố ý nói cho chúng ta biết?”

“Không sai.” Vân Trầm Nhã đứng lại, nâng mắt nhìn về phía vầng trăng nơi chân trời. Ánh trăng đổ xuống, tia sáng nhu hòa chiếu lên khuôn mặt tuyệt thế của hắn, nhưng hắn lại nở một nụ cười như xua tan ánh sáng này đi, chỉ còn lại vài phần hung ác nham hiểm, “Trong chuyện này có gian trá, chỉ sợ Thang Quy ở ngõ nhỏ Đường Hoa cũng có vấn đề.”

Ngừng lại một chút, Vân Trầm Nhã đột nhiên nhẹ giọng nói: “Ba ngày sau, bất cứ dùng thủ đoạn gì cũng phải bắt được tên Thang Quy. Bắt sống không được thì mang xác hắn đến đây.”

Tuy Tư Không Hạnh đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe những lời này, hắn vẫn không khỏi thối lui nửa bước. Thang Quy nay ở khách điểm Thư gia, mà trong con hẻm nhỏ Đường Hoa cũng đã sớm có người canh gác. Nếu muốn bắt Thang Quy, khó tránh khỏi một trường ác đấu, liên lụy những người vô tội bị thương vong. Mà Vân Trầm Nhã nói không từ thủ đoạn nào, rõ ràng là đã nổi lên sát tâm.

Sát tâm này, không phải chỉ đối với một người, mà là đối với tất cả mọi người ngăn cản phía trước hắn, bao gồm cả...già trẻ trong khách điểm Thư gia.

Lúc này, Vân Trầm Nhã thẳng lưng mà đứng. Tư Không Hạnh nhìn không được vẻ mặt của hắn. Ánh trăng lạnh lùng tỏa xuống, làm thân ảnh của Vân Trầm Nhã như lạnh bạc hơn. Tư Không Hạnh biết chiến sự ở Anh Triều đã nổi lên, Vân Trầm Nhã vội vàng muốn về nước, thời gian gấp gáp. Nhưng vì thế mà hại cha con nhà họ Thư, quả thật có chút tàn nhẫn.

Hắn trầm ngâm một lát, chỉ đáp: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Nhưng thật lâu sau vẫn không nghe thấy Vân Trầm Nhã hồi âm.

Vân Trầm Nhã cứ như vậy đứng yên không nhúc nhích dưới ánh trăng, không nói lời nào, không thở dài, vẫn đứng, mãi cho đến khi bầu trời phía Đông trắng bạch, góc áo đầm sương bị ánh nắng chiếu vào lấp lánh.

12. Chương 12

Sáng sớm hôm sau, Vân vĩ lang về phủ chọn mất được một canh giờ. Dùng bữa sáng xong, hắn đến thiện phòng tìm thức ăn cho gà. Khi lão quản gia gặp Vân Trầm Nhã đã thấy hắn thay ra một bộ trang phục sạch sẽ, đang phe phẩy quạt, bộ dáng như muốn đi ra ngoài. Hai con chó ngao nhỏ chạy chậm chậm sau lưng hắn, cái đuôi đong đưa cung kính tiễn đưa Lang chủ tử.

Vân Trầm Nhã thấy lão quản gia, dặn riêng: “Gà sau hậu viện không cần cho ăn, sáng sớm hôm nay ta đã cho ăn rồi.”

Lão quản gia nghe xong những lời này, bất giác cảm thấy buồn bực trong lòng. Xưa nay Vân đại công tử mười ngón tay không dính một giọt nước, vậy mà cũng cho gà ăn? Tuy có chút khó hiểu, nhưng lão quản gia cũng không dám nói gì, chỉ đi cùng hai con chó săn kia tiễn Vân vĩ lang đến trước cửa.

Mãng Tây Cẩu Trắng ngheh dài cổ, vừa thấy bóng dáng Lang chủ tử biến mất ở đầu ngõ, bọn chúng nhất tề hưng phấn mà sủa lên vài tiếng, sau đó cùng tản ra chạy như điên về phía hậu viện.

Lão quản gia nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng thầm nghĩ không ổn chút nào, tức thì chạy theo Mãng Tây Cẩu Trắng ra sau hậu viện.

Trong một góc tĩnh lặng sau hậu viện là một cái chuồng gà, bên trong là năm con gà con mà Thư tiểu Đường đã tặng. Lão quản gia trở mắt nhìn Măng Tây Cải Trắng vừa hân hoan vừa vội vã chạy về phía trước, ngay sau đó lại nghe trong cái chuồng tre vang lên một tràng thanh âm như tiếng chai lọ va chạm vào nhau xồn xoảng.

Tim lão quản gia thót lại, nghĩ chắc Măng Tây Cải Trắng muốn ăn gà, quá bối rối nên quên mở cửa, cũng bắt chước theo hai con chó ngao mà nhảy qua hàng rào tre. Lão vừa nhảy vừa suy nghĩ, hai con chó săn này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi một mình Vân Trầm Nhã. Vân vĩ lang đã dặn dò chúng nó không được bắt nạt đám gà, theo lý cho dù chúng nó có cả trăm cái lá gan, chúng nó cũng không dám động đến một cọng lông gà.

Vừa nghĩ đến đó, thân hình lão quản gia cũng đã bay qua khỏi hàng rào tre, ngược mắt nhìn lên không khỏi ngây ngời. Năm con gà con đang thu lu trốn vào một góc trong chuồng gà, không con nào dám kêu lên một tiếng. Trong chuồng gà, không biết từ khi nào đã có thêm một cái thau, trong thau là cháo và thứ gì đó, Măng Tây Cải Trắng đang sục mồm lục lọi đào bới trong thau. Một lát sau, hai con chó ngao đã gặm ra được một cái chân gà thật to, hùng hục nhai nuốt chân gà ngay tại chỗ.

Lão quản gia cả kinh muốn trật cả khớp cằm. Thì ra Vân Trầm Nhã nhất thời cao hứng, dùng cháo gà cho gà ăn. Không những vậy, hần còn tốt bụng chứa lại trong thau cháo gà mấy cái chân gà. Hèn chi năm con gà con này lặng lẽ đau buồn trốn tùm tùm lại một góc, thì ra là nhìn thau cháo gà mà đoán được vận mệnh bi thảm của chính mình.

Lão quản gia lắc đầu, thầm cảm thấy nếu ở chung với Vân vĩ lang lâu, nếu không bị diên cũng sẽ bị dần. Nhưng nghe nói thế gian này đều là vô quýt dày có móng tay nhọn, không biết trên đời này, còn ai có thể là khắc tinh của Vân Trầm Nhã hay không.

Sáng sớm Thu Đa Hỉ đã nhờ người truyền tin, nói là muốn theo cha mẹ đến miếu ở gần đó để dâng hương, nên hôm nay không thể đến khách điểm Thư gia cảm cộc được. Thư tiểu Đường được nhàn rỗi, liền mở sách dạy chơi cờ ra, nghiền ngẫm môn cờ vây một hồi, rồi sau đó lại đi học vẽ tranh hoa diêu.

Thư Đường mặc dù không thông minh, nhưng cũng không phải là một người ngu ngốc. Nàng dụng tâm khắc khổ nghiên cứu cầm kỳ thư họa nửa tháng cũng có chút tiến bộ, ít nhất cũng không thành vấn đề khi đi xem mắt. Thư Đường vẽ xong tranh hoa diêu, thấy mình tìm tòi tập luyện cũng đã nửa tháng nay, đợi hết hè thời tiết mát mẻ hơn, là có thể ra ngoài xem mắt tiếp.

Suy nghĩ xuất thần một hồi, Thư tiểu Đường lấy kèn Đán ra, tính đến ngoài giàn nho ngồi thổi. Ai ngờ nàng vừa mở cửa phòng ra, liền lao thẳng vào trong một vòng tay ấm áp.

Người bị đụng phải dường như tinh thần đang hoảng hốt, thỉnh linh xảy ra va chạm như vậy khiến hần bất ngờ không kịp trở tay, phải lui về sau vài bước, hai tay hần đỡ lấy hai vai nàng, hỏi “Không sao chứ?”

Thư Đường vừa nghe thanh âm này, một nỗi vui mừng tự nhiên trào dâng. Nàng ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy gương mặt như tạc bằng ngọc của Vân Trầm Nhã, bèn vui vẻ gọi lên “Vân quan nhân”.

Khoảng cách giữa hai người thật gần, một vệt màu hồng nhạt nổi lên trên gò má Vân Trầm Nhã. Một lát sau, hần bình tĩnh ung dung lui từng bước về phía sau, thấy cây kèn Đán trong tay Thư tiểu Đường, cười nói: “Nhàn rồi vô sự, muốn xem thì từ người đọc đến đâu rồi. Không ngờ lại gặp dịp người muốn thổi khúc, chỉ bằng ta cũng nghe một chút.”

Dứt lời, hần xếp quạt lại giắt bên hông, trải vạt áo ra, ngồi xuống chiếc ghế đá.

Thư tiểu Đường nghe xong lời này lại ngẩn người ra tại chỗ, sau đó bỏ lại Vân Trầm Nhã ở đó, một mình chạy về phòng. Giấy lát sau, nàng cầm một quyển sách trong tay chạy đến, đặt trước mặt Vân Trầm Nhã, cười hắc hắc hai tiếng nói với hần: “Mấy ngày nay, mỗi ngày ta đều học ba bài thơ, hiện nay học xong cũng không ít, Vân quan nhân người có thể kiểm tra ta.”

Vân Trầm Nhã khiêm tốn cười nhìn lại quyển sách kia, ánh mắt rơi xuống góc trang sách, nụ cười liền cứng đờ. Cuối góc sách có hai đóa hoa Hải Đường được vẽ theo lối thủy mặc bằng mực nước, nét bút hết sức rõ ràng. Vân Trầm Nhã trầm mặc một lát, lại giở từng trang một, thấy mấy chục trang, trang nào dưới góc

cũng đều được vẽ hai đóa Hải Đường. Hải Đường được vẽ qua loa, nhưng vẫn nhìn ra dụng tâm của người vẽ, có lẽ là mỗi khi Thư tiểu Đường học được một trang liền vẽ lại làm kỷ hiệu.

Hắn theo trang sách ngược mắt lên nhìn, trong lúc ngẩn ngơ chợt thấy nốt ruồi son giữa mi tâm và nốt ruồi nơi khóe mắt của Thư Đường dường như đồng thời hóa thành hai đóa Hải Đường rực rỡ động lòng người.

Vân vĩ lang chợt thấy vô cùng phiền não, hắn đóng quyển sách lại, “bẹp” một tiếng đặt sang một bên.

Thư tiểu Đường cả kinh, tròng lớn đôi mắt hạnh, quay lại nhìn về phía Vân Trầm Nhã.

Nỗi phiền não trong lòng càng tăng lên, Vân vĩ lang nhú mày khép mắt lại, bàn tay đặt lên trán, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng. Ít lâu sau, có một bàn tay nhỏ bé vòng qua lưng của hắn, đặt lên trán hắn thăm dò, xúc cảm ấm áp mềm mại khiến Vân Trầm Nhã hoảng sợ kinh hãi, lập tức ngẩng đầu lên quát: “Người muốn làm gì?!”

Lời này vừa thốt lên, Vân vĩ lang ngẩn ra, Thư tiểu Đường sững sốt. Vân Trầm Nhã thấy vẻ mặt Thư Đường trước mắt đang hoang mang, không khỏi muốn xin lỗi: “Tiểu Đường muội, ta vừa rồi...” Nhưng lời còn chưa dứt, đã thấy Thư Đường lại sà đến, cẩn thận áp tay lên hai má hắn.

Vân vĩ lang bị nhìn như vậy cảm thấy không được tự nhiên, không khỏi quay đầu đi, muốn né tránh. Đang lúc này, đột nhiên Thư Đường buông tay, quay ra cười nói: “Ta thấy mới vừa rồi ngươi đau đầu, còn tưởng rằng ngươi bị phong hàn, nhưng sờ thử trán ngươi lại không thấy nóng. Ta nghĩ chắc là ngươi bị cảm nắng, cho nên thân thể không được thoải mái.”

“Bị cảm nắng?”

“Ừ. Hèn chi hôm nay lúc ta đụng phải ngươi, đã thấy mặt của ngươi hơi đỏ.” Thư Đường nói một cách thật nghiêm túc. Nói xong, nàng lại đứng dậy giữ giữ vạt áo, nói với Vân vĩ lang: “Vân quan nhân, ngươi đợi chút, ta đi hầm một bát canh giải cảm cho ngươi.”

Nàng còn chưa đi được hai bước, đã bị giữ lại.

“Không cần đâu, ta không sao.”

Lúc Vân Trầm Nhã nói lời này, ánh mắt lại lạc trên cây kèn Đán kia. Chỉ chốc lát sau, ánh mắt của hắn đã trở thành vân đạm phong khinh như ban đầu, nâng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn đá, nói: “Ta nghĩ, một cô nương muốn học cầm kỳ thư họa, nên chọn một loại nhạc cụ văn nhã một chút, kèn Đán thô cuồng, không thích hợp lắm.”

Thư Đường ngồi xuống trước bàn đá, nghiêm túc nói: “Ta cũng thấy kèn Đán không đủ văn nhã. Nhưng nhạc cụ cũng không phân sang hèn, mặc dù ta chỉ biết thổi sơ sơ không hay, nhưng tập nhiều ngày, nay cũng có thể thổi ra âm điệu. Thang Quy và phụ thân ta đều nói là nghe không tệ.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng. Hắn ngồi dưới giàn nho, khuôn mặt bị che khuất trong bóng râm. Qua một lát, Vân Trầm Nhã mím môi, rút một vật gì đó từ trong tay áo ra, đặt lên bàn: “Từ nay thổi cái này đi!”

Trên bàn là một cây sáo nhỏ bằng ngọc. Thư Đường nhìn thấy vô cùng vui sướng, nâng tay lên sờ sờ, mát rượi bóng láng.

Vân Trầm Nhã nhìn nàng, đột nhiên cầm cây sáo lên, ngón tay xoay đặt đầu sáo bên môi. Khóe môi của hắn cười nhẹ: “Ta thổi thử một khúc cho ngươi nghe.”

Tiếng sáo cất lên, như vầng trăng tỏa ánh sáng bằng bạc trên biển, như làn nước trong trẻo tuôn qua kẽ đá trong hồ, khiến tâm sự nữ nhi nhà ai chợt bối rối chợt sáng tỏ.

Thư tiểu Đường từ trước đến nay cũng đã được nghe qua những người mãi nghệ kiếm sống nơi đầu đường thổi sáo, nhưng âm điệu phương Nam uyển chuyển nhẹ nhàng, mà Vân Trầm Nhã thổi khúc này, trong du dương có xa xăm, trong mạnh mẽ có cô đơn.

Nhìn lại người đang thổi sáo, trong phút chốc Thư Đường ngẩn người. Ánh mắt như không thể dịch chuyển đi nơi khác, chỉ nhìn thấy đôi lông mày như trúc của Vân Trầm Nhã, ánh mắt như hàn ngọc, hàng mi dài như bóng hoa xếp lên nhau tầng tầng lớp lớp, ẩn chứa tâm sự trần trở.

Một khúc nhạc vừa hết. Vân vĩ lang cười dài đặt cây sáo trên bàn, nói: “Nếu người rảnh rỗi, học thổi sáo cũng không tệ.” Nói xong, hắn vừa muốn đứng dậy, quay đầu lại thì thấy Thư tiểu Đường đang ngẩn người ra nhìn mình.

Thư Đường chắc chắn lưỡi, không chút để ý gì, một câu bật ra khỏi miệng.

“Vân quan nhân, người thật là đẹp a.”

Vân Trầm Nhã ngẩn ra, trong đầu chợt trống rỗng.

Thư Đường như vẫn chưa hồi hồn, lại nói tiếp: “Thật đó, lần đầu tiên ta thấy người trên đường, tức thì cảm thấy dung mạo người tựa như thần tiên trên trời, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua người nào đẹp như vậy.”

Đầu óc mới vừa trống rỗng, lúc này lại như bị một tiếng ầm vang dội. Trong đầu Vân Trầm Nhã rối loạn thành một nùi, yết hầu của hắn nhộn nhạo, chỉ trằm mặc nhìn Thư Đường.

Thư tiểu Đường lúc này mới phản ứng lại. Nghĩ lại lời nói vừa rồi của mình, nàng then thùng cười “Vân quan nhân, ta không hiểu biết nhiều, cả cuộc đời này cho tới hôm nay, cũng chỉ thấy người là người đẹp nhất. Những lời ta nói đều là thật cả!” Nàng lại cười hắc hắc lên hai tiếng, sờ cây sáo trên bàn “Người đã đẹp, con người lại tốt, cây sáo thổi lên nghe cũng hay. Thật ra ta mới đầu không muốn học thổi, nhưng vừa nghe xong một khúc nhạc của người, liền chợt động lòng muốn học ngay.”

Thư Đường túm cây sáo ngọc vào trong tay, sờ từ cao xuống thấp, càng lúc càng yêu thích không nỡ buông tay. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt tỏa sáng nhìn Vân Trầm Nhã: “Vân quan nhân, cho ta mượn cây sáo này có được không?”

Vân Trầm Nhã không trả lời.

Thư Đường lại duỗi tay sờ bên hông, lấy ra một miếng bạc vụn nhét vào trong tay Vân Trầm Nhã: “Ta chiếm tiện nghi của người, như vậy thật không tốt. Ta thấy cây sáo ngọc này thật là một bảo bối, chút bạc này người cất trước đi, xem như là tiền cho ta thuê cây sáo này trong mười ngày.” Nói xong, nàng thấy Vân vĩ lang không có phản đối, lại gục đầu xuống, sờ soạng cây sáo thêm vài cái, như muốn sờ ra bí quyết để thổi được vậy.

Bạc trong lòng bàn tay mang theo chút hơi ấm còn sót lại, Vân Trầm Nhã nắm trong tay, hoảng hốt hỏi: “Vòng ngọc ta tặng cho người đâu?”

Thư Đường chỉ một lòng một dạ sờ soạng cây sáo kia, không nghe Vân Trầm Nhã đang hỏi gì, sau một lúc lâu, nàng ngẩng đầu lên “A?” một tiếng. Nhưng Vân Trầm Nhã chỉ lắc lắc đầu, không hỏi không nói gì nữa. Im lặng ngồi trong giây lát, Vân Trầm Nhã đứng dậy, tùy tiện tìm một cái cốc, từ giữa Thư Đường.

Hắn đi có chút vội vàng. Thư Đường cuống lên đưa hắn ra tận cửa khách điểm, lại dặn dò hắn phải chú ý bảo trọng thân thể, đừng để trúng nắng nữa.

Vân Trầm Nhã đi tới đầu ngõ hẻm, lại quay đầu, thấy Thư Đường vẫn đứng thẳng tắp trước khách điểm vậy vậy tay chào hắn. Đột nhiên ngay lập tức trong lòng hắn giống như có cả trăm mũi vị hỗn tạp đan xen lẫn nhau, những suy nghĩ rối loạn trong đầu giờ hoàn toàn thất nút lại.

Thư Đường thấy Vân Trầm Nhã rời khỏi, lại vui sướng trở về hậu viện, tính đem cây sáo ngọc nhỏ kia ra luyện một phen. Nhưng nàng vừa mới đến dưới giàn nho đã nghe được một tràng tiếng bước chân vội vã tiến lại từ phía sau. Chưa kịp quay lại, bỗng có người bắt lấy cổ tay nàng từ phía sau. Một cái kéo thật mạnh, nàng liền rơi vào trong một cái ôm ấm áp.

Thư Đường còn đang lầy lăm lạp. Chợt nghe thanh âm Vân Trầm Nhã lại vang lên bên tai: “Tiểu Đường, có chuyện này, người hãy nghe ta nói.”

13. Chương 13

Chuyện đến nước này, không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Chuyện về Liên Binh phù? Mục đích chân chính hẳn đến Nam Tuấn quốc? Hay là nói xa hơn một chút, thân phận chân thật của hẳn? Nói Oa Khoát quốc ở phía bắc đã chinh đồn quân ngũ chuẩn bị xâm nhập Bắc Hoang, vùng biên giới Anh Triều quốc đang lâm vào rối loạn?

Mới vừa rồi vì quá xúc động mà quay trở lại, nhưng giờ Vân vĩ lang lại không biết phải làm sao.

Vân Trầm Nhã biết rõ, những việc này hoàn toàn liên quan chặt chẽ với nhau như một chuỗi dây xích, trong đó, bất kỳ một mắt xích nào cũng đều tuyệt đối không được lơ lửng, nếu một khi sự tình bại lộ, tìm không thấy Liên Binh phù, biên giới Anh Triều quốc nhất định rơi vào nguy ngập.

Vân Trầm Nhã rũ mắt suy nghĩ sâu xa, đột nhiên người trong lòng lại giật giật. Vân Trầm Nhã cả kinh, lúc này mới ý thức được mình đang còn ôm lấy Thư Đường, vội buông lỏng tay ra. Thư tiểu Đường quay lại, trên mặt không có lấy nửa điểm thẹn thùng.

Về mặt nàng hồ nghi, kẻ sát vào xem sắc mặt Vân vĩ lang, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói với hẳn: “Vân quan nhân, đến bên này một chút.”

Vân Trầm Nhã theo Thư Đường đi vào một con hẻm quanh co khúc chiết sau hậu viện khách điểm Thư gia. Con hẻm nhỏ này không dài, hai bên có tường cao, phía trước dường như có đường có thể đi tiếp nữa, phía sau là một khúc quanh cũng là một cánh cửa gỗ.

Hai người đến chỗ này, Thư Đường nhìn nhìn xung quanh thấy không có ai, mới nói với hẳn: “Vân quan nhân, ta thấy hôm nay người tâm thần không yên, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vân Trầm Nhã sững sốt, nhưng không lên tiếng trả lời, chỉ nhú mảy, cẩn thận đánh giá con hẻm này.

Thư Đường chớp chớp mắt nhìn hẳn, qua một hồi sau, nàng lại lặng lẽ cười rộ lên, nói: “Vân quan nhân, người không cần làm bộ như không có chuyện gì. Ở đây không có ai, người có tâm sự gì cứ nói với ta đi.”

Vân vĩ lang vẫn không đáp lại. Trong giây lát, ánh mắt của hẳn dừng lại trên cánh cửa gỗ ở khúc quanh trong con hẻm nhỏ, đồng tử đột nhiên co rụt lại, bước vài bước lên phía trước. Thư Đường vội vàng đi theo hẳn, thấy hẳn đang khom lưng xem xét ổ khóa của cánh cửa gỗ, nàng vui tươi hơn hẳn nói: “Sau cánh cửa này là một cái nhà kho bị bỏ hoang, lương thực tích trữ đều được chuyển vào kho nhỏ trong nhà bếp, đây chỉ để chứa bàn ghế hư hỏng mà thôi.”

Vân Trầm Nhã nghe nàng nói như vậy, mới đứng thẳng dậy: “Vậy chìa khóa của nhà kho này đâu?”

“Chìa khóa trong nhà đều do Thang Quy và phụ thân ta quản lý.” Thư Đường đáp, lại gãi gãi đầu, nghiêm mặt “Vì tính tình ta có chút ẩu tả, phụ thân chỉ cho ta quản lý chìa khóa phòng riêng của ta mà thôi, hắc hắc hắc.”

Nghe giọng cười của Thư Đường, hai mắt Vân vĩ lang cũng chớp chớp cong lên. Rốt cuộc hẳn cũng bình tĩnh lại, chỉ trong khoảng thời gian đủ uống cạn một chén trà nhỏ, sự bối rối mới vừa rồi giờ đã sớm tan thành mây khói, lúc này trong lòng hẳn lại có chủ ý mới.

Vân Trầm Nhã lại rút cây quạt bên hông ra phe phẩy, tùy ý bịa một câu chuyện, quanh co đủ mười tám vòng, sau khi làm Thư tiểu Đường hoàn toàn mơ hồ mới vào vấn đề chính. Chuyện cũng nhẹ nhàng thôi, ý muốn hai ngày sau Thư Đường đi miếu Bồ Tát ở phía tây xin cho hẳn một lá bùa bình an, hẳn nói mấy ngày gần đây mọi việc không thuận lợi, tình cờ có một thầy tướng số đi ngang nói hẳn không thể đi về phía tây được.

Con hẻm Đường Hoa ở thành Đông, nhưng miếu Bồ Tát kia lại ở thành tây. Cả nhà Thư gia là dân chúng bình dân, không thể so với Vân công tử hẳn, có xe ngựa, kiệu nâng... đầy đủ mọi thứ. Còn nữa, mấy ngày gần đây mặc dù thời tiết có bớt nóng, nhưng ánh mặt trời vẫn chói chang cay nghiệt như cũ, làm phiền một tiểu cô nương vì hẳn mà chạy cả ngày dưới ánh nắng gay gắt, loại chuyện này, cũng chỉ có Vân vĩ lang mới làm được.

Nhưng Vân Trầm Nhã cũng không suy nghĩ đến mấy chuyện này. Hắn suy nghĩ là chuyện hai ngày sau, làm thế nào để Thư Đường đi chỗ khác, hắn sẽ xuống tay bắt cho được Thang Quy. Về phần những người khác trong khách điểm, tự lo mà cầu phúc đi.

Tiểu Đường Đường nghe xong chuyện bừa bình an, trong lòng nóng như có lửa đốt, liên tục hỏi thăm: “Vân quan nhân, người thực không sao chứ?”

Vân vĩ lang trong lòng nổi lên ác ý, nhưng ngoài miệng vẫn nói không sao, không sao, đôi chân mày nhíu lại ẩn chứa một chút miễn cưỡng mà ai cũng có thể nhận ra.

Thư Đường nhìn điệu bộ này của hắn, hoàn toàn bị lừa bịp, nàng trầm mặc trong chốc lát, nói con hẻm này nhỏ hẹp, ngột ngạt khó thở, lật đặt muốn dẫn Vân Trầm Nhã đi ra. Vân vĩ lang lại bày ra vẻ mặt ngơ ngẩn, ưu sầu tùy nàng kéo đi, nhưng khi Thư Đường xoay lưng lại, hai mắt hắn nheo lại, lộ ra vẻ đắc ý là âm mưu đã thành công như dự định.

Đến đầu ngõ, đột nhiên Thư Đường xoay người lại nhìn Vân Trầm Nhã. Vân vĩ lang bất ngờ bị nàng nhìn, trong lòng sợ hãi, sợ rằng bị nàng nhìn ra một chút gì đó, đang suy tư, lại thấy Thư tiểu Đường bước lên trước hai bước, vòng tay qua siết lấy thắt lưng hắn, chôn đầu vào trong lòng hắn, lẳng lặng ôm Vân Trầm Nhã trong chốc lát.

Lúc này mặt trời cũng không gay gắt lắm. Ánh nắng bị đám mây che lại, tỏa bóng râm xuống trong con hẻm nhỏ. Không gian rõ ràng là chật hẹp, phía trước không ai qua, phía sau không ai đến, chỉ có tiếng gió vi vu, người trong lòng ấm áp như mùa xuân.

Tim Vân Trầm Nhã đập lỡ vài nhịp, mãnh liệt thỉnh thoảng, như muốn vọt lên đến cổ họng của hắn. Cây quạt trong tay cầm không chặt, “Lạch cạch” một tiếng rơi xuống đất, thanh âm như chấn động cả đất trời.

Đột nhiên ý nghĩ mờ ám như cỏ dại mọc lan tràn, vất vớt, bủa vây trói lấy từng sợi thần kinh trong đầu hắn, phải một lúc lâu sau, Vân vĩ lang mới nghe được giọng nói có thể tạm xem là bình tĩnh của chính mình: “Tiểu Đường?”

Thật ra Thư Đường chỉ ôm sơ hắn một chút, nhưng có đôi khi, một khoảng thời gian trong nháy mắt này đối với người nào đó lại được xem như trôi qua rất lâu, vì vậy trong hoảng hốt chợt nghĩ giây phút đó là vĩnh hằng.

Thư Đường buông Vân Trầm Nhã ra, lui lại hai bước, lặng lẽ cười nói: “Cha ta nói với ta, phạm hễ gặp phải chuyện gì, mỗi người đều có phản ứng khác nhau. Trong đó có một loại người, đem tất cả mọi chuyện chôn dưới đáy lòng, không nói cho người khác biết.”

“Cha ta nói, trên đời này, người đáng thương nhất, thật ra không phải là những người yếu đuối tay trái gà không chặt, mà là những người gặp chuyện gì khó khăn, đều cắn chặt răng nuốt máu nuốt lệ.”

“Ta nghĩ Vân quan nhân có lẽ là người như thế, tuy ta đã hỏi người mấy lần, nhưng người cũng không nguyện kể với ta nỗi khổ mà người đang gánh chịu. Vừa rồi người vội vàng gấp gấp quay lại, rõ ràng điệu bộ vô cùng lo lắng. Cha ta nói trên đời này, không gì sánh bằng một vòng tay ôm ấp chia sẻ khi người khác gặp phải ưu phiền. Ta nghĩ vậy nên mới ôm người một lát, người cố gắng chịu đựng đi, hắc hắc hắc...”

Vân Trầm Nhã cũng không nhớ rõ hắn đã rời khỏi khách điểm Thư gia như thế nào. Trong hoảng hốt mơ màng, hắn vuốt ve mái tóc của Thư Đường, dường như đã nói gì đó với nàng, lại dường như chưa nói gì hết. Một lúc sau, Thư Đường đưa hắn đến cửa khách điểm, như thường lệ đứng thẳng tắp vẫy vẫy tay chào từ biệt hắn.

Đột nhiên Vân Trầm Nhã nở nụ cười nhẹ. Hắn nghĩ, tại sao cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, tiểu nha đầu ngốc này đều có thể duy trì thái độ bình thường như vậy. Không hoảng hốt bất loạn, lại càng không vội vàng. Mười một năm trước như thế, mười một năm sau, nàng cũng không hề thay đổi một chút nào. Đường như nàng vĩnh viễn sống trong lối suy nghĩ riêng của chính mình, có nguyên tắc làm việc riêng của chính mình, luôn luôn vui vẻ như bản thân nàng đang sống giàu có trong một khoảng trời riêng. Bề ngoài nàng trông mềm mại, nhưng bên trong ẩn tàng một năng lực mạnh mẽ không thể phá vỡ.

Đột nhiên Vân Trầm Nhã cảm thấy vô cùng phiền muộn. Phiền muộn qua đi, hắn tỉnh táo lại một cách dị thường. Ánh sáng phủ lên đôi mắt thâm thúy đang nheo lại của hắn, đôi đồng tử đen tía ra một luồng ánh

sáng lạnh trông hết sức hung ác nham hiểm. Hắn nghĩ, sẽ có một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ phá vỡ góc trời riêng này của Thư Đường, phải làm một cái gì đó hay ho chút. Không biết khi nài thật sự kinh hoàng, thật sự bị thương, bộ dáng thú vị cỡ nào.

Lại không biết, đến ngày đó, khi Thư tiểu Đường thật sự kinh hoàng không biết xoay trở làm sao, một người xưa nay bình tĩnh cố chấp như hắn, lại cũng bị chân tay rối loạn không biết làm thế nào, biết vậy đã chẳng làm.

Năng suất làm việc của Tư Không Hạnh không tệ. Từ sáng sớm đã giăng bày thiên la địa võng bao vây khắp xung quanh khách điểm Thư gia.

Theo tin tức tình báo của Tư Không Hạnh, trong con hẻm nhỏ Đường Hoa này cũng không có nhiều người của Phương gia ẩn nấp, nhưng bọn họ ai nấy đều có khinh công rất cao. Một cái khó nữa là, người của Phương gia ai nấy đều rất giỏi dịch dung, đến lúc đó, nếu tất cả bọn hắn đều dịch dung thành Thang Quy, muốn bắt sống Thang Quy sẽ hết sức khó khăn.

Cũng may Vân Trầm Nhã tàn nhẫn, làm việc không chừa đường lui, tự tay hạ bút trên tấm bản đồ da dê ba chữ: “Dùng thuốc nổ.”

Lời này vừa ra, ngay cả tay của Tư Không Hạnh cũng run lên như cây sậy. Hắn do dự nửa khắc, không khỏi nói: “Đại công tử, con hẻm nhỏ Đường Hoa này dù gì cũng chỉ là nơi dân chúng tầm thường ở, huống chi nơi này cũng không phải là thành Vĩnh kinh, nếu dùng thuốc nổ...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Vân Trầm Nhã đã lạnh lùng quét mắt liếc hắn một cái. Tư Không Hạnh đành im bặt.

Vân Trầm Nhã đẩy đẩy tấm da dê đến trước mặt hắn, trên đó là bản đồ toàn cảnh con hẻm nhỏ Đường Hoa. Hắn chỉ vào một chỗ mờ mờ không rõ, nói: “Nơi này là một con ngõ hẹp sau hậu viện Thư gia, người có biết không?”

Tư Không Hạnh gật đầu một cái.

“Sau con ngõ hẹp này là một nhà kho bỏ hoang, đầu bên kia của nhà kho này thông qua con hẻm Đường Hoa. Đến lúc đó nếu thật sự Thang Quy muốn chạy trốn, các người đem thuốc nổ chôn ở kho phế liệu này, tiền hậu giáp kích bức Thang Quy và bọn người của Phương gia lại nơi này. Bọn họ không phòng bị trước tất không thể toàn thân trở ra. Đến lúc đó cho nổ chết hết cũng được, nhưng làm bọn chúng bị thương thì tốt hơn.”

Nghe Vân Trầm Nhã nói xong, Tư Không Hạnh vẫn ngây người. Địa hình con hẻm nhỏ này hắn đã sớm xem qua, nhưng lúc đó hắn thầm nghĩ muốn bức Thang Quy đến nơi này thôi, không nghĩ đến việc chôn thuốc nổ. Dù sao trong khách điểm Thư gia vẫn còn người ở, đến lúc đó, nếu có người nào vô ý đi ngang nơi này, vậy thì nhất định là phải đi đòi nhà ma.

Tư Không Hạnh bắt tay vào làm, không lên tiếng trả lời. Khi hắn ngẩng đầu lên nhìn Vân Trầm Nhã, thấy Vân vĩ lang đã sớm rời khỏi, tiền sảnh trống không le lói vài tia nắng chợt sáng chợt tối.

Hai ngày sau, sáng sớm, sắc trời vẫn còn đầy sương. Giờ Mẹo chưa đến, Tư Không Hạnh đã phân công người lục tục lên bao vây con hẻm nhỏ Đường Hoa.

Người bao vây khách điểm Thư gia rất dày đặc, đại khái là có chừng hai, ba mươi người, ngoài ra còn khoảng hơn hai mươi người ẩn núp trong con hẻm nhỏ Đường Hoa.

Người của bên phía Phương gia cũng không ngốc, bọn họ thấy đã nhiều ngày nay, bất kỳ Thang Quy đi đến nơi nào cũng đều bị ngăn lại, chỉ có thể ở lại khách điểm, cho nên bọn họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, hôm nay liều một trận với người của Tư Không Hạnh, dốc lòng thoát khỏi vòng vây.

Vân Trầm Nhã đã báo trước cho Thư Đường, muốn nài đến thành Tây cầu bùa bình an cho hắn. Từ thành Đông đến thành Tây phải đi hơn phân nửa ngày, Thư Đường lại là người hay làm việc sớm hơn dự định, theo lý khoảng giờ Mẹo này là nài sẽ xuất phát.

Quả nhiên, giờ Mẹo đến, cửa của khách điểm Thư gia khẽ động. Tư Không Hạnh thấy thế, vung tay lên, tất cả sát thủ chung quanh đều tuân lệnh, chuẩn bị hành động.

Nhưng cửa khách điểm Thư gia vừa mở, Tư Không Hạnh trông thấy liền choáng váng, người đi ra không phải là Thư Đường, mà là tất cả mọi người trong khách điểm Thư gia ngoại trừ Thư Đường. Nói cách khác, lúc này trong khách điểm, chỉ sợ ngoại trừ Thang Quy, cũng chỉ có mỗi một mình Thư Đường.

Vân Trầm Nhã có cảm giác đối với Thư Đường, cũng không phải Tư Không Hạnh không biết. Nhưng nghĩ kỹ lại, thật ra nếu hy sinh một mình Thư Đường mà cứu được mạng của những người khác, cái giá như vậy cũng coi như là không tệ. Còn nữa, dựa vào tính tình âm hiểm ngoan độc của Vân Trầm Nhã, cũng tuyệt đối không thể chỉ vì một nữ tử, mà phá hỏng toàn bộ kế hoạch.

Nghĩ như vậy, nên Tư Không Hạnh không ra tay vào lúc này, mà chỉ đứng trên mái hiên đối diện lẳng lẳng xem xét. Vì sợ gây ra nhiều loạn bốn phía cho dân chúng, bọn sát thủ ra chiêu đều lặng yên không một tiếng động, chỉ ngẫu nhiên có tiếng lợi khí va chạm nhau leng keng.

Ánh mặt trời lại chói mắt hơn trước, bên người Tư Không Hạnh có tiếng gió vụt qua, ngay sau đó, bên cạnh hắn đã có thêm một người. Tư Không Hạnh chấp tay gọi: “Đại công tử.”

Vân Trầm Nhã khoanh tay sau lưng, ánh mắt dừng trên cửa chính của khách điểm Thư gia, như nhẹ nhàng thở phào. Một lát sau, hắn cũng không hỏi tình hình giao đấu hiện tại, chỉ nói: “Tiểu nha đầu ngốc kia đi rồi phải không?” Trước đây Tư Không Hạnh còn có thể nói Vân Trầm Nhã cũng không thèm để ý mấy việc này, giờ nghe giọng hắn hỏi, chợt đâm ra vô cùng sợ hãi, không biết trả lời như thế nào.

Vân Trầm Nhã nhìn sắc mặt của hắn, từ từ, sắc mặt của bản thân mình cũng trắng bệch không còn một chút huyết sắc.

14. Chương 14

Sáng sớm trong con hẻm nhỏ Đường Hoa, từng đợt gió vi vu thổi qua. Nhưng nếu cẩn thận lắng nghe, sẽ có thể nhận ra trong tiếng gió có tiếng quần áo ma sát lẫn thanh âm giao đấu, hoặc có thân ảnh hắc y nhân thoáng xẹt qua giữa không trung, sau đó lại nhanh chóng lẫn khuất vào góc tối.

Có người ra ám hiệu với Tư Không Hạnh, ý ám chỉ là tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Vân Trầm Nhã đứng trên nóc nhà, hai mắt híp lại nhìn xuống bên dưới. Lúc này sắc mặt hắn vẫn trắng bệch như cũ, nhất là đôi mắt, nhìn không ra cảm xúc. Tư Không Hạnh căn cứ vào nguyên tắc im lặng là vàng, Vân vĩ lang không mở miệng, hắn tuyệt cũng không nói nhiều hơn nữa tiếng.

Qua một lát sau, vầng thái dương lại ló dạng, ánh sáng chói lọi có chút hoa cả mắt.

Vân Trầm Nhã mở quạt ra, khoan thai phe phẩy hai lượt, chậm rãi hỏi: “Thuốc nổ chôn ở đâu?”

Tư Không Hạnh nghe câu hỏi này, không khỏi thập phần cao hứng. Thế là hắn vẫn đoán trúng tâm tư Vân vĩ lang, hiểu được Vân vĩ lang nhất định là rất quan tâm đến khối thuốc nổ kia.

Thật ra để tránh không xảy ra sai sót nhầm lẫn gì, thuốc nổ được chôn ở ba chỗ. Một chỗ là bên trong khúc quanh hẹp, một chỗ là trước cửa nhà kho, chỗ còn lại là góc đường sau lưng nhà kho. Để không bị người khác phát hiện, dây dẫn ngòi nổ tất nhiên cũng được chôn giấu tinh vi kỹ lưỡng vô cùng.

Tư Không Hạnh tóm tắt tình huống lại cho Vân vĩ lang, chấp hai tay lại, xung phong nhận nhiệm vụ thu hồi ba sợi dây dẫn ngòi nổ kia lại. Nói xong, hắn lại khề ngược mắt, lên quan sát sắc mặt của Vân Trầm Nhã.

Ai ngờ hắn đoán trúng tâm tư Vân vĩ lang, nhưng lại không thể đoán trúng kế hoạch của hắn.

Vân Trầm Nhã xếp lại cây quạt, tựa cằm lên cán quạt suy tư một hồi, chậm rãi nói: “Người đừng đi, để ta đi.”

Tư Không Hạnh kinh hãi, muốn nói thủ pháp chôn giấu đầu sợi dây dẫn ngòi nổ vô cùng tinh xảo, nếu không phải tự mình hắn đi, chỉ sợ cho dù có thể thu lại một phần thuốc nổ, nhưng vẫn có thể khiến hai nơi

khác nổ tung. Mặt khác, đại đa số thủ hạ của hắn lần này vẫn chưa gặp qua Vân Trầm Nhã, cũng không biết thân phận thật của Vân Trầm Nhã, nếu như Vân vĩ lang lơ đãng nhảy ra, không những có thể không ngăn chặn được ngôi nổ, mà còn có thể kích thích bọn thủ hạ cho nổ sớm hơn dự định.

Nhưng dường như Vân Trầm Nhã cũng nhìn ra tâm tư của Tư Không Hạnh, hắn khoát tay, thần nhiên nói: “Không sao.” Ngay sau đó, một bộ trang phục màu tím nhoáng lên, thân ảnh hắn bay lên trên không, lập tức biến mất trong khách điểm Thư gia.

Tư Không Hạnh ngăn người nhìn bóng người vừa phi thân lướt đi kia, không khỏi ngẩng đầu lau mồ hôi. Thuốc nổ đã chôn xuống, chuyện này há có thể đùa? Tính tình Vân vĩ lang xưa nay là người suy trước tính sau kỹ càng, sao lần này có thể làm việc một cách quá kích động như thế, một việc mà nếu làm không cẩn thận sẽ mất đi cả tính mạng của chính mình.

Tư Không Hạnh nghĩ, không biết hộ vệ Đại hoàng tử thất bại sẽ phải gánh tội danh gì. Nhưng thật ra tội danh gì cũng vậy thôi, dù sao ngồi trên ngôi vị hoàng đế ở Đại Anh Triều quốc xa xa kia là Chiêu Hòa đế và con của hắn, là những vị chủ nhân ghê gớm cỡ nào, chỉ cần động động ngón tay út, đã có thể nghĩ ra cả trăm biện pháp khác nhau giày vò người khác.

Vì bọn thủ hạ bao vây khách điểm lần này không phải ai cũng nhận ra hắn, Vân Trầm Nhã cũng làm ra vẻ vô tội không biết gì, dùng đuôi quạt đẩy cửa ra, cười hì hì gọi một tiếng: “Tiểu Đường muội?”

Trong khách điểm không có ai lên tiếng trả lời. Vân vĩ lang lại nhảy đến chỗ quầy tính tiền, tự mình châm một chén trà lạnh, uống mấy ngụm, vì đột nhiên cảm thấy khát một cách khó hiểu, nên hắn vẫn khư khư cầm ấm trà trong tay, chạy ra phía sau viện tìm Thư Đường.

Tìm trong tìm ngoài đã đời vẫn không thấy bóng dáng của Thư tiểu Đường. Nhưng vừa rồi Tư Không Hạnh đã nói rõ, ngoại trừ Thư Đường và Thang Quy, tất cả mọi người trong khách điểm đều đã sớm ra ngoài. Đứng trong khách điểm, thanh âm giao đấu của hai bên nghe vô cùng rõ ràng. Giao đấu kịch liệt như vậy, nhất định là Thang Quy đã bị lộ tẩy.

Chắc chắn Thang Quy đã bị dẫn dụ đến đây, võ công của hắn mặc dù cao cường, nhưng không thể so với đối phương người đông thể mạnh. Trốn không thể trốn được, đành phải chạy ra con hẻm sau hậu viện này. Con ngõ nhỏ này, mặc dù là ngõ cụt không phải là nơi tốt nhất để chạy trốn, nhưng địa thế này lại rất thích hợp để phòng thủ, cũng sẽ không bị đối phương ào lên một lượt, đại khái là có thể chống đỡ được một lát.

Thật ra nhóm hắc y nhân rượt theo phía sau cũng vô cùng kinh ngạc. Nghe nói Phương công tử Phương Diệc Phi, công phu ám khí độc môn bá đạo nhanh nhạy không ai sánh kịp. Nhưng bọn họ giao đấu đã lâu, ngoại trừ Mai hoa tiêu, cũng không thấy Thang Quy phóng ra ám khí gì khác. Nhưng, chính vì như thế, mỗi lần Thang Quy có động tác như muốn phóng ám khí, liền làm cho bọn hắc y nhân bao vây mình phải sợ lui ra phía sau mấy bước.

Dần dần, Thang Quy cũng phát hiện ra quy luật này. Trong tay áo của hắn chỉ còn ba mũi Mai hoa tiêu, quyết không thể tùy tiện dùng. Linh cơ chợt động, đột nhiên hắn phát phơ ống tay áo lên xuống như đang phát ra ám khí. Quả nhiên, bọn người xung quanh thấy thế đều lui cả ra phía sau. Thang Quy liền thừa dịp này chạy ra con ngõ nhỏ sau hậu viện – ngay trước nhà kho.

Lúc này, Vân vĩ lang cũng đã đến con ngõ nhỏ sau hậu viện. Bọn hắc y nhân thấy đột nhiên xuất hiện thêm một người, vốn định đánh cho hôn mê bất tỉnh. Ai ngờ đột nhiên có người nhìn thấy Vân Trầm Nhã quen mắt, lập tức ra ám hiệu. Thế là mọi người đành án binh bất động, mắt to trừng mắt nhỏ, núp trên mái hiên, trong góc tối, chăm chú bao vây theo dõi.

Vân Trầm Nhã cũng không biết từ đâu lượm được một khúc gỗ, một tay cầm gậy gộc, một tay bưng theo ấm trà, về mặt thanh thần đi về phía con ngõ nhỏ. Về mặt điệu bộ hắn như mọi chuyện chẳng hề liên quan gì đến mình, người không biết còn tưởng rằng sáng tinh mơ hắn tản bộ đi ngang qua nơi này.

Đúng lúc này, tiếng bước chân phía sau càng ngày càng rõ ràng. Nhưng công phu bọn hắc y nhân vô cùng tốt, nếu muốn đuổi theo, nhất định sẽ không gây ra một tiếng động nào. Thời điểm càng nguy nan, chỉ sợ càng xuất hiện nhiều tình huống ngoài dự kiến. Tiếng bước chân này khiến tay Thang Quy không ngừng run rẩy, cầm lấy đồng chìa khóa để mở nhà kho, nhưng mãi mà chìa khóa cũng không dứt lọt vào ổ khóa.

Thời gian không đợi người. Đúng lúc này, tiếng bước chân phía sau bỗng nhiên dừng lại. Tim Thang Quy chợt thót lên một cái, đột nhiên xoay người lại, thấy Vân vĩ lang đang híp hai mắt, tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn.

Tư thế Vân Trầm Nhã vô cùng kỳ quái, tay trái cầm gậy vác lên trên vai, tay phải níu lấy ấm trà, thật có thể nói là nửa thô bỉ nửa tao nhã, cầm thú và nho sinh, hai loại khí chất khác nhau như vậy, thế mà cùng xuất hiện trên người của cùng một người, đây thật coi như một bậc nhân tài cao cấp.

Người khác không biết thân phận thật của Vân Trầm Nhã, chứ Thang Quy hẩn biết rất rõ ràng. Cho nên trong giây lát, hẩn tựa như con bạch tuộc, dán lưng lên cửa nhà kho, một chút cũng không dám nhúc nhích.

Vân vĩ lang quả nhiên là ung dung bình tĩnh, cầm cây gậy trong tay gõ gõ lên tường, nói: “Ta tìm tiểu Đường muội, người có thấy tiểu Đường muội ở đâu không?”

Thang Quy nhìn hẩn từ trên xuống dưới, dung mạo hình dáng ra vẻ con nhà lành, chứ sắc mặt hẩn lúc này đích thị là đồ đầu trộm đuôi cướp. Thang Quy hận nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Tiểu Đường muội cái con mẹ nó, hay cho người Anh...”

Ba chữ “Anh Cảnh Hiên” còn chưa kịp hô lên. Cửa kho hàng phía sau mở ra một cái rầm. Thang Quy không kịp phản ứng, cái ót đã trúng ngay một gậy. Theo kinh nghiệm nhiều năm đánh nhau, Thang Quy biết, hễ ót ai bị trúng một gậy thì người đó nhất định phải ngắt xủ đi. Cho nên, hẩn lập tức theo sách vở nhào lẩn ra nằm bất tỉnh.

Vân Trầm Nhã thấy tình huống này, trong lòng đã có chuẩn bị. Đứng sau lưng Thang Quy không phải ai khác, mà chính là tiểu Đường Đường của Thư gia.

Trên mặt Thư Đường còn có chút kinh hoảng. Nàng vòng qua Thang Quy, chạy tới bên cạnh Vân Trầm Nhã, thân thiết hỏi: “Vân quan nhân, người không sao chứ?”

Vân Trầm Nhã rất có bản lĩnh, hẩn làm chuyện xấu như cơm bữa, biết rõ như thế nào là tùy cơ ứng biến. Hẩn lập tức kéo Thư Đường đến sau lưng, chắn trước người nàng, cầm gậy chỉ vào Thang Quy nói: “Tiểu Đường muội, người đừng sợ, hễ hẩn đứng dậy, cùng lắm thì ta dùng cây gậy này liều mạng với hẩn.”

Thư Đường lại từ phía sau Vân Trầm Nhã nhảy ra, nói: “Vân quan nhân, người đừng sợ, ta có thể đập xủ hẩn một lần, cũng có thể đập xủ hẩn lần thứ hai.”

Vân vĩ lang thập phần cảm động, lúc này cầm cây gậy trong tay thật chặt, kiên định nói: “Chúng ta có thể cùng nhau đập xủ hẩn.”

Thư tiểu Đường cũng kiên định gật đầu với hẩn.

Thật ra, bằng công phu mèo quào của Thư Đường, muốn đập một cái khiến Thang Quy té xủ cũng chỉ là chuyện mơ tưởng. Mới vừa rồi Thang Quy chỉ là ngã xuống theo phản xạ có điều kiện mà thôi. Đợi nằm xuống rồi, hẩn mới nhận ra bản thân mình chưa xủ. Hẩn vốn định ngã trên mặt đất giả bộ bất tỉnh, lẳng lặng xem xét tình hình.

Ai ngờ giữa ban ngày ban mặt mà Vân vĩ lang lại nói dối không bờ bến gì như vậy. Tình hình như thế không khỏi khiến hẩn nhớ tới một trường đoạn ký ức thảm thiết, đó là một đoạn qua lại - hậu quả sau khi Thu Đa Hỉ thổ lộ tâm chân tình với Nhị hoàng tử Cảnh Phong.

Đoạn ký ức này thật là bi tráng, tạo thành bóng ma tâm lý đối với rất nhiều người. Cho nên Thang Quy quyết định tạm thời không nhớ lại chuyện cũ này nữa, nhưng giờ phút này chứng kiến Vân Trầm Nhã nói dối như vậy, khiến ngực hẩn tích tụ một nỗi ám ức thật nặng nề.

Thật ra, Thang Quy nghĩ, cho dù Vân Trầm Nhã không có một chút võ công nào, bản thân hẩn cũng tuyệt không dám đụng đến một cọng tóc của gã ta, chứ đừng nói đến Vân vĩ lang võ công cao không phải người thường.

Lại lắng tai nghe một hồi, bên cạnh, Vân Trầm Nhã còn đang chăm chú thương lượng với Thư Đường, nói cái gì như bọn họ hai người ngay cả tay cũng trời gả không chặt, muốn khiến cái vị này nằm bất tỉnh dưới đất nhất định phải dùng một chút thủ đoạn không bình thường, vân vân và vân vân...

Thang Quy nhin rồi lại nhin, nhưng không thể chịu nổi nữa, bực bội nhảy thẳng đứng lên, chỉ vào mũi Vân Trầm Nhã chửi ầm lên: “Người, con mẹ nó, Anh...”

Nói chưa xong, Vân Trầm Nhã đã lấy cây gậy ra như như, đôi mắt nhú lại, Thang Quy kinh hãi nuốt luôn khúc sau vào bụng. Thang Quy nghĩ nghĩ, lại chuyển hướng câu chuyện sang Thư Đường, giận dỗi nói: “Tiểu Đường, tại sao nàng lại giúp đỡ người ngoài hại ta?”

Mới vừa rồi Thang Quy nhảy đồng đứng lên, Thư Đường nghe thanh âm này, cảm thấy có chút không đúng. Lúc này nghe kỹ lại, sắc mặt của nàng vừa xanh vừa trắng, cũng không biết phản ứng như thế nào. Giấy lát sau, nàng lẳng lặng lui ra sau từng bước, đứng sau lưng Vân Trầm Nhã, im hơi lặng tiếng trừng mắt nhìn Thang Quy.

Cùng đám người Phương Diệc Phi từ biệt năm ấy, tất nhiên là Vân Trầm Nhã cũng nhận không ra đây là giọng của ai. Nhưng sự tình diễn tiến đến mức này, trong lòng của hắn cũng có vài phần nghi ngờ. Vân vĩ lang nắm gậy trong tay, gõ gõ lên vai Thang Quy, vẽ mặt trên đùa.

Thang Quy hiểu ý, đau lòng kịch liệt gỡ xuống mặt nạ trên mặt.

Lộ ra một gương mặt ngũ quan trong sáng, vô cùng tuấn đạt.

Vân vĩ lang thấy, nhẩn mày lại “chậc” một tiếng. Thư tiểu Đường thấy, nhú mày, lại lui thêm mấy bước nữa, lẳng lặng phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn.

Lúc này đã vào giờ Thìn, Thu Đa Hỉ cũng là một người có nghị lực, mỗi khi đến giờ Thìn nàng đều đến khách điểm Thư gia cắm cọc. Hôm nay nàng cũng đúng giờ mà đến, nhìn thấy tiền sảnh không có ai, liền rảo bước đến hậu viện. Sau một hồi mò mẫm ra tới con ngõ nhỏ phía sau hậu viện, thấy ba người đang đứng ở khúc quanh không nói lời nào.

Thu Đa Hỉ nhiệt tình chào đón: “Vân công tử, tiểu Đường.”

Đợi nàng đến gần, thấy người đứng trước mặt Vân Thư hai người, không khỏi trợn to hai mắt lên nhìn, kêu lên: “Đường Ngọc?!”

Rốt cuộc cũng có người phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, Đường Ngọc mím môi lại, bi thiết hô lên: “Tiểu Đường, nàng đừng giận ta.”

Thư Đường nghe vậy, cũng hơi nhếch môi lên, nàng không giỏi mắng chửi người, chỉ lẳng lặng cảm tức nhìn Đường Ngọc.

Vân Trầm Nhã nhìn nhìn Đường Ngọc, lại nhìn nhìn Thư Đường, ánh mắt chợt lạnh lại. Phút chốc sau, hắn ho khan hai tiếng, nhẩn mày híp mắt nhìn Đường Ngọc. Điều bộ này, giống như một con sói to ba đuôi hung mãnh nhe răng nhếch miệng, hăm he cạnh mẹ Đường Ngọc, khiến trong lòng Đường Ngọc sợ hãi vô cùng.

15. Chương 15

Ở khúc quanh nhỏ hẹp nơi con hẻm nhỏ có bốn người đang đứng, trên mái hiên, trong góc tối thì vô số người đang ẩn núp.

Trước tiên là nói về bốn người ở khúc quanh ngõ nhỏ này. Thu Đa Hỉ bối rối, Thư tiểu Đường giận tái mặt, Đường Ngọc ưu thương hoài niệm khói sóng ngàn dặm ngày xưa, duy chỉ có Vân Trầm Nhã, khỏe môi cong cong, bộ mặt lưu manh tươi cười giả làm người hiền lành vô hại.

Ai nấy đều im lặng, trong lòng thăm dò, suy xét chuyện đã qua. Thế mới biết, ba người Thư - Thu - Đường này không phải cùng chung cấp bậc với Vân vĩ lang, trong khi bọn họ còn chưa hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, lúc này Vân vĩ lang đã nghiền ngẫm suy nghĩ trước bọn họ bấy, tám lần rồi.

Nghiền ngẫm xong, Vân Trầm Nhã lại cười thích chí, khoanh tay dựa tường chờ xem trò vui.

Qua một lát sau, Thu Đa Hỉ mở miệng. Nàng hỏi: “Đường Ngọc, không phải người đã bỏ trốn rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này a?”

Nghe xong câu hỏi này, Đường nhị thiếu gia trong lòng nhảy dựng, có một dự cảm xấu mang theo hàn ý chạy dọc sống lưng lên.

Đường Ngọc thật may, rất nhanh dự cảm của hắn đã ứng nghiệm. Quả nhiên, Thu Đa Hỉ lại nêu lên một vấn đề nữa, đó là: “Không phải người đã nói là có một tên cầm thú vô cùng lợi hại đến Kinh Hoa thành này tìm người, cho nên người phải chạy ra ngoài trốn tránh một thời gian hay sao?”

Trong lòng Đường Ngọc chợt lạnh hẳn đi, lập tức đầu kia, Vân vĩ lang nổi nóng ngân nga, giọng cao hơn hẳn ngày thường: “Sao?”

Đường Ngọc tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Khắp nơi xung quanh đều có hắc y nhân ẩn mình. Những người này chia làm hai nhóm. Một nhóm bên Đường Ngọc, đa số là dân đâm thuê chém mướn; nhóm còn lại là bên Vân vĩ lang và Tư Không Hạnh, đa số là sát thủ. Lúc này, ánh mặt trời rơi xuống khuôn mặt của Đường Ngọc, trông vô cùng thê lương, tiêu điều. Bọn lính đánh thuê của hắn trốn chung quanh thấy chủ tử nhà bọn họ như bị khi dễ, nhảy loi choi muốn chạy đến trả thù.

Quả thật Đường nhị thiếu gia bị khi dễ, nhưng bọn tay chân đánh thuê của hắn nhào tới, đúng là một hành động thiếu khôn ngoan. Làm như vậy, sẽ chỉ khiến Vân vĩ lang hứng chí bưng bưng tặng “thiện ý khi dễ” lên thành “ác ý lăng nhục” mà thôi.

Không may, người làm nghề đâm thuê chém mướn này, đa số đều là tay chân dài mà trí óc ngắn. Nhưng Nam Tuấn quốc vốn rất dư thừa những người ngu ngốc, trong nào bọn đánh thuê này chỉ có một đường, tư duy dọc theo nào chạy thẳng tuột xuống, hễ là những chỗ góc ngách, ngoằn ngoèo sẽ là có đi mà không có về. Thế nên, bọn chúng biết rõ số sát thủ xung quanh nhiều hơn gấp ba lần bọn chúng, rõ ràng hiểu được đối phương còn chôn thuốc nổ ở một nơi bí mật gần đó, rõ ràng nhìn ra cái tên đang cười đến đáng khinh kia chính là đầu đảng bọn sát thủ, thế mà bọn đánh thuê này vẫn liều lĩnh nhảy ra như cũ, như một bầy khỉ lỗ mãng giờ bình khí trong tay ra như như thị uy với Vân vĩ lang.

Thấy tình huống này, Vân Trầm Nhã chớp mắt mấy cái, trong lòng vô cùng khoái hoạt. Nhưng bề ngoài lại tỏ ra nghiêm mặt run sợ. Hắn lại nhặt lên khúc gỗ, đứng chắn trước mặt Thư tiểu Đường, nói: “Tiểu Đường muội, ta thấy bọn người này nhắm vào ta mà đến đây, người chạy mau đi, ta có thể chống đỡ được.”

Thư Đường không sợ hãi, không lùi bước, cũng cầm khúc gỗ đứng song song cùng hắn, lời lẽ đầy nghĩa khí nói: “Không sao đâu, cho dù bọn chúng đông như vậy nhưng chúng ta có thể cùng nhau đập xù hết bọn chúng.” Nói xong, nàng hít một hơi, lại vui vẻ quay mặt lại nói với Thu Đa Hỉ “Đa Hỉ cô nương, người canh giữ Đường Ngọc, đừng để hắn...”

Lời còn chưa dứt, Thư Đường đã không thấy bóng dáng Thu Đa Hỉ vừa đứng sau lưng mình đâu nữa. Cùng lúc đó, bên cạnh có tiếng gió lướt qua, tức thì, phía trước liền truyền lại thanh âm giao đấu. Từ nhỏ Thu Đa Hỉ đã theo phụ thân là Đại tướng quân tập võ, nên thân thủ tất nhiên bọn đánh thuê bình thường không thể so sánh bằng. Trong giây lát, chỉ với đôi tay trần, nàng đã làm tên đánh thuê đối diện ngã chống vó, lại còn vừa đánh vừa kêu gào, vô cùng oai phong.

Hôm nay, Thu Đa Hỉ toàn thân mặc một bộ cẩm y màu đỏ son, không một chút trang sức nào. Nhưng lúc nàng quất lên hô to, đôi mắt lộ ra anh khí khiến Thư tiểu Đường vô cùng thần phục. Nhưng trong mắt Vân vĩ lang cảnh tượng này lại có mùi vị khác. Theo hắn, tình huống trước mắt bất quá chỉ là một con ngốc đang hành hung một đám ngốc khác.

Sự tình đến mức này, Đường Ngọc vạn phần buồn bã. Hắn dựa tường, bị thương nhắm chặt hai mắt. Nhớ năm xưa, lúc Đa Hỉ muội muội còn nhỏ tuổi, sau khi tỏ bày với Cảnh Phong nhị hoàng tử đã khiến hàng loạt chuyện phát sinh, hai người bọn hắn, kể cả Phương Diệc Phi, đều phải âm thầm chịu đựng Anh Đại hoàng tử hãm hại, một khoảng thời gian rất dài sau đó hắn cũng không rõ bản thân mình rốt cuộc là nam hay nữ.

Đường Ngọc còn nhớ rõ, khi mình vẫn còn là một hài đồng nho nhỏ, chuyện kiên cường son sắt nhất đã từng

làm, đó là cùng Phương Diệc Phi và Thu Đa Hỉ đoàn kết lại, thế phải tập võ cho thật giỏi. Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải xé xác tên đầu óc vẩn vơ xấu xa Anh Cảnh Hiên kia.

Ai ngờ, lần này gặp lại, hần và Thu Đa Hỉ còn chưa đoàn kết đứng chung một chiến tuyến, không biết tại sao đã rơi vào một cuộc nội chiến như vậy.

Đa Hỉ cô nương hân hoan nhảy nhót đánh người, Thư tiểu Đường hết sức chăm chú nhìn, có khi còn bắt chước khoa tay múa chân học theo hai, ba chiêu. Lúc này mặt mày Vân Trầm Nhã lãnh đạm như nước, ánh mắt của hần quét lên má hiên đối diện. Tư Không Hạnh và đám sát thủ đứng trên đó cũng không dám có động tĩnh gì. lát sau, Vân Trầm Nhã ra ám hiệu, ý bảo bọn họ rút lui đi. Tư Không Hạnh sững sốt, lại khoa tay múa chân, hỏi về việc thuốc nổ. Vân vĩ lang cười mà không nói gì.

Tư Không Hạnh nhìn vẻ mặt này của hần liền biết Vân Trầm Nhã đã có tính toán kỹ càng, nên không do dự nữa, ra lệnh cho tất cả sát thủ rời khỏi nơi này.

Cảnh tượng này tất nhiên đều bị Đường Ngọc nhìn rõ ngồi cạnh bên thấy hết. Mà thật ra Vân vĩ lang cũng không sợ bị hần nhìn thấy, cuối cùng, còn quay đầu trừng mắt nhìn hần, chĩa chĩa vào Thu Đa Hỉ đang tung tăng đánh đám tay chân của hần, vẻ mặt như đang xem kịch hay.

Thu Đa Hỉ đánh đến khi đã ghiền, Thư tiểu Đường cũng vung mạnh cây gậy trong tay, hai người tiến lên hợp nhau lại đánh tiếp. Nhân dịp nàng mới học được vài chiêu của Thu Đa Hỉ vừa rồi, vả lại, bọn đánh thuê này đã sớm hết hơi hết sức mà chống đỡ, nên nàng tự nhiên trở thành nữ anh hùng đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, gặp thần giết thần. Điều này làm cho trong lòng Thư Đường vô cùng sung sướng.

Hai vị cô nương kết thúc xong trận đấu, Thu Đa Hỉ liền mang về mặt cằm giận tìm Đường Ngọc tính sổ, nàng túm áo Đường Ngọc hỏi: “Tại sao tất cả bọn đánh thuê chém mướn này đều dùng công phu Đường gia nhà người?! Không phải người chạy ra ngoài trốn cảm thú sao, tại sao lại đến khách điểm này của tiểu Đường? !”

Thư Đường không biết mắng chửi người, nghe Thu Đa Hỉ chất vấn, cũng mượn gió bẻ măng, xoa xoa thắt lưng, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Đường Ngọc với cặp mắt mang hình thanh đao.

Đường Ngọc bị hai nàng dùng thái độ không phân biệt trắng đen, thị phi điên đảo đối xử khiến hần hoàn toàn sụp đổ. Tim hần run rẩy lên, mắt nhắm lại, cũng chẳng thèm quan tâm chừng nào Vân vĩ lang lộ bộ mặt dã thú hung mãnh ra, lập tức quyết định nói ra sự thật. Hần run tay chỉ chỉ vào chỗ Vân Trầm Nhã đứng, nói: “Bọn người vừa nãy vốn chỉ theo để bảo vệ ta mà thôi. Rõ ràng là hần dẫn theo một đồng sát thủ nhiều gấp ba lần muốn dồn ta vào chỗ chết, Đa Hỉ, tiểu Đường, các người có biết rốt cuộc hần là loại người nào hay không? Các người tự mình hỏi hần đi, xem hần rốt cuộc là ai!”

Thu Đa Hỉ nghe xong lời này, cảm thấy Đường Ngọc thật là không biết cải tà quy chính gì cả, giận dữ buông hần ra, quay đầu về phía Vân Trầm Nhã. Thư Đường cũng bắt chước nàng quay đầu lại, ai dè trước mắt chẳng thấy ai. Ba người nhìn chung quanh, mới phát hiện lúc này Vân vĩ lang đang ngồi xổm bên một đồng đất trước nhà kho, cầm khúc cây trên tay, đào đào bới bới.

Thư Đường tò mò, sà lại gần hỏi: “Vân quan nhân, người đang làm gì vậy?”

Vân Trầm Nhã nghe nàng hỏi, cũng không trả lời, vẻ mặt nghiêm nghị hết sức chăm chú đào bới tiếp. Đào một hồi lộ ra một vật gì đó hình vuông, Vân vĩ lang thần sắc ngưng trọng, cẩn thận lấy vật đó ra đặt một bên. Hần im lặng trong chốc lát, rồi ngược đôi mắt lên lẳng lẳng nhìn Đường Ngọc đầy thất vọng.

Cùng lúc, Thư Đường và Thu Đa Hỉ cũng đã phát hiện ra vật đó chính là một khối thuốc nổ bị chôn xuống đất, cũng ngừng đào, lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Đường Ngọc.

Đường Ngọc bị ba người bọn họ nhìn bèn vô cùng sợ hãi, nhảy bật lên, ôm đầu, chỉ vào Vân Trầm Nhã nói: “Thuốc nổ này không phải ta đặt, là hần đặt! Hần chôn ở ba chỗ, đây chẳng qua là một trong số đó thôi!”

Dứt lời, Thư tiểu Đường ngây người, Thu Đa Hỉ kinh ngạc. Chỉ mỗi Vân Trầm Nhã vẻ mặt trầm tĩnh pha lẫn chút bi thương, hần lẳng lẳng vào trong nhà kho, lại dùng khúc gỗ kia của mình đào đào bới bới đồng đất, giây lát sau, hần chỉ vào đồng thuốc nổ mới tìm ra, hỏi Đường Ngọc: “Chỗ thứ hai chính là ở đây?”

Đường Ngọc hoàn toàn bị bôi nhọ, vọt vào muôn liễu mạng cùng Vân Trầm Nhã, nhưng Vân vĩ lang khinh thường không thèm ra tay đấu với hắn, chỉ thanh thoi lên đến cửa sau nhà kho, một tay cầm thuốc nổ, một tay cầm mỗi lửa, nhe răng cười với hắn. Đường Ngọc bị giá họa, trong lòng thập phần chua xót, đầu trí một hồi mới phát hiện ra người ta là dao thót mà mình là cá. Cuối cùng hắn nhụt chí, rời khỏi nhà kho, cuộn mình như mèo trong một góc hẻm, bị thương nhận mệnh.

Vì thế sau thời gian một nén nhang qua đi, Đường Ngọc bị chứng minh là đã ẩn giấu bố trí bọn đánh thuê chung quanh khách điểm Thư gia, còn chôn thuốc nổ muốn hủy hoại căn nhà kho hoang phế phía sau hậu viện của khách điểm Thư gia. Lòng dạ như thế, thật đáng hổ thẹn. Lòng dạ như thế, thật đáng trừng phạt. Nhân chứng vật chứng có đủ, chuyện này phải giao lên quan phủ, cho dù thế lực của Đường gia ở Lâm Nam có lớn cỡ nào, Đường Ngọc không muốn cũng phải chịu. Huống chi tên lang sói Vân Trầm Nhã này đang ở đây, tố cáo Đường Ngọc lên Hoàng đế khiến hắn chịu khổ cũng là một chuyện quá dễ dàng.

Theo tính tình của Vân Trầm Nhã, nếu không thể bắt sống Thang Quy, trực tiếp giết chết cũng không thành vấn đề. Thật ra Thang Quy là ai cũng không quan trọng, chỉ cần hắn là một trong hai người Phương Diệc Phi hoặc là Đường Ngọc, Vân Trầm Nhã hắn sẽ có biện pháp biết được rất cuộc Liên Binh phù đang ở trong tay ai.

Nhưng hôm nay vừa khéo, đúng dịp ở đầu nhào ra hai vị cô nương, chứng kiến chuyện Đường Ngọc chôn thuốc nổ, mà nhược điểm ẩn núp giả dạng của Đường Ngọc lại nằm trong tay Vân vĩ lang hắn, khiến hắn không hề tổn một binh một tướng đã bắt sống được một con bài quan trọng.

Lúc này Vân Trầm Nhã lại ra vẻ người tốt, nói tuy là Đường Ngọc giấu thuốc nổ, nhưng chôn thuốc nổ ở chỗ hẻo lánh như vậy cũng không phải là hành vi muốn làm hại người khác. Cho nên, nếu giao hắn cho quan phủ, như thế sẽ tuyệt mất con đường sống của hắn, chi bằng để hắn đem Đường Ngọc về Vân phủ, trước để bề canh giữ, sau cũng thuận tiện tra hỏi rõ ràng sự tình.

Cứ thế, việc này đã được quyết định xong.

Mặt trời nhô lên cao, hoa cỏ xung quanh nở rộ rực rỡ. Từ khách điểm Thư gia đi ra một trước một sau hai người, Vân vĩ lang vẻ mặt thích ý, Đường nhị thiếu gia vẻ mặt ưu thương. Thu Đa Hỉ sớm nổi giận, tự về nhà đóng cửa giam mình. Thư tiểu Đường cùng đi ra theo, như thường lệ đứng thẳng tắp trước cửa khách điểm, vẫy vẫy tay đưa tiễn hai người bọn họ.

Vân vĩ lang đoán rằng có lẽ vì ngày đó Thư Đường nghe giọng điệu hắn có chút kỳ quái, cho nên hôm nay mới ở lại khách điểm. Nhưng hắn càng bước đi, trong lòng càng như bị mèo quào, nếu không tự mình hỏi Thư tiểu Đường nguyên nhân ngọn ngành, bản thân hắn khó mà yên tâm.

Thư Đường thấy Vân Trầm Nhã đi rồi, vốn tính về phòng tập thổi sáo ngọc, bỗng dưng nàng lại nhớ tới chuyện hôm qua đi cầu bùa bình an mà còn chưa kịp đưa cho Vân quan nhân, liền vội vã đóng cửa khách điểm lại rượt theo.

16. Chương 16

Vân vĩ lang xưa nay không kiêng kỵ điều gì cả. Từ sáng giao đầu một hồi xong, hắn tóm lấy Đường Ngọc rời khỏi khách điểm Thư gia, hai canh giờ sau, lại đi dạo dọc theo bờ hồ U Hà ở phía Đông Kinh Hoa thành.

Bờ hồ U Hà là một trong những danh lam thắng cảnh của Kinh Hoa thành, điển cố về nơi này không ít, rất là nổi tiếng. Có điều là, Vân vĩ lang hoặc chỉ vào một khối đá trong hồ, hoặc chỉ vào một cảnh liễu rủ, hỏi qua loa Đường Ngọc về những điển tích ngày xưa. Nếu Đường Ngọc đáp không được, hắn liền bày ra bộ mặt thất vọng, ánh mắt xa xăm tiếc nuối nhìn Đường Ngọc một hồi, sau đó giữ giữ vạt áo bào, tiếp tục ngắm cảnh.

Cứ như thế, Đường Ngọc còn chưa tìm ra trong hồ lô của hần có thuốc gì, đã bị hần làm cho không thể chịu nổi.

Dạo bước ngắm cảnh đã đời xong, Vân vĩ lang mới dẫn Đường Ngọc hồi phủ. Không ngờ, vừa bước vào cửa phủ, lại không thấy Măng Tây Cẩu Trắng hồ hởi chạy ra mừng như mọi khi, hạ nhân giải thích: “Thư cô nương đến đây, đã ngồi ở đại sảnh đợi công tử hai canh giờ rồi.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, đuôi lông mày nhếch lên, cặp mắt xoay tròn không ngớt. Điều bộ này bị Đường Ngọc đứng kế bên nhìn thấy hết. Đường Ngọc đang ở hang hổ, đành phải nén lửa giận, nói với Vân vĩ lang: “Ta thương lượng chuyện này với người. Người muốn trêu chọc ai cũng được, nhưng tiểu Đường là một cô nương thật thà, nếu người có chuyện gì bất mãn đối với nàng, cứ trút hết lên người của ta là được rồi.”

Vân vĩ lang nghe xong những lời này, chỉ liếc hần một cái, cười hì hì hai tiếng rồi rảo bước đi về phía tiền sảnh.

Đường Ngọc không hiểu ra sao đành sững sờ đứng tại chỗ. Hạ nhân, nha hoàn nào vô tình đi ngang qua thấy hần, đều lộ ra nụ cười quỷ dị. Đường Ngọc buồn bực vô cùng, nhớ lại trên đường đến Vân phủ, thỉnh thoảng người qua đường cũng cười như vậy với hần. Qua một lát sau, Tư Không Hạnh đến dẫn Đường Ngọc đi về một tòa viện phía sau, những thị vệ ở đây nhìn hần, ai nấy khóe miệng đều co rút lại. Đường Ngọc khó hiểu hỏi lý do. Tư Không Hạnh nhún nhún một hồi, cuối cùng chịu hết nổi lẳng lặng đưa hần ra cái ao sau hậu viện.

Đường nhị thiếu gia nhìn xuống nước trong ao, lấp lánh phản chiếu bóng hình mình dưới ao, chỉ thấy trên búi tóc của hần, một trái một phải là hai đóa hoa xinh đẹp được cắm gọn gàng, lộ ra gương mặt hần tựa phù dung, không khác gì mấy vị tiểu quan đoạn tụ.

Sấm sét lưng trời, bỗng nhiên Đường Ngọc hiểu ra vì sao Vân Trầm Nhã dẫn hần đi dạo bên ngoài cả ngày trời hôm nay.

Vân Trầm Nhã đến gần tiền sảnh, quả nhiên thấy Thư tiểu Đường đang ngồi xổm đùa với hai con chó ngao nhỏ trong sảnh. Nàng vẫn còn mặc bộ trang phục vải thô sáng nay, vạt áo dính chút bùn sinh từ cuộc đấu.

Vân vĩ lang nhìn nàng, không khỏi cười cười, nâng tay ra hiệu cho hạ nhân lui xuống hết, kéo vạt áo, quỳ một gối xuống bên cạnh nàng, thản nhiên nói: “Hai con chó ngao này giá trị xa xỉ, tính tình cao ngạo, không biết vì sao vừa gặp người lại thân thiết như thế.”

Thư Đường biết Vân Trầm Nhã đã trở lại. Nghe hần nói xong, miệng nàng tự giác nở ra một nụ cười vui vẻ ầm ập: “Ta nghĩ chắc là vì trên người ta có mùi chó.”

“Hả?” Vân Trầm Nhã khó hiểu.

Thư Đường ngẩng đầu, ngượng ngùng đưa mắt nhìn hần, giây lát sau mới nói: “Vân quan nhân, ta nói với người chuyện này, người đừng giận ta.”

Vân Trầm Nhã gật gật đầu.

Thư Đường cúi đầu xuống, im lặng xoa xoa đầu con chó ngao nhỏ, một hồi mới nói: “Trước đây trong nhà ta cũng có nuôi hai con chó nhỏ, nhưng cách đây hai năm bọn chúng đã qua đời rồi. Một con tên là Măng Tây, một con tên là Cẩu Trắng. Ta biết Vân quan nhân là người phong nhã, không thích cái tên quê mùa này, nhưng cha ta nói với ta, tên càng thô tục càng dễ nuôi. Ngày đó ta đến đây, thấy hai con chó này, không biết tại sao lại nhớ tới Măng Tây Cẩu Trắng trong nhà hồi xưa, cho nên mới đặt tên cho bọn chúng như vậy.”

Thư Đường nói tới đây, ngừng một chút, qua một lát sau mới nói tiếp, thanh âm có chút nghèn nghẹn: “Hai con chó của ta trước kia bộ dạng khó coi, nhưng từ khi ta được bảy tuổi đã nuôi bọn chúng. Chúng nó theo ta tám năm, sau già quá răng đều rụng hết, đi đường còn lắc lư, nhưng vẫn ngày ngày theo sau ta.”

Lúc Măng Tây Cẩu Trắng qua đời là một mùa hè oi bức, cũng không có dấu hiệu báo trước nào, chỉ nằm ngay tại hậu viện chói chang mà chợp mắt. Một con nhắm mắt lại trước, qua một lát sau con kia đang nằm cạnh cửa một mình cũng nhắm mắt lại. Thư Đường nghĩ bọn chúng chỉ ngủ trưa, đến gọi chúng nó dậy, nhưng chúng nó không bao giờ tỉnh lại nữa.

Thư Đường nói: “Lúc đó cha ta cũng đã khuyên nhủ an ủi ta rất lâu, nói sinh ly tử biệt là chuyện thường tình. Lúc đầu ta nghe không hiểu, ngày ngày ngẩn người, một thời gian khá lâu sau mới thông suốt.”

Khi Thư Đường kể lại, đầu vẫn gục xuống. Thật ra câu chuyện cũ này đối với Vân Trầm Nhã mà nói, cũng không có gì đáng cảm động. Từ nhỏ hắn đã quen nhìn chuyện sinh ly tử biệt, không những chỉ là thú vật mà còn là con người.

Nhưng không biết vì sao, nghe Thư Đường nói như vậy, tâm tính lạnh bạc trời sinh của hắn lại sinh ra một tia cảm động.

Nốt ruồi nơi khóe mắt của Thư Đường lờ lờ lấp lánh, ánh sáng ngoài sảnh mờ mịt như tuyết. Vân Trầm Nhã trầm mặc một hồi, mới nói: “Không sao, mọi việc đều có mệnh số riêng của nó. Có thể làm bạn với nhau đã là duyên phận, có thể làm bạn hơn tám năm, lại càng là một duyên phận hiếm thấy.”

Vân Trầm Nhã thấy nàng vẫn buồn bã, chuyển đề tài câu chuyện, hỏi: “Người đến tìm ta, là vì muốn thăm Mãng Tây Cẩu Trắng?”

Thư Đường nghe được lời này mới nhớ lại việc chính, giơ tay vỗ trán một cái, đứng dậy mò mẫm tìm kiếm gì đó ở thắt lưng một hồi.

Vân Trầm Nhã cũng đứng dậy theo nàng, thấy nàng ngồi lâu tê chân, nhịn không được đỡ nàng đứng lên.

Thư Đường lấy ra một chiếc bùa bình an đưa cho Vân vĩ lang, nói: “Hôm trước Vân quan nhân bảo ta đi cầu bùa bình an, ta gỡ hoàng lịch ra xem. Hoàng lịch nói hôm qua mới là ngày khai quang tốt, nên ta đã đi từ hôm qua.”

Vân Trầm Nhã nhìn bùa bình an kia, nhất thời không kịp phản ứng.

Thư Đường thấy hắn không nhận, lại lấy ra trong tay áo một cái hàu bao nhỏ, bỏ bùa bình an vào trong đó, đưa lại cho hắn. Lúc này Vân Trầm Nhã mới lúng ta lúng túng cầm lấy, xoay xoay chiếc hàu bao trong tay, thấy cách may vụng về thô ráp, cười hỏi: “Người tự làm sao?”

Thư Đường gãi đầu, cười có chút thẹn thùng.

Vân Trầm Nhã trầm mặc cất hàu bao đi, lại hỏi: “Hôm nay sao ở lại khách điểm?”

Thư Đường nói: “Lúc trước khi cha ta còn làm thầy bói, kẻ thù nhiều, nên thường thường cũng phải dịch dung. Mấy ngày nay ta thấy da mặt Thang Quy có chút kỳ lạ. Hơn nữa mỗi khi Vân quan nhân trở về, đều phải hỏi một chút chuyện của hắn. Mấy ngày trước bộ dáng Vân quan nhân như có tâm sự, ta đoán chắc là vì hắn, sau người lại đặc biệt bảo ta đi cầu phúc để ta rời khỏi nơi đây, ta biết có lẽ là vì hôm nay Thang Quy có động tĩnh gì đó. Trong nhà chỉ một mình ta biết võ công, nên ta tìm cách khiến phụ thân bọn họ rời khỏi, còn bản thân mình thì ở lại trong nhà.”

Vân vĩ lang nghe được những lời này, không khỏi có chút sững sờ. Qua một lát, hắn nửa đùa nửa thật hỏi: “Tin tưởng ta như vậy sao?”

“Ừ, lần đầu tiên gặp Vân quan nhân trên đường, không hiểu sao ta đã cảm thấy rất tin tưởng người rồi.” Khi nói câu này, nàng lại gục đầu xuống, sau đó có chút tức giận: “Ta thật không ngờ Thang Quy lại là Đường Ngọc.”

Thư tiểu Đường ở lại Vân phủ nửa ngày, mãi đến khi hoàng hôn, nàng mới vội vàng quay về. Vân Trầm Nhã đưa nàng đến cửa phủ, đợi thân ảnh nàng biến mất nơi góc đường, lúc này mới vẫy tay gọi Tư Không Hạnh ra, thân nhiên phân phó nói: “Bên khách điểm Thư gia ra sao rồi?”

Tư Không Hạnh nói: “Rút đi hơn phân nửa, chỉ để lại bốn người ngày đêm thay phiên nhau canh gác.”

Vân vĩ lang trầm ngâm nửa khắc, nói: “Thêm bốn người nữa đi”. Một hồi sau, hắn lại hỏi “Còn tình hình chiến sự ở Bắc Hoang thì sao?”

Được bài học lần trước, kỳ này Tư Không Hạnh không dám đề cập gì đến Nhị hoàng tử, chỉ bấm báo chi tiết “Oa Khoát quốc chinh đồn quân ngũ xuất phát, triều đình cũng phái binh mã ngăn chặn, nhưng quân số không thể nhiều bằng Oa Khoát quốc. Mặt khác, trong triều, Mạc đại tướng quân, Mạc thiếu tướng quân còn quân vụ trong người, không thể phân thân bận tâm về chiến sự Bắc Hoang. Thân phận của Cảnh

Phong nhị hoàng tử, trong triều ngoại trừ tiền Thừa tướng ra, ít ai biết được. Thuộc hạ phỏng đoán, nếu chiến sự phát sinh, tiền Thừa tướng nhất định sẽ tiến cử hiền tài là Nhị hoàng tử làm thống soái đại quân. Nhưng...”

“Nói tiếp.”

“Nhưng theo thám tử báo lại, Nhị hoàng tử dường như, dường như đã có thể tử ở Bắc Hoang.”

“Thê tử?” Nghe được lời ấy, đôi đồng tử của Vân Trầm Nhã nhú lại, lúc này mới bỗng dưng quay đầu nhìn thẳng vào mắt Tư Không Hạng. Trầm ngâm giây lát, đột nhiên hân hoan cười “Cũng tốt, theo tính tình của hân, khó có ai mà chịu nổi hân.”

Vân Trầm Nhã lại tập trung tinh thần vào chiến sự phương bắc của Anh Triều quốc, nói: “Phía bắc binh lực không đủ, người phái người điều tra thêm đi, xem trong hai vị tướng quân Mạc gia, một người đóng quân ven kênh đào, một người đóng quân ở biên thành phía tây, binh đội người nào có thể tiến đến hỗ trợ nhanh nhất.”

Tư Không Hạng nghe vậy, còn muốn nói gì đó. Nhưng Vân vĩ lang chỉ thản nhiên quay đầu lại liếc hân một cái, thế là hân đành nuốt hết những lời tâm huyết đầy bụng xuống. Lúc này Vân Trầm Nhã mới hỏi về tình huống của Đường Ngọc, tiện dãi phe phẩy cây quạt đi dạo nơi hậu viện.

Tư Không Hạng đứng tại chỗ, thầm cảm thấy vô cùng hoang mang. Vân vĩ lang xưa nay rất bí hiểm, phong cách hành sự tàn nhẫn quả quyết. Nhưng hân đối với huynh đệ của mình hết sức bao che khuyết điểm.

Nói đến cũng lạ, hai huynh đệ ban đầu cùng ở trong cung, thường xuyên xảy ra chiến tranh lạnh, quan hệ cũng không tốt lắm. Sau khi Nhị hoàng tử rời cung, mặc dù Vân vĩ lang tiêu dao tự tại như cũ, nhưng lại không chấp nhận được người khác nói nửa câu không phải về đệ đệ của hân.

Thật ra cũng không phải Tư Không Hạng nghĩ không thông suốt. Chuyện này nói đến cũng rất đơn giản, chưa kể tình cảm huynh đệ bọn họ sâu như biển, Anh Cảnh Phong ở Bắc Hoang tính tình vô cùng cao ngạo, mà Anh Cảnh Hiên ở Nam Tuấn quốc tính tình thâm sâu khó lường, những năm gần đây hai người bọn họ tránh không khỏi phải lê loi cô độc một mình. Hai huynh đệ từ nhỏ đã tranh cãi nhau ồn ào, âm ỉ, quen ở chung với nhau. Hơn nữa, với cá tính của Anh Cảnh Hiên, nếu có thể khiến cho hân muốn ở bên cạnh một ai đó, chỉ sợ là người này trong lòng hân đóng vai trò không nhỏ.

Anh Triều Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên, tuy lãnh đạm nhẵn tâm, nhưng còn chưa đến mức máu lạnh.

Lúc này, Đường Ngọc đang thiết thoi nằm phơi nắng trên chiếc ghế ở hậu viện. Bên trong Vân phủ đều ẩn chứa sát thủ, hân có muốn bỏ trốn cũng vô vọng, chỉ đành đến đâu hay đến đó.

Xa xa nhìn thấy Vân vĩ lang đi tới, Đường Ngọc phẫn nộ đứng dậy, nhắc chân đạp cái ghế mây, xoay người trở về phòng. Thật ra võ nghệ Vân vĩ lang có thể đăng phong tạo cực, toàn dựa vào thân pháp nhanh như quỷ mị của hân. Cho nên, Đường Ngọc xoay người, chân trước chân sau vừa bước vào phòng, đã thấy Vân vĩ lang ngồi ở trước bàn, đứng lúc chằm một tách trà cho hân.

“Đến đây, ngồi đi, ngồi đi.” Vân vĩ lang giơ tay tiếp đón, điệu bộ như đang vẫy tay ngoắc chớ lại.

Đường Ngọc ăn nhờ ở đậu, người lùn giọng thấp, tuy không được tự nhiên, nhưng một lát sau cũng bước qua đến ngồi trước bàn. Sau khi ngồi xuống, hân ngông nghênh kiêu ngạo, đi thẳng vào vấn đề nói: “Năm đó ba nhà bọn ta lập minh ước, thay phiên nhau bảo quản Liên Binh phù, mỗi nhà một năm. Nhưng ta cũng không có gạt người, Liên Binh phù kia, năm năm trước ta đã không còn nhìn thấy nữa. Giờ người có hỏi ta, ta cũng không thể trả lời.”

Vân vĩ lang nghe xong những lời này, nói: “Sau khi biết dưới lớp mặt nạ của Thang Quy là người mà không phải Phương Diệc Phi, ta đã biết Liên Binh phù này rốt cuộc nằm trong tay ai rồi.” Hân cười tủm tỉm đẩy tách trà đến trước mặt Đường Ngọc, lại nói: “Ta hỏi người một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

Vân vĩ lang khép lại cây quạt, gõ gõ trên bàn, hỏi: “Người và tiểu nha đầu ngốc nghếch nhà họ Thư kia có quan hệ gì?”

Đường Ngọc nghe xong lời này, giật mình ngẩn cả người. Qua một lúc lâu, hắn thầm nghĩ bản thân mình tốt xấu gì cũng là một nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, thế là ưỡn ngực, đường đường chính chính nói: “Nàng là thê tử ta đã chọn.”

17. Chương 17

Trong Kinh Hoa thành ở Nam Tuấn quốc, đương thời nếu nói về hàng ngũ công tử thành thoi nhất, Đường nhị thiếu gia tất sẽ là sự lựa chọn hàng đầu. Phương Diệc Phi phú quý thì có phú quý thật, tao nhã thì có tao nhã thật, nhưng trọng trách trên vai gánh vác quá lớn, quá nặng. Mà về phương diện này, cơ nghiệp của Đường gia toàn do Đường đại thiếu gia và hai vị thúc thúc gánh vác, hơn nữa Đường lão phu phụ vô cùng cưng chiều tiểu nhi tử, cho dù Đường Ngọc có ngày ngày muốn gổ đầu trên vàng ngủ trên bạc, bọn họ cũng thấy không có gì quá đáng.

Nói đến cũng lạ, thường người ta đều nói con cưng quá sẽ đâm ra bất hiếu, nhưng Đường Ngọc lại là một người rất hiền lành. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng lớn tiếng với hạ nhân lần nào, cũng chưa từng chọc ghẹo qua một cô nương, bên đường hề gặp ăn xin liền bố thí cho họ cả thối bạc.

Đường Ngọc cứ xuôi chèo mát mái sống như thế cho đến khi được mười bảy tuổi – độ tuổi kết hôn. Nhưng đầu của hắn kín mít như quả dưa, từ đầu đến cuối không tìm thấy một lỗ hồng nào, gặp cô nương nhà người ta, chẳng mấy may xúc động hay có chút xúu tình cảm nào. Các vị trưởng bối của Đường gia vô cùng sốt ruột, tụ họp lại một chỗ cân nhắc, quyết định sẽ tìm cho hắn một vị tiểu mỹ nhân để làm hồng nhan tri kỷ, thân thể trong sạch, diện mạo động lòng người là được rồi, không cần có nhiều cửa cái, quan trọng là có thể làm cho Đường Ngọc động lòng.

Thật ra năm đó cũng không phải xa xưa gì lắm. Thuở ấy Phương công tử còn tự do nhàn nhã dạo bước nơi hồng trần, không màng danh lợi giao du mật thiết với hoa khôi khắp nơi, rơi vào danh sách “Tình lang lý tưởng nhất” của Kinh Hoa thành. Còn Thu tiểu thư thì đang lưỡng lự không ngừng đấu tranh tư tưởng chọn lựa giữa mối tình cũ và mới, cuối cùng quyết định buông tha cho Nhị hoàng tử, gả cho Phương công tử, từ nay về sau cứ án tề mi. Vào thời điểm đó cũng có một cô nàng họ Thư xuất hiện.

Lúc đó cô nàng mới vừa qua độ tuổi mười sáu, tính sang năm xuất giá, thế nên nàng muốn đến một nhà giàu có nào đó làm nha hoàn, gom góp chút tiền làm của hồi môn.

Đi mười tám dặm đường chọn mười tám nhà, duy chỉ có Đường gia ở Lâm Nam là trả thù lao cao nhất. Thật ra Đường gia tuyển nha hoàn chỉ để ngụ trang, ý đồ chân chính là muốn tụ tập một viện đầy những tiểu mỹ nhân, để Nhị thiếu gia nhà bọn họ tuyển tú. Thư tiểu Đường không hiểu được chuyện này, ngày ngốc bắt chước một đám cô nương như bông như hoa thẳng tiến vào Đường phủ.

Thế là Đường Ngọc chấm trúng Thư tiểu Đường.

Thật ra Đường Ngọc phải lòng Thư tiểu Đường, chuyện này có chút nhân quả. Nhưng kể nữa thì dài lê thê, nên lúc này tạm thời không nhắc tới. Nói tóm lại, sau đó, Đường Ngọc liền mặt dày mày dạn theo đuổi Thư Đường hơn một năm nay, mà Thư tiểu Đường cũng trăm nghìn tiết thiết khinh bỉ hắn cả năm nay.

Khi Đường Ngọc thừa nhận tâm tư của bản thân mình, đột nhiên Vân vĩ lang nở nụ cười.

Đường Ngọc tuy là một người hiền lành, gặp phải Vân Trầm Nhã dù làm cách nào cũng không thể bình tĩnh được. Hắn thấy Vân vĩ lang cười đến hai vai dựng thẳng đứng, cực lực nén giận, bực mình cả nửa ngày mới không chịu nổi hỏi một câu: “Người cười vậy là ý gì?”

Nói thực ra, ban đầu Đường Ngọc cũng có nghĩ đến khả năng Vân Trầm Nhã thích Thư Đường, sớm đã chuẩn bị tốt tư tưởng chiến đấu. Nhưng lúc này, thấy Vân vĩ lang nghe xong tâm ý của hắn rồi cười, trên mặt cũng không có chút ghen tuông nào. Mặc dù Đường Ngọc vẫn còn tức giận, nhưng trong lòng cũng hơi yên tâm một chút.

Vân vĩ lang dùng cán quạt gỗ gõ lên tách trà của hần, Đường Ngọc bưng lên uống một ngụm, bên kia, Vân Trầm Nhã đổi đề tài.

Hần hỏi: “Mấy ngày nay, người ở lại Vân phủ làm cái gì?”

Đường Ngọc sững sốt “Hả?” một tiếng.

Vân vĩ lang lại cười rộ lên, đổi cách nói một cách dễ hiểu hơn: “Phượng Đường hai nhà hiềm khích đã lâu. Cùng lắm Đường gia các người chỉ là nhiều tiền đông người, nhưng so với thế lực của Phượng gia lại kém hơn nhiều. Sao rồi, được bài học như ngày hôm nay, người còn tin tưởng Phượng Diệc Phi nữa không?”

Nghe xong những lời này, sắc mặt Đường Ngọc trong giây lát trắng bệch.

Đúng vậy, ở Nam Tuấn quốc dân gian có câu “Lâm Nam phú thứ, Mục Đông thịnh thế”, ý tứ chính là Đường gia tài phú có thể sánh bằng thiên hạ, nhưng chỉ có ở Mục Đông mới có thể có thịnh thế phồn hoa. Chỉ ngắn gọn tám chữ nhưng đã phân cao thấp rõ ràng.

Còn nữa, lần này hai người đều trốn đi, thật ra cũng là một mưu kế đã được thương lượng trước. Đáng lý ra Phượng Diệc Phi phải đến khách điểm Thư gia tiếp ứng Đường Ngọc. Nhưng Đường Ngọc đợi mãi, đợi mãi, đợi đến cuối cùng thì Vân vĩ lang đến ra tay chém giết. Nay nghĩ lại, hần dịch dung thành Thang Quy lánh mình tại khách điểm Thư gia, dường như là...suýt chút nữa chết thay cho Phượng Diệc Phi.

Vân Trầm Nhã nhanh chóng nắm bắt phản ứng của Đường Ngọc, thấy hần suy tư xong, lại chậm rãi nói: “Nam Tuấn quốc, nhìn như có vẻ hoà thuận vui vẻ, nhưng thế cục thiên hạ chia làm ba, ngay cả ta là người ngoài mà còn thấy rõ.”

“Đường gia người không có dã tâm, không có nghĩa là người khác cũng vậy. Kể ra, dựa vào thế lực của Phượng gia, thêm vào Liên Bình phù, một ngày nào đó Phượng Diệc Phi muốn lên làm hoàng đế cũng là chuyện dư sức mà thôi.”

Vân vĩ lang nói xong, lại làm ra vẻ như chuyện chẳng liên quan gì đến mình, nhàn nhã thổi thổi trà trong tách: “Bất quá nếu đổi ngược lại là ta, mục tiêu đầu tiên là phải bắt tay vào làm cho người Lâm Nam sa cơ thất thế, gom góp chút vàng bạc làm quân lương cũng tốt.”

Đường Ngọc nghe được câu cuối, ngón tay run lên, nước trà bắn tung tóe ra. “Người, người nói vậy!” Hần hướng về phía Vân Trầm Nhã quát lớn một câu.

Vân vĩ lang cũng không ngại, nhìn phản ứng của hần, chỉ cười cười, lấy một phong thơ trong lòng ra đặt lên bàn, rồi mở cửa bước ra ngoài đi dạo.

Đường Ngọc ngăn người ngồi tại chỗ trong phòng, nhìn một hồi lâu, mới cắn chặt răng, thò tay ra mở lá thư.

Trong thư phòng có đốt trầm hương, bên ngoài hoàng hôn đã tắt. Vân Trầm Nhã thích ý cầm cuốn sách trong tay giở từng trang một, ánh mắt vụt sáng vụt sáng. Gian ngoài có người gõ cửa ba tiếng, đó là Tư Không Hạnh.

Đang muốn mở miệng bẩm báo, ánh mắt Tư Không Hạnh vô tình dừng trên bàn, khóe miệng đột nhiên co rút ba cái. Mở ra trước mặt Vân vĩ lang rõ ràng là một bộ Đông Cung đồ vô cùng hoạt sắc sinh hương.

Thấy chủ tử nhà mình đang xem Đông Cung, Tư Không Hạnh đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong, gọi một tiếng: “Đại công tử...” nhất thời ngưng tại chỗ. Vân vĩ lang mặt dày chẳng biết xấu hổ, thấy phản ứng này của hần, chỉ nâng tay gõ gõ trên Đông cung đồ vài cái, cười hì hì nói: “Quyển này cũng không tệ, hay là ngày mai người cũng mượn xem đi.”

Tư Không Hạnh đưa mắt nhìn hần kiểu “xin tha giùm”.

Lúc này Vân Trầm Nhã mới đứng đắn lại, hỏi: “Đọc thư chưa?”

Tư Không Hạnh gật gật đầu, chấp tay nói: “Đường Ngọc đã đọc thư rồi. Thuộc hạ chỉ sợ... hần không tin bức thư kia là do chính tay Phượng Diệc Phi viết.”

“Không cần hấn tin.” Vân Trầm Nhã dựa vào lưng ghế phía sau, mười ngón tay giao nhau, thản nhiên nở nụ cười “Chỉ cần những gì trong thư nói là thật, Đường Ngọc đã có đủ lý do hoài nghi Phương Diệc Phi.”

Tư Không Hạnh nghe xong những lời này, nhần mày lại nói: “Nhưng thuộc hạ nghĩ, Đại công tử giả mạo phong thư này để ly gián quan hệ giữa hai nhà Lâm Nam – Mục Đông, tuy là hành động sáng suốt, nhưng lại quá mạo hiểm. Một khi, một khi hai nhà phát hiện xuất xứ bức thư này là từ Đại công tử, bọn họ tất sẽ liên hợp lại để đối phó với Đại công tử người, Phương Đường hai nhà mà đoàn kết lại, còn thêm Liên Binh phù...”

“Người nói không phải là không có lý.” Vân Trầm Nhã nói “Nhưng mà, thứ nhất, Phương Diệc Phi vẫn không đến tiếp ứng Đường Ngọc như đã ước định, tự bản thân hắn đã gây nên hiềm khích, mà ta chỉ bắt quá chỉ làm hiềm khích này lớn hơn mà thôi.”

“Thứ hai, cách bảo quản Liên Binh phù trước nay ít có người biết. Thế mà giờ cách này lại xuất hiện trong bức thư bút tích của Phương Diệc Phi, mặc dù không lừa được Đường Ngọc cả đời, nhưng cũng có thể gạt được hắn một lúc.”

“Thứ ba, trên đời này, người mưu quyền đoạt lợi, binh biến nổi loạn, hễ làm chuyện gì cũng phải chịu phiêu lưu một chút. Nếu vì hai chữ mạo hiểm mà sợ cái này sợ cái nọ, vậy thì cứ về nhà cưới thê tử trồng trọt cho xong.”

Tư Không Hạnh nghe xong, thật cảm thấy hổ thẹn. Hắn phát vạt áo qua một bên, quỳ một gối xuống: “Thuộc hạ thật lấy làm hổ thẹn. Thuộc hạ đi theo Đại công tử đã lâu, nhưng mọi chuyện lúc nào cũng không có khả năng suy nghĩ thấu đáo được như vậy, đa phần chỉ gánh vác được một chút mà thôi.”

“Chát” một tiếng, Vân Trầm Nhã rút ra cây quạt bên hông đặt lên bàn, cười nói: “Người mới chỉ theo ta được hai năm nay, nếu lúc nào cũng có thể nghĩ thấu đáo hơn ta, vậy tánh mạng của người... sợ cũng khó mà còn.”

Tư Không Hạnh nghe thấy, nhất thời hết cả hồn. Cũng không đợi hắn bình tĩnh lại, Vân vĩ lang nói tiếp: “Như vậy, người đã hiểu được vì sao ta phải ly gián mối quan hệ giữa hai nhà này rồi hay chưa?”

Tư Không Hạnh hít sâu một hơi, nói: “Nếu Phương Đường hai nhà nổi lên phân tranh, Đại công tử sẽ thừa dịp rối loạn mà dò xét chỗ cất giấu Liên Binh phù.”

“Chính xác, thừa dịp hỗn loạn thăm dò chỗ cất giấu Liên Binh phù. Mà cho dù không thể tìm ra, phạm hai nhà Phương Đường bắt đầu phân tranh, Nam Tuấn quốc nhất định lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, tin rằng ít ra với binh lực của Nam Tuấn quốc hiện thời, cũng sẽ không thể tạo thành uy hiếp đối với Đại Anh Triều quốc chúng ta.” Vân Trầm Nhã nói xong, cười cười “Còn nữa, nếu hai nhà nổi lên hiềm khích, Phương gia thể lực mạnh hơn, Đường gia sẽ phải tìm chỗ dựa. Cho nên, Đường Ngọc sẽ ngoan ngoãn thành thật ở lại trong Vân phủ của ta ra sức mà làm việc.”

Mặc dù Tư Không Hạnh không rõ tại sao Vân Trầm Nhã nhất định phải lưu lại Đường Ngọc, nhưng tốt nhất là không nên hỏi nhiều, chỉ chấp tay vâng dạ: “Đại công tử thật cao minh.”

Vân vĩ lang lại nhìn thấu tâm tư của Tư Không Hạnh. Hắn đứng lên, chậm rì rì đến bên cạnh Tư Không Hạnh, vỗ vỗ vai hắn nói: “Cũng không có gì. Hôm nay Đường Ngọc nói một câu làm ta cảm thấy rất không thoải mái, ta phải ép hắn ở lại đây, thật đắc tội, thật đắc tội!” Nói xong, hắn vuốt lại ống tay áo, chậm chậm bước ra ngoài.

Mấy ngày gần đây, người ở khách điểm không thấy Vân vĩ lang và Đa Hỉ cô nương đến quấy rầy, Thư tiểu Đường khá là thanh tĩnh. Nàng thừa dịp rảnh rỗi, luyện thổi sáo mấy ngày nay. Chờ thu đến, nàng liền lấy ra chút bạc vụn, mua một khối vải màu vàng tươi may một bộ đồ mới.

Bộ đồ mới này được may rất khéo, thiếp hồng của bà mối họ Lưu cũng đã đưa tới, theo thường lệ một hàng đối tượng xem mắt được sắp xếp từ trên xuống dưới đầu vào đó. Thư Đường hết sức vui vẻ lật lật danh sách ra xem. Tiếng tăm con người thật khó lường, ngay cả Kinh Hoa thành Đệ nhất mỹ nam là Nguyễn Phụng công tử cũng đề tên trong danh sách.

Thư Đường thiên ân vạn tạ bà mối họ Lưu một hồi rồi quay về phòng, mừng rỡ không ngồi yên được, lại đem bộ đồ mới may ra, mặc vào cho phụ thân của nàng xem. Thư Tam Dịch thấy điệu bộ của khuê nữ nhà

mình như thế, đầu tiên là sưng sốt, sau lại cả kinh, sà lại gần cẩn thận hỏi: “Hồng nha đầu, người làm gì đến nỗi đầu óc luẩn quẩn như vậy a?”

Thư Đường “Hả?” một tiếng.

Thư Tam Dịch chỉ chỉ từ cao xuống thấp toàn thân nàng, nói: “Người nói xem, người làm gì mà mặc toàn thân vàng tươi như vậy, nếu trên đầu cài thêm một vòng hoa mướp, sẽ không khác gì một cục vàng trong bảo khối nha.”

Thư Kim Bảo nghe xong, cũng không giận, chỉ thành thật giải thích: “Ta thấy mùa thu đến, may một bộ xiêm y vàng rực rỡ như vậy, màu sắc tươi vui tất sẽ may mắn, không chừng khi đi xem mắt sẽ được hên lây, có thể gặp được một tướng công tốt.”

Nói xong, nàng lại kéo kéo tà áo, vuốt thẳng lại nếp y phục, vui rạo rức nói: “Đúng lúc hôm nay ta muốn đi tìm Vân quan nhân trả lại cây sáo, ta mặc bộ xiêm y này cho hắn coi, nhất định hắn sẽ khen ta.” Nói xong, không đợi Thư Tam Dịch trả lời, nàng cao hứng phấn chấn chạy về phòng, cầm theo cây sáo ngọc của Vân vĩ lang.

Thư lão tiên sinh đứng tại chỗ buồn bực: “Khuê nữ này của ta, gần đây hề động tới là Vân quan nhân này Vân quan nhân nọ? Không phải là chấm trúng tên tiểu tử gian xảo có nuôi hai con chó đáng ghét đó chứ?!” Hắn đang tự hỏi, lại nghe Thư tiểu Đường trong phòng gần cổ la lên: “Cha..., người ra bờ tường ở hậu viện hái giùm nữ nhi một dây hoa mướp đi...”

18. Chương 18

Hôm nay trời âm u, vàng thái dương ẩn mình sau cụm mây. Thời tiết ẩm áp dễ chịu, thỉnh thoảng vài cơn gió thổi qua vô cùng mát mẻ. Không khí ẩm ướt khiến người ta cảm thấy phiền muộn, Vân vĩ lang ngồi trong thư phòng, sai người đổi trầm hương thành đàn hương.

Giây lát sau, cửa thư phòng mở ra, một trước một sau hai người tiến vào. Người trước thay đổi hương xong liền lui xuống, người sau ở lại trong phòng chờ đợi. Lúc này Vân Trầm Nhã đọc sách hết sức tập trung tinh thần, thậm chí có người ở bên cạnh hầu hạ cũng tốt, nên cũng không đuổi ra.

Một hồi sau, người bên cạnh thấy không có ai để nói chuyện, bèn sáp lại gần Vân vĩ lang, đến xem cuốn sách đang mở ra trên bàn của hắn.

Là một quyển binh pháp về cách bày trận. Bên cạnh, còn có một bản đồ về ba nước Thần Châu, Nam Tuấn quốc, Oa Khoát quốc trải rộng ra. Lúc này, trong tay Vân Trầm Nhã là một cây bút lông sói đậm mực đỏ, đang vẽ phác thảo một bức họa theo cuốn sách binh pháp.

Theo tình thế trước mắt, trong ba chỗ hỗn loạn của Anh Triều quốc lúc này, Bắc Hoang là yếu nhất. Nếu không có Mạc tướng quân trợ giúp, biên giới Bắc Hoang sẽ bị nguy ngập. Mà mang binh tại Bắc Hoang lại là Cảnh Phong. Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong xưa nay là người có tính tình không chịu lùi bước, nếu rơi vào tuyệt cảnh, không chừng hắn sẽ xảy ra chuyện.

Vân Trầm Nhã nghĩ đến đây, không khỏi nhú mày. mấy ngày gần đây hắn duyệt qua trận pháp theo binh pháp vô số lần, ngoại trừ kéo dài thời gian, hắn không nghĩ ra một diệu kế thứ hai nào giúp Anh Triều quốc thoát khỏi khốn cảnh trước mắt.

Cảm thấy người bên cạnh đến gần, Vân Trầm Nhã liền giơ tay chỉ chỉ vào tách trà. Người nọ cũng thông minh, liền lập tức bưng tách trà chạy đi, ngâm nước thay ra lá trà Trúc Diệp Tâm. Thay nước xong, người nọ thành thành thật thật đứng xa ra.

Vân vĩ lang lại lật sách nghiên cứu gần một canh giờ nữa, nhất thời lo lắng thổ dài rồi dựa vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Giây lát sau, trong thư phòng vang lên một thanh âm thật cẩn thận: “Vân quan nhân, người xem sách xong chưa?”

Vừa dứt lời, trong lòng Vân Trầm Nhã chấn động. Hắn trợn mắt nhìn lại cạnh bên mình, thì ra người đứng không xa không gần này giờ chính là Tiểu Đường muội của nhà họ Thư.

Ánh nắng chiếu qua song cửa sổ khiến một thân màu vàng tươi của nàng nổi bật lên, vô cùng lóa mắt.

Vân vĩ lang vốn còn tích tụ phiền não trong lòng, nhìn bộ dáng buồn cười như thế này của nàng, bao nhiêu phiền não lập tức tan thành mây khói. Hắn cười rộ lên, chống khuỷu tay lên bàn, lấy tay chỉ chỉ “Xiêm y mới hả?”

Thư tiểu Đường then thùng gật đầu.

Vân vĩ lang giơ tay vẫy vẫy nàng: “Lại gần đây một chút, để ta nhìn kỹ xem.”

Thư Đường tiến lên vài bước, xoay tròn vài vòng trước mặt hắn, rồi cười rộ lên: “Ta đã đến lâu rồi. Vương quản gia nói Vân quan nhân người mấy ngày gần đây xem sách trong thư phòng, hề xem là xem cả ngày, không cho người khác quấy rầy. Vương quản gia vốn bảo ta ngày mai hẵng đến, nhưng vừa đúng lúc gặp Tư Không quan nhân. Hắn mang ta đến thư phòng, bảo ta khuyến người tạm nghỉ một chút.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, chỉ nhướn mi nhìn nàng.

Thư tiểu Đường bị nụ cười này của hắn làm rung động mạnh, không khỏi liếm liếm môi, lại nói: “Nhưng sau khi ta vào, thấy Vân quan nhân quá chú tâm xem sách, nên không muốn quấy rầy người.” Nói xong, nàng lại chỉ chỉ cuốn sách trên bàn, ngượng ngùng nói “Cuốn sách đó ta cũng đã xem vài lần mà không hiểu gì cả. Nhưng khi Vân quan nhân người chăm chú xem, đáng diệu đẹp vô cùng.”

Vân Trầm Nhã nghe được câu cuối này lại cười rộ lên. Giấy lát sau, hắn đóng cuốn sách trên bàn lại, đứng dậy nói với Thư Đường: “Trong phòng buồn chán, ta dẫn người ra ngoài đi dạo một lát.”

Hai người một trước một sau ra khỏi thư phòng. Hạ nhân trong Vân phủ không ít, thấy Thư tiểu Đường, không nhận được hai mắt dán chặt vào.

Thư Đường bị nhìn như vậy cảm thấy không được tự nhiên, bèn nhỏ giọng hỏi: “Vân quan nhân, người thấy hôm nay bộ xiêm y này của ta có đẹp hay không?”

Vân Trầm Nhã nghe vậy cảm thấy thật buồn cười. Nếu là ngày thường, hắn nhất định phải trêu đùa Tiểu Đường Đường nhà họ Thư này một phen, nhưng mới vừa rồi trận pháp trong cuốn binh pháp kia đã cuốn lấy hết tâm tư hắn, khiến hắn thật mệt mỏi, nên cũng chỉ cong môi, hỏi lại một câu: “Bản thân người cảm thấy thế nào?”

Thư Đường lại ra vẻ ngượng ngùng: “Thật ra ban đầu ta chọn loại vải này là vì mùa thu sắp đến, màu vàng tươi sẽ mang đến không khí vui mừng, tốt cho việc đi xem mắt. Nhưng xiêm y may xong, ta lại cảm thấy màu vàng này quá chói, có chút không được tự nhiên, sáng hôm nay cha ta cũng đã nói như vậy. Bản thân ta nghĩ, đời cảm giác không được tự nhiên qua là được rồi. Dọc trên đường đến Vân phủ của người đều có người chỉ trở.”

Vừa đi vừa nói, hai người đã đến hoa viên phía sau hậu viện.

Hoa viên của Vân phủ thật ra rất lớn, ngoằn ngoèo khúc chiết qua qua lại lại, những con đường mòn quanh co tĩnh mịch, thoát nhìn rất khác biệt, thật ra là được bố trí trùng trùng điệp điệp ám vệ để phòng bị. Bờ ao uốn lượn một đường tỏa rộng ra. Hai con chó ngao nhỏ đang nằm sưởi nắng bên ao, nhìn thấy Lang chủ tử và Thổ ngọc tử, liền phe phẩy cái đuôi chạy tới hầu hạ.

Vân Trầm Nhã nghe Thư Đường nói xong, cười một hồi rồi mới hỏi lại: “Cho nên người không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, cái một vòng hoa mướp trên đầu, toàn thân sáng bừng như vậy?”

Thư Đường đang ngồi xổm xuống chơi đùa với Măng Tây Cãi Trắng, nghe ra ý tứ của hắn, đột nhiên có chút thất vọng. Nàng gục đầu xuống nói nhỏ: “Thì ra Vân quan nhân cũng thấy khó coi.” Ngừng một chút, nói tiếp “Ta còn tưởng rằng cho dù người khác không thích, Vân quan nhân cũng sẽ khen ta vài câu.”

Lời này nói ra, tuy không có nửa điểm trách cứ, nhưng Vân Trầm Nhã nghe thấy trong lòng vẫn chùng xuống. Hôm nay hắn không có tâm tư trêu ghẹo, mọi việc đều nói thẳng thừng. Thấy Thư tiểu Đường có chút nản lòng, Vân vĩ lang liền ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, cười nói: “Đưa tay ra?”

Thư Đường sững sốt, đưa tay đến trước mặt hần. Vân Trầm Nhã giơ tay lên dùng đầu ngón tay vuốt thẳng cổ tay áo của nàng một hồi, lại nói: “Kỳ thật cũng không phải không có cách chữa, chất vải này nhuộm màu không tốt, gặp nước sẽ ra màu, người về nhà ngâm bộ xiêm y này trong nước ba ngày, mỗi ngày đổi nước ba lần. Đổi màu này phai bớt, thì bộ xiêm y này trông cũng không tệ lắm.”

Trong đôi đồng tử đen trong suốt của hần mang một ít ý cười, trong ý cười lại pha lẫn vài phần ưu phiền. Thư tiểu Đường trong lúc nhất thời nhìn đến thất thần, kèm lòng không đậu nói: “Vân quan nhân, người tốt như vậy, cô nương nhà ai có thể theo người, thật sự là có phúc.” Nói xong, nàng chợt thấy uể oải, rầu rĩ lại hỏi “Vân quan nhân, sau này người cưới thiếp tử, người còn có thể đối xử tốt với ta hay không?”

Vân Trầm Nhã giặt mình hần. Trong hoa viên, trúc xanh dập dềnh như sóng, dòng nước lững lờ trôi trong chiếc ao nhỏ. Măng Tây Cải Trắng dường như nghe hiểu tiếng người, cả hai đều nín thở ngưng thần.

Một lát sau, Vân Trầm Nhã mới nhẹ giọng nói: “Còn người thì sao, nếu người gả cho người ta, còn có thể đối xử tốt với ta hay không?”

“Tất nhiên!” Thư Đường không cần nghĩ ngợi gì đáp lại, rồi nói tiếp “Ta đã sớm nghĩ đến chuyện này rồi, sau này, ta và cả tướng công của ta nữa, cả hai đều phải cùng nhau đối xử tốt với Vân quan nhân.”

Vân Trầm Nhã nghe xong những lời này, trong lòng trở lên nhiều tư vị mờ mịt hỗn loạn. Trầm mặc giầy lát, hần nâng Thư Đường đứng dậy. Hai người lại một trước một sau đi dọc theo con đường nhỏ bằng đá vụn, một lát sau, đột nhiên Vân vĩ lang quay đầu lại hỏi: “Sau này người... muốn gả cho người như thế nào?”

Thư Đường nghĩ nghĩ, lại cười hắc hắc: “Ta muốn gả cho một người bình thường, giết lợn mổ thịt gì cũng được. Vì bản thân ta là người thật thà, cho nên cũng muốn tìm một người thật thà, sống một cuộc sống ổn định, bình yên cho đến cuối đời.”

Yết hầu Vân Trầm Nhã di động lên xuống, lại hỏi: “Vậy, còn những người khác không được sao?”

“Người khác là người nào?”

“Ví dụ như quyền thần, hoặc là...vương hầu, hoàng tôn?”

Thư Đường nghe xong liền nở nụ cười “Vậy không được. Ta không có bao nhiêu học vấn, gả cho người như vậy, nhất định sẽ dọa bên nhà tướng công mất. Hơn nữa ta thường nghe cha ta nói, nhà quan phức tạp, có rất nhiều quy củ, nếu gả cho nhà giàu có, cả đời ta phải sống khổ sở.”

Nói xong, nàng nhìn thấy Măng Tây Cải Trắng đang phe phẩy cái đuôi, lên đến một chỗ cạnh bờ ao, hướng về phía nàng sửa gâu gâu. Đá cuội xếp vòng quanh một nhúm đất, chỗ lấp hạt đào không hề có nửa điểm động tĩnh nào.

Thư Đường tò mò ngồi xổm xuống, chỉ vào chỗ lấp đất hỏi: “Đây là cái gì?”

Vân vĩ lang vẫn thất thần, mơ màng đáp: “Là chỗ chôn hạt đào hồi trước.”

Thư Đường nghĩ nghĩ, đi thẳng đến bên ao vốc từng vốc nước tưới lên nhúm đất đó, nói với Vân Trầm Nhã: “Ta thấy đất chỗ này khô quá, chắc là thiếu nước. Hạt đào phải được tưới nước đầy đủ, ngày sau mới có thể trưởng thành ra cây đào, nở ra hoa đào.”

Nói xong, nàng lại múc nước đến tưới nhúm đất. Vừa thò tay xuống ao đã bị Vân Trầm Nhã ngăn lại. “Không cần đâu.” Về mặt hần âm u thâm trầm “Vốn... chỉ là tùy tiện chôn xuống thôi.”

Vốn chỉ tùy tiện chôn xuống, vốn không muốn nó khai hoa kết quả. Nếu đã không hy vọng, cần gì phải mong đợi một cách hoang đường rằng mùa xuân đến, từ một nhúm đất khô cằn lại có thể đâm chồi nảy lộc thành cành lá xanh rì, hoa đào rực sáng.

“Quên đi.” Vân Trầm Nhã nói “Quên đi...”

Thư Đường thấy mặt Vân vĩ lang buồn bã, nên không ở lâu lại Vân phủ. Đứng dậy, nàng đem cây sáo ngọc nhỏ bên hông trả lại cho Vân Trầm Nhã, dặn dò vài câu, còn nói vài ngày nữa sẽ đến thăm hần.

Đêm đó, Vân vĩ lang vì tâm tình không tốt, chỉ mang theo hai con chó ngao nhỏ dạo bước chung quanh trong phủ.

Mấy ngày gần đây, vì Đường Ngọc sinh khúc mắc đối với Phương Diệp Phi, nên ở lại Vân phủ. Hắn hỏi mượn Vân vĩ lang các loại sách địa lý về Mục Đông và Lâm Nam, ngày ngày chăm chú đọc, nghĩ nếu quả thật xảy ra chuyện gì, sau khi về nhà cũng có thể giúp đỡ huynh trưởng và các thúc phụ. Bởi vậy, hắn và Vân Trầm Nhã, tạm thời nước giếng không phạm nước sông.

Ai ngờ quả đúng là oan gia ngõ hẹp. Vân Trầm Nhã đi dạo trong vườn hoa, không hẹn mà gặp Đường Ngọc cũng đang ra ngoài hóng mát. Vân vĩ lang vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng Đường Ngọc cũng không chịu buông tha cho y, trực tiếp đến cản Vân Trầm Nhã lại, hỏi: “Có phải hôm nay tiểu Đường đến đây hay không?”

Vân Trầm Nhã nhú mày nhìn hắn.

Đường Ngọc lại tự phỏng đoán: “Cũng không biết nàng đã nguôi giận đối với ta chưa. Nhiều ngày rồi ta không nhìn thấy nàng, đợi hai ba ngày nữa ta đến con hẻm nhỏ Đường Hoa thăm nàng một chút.”

Lời ấy vừa ra, trong lòng Vân vĩ lang như có báo động. Hắn bất động thanh sắc nhìn Đường Ngọc một hồi, chợt cười nói: “Chờ hai ba ngày nữa rồi hẵng đi, nàng dường như chưa có nguôi giận đâu.”

Ngừng một chút, hắn như nhớ lại chuyện gì, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm túc, nói: “Vừa lúc hai ngày nay, ta nghe được ở ngoại ô thành Đông có một người họ Diệp, hình như biết thuật dịch dung. Người và Phương Diệp Phi quen biết nhau, đi xem thử đi.”

Đường Ngọc nghe xong, đầu tiên là nổi lên lòng nghi ngờ. Nhưng nghĩ lại, Vân Trầm Nhã làm như vậy, rõ ràng là cho hắn một cơ hội thăm dò điều tra sự thật. Nếu người ở ngoại ô thành Đông là Phương Diệp Phi, hắn trước tiên sẽ liên hệ bàn bạc với gã ta, có thể chiếm được tiên cơ, nếu người nọ không phải là Phương Diệp Phi, hắn cũng chẳng có lỗ lã gì. Nghĩ vậy, Đường Ngọc liền ứng thuận đi làm chuyện này.

Vân Trầm Nhã thấy hắn đồng ý làm chuyện này, tâm tình mới bớt bực bội.

Đêm càng về khuya, Vân vĩ lang dắt theo hai con chó săn, lên đến cửa phòng ăn, ló đầu vào hô hoán: “Thím Diệp!”

Một bà lão cao lớn thô kệch lên tiếng trả lời, nhìn thấy Vân Trầm Nhã, bà vừa mừng vừa lo.

Vân vĩ lang cười hì hì hỏi: “Ta nghe nói con của thím Diệp ở ngoại ô thành Đông đang lo âu chuyện xuất giá?”

Thím Diệp nghe xong, mặt mày ngượng ngùng, lẩm bầm vài câu “Việc xấu trong nhà không thể lan truyền ra ngoài được”, rồi nói với Vân vĩ lang: “Không dám dối gạt Đại công tử, con trai ta đúng là bị bệnh điên, từ nhỏ đã tự cho mình là một cô nương, ngày ngày mặc váy, đeo vòng, cài trâm. Trước đây thì không sao, nhưng trưởng thành rồi thân thể ngày càng trắng kiện a...”

Than thở vài câu, thím Diệp vò vò lai áo, có chút ngượng ngùng “Có chuyện này ta đã sớm muốn nói với Đại công tử, thật ngại không biết phải mở miệng như thế nào.”

Vân vĩ lang nghiêm trang: “Nói nghe thử xem.”

Thím Diệp nói: “Ta thật ra cũng muốn Diệp tiểu Bảo nhà ta làm nam nhân, nhưng bất kể làm thế nào hắn cũng không vui, ép quá hắn nóng nảy lên đòi thắt cổ, còn nói muốn tìm một trượng phu yêu thương lẫn nhau. Ta hiện nay đã chùng này tuổi rồi, cũng đã nghĩ thông suốt, cảm thấy chỉ cần con mình hạnh phúc là được rồi. Đại công tử, người quen biết nhiều, người xem...có ai đó, có thể giới thiệu cho con ta hay không? Già một chút cũng được a.”

Đột nhiên Vân vĩ lang nở nụ cười “Ta chính là vì chuyện này mà đến đây.”

19. Chương 19

Vân vĩ lang xấu xa thì xấu xa, nhưng làm người vô cùng chịu khó. Nếu hẩn bận việc thì ngủ trễ dậy sớm, nếu không có việc gì thì ngủ sớm dậy sớm. Lúc nào công việc ngập đầu, hẩn sẽ tập trung vào công việc, còn khi nhàn rỗi, sẽ đi làm chút chuyện xấu chơi.

Nhưng ngày hôm nay, mặt trời lên cao đã ba sào rồi, Tư Không Hạnh ở ngoài phòng đợi cả canh giờ mới thấy Vân vĩ lang ngái ngủ mở cửa ra, vừa thất lại đai lưng, vừa cất giọng gọi Măng Tây Cải Trắng.

Ló đầu ra thấy Tư Không Hạnh, Vân Trầm Nhã miễn cưỡng hỏi thăm một tiếng. Tư Không Hạnh kính cẩn bẩm báo chính sự, còn chưa lui ra, lão quản gia đã vội vã đến từ tiền sảnh.

Quản gia đến là để bẩm báo một chuyện, nói Đường Ngọc Đường công tử sáng sớm hôm nay đã thu thập hành lý đi rồi, nói là phải rời khỏi đăm ba bữa, bảo lão nhân lại với Vân đại công tử.

Vân vĩ lang nghe xong, trong lòng vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra hoang mang: “Sao? Đây là vì chuyện gì?”

Lão quản gia trả lời: “Đường công tử nói, ngoại ô thành Đông có một vị công tử họ Diệp, tám phần mười là quen biết với hẩn, hẩn đến xem thử.” Nói tới đây, lão quản gia lại bối rối “Ta cũng lấy làm kỳ, họ Diệp này ở Nam Tuấn quốc ít có. Ngoại ô thành Đông, ngoại trừ đứa con điên của mẹ Diệp, chẳng lẽ còn có nhà nào họ Diệp nữa sao?”

Khóe miệng Tư Không Hạnh co rút. Vân Trầm Nhã cười cười, vân đạm phong khinh đối đề tài: “Chỉ có chuyện này thôi sao?”

Lão quản gia vỗ mạnh lên trán một cái, lại lấy một vật gì đó từ ống tay áo ra đưa cho Vân Trầm Nhã: “Sáng nay có hạ nhân tìm được cái này trong vườn hoa, chắc là của Đại công tử ngài đánh rơi?”

Vật kia không phải cái gì xa lạ, chính là cây sáo ngọc nhỏ mà Thư Đường trả lại ngày hôm qua.

Vân Trầm Nhã thoáng nhìn qua cây sáo, nụ cười trên mặt lập tức biến mất. Hẩn giơ tay ra tiếp lấy, ngón tay tùy tiện xoay quanh cây sáo. Một lát sau, chỉ nghe “Lạch cạch” một tiếng, cây sáo đã bị Vân vĩ lang bẻ gãy thành hai đoạn.

Lão quản gia bị hành động bất thành lĩnh này của hẩn làm hết hồn, ngăn người đứng tại chỗ.

Vân Trầm Nhã tùy tiện ném hai đoạn sáo gãy đi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Không có chuyện của người, lui ra đi.”

Đợi người trước mắt nhanh như chớp lui ra sạch sẽ, Tư Không Hạnh lúc này mới tiến lên, thấp giọng nói: “Đại công tử, phía bên Đường Ngọc kia, thuộc hạ đã phái người theo dõi.”

Vân Trầm Nhã gật gật đầu: “Phái vài tên tay chân lạnh lẽo chút.” Hẩn trầm ngâm trong chốc lát, lại thêm một câu “Ừm, rút hết những người mai phục ở khách điểm Thư gia đi, cũng không cần thêm người mới.”

Tư Không Hạnh sửng sốt.

Vân vĩ lang làm như không có việc gì, khi nói những lời này, không chút để ý đi về phía thư phòng, còn nói: “Đưa đồ ăn sáng trực tiếp đến Mai trai.”

Nói một hồi mà không có tiếng đáp lại, Vân Trầm Nhã ngừng chân, xoay người lại.

Tư Không Hạnh đang trở mắt nhìn hai đoạn sáo ngọc bị đứt lìa. Cảm thấy Lang chủ tử đang nhìn hẩn, Tư Không Hạnh vội vàng thu hồi ánh mắt, chấp tay nói: “Vây bên phía khách điểm Thư gia...”

“Sau này không cần để ý đến nữa.” Một câu nhẹ nhàng bật ra, như không có việc gì cả.

Tư Không Hạnh không dám nhìn sắc mặt của Vân Trầm Nhã. Hẩn thở hắt ra, đang tính lui xuống, bỗng nhiên lại nghe phía trước, Vân vĩ lang vừa đi vừa lầm bầm “Bùn loãng không trét được tường, hạt đào giống xấu làm sao có thể nở hoa, trên đời này, Măng Tây chỉ có thể xứng với Cải Trắng, dây mướp chỉ hợp với dưa leo, tiểu nha đầu ngốc thành gia lập thất cũng chỉ nên tìm một tên ngốc nào đó, dòng dõi hoàng gia ngàn năm truyền lại vốn chỉ thích xem náo nhiệt mà thôi...”

Thế là bao nhiêu nghi ngờ chợt như nước xối lên đầu, bỗng nhiên Tư Không Hạnh hiểu được tại sao hôm nay Vân vĩ lang dậy trễ như vậy. Có lẽ hôm qua Thư tiểu Đường đến, đã nói gì đó với Vân Trầm Nhã, chọc sới ta không thoải mái, đến nửa đêm mà vẫn không ngủ được.

Bộ xiêm y vàng tươi ngậm trong nước ba ngày quả thật phai đi thành màu vàng nhạt. Thư Đường mặc vào bộ xiêm y mới, đóa hoa mướp trên đầu bỗng nhiên trông rất có phong cách riêng, như dẹt hoa trên gấm.

Qua mấy ngày sau, cái nóng mùa hè lại giảm đi một ít, Thư Đường mặc bộ xiêm y mới đi xem mắt.

Lúc này đi xem mắt vô cùng thuận lợi, trên đường cũng chưa xảy ra sự cố gì. Công tử con nhà đảng hoàng tử tể gặp cũng không ít, Thư Đường mỗi người gặp một lần, không thể nói là tốt, cũng không thể nói là không tốt, không biết tại sao, nàng không đặc biệt xem trúng ai cả. Có lẽ là đã quen nhìn diện mạo đẹp đẽ của Vân Trầm Nhã rồi, những mặt hàng phạm tặc khác đều không lọt được vào mắt.

Kết quả là sau mấy lần xem mắt, Thư Đường không những không cảm thấy hăng hái mà ngược lại, còn có chút mệt mỏi chán chường. Mới đầu nàng không nghĩ đây là vấn đề của bản thân mình, chỉ cho là đối tượng xem mắt chỉ tạm xem được mà thôi, mãi đến khi nàng gặp Nguyễn Phượng, mới bừng tỉnh đại ngộ.

Trước khi Vân Trầm Nhã đến Nam Tuấn quốc, Nguyễn Phượng từng là Kinh Hoa thành đệ nhất mỹ nam. Mặc dù dung mạo không thể so sánh với “Thần tiên ca ca” của Thư tiểu Đường, nhưng cũng đã là lan chi ngọc thụ, phong lưu văn nhã. Trong mấy cuộc xem mắt sau này, chỉ có lần gặp Nguyễn Phượng này mới là lần đầu tiên Thư Đường nổi lên hứng chí bắt chuyện.

Sau đó, tiểu Đường Đường trở về nhà nghỉ lại. Người ta thường nói, thường được ăn ngon sẽ khiến mồm miệng trở nên kén cá chọn canh, quả nhiên, mỹ nam nhìn riết sẽ khiến cặp mắt cũng trở nên kén chọn. Cảm thấy bản thân mình càng ngày càng trông mặt mà bắt hình dong, Thư Đường lập tức sửa chữa sai lầm, tự nhắc nhở bản thân mình phải lấy tiêu chuẩn thật thà trung hậu làm mục tiêu, lấy nhân phẩm đối phương làm nguyên tắc xem mắt.

Quả nhiên, chưa đầy ba ngày kế tiếp, Thư Đường đã gặp được một người vừa mắt. Người này tên là Tô Bạch, tổ tiên ba đời đều làm quan, hẳn làm người thật dễ hòa vi quý, hiện nay đang làm chức biên tu ở Hàn Lâm viện. (biên tu: biên soạn sử sách)

Hệ thống quan chức ở Nam Tuấn quốc cũng khá giống Anh Triều quốc, chức biên tu này nếu ở Thần Châu, sẽ là cục thịt mỡ treo lủng lẳng. Nhưng Nam Tuấn quốc là một nước nhỏ, quyền hành đã sớm rơi vào tay triều thần quan lại cấp trên, chức biên tu này đây cũng chỉ là công việc hiệu chỉnh lại sách sử mà thôi. Nếu thật sự có túng thiếu, mạo danh viết chút tiểu thuyết thoại bản, cũng có thể phát tài. (thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Thư tiểu Đường biết được chức quan của Tô Bạch, cảm thấy có chút thân thiết, dù sao Thư lão tiên sinh cha nàng vẫn là một văn nhân chính cống. Còn nữa, Tô Bạch từ dáng người đến diện mạo, từ nhân phẩm đến cá tính, đều trầm ổn bình tĩnh. Một người qua đường giáp mà có khí chất như thế cũng đã phù hợp với cuộc sống tầm thường trong tương lai như mong muốn của Thư Đường rồi.

Thư Đường và Tô Bạch vài lần tương giao, tâm tư cơ bản của hai người đã xác định. Sau đó, Thư Đường cũng không xem mắt nữa, chỉ năm ba ngày lại đi ra ngoài gặp mặt Tô Bạch, nói vài câu thăm hỏi không mặn không nhạt, bàn luận một hồi, không có gì thú vị cả.

Mấy ngày nay, Thư Đường vẫn chưa đi thăm Vân Trầm Nhã. Không biết vì sao, nàng cảm thấy trước khi thành thân, bản thân mình vẫn là nên ít gặp vị Thần tiên ca ca này. Việc này cũng không thể trách nàng. Hiện nay, Thư Đường đã bỏ được tật xấu trông mặt mà bắt hình dong. Nếu lại gặp Vân vĩ lang vài lần nữa, nàng sẽ sinh ra soi mói về tướng mạo của người qua đường giáp - Tô Bạch mất, thế là cuộc hôn nhân này sẽ thất bại ngay.

Vì thế, Thư tiểu Đường cảm thấy rất có lỗi với thần tiên ca ca. Bất quá trong thời gian này, Vân vĩ lang cũng không có tới khách điểm Thư gia.

Trở lại chuyện của Nguyễn Phượng.

Nguyễn Phượng và Thư tiểu Đường đề thân không thành, nhưng hai người vẫn thường xuyên qua lại, cũng xem như là bằng hữu. Thân phận Nguyễn Phượng cũng khá tôn quý, cậu ruột là Lục Vương gia, cha mở ra tửu lâu lớn nhất Kinh Hoa thành.

Vì lúc trước đã gặp qua một nhân vật như Vân vĩ lang, nên lúc này quen Nguyễn Phượng, Thư Đường rất là bình tĩnh.

Hôm nay, Nguyễn Phượng mời Thư Đường đến Phi Như lâu uống trà đàm đạo. Thư tiểu Đường theo hẹn mà đến. Vài ngày trước đó nàng lại mua một khúc vải dệt màu xanh biếc, may thành một bộ xiêm y, theo thường lệ ngâm ba ngày trong nước. Xiêm y xuống màu trở thành màu xanh nhạt, trên đầu Thư Đường cài một dây mướp nhỏ. Thoạt nhìn, thực có vài phần phong vị tự nhiên thanh tao riêng biệt.

Thư Đường bước vào Phi Như lâu, Nguyễn Phượng đã ngồi ở vị trí thượng hạng cạnh cửa sổ đợi một hồi.

Vừa ngồi xuống, hai người hàn huyên một lúc lâu, Nguyễn Phượng cười nói: “Thật ra hôm nay Nguyễn mỗ mời tiểu Đường cô nương đến đây, là vì muốn nhân dịp giúp một người.”

Thư tiểu Đường chớp mắt mấy cái, hỏi: “Người nào a?”

Nguyễn Phượng cười rộ lên: “Không biết tiểu Đường cô nương có còn nhớ rõ Thu Đa Hỉ Thu cô nương hay không?”

Sau khi Thu Đa Hỉ đụng phải Đường Ngọc ở khách điểm Thư gia, đã kể rõ thân phận mình với Thư Đường. Khi đó, Thu Đa Hỉ tức giận nói không rõ, chỉ nói là hoãn lại chuyện đi tìm hôn phu, ngày khác lại đến thăm Thư Đường. Ai ngờ Thư Đường thành thành thật thật đợi nàng mấy ngày, cũng không trông thấy bóng dáng của nàng nữa.

Gần đây Thư Đường đang buồn bực chuyện này, nghe Nguyễn Phượng nhắc tới, vội vã gật đầu: “Nhớ, nhớ, người nói với nàng ấy, cái bàn vị trí tốt nhất của nàng ấy, từ đầu tới cuối ta vẫn để dành riêng cho nàng ấy thôi.”

Nguyễn Phượng ôn hòa cười: “Tiểu Đường cô nương tâm địa thật tốt.”

Nói xong, hấn lại bất động thanh sắc bưng ấm trà rót thêm cho Thư Đường, nói: “Chỉ là hôm bữa kể từ khi Thu cô nương về phủ liền bị cấm không cho ra ngoài. Hôm qua tại hạ ghé qua quý phủ thăm, nàng ấy ngoại trừ nhờ ta chuyển giúp lời này, còn bảo ta hỏi giùm một câu.”

“Người hỏi đi, người hỏi đi?”

Nguyễn Phượng đặt ấm trà lên bàn, giơ tay làm tư thế “mời”, nói: “Không biết Đường Ngọc Đường công tử tạm trú nơi Vân phủ, gần đây ra sao rồi?”

Thư Đường nghe xong, trong lòng không khỏi buồn bực. Nếu muốn biết tình hình gần đây của Đường Ngọc, cứ đến phủ của Vân Trầm Nhã mà xem. Tại sao lại quẩn luyến nàng mà hỏi?

Thư Đường đang muốn đáp, góc mắt đảo qua người trên đường, chợt ngăn người.

Phi Như lâu là thánh địa xem mắt nổi danh của Kinh Hoa thành. Hôm nay Vân vĩ lang nhàn rồi không yên, gọi Tư Không Hạnh cùng đi theo một đường đến đây, tính phá hoại mấy cuộc nhân duyên chơi, hồng an ủi tâm hồn tĩnh mịch của hấn mấy ngày hôm nay.

Vân Trầm Nhã dạo một vòng nhỏ trên lầu một, sau khi thấy nhiều cô nương tâm thần không yên, hấn hài lòng tiến lên lầu hai.

Có một câu tục ngữ rất ứng trên người Vân vĩ lang, chân chân thị bách thí bất sảng – đi đêm có ngày gặp ma.

Vân Trầm Nhã lên tới lầu hai, còn chưa mê hoặc được nửa cô nương nào, chính hấn đã hôn mê choáng váng sụp ngã xuống trước.

Ngồi cạnh cửa sổ, không phải tiểu Đường gốc nhà họ Thư thì còn ai?

Lại chăm chú nhìn về phía đối diện với nàng, à, người này địa vị cũng không nhỏ, chính là Kinh Hoa thành Đệ nhất mỹ nam Nguyễn Phượng công tử.

Lúc này, Nguyễn Phượng và Thư Đường cũng nhìn thấy Vân vĩ lang, hai người đồng loạt đứng dậy tiếp đón. Thư Đường gọi một câu “Vân quan nhân”, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vừa thẹn thùng vừa ngọt ngào.

Vân Trầm Nhã ngừng tại chỗ, không biết phản ứng làm sao. Tư Không Hạnh thấy thế, tính thay Lang chủ tử tìm đại một cái cớ rút lui. Ai ngờ còn chưa tìm được cái cớ nào, đã nghe Vân vĩ lang “bạch” một tiếng, xếp cán quạt lại gõ gõ trong lòng bàn tay, hai mắt cong lên: “Nguyễn công tử, tiểu Đường muội, thật khéo, thật khéo.”

Nói xong, hắn không nhanh không chậm bước lên phía trước. Đến trước bàn, cũng không khách khí chút nào mà ngồi xuống, tiện thể còn kêu Tư Không Hạnh đang đứng đực ra cách đó không xa đến ngồi xuống.

Nhất thời, cái bàn đã bị lấp đầy bốn phương tám hướng. Bốn người đều mắt to trừng mắt nhỏ.

Tư Không Hạnh xấu hổ, Nguyễn Phượng mặt mũi. Vân vĩ lang vẻ mặt xem thường, tựa như cảnh xuân tươi đẹp, tình chàng ý thiếp nơi này, nửa điểm hắn cũng chẳng thêm để vào lòng. Duy chỉ có mỗi Thư tiểu Đường rất vui vẻ a, nàng gơ tay châm một chén trà cho Vân vĩ lang, hỏi: “Vân quan nhân, sao lại tới chỗ này?”

Vân Trầm Nhã hung tợn nhìn về tên thư sinh cả gan kể bên. Hắn nâng mí mắt lên, lạnh lùng liếc Nguyễn Phượng một cái. Khi quay đầu lại nhìn Thư Đường, trong mắt đầu đầu cũng tràn đầy ý cười: “Ta à, ta đến xem mắt.”

20. Chương 20

Từ lâu, Chiêu Hòa đế của Anh Triều quốc đã muốn tìm nhi tức phụ (con dâu), thẩm định chọn lựa mãi mới được hơn mười vị tiểu thư khuê các, tất cả đều để dành cho Đại hoàng tử xem mắt. Năm ấy Anh Cảnh Hiên cũng chỉ mới mười bảy tuổi, hắn ra vẻ chẳng có gì quan trọng, xem từ trên xuống dưới, cuối cùng phán một câu.

“Dung mạo các nàng còn không đẹp bằng ta nữa là.”

Lời này vừa ra, đám khuê tú đều tan nát cõi lòng. Lúc ấy các nàng kiên cường gượng tươi cười, nhưng qua hôm sau tất cả đều che mặt rơi lệ bỏ chạy mất.

Sau chuyện đó, trong dân gian Anh Triều quốc đều đồn đãi, nói là Đại hoàng tử mọi thứ đều tốt, duy chỉ có mỗi chuyện tuyển thê tử là rất khó khăn, phàm cô nương nào cũng không lọt được vào mắt xanh của hắn, họa chẳng chỉ có thần tiên muội muội nào đó giáng trần tẩn bộ, hắn mới bằng lòng chịu cưới.

Thật ra ngày ấy tuyển tú có không ít nữ nhi con của trọng thần trong triều. Lời đồn đãi rơi vào tai triều đình, khiến một đám lão thần bảo thủ không lấy gì làm vui vẻ. Chiêu Hòa đế tuy là hoàng đế, đặc tội với người ta, cũng không còn mặt mũi nào, vì thế, từ đó về sau không hề đề cập đến việc tuyển hoàng phi nữa.

Cứ như vậy kéo dài đến khi hắn được hai mươi tuổi, bọn hạ nhân xa xa gần gần hầu hạ Anh Cảnh Hiên, có người nói hắn thích long dương, có người đoán hắn có bệnh không tiện nói ra, dù sao bọn họ chưa từng thấy qua Đại hoàng tử nghiêm túc xem trúng người nào, cũng không hề động một chút tâm tư nào về vấn đề cưới gả.

Lúc này, Vân vĩ lang nói hắn đến Phi Nhứ lâu để xem mắt, lời nói dối ngờ ngờ như thế, ngay cả Tư Không Hạnh cũng phải khịt mũi cười nhạt. Nguyễn Phượng quay đầu đi, lén quan sát cặp mắt của hắn, nhưng cũng chỉ cười mà không nói gì.

Chỉ có Thư tiểu Đường là bị lừa. Về mặt nàng kinh ngạc, quay qua trái, quay qua phải nhìn đi nhìn lại vài lần, thật thà hỏi “Vậy sao không thấy tẩu tử?”

Lúc đó Vân Trầm Nhã đang uống trà, nghe xong câu này, một ngụm trà bị sặc trong họng, thở không nổi.

Thư Đường vỗ lưng giúp hấn hết nghẹn. Sau một lúc lâu, Vân vĩ lang mới nháy cặp mắt vô tội, rầu rĩ nói: “Xem mắt thất bại.” Ngừng một chút, hấn còn nói “Vị cô nương kia không thích ta.”

Việc này còn hơn cả việc không thể tưởng tượng nổi rất nhiều. Nếu muốn Thư tiểu Đường chọn, nàng thà tin thổ ăn sói, cũng không thể tin trên đời này còn có thể có vị cô nương nào không vừa mắt thần tiên ca ca của nàng.

Vân vĩ lang bày ra một bộ dạng buồn rầu, trong buồn rầu lại mang ba phần lo lắng. Thư Đường vừa thấy liền sốt ruột, nàng xoay cả người về phía Vân vĩ lang đang ngồi, tỉ mỉ nhìn hấn, giọng vô cùng quan tâm nói: “Vân quan nhân, ngươi làm sao vậy? Cứ nói với ta đi.”

Vân Trầm Nhã thở dài một tiếng, không nói lời nào.

Thư Đường càng sốt ruột, lại đến bên cạnh hấn, nói: “Vân quan nhân, ngươi đừng nén trong lòng, ta thấy mà trong lòng cũng khó chịu.”

Nghe thế, Vân Trầm Nhã hơi vui sướng trong lòng, lúc này mới nói hươu nói vượn bịa ra một câu chuyện dung tục cũ kỹ, nói là thật ra cô nương kia cũng không phải là không vừa mắt hấn, chỉ là nhà cô nương đó gia thế hiển hách, không chấp nhận một người sa cơ thất thế như hấn, thế nên người nhà của nàng ấy mới bồng dả uyên ương, cưỡng ép chia rẽ bọn họ. Hấn đau khổ cầu xin, thế là lão cha hung ác của cô nương kia mới chịu tạm gác lại chuyện này, bảo hấn phải đi thi khoa cử, trong vòng ba năm phải đỗ Trạng Nguyên, trong vòng năm năm phải bỏ lên được cái chức Đường triều tam phẩm, lúc đó mới chịu gả khuê nữ nhà mình cho hấn.

Thư Đường lại muốn hỏi tên của vị cô nương kia. Vân vĩ lang phe phẩy cây quạt, nói là nói cũng thế, không nói cũng thế mà thôi.

Đầu kia, Tư Không Hạnh nhìn tình cảnh này, quả thật muốn nôn ra. Xưa nay mỹ nhân kế đều là vì anh hùng nan quá mỹ nhân quan. Hôm nay ngược lại, đường đường Đại hoàng tử của Anh Triều quốc, tại nơi phố phường thô tục như vậy lại thi hành mỹ nam kế với một tiểu nha đầu gốc ghêch. Giả dạng phiến muộn đáng thương để lấy lòng Thư cô nương.

Công phu hàm dưỡng của Nguyễn Phượng khá tốt, thấy tình cảnh này, không ngắt lời, cũng không tiếp lời, chỉ bình tĩnh ngồi xem.

Vân Trầm Nhã lừa lung tung một trận, cuối cùng lại than thở, nói hôm nay tới đây, cũng chỉ muốn cảm nhận không khí vui vẻ khi mọi người đến xem mắt, không ngờ là vừa đến đã cảm thấy mùi lòng “trông người mà nghĩ đến ta”.

Nói tới đây, hấn khép cây quạt lại nắm trong lòng bàn tay, một mình trầm mặc hồi lâu, sau đó Vân vĩ lang thở dài một tiếng “Đã quấy rầy rồi”, về mặt đau thương đứng dậy, bỏ đi xuống dưới lầu.

Tất nhiên là Tư Không Hạnh đi theo. Nguyên cái bàn giờ chỉ còn lại Nguyễn Phượng và Thư Đường hai người, không khí sớm đã không còn như trước nữa. Thư Đường quên bẵng đi câu hỏi của Nguyễn Phượng lúc nãy, giờ nàng như đứng trong đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ngượng ngùng cười nói: “Nguyễn công tử, ta..., ta thấy Vân quan nhân tâm tình không tốt, ta đi xem hấn một chút.”

Nói xong, nàng vội vàng thêm vào một câu “Ngày khác tái ngộ”, rồi vội vã xuống lầu rượt theo.

Dưới một gốc liễu rũ cách Phi Nhứ lầu không xa có hai người đang đứng. Sói ba đuôi xoay mặt vào gốc cây, cười hì hì nói với Tư Không Hạnh: “Ngươi có tin hay không, ta ở dưới tàng cây này đếm đến một trăm, tiểu nha đầu gốc ghêch kia nhất định sẽ rượt đến.”

Về mặt Tư Không Hạnh vô cùng bội phục nói tin.

Không lâu sau khi Thư Đường rời đi, Nguyễn Phượng trả tiền trà, rồi theo một tiểu nhị khác lên lầu ba.

Lầu ba của Phi Nhứ lầu, ngoại trừ khách quý hiếm có, rất ít người có thể lên nơi này. Vì tòa lầu này vốn là một nơi chuyên để xem mắt, nên cũng không ai có hứng thú với lầu ba.

Lầu ba bày trí cũng rất bình thường, trong phòng khách có một người đang ngồi, toàn thân mặc y phục bằng vải bố, tuổi tác khoảng độ ba mươi, dung mạo cũng rất tầm thường. Nhưng Nguyễn Phượng vừa gặp, đã cung kính chấp tay gọi: “Công tử.”

Người trong bộ y phục vải bố ngồi trước bàn gập gập đầu, hỏi: “Không hỏi ra được gì à?”

Nguyễn Phượng thở dài một tiếng, nói: “Vốn định xuống tay từ nơi Thư Đường kia, xem rốt cuộc Anh Cảnh Hiên biết được bao nhiêu về chuyện Liên Bình phù. Không ngờ còn chưa hỏi ra được nửa câu, hắn đã đến Phi Như lâu này. Tại hạ nghĩ Anh Cảnh Hiên là người quỷ kế đa đoan, nên không dám dò xét nữa.”

Người mặc bộ y phục bằng vải bố trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng hắn có nhìn ra thân phận của Thư Đường hay không?”

Nguyễn Phượng sửng sốt, lắc đầu nói: “Có vẻ không giống như hắn đã nhìn ra.” Suy nghĩ trong chốc lát, hắn lại nói “Nhưng Anh Cảnh Hiên này hành động vô cùng khó lường, tại hạ cũng đoán không ra tâm tư của hắn.”

Người trong bộ y phục bằng vải bố lại suy tư một hồi, bèn nói: “Nếu đã như thế, hắn bất động thì chúng ta sẽ dẫn rấn ra khỏi hang. Chuyện của Thu Đa Hỉ và Đường Ngọc không cần quan tâm nữa, đỡ phải cùng hắn đối đầu trực tiếp, cứ xuống tay từ phía Thư Đường đi.”

Nguyễn Phượng vâng dạ rồi rời đi. Người trong bộ y phục bằng vải bố ngồi tĩnh tọa trước bàn một lúc lâu, đột nhiên giơ tay phất lên bàn một cái, toàn bộ ấm tách trà đều rơi xuống đất vỡ tan tành, mà vẻ mặt của hắn vẫn không mấy may thay đổi.

Sau cuộc gặp ngày ấy với Nguyễn Phượng ở Phi Như lâu, Thư tiểu Đường về nhà suy nghĩ lại, cảm thấy mình nửa đường bỏ của chạy lấy người thực là không đúng. Qua vài ngày, nàng viết một bức thư tạ lỗi, tự mình đưa đến phủ của Nguyễn Phượng. Lúc đó Nguyễn Phượng không có ở nhà, Thư Đường cũng không vào trong phủ ngồi đợi. Nàng kiếm cớ nói là phải về nhà, trên đường về đi ngang qua một vườn đào.

Cuối mùa hạ, quả đào trên cây đều chín lựng, vừa to tròn vừa hồng mọng. Thư tiểu Đường nhìn mà chảy nước miếng, nàng nhìn trái nhìn phải một hồi, thấy không có ai, bèn tiến lên hái được năm, sáu quả giấu vào trong váy, sau đó bỏ chạy.

Chạy được một đoạn đường, Thư Đường cảm thấy lương tâm cắn rứt. Nàng nghĩ nghĩ, lại vui vẻ quay trở lại, đặt được gốc cây vài đồng tiền, sau đó mặt mày sợ hãi mà chuồn mất.

Đi tới đi lui như thế một hồi, cuối cùng khi Thư Đường trở lại khách điếm đã là buổi chiều. Nàng giấu mấy quả đào vào trong ngực, gục đầu xuống như một tên trộm, lén lút đi ra sau hậu viện.

Thình lình trên vai bị vỗ một cái, Thư tiểu Đường tức thì cả kinh nhảy dựng lên, quả đào trong lòng cũng lập tức rơi xuống. Chỉ thấy một thân ảnh hiện lên trước mắt, Thu Đa Hỉ trong một bộ xiêm y xinh đẹp vừa lúc bắt được mấy quả đào.

“Người sao thế, mới vừa rồi ta và Vân công tử gọi mấy tiếng, người cũng không nghe?” Thu Đa Hỉ nhìn mấy quả mật đào thơm ngon, cũng không thèm lau rửa, lập tức cầm một trái lên ăn.

Thư Đường nghe xong, nhìn lại về hướng Thu Đa Hỉ vừa tới, quả nhiên Vân Trầm Nhã đang cười tủm tỉm ngồi ở đó.

Thư tiểu Đường đoạt lại một quả đào trong lòng Thu Đa Hỉ, tiến lên đưa cho Vân Trầm Nhã, nói: “Ta hái trên đường, người ném thử xem?”

Vân vĩ lang được món bở, cũng không khách sáo, cầm quả đào xoay tròn trong tay.

Thư Đường còn vội vàng nói: “Sau khi ta hái có để lại tiền, Vân quan nhân người cứ yên tâm đi.”

Vân Trầm Nhã nghe thấy liền cười rộ lên. Hắn đặt quả đào lên bàn, nói với Thư Đường: “Hôm nay ta đến là để đáp tạ người ngày đó đã an ủi ta.” Hắn đề cập đến là chuyện hôm nọ ở Phi Như lâu, lúc đó Thư Đường từ trong lâu rượt theo, tổn một đồng nước miếng an ủi hắn cả buổi chiều.

Thư Đường nghe thấy, không khỏi ngượng ngùng cười cười.

Vân vĩ lang lại lấy ra một hộp gấm, đẩy đến trước mặt Thư Đường, nhẹ giọng nói: “Quà tạ lễ.”

Thư tiểu Đường hồ nghi mở hộp gấm ra. Bên trong rõ ràng là cây sáo ngọc nhỏ lúc trước, nhưng chính giữa cây sáo nhỏ là kim phiến đồng ti, xem ra là để nối lại chỗ bị nứt.

Thấy Thư Đường nhìn mình với vẻ mặt kinh ngạc, Vân Trầm Nhã ho khan một tiếng, sờ sờ mũi, nói: “Đúng vậy, là cây sáo ngọc trước đây. Mặc dù bị gãy qua, nhưng giờ được nối lại khá tốt. Ta đã thử rồi, âm điệu cũng không khác gì lúc trước cả.”

Có những chuyện hần không nói ra. Ví dụ như, hần biết, nếu lại mua ngọc làm ra một cây sáo khác tặng cho Thư Đường, theo tính cách của Thư tiểu Đường, nhất định sẽ nhận lấy, nhưng cũng nhất định sẽ trả tiền lại cho hần. Ví dụ như, ngày đó, hần được Thư Đường an ủi một trận, đêm đó trở lại phủ, ma xui quỷ khiến thế nào liền gọi hạ nhân toàn phủ dậy, đốt đèn thắp đuốc đi tìm cây sáo bị hần bẻ gãy làm hai đoạn kia. Ví dụ như, dùng kim phiến đồng ti nối lại hai đoạn gãy của cây sáo kia, số bạc bỏ ra để hoàn thành chuyện này, thật ra là đủ để mua đến ba cây sáo ngọc mới, vì cửa hàng nối ngọc này, đặt ở chỗ tay nghề tinh xảo.

Thư Đường sờ sờ lên cây sáo ngọc, lại lướt qua mảnh kim loại kia. Không biết vì sao, tim của nàng đập thật nhanh, bên tai cũng hơi bị nóng lên. Sau một lúc lâu nàng vẫn không nói chuyện, lại ngẩng đầu nhìn vào mắt Vân Trầm Nhã, bỗng nhiên cảm thấy bối rối, tay chân thừa thãi không biết để ở đâu, đôi mắt cũng không biết phải nhìn về hướng nào.

Đang lúc không biết phải làm sao, nàng đành phải quay đầu nhìn nhìn Thu Đa Hỉ. Thu Đa Hỉ vẫn còn đang tập trung tinh thần gặm đào.

Thư Đường lại trầm mặc quay đầu sang, đóng hộp gấm lại ôm vào trong ngực, nói: “Đa tạ Vân quan nhân.” Nói xong, nàng lại vươn tay, đẩy quả đào trên bàn đến trước mặt Vân Trầm Nhã, giống như để đáp lễ lại.

Hai người đều có chút không được tự nhiên. Vân Trầm Nhã rút quạt ra, ra sức mà quạt. Sau khi đầu óc thanh tỉnh một chút, hần mới nói: “A, đúng rồi, ta mới vừa nghe Thu cô nương nói, hôm nay nàng ấy tới đây là có chuyện quan trọng muốn tìm chúng ta.”

Lúc này, Thu Đa Hỉ cũng đã gặm xong quả đào. Nghe Vân Trầm Nhã nhắc tới chính sự, nàng vội vàng chạy tới, vỗ mạnh lên bàn một cái, lớn tiếng nói: “tiểu Thư, Vân công tử, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Vừa mở miệng, một họng đầy lông đào của nàng đã văng lên đầy mặt hai người. Thu Đa Hỉ thấy thế cũng có chút ngượng ngùng, nàng nghiêm mặt rút khăn lau miệng, môi ngậm lại nói một cách khó nhọc: “tiểu Thư, hôm qua ta vừa được cha ta thả ra đã nghe người ta nói Đường Ngọc xảy ra chuyện. Ta chạy tới ngoại ô Đông thành xem, người đoán thử coi? Hần ấy vậy mà, ấy vậy mà thích một nam nhân như thế!”

Sói ba đuôi bí hiểm phe phẩy quạt.

Thư Đường nghe xong, khó hiểu hỏi: “Như thế là thế nào?”

Thu Đa Hỉ căn bản không có trả lời nàng, lại duỗi tay đập lên bàn một cái, vô cùng phẫn hận: “Lúc đó ta đã nói với hần, ta nói, cho dù hần có muốn làm đoạn tay áo, cũng không thể coi trọng loại mặt hàng như thế này a. Ta giận hết sức, muốn dẫn hần đi. Nhưng hần lại cố tình không chịu đi theo ta, nói muốn chờ Vân công tử đến, hần mới có thể rời đi. Ta nghĩ hần thật tâm coi trọng Vân công tử, nhưng lại tìm không được chỗ ở của Vân công tử, đành phải đến đây tìm người. Nào ngờ may mắn, mới đây đã gặp được hai người các người.”

Nói xong, nàng vừa túm lấy Thư Đường kéo đi, vừa kêu gọi Vân Trầm Nhã đang sắc trà bên cạnh “Cứu người như cứu hỏa, chúng ta mau chạy đến thành Đông xem đi.”

21. Chương 21

Vở kịch ở ngoại ô thành Đông đúng là một trò hề.

Diệp tiểu Bảo khóc lóc âm ỉ đòi thắt cổ, Đường Ngọc bị buộc không còn cách nào khác, bản thân hấn lại nhảy sông trước. Lúc Vân Trầm Nhã vớt Đường Ngọc từ dưới sông lên, Đường nhị thiếu gia đã nửa chết nửa sống.

Lúc này, Đường Ngọc nằm trên giường đang ú ớ lằm rằm vắng tục. Thu Đa Hỉ kê sát tai vào nghe, nhưng vẫn không thể nghe ra cái gì, bèn kéo Thư Đường vào trong thôn hỏi thăm.

Thật ra chuyện này nói đến cũng chỉ là hiểu lầm. Trước đó vài ngày, Đường Ngọc không biết nghe tin tức từ đâu, nói là ở ngoại ô thành Đông có người biết thuật dịch dung. Vì Phương Diệc Phi rất am hiểu về thuật dịch dung, Đường Ngọc mới chắc mẫm người này chính là Phương Diệc Phi. Hấn thu thập hành lý, tính đến ngoại ô ở mấy ngày, khuyên bảo “Phương Diệc Phi” về nhà. Không ngờ khi đến lại thấy tên quý “Phương Diệc Phi” này khẩu vị hơi bị nặng, cải trang thành bộ dáng bất nam bất nữ.

Đường Ngọc cũng là một người thật thà, thấy “Phương Diệc Phi” như vậy, tuy rằng kinh hãi, nhưng càng thêm tin tưởng bộ dáng yêu quý này của hấn nhất định là dịch dung ra. “Phương Diệc Phi” khi đó cũng thật là dụ ngoạn, Đường Ngọc hỏi cái gì, hấn đáp cái nấy. Đường Ngọc bảo hấn theo mình về nhà, hấn nói cũng được. Đường Ngọc nói lão bà người đi khắp nơi tìm người, việc đã đến mức này rồi thì người hãy ngoạn ngoạn quay về chấp nhận cuộc hôn nhân này đi, “Phương Diệc Phi” nghe xong, khuôn mặt đỏ bừng, nói Ngọc nhị người thật là xấu.

Bình thường Phương Diệc Phi dịch dung, tính cách và thói quen cũng sẽ thay đổi theo. Lúc đó Đường Ngọc chỉ nghĩ là hấn nhập vai diễn quá đạt, cũng không quá chú ý đến lời nói cử chỉ của “Phương Diệc Phi” này. Đến đêm, “Phương Diệc Phi” đề nghị muốn nâng ly rượu chúc mừng hai người gặp lại. Đường Ngọc ngẫm lại, cảm thấy hai người mấy tháng không gặp, cũng nên chúc mừng, chúc mừng, thế là cùng “Phương Diệc Phi” uống rượu.

Uống một cái là tới thiên hôn địa ám luôn. Qua hôm sau, Đường Ngọc tỉnh lại, chỉ thấy một nam tử trần truội đang ngủ bên cạnh. Nam tử này khi ngủ, bộ dáng trông rất ngây thơ. Đường Ngọc cảm thấy hồ nghi, liền đến bóc da mặt của hấn ra. Có bóc mới biết hấn đã nhận sai người.

Khi đó, Đường Ngọc vô cùng kinh hoảng. Hấn thật cẩn thận mặc áo mang hài, đang định bỏ chạy, lại bị nam tử trên giường kia bắt được. Nam tử này tóm chặt lấy Đường Ngọc, trước mặt mọi người, bắt đầu khóc lóc âm ỉ, nói đêm qua tuy rằng hai người còn chưa được việc, nhưng tốt xấu gì Đường Ngọc cũng đã hứa hẹn với hấn, còn nói muốn dẫn hấn về nhà.

Mãi đến lúc này, Đường Ngọc mới biết nam tử này tên là Diệp tiểu Bảo. Mà mẫu thân của Diệp tiểu Bảo chính là một hạ nhân trong phủ của Vân Trầm Nhã.

Người trong thôn vốn không qua lại với Diệp tiểu Bảo, mặc hấn âm ỉ như thế nào, cũng không ai nói giúp giùm hấn. Sau đó, không biết từ khi nào, trong đám đông có vài gương mặt lạ nhảy ra, có tên đóng vai mặt đỏ, có tên đóng vai phản diện, vừa nói Đường Ngọc bội tình bạc nghĩa không chịu trách nhiệm, lại vừa nói Đường Ngọc là hy sinh bản thân mình, vì người trong trấn mà giải quyết tai họa. Mấy người này nói càng lúc càng hăng hái bừng bừng, dần dần, người trong thôn cũng ồn ào theo, chửi bậy theo. Âm ỉ đi âm ỉ lại, cuối cùng kết luận - không cho Đường Ngọc đi.

Đường Ngọc mặc dù thật thà, nhưng cũng không ngu ngốc. Hấn nhìn thấy tình cảnh này, liền đem sự tình trước sau trong ngoài suy nghĩ thấu đáo lại một lượt từ đầu đến cuối, cuối cùng ra được một cái kết luận - đây là một chiêu ngáng chân của Vân vĩ lang. Hiểu ra vấn đề, Đường Ngọc liền lập tức vô cùng tuyệt vọng. Hấn biết đã rơi vào tay Vân Trầm Nhã rồi là nhất định sẽ chạy không thoát, bèn tìm một góc tối ngồi buồn rầu âm ức, vẻ mặt như chết rồi. Mãi cho đến khi mọi người âm ỉ xong, hấn mới chạy đến đám đông, tóm lấy một gương mặt mới đóng vai phản diện vừa rồi, hỏi: “Nếu hôm nay ta bỏ chạy, hấn làm sao mà bắt ta?”

Gương mặt mới này là một thủ hạ của Vân vĩ lang, nghe Đường Ngọc hỏi như vậy, gương mặt mới liền thành thành thật thật đáp: “Đại công tử nói, nếu hôm nay Đường công tử bỏ chạy, sẽ...” Hấn lấy tay chìa vào Diệp tiểu Bảo đang thẹn thùng đứng đó “Trang điểm cho hấn xinh đẹp hơn, sau đó dẫn hấn về Lâm Nam gặp hương thân phụ lão ở cổ hương của Đường công tử...”

Đường Ngọc nghe xong những lời này, ngay cả hơi để nói cũng không còn, đành ráng gương hít vào thở ra ba ngụm mới không bị ngắt xỉu, sau khi nghẹn một lúc lâu, bật ra được một câu: “... vậy ta ở lại đây là

được rồi.”

Thu Đa Hỷ và Thư Đường ở trong thôn trấn nghe đồn đãi như thế, tình tiết vô cùng sống động chân thật. Nhưng nghe người ta đồn, thiếu vai phụ đặc sắc là vị Vân vĩ lang, nên mức độ thú vị của câu chuyện bị giảm bớt, ngược lại, nghe có vẻ hơi bị hoang đường.

Thu Đa Hỷ ngồi xổm bên bờ sông, vừa ném những viên đá cuội xuống sông vừa thở dài: “Hắn ở đây không thoải mái, nên trở về sớm một chút a, có cần phải để ý phụ trách gì đó đối với tên Diệp tiểu Bảo kia hay không chứ? Giờ thì tốt rồi, hai người âm ỉ đến trời long đất lở, hẳn lại nhảy sông nữa chứ...”

Thư Đường cũng không biết trả lời làm sao. Mới vừa nghe các vị hương thân trên trấn nói, giữa trưa hôm nay Diệp tiểu Bảo lại quây Đường Ngọc nữa, uy hiếp nói muốn tự sát cho hắn xem. Hai người cãi nhau đến bờ sông, Đường Ngọc bị âm ỉ chịu không nổi, đột nhiên đâm đầu xuống sông, muốn đi trước một bước cho rồi.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Thư Đường nói: “Ta thấy, chuyện này là tại hai ta.” Thu Đa Hỷ “A?” một tiếng. Thư Đường ngồi xuống cạnh bờ sông, bẻ hai nhánh cỏ lau ngấm nghía, lại nói: “Lần trước hai ta ở sau hậu viện, mắng Đường Ngọc một trận, người còn nhớ không?”

Thu Đa Hỷ gật đầu tỏ vẻ nhớ rõ.

“Ta cân nhắc kỹ lưỡng một hồi, thấy con người Đường Ngọc mặc dù không được tốt, nhưng cũng không phải là hạng xấu xa. Dù sao lúc trước hắn giả trang thành Thang Quy ở lại khách điểm của bọn ta, cũng thật thật thà thà, không gây ra chuyện ác gì. Ta nghĩ hôm đó hai ta mắng hắn quá ác, hắn nghĩ lại, muốn lấy công chuộc tội. Người và hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hẳn nghe nói trong thôn trấn ở ngoại ô thành Đông này có người giống Phương Diệc Phi, nên muốn tìm giùm người.”

Thu Đa Hỷ nghe xong, cặp mắt chớp chớp liên hồi, một lúc sau mới hỏi: “Người nói thật chứ?”

Thật ra khi Thư Đường kể lại chuyện này, tự dừng trong lòng nhớ lại. Lúc trước, phụ thân của nàng - Thư Tam Dịch đã nói “Thang Quy” dường như mắc phải chứng bệnh tương tự đối với tiểu thư nhà nào đó, xem tình hình hôm nay, Đường Ngọc này có lẽ là thâm phải lòng Thu Đa Hỷ, cho nên mới vội vã đến đây tìm hôn phu giúp nàng ấy.

Thư Đường cứ như vậy tự cho là đúng, hết sức chân thành gật đầu nói: “Thật, ta thấy hắn rất tốt đối với người.”

Hiểu được ý tứ của Thư Đường, Thu Đa Hỷ tự suy xét trong chốc lát, lại vươn tay ra chọc chọc tay Thư Đường, hỏi: “Người cũng thấy hắn thâm thích ta ?”

Thư tiểu Đường gật gù đầu.

Thu Đa Hỷ lại suy tư một lát, vô cùng buồn bực: “Thật ra mà nói, con người Đường Ngọc cũng rất tốt. Mặc dù tính tình quá mức khô khan, tuy làm việc chăm chỉ, mạnh khỏe phóng khoáng, nhưng không thể văn tài phong lưu bằng Diệc Phi.” Thu Đa Hỷ mặt nhăn mày nhú, bĩu môi mếu máo “Thôi thì vậy đi, Đường Ngọc võ công không giỏi, hiện nay lại gặp nạn, thiếu người bảo vệ. Gần đây ta cũng tìm không ra Diệc Phi, nhàn rồi không có gì làm, vậy cố mà bảo vệ hắn một chút. Dù sao hắn thâm thương trọng nhớ ta, đây cũng là một ân tình. Ta chỉ có thể đền đáp lại phần ân tình này của hắn, mới có thể thanh thản yên tâm mà gả cho Diệc Phi.”

Thu Đa Hỷ nói xong, tâm tình liền thoải mái lên rất nhiều. Nàng đứng dậy vỗ vỗ quần áo, kéo lấy Thư Đường. Hai người đồng lòng đi về phía căn phòng của Đường Ngọc.

Lại nói lúc này, trong căn phòng của Đường Ngọc chỉ có hai người, một là Đường nhị thiếu gia vừa tỉnh lại đang lửa giận ngập trời, hai là Vân vĩ lang đang phe phẩy quạt ngấm gió mát trắng thanh. Hai người nhìn nhau, không nói lời nào. Đường Ngọc ăn phải rùa đen một trận như vậy, nay kẻ thù ngay tại trước mắt, báo thù là chuyện tất nhiên phải làm. Nhưng trong lòng hắn hiểu được, nếu đấu trực tiếp với Vân Trầm Nhã, bản thân hẳn nhất định là đấu không lại.

Giây lát sau, Đường Ngọc không một lời chất vấn, cũng không tranh cãi âm ỉ, chỉ gục đầu xuống thu dọn sạch sẽ quần áo tất vớ, lẳng lặng trùm mặc. Vân Trầm Nhã thấy động tác này của hắn ngoài dự kiến, liền

ngồi một bên hứng thú quan sát. Đường Ngọc sửa sang quần áo lại xong xuôi đâu đó, nói với Vân Trầm Nhã rằng hẳn thấy buồn bực khó chịu, muốn Vân vĩ lang cùng hẳn đi ra ngoài dạo một chút.

Hai người một đường ra khỏi phòng. Trong thôn trấn, nhà tranh vách ngói hai ba nơi, lại có con sông uốn lượn, cây cối xanh rì, cảnh sắc hài hòa. Lại đi thêm một đoạn nữa, thấy một cái chợ nhỏ, có xay bột, có giết heo, có bán thức ăn, mọi thứ đều đủ cả.

Đường Ngọc không có chủ ý là đi đâu, cứ đi, đi mãi cho đến khi nhìn thấy đầu chợ bên kia xuất hiện thân ảnh của Thư Đường và Thu Đa Hỉ, hẳn mới chậm rãi dừng chân lại. Vân vĩ lang khó hiểu, cũng dừng lại theo. Chỉ thấy Đường Ngọc đột nhiên nở nụ cười, nói với Vân Trầm Nhã: “Giả bộ, không phải người thích giả bộ sao? Không phải người nói với tiểu Đường và Đa Hỉ là bản thân người không có võ công sao...”

m cuối kéo dài ra, Đường Ngọc nhổ ra một cây gậy của cửa hàng kế bên, hung hăng đập vỡ cây cột của quán, nghiêng răng nghiêng lợi: “Có bản lĩnh thì người dùng võ công đánh ta trước mặt các nàng ấy đi, nếu không, đợi lão tử lấy cây gậy này đập chết người nha!”

Đây là cái gọi là con thỏ bị ép quá cũng biết nổi nóng mà cắn người. Đường Ngọc nói xong, cầm cây gậy đập lên người Vân vĩ lang.

Vân Trầm Nhã cuống quýt nhảy dựng lên tránh thoát, cái khó ló cái khôn hô to lên một tiếng: “Người chờ một chút, aizz, người chờ một chút đã, ta nói với người chuyện này.”

Thật ra Đường Ngọc vốn không muốn dừng lại, nhưng hẳn nghe thấy giọng Vân Trầm Nhã có chút đứng đắn, động tác không khỏi chậm lại.

Sự thật chứng minh, đối phó một con sói ba đuôi thật không nên nhẹ tay một chút nào a. Vân Trầm Nhã thừa dịp này, vội vàng lách mình trốn phía sau một cửa hàng bán thịt heo. Đường Ngọc phát hiện bị trúng kế, thâm nghĩ không tốt, lại vung gậy lên, ào vào giết chóc.

Ai ngờ, nửa khắc sau, cũng là Đường Ngọc vẽ mặt kinh hãi lui ra từng bước một.

Không biết từ khi nào Vân Trầm Nhã lượm được một con dao mổ heo, lưỡi dao còn nhều nhão máu heo từng giọt từng giọt rơi. Hẳn cầm con dao trong tay, vừa thảnh thơi vui vẻ bước ra ngoài, vừa cười hì hì nói với Đường Ngọc: “Ồi, bị đánh sợ đến mức không muốn sống nữa. Ta chính là người không biết võ công, ta bị bức quá hóa liều chém lung tung không được sao?”

Nói xong, hẳn liếc mắt thấy Thư Đường và Thu Đa Hỉ sắp đến gần, lại hất hất cằm về phía Đường Ngọc, vẽ mặt khiêu khích: “Người tới đây đi a, tới mà đánh ta nè.”

Cho thấy, giờ phút này Đường Ngọc đã bị sự vô sỉ của Vân vĩ lang làm cho kinh sợ. Hẳn đứng đực tại chỗ, khóe miệng không ngừng run rẩy, ra sức hít vào thở ra mà vẫn không hết giận.

Hai người giằng co một hồi. Bỗng dưng, Vân Trầm Nhã biến sắc, bày ra bộ dáng đứng đắn. Hẳn vút con dao bên đường, giọng nhẹ nhàng lại nghiêm túc: “Tốt xấu gì hôm nay Thu cô nương cũng đã trăm cay nghìn đắng đến đây muốn mang người về, người mới gặp có chút sự cố đã suy sụp mà coi thường mạng sống của mình? Như thế cũng được, nếu người muốn đâm đầu xuống sông tự vẫn, chi bằng ta một đao giải quyết người cho rồi đi.”

Mới vừa rồi, người trong trấn còn nhìn thấy cảnh giương cung bạt kiếm, chưa dám xúm lại gần xem. Mãi đến khi Vân Trầm Nhã ném dao đi, bọn họ mới lục tục chạy lại, người ngăn cản nhào lên ngăn cản, kẻ khuyên can ulla vào khuyên can. Vân vĩ lang tự nhiên có nguyên nhân ném dao đi khi Thư Đường và Thu Đa Hỉ đến.

Thư Thu hai người thấy tình cảnh này, cuống quýt chạy tới khuyên giải, an ủi Vân Trầm Nhã. Vân vĩ lang thấy bậc thang đã được hạ xuống, sau khi được trấn an vài câu, cũng rộng lượng “hết giận”.

Đường Ngọc vốn không muốn nhân nhượng, nhưng vì hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây, một người tính tình luôn luôn bạo ngược hay xen vào chuyện người khác như Thu Đa Hỉ, lúc này cũng không quả trách hẳn. Chỉ lẳng lặng giúp hẳn bỏ gậy gộc xuống, dường như còn nói vài câu an ủi cho hẳn thoải mái.

Cứ như thế, bốn người mang tâm tư khác nhau, tính lên đường trở về Kinh Hoa thành.

Vốn chuyện này đến đây là chấm dứt. Ai ngờ lúc bọn họ ra khỏi thôn trấn, lại gặp được thím Diệp và Diệp tiểu Bảo. Thím Diệp không biết sự tình, chỉ nghĩ con mình khi dễ bằng hữu của Vân đại công tử. Bà nơm nớp lo sợ túm lấy Diệp tiểu Bảo đến đầu trấn xin lỗi Vân Trầm Nhã.

Lúc đó mặt trời chiều ngã về phía tây, dòng sông lững lờ trôi làm nổi bật lên khuôn mặt hết sức xinh đẹp của Thư Đường. Nhưng khuôn mặt dễ nhìn như vậy, không phải ai thấy cũng đều cảnh đẹp ý vui. Diệp tiểu Bảo vừa thấy Thư Đường, liền hoảng sợ trừng lớn cặp mắt. Đột nhiên, hần giầy thím Diệp ra, dồn sức chạy về hướng Thư Đường.

22. Chương 22

Mắt thấy Diệp tiểu Bảo sắp đâm sầm tới, Vân Trầm Nhã dưới tình thế cấp bách, một tay ôm Thư Đường, gót chân điểm nhẹ, vọt lui về sau hơn mười bước. Mọi việc xảy ra quá đột ngột, ba người còn lại đều chưa kịp phản ứng.

Thư Đường ngẩn người nằm trong lòng Vân Trầm Nhã, kinh ngạc nghe hắn nói: “Tiểu Đường muội, người nhìn kia.”

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp tiểu Bảo đuổi tới nửa đường, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống liên tục dập đầu. Thím Diệp vài lần tiến lên kéo hắn lại, nhưng đều bị hần giầy ra, ngoài miệng ọ ẹ ư ử, cũng nghe không rõ hắn đang nói cái gì.

Thu Đa Hỉ và Đường Ngọc đứng chờ người ra bên cạnh. Thư Đường thấy cảnh này cũng có chút kinh hoảng. Nàng trừng lớn đôi mắt không biết làm sao, đành phải hồ hởi: “Vân quan nhân...”

Vân Trầm Nhã phảng phất như không nghe thấy. Đôi mày hắn hơi xoắn lại, đứng tại chỗ nhìn trong chốc lát, một tia sáng mãnh liệt thoáng lướt qua đôi đồng tử đen của hắn. “Lên xem thử xem sao.” Giầy lát sau, hắn nói với Thư Đường như vậy.

Thư tiểu Đường có chút do dự. Diệp tiểu Bảo tuy có bệnh điên, nhưng ngày thường ngoại trừ hơi bị diêm dúa lờ lợc một chút, lời nói cử chỉ cũng coi như bình thường. Nhưng bộ dáng hắn lúc này như hoàn toàn mất thần trí, thật sự là quý dị không nói nên lời.

Nhưng mà, không đợi Thư Đường lên tiếng trả lời, Vân Trầm Nhã đã nắm tay nàng tiến lên, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, cứ đi theo phía sau ta.”

Hai người cùng nhau đến gần. Diệp tiểu Bảo dập đầu càng lúc càng dồn dập, mi tâm xuất hiện vết máu loang lổ, ngay cả mũi cũng bị vỡ. Đợi Thư Đường đến gần hắn chưa được nửa trượng, bỗng nhiên Diệp tiểu Bảo hét thảm một tiếng, nhào vào trong lòng thím Diệp run rẩy cả người.

Thím Diệp vừa trấn an con vừa nói năng lộn xộn xin lỗi Vân Trầm Nhã. Trong bốn người, ngoại trừ Vân vĩ lang điệu bộ như có chút suy nghĩ, ba người còn lại chỉ biết ba mặt nhìn nhau. Qua nửa ngày, Vân Trầm Nhã đột nhiên tiến lên, ngồi xổm xuống nhìn nhìn chỗ Diệp tiểu Bảo dập đầu xuống vừa rồi, trong lòng như hiểu ra chuyện gì. Hắn lập tức hỏi lại thím Diệp: “Trước đây Diệp công tử cũng như vậy?”

Thím Diệp nhất thời không thể phản ứng, chỉ mơ hồ nói không rõ là Diệp tiểu Bảo không phải cố ý, cầu Đại công tử đừng trách tội. Vân Trầm Nhã lại kiên nhẫn từng chút từng chút một hỏi vấn đề lại một lần nữa. Lúc này thím Diệp mới nói: “Đứa nhỏ này vẫn có chứng bệnh điên, nhưng phát bệnh như vậy, tổng cộng chỉ có ba lần thôi. Hai lần trước xảy ra cách nay đã lâu, ta tưởng hắn đã khỏi rồi, ai ngờ hôm nay lại tái phát.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, chỉ nói: “Dẫn hắn về Vân phủ dưỡng bệnh đi, bệnh điên này phải tĩnh tâm, ở lại ngoại ô không phải là biện pháp tốt.”

Thím Diệp liên tục đáp tạ. Vì con nhà mình mạo phạm người ta, bà cũng không tiện ở lâu, viện cớ là phải thu thập hành trang, túm lấy Diệp tiểu Bảo lôi đi. Vân Trầm Nhã thấy bọn họ rời khỏi, nháy mắt ra hiệu,

lập tức cách đó không xa liền có hắc y nhân đuổi theo.

Đến tận lúc này, ba người bọn Thư Đường mới kịp phản ứng lại. Trước tiên là nói về Thu Đa Hỉ. Mới vừa rồi trong tích tắc Vân Trầm Nhã hiển lộ kinh công lui về sau hơn mười bước, khiến nàng ta vô cùng thần phục. “Người biết võ công?” Nàng hỏi.

Nhưng Vân Trầm Nhã cũng không trả lời. Khi hắc y nhân quay người lại, sắc mặt trầm như nước, liếc mắt nhìn Thư Đường một cái, ánh mắt lộ ra vài phần sắc bén. Thư tiểu Đường nghe Thu Đa Hỉ hỏi xong, trong lòng cũng nổi lên nghi ngờ. Lúc cuối xuân đầu hạ, hai người ở đầu đường bị một đám đám thuê chém mướn đuổi giết. Thần tiên ca ca nhà nàng rõ ràng là tay trời gà không chặt còn phải nhờ nàng bảo vệ. Nhưng mới vừa rồi, thân hình nhanh nhẹ như chim cũng chính là hắc y nhân.

Vân vĩ lang không nói lời nào, Thư tiểu Đường cũng không nói chuyện. Hai người giữ lấy chừng mực. Qua một lát sau, Vân Trầm Nhã nói: “Đi thôi.” Thư Đường khó chịu “Ừ” một tiếng.

Vân Trầm Nhã lại liếc nhìn nàng một cái, xoay người đi, mở quạt ra phe phẩy, ngẩng đầu lên, vẻ mặt như không có chuyện gì đi về phía trong thành. Thư tiểu Đường đi theo phía sau hắc y nhân, chấp tay sau lưng, gục đầu xuống, mím môi lại, điệu bộ như bà cụ non không quan tâm đến thế sự.

Lúc này bốn phía đã là hoàng hôn, trong thành đèn đuốc sáng choang. Thu Đa Hỉ nhìn hai người không hề hé răng đi phía trước, tâm tình vô cùng phức tạp. Nàng chọc chọc cánh tay Đường Ngọc, hỏi: “Người nói, đang yên đang lành, bọn họ bày đặt làm trò gì vậy a?”

Về mặt Đường Ngọc cũng như đang suy nghĩ chuyện gì đó sâu xa lắm, không trả lời lại Thu Đa Hỉ. Thu Đa Hỉ lại hỏi một lần nữa, Đường Ngọc vẫn không để ý đến nàng.

Từ trước Thu Đa Hỉ và Đường Ngọc, Phương Diệc Phi ba người cùng chơi đùa một chỗ, võ công của nàng cũng không kém, còn giỏi hơn cả Đường Ngọc. Mỗi khi gặp chuyện gì không trôi chảy, Thu Đa Hỉ liền lấy Đường Ngọc ra làm nơi trút giận. Đường nhị thiếu gia là một người hiền lành, không những đợi nàng hết giận, đợi nàng mắng mỗ xong, còn không hề đứng sai mà nói lời xin lỗi với nàng.

Hôm nay Đa Hỉ cô nương bị xem nhẹ, thập phần tức giận, bệnh cũ lại tái phát. Nàng kiễng chân đạp lên ót Đường Ngọc một cái, mắng nói: “Ta kêu mà người dám phân tâm, kêu mà người dám không để ý gì tới ta, ta rửa người về sau cưới phải ngoại bà của sói!”

Ai ngờ Đường Ngọc trúng một đạp, thân hình lảo đảo về phía trước, vừa đứng vững lại đã chìm vào suy nghĩ nữa. Thu Đa Hỉ cảm thấy rất thú vị, vừa đi, vừa tò mò nhìn hắc y nhân. Ánh hoàng hôn phớt qua khuôn mặt nhìn nghiêng của Đường Ngọc trông hết sức anh tuấn. Thu Đa Hỉ nhìn một hồi lâu rồi nói với hắc y nhân: “Hắc hắc hắc, không phải nói chứ, con người người tuy vô dụng, nhưng lúc này cau mày nghiêm túc như vậy, thật rất dễ xem a.”

Đường Ngọc vẫn không đáp lời nàng. Thu Đa Hỉ một mình nhàm chán, nói như mắc bệnh. Nàng hứng chí bưng bưng nói: “Bất quá ta thấy, nam nhi là phải có khí khái của nam tử. Giống như Diệc Phi vậy, vị trí Mục Đông vương chỉ chờ hắc y nhân vào thôi, thường ngày chỉ thấy hắc y nhân bận chuyện chính sự. Điều này nói lên cái gì? Điều này nói lên hắc y nhân là người có trách nhiệm. Nếu không, cứ như người loại người trên vai chả có trách nhiệm gì lớn lao cả, chỉ bằng người hoa tâm một chút, phong lưu một chút, cả đời dây dưa chốn thanh lâu, không bệnh hoa liễu chết thì quyết không ngừng a!”

“Nhìn lại người mà xem, người hiện nay ra sao? Gia nghiệp tiền tài ở Lâm Nam đều do thúc thúc và ca ca của người đảm đương. Người dù sao cũng xuất thân gia đình giàu có, lại không đi đùa giỡn hoa hoa cô nương. Thân phận Đường nhị thiếu gia thật xứng với tính cách này của người, chắc chắn, ta không tiếc gì mà tặng người bảy chữ - sửa người không dựa vào khuôn mẫu a...”

Trời đã về khuya, dù là trong Kinh Hoa thành, cũng chỉ lác đác vài người đi đường. Trên đường cái, chỉ có hai nam hai nữ đang đi tới. Ba người đều trầm mặc, duy chỉ có một người say sưa nói chuyện, còn thường thường tự cười ngặt nghẽo. Cảnh tượng này thật sự là quý dị.

Đến con đường cái cách hẻm nhỏ Đường Hoa ở thành Đông không xa, Vân vĩ lang mới đột nhiên dừng chân lại. Thư Đường cứ mãi gục đầu đi, thỉnh thoảng nhìn đầu vào sau lưng hắc y nhân. Đến lúc này, tâm tư hai người

cũng chưa bình thường trở lại. Vân Trầm Nhã thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, nói: “Phía trước là con hẻm nhỏ Đường Hoa.”

Thư Đường “Ừ” một tiếng, lại chấp tay sau lưng, một người lẻ loi đi vào con hẻm nhỏ.

Bóng Thư tiểu Đường kéo dài dưới ánh trăng, có chút tĩnh mịch. Vân vĩ lang thấy, trong lòng chợt phiền muộn. Hắn vốn không muốn tiếp tục đưa tiễn Thư Đường, nhưng lúc này hắn lại lắc lắc cây quạt cho có lệ, không tự giác đi theo.

Hai người vẫn im lặng bước đi, một trước một sau. Cuộc bình luận của Thu Đa Hỉ bị tiết mục nhỏ trước mắt này phá vỡ, sưng sốt một chút, lại tìm một câu chuyện khác lằm rằm tiếp.

Đến khách điểm, lúc này Thư Đường mới quay đầu lại nói lời từ biệt cùng mọi người. Vì chuyện Vân Trầm Nhã biết võ công mà giấu trong lòng nàng từ đầu đến cuối vẫn là một cây châm, nên lúc này nàng đối với Vân vĩ lang, ngay cả một câu cũng không muốn nói chuyện.

Thư tiểu Đường tính tình đơn thuần, mọi việc đều rõ ràng, chưa từng bị người thân lừa gạt qua, cũng chưa bao giờ giấu diếm ai điều gì. Ngày đó, nàng phải cố lấy hết dũng khí liều mạng mới bảo vệ được cho hắn, ai ngờ thì ra đây chỉ là một trò cười.

Thư Đường mím môi, khóe môi căng cứng. Nàng không nói với Vân Trầm Nhã một câu, chỉ cúi đầu đi về phía khách điểm.

Một lát sau, đáy lòng Vân vĩ lang lạnh lẽo. Hắn sưng sốt đứng tại chỗ nửa ngày, đột nhiên kêu lên một tiếng: “Này”

Trước khách điểm có đốt đèn, nhưng ánh sáng le lói mờ mịt. Thư Đường quay đầu lại, nét mặt nhìn không rõ là cảm xúc gì. Vân Trầm Nhã chỉ thấy nốt ruồi son giữa mi tâm trên gương mặt xinh đẹp của nàng, vài sợi tóc vương trên trán, có chút đều hiu.

Hắn nói: “Ra ngoài làm việc, khó tránh khỏi có một số việc phải giữ kín. Đôi khi, có chút bản lĩnh, nếu không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, cũng sẽ không lộ ra.” Hắn tự biết mình giải thích vụng về. Nhưng đường đường là hoàng tử của Đại Anh Triều quốc, có từng phải giải thích với ai bao giờ đâu?

Vân Trầm Nhã phiền muộn khép cây quạt lại, rũ mắt xuống, lại rầu rĩ nói: “Ta không phải... cố ý ...”

Lúc này Thư Đường mới giương mắt nhìn hắn một chút, chỉ một chút thôi. Sau đó nàng “Há” một tiếng, rồi một mình vòng ra sau hậu viện.

Đội Thư Đường đi rồi, Vân Trầm Nhã mới lộ ra khuôn mặt sa sầm lạnh như băng. Hắn vung cây quạt trong tay, “chát” một tiếng đập lên tường. Cây quạt bị chấn động, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, nhìn không ra hình dạng ban đầu.

Thu Đa Hỉ và Đường Ngọc mới vừa rồi đều chỉ lo mãi nghĩ về chuyện của mình, không chú ý tới tình hình của hai người bên kia. Mãi đến khi nghe được tiếng vang này, bọn họ mới hồi phục tinh thần lại. Đôi mắt Vân vĩ lang trong đêm như sói, thâm sâu mà sắc bén, bên trong ẩn chứa bão tố. Ngay sau đó, hắn thản nhiên đưa mắt nhìn khách điểm Thư gia, tung người nhảy lên, sử khinh công ẩn mình vào bóng đêm.

Thu Đa Hỉ ngăn người ra nói: “Thế này là thế nào?”

Đường Ngọc nghĩ nghĩ, nói với nàng: “Người về nhà trước đi, mọi việc cứ làm như cũ, đừng nói với ai là đã gặp ta.”

Thu Đa Hỉ hiếm khi nào thấy Đường Ngọc nghiêm nghị như vậy, bèn hỏi: “Người sao vậy?”

Đường Ngọc lại trầm ngâm, cắn răng nói: “Tạm thời ta phải ở lại trong Vân phủ.”

Vân vĩ lang hôm nay về phủ, bọn hạ nhân ai nấy cũng cảm thấy hắn đờ đờ sát khí, ngay cả Mãng Tây Cẩu Trắng cũng không dám tiến lên. Rất nhanh sau đó, một nha hoàn bưng trà đến, Vân Trầm Nhã tiếp lấy uống hai ngụm, bỗng tiện tay ném đi, tách trà bể tan tành, nhàn nhạt bảo hạ nhân đang quý: “Kêu Tư Không Hạnh đến thư phòng của ta.”

Trong thư phòng, ánh sáng ít ỏi tỏa ra từ cây đèn dầu nhỏ như hạt đậu. Vân Trầm Nhã dựa vào lưng ghế, day day mi tâm: “Nói, Thư Đường là loại người nào?”

“Việc này...” Tư Không Hạnh chần chờ “Thuộc hạ thật sự không biết.”

“Không biết?” Đột nhiên Vân Trầm Nhã nở nụ cười “Đúng vậy, ta cũng không biết. Có thể ẩn mình ở bên cạnh ta một thời gian dài như vậy, điều bộ thành thật, dấn dấp thơ ngây, còn tự nhiên ra vào Vân phủ, ta thật đã quá xem thường bản lĩnh của nàng ta.”

Tư Không Hạnh không nhịn được lên tiếng: “Đại công tử, thứ lỗi thuộc hạ nói thẳng. Cho dù thân phận Thư cô nương có chỗ đáng nghi, nhưng điệu bộ, cử chỉ của nàng xưa nay thành thật, nửa điểm cũng không giống như giả vờ.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, trong lòng càng thêm rối loạn. Nghĩ lại dáng điệu của Thư Đường thường ngày ngây thơ như hoa cúc, làm sao có một chút làm bộ làm tịch nào? Nhưng hôm nay phản ứng của Diệp tiểu Bảo lại...

Hắn hít sâu vào, trấn tĩnh lại: “Ý người nói, chỉ sợ ngay cả chính bản thân của Thư Đường cũng không biết?”

Tư Không Hạnh nói: “Thuộc hạ không dám phán đoán bừa bãi.”

Vân Trầm Nhã khoát tay áo: “Quên đi, người nói xem, hôm nay tra hỏi được gì từ chỗ thím Diệp?”

Tư Không Hạnh đang muốn trả lời, chợt nghe lão quản gia gõ cửa ba tiếng, nói: “Đại công tử, Đường công tử đã trở lại, nói là có chuyện quan trọng muốn gặp ngài.”

23. Chương 23

Sau khi Đường Ngọc vào phòng, Vân Trầm Nhã cũng không nói nhiều, dùng đầu cây bút lông sói chỉ chỉ vào chiếc ghế bành bên tay trái, bảo hắn ngồi xuống.

Tư Không Hạnh thấy Đường Ngọc, có chút lưỡng lự. Vân Trầm Nhã bưng trà lên nhấp một ngụm, nói: “Không sao, người nói tiếp đi.”

Từ chứng bệnh điên của Diệp tiểu Bảo tra ngược lại nguyên nhân, bản thân thím Diệp cũng không biết rõ, chỉ nói chứng bệnh này nhất định có liên quan đến việc cha hắn bị mất tích. Năm đó Diệp tiểu Bảo mới chín tuổi, cả nhà bọn họ từng đến Mục Đông. Mục Đông, tên như ý nghĩa, là một vùng phía đông của Nam Tuấn quốc. Mục Đông có ba châu thành, đều thuộc quản lý của Phương gia. Năm ấy, cha của Diệp tiểu Bảo vẫn còn. Có một hôm, sáng sớm Diệp bá bá mang theo tiểu Bảo ra ngoài, nói là tùy tiện đi dạo một chút. Thím Diệp đợi mãi đến tối, lúc trở về chỉ có mỗi một mình Diệp tiểu Bảo. Lúc ấy miệng hắn cũng chỉ ư ử lảm rảm cái gì đó, liên tiếp dập đầu xuống đất, giống y như tình cảnh ngày hôm nay.

Bệnh điên của Diệp tiểu Bảo được điều trị khoảng nửa năm, nhưng Diệp bá bá rốt cuộc cũng chưa từng trở về. Thím Diệp vốn định từ miệng tiểu Bảo hỏi xem cha hắn đang ở đâu, nhưng mặc cho bà hỏi han như thế nào, Diệp tiểu Bảo đều im miệng không nói, đôi lúc còn tỏ vẻ vô cùng kinh hãi. Nửa năm sau, thím Diệp thấy bệnh điên của con mình đã đỡ hẳn, bèn dẫn hắn về Kinh Hoa thành. Sau đó bệnh của Diệp tiểu Bảo lại lên cơn hai lần, nhưng không rõ nguyên nhân.

Tư Không Hạnh nói xong, liền lui sang một bên.

Vân Trầm Nhã cầm cây bút lông sói, gõ gõ trên mặt bàn, quay đầu lại hỏi Đường Ngọc: “Người thấy thế nào?”

Năm nay Diệp tiểu Bảo hai mươi ba tuổi, khi hắn chín tuổi là mười bốn năm về trước. Liên Binh phù năm năm đổi một lần, mười bốn năm trước, chính là lúc đến phiên Phương gia bảo quản. Đường Ngọc trầm

ngâm một lát, chỉ nói: “Vốn là năm đó đến phiên thay đổi bảo quản Liên Binh phù, lại là ở Mục Đông, sợ rằng không phải đơn giản chỉ là chuyện trùng hợp.”

Lời này ý tứ đã quá rõ ràng, Đường Ngọc đã nổi lòng nghi ngờ đối với Phương gia.

Vân Trầm Nhã nhìn hần cười một tiếng: “Vấn đề là miệng vết thương của hần.” Cây bút trong tay vòng hai vòng, hần dùng cán bút điểm nhẹ lên mi tâm “ở đây.”

Đường Ngọc khó hiểu.

Vân Trầm Nhã nói: “Người bình thường dập đầu, nếu có bị thương thì đều là giữa trán, vì sao Diệp tiểu Bảo lại cố tình bị thương ở mi tâm?”

Đường Ngọc sững sốt: “có lẽ... do thói quen?”

“Không phải.” Vân Trầm Nhã nói như trầm đình tiệt thiết “Hôm nay ta đã cẩn thận xem qua, khi Diệp tiểu Bảo dập đầu, mỗi lần va xuống đất, mi tâm đều đụng phải một viên đá sắc nhọn trên mặt đất. Dập đầu như thế, toàn bộ gương mặt đều dập xuống đất, càng làm bị thương đến mũi và xương gò má. Người bình thường không ai dập đầu như vậy cả.”

Cười một tiếng nữa, Vân Trầm Nhã lại nói: “Thư Đường không phải giả vờ, nốt ruồi son ở mi tâm kia thật ra được đâm vào rất chính xác.”

Đường Ngọc lại sững sốt. Đúng rồi, trên đời này, có ai khéo mà vừa có nốt ruồi son, vừa có nốt ruồi nơi khóe mắt. Mặc dù trời đất bao la, không gì là không thể xảy ra, nhưng nốt ruồi son giữa mi tâm của Thư Đường đỏ sẫm như máu, thật sự không giống như là bẩm sinh.

“Ý người nói, Diệp tiểu Bảo hôm nay lên cơn điên, là vì thấy nốt ruồi son giữa mi tâm của tiểu Đường. Mà mười bốn năm trước, nguyên nhân hần bị bệnh điên cũng có liên quan đến người có nốt ruồi son nơi mi tâm?” Đường Ngọc ngẫm nghĩ “Mười bốn năm trước, trùng hợp lại là lúc Phương gia ở Mục Đông tiếp nhận Liên Binh phù...”

“Người cần gì phải tránh đi chỗ trọng tâm mà không nói?” Vân Trầm Nhã tiếp lời: “Ta nghe nói, Liên Binh phù của Nam Tuấn quốc, mặc dù là ba nhà các người chia nhau ra bảo tồn, nhưng cách để mở ra lại phải tùy thuộc một người.”

Hần cười cười, nụ cười tản ra lãnh ý không nói nên lời.

“Người này là nữ tử, giữa mi tâm có một nốt ruồi son đỏ thắm, là người hoàng thất?”

Thật ra cách mở ra Liên Binh phù vốn là một bí mật không thể tiết lộ ra ngoài. Nhưng Vân Trầm Nhã thần thông quảng đại, tra ra được nữ tử có nốt ruồi son giữa mi tâm là mấu chốt đầu tiên của vấn đề. Trên đời này, nữ tử có nốt ruồi son giữa mi tâm không ít, nhưng cũng tuyệt đối không nhiều lắm. Có lẽ là vì còn nhỏ đã gặp qua Thư Đường, có lẽ là vì Thư Đường trời sinh tính thật thà lại đơn thuần, Vân Trầm Nhã có tính toán tinh vi cỡ nào, nhưng vẫn chưa hề hoài nghi đến thân thể của nàng.

Lời này vừa ra, Đường Ngọc hiểu rõ ý của Vân Trầm Nhã. Hần nghĩ nghĩ, nhin không được nói: “Nhưng tiểu Đường... Người đừng hoài nghi tiểu Đường...”

Vân Trầm Nhã trầm mặc một hồi lâu, lại đổi sang chuyện khác, thản nhiên nói: “Chuyện này, nói trắng ra có ba điểm quan trọng. Thứ nhất, lúc trước Diệp tiểu Bảo và cha của hần, tất nhiên đã nhìn thấy gì đó ở Mục Đông. Thứ hai, Phương Diệp Phi có dã tâm đối với Liên Binh phù, chuyện này có thể xác định. Thứ ba...” Hần không chút để ý lấy tay gõ gõ trên bàn “Cần phải điều tra rõ Thư Đường có phải là người hoàng thất của Nam Tuấn quốc các người hay không.”

Hần chưa dứt lời, Đường Ngọc đã hiểu rõ. Liên Binh phù là một thần vật, Phương gia ở Mục Đông vốn thế lực to lớn, nếu lợi dụng vật ấy, chỉ sợ tất cả các quốc gia ở Thần Châu đều phải lâm vào nước lửa, huống hồ gì chỉ một Đường gia ở Lâm Nam của bọn hần.

Mà trước khi thời điểm núi sông đảo lộn xảy ra, Đường gia bọn hần thế đơn lực bạc, thay vì chỉ đơn độc chiến đấu, chỉ bằng phụ thuộc vào thế lực cường đại hơn. Mà người trước mắt, Đường Ngọc ngẩng đầu lên

nhìn, tuy rằng âm ngoan giả dối, thâm sâu khó lường, nhưng cũng là Đại hoàng tử Anh Triều quốc quyền thế ngập trời.

Đường Ngọc cũng là một người thật thà. Hắn thấy rõ tình thế trước mắt, càng phân tích các mặt lợi hại của vấn đề. Tạm thời bỏ qua cái gọi là trò đùa dai lúc trước, hắn cắn cắn môi, nói: “Sau này... mọi việc tùy Đại công tử sai khiến...”

Cả đêm vẽ mặt đều bình tĩnh nghiêm nghị, đến lúc này, Vân Trầm Nhã mới lộ ra nụ cười như con sói ba đuôi “Ồ, tất nhiên là được.”

Cơn mưa phùn báo hiệu mùa thu đã tới. Chưa đến mấy ngày, thời tiết liền chuyển lạnh. Mấy ngày nay, Thư tiểu Đường không ra khỏi cửa trước, không bước đến gần cửa sau. Tô Bạch Tô tướng công tìm đến, nói là cuối thu sẽ đính hôn. Thư Đường nói, người cứ xem rồi làm là được rồi.

Mấy hôm nay Thư Tam Dịch cũng nhàn rồi, cả ngày chấp tay sau lưng đi dạo trên đường, thường hóng hớt tán gẫu tìm niềm vui. Thư Đường cũng tụ tập, nghe được vài tin tầm phào, cũng cười hai ba tiếng, nhưng không hứng chí như trước kia nữa.

Biết con gái không ai bằng cha, chỉ sau hai ba ngày, Thư Tam Dịch đã nhìn ra manh mối, kéo Thư Đường tới hỏi. Thư tiểu Đường vốn không muốn nói, tiếc rằng trong lòng thật sự kềm nén đến mức ngột ngạt, bèn một năm một mười đem ngọn nguồn kể lại hết với cha nàng.

Chuyện này kể đến cũng vô cùng đơn giản. Vân Trầm Nhã biết võ công, lại lừa nàng nói không biết, khi gặp chuyện hai người bỏ chạy trốn chết giống như trò hề, trong lòng nàng lúc này khi nghĩ lại vẫn còn chán ghét không chấp nhận được.

Nhưng Thư Đường cũng là một người thức thời biết điều. Sau khi nói xong chuyện buồn bực trong lòng, nàng lại thành thành thật thật nói với Thư Tam Dịch: “Thật ra ta đã sớm biết Vân quan nhân không phải là một người bình thường. Hắn là người làm đại sự, có những bí mật riêng, mọi chuyện không thể lúc nào cũng nói với một cô nương dân chúng tầm thường như ta được. Nhưng chuyện hắn biết võ công này chỉ là một chuyện bình thường thôi. Tuy hắn nói là hắn có nỗi khổ bất đắc dĩ, nhưng ta vẫn có chút không vui.”

Nói đến đây, Thư Đường lại rầu rĩ không vui đứng dậy: “Hơn nữa, ngày đó hắn cũng không thèm quan tâm đến ta.”

Thư Tam Dịch vừa nghe ngữ khí ai oán này của nữ nhi mình, cả người run lên kinh hãi. Hắn khẽ sát vào hỏi: “Hong Nữu a, dường như ta cảm thấy là người phải lòng Vân quan nhân a?”

Thư Đường vừa nghe thấy, cũng hoảng sợ nhảy dựng lên. Nàng lập tức lắc đầu quầy quậy, liên thanh nói: “Không, không, không, ta không có phải lòng hắn. Ta chỉ thấy Vân quan nhân là người tốt, cô nương nhà nào có thể làm thê tử của hắn, cả đời này cũng đã viên mãn rồi. Nhưng bản thân ta thấy mình không có cái phúc đó.”

Nói xong, nàng lại thở dài: “Mỗi người có phúc phận riêng của mình. Ta là một người thành thật, gia cảnh lại bần hàn, nếu gả cho ‘Thần tiên trên trời’, không hưởng thụ nổi đâu.”

Thư Tam Dịch nghe xong mới yên lòng. Nhưng nghe Thư Đường nói nàng xuất thân bần hàn, trong mắt của lão như thoáng qua một tia buồn bã. Sau khi trầm tư một lúc lâu, Thư Tam Dịch mới khuyên nhủ: “Nữ nhi a, cho dù Vân quan nhân có võ công hay không, có nhiều chuyện người để ý cho nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì a. Trên đời này, chuyện gì người nên biết thì biết, còn những chuyện khác, đừng cố ý truy hỏi. Ai cũng đều có chỗ khó xử riêng của bản thân mình, có phải hay không? Có đôi khi, chỉ là kiến thức của bản thân chúng ta ít, không thể nào hiểu hết được nỗi khổ bất đắc dĩ của người khác.”

Khi Thư Tam Dịch nói chuyện, vẻ mặt ba phần buồn bã, bảy phần hoảng hốt, như nhớ tới chuyện gì đó. Thư Đường mãi gục đầu xuống, không thể nhìn thấy điệu bộ của cha nàng. Nàng chỉ để tâm suy nghĩ về lời nói của cha nhưng không có lên tiếng trả lời.

Thư Tam Dịch lại nói: “Đã nhiều ngày qua người không thoải mái, chỉ sợ Vân quan nhân cũng không chịu nổi. Mấy hôm nay ta ra ngoài, tổng cộng đã đụng phải hắn ba lần rồi. Cả ba lần này, hắn đều đứng xa xa ở đầu ngõ nhỏ Đường Hoa, ta bảo hắn vào, nhưng hắn nói không được. Nếu hai người đã kết nghĩa huynh

muội, thật ra nên quý trọng nhau. Vân quan nhân là người Anh Triều quốc, sau này nhất định sẽ rời khỏi nơi đây. Duyên phận giữa người và hân, nói dài cũng không dài.”

Duyên phận giữa người và hân, nói dài cũng không dài.

Thư tiểu Đường nghe xong câu này, trong lòng căng thẳng. Nàng cúi đầu suy nghĩ một lát, quanh co nói: “Ta, ta rất nhớ Măng Tây Cãi Trắng. Ta đến Vân phủ thăm chúng nó một chút. Thuận, thuận tiện nói rõ với Vân quan nhân.”

Thư Đường hái mấy cọng dây mướp trên vách tường sau hậu viện, dùng túi vải bó gói lại, lẳng lặng ra khỏi khách điểm. Đi chưa được vài bước đã gặp Vân vĩ lang nhiều ngày không thấy ở đầu ngõ Đường Hoa.

Thân phận Thư tiểu Đường, hân đã phái người đi điều tra. Thăm dò đường đi nước bước của Phương Diệc Phi, hân đã phân công cho Đường Ngọc. Ở phương Bắc Anh Triều quốc chiến sự căng thẳng, vị đệ đệ cao ngạo kia của hân đã lĩnh chức Phó tướng quân, mỗi ngày tin tức được cập nhật thường xuyên.

Cũng không biết tại sao, đã nhiều ngày nay, mỗi khi hân rảnh rỗi, liền đến đầu con ngõ nhỏ Đường Hoa đứng một mình. Có khi dựa vào tường, ánh nắng chiếu vào trên mặt. Có khi giương dù, tiếng mưa rơi tí tách trên đất. Hân như luôn luôn bận tâm suy nghĩ cái gì đó, lại như vô tâm không phể, không để chuyện gì trong lòng.

Vân Trầm Nhã nhìn Thư Đường, có chút ngẩn ngơ. Sau đó hân phục hồi lại thái độ bình thường, kêu lên: “Tiểu Đường muội.”

Nụ cười của Thư Đường vẫn còn chút miễn cưỡng, đến bên cạnh hân, gục đầu xuống thấp giọng nói: “Vân quan nhân, chúng ta đi uống trà đi?” Nàng siết chặt chiếc túi bằng vải bó trong tay một chút, sau một lúc lâu cũng không nghe tiếng trả lời.

Thư Đường ngẩng đầu lên, phát giác Vân vĩ lang đang nhìn nàng, ánh mắt sâu như biển.

Sau đó hân thản nhiên cười rộ lên: “Ừ.”

Thư Đường cũng nhếch miệng cười lại một cách miễn cưỡng, mới đi lên phía trước được vài bước, Vân Trầm Nhã lại kéo nàng về phía sau, thanh âm oang oang thô ráp “Tiểu Đường muội, thực xin lỗi.”

24. Chương 24

Lúc này trời cao mây xanh, ánh mặt trời ngày thu như một bản tình ca hiếm muộn, nhuộm trên trán hai người một tầng mờ mờ mỏng manh.

Vân Trầm Nhã theo Thư Đường đi dùng trà, qua bảy tám khúc quanh, đi chừng một canh giờ, mới vòng đến một đầu đường khá tĩnh lặng.

Góc đường này có một tòa lầu hai tầng với mái ngói vênh cao cong vút, Thư Đường lấy tay chỉ chỉ, ý nói chính là nơi này.

Vân Trầm Nhã ngẩng đầu lên nhìn, vừa thấy đã nở nụ cười. Trên trần thông xuống một tấm biển lớn, trên biển có đề ba chữ thật to: Hồng Nho lâu. Lại nhìn vào trong lâu mới thấy, xung quanh đều là tú tài nghèo kiết hủ lậu đang ngâm thư xướng từ, tự xưng mình là thi sĩ.

Mà lúc này Thư Đường đứng trong lâu trông như một cọng cải trắng lạc lỏng giữa rừng trúc um tùm, thật vô cùng không thích hợp.

Nhìn cảnh tượng này con sói vui vẻ vô cùng a. Không ngờ cọng cải trắng kia lại khá quen thuộc nơi này, chào hỏi với tiểu nhị một tiếng, sau đó dẫn Vân Trầm Nhã lên lầu hai.

Lầu hai là một nơi rất thích hợp để bàn chuyện trăng gió. Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, Vân Trầm Nhã sà lại gần, mở quạt ra phe phẩy, hỏi: “Tiểu Đường muội, người thích chỗ này sao?”

Mới vừa rồi trên đường đi, hai người thỉnh thoảng trò chuyện vài câu, không khí dĩ nhiên hòa hoãn đi không ít. Nghe Vân Trầm Nhã hỏi như thế, Thư tiểu Đường chân thành nghiêm túc đáp: “Ta không biết nơi này hay ở chỗ nào, nhưng Tô tướng công nói với ta, trong thành Kinh Hoa này, hẳn là người có chút trình độ, đều thích đến nơi lịch sự như vậy.”

Nàng ngụ ý cho rằng Vân Trầm Nhã cũng thập phần văn nhã, rất hợp với nơi này.

Tô Bạch Tô tướng công là ai, dĩ nhiên Vân vĩ lang biết. Nhưng vừa nghe chính miệng Thư Đường đề cập tới, trong lòng liền nổi lên một cảm giác không thoải mái. Đặt cây quạt sang bên cạnh, Vân Trầm Nhã nhắc ấm lên châm trà, không nói một lời nào.

Thư Đường nghĩ hẳn còn đang khó chịu chuyện lần trước, bèn cúi đầu xuống nhìn chiếc túi bằng vải bố trong tay.

Vân Trầm Nhã chậm rãi châm một tách trà cho Thư Đường, rồi lại châm cho mình một tách, bầu không khí lại nặng nề lên. Một lát sau, Thư Đường cúi đầu gọi một tiếng: “Vân quan nhân...” Sau đó nhanh chóng đặt chiếc túi vải bố lên bàn.

Nàng vẫn cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Ta, ta xin lỗi người về việc thất lễ lần trước.”

Đầu kia vẫn không có tiếng trả lời.

Thư Đường lại nói: “Cha ta nói, bất kể là ai cũng đều có chỗ khó xử của riêng mình. Đôi khi, chỉ vì mình kiến thức ít ỏi nên không làm sao hiểu được nỗi khổ bất đắc dĩ của người khác. Ngày đó ta biết ra người có võ công, vốn có chút không vui, nhưng ta không giận người. Đã nhiều ngày nay ta suy nghĩ kỹ lại, ta thấy ta, ta thấy ta...”

Nói đến đây, nàng nhăn chặt hàng lông mày, dường như không biết phải mở miệng như thế nào. Một hồi sau, nàng mới duỗi tay đẩy túi vải bố đến trước mặt Vân Trầm Nhã, gương mặt nhìn hẳn thật cẩn thận.

Đầu thu, ánh nắng thật nhẹ. Thần sắc trên mặt Vân Trầm Nhã mơ hồ, hẳn ngừng một hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

Thư Đường cũng trầm mặc. Sau một lúc lâu, nàng mở túi vải bố ra. Trên bàn bày ra mấy cọng dây mướp, vừa bất ngờ vừa buồn cười. Nhưng Vân Trầm Nhã lại cười không nổi, đột nhiên hẳn như hiểu được chuyện gì.

Ngay sau đó Thư Đường lên tiếng. Nàng nói: “Vân quan nhân, người là người làm đại sự, hẳn ra tay đều thật xa xỉ. Còn ta, ta chỉ là một nha đầu con nhà bình dân, không có kiến thức gì. Người dạy ta đọc thi niệm từ, hẳn tặng quà là dễ dàng tặng ta vòng ngọc, sáo ngọc. Ta lại chẳng làm được gì cho người, nếu đáp lễ cũng chỉ có thể tặng chút quả đào dây mướp.”

“Nhưng duyên phận thật là kỳ lạ. Ban đầu khi ta vừa gặp người, đã cảm thấy chúng ta một người trên trời, một người dưới đất, vốn không thể cùng nhau xuất hiện một nơi. Nhưng sau này, người lại nhận ta làm nghĩa muội, mọi chuyện đều đối xử tốt với ta.”

Thư Đường gãi gãi đầu, đôi môi mím chặt như có nỗi khổ tâm “Ta, ý ta muốn nói, người tốt với ta, ta đều biết được hiểu được. Ta mặc dù không thể hồi báo người vật gì quý giá, nhưng vẫn khắc ghi trong lòng. Quả đào là ta dùng đồng tiền của mình để mua, dây mướp cũng là chính tay ta đã trồng đã hái.”

“Ta thấy... Ta thấy cho dù hai ta người trên trời người dưới đất, nhưng duyên phận này có được cũng không dễ dàng gì. Ta thấy ta nên biết quý trọng, không nên giận dỗi cùng người, nên hôm nay đến đây nhận lỗi với người ...”

Dứt lời, Thư Đường lại cúi đầu xuống thấp hơn.

Vân Trầm Nhã nhìn nàng. Từ góc độ của hẳn nhìn lại, có thể thấy rõ trên làn da nõn nà của nàng, nốt ruồi đen nơi khóe mắt nổi bật lên, và hốc mắt đang dần dần hồng lên.

“Người... sao vậy?” Hẳn hỏi.

Thư Đường mím môi, giọng gào hỏi: “Vân quan nhân, sau này người sẽ về Anh Triều quốc phải không?”

Vân Trầm Nhã sững sốt.

Thư Đường lại nói: “Cha ta nói, duyên phận của hai ta, nói dài cũng không dài.”

Dưới lầu có người gọi thêm rượu, tuy là tú tài nghèo kiết hủ lậu, cũng phần nào tự cảm thấy hăng hái vui vẻ an nhàn. Ngoài cửa sổ có lầu các, có con phố dài, có non xanh nước biếc, tuy chỉ là một Kinh Hoa thành nho nhỏ của Nam Tuấn quốc, cũng ồn ào náo nhiệt một mảnh trời riêng.

Nhưng có người, từ nhỏ đã định sẵn phải gánh vác giang sơn xã tắc. Dù cho có là người cao cao tại thượng nhìn đời bằng nửa con mắt, hẳn cũng có khi gặp phải chuyện biệt ly giữa phố phường như thế này, cảm giác giống như đang mắc phải xương cá.

Vân Trầm Nhã không nói gì, cầm tách trà như chén rượu, uống một hơi cạn sạch, lúc này mới nói: “Còn nhớ hai con chó khi xưa của người không?”

Thư Đường gật đầu. Vân Trầm Nhã cười nói: “Ban đầu khi chúng nó đi, người không thể chịu nổi. Nhưng sau này, người vẫn có thể vui vẻ sống tiếp. Khi đó người cũng đã hiểu được, mọi việc đều có số mạng định sẵn. Có thể làm bạn một thời gian đã là duyên phận. Huống chi nếu có duyên, sau này nhất định sẽ có ngày gặp lại. Sau này, sau này nếu ta lại có cơ hội đến Nam Tuấn quốc, nhất định sẽ đến tìm người.”

Thư Đường nghe được những lời này, tâm tình mới khá hơn được một chút. Nàng ngẩng đầu lên cười với Vân vĩ lang, nói: “Vân quan nhân, người đối với ta thật tốt.”

Vân Trầm Nhã lại cười rộ lên. Trong mắt có vài phần ảm đạm mà Thư Đường không nhìn thấy. “Sao người biết ta tốt với người?” Hắn hỏi, có chút tự giễu.

Thư Đường nghĩ nghĩ, không đáp lại, chuyển đề tài, nói: “Đúng rồi, Vân quan nhân, vị cô nương mà người phải lòng lần trước, hiện giờ ra sao?”

Vân vĩ lang sững sốt, lúc này mới nhớ lại lúc trước gạt Thư tiểu Đường, nói mình phải lòng một vị cô nương. Hắn liếc mắt ra ngoài cửa sổ, điệu bộ như không có gì quan trọng, nói: “Không cưới, không muốn cưới người khác.” Ngừng một chút, hắn biết rõ mà còn cố hỏi: “Còn người, người xem mắt ra sao?”

Thư Đường ngượng ngùng cười rộ lên, đem chuyện của Tô Bạch một năm một mười kể với Vân Trầm Nhã, còn nói hôn lễ định tổ chức vào cuối thu, nhiều nhất cũng chỉ hơn hai tháng nữa, nếu đến lúc đó Vân vĩ lang còn chưa có rời khỏi, mời đến nhận một lạy của bọn họ.

Vân Trầm Nhã chuyển sang nhấm nháp tách trà: “Tô tướng công này, người hài lòng sao?”

Thư Đường gật gật đầu: “Hắn rất tốt, là một người thật thà, nói chuyện rất hợp với cha ta. Ta thấy, sau này nếu gả cho hắn, cuộc sống nhất định rất hòa thuận.” Ngừng một chút, nàng lại có chút tiếc nuối “Nhưng không biết sau này hắn có chịu dẫn ta đến Anh Triều quốc thăm Vân quan nhân một lần hay không. Ta còn muốn sau này đối xử tốt với Vân quan nhân một chút.”

Vân Trầm Nhã cười rộ lên: “Ta đây sau này cũng...”

Ta đây sau này cũng sẽ đối xử tốt với người.

Những lời này hắn còn chưa kịp nói ra, đã bị người khác cắt lời.

“Tiểu Đường.” Tô Bạch bắt gặp Thư Đường ngồi chung một bàn với một vị công tử khác, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Mặc dù Tô Bạch nghĩ Vân Trầm Nhã và Thư Đường, một người trên trời một người dưới đất, một người là bảo ngọc ngàn năm, một người là hòn đá ven đường, dù sao cũng không thể liên quan gì đến nhau. Nhưng thấy thế tử tương lai của mình cùng người khác nói nói cười cười, trong lòng hắn thật vui không nổi.

Tô Bạch tiến lên, lễ phép chào hỏi: “Thì ra là Vân công tử, thật may mắn tình cờ gặp nơi đây.”

Vân Trầm Nhã cũng gật gật đầu chào hắn.

Tô Bạch lại nói: “Sáng hôm nay đi ngang qua vương phủ của Lục Vương gia, Vương gia mời ta vào dùng trà, ta từ chối không được, vừa khéo gặp được Nguyễn Phụng Nguyễn đại quan nhân trong phủ. Nguyễn

quan nhân tán gẫu với ta một hồi, cũng có đề cập đến Vân công tử, nói Vân công tử mặc dù không có lấy nửa chức quan địa vị gì, nhưng văn nhã phong lưu, có thể nói là nhân trung long phượng.”

Có người tăng bốc tán tụng mãi đã thành thói quen. Vân Trầm Nhã nghe ra ý tứ của hần, chỉ cười cười mà không để ý gì đến hần.

Tô Bạch lại quay đầu nhìn Thư Đường, làm bộ làm tịch lắc lắc tay nàng, nói: “Mùa thu trời lạnh, sao mặc chút xiêm y mỏng manh thế này đã tùy tiện ra ngoài với người ta? Có lạnh không?”

Thư Đường im lặng, rút tay trong tay Tô Bạch lại, quay đầu nhìn Vân vĩ lang.

Về mặt Vân Trầm Nhã vẫn bình thường, đón ánh mắt của nàng, cười cười: “Nếu Tô công tử đã đến đây, Vân mỗ xin đi trước.” Dứt lời, hần cũng không đợi ai trả lời, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Tô Bạch một cái, đứng dậy lập tức bỏ đi.

Thư tiểu Đường ngậy ngẩn nhìn theo bóng dáng Vân vĩ lang, quay đầu lại không nói gì.

Tô Bạch hỏi nàng làm sao vậy. Thư Đường ngẩng đầu lên liếc hần một cái, nhịn hết nổi, cuối cùng nói: “Mới vừa rồi người không nên nói Vân quan nhân như vậy. Mặc dù Vân quan nhân không có chức quyền gì nhưng là người rất tốt.” Trầm mặc trong chốc lát, nàng lại nói, “Ta đi xem hần một chút.” Nói xong liền rượt theo xuống lầu.

Vân Trầm Nhã còn chưa đi xa, thấy Thư Đường vội vã đuổi theo, bèn cười cười đứng lại chờ nàng.

Thư Đường chạy gấp, thở phì phò, nghiêm mặt nói: “Vân quan nhân, người đừng để ý đến lời của Tô tướng công vừa nãy, không phải hần cố ý đâu.” Sau đó nàng còn nói “Vân quan nhân, người đừng buồn.”

Đầu đường vắng vẻ, xa xa trời xanh mây trắng càng làm sắc đỏ hồng trên đôi gò má của Thư Đường nổi bật hơn. Vân Trầm Nhã không khỏi không kèm lòng được, giơ tay vuốt ve mái tóc của nàng, thật mềm mại dịu dàng, hết như tính nết đơn thuần thật thà của nàng vậy.

“Ta không có buồn, ta rất vui.” Hần nói.

Sau đó hần lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Tiểu nha đầu ngốc nghếch, sau này nếu ta rời khỏi, người đừng đuổi theo nữa, như vậy sẽ khiến người ở lại không vui.” Nói xong lời này, hần liền bỏ đi, thanh thoi nhàn nhã phe phẩy cây quạt, thân ảnh càng lúc càng xa trên con phố dài.

Thư Đường nhìn theo, cảm thấy trống trải hoang vắng, dường như trong lòng có thứ gì đó chậm rãi mất đi.

Đêm đó, Vân vĩ lang về phủ. Hần ra hậu viện mấy lần xem bầy gà. Bầy gà thật mau lớn, vào thu, đầu bọn chúng đã to hơn gấp bội. Vân Trầm Nhã nhìn nhìn, nở nụ cười quý dị, trong chốc lát, đi tìm một cái xeng nhỏ.

Hần ngồi xổm trong vườn hoa cạnh bờ ao nhỏ, ánh trăng dịu dịu bao phủ khắp đất trời. Măng Tây Cải Trắng khoan khoái chơi đùa cách đó không xa, bầu không khí thấm đẫm hương phù dung, hương thơm hai mươi bốn dặm cũng chưa dứt.

Vân Trầm Nhã dùng chiếc xeng nhỏ cuốc cuốc đất một hồi, xem trái xem phải, vẻ mặt khó hiểu. Lão quần gia thấy hần, liền tiến lên hỏi thử: “Đại công tử, người đây là...”

“Xới đất.” Vân vĩ lang nghiêm trang đáp. Hần chỉ vào nhúm đất trước mặt, nói “Trước đây ta chôn một hạt đào trong này, không chăm sóc cẩn thận. Giờ ta vun xới đất cho nó.”

Lão quần gia nghe hần nói, ghen không đáp lại được tiếng nào. Hạt đào kia chôn xuống đã lâu, nay mới để ý đến thì đã sớm bỏ lỡ thời tiết rồi.

Vân vĩ lang cũng không bỏ cuộc.

Hần ngồi xổm tại chỗ, lẳng lặng vốc nước tưới lên nhúm đất.

Màn đêm thanh tĩnh nhưng lạnh lẽo, Vân Trầm Nhã xoay lưng về phía lão quần gia, lại hỏi: “Người nói, bây giờ ta chăm sóc cẩn thận cây đào này, trước khi ta về Anh Triêu quốc, nó có kịp nở hoa hay không?”

25. Chương 25

Vân Trầm Nhã nhắm mắt, nằm dài trên chiếc ghế tựa sau hậu viện sưởi nắng. Áo thu trong veo lấp lánh tia sáng mặt trời, người như họa. Ngẫu nhiên hai, ba nha hoàn đi ngang qua, thấy Vân vĩ lang, ai nấy đều xấu hổ đỏ cả mặt.

Thì ra nam tử tuyệt sắc cũng có thể làm nghiêng nước nghiêng thành.

Diện mạo Tư Không Hạng mặc dù không tệ, nhưng lúc này hắn sải bước xâm nhập vào khung cảnh đẹp như tranh vẽ này, không khỏi có chút làm giảm bớt vẻ đẹp của phong cảnh.

Cảm thấy có người đến, Vân vĩ lang miễn cưỡng cất tiếng hỏi: “Sao rồi?”

Tư Không Hạng chấp tay nói: “Bẩm Đại công tử, đã tra ra được.”

Nghe được lời này, Vân Trầm Nhã mới mở mắt ra. Hắn giương bàn tay ra khum khum che trên hàng mi cho bớt chói nắng, đột nhiên hỏi: “Tư Không, người có từng thích qua cô nương nhà ai chưa?”

Tuy Tư Không Hạng là khúc gỗ, nhưng đối với chuyện tình nam nữ, cũng đã đọc lướt qua một... hai.... Câu hỏi của Vân Trầm Nhã rõ ràng dễ hiểu như vậy, hắn vừa nghe, gương mặt đã đỏ bừng.

Vân vĩ lang chợt thấy thú vị, thẳng sống lưng ngồi dậy: “Sao cơ? Là ai?”

Trong đầu Tư Không Hạng vang lên ong ong, nói chuyện cũng lắp bắp hắn lên: “Đại, Đại công tử, thuộc hạ, thuộc hạ có thể không nói được không?”

Vân vĩ lang chậm rãi bưng trà lên uống, nhìn thẳng hắn, thu hồi vẻ tươi cười, bắt đầu sĩ diện.

Hoàng tử đã có lệnh, kẻ bề tôi phải tuân theo. Tư Không Hạng cắn chặt răng, mặt như bị ngâm trong máu heo: “Bẩm, bẩm đại công tử, là, là... là con gái của Lại Bộ Thảm thượng thư... Thảm, Thảm Mi.”

Tư Không Hạng vừa nói ra tên này, Vân vĩ lang trực tiếp phun ra hết một họng trà. Hắn nhắm nháp vài ngụm trà một hồi lâu mới hỏi: “Cô nương đó không phải là đã mất tích rồi hay sao?”

Tư Không Hạng không nói gì.

Vân Trầm Nhã lại hỏi: “Vì sao người thích nàng ấy?”

Tư Không Hạng chịu không nổi, cuối cùng nghiêm trang đáp: “Bẩm Đại công tử, thuộc hạ xưa nay có giao hảo với Mạc thiếu tướng quân. Mi, Mi nhi cô nương cùng với Mạc thiếu tướng quân là thanh mai trúc mã. Thuộc hạ thường nghe Mạc thiếu tướng quân đề cập đến nàng, sau đó lại gặp mặt qua vài lần, cho nên, cho nên...” Một lát sau, Tư Không Hạng đổi giọng, nói “Thuộc hạ tự biết mình không thể so sánh bằng Mạc thiếu tướng quân, cho nên cũng không dám có ý tưởng vượt quá thân phận gì đối với Mi nhi cô nương cả.”

“Mạc Tử Khiêm cũng thích nàng ấy?” Vân vĩ lang cả kinh.

Giây lát sau, hắn “chặc chặc” hai tiếng, đóng nắp tách trà lại, thành khẩn nói: “Cô nương đó ta đã gặp qua vài lần, cũng có thể gọi là một tiểu mỹ nhân danh chấn Vĩnh Kinh thành. Nhưng tốt xấu gì ta cũng nên khuyên người vài câu, chọn thê tử, dung mạo nửa điểm cũng chẳng có ích lợi gì. Thảm Mi này đích thực nổi danh kinh thành là một tiểu nha đầu hư hỏng. Loại người thật thà như người mà lọt vào tay nàng ta, té lộn cổ cả trăm cái cũng không thể đứng dậy nổi.”

Thật ra Vân vĩ lang rất ít khi nghiêm chỉnh nói thật, nhưng hôm nay hắn khuyên can như vậy, có thể nói là từ tận đáy lòng. Nhưng, lời thật thì khó nghe, ai cũng không thể chịu nổi khi người ngoài nói không phải về người trong lòng của mình. Tư Không Hạng hết nhìn rồi nhẩn, nhưng vẫn không kềm nổi buồn bực buông một câu: “Dung mạo tiểu Đường cô nương cũng rất đẹp, nhưng không phải lòng dạ nàng ấy vô cùng lương thiện đó sao. Đại công tử nói Mi nhi cô nương như thế, không khỏi, không khỏi có chút cực đoan.”

Thật lạ, lời này của Tư Không Hạng rõ ràng là cãi lại ý của Vân Trầm Nhã, nhưng không hiểu sao khi rơi vào trong tai của Vân vĩ lang, lại vô cùng dễ nghe. Vì thế Vân Trầm Nhã đứng lên khỏi chiếc ghế, giữ giữ

áo choàng, cười cười vỗ lên vai Tư Không Hạnh, nói: “Cũng được, nếu người thực nguyện ý thích tiểu nha đầu đó, đợi tìm ra nàng, ta sẽ làm chủ cho người.”

Nghĩ nghĩ, Vân vĩ lang lại vô cùng cảm khái: “Mùa thu năm nay cảnh sắc thật là rực rỡ. Sớm nghe nói Phong nhi đã cưới thê tử ở Bắc Hoang, không ngờ người cũng đã có người trong lòng. Khi nào chúng ta về tới Vĩnh kinh, nếu tìm được tiểu nha đầu Mi nhi kia, chi bằng người và Phong nhi một trước một sau tiến hành hôn nhân đi, ta sẽ làm mai mối cho.”

Tư Không Hạnh kinh sợ: “Sao dám, sao dám làm phiền Đại công tử?”

“Không phiền, không phiền.” Vân vĩ lang cười tủm tỉm “Gần đây ta cũng muốn làm việc thiện, tích chút công đức, nhưng nghĩ tới nghĩ lui mà chưa tìm ra việc thiện gì để làm cả. Vừa may gặp được chuyện hôn sự này của người.”

Nói xong, Tư Không Hạnh liền đi theo Vân vĩ lang thẳng bước đến Mai trai. Khi đến nơi thì đã thấy Đường Ngọc cũng ở đó. Tư Không Hạnh đem chuyện điều tra được ra bẩm báo, quả thực bọn hắn đã tìm ra được chút manh mối.

Tư Không Hạnh tra ra, mười bốn năm về trước, ở Mục Đông đã từng phát sinh ra chuyện.

Then chốt liên quan đến chuyện Liên Binh phù được mở ra như thế nào phụ thuộc vào một nữ tử có vết ruồi son trên mi tâm. Nữ tử này nhất định là người hoàng thất. Nhưng vì nốt ruồi son trên mi tâm rõ ràng như vậy khiến nữ tử này rất dễ gặp phải nguy hiểm, cho nên khi nữ tử này còn nhỏ tuổi, đã được trà trộn vào mấy ngàn nữ đồng cùng độ tuổi bị điểm vết chu sa lên mi tâm đồng thời đưa ra khỏi hoàng thất, nuôi dưỡng trong dân gian.

Toàn bộ quá trình này vốn có tên là nghi thức Hành Thiên. Nhưng từ trước đến nay nghi thức Hành Thiên này chỉ lưu truyền trong hoàng tộc Nam Tuấn quốc. Mười bốn năm trước, không biết tại sao lại được tiến hành bởi Phương gia ở Mục Đông.

Tư Không Hạnh nghĩ lại, năm đó Diệp tiểu Bảo và cha của hắn Diệp bá phụ, có lẽ là đã vô tình chứng kiến nghi thức này, nên mới bị hãm hại, một chết một bị điên.

Chuyện này nghe qua có chút không thể tưởng tượng nổi, cho dù có cẩn thận xem xét lại, quả đúng là không tìm đủ manh mối, cũng không lộ ra chút sơ hở nào.

Đường Ngọc nghe xong cũng trầm mặc một lúc lâu. Qua một lát, hắn nói: “Nếu sự tình thật sự là như thế, có lẽ Phương gia đã sinh lòng muông dạ thú từ mười bốn năm trước rồi, hoặc có thể sớm hơn trước đó nữa.” Nói xong, hắn lại nhìn về phía Vân Trầm Nhã, “Nếu có đến mấy ngàn nữ tử đồng thời bị điểm vết chu sa kia, vậy có thể tiểu Đường chính là một trong số đó, hoặc cũng có thể là không phải.”

Vân Trầm Nhã nghe xong không đáp, chỉ rũ mi suy tư một hồi.

Một lát sau, Tư Không Hạnh lại chấp tay, hỏi: “Đại công tử, thuộc hạ đã nhốt lại mẹ con Diệp thị rồi, đang chờ xử trí.”

Đường Ngọc cả kinh. Thím Diệp và Diệp tiểu Bảo là người vô tội, ấy thế mà Vân Trầm Nhã lại muốn đối phó với bọn họ.

Không ngờ Vân vĩ lang khoát tay, nở nụ cười: “Nhốt làm gì? Thả đi.”

Đường Ngọc thở phào.

Vân Trầm Nhã nói tiếp: “Hai người đó tự dừng mắt tích trông có vẻ như giấu đầu hở đuôi lắm. Ta nghe nói trong dân gian Nam Tuấn quốc có loại thuốc gọi là Tam Sinh tán vô cùng trân quý. Hai mẹ con Diệp thị có đại ân với chúng ta, vậy tìm Tam Sinh tán làm lễ vật tặng cho bọn họ đi.”

Tam Sinh tán, được lực chia làm ba tầng: tầng thứ nhất là tứ chi mất tri giác; tầng thứ hai là ngũ quan mất tri giác; tầng thứ ba là thần trí mất tri giác, suốt đời như một cái xác không hồn. Người uống phải thuốc này, mặc dù không bị đau đớn gì, nhưng khi hai tầng được lực phát sinh công hiệu, thần trí tuy vẫn rõ ràng, nhưng tai mắt mũi miệng và tứ chi đều không nghe sai sử, khiến người ta vạn phần thống khổ.

Vì Diệp tiểu Bảo vốn có bệnh điên, Vân Trầm Nhã dùng loại thuốc này đối với hai mẹ con nhà Diệp thị thật ra là một biện pháp tuyệt hảo.

Tư Không Hạnh tuân lệnh rồi lập tức lui ra, duy chỉ còn lại một mình Đường Ngọc đang trợn mắt há hốc mồm.

Vân Trầm Nhã liếc hần hắc một cái, thản nhiên buông một câu: “Lòng dạ đàn bà.”

Ánh mắt Đường Ngọc biến động. Thật ra trong lòng hần hắc được, nếu chuyện mười bốn năm về trước của Mục Đông Phương gia là bị điều tra ra từ nguồn gốc bệnh điên của Diệp tiểu Bảo, hai người này mà tiết lộ nửa lời với người nào đó, khó tránh khỏi sẽ bị Phương gia biết. Bởi vậy, diệt khẩu là lựa chọn tốt nhất. Nhưng, cho dù hần hắc như thế cũng không nở lòng ra tay làm chuyện này.

Vân Trầm Nhã nói đúng, hần quả thật lòng dạ đàn bà, hơn nữa lại không quả quyết.

Đường Ngọc trầm mặc một hồi, rũ mắt nói: “Ta chỉ nghĩ, tính tình Diệp tiểu Bảo mặc dù quái dị, nhưng tâm địa lại đơn thuần. Thím Diệp, trượng phu đã chết, con lại mắc bệnh điên, vốn số mạng đã vô cùng khổ sở. Người lại...”

Vân Trầm Nhã không nói gì.

Đường Ngọc lại nói: “Chỉ vì thế, ta mới, ta mới không có tài cán gì giúp đỡ Đường gia, thực... thực vô dụng.”

Vân Trầm Nhã trầm mặc trong chốc lát, cười nói: “Nếu bất mãn hành vi của ta, người có thể rời khỏi.”

Rời khỏi rồi có thể đi đến nơi nào. Về Lâm Nam, Đường gia có bị người khác hãm hại hay không? Có được ai che chở hay không? Bản thân hần biết rõ cơ nghiệp Đường gia nguy ngập, nhưng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, một chút cũng không giúp được hay sao?

Đường Ngọc mím chặt môi lại, lắc lắc đầu: “Không, ta không có thắc mắc gì về cách làm của người, ta chỉ là...”

Vân Trầm Nhã nhìn hần, gõ ngón tay lên mặt bàn, gần từng tiếng nói: “Ta tìm Liên Binh phù là vì bảo vệ giang sơn Anh Triệu quốc của ta. Người tìm Liên Binh phù là vì bảo vệ cơ nghiệp Đường gia của người. Anh Triệu quốc có bao nhiêu người, Đường gia người có bao nhiêu người? Chuyện này, nửa điểm sơ xuất cũng không thể để xảy ra. Nhất thời mềm lòng vì hai người đó, hay là diệt cỏ diệt tận gốc, bèn nặng bèn nhẹ, người có phân biệt được hay không?”

Không đợi Đường Ngọc đáp, Vân Trầm Nhã cầm lấy một cây bút lông cừu xoay xoay, “Ba” một tiếng gãy ra làm hai đoạn: “Người cũng không cần phân biệt rõ. Bất quá ta chỉ nói với người một lần này thôi, sau này nếu xảy ra chuyện như vậy, thu hồi lại vẻ mặt mèo khóc chuột của người đi.”

Nói xong, hần cười cười: “Anh Cảnh Hiên ta ở Nam Tuấn quốc, ngoại trừ Đường gia bọn người ra, không phải là còn có rất nhiều lựa chọn khác hay sao?”

Hơi thở Đường Ngọc nặng nề hần đi. Nhưng chỉ giây lát sau, ánh mắt của hần liền bình tĩnh trở lại: “Vậy... vậy tiểu Đường và Đa Hỉ nay cũng biết chuyện của hai mẹ con thím Diệp, nếu tiểu Đường không phải là người hoàng thất, người cũng phải đối phó với các nàng ấy sao?”

“Thu Đa Hỉ thì không cần.” Vân Trầm Nhã bình tĩnh nói “Thu gia vốn là người thay hoàng thất trông giữ Liên Binh phù.”

“Vậy... Tiểu Đường?”

Vân Trầm Nhã liếc mắt nhìn Đường Ngọc một cái, trầm mặc trong chốc lát, nói: “Không cần.”

Đường Ngọc ngẩn ra.

Vân Trầm Nhã rũ mắt xuống, biểu tình không rõ. Qua một lúc sau, hần nói: “Bởi vì Nguyễn Phượng?”

“Nguyễn Phượng?”

“Nguyễn Phượng trên danh nghĩa là cháu của Lục Vương gia, nhưng thực tế lại là đứa con tư sinh của Lục Vương gia và vị hoa khôi thanh lâu nổi tiếng một thời Thủy Sát. Lục Vương gia là bảo đệ duy nhất

của quốc quân các người, thân phận tôn quý, dưới một người, trên vạn người. Thử hỏi một nhân vật như Nguyễn Phượng, tại sao lại vô duyên vô cớ mà tiếp cận Thư Đường?”

Đường Ngọc kinh hãi: “Ý người nói...”

Vân Trầm Nhã cầm hai đoạn bút gãy trong tay quăng lên bàn: “Điều tra Nguyễn Phượng, nói không chừng có thể tìm ra một chút tin thú vị.”

Cùng lúc đó, tại Phi Nhứ lâu - Kinh Hoa thành.

Trên lầu ba, trầm hương thơm ngát, khói nhẹ lượn lơ, có một người mặc y phục vải bố, dung mạo tầm thường đang ngồi. Hắn cầm trong tay một đôi đũa tinh xảo, nhíu nhíu mi: “Nói như vậy, Anh Cảnh Hiên đã nhìn ra sơ hở. Muốn đối phó với ta?”

Nguyễn Phượng chấp tay nói: “Không sai. Ngày đó thủ hạ của ta chính mắt thấy câu chuyện Diệp tiểu tử ở ngoại ô thành Đông nổi điên. Sau đó, Anh Cảnh Hiên đã bắt đầu từ manh mối này mà điều tra nguồn gốc.”

“Hắn thật thông minh.” Người mặc y phục bằng vải bố nói “Tuy nhiên, để hắn điều tra ra thân phận Thư Đường thì không khó, nhưng để hắn tại thời điểm thích hợp nhất điều tra ra thân phận của Thư Đường, chuyện này cần phải động chút tay chân.”

Lại trầm ngâm một lúc, người mặc bộ y phục bằng vải bố đột nhiên nói với Nguyễn Phượng: “Năm đó, trong Kinh Hoa thành có một danh kỹ biệt danh là Uyên Ương ai cũng có lấy làm trượng phu, người còn nhớ rõ không?”

Về mặt Nguyễn Phượng buồn bã: “Ừ, là người đã hại chết Thủy Tinh đi.”

Năm đó chuyện của danh kỹ Uyên Ương lan truyền khắp Kinh Hoa thành, ai nấy đều lửa giận ngập trời, hỏa thiêu sống Uyên Ương, sau đó còn đốt sạch tất cả những gì liên quan đến ả ta.

Người trong bộ y phục vải bố nói: “Ừ, chính là bà ta. Không phải Thư Đường không có mẫu thân hay sao? Truyền tin ra, nói Thư Đường là con gái của Uyên Ương và Thư Tam Dịch.”

Nguyễn Phượng sững sốt, ngẩng đầu nhìn người trong bộ y phục bằng vải bố: “Nhưng mà...”

“Sao? Tổn thương đến muội muội của người, người không đành lòng hả?”

Nguyễn Phượng cúi đầu không nói.

Người trong bộ y phục bằng vải bố lại hỏi: “Gần đây người có đi thăm Thủy Sát đi hay không?”

Nguyễn Phượng nói: “Hôm qua...có đi.”

“Gần đây xảy ra nhiều chuyện, người bớt đi thì tốt hơn.” Về mặt người trong bộ y phục bằng vải bố không chút thay đổi nói. Qua một lát sau, hắn lại nói: “Chuyện Thư Đường không nên trì hoãn nữa, người lập tức đi làm đi. Về phần Thư Tam Dịch, ta đã có biện pháp buộc lão phải phối hợp rồi.”

26. Chương 26

Mấy ngày sau, lời đồn đãi về cha con nhà họ Thư truyền khắp Kinh Hoa thành của Nam Tuấn quốc. Vốn chỉ an phận nằm trong một góc của con ngõ nhỏ Đường Hoa, nay chịu nghìn nghìn người xăm xoi chỉ trích, khách điểm Thư gia phải tạm thời đóng cửa. Thư Đường ôn tồn khuyên cha nàng, nói chuyện này chỉ là do người bên ngoài đã hiểu lầm, qua mấy ngày nữa thôi nhất định sẽ yên tĩnh lại.

Không ngờ qua mấy ngày sau, sự tình lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Lời đồn đơn giản chỉ nói Thư Đường là nữ nhi của Thư Tam Dịch và Uyên Ương, nhưng vấn đề là ở chỗ cái tên Uyên Ương này.

Hai mươi năm về trước, trong Hồng Tước quán Kinh Hoa thành có một cặp tỷ muội. Một người tên là Thủy Sắt, một người tên là Thủy Tinh. Hai người cũng không phải là tỷ muội ruột thịt, chỉ là tỷ muội kết nghĩa, nhưng tình nghĩa rất sâu đậm. Năm ấy, các cô nương trong Hồng Tước quán đều thân mang tuyết kỹ, bán nghệ chứ không bán thân, cho nên được người người kính trọng. Sau đó, chính thê của Lục Vương gia qua đời, lão tích tụ buồn rầu, chợt nảy sinh tình cảm với Thủy Sắt. Kể từ khi Thủy Sắt chuyển vào ở trong phủ của Lục Vương gia, danh tiếng của Thủy Tinh ở Hồng Tước quán nổi bật lên, có một không hai.

Cây to đón gió, năm đó Thủy Tinh bị một người tên là Uyên Ương cô nương đổ kỵ. Uyên Ương vốn là danh kỹ thanh lâu, vì giỏi ca múa nên tự kiếm ngân lượng chuộc thân, sau đó gia nhập Hồng Tước quán. Thủy Tinh vốn có ơn tri ngộ đối với Uyên Ương, nhưng không ngờ Uyên Ương ghen tị địa vị của nàng, lén sử dụng độc kế, hại Thủy Tinh mất đi tính mạng.

Năm đó thanh danh của Thủy Tinh ở Kinh Hoa thành rất tốt, sau lưng lại có chỗ dựa là Thủy Sắt và Lục Vương gia, khi tra ra cái chết của nàng là do Uyên Ương hãm hại, Uyên Ương đều bị vạn người mắng chửi, cuối cùng bị thi hành hoả hình – thiêu sống. Sau khi Uyên Ương chết, tất cả những gì liên quan đến ả ta đều bị đốt cháy sạch không còn một mảnh.

Đây vốn là một chuyện rất cũ, sau nhiều năm, cảnh còn người mất, nhưng phố phường vẫn còn nhiều người đem ra làm đề tài bàn cãi lúc nhàn rỗi. Thư Tam Dịch thì ít bị đề cập đến, khổ là khổ cho tiểu Đường muội nhà họ Thư. Tiếng đồn nói rằng nàng kế thừa lòng dạ của mẫu thân mình, còn nói nàng giống mẫu thân nên lẳng lơ, thích trêu ghẹo nam nhân, thậm chí còn đem chuyện nàng liên tục đi xem mắt vài ngày trước đó ra xuyên tạc.

Thư Đường vốn thanh giả tự thanh, không bị ảnh hưởng nhiều. Nhưng mỗi lần nàng đi ra ngoài đều bị người ta chỉ trích chửi rủa, cứ như thế sau vài lần, nàng đành phải ầm ục ở lại trong phòng, không có việc gì quan trọng thì không đi ra ngoài. Thư Tam Dịch biết chuyện này nhất định khó qua, nên cho đầu bếp và sai vặt trong khách điểm một ít bạc vụn, bảo bọn họ tạm thời rời đi, lão còn tính mang Thư Đường rời khỏi Kinh Hoa thành tránh đi một thời gian.

Ai ngờ, cha con nhà họ Thư còn chưa kịp đi, tiểu ác bá Hồ Thông của Kinh Hoa thành đã dẫn người tìm tới cửa. Hắn đề cập tới chuyện lúc trước tòa phủ của mình bị cháy và chuyện hoa cỏ sau vườn của Lan Nghi cô nương bị phá hoại. Hồ Thông biết người đứng đằng sau giả ma giả quỷ là Vân Trầm Nhã. Vì Vân vĩ lang và Thư tiểu Đường kết nghĩa, hắn lại không thể trêu vào Vân Trầm Nhã, bèn đem tội danh này đổ lên đầu Thư Đường, muốn mượn chuyện này khích Vân vĩ lang ra mặt.

Hồ Thông ra lệnh cưỡng chế Thư Đường năm ngày sau phải đến Tử Vi đường trong Kinh Hoa thành đối đáp với hắn. Tử Vi đường là một lễ đường được xây nên vì dân chúng, nếu có người tranh cãi ở Tử Vi đường, tuy có quan viên phân xử, nhưng kết quả cuối cùng lại quyết định bởi cuộc trưng cầu dân ý dự thính. Năm đó Uyên Ương cũng chính là bị phán tội thiêu sống ở Tử Vi đường này.

Ầm ỉ đến mức này, Thư Đường dù có trăm miệng cũng khó lòng giải bày, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Thật ra đối với lời đồn đãi, nàng một chút cũng không tin. Mặc dù Thư Đường không có ấn tượng gì đối với mẫu thân của mình, nhưng mẫu thân của nàng để lại cho nàng chiếc tráp đựng nữ trang, trên tráp có khắc hai đoá sen, loài hoa này ngoài thanh nhã, trong đậm bạc, không mang theo một chút thái độ quyền rũ kiêu căng nào. Mẫu thân của nàng sao có thể là người mà ai cũng có thể lấy làm trượng phu được?

Nhưng, cái gọi là lời đồn đãi, tất không phải là không có nguyên nhân, cho dù là người thật thà như Thư Đường cũng không tránh được phải suy nghĩ. Thư Tam Dịch đoán nhất định có người đứng sau lưng lời đồn thêm mắm dặm muối này, nhưng lão chỉ là dân chúng bình thường, cũng không thể tra ra được chuyện gì, đành phải suốt ngày chịu đựng chửi rủa, đi loanh quanh trên đường mong có thể tìm ra manh mối.

Hôm nay, Thư Tam Dịch mới vừa vòng đến con hẻm sau lưng khách điểm Thư gia, chợt nghe bên cạnh có tiếng gió xẹt qua. Khi ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người mặc bộ y phục bằng vải bố đang đứng phía trước.

“Thư tiên sinh.” Người trong bộ y phục bằng vải bố chấp tay cười. Mặt của hắn đeo chiếc mặt nạ che lại nửa khuôn mặt, thân hình cao ngất, thanh âm nghe không ra tuổi tác.

Thư Tam Dịch nhìn người nọ một cách đề phòng.

Người trong bộ y phục bằng vải bố cũng nghiêm túc, nói thẳng: “Hôm nay tiểu sinh đến là vì muốn làm phiền Thư tiên sinh một việc.” Hắn cười “Ba ngày sau phân xử tại Tử Vi đường, xin Thư tiên sinh thừa nhận Thư Đường là nữ nhi của người và Uyên Ương.”

Thư Tam Dịch sững sốt, một lát sau, lão chỉ hỏi lại: “Người là ai?”

Người mặc bộ y phục bằng vải bố không đáp. Hắn trầm mặc một lúc lâu, ngấn gọn vào vấn đề chính, nói: “Nếu Thư tiên sinh không đáp ứng cũng được. Nhưng tiểu sinh phải nhắc nhở tiên sinh một câu, nay đã có kẻ xấu nảy sinh nghi ngờ đối với thân phận của Thư Đường. Nếu tiên sinh dùng cái tên Uyên Ương để ngụy trang, nhất thời sẽ có thể che giấu được thân phận thật của Thư Đường. Nếu tiên sinh nói ra Thư Đường không phải nữ nhi thân sinh của người, tất sẽ có người truy đến cùng việc này. Đến lúc đó, đối phó với Thư Đường sẽ không phải là những dân chúng bình thường này nữa, mà là...”

Người trong bộ y phục bằng vải bố không nói hết câu, khóe môi cười lạnh, đợi Thư Tam Dịch lên tiếng trả lời.

Thư Tam Dịch tất nhiên hiểu được mối liên hệ lợi hại trong đó. Lão trầm ngâm một hồi, nghiêm trang nói: “Vậy người có bảo đảm nàng không xảy ra vấn đề gì hay không?”

Người trong bộ y phục bằng vải bố sững sốt.

Thư Tam Dịch biết người này nhất định có ý đồ gì đó đối với thân phận của Thư Đường, lão tiến lên từng bước nói ra điều kiện: “Ta không hỏi người là ai, đến lúc đó ta thừa nhận tiểu Đường là nữ nhi thân sinh của ta và Uyên Ương cũng được, nhưng nếu dân chúng muốn định tội tiểu Đường, người có bảo đảm nàng không xảy ra chuyện gì hay không?”

Dưới mặt nạ, người trong bộ y phục bằng vải bố nhướn đuôi lông mày lên. Một lát sau, hắn lại cười lộ lên, nụ cười của hắn ít đi vài phần lạnh lùng, hơn vài phần trêu chọc. “Nếu ta không đáp ứng, Thư tiên sinh người cũng chỉ có một con đường này là có thể đi mà thôi. Chẳng lẽ bằng vào năng lực của người, còn có thể cùng ta liều mạng cá chết lưới rách hay sao?”

Nghe được lời này, sắc mặt Thư Tam Dịch trong phút chốc trắng bệch ra.

Không ngờ người trong bộ y phục bằng vải bố kia ngừng trong chốc lát, đột nhiên nói: “Bảo đảm nàng không xảy ra bất kỳ vấn đề gì thì quá khó khăn. Nhưng ta có thể đáp ứng người, tạm thời bảo vệ mạng sống của nàng. Dù sao – phải đến tình hình lúc đó mới biết được, người muốn lấy mạng của nàng cũng không phải là ta.”

Người trong bộ y phục bằng vải bố dứt lời liền lắc mình bỏ đi ngay. Chỉ còn Thư Tam Dịch đứng tại chỗ, gương mặt trắng bệch, không biết phải làm sao.

Có đôi khi, tình đời ảm lạnh, chớ quá ưu tư.

Khách điểm Thư gia gặp chuyện, đến cả những nhà kẻ bên này thấy Thư Tam Dịch cũng đi đường vòng mà tránh mặt. Thời gian này, rất ít người đến thăm hỏi khách điểm. Vị hôn phu tương lai của Thư Đường - Tô Bạch, cũng mai danh ẩn tích như những người khác. Thu Đa Hỉ xưa nay vốn gan dạ như một vị anh hùng, nghe nói đến việc này, liền luôn luôn lui tới thăm hỏi. Lần nào đến, chỉ cần nàng thấy những người tùm lại xung quanh khách điểm chửi rủa, đều vùng nắm đấm lên đuổi bọn họ đi.

Thu Đa Hỉ vốn có bệnh nói nhiều. Vì Thư Đường ở trong phòng đâm ra buồn chán, nên cũng rảnh rỗi vui vẻ tán gẫu với nàng ta. Hai người tính tình đều trẻ con, một người nói, một người nghe, mỗi khi đến chỗ cao hứng thì cùng nhau cười đùa ngất trời, giống như những chuyện phiền phức gần đây chưa bao giờ xảy ra.

Ngoài Thu Đa Hỉ, người đến thăm chỉ có Nguyễn Phượng. Mỗi khi Nguyễn Phượng đến, cũng không nói nhiều. Chỉ gặp Thư Đường, khuyên nhủ nàng bớt buồn phiền, thanh giả tự thanh là được rồi. Thư Đường buồn bực nói, thanh giả tự thanh trong lòng tự biết là một chuyện, nhưng lo âu thắc thỏm... lại là chuyện khác.

Ngày ấy sau khi từ biệt Vân Trầm Nhã trên phố gần Hồng Nho lâu, hai người không có gặp lại. Nay âm ỉ ra chuyện như vậy, không biết Vân Trầm Nhã có biết hay không. Nếu biết, hắn có tin nàng hay không. Thư

Đường nghĩ, nàng chẳng sợ người trong cả thiên hạ đều không tin nàng, nhưng Vân quan nhân của nàng, tất nhiên sẽ đứng về phía nàng.

Vào ngày trước khi xảy ra cuộc phân xử tại Tử Vi đường, Tư Không Hạnh đến bẩm báo về tình hình chiến sự của Anh Triều quốc tại Bắc Hoang.

Lúc đó Vân vĩ lang đang trông đào tại vườn hoa. Mấy ngày trước, không biết hẩn ở đâu kiếm được vài hạt đào cũ nát, giao cho lão quản gia giữ, tính đợi thời tiết tốt lên sẽ gieo trồng ở hậu viện.

Hôm nay đúng là ngày trời xanh mây trắng, Mãng Tây Cải Trắng ân cần giúp Lang chủ tử đào hố, Vân Trầm Nhã gieo mỗi hạt đào vào một hố, rồi đi tìm một cái gàu nhỏ múc nước, điệu bộ vô cùng thích thú. Lão quản gia đứng một bên nhìn mà kinh tâm động phách, mỗi lần thấy Vân vĩ lang múc một gàu nước, lão liền cuống quýt ngăn lại, nói: “Đủ rồi, đủ rồi, Đại công tử, nếu tưới nữa, hạt đào sẽ bị chết đuối mất thôi.”

Vân Trầm Nhã thân phận tôn quý, làm sao mà biết trồng cây. Nghe lão quản gia nói thế, hẩn liền buông tay, gật gù nói: “Ừ, có đạo lý, cũng như nuôi chiều quá sẽ sinh hư, vốn cũng là một chuyện xấu. Gần đây ta không thích làm chuyện xấu, chỉ thích làm chuyện tốt thôi.”

Thấy Vân Trầm Nhã gieo hạt đào xong, lão quản gia mới an tâm rời đi.

Vườn hoa to như vậy, chỉ có một sói hai chó nhiệt tình ngồi xổm lục lọi ngấm ngứa xung quanh nhúm đất.

Tư Không Hạnh thấy cảnh này mà không biết nói làm sao. Hẩn vừa day day sợi gân xanh bên thái dương vừa bước đến gần, đem tình hình chiến sự Bắc Hoang bẩm báo xong, vẫn đứng lại tại chỗ mà không đi.

Vân vĩ lang đang hăng say bận bịu việc trồng cây, thấy Tư Không Hạnh vẫn còn đứng sau lưng, hẩn “Ồ?” một tiếng, quay lại hỏi: “Còn việc gì nữa?”

Khóe môi Tư Không Hạnh co rút. Chuyện của Thư tiểu Đường, hẩn đã sớm bẩm báo qua vài lần trước đây, không ngờ Vân Trầm Nhã lại ngoảnh mặt làm ngơ, ăn vãn ăn, uống vãn uống, vui sướng khoái hoạt như thần tiên.

“Đại công tử, ngày mai...ngày mai tiểu Đường cô nương phải đến Tử Vi đường tranh cãi với người ta.” Tư Không Hạnh buồn bã nói.

Vân Trầm Nhã vỗ vỗ lên đầu của Mãng Tây. Mãng Tây hiểu ý, tha đến một cái xẻo nhỏ, điệu bộ như muốn đưa cho Tư Không Hạnh, quấy đuôi quần vòng vòng quanh chân hẩn.

Khóe miệng Tư Không Hạnh lại co rút, sau một lúc lâu không kềm được, lại nói: “Chi bằng đêm nay, thuộc hạ theo Đại công tử đến thăm tiểu Đường cô nương đi?”

Nói xong, như hẩn đã đoán trước, không có tiếng trả lời. Trong lòng thầm thở dài, Tư Không Hạnh đang muốn chấp tay cáo lui, chợt nghe Vân Trầm Nhã nói: “Không có lửa làm sao có khói, vô duyên vô cớ gây ra chuyện như vậy, người cho là nhằm vào tiểu Đường sao?”

Tư Không Hạnh trầm giọng: “Không, là nhằm vào Đại công tử.”

“Có thể chứ.” Vân Trầm Nhã nói, “Có người bày mưu muốn ta ra mặt, ta không thể tự chui đầu vào rọ. Chẳng những không chui, mà còn muốn nhân chuyện này tìm ra manh mối và tra ra người đứng phía sau.”

Tư Không Hạnh cũng biết đạo lý này, nhưng nghĩ đến tình cảnh cha con nhà họ Thư, hẩn nhịn không được nói: “Nhưng mà ngày mai tiểu Đường cô nương đã phải đến Tử Vi đường. Nàng đơn thuần thành thật như vậy, xưa nay lại vô cùng tin tưởng Đại công tử, nếu hôm nay Đại công tử có thể đi thăm nàng, trong lòng nàng cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, chậm rãi đứng lên, cổ tay áo màu tím hồng bị dính bùn. Hẩn tùy tiện giữ giữ, cười nhạt nói: “Ta không đi.”

Ánh mắt Tư Không Hạnh chợt buồn bã hẩn đi.

Nhưng sau đó, Vân vĩ lang nói tiếp: “Bảo Đường Ngọc và Thu Đa Hỉ đi thăm nàng đi, giúp ta nhấn một câu cho nàng là được rồi.” Trầm mặc một hồi, hẩn nói: “Nói với nàng... Ngày mai ta cũng sẽ đến Tử Vi đường.”

27. Chương 27

Hôm sau, Thư tiểu Đường mặc một bộ xiêm y màu vàng nhạt, bên mái tóc cài một đóa hoa mướp, chuẩn bị đầu vào đó xong, nàng và cha thẳng tiến Tử Vi đường.

Trời vào thu, khí hậu ôn hòa, nhẹ nhàng khoan khoái. Ánh mặt trời ấm áp tỏa lên mặt Thư Đường, trông nàng hết sức thật thà hiền hậu. Thư Tam Dịch kèm không được, an ủi nàng: “Nữ nhi, đừng sợ a.”

Thư Đường nghĩ nghĩ, buồn rầu nói: “Chuyện này thật oan uổng, ta vốn hơi sợ. Nhưng Nguyễn quan nhân, Đa Hỉ, Tư Không công tử hôm nay ai nấy đều đến ủng hộ ta. Vâng, Vâng quan nhân cũng đến, ta tất nhiên là không sợ.” Nhưng một chút, nàng lại gật gật đầu “Ta thấy ta không thể để tên ác bá Hồ Thông kia coi thường được.”

Mấy năm gần đây quốc thái dân an, Tử Vi đường lâu nay nhàn rỗi, vô cùng hoang vắng, hôm nay vất vả lắm lễ đường này mới xảy ra chuyện náo nhiệt, xung quanh tràn đầy không khí ngời lè đôi mách.

Đến giờ Thìn, trong lễ đường đầy ắp mọi người đến xem. Tử Vi đường được xây rất đơn giản. Tuy có ba tầng lầu, nhưng chỉ có một tầng được sử dụng làm lễ đường phân xử. Trong đường rộng rãi, phía Nam có một cái đài được dựng lên. Trên đài có một cái bàn bóng loáng dành cho vị quan phân xử, còn những người đến tranh cãi thì đều đứng trên đài.

Thư Đường nghĩ thanh giả tự thanh, nên không sợ hãi gì, một mình đứng trên đài. Sóng lưng nàng đứng thẳng tắp, nhẫn nại chịu đựng Hồ Thông đang liệt kê từng tội trạng một của nàng ra.

Những cuộc tranh cãi trong dân chúng, đa phần đều là vài chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi, nhưng Hồ Thông lại phóng đại lên, đầu tiên là nói Thư Đường nảy sinh lòng độc ác phá hoại hoa cỏ sau hậu viện Phù Sinh đường, sau đó còn phóng hỏa đốt nhà ở thành Tây của hần, ý đồ đẩy hần vào chỗ chết.

Hôm nay, người phân xử là một vị quan họ Tả, là một chức quan ngự sử trong triều đình. Nghe Hồ Thông nói xong, Tả ngự sử đưa mắt nhìn Thư Đường, rồi hỏi Hồ Thông: “Theo bản quan thấy, Thư Đường cô nương chỉ là một thiếu nữ còn trẻ, làm gì có bản lĩnh phóng hỏa đốt nhà của người? Nếu thật sự là do nàng gây ra, tại sao nàng lại phải làm ra chuyện như vậy?”

“Đại nhân có chỗ không rõ.” Hồ Thông nghiêm trang chấp tay, “Thư cô nương nhìn có vẻ thật thà hiền hậu, nhưng thực ra võ nghệ rất cao cường. Ngày nọ ta tranh chấp với nàng ta ở đầu đường, với sức lực của một mình nàng ta, đã đả thương hơn mười người trong bọn của ta. Thảo dân, thảo dân vốn có một người hầu tùy thân, đã bị nàng ta đánh gãy gân tay gân chân, từ nay về sau trở thành một phế nhân.”

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường đều ồ lên. Hồ Thông vỗ vỗ tay, quả nhiên có một người đỡ một tên tứ chi tàn tật lên đài. Người này thấy Tả ngự sử bèn than thở khóc lóc, cầu lão làm chủ cho hần.

Tả Ngự Sử thấy thế, cũng không khỏi suy nghĩ cặn kẽ hơn. Một lát sau, hần hỏi: “Thư Đường cô nương, người biết võ công sao?”

Thư Đường thật thà gật gật đầu, đáp: “Ta biết.” Nghĩ nghĩ, nàng còn nói: “Nhưng võ công ta không tốt lắm.”

Tả ngự sử nói: “Đánh người này tàn phế như vậy, có phải là do người gây ra hay không?”

Thư Đường sửng sốt, cúi đầu buồn bã nói: “Không phải. Võ công ta không tốt, ngày đó bọn họ nhiều người, ta đánh không lại.”

Tả ngự sử lại hỏi: “Nếu không phải là người, vậy người có biết là do người phương nào gây ra hay không?”

Nghe hỏi như vậy, Thư Đường ngẩn cả người. Lúc đó bên cạnh nàng chỉ có Vân Trầm Nhã. Nàng không có công phu đả thương người này đến tàn phế, vậy nhất định là do Vân Trầm Nhã làm.

Nhưng bảo nàng ở trên đài khai ra tên của Vân Trầm Nhã, Thư Đường lại làm không được.

Trầm mặc một hồi lâu, Thư Đường chỉ nói: “Ngày đó vốn có người đi xem mắt với ta, là... Là tại hấn đã gây sự trước.”

Tả ngự sử lại trầm ngâm: “Nói như vậy, người thừa nhận là người đã dả thương người khác?”

Thư Đường cúi đầu xuống không nói gì. Qua một lát sau, nàng nhỏ giọng nói: “Không phải ta cố ý.”

Tả ngự sử hỏi: “Vậy chuyện đốt nhà kia, cũng do người làm?”

Thư Đường vội vàng nói: “Không đúng, không đúng.” Nàng ngừng một chút rồi nói “Ta chỉ đánh người thôi, những chuyện sau đó ta thật không biết. Sau này ta không có liên quan gì đến hấn nữa...”

Nhưng mọi người đến đây vốn vì chuyện của Uyên Ương năm xưa, nghe Thư Đường nhận là đã dả thương người khác, những lời kế tiếp của nàng, còn ai mà tin. Trong lúc nhất thời, mọi người xôn xao, ai nấy đều chỉ trích Thư Đường.

Trong đám người, đột nhiên có người nở nụ cười, lạnh lạnh lên tiếng: “Cũng khó trách, bình thường nàng ta ra vẻ ngốc nghếch ngu dần, lúc này lên đài tranh cãi với người ta mà còn không quên nhắc tới chuyện lăng lơ đi xem mắt của mình, quả nhiên là con gái của Uyên Ương, tính tình y như cùng một khuôn đúc ra.”

Người lên tiếng là Lan Nghi – hoa khôi đầu bảng của Phù Sinh đường. Tiếng nói vừa dứt, thanh âm bàn tán xôn xao của đám người bên dưới càng ồn ào hơn.

Lần này, dù Thư Đường có hiền đến mấy đi nữa, cũng nhận không được đáp lại: “Người nói vậy, nương của ta không phải là Uyên Ương. Cha ta nói, nương của ta là một mỹ nhân đẹp người đẹp nết.”

Lan Nghi cười lạnh một tiếng: “Trong mắt tình nhân đều là Tây Thi, cha người tất nhiên cho rằng nương người là người tốt, nếu không thì làm gì có người?”

Thư Đường sững sốt, không khỏi liếc mắt nhìn về phía Thư Tam Dịch dưới đài.

Sắc mặt Thư Tam Dịch ba hồi trắng bốn hồi xanh, hai bàn tay nắm lại thật chặt, rừ mắt xuống không nói gì.

Hồ Thông thấy thế, nảy sinh một kế, hấn chấp tay xoay về phía Tả ngự sử, châm dầu vào lửa nói: “Đại nhân, thật ra muốn biết nguyên nhân cũng rất đơn giản. Trên đài trong Tử Vi đường này, ai nấy đều phải khai thật. Đại nhân chỉ cần gọi Thư Tam Dịch lên hỏi một câu, sẽ biết ngay là mẫu thân Thư Đường có phải là ả kỹ nữ đã gây ra nhiều tội ác năm đó hay không thôi.”

Tả ngự sử nghe xong, trầm ngâm một lát rồi gật gật đầu nói: “Truyền Thư Tam Dịch.”

Trong đám đông, Vân Trầm Nhã đứng về phía bên trái. Từ góc độ của hấn nhìn lại, chỉ thấy Thư Tam Dịch nghe truyền phải lui về phía sau hai bước mới đứng vững được. Vân Trầm Nhã nhăn mày, dường như đã đoán ra được chuyện gì. Tư Không Hạnh vốn muốn tiến lên can lão, nhưng bị Vân vĩ lang giơ tay ngăn lại.

“Ở đây có chuyện quái lạ phát sinh, nhìn kỹ hấn nói.” Hấn bình tĩnh nói.

Trên đài, Tả ngự sử hỏi: “Thư Tam Dịch, Thư Đường có phải là con gái của người và Uyên Ương hay không?”

Mặt mày Thư Tam Dịch trắng bệch, không lên tiếng trả lời.

Tả ngự sử hỏi lại một lần nữa, không ngờ Thư Tam Dịch vẫn không trả lời, chỉ chuyển tầm mắt xuống nhìn đám người dưới đài.

Vân vĩ lang vừa nhàn nhã phe phẩy cây quạt, vừa nhìn theo ánh mắt của lão. Chỉ thấy trong đám đông, như ẩn như hiện có một góc áo bằng vải bố thoáng qua, trong giây lát lại không thấy nữa. Động tác quạt của hấn bỗng dừng ngưng lại, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe Thư Tam Dịch cắn răng nói: “Bẩm đại nhân, phải. Tiểu Đường nàng... là, là nữ nhi của ta và Uyên Ương.”

Vốn Tử Vi đường đang ồn ào náo nhiệt, bỗng chốc yên lặng hấn đi. Thư Đường không khỏi sợ hãi ngáy cả người. Qua một lúc lâu, nàng hỏi: “Cha...người nói cái gì?”

Giọng khô khốc đau đớn, Thư Tam Dịch nghe mà trong lòng xoắn lại, nhưng lão vẫn cắn chặt răng, gục đầu xuống nói: “Hong, Hong Nữ, cha...cha xin lỗi người...”

Bên kia, Thư tiểu Đường lại trầm mặc một hồi.

Tả ngự sử thấy thế, bèn hỏi: “Nếu đã như thế, Thư Đường, người có nhận tội hay không?”

Thư Đường vẫn còn đang hoảng hốt, nghe câu hỏi này, suy tư thật lâu mới trả lời: “Nương ta là ai cùng với chuyện ta có tội hay không đâu có liên hệ gì với nhau a?”

Tả ngự sử trầm ngâm một hồi. Lại nghe Thư Đường buồn bã nói: “Mặc dù nương của ta là Uyên Ương, ta cũng chẳng thấy có gì phải mất mặt. Ta là người thật thà, không làm chuyện gì trái với lương tâm. Nếu năm đó nương ta phạm sai lầm gì, ta sẽ thay bà xin lỗi là được rồi.” Nàng ngừng một chút, lại ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Tả ngự sử “Ngoài ra, những chuyện xấu khác, một chút ta cũng chưa từng làm qua. Ta, mặc dù ta có đánh người của Hồ Thông, nhưng cũng bởi vì hắn đã chọc ta trước. Nếu các người quả thật muốn truy cứu chuyện năm xưa của mẫu thân ta, ta xin lỗi thay mẫu thân ta là được rồi.”

Nàng quay đầu lại liếc nhìn Thư Tam Dịch một cái, nói: “Cha ta... Cha ta rất tốt, không có liên quan gì đến chuyện này, ngay cả một người cũng chưa từng đánh qua, người đừng làm khó dễ cha ta.”

Thư Đường nói hợp tình hợp lý một hồi, Tả ngự sử nhất thời nói không nên lời.

Ai ngờ lúc này, Lan Nghi lại cười lạnh một tiếng. Nàng ta nói: “Thư cô nương này nói thật dễ nghe, bộ tưởng xin lỗi một tiếng là được rồi hay sao. Ta xin hỏi, Thư cô nương vì sai lầm của Uyên Ương kia mà tạ lỗi, vậy sai lầm của bản thân mình, ai sẽ gánh giùm người? Bất kể là phá hoại vườn hoa sau hậu viện của ta, hay phóng hỏa đốt nhà Hồ công tử, hay chuyện người đã thương người ta đến mức tàn tật, chỉ một chuyện thôi cũng đủ để vào ngồi nhà lao rồi. Còn nữa, mặc dù chuyện này Hồ công tử đồng ý giải quyết riêng với người, nhưng mà...”

Lan Nghi nói đến đây thì ngừng lại. Nàng ta nâng váy lượn lờ ra trước đài, quỳ gối hành lễ: “Bẩm Đại nhân, lúc trước, Thư cô nương nhiều lần đi xem mắt, lấy sắc đẹp của mình gạt tiền người ta, không biết chuyện này phải giải quyết ra sao?”

Nghe xong, Thư Đường trừng lớn mắt, liên tục lắc đầu nói: “Ta không có, ta thực không có.”

Lan Nghi nhìn nàng: “Vậy ta hỏi người, từ đầu mùa xuân cho đến nay là mùa thu, người đi xem mắt hơn hai mươi lần, có chuyện đó không?”

Thư Đường ngẩn ra gật gật đầu.

Lan Nghi lại nói: “Vậy trong những người người xem mắt, người có vừa lòng người nào hay không?”

Thư Đường nghĩ nghĩ, thành thành thật thật nói: “Những vị tướng công đến xem mắt đều rất tốt, ta từ nhỏ đã bản hàn, cũng không kén chọn gì. Nhưng vì sau này xảy ra sự cố nên ta mới phải liên tục đi xem mắt nhiều lần.”

Lan Nghi cười nói: “Tất nhiên là xảy ra sự cố.” Nói xong, nàng ta lại xoay người nhìn về phía Tả ngự sử, nói “Nếu Ngự sử đại nhân không tin, có thể hỏi người xem mắt với Thư Đường là La công tử, và bà mối họ Lưu là người sắp xếp chuyện này.”

La công tử và bà Lưu lên đài, hai miệng một lời, đều chỉ trích Thư Đường sau khi thu sính lễ liền từ chối cuộc hôn nhân, còn chiếm dụng sính lễ làm của riêng, không chịu trả lại.

La công tử nói: “May mà sính lễ của thảo dân cũng không quý giá mấy, Thư cô nương lại viện đủ lý do nói láo, bảo đã làm mất sính lễ, cho nên thảo dân cũng không muốn đòi lại làm gì.”

Bà Lưu phụ họa theo: “Chuyện này ta cũng nghe vài lần rồi. Vì vị Thư cô nương này mỗi lần lấy sính lễ cũng không nhiều lắm, cho nên các vị công tử cũng không muốn so đo.” Nói xong, bà ta lại thở dài một tiếng “Cũng tại ta thấy tiền là sáng mắt, lần nào Thư cô nương nhờ ta sắp xếp cũng đều ra tay rất hào phóng. Ta cũng đã hỏi qua Thư cô nương khi nào thì mới bằng lòng dừng tay, Thư cô nương nói chờ gặp được công tử nào tốt mới thôi. Ta...ta cũng rất muốn ngăn cản nàng lại, cho nên mới, cho nên mới giới thiệu Nguyễn Phụng Nguyễn công tử cho nàng. Thế mà...”

Bà Lưu còn chưa dứt lời, đã bị một giọng nói dưới đài cắt ngang: “Người nói bậy! Ta và tiểu Đường quen nhau lâu như vậy, nàng là người thật thà, làm gì có chuyện tham lam tiền tài của người khác!”

Người lên tiếng là Thu Đa Hỉ. Nàng ở dưới đài nghe mà cảm thấy khó thở, lập tức không để ý gì đến cấp bậc lễ nghĩa, vọt lên trên đài, vung nắm đấm lên rống lớn với bà Lưu: “Người còn nói bậy một lời nào nữa, ta đánh chết người!”

Trong giây lát tình hình phát triển đến mức không thể khống chế được. Bà Lưu sợ tới mức run cả người. Lan Nghi cái khó ló cái khôn, lập tức quỳ xuống đất khóc lóc kể lể: “Cầu thỉnh đại nhân làm chủ giùm bọn ta.”

Thư Đường vì bị oan mà đầu mặt ra. Mãi đến lúc này, nàng mới bình tĩnh phản ứng lại, liên thanh nói: “Ta không có tham bạc của ai cả. Từ đó đến giờ ta chỉ có hỏi xin Vân quan nhân một chiếc vòng ngọc mà thôi, ta, ta cũng đã tạ lễ rồi, tuy lễ vật không đáng giá gì, nhưng, nhưng Vân quan nhân nói là không sao.” Lúc này nàng đang vừa vội vừa rối nên nói năng có chút lộn xộn. Nghĩ ngợi một hồi, nàng lại nói với Tả ngự sử “Ta cũng không trèo cao mà ham quyền thế, chỉ muốn, chỉ muốn gả cho một người thật thà. Mấy ngày nữa là ta sẽ thành thân rồi.”

Nghe xong, Thu Đa Hỉ cũng vội vàng nói theo: “Đúng, đúng, đúng, cuối mùa thu này tiểu Đường sẽ thành thân, gả cho Tô Bạch làm chức biên tu trong Hàn Lâm viện, làm gì có chuyện dựa vào chuyện xem mắt mà lừa gạt ngân lượng của người khác chứ?”

Cùng làm quan tại triều, Tả ngự sử cũng biết Thư Đường là thê tử tương lai của Tô Bạch. Nghe xong, hấn cũng nhân nhượng một phần, nhân tiện nói: “Đã thế, vậy truyền Tô đại nhân lên đây làm chứng cho người đi.”

Tô Bạch mặt mày sa sầm bước lên đài. Thư Đường thấy hấn, bước lên phía trước hai bước, kéo kéo cổ tay áo của hấn, giọng buồn bã nói: “Ta thực không có, thực không có gạt lấy bạc của người nào cả.”

Tô Bạch trầm mặc nhìn nàng lôi kéo cổ tay áo của mình, sau đó, hấn phất tay áo một cái giã nàng ra, chấp tay nói: “Ngự sử đại nhân, Thư cô nương có gạt ngân lượng của ai không thì bản quan không biết, cũng không muốn biết. Còn về chuyện rút cuộc nàng ấy là nghiệt chủng của ai...”

Tô Bạch nói tới đây, quay đầu liếc mắt nhìn Thư Đường một cái, nói tiếp: “Từ nay về sau, cũng không có liên quan gì đến bản quan.”

Quá rõ ràng.

Thư Đường nhất thời trừng lớn đôi mắt, muốn tiến lên hai bước hỏi hấn, nhưng lại thấy Tô Bạch bất động thanh sắc lui ra sau hai bước. Thư Đường sửng sốt, đành phải đứng tại chỗ, hoang mang nói: “Không phải hai ta sẽ thành thân vào cuối mùa thu này hay sao?”

Tô Bạch không nói gì, quay đầu đi, cũng không có nhìn nàng: “Tô Bạch ta, mặc dù không phải đại phú đại quý, quyền cao chức trọng gì, nhưng thành gia lập thất cũng phải tìm một thê tử ôn nhu lương thiện, hiền thực đoan chính. Loại người thô tục nơi phố phường, con gái của hạng xướng ca vô loài không phải là thứ thích hợp với ta.”

Lời này vừa ra, cả sảnh đường đều xôn xao ầm ĩ. Thu Đa Hỉ gơ chân lên nhưng bị Thư Đường giữ chặt góc áo lại. Khuôn mặt Thư Đường tái nhợt, nhìn trái nhìn phải, vô cùng hoang mang bối rối. Trầm mặc trong chốc lát, nàng lại thấp giọng lầm bầm nói: “Việc này ta thực chưa từng làm qua, một chút cũng không...”

Nhưng tiếng quả trách dưới đài không ngừng vang lên, đè át đi tiếng nói yếu ớt của nàng. Nguyễn Phụng đứng trong góc, siết chặt nắm tay lại. Dù là Tư Không Hạnh xưa nay vô cùng trấn định, cũng không khỏi thở hổn hển. Duy chỉ có Văn Trâm Nha vẫn lặng lẽ nhìn lên đài, sắc mặt bình tĩnh như nước, trong mắt không chút gợn sóng nào, khiến người ta không thể nhìn ra hấn đang suy nghĩ gì.

Lúc này, Lan Nghi lại cười rộ lên: “Tả ngự sử, ta nghĩ, mặc dù chứng cứ phạm tội của Thư cô nương đã xác thật, nhưng cũng không ngại để bà mối họ Lưu nói hết lời đã, sau đó định tội của nàng ta cũng không muộn.”

Tả ngự sử nghe vậy, thăm cảm thấy có lý, bèn nói: “Bà Lưu, người nói tiếp đi.”

Bà Lưu lại nói: “Bẩm, bẩm đại nhân. Ta thấy Thư cô nương hay bói móc bắt bẻ, đành phải, đành phải giới thiệu Nguyễn Phượng Nguyễn công tử cho nàng. Ai ngờ nàng thấy Nguyễn công tử rồi cũng vẫn bắt măn, lại tiếp tục lên... lên câu dẫn quyền rũ Vân Trầm Nhã Vân công tử. Ta cũng đã từng hỏi qua nàng là tại sao lại như vậy, nàng nói, nói... nói Nam Tuấn quốc dù tốt đến đâu đi nữa cũng không bằng phong thủy long mạch của Anh Triều quốc. Vân công tử là người của Anh Triều quốc, tất nhiên là tốt hơn gấp mấy lần so với các vị công tử của Nam Tuấn quốc.”

Bà Lưu vừa dứt lời, Lan Nghi liền nói tiếp: “Chuyện này ta cũng đã tận mắt chứng kiến. Ngày xưa ta từng qua lại với Vân Trầm Nhã Vân công tử, trên đường có gặp gỡ Thư cô nương. Vân công tử vốn làm một chiếc vòng tay tặng tỷ muội bọn ta. Nhưng vì tỷ muội bọn ta đều không phải là người tham mộ hư vinh, nên không có nhận lấy. Ai ngờ, ta đi rồi, Thư cô nương lại vô liêm sỉ hỏi xin Vân công tử chiếc vòng tay đó.”

Đen bị nói thành trắng, trắng bị nói thành đen. Rõ ràng không phải là sự thật, lại bị người ta làm trái phải lẫn lộn như thế.

Lan Nghi quay đầu lại liếc Thư Đường một cái, nói tiếp: “Đáng tiếc Vân công tử bản tính lương thiện, khoan dung độ lượng đối với Thư cô nương, còn để cho ả ta tiếp cận mình. Mặc dù ta có lòng ngưỡng mộ đối với Vân công tử, nhưng không thể không nói, Vân công tử đã bị yêu nữ này mê hoặc, hơn nữa lại là qua lại thân mật, hiện giờ không thể phân biệt được đúng sai, phải trái.”

Thư Đường nghe xong, giận đến đỏ cả mắt, liền thanh giải thích: “Vòng tay đó là vì các người không cần, ta mới hỏi xin Vân quan nhân. Ta và Vân quan nhân quen biết qua lại là vì Vân quan nhân rất tốt đối với ta. Hắn tốt với ta, tất nhiên ta phải tốt với hắn.”

Lan Nghi cười khẩy: “Thư cô nương cũng thật là, đến nước này mà còn không quên khoe khoang giao tình giữa mình và Vân công tử. Vân công tử quen phải người, thật là mắt bị mù.”

Thư Đường nói: “Người có thể nói ta sao cũng được, nhưng người không được nói động đến Vân quan nhân. Ta, ta dù vướng phải chuyện này cũng tự mình chịu trách nhiệm, không liên quan gì đến Vân quan nhân, người đừng có lôi hắn vào.”

Lan Nghi không để ý đến nàng, lại nhìn về phía Tô Bạch: “Vậy mà lúc trước người còn muốn cưới nàng ta, lúc này nàng ta chưa chắc đã quan tâm đến người như vậy.”

Tô Bạch sầm mặt lại, phát tay áo, tức giận lên tiếng: “Ngự sử đại nhân, bản quan vốn không muốn xen vào chuyện của Thư cô nương, nhưng chuyện đã đến nước này thật khó mà chấp nhận nổi, bản quan khẩn cầu đại nhân... tức khắc đem Thư Đường ra trị tội!”

Cùng lúc đó, Lan Nghi cũng nói: “Thỉnh đại nhân trị tội Thư Đường.”

Thư Đường thấy thế, hoàn toàn choáng váng.

Dưới đài, tiếng bàn cãi của mọi người càng ngày càng ồn ào hơn.

“Sớm thấy Vân công tử người như tiên trên trời, không ngờ lại bị yêu nữ này mê hoặc như vậy.”

“Thực nhìn không ra nha, cô nương này nhìn thật thà như vậy, ai dè lại làm chuyện táng tận thiên lương.”

“Nhìn thật thà? Người thấy dung mạo nàng ta dụ dỗ cỡ nào, lường gạt cỡ nào a.”

“Đại nhân ——” dưới đài bỗng nhiên vang lên một giọng nói.

Trong đám đông, có một người vội vã bước lên đài.

Thư Đường trở mặt kêu lên: “Nguyễn... Nguyễn quan nhân...”

Nguyễn Phượng liếc nhìn nàng một cái, gật gật đầu với nàng, khi lên tiếng, giọng đã gay gắt “Đại nhân, cho dù Thư cô nương sai chỗ nào đi nữa, nhưng nàng...nhưng kể từ khi nàng kết giao làm bằng hữu với thảo dân, tính tình thuần hậu thật thà, không có một chút nào là nghe hơi tiền nổi mầu tham hoặc là thấy sắc nảy lòng tham cả. Thảo dân tự biết lời của một mình mình không đủ để thuyết phục mọi người, nhưng, mong Đại nhân tra xét rõ mọi việc.”

Mặc dù Nguyễn Phượng tự xưng là thảo dân, nhưng quan lại trong triều ai cũng biết, hần là con của Lục Vương gia, không dễ chọc, cũng không thể chọc.

Vì thế Tả ngự sử vô cùng khó xử.

Hồ Thông thấy tình hình không ổn, linh cơ chợt động, vội vã bắc cho Nguyễn Phượng một bậc thang đi xuống, nói: “Hồ mõ ta cũng là một người thông tình đạt lý. Nếu công tử đã lên tiếng, muốn bọn ta tin tưởng người cũng đơn giản thôi, nhân phẩm của Thư Đường đã như vậy, chỉ cần công tử nguyện ý nạp Thư Đường làm thê tử, thậm chí làm thiếp cũng được, Hồ mõ liền tin tưởng toàn bộ chuyện này chỉ là hiểu lầm, xí xóa hết mọi chuyện.”

Nguyễn Phượng nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, sau một lúc lâu vẫn không nói gì.

Hồ Thông đã tính toán kỹ càng từ trước, lại cười rộ lên: “Không nói gì đến Nguyễn công tử, mọi người ở đây, chỉ cần có một người nguyện ý nạp yêu nữ này làm thê làm thiếp, Hồ mõ ta liền bỏ qua chuyện này!”

Sự tình xảy ra đến mức này, làm gì còn có ai muốn cưới Thư Đường.

Mặc dù Thư Đường thật thà, nhưng cũng không ngu ngốc. Nàng nghe Hồ Thông nói vậy, bèn tiến lên kéo tay áo của Nguyễn Phượng nói: “Nguyễn quan nhân, cảm ơn người. Không cần đâu, không cần...”

Nguyễn Phượng muốn nói gì đó, nhưng vừa mới mở miệng ra, liền sững sờ đứng ngây người.

Sau đó, trong Tử Vi đường, dần dần yên tĩnh lại, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Thư Đường bất giác cảm thấy phía sau như có người đang đến gần. Mắt nàng đỏ lên, mím môi lại nói với Tả ngự sử: “Ta chỉ nhận tội đã đả thương người kia, còn những tội khác ta không nhận, người có thiêu chết ta thì ta cũng không nhận, người muốn xử ta sao cũng được.”

Tả ngự sử cũng thất thần, sau một lúc lâu mà không nói gì.

Phía sau, có người kéo Thư Đường lại. Thư Đường quay người lại, thấy Vân Trầm Nhã trong bộ y phục màu nguyệt bạch, cười rộ lên như một vị trích tiên, tuyệt đại tao nhã. Hần giơ tay lên, chỉnh lại đóa hoa mướp trên mái tóc của nàng lúc này đã bị lệch sang một bên.

“Tiểu nha đầu ngốc a...” Khóe miệng hần mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Cũng chỉ nghe một câu “Tiểu nha đầu ngốc” này, Thư Đường mới bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất. Nàng rũ mắt xuống, nước mắt doanh tròng, một lúc lâu sau, nàng mới lên tiếng gọi: “Vân quan nhân...”

Vân Trầm Nhã gật gù đầu, sau đó choàng tay ôm nàng vào lòng, hơi thở tươi mát ôn hòa của hần ập lại. Lúc này hần ôm chặt lấy Thư Đường, như muốn dốc toàn lực làm một mái hiên che gió che mưa cho nàng suốt đời này.

Ánh mắt Vân Trầm Nhã không thể hiện rõ hần đang nghĩ gì, nhưng hần cứ trầm tĩnh đứng đó, không lộ ra một chút vui cười, tức giận, toan tính nào.

Một lát sau, thanh âm Vân Trầm Nhã lại vang lên, từng chữ từng chữ nặng như đá tảng.

Hần liếc Tô Bạch một cái, ung dung thản nhiên cười cười. Sau đó hần nói: “Người không cưới nàng, ta cưới.”

28. Chương 28

“Người không cưới nàng, ta cưới.”

Một câu nhẹ nhàng đơn giản, bình tĩnh ngắn gọn, lại khiến tất cả mọi người có mặt đều ghen hòng nhìn trần trối.

Thật lâu sau, người trong lòng động dậy. Vân Trầm Nhã khẽ buông Thư Đường ra, khóe môi mỉm cười, ánh mắt như có như không thoáng liếc qua Nguyễn Phượng.

Nguyễn Phượng sững sốt, tức thì hiểu ý chấp tay hướng trên đài, nói: “Ngự sử đại nhân, Hồ công tử mới vừa rồi đã nói, chỉ cần có người chịu cưới Thư cô nương, mọi khúc mắc lúc trước đều xóa sạch. Nay...” hắn tạm ngừng, quay đầu lại nhìn vào mắt Vân Trầm Nhã “Nay nếu Vân công tử đã nguyện ý cưới Thư cô nương làm thê tử, vậy...”

“Khoan đã...” giọng Hồ Thông vang lên.

Hôm nay Hồ Thông âm ỉ bức bách Thư tiểu Đường như thế vốn là muốn khích Vân Trầm Nhã ra mặt. Hắn nghĩ, thay vì mình ngậm giữ trò với Vân vĩ lang, tốt xấu gì mình cũng là cường hào ác bá ở Kinh Hoa thành này, nếu có thể đem tranh chấp giữa hai người làm rõ trước mặt mọi người, bằng vào xuất thân và quyền thế của Hồ Thông hắn, đối phó với một thương nhân Anh Triều Quốc như Vân Trầm Nhã, nhất định là sẽ dễ như bỡn.

“Hồ mỗi lúc này nói là nếu có người nguyện ý cưới Thư Đường, chỉ giới hạn là nam tử trong Nam Tuấn quốc mà thôi. Không biết Vân công tử đường đường là người của Thần Châu Đại Anh Triều quốc, có tư cách gì can thiệp đến chuyện phiền phức trong Kinh Hoa thành này?” Hồ Thông chậm rãi nói, giọng đầy khiêu khích.

Thu Đa Hỉ nghe xong tức giận vô cùng, chỉ thẳng vào mặt Hồ Thông nói: “Vậy tại sao hồi này không nói rõ ràng?! Có tình đợi đến khi Vân công tử nguyện ý cưới tiểu Đường, mới cố ý thêm vào. Đây rõ ràng là làm khó làm dễ tiểu Đường và Vân công tử...”

“Đại nhân!” Hồ Thông không để ý tới Thu Đa Hỉ, ngược lại chỉ chấp tay hướng về phía Tả ngự sử, mặt mày tức giận “Cũng không phải là Hồ mỗi muốn làm khó dễ gì Vân công tử, Hồ mỗi cũng không cố ý muốn làm Vân công tử khó xử.”

“Ngày đó Thư Đường ở đầu đường đã thương người, quả thật Vân Trầm Nhã là đồng bọn của nàng ta. Thư Đường đánh gã người hầu tùy thân của ta đến tàn phế, Vân Trầm Nhã lại ỷ vào sức lực của bản thân, một mình đánh cho mười tên thủ hạ của ta đều tàn phế. Nếu không tận lực chữa chạy kịp thời, chỉ sợ... chỉ sợ đã sớm xảy ra án mạng rồi!”

Lời này vừa thốt ra, Tả ngự sử còn chưa kịp lên tiếng, lại nghe Nguyễn Phượng cười lạnh nói “Chỉ một người đã có thể khiến hơn mười tên bị thương đến tàn phế, thủ hạ của người thật không khỏi có chút vô dụng đó.”

Hồ Thông xanh mặt, miễn cưỡng ngậm miệng lại.

Tả ngự sử hỏi: “Vân Trầm Nhã, có việc này hay không?”

Vân vĩ lang cười cười “Có a.” Hắn không thêm để ý chút nào liếc Hồ Thông một cái “Không dấu giếm gì Đại nhân, ngày đó ở đầu đường, ngoại trừ hơn mười tên thủ hạ của hắn, ngay cả cái tên lúc này bảo rằng bị tiểu Đường đã thương, đều bị ta đánh gãy gân tay gân chân cả.”

Thừa nhận sự thật như vậy, nhưng ngữ khí Vân Trầm Nhã lại vô cùng lơ là qua quýt, cứ xem như là chuyện vụn vặt ngày thường mà thôi.

Nhất thời, ngay cả Tả ngự sử cũng có chút ngẩn người mà không biết phải làm sao.

Hồ Thông nghe xong, tất nhiên là mượn cơ hội này, lòng đầy căm phẫn nói: “Hồ mỗi là người rộng lượng, bọn họ đã thương người, vốn ta cũng không muốn so đo làm gì, nhưng người, còn người nữa...” hắn chỉ chỉ Vân Trầm Nhã và Thư Đường “không thấy có một chút hối cải nào, nếu hôm nay Hồ mỗi không đòi lại công đạo cho bọn thủ hạ của mình, tuyệt sẽ không bỏ qua.”

Thư Đường vốn đang chờ người ra, nghe xong những lời này, cũng không nhịn được mở miệng: “Ngày đó ta và Vân công tử đang yên đang lành, là tại người đã dẫn theo mấy chục người đến kiếm chuyện với bọn ta trước.”

Hồ Thông hừ một tiếng: “Nói bậy nói bạ.”

Nguyễn Phượng cười: “Nói đến mới thấy kỳ, chẳng lẽ Hồ công tử xưa nay ra khỏi cửa đều phải mang theo mấy chục tên đánh thuê? Càng kỳ hơn nữa là, ngày đó Thư cô nương và Vân công tử rõ ràng thấy các người thanh thế rầm rộ như vậy, sao lại còn muốn trêu chọc vào các người?”

Hồ Thông bị chặn họng, trong chốc lát không nói nên lời.

Lan Nghi thấy thế, cười lạnh, lại tiến lên một bước nói “Xin hỏi Thư cô nương, ngày đó, các người gặp bọn đánh thuê ở đâu, vì sao lại ở chung một chỗ với Vân công tử, người và Vân công tử lúc đó đang làm cái gì?”

Thư Đường nghĩ nghĩ, thành thật đáp: “Ngày ấy là ở gần Phi Như lâu, trước khi gặp bọn người đánh thuê này, ta đi chung với Vân công tử đến xem mắt một vị tướng công họ Phùng.”

Lời này vừa thốt ra, cả sảnh đường đều ồ lên.

Lan Nghi cười nói: “Cũng kỳ lạ. Thư cô nương xem mắt, tại sao Vân công tử lại muốn đi theo.” Một lát sau, lại xoay người quỳ gối thì lễ với Tả ngự sử “Ta còn nghe nói, mỗi lần Thư Đường đi xem mắt, tám chín phần mười đều có Vân công tử đi cùng.”

Lan Nghi vốn có ý đối với Vân Trầm Nhã, khá khen cho một cô nương thông minh như vậy, biết xem xét thời thế, nay rõ ràng thấy Vân Trầm Nhã không có chút tình cảm nào đối với nàng ta, mà Hồ Thông lại cùng nàng ta trên một chiếc thuyền, nếu không chiếm được Vân Trầm Nhã, dù cho cá chết lưới rách cũng không thể bại trận được.

Dứt lời, Lan Nghi ngằm nháy mắt ra hiệu cho bà Lưu.

Bà Lưu biết biểu ca họ hàng xa của Hồ Thông là Phương gia ở Mục Đông Phương Diệc Phi, mà phụ thân của Hồ Thông lại giao hảo rất tốt với Lục Vương gia, mặc dù Nguyễn Phụng đứng bên cạnh Thư Đường, nhưng cũng chỉ nói vài câu giùm Thư Đường mà thôi, Vân Trầm Nhã chỉ là một thương nhân, so quyền so thế đều không bằng Hồ Thông.

“Bẩm Đại nhân, ta cũng có nghe nói qua việc này. Lúc nào Thư cô nương đi xem mắt cũng đi chung với Vân công tử. Hai người nói dối để lừa gạt sinh lễ, sau đó lại lấy cớ qua loa từ chối việc hôn nhân. Quả thật, quả thật thái độ làm người có chút trơ trẽn...”

Lúc này Hồ Thông mới tiếp lời, nói: “Hồ mỗ đúng là có nghe nói đến việc này, cho nên mới dẫn theo mấy chục người đến Phi Như lâu muốn ngăn cản Vân Trầm Nhã và Thư Đường. Vốn chỉ muốn hù dọa bọn họ thôi, ai ngờ hai người này chẳng những không sửa sai mà còn dă thương thủ hạ của ta nữa!”

Thư Đường nghe xong lời này, tức giận đến mức cần cổ đỏ ửng lên, vội vã cãi lại Hồ Thông: “Người, bọn người thật là nói hươu nói vượn! Vân quan nhân theo xem mắt giúp ta, rõ ràng là, rõ ràng là vì thấy ta vận khí không may mắn, lúc xem mắt có xảy ra chuyện gì sẽ giúp ta giải quyết. Ngày đó, ngày đó cũng là người đã đến gây sự với Vân quan nhân trước...”

Lan nghi tà mị híp mắt lại, cao giọng mỉa mai: “Hai người vẫn phụ xướng phụ tùy, tình nghĩa đậm đà như vậy, tại sao Thư cô nương lại phải tận lực đi xem mắt?”

Hồ Thông nói: “Đại nhân, sự thật như thế nào đã quá rõ ràng rồi. Vân Trầm Nhã và Thư Đường trước lợi dụng xem mắt để gạt tiền tài của người ta, sau lại đánh người gây thương tích, quả thật là tội ác ngập đầu, Thư Đường lại là nữ nhi thân sinh của Uyên Ương...”

“Nói bậy!” Thư Đường tức giận đến phát run, cắt ngang lời của hắn “Việc này, việc này không liên quan một chút nào đến Vân quan nhân, các người muốn vu oan giá họa, tìm một mình ta là đủ rồi ...”

Nói chưa dứt lời, Vân Trầm Nhã lại kéo Thư Đường ra sau. Hắn mở quạt ra, chậm rãi phe phẩy, thản nhiên cười cười. Thân sắc ung dung nhẹ nhàng như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Vân Trầm Nhã hất hất cằm về phía Hồ Thông, giọng điệu khiêu khích: “Nói đi, tiếp tục nói đi.”

Hồ Thông thấy thái độ của hắn như vậy đâm ra vô cùng sửng sốt. Không biết vì sao Vân Trầm Nhã mặt mày lạnh nhạt, nhàn nhã đứng yên một chỗ, nhưng quanh thân tản ra một loại khí chất khiến người ta nửa bước cũng không dám di chuyển. Trong khoảnh khắc, bọn người Hồ Thông và Lan Nghi nói không nên lời.

“Sao không nói nữa?” Vân vĩ lang cười nói. Hắn khép cây quạt lại, gõ gõ trong lòng bàn tay “Vậy để ta nói giùm bọn người”

“Vân Trầm Nhã bề ngoài là thương nhân đến từ Anh Triều quốc, nhưng trên thực tế toàn làm những chuyện ám muội. Cầu kết với Thư Đường lợi dụng xem mắt để gạt tiền tài của người khác. Có phải vậy không?”

Hồ Thông nghe được ngăn cả người, bị lời nói của Vân Trầm Nhã dẫn dắt ra sức hùa theo: “Phải, phải, đúng là như vậy đó!”

“Vậy tại sao phải gạt tiền tài của người ta?” Vân vĩ lang nhú mày, cười hỏi.

Hồ Thông nói: “Vì, vì ở ngoài chơi bạc thiếu nợ mấy trăm ngàn lượng bạc...” Nói xong, ngay cả giọng của hắn cũng nhỏ đi ba phần.

Vân Trầm Nhã lại cười rộ lên: “Đúng như lời người đã nói.”

Cùng lúc đó, dưới đài có một người nhẹ nhàng nhảy lên. Tư Không Hạng chấp tay chào Vân Trầm Nhã hô lên một tiếng “Công tử.” Hô xong, hắn lập tức lấy ra một tấm ngân phiếu trong người.

Ngân phiếu không nhiều không ít, đúng một vạn lượng.

Vân Trầm Nhã cầm ngân phiếu trong tay lắc lắc nghe giòn tan. “Ngân phiếu Kim Ngọc Hiên.” Hắn nói “Có đủ trả nợ cờ bạc hay không?”

Hồ Thông mặt mày tái nhợt, lúc này mới biết mình trúng bẫy của Vân Trầm Nhã. Dưới tình thế cấp bách, hắn reo lên: “Ai biết ngân phiếu trong tay người là thật hay giả?!”

Vân Trầm Nhã gật gật đầu, cũng không thèm so đo với hắn, đáp lại: “Nói không sai, ai mà biết là thật hay giả?” Chậm rãi mở tờ ngân phiếu ra, Vân Trầm Nhã nhìn thẳng vào mặt Hồ Thông, trong khoảnh khắc tấm ngân phiếu một vạn lượng bị hắn tùy tiện xé nát đi.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, Hồ Thông và Lan Nghi kinh ngạc vạn phần, nhưng mà sở dĩ bọn họ giật mình, không phải là vì Vân Trầm Nhã xé tấm ngân phiếu một vạn lượng, mà là vì bọn hắn suy đi nghĩ lại như thế nào, cũng không biết trong hồ lô Vân vĩ lang bán thuốc gì.

Đúng lúc này, ngoài Tử Vi đường đột nhiên vang lên một thanh âm hô to: “Lục Vương gia giá lâm...”

Cửa chính của lễ đường mở rộng, ánh nắng mùa thu tràn ngập trong phòng. Nam Tuấn quốc tôn trọng hai màu vàng và trắng, mà người đến chính là mặc áo trường bào màu vàng, mặt mày anh tuấn hào hùng, khí độ cao ngạo. Mọi người vội vàng tránh ra một bên, tất cả đều quỳ xuống, cùng cất tiếng hô to: “Tham kiến Lục Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế...”

Trên đài, từ Tả ngự sử cho đến Nguyễn Phượng, thấy Lục Vương gia Đỗ Lương, ai nấy cũng đều phất áo bào quỳ xuống, hoặc hành đại lễ, hoặc hành quan lễ. Chỉ có hai người vẫn đứng thẳng như cũ, một là Vân Trầm Nhã, hai là Tư Không Hạng cận vệ tùy thân của Vân Trầm Nhã.

Đỗ Lương bước lên đài, phất tay ra hiệu “đứng lên”, cùng lúc đó, ánh mắt của hắn lướt qua Thư Đường.

Có Lục Vương gia ra mặt, người dưới đài không ai dám xông xáo gây náo động, Tử Vi đường yên tĩnh hẳn đi.

Hồ Thông tự cho là chỗ dựa vững chắc của mình đã đến, đang muốn tiến lên chào đón, nào ngờ Lục Vương gia Đỗ Lương tiến lên hai bước, chấp tay chào Vân Trầm Nhã, kêu lên: “Đại công tử.”

Vân Trầm Nhã gật gật đầu, cũng đáp lễ lại “Lục Vương gia.”

Hai người, một già một trẻ, một người mặc hoàng bào biểu hiện địa vị cao nhất, người kia chỉ mặc một bộ bạch y bằng vải bố hết sức bình thường. Nhưng khi bọn họ chào nhau, cử chỉ cho thấy không phân biệt một chút tôn ti trật tự nào.

Nhất thời tất cả mọi người có mặt đều hết sức choáng váng.

Lục Vương gia nói: “Đại công tử, trước khi bốn vương đến đây có gặp Tiểu thế tử. Tiểu thế tử tiện thể nhắn với bốn vương, nói sắp vào giữa thu, khu vực săn bắn của Hoàng gia ở khu rừng phía Tây sẽ mở, nếu Đại công tử có thời gian, mời tiến cung săn bắn cùng Tiểu thế tử. Tiểu thế tử kính cần đợi ngài.”

Toàn bộ Nam Tuấn quốc, chỉ có một người được gọi là Tiểu thế tử, đó là hoàng tử độc nhất của Nam Tuấn vương - Đỗ Tu. Đỗ Tu cũng là một kỳ tài ngút trời, vừa sinh ra đã được lập làm Thái tử của Nam Tuấn quốc.

Nghe được danh hào của Tiểu thế tử, chân Hồ Thông mềm như bún, phải liên tục lùi lại phía sau mấy bước mới có thể đứng vững.

Vân Trầm Nhã thông dong cười nói: “Vài bữa nữa đi.”

Lục Vương gia Đỗ Lương lại nói: “Bổn vương nghe nói hôm nay Đại công tử gặp phiền phức, nên đặc biệt đến đây, không biết có cần giúp gì hay không?”

Vân Trầm Nhã quét mắt nhìn Hồ Thông, cười cười: “Chỉ là một chút việc nhỏ mà thôi.” Hắn ngừng lại “Thiếu người ta mấy lượng bạc.”

Đỗ Lương tất nhiên là người rất khôn khéo, dõi theo ánh mắt của Vân Trầm Nhã, lập tức hiểu ý. Hắn trầm giọng kêu: “Hà Ốc.”

Một người trong bộ cấm y dưới đài tiến ra, hắn nhảy lên đài, tức khắc lấy một tấm ngân phiếu ra đưa cho Hồ Thông. Nhưng Hồ Thông làm sao mà còn dám nhận lấy tấm ngân phiếu này. Chân căng hắn run rẩy, quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu: “Xin Lục Vương gia thứ tội, xin Đại công tử thứ tội...”

Chỉ trong vòng nửa khắc, bà mối họ Lưu và đám người Lan Nghi tất cả đều quỳ rạp xuống, cùng với Hồ Thông cả bọn không ai dám ngóc đầu lên, miệng không ngừng thì thầm: “Xin Lục Vương gia thứ tội, xin Đại công tử thứ tội...”

Đến lúc này, Vân Trầm Nhã mới cười khom lưng xuống, lấy đầu quạt chọc chọc lên vai Hồ Thông: “Sao? Còn thiếu nợ cỡ bạc nữa không?”

Hồ Thông toát mồ hôi lạnh: “Không nợ, không nợ, là tiểu nhân trí nhớ kém, hiểu lầm, hiểu lầm Đại công tử, xin Đại công tử thứ tội...”

Vân Trầm Nhã lại bĩu môi một cái. Bỗng dưng, một tia sáng lóe lên trong mắt hắn, hắn dùng đầu quạt điểm lên ba huyệt phía dưới vai trái của Hồ Thông và huyệt giữa, còn thuận tay điểm luôn huyệt cam của hắn. Hồ Thông đau đến nhăn răng nhếch miệng, lại nghe Vân Trầm Nhã nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ôi, chớ cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, không phải sao? Chiêu này ta cũng biết, để ta chơi với người.”

Lửa giận trong lòng Hồ Thông bốc lên, bất chấp thân phận địa vị, nổi giận dùng dùng nhìn Vân Trầm Nhã, cố gắng găm giữ vài âm trong cổ họng: “Người thật không phải là người...”

Vân vĩ lang vẫn cười, hắn nói thật nhỏ, chỉ mình Hồ Thông có thể nghe thấy: “Đúng vậy, ta không phải là người, không giở thủ đoạn với người, một khi đã ra tay, chứng tỏ người không phải là người.”

Khi đứng thẳng dậy, vẻ mặt Vân Trầm Nhã đã sớm mang đầy vẻ cao thượng. Hắn ôm quyền nói với Lục Vương gia: “Chuyện đã xử lý xong, làm phiền Vương gia.”

Đỗ Lương gật đầu nói với hắn: “Đại công tử xin đừng khách khí.”

Vân Trầm Nhã lại cười, lúc này mới xoay người, nhìn Thư Đường đang trợn mắt há hốc mồm, vươn tay ra nói: “Đến đây, không có việc gì nữa, đi thôi.”

Lại không biết, lúc Vân Trầm Nhã xoay người, Lục Vương gia đầu tiên là nhìn vào mắt Nguyễn Phượng, sau đó quét mắt lướt qua đám đông ra hiệu. Trong đám đông bên dưới, người trong bộ y phục bằng vải bố đáng lẽ đã rời khỏi nơi đây từ trước, giờ lại đột nhiên xuất hiện.

Vân Trầm Nhã đưa lưng về phía bọn họ, không nhìn thấy cảnh tượng này. Nhưng hắn đường đường là một con sói ba đuôi thành tinh, mắt không nhìn thấy, ai biết trong lòng hắn có nhìn thấy hay không.

29. Chương 29

Lúc này, ngoài Tử Vi đường trời đang nổi gió, Thư Đường mặt mày mờ mịt bị Vân Trầm Nhã kéo đi, bước chân nghiêng ngả lảo đảo, nửa tỉnh nửa mê.

Giữa trưa mặt trời đứng bóng, những tia sáng xuyên qua kẽ lá tỏa bóng râm lấm tấm xuống mặt đất. Mọi người nối đuôi nhau từ cửa chính của lễ đường đi ra, dần dần tản đi hết, con phố dài lại an tĩnh trở lại. Vân Trầm Nhã mở quạt che trên trán cho bớt chói, nhìn nhìn ánh mặt trời, kéo Thư Đường lại dưới gốc cây “Ồ đây đợi ta một chút, ta sẽ trở lại ngay.”

Thư tiểu Đường từ nãy giờ đã không biết phải phản ứng làm sao, giờ lại nghĩ đến câu nói của Vân Trầm Nhã là muốn cưới nàng, trong lòng rối bời tê dại.

Thần sắc kích động nhúu mày lại, sau hồi lâu mới “a” lên một tiếng.

Vân Trầm Nhã cười, vừa xoay người tính đi, lại nghe Thư Đường hô lên một tiếng “Vân quan nhân”. Thân hình cứng đờ đứng tại chỗ, ngẩn người, nghe nàng lập lại câu nói hần mới vừa nói: “Ta chờ ở đây, người đi một lát rồi quay lại.”

Vân Trầm Nhã hơi kinh ngạc.

Tư Không Hạnh đứng chờ ở đầu đường cách đó không xa, thấy Vân vĩ lang đi đến, lập tức cung kính chấp tay hô: “Đại công tử.”

Vân Trầm Nhã hỏi: “Nhìn rõ chưa?”

Tư Không Hạnh lại chấp tay: “Đại công tử liệu sự như thần, đoán trước được là Lục Vương gia sẽ đến.”

“Cũng không hẳn là như vậy.” Vân Trầm Nhã tùy tiện dựa vào một gốc cây trên phố, phe phẩy cây quạt “Thế lực của Phương Diệc Phi ở Nam Tuấn quốc này rắc rối phức tạp, tất có đảng phái trong triều. Đoán từ dưới lên trên, không ai có địa vị cao hơn Lục Vương gia.”

Thần sắc Tư Không Hạnh buồn bực: “Nhưng... Lục Vương gia mượn cơ hội ngày hôm nay, truyền bá địa vị của Đại công tử ra ngoài, mặc dù dân chúng Nam Tuấn quốc không đoán được thân phận thật của công tử, nhưng mất đi cái vỏ bọc thương nhân để che mắt này, ngày sau chúng ta làm việc tất sẽ khó khăn hơn.”

Thân phận Vân Trầm Nhã ở Nam Tuấn quốc vốn là một thương nhân đến từ Thần Châu Anh Triều quốc. Ngụy trang dưới lớp “thương nhân”, thường ngày hần kết giao, hành động đều hết sức dễ dàng. Nhưng hiện nay, đám người Phương Diệc Phi và Đỗ Lương lợi dụng chuyện lần này truyền bá địa vị không tầm thường của Vân Trầm Nhã ra cho dân chúng, từ nay về sau, ai kết giao với hần không thể không đề phòng cẩn thận hơn.

Tư Không Hạnh nhớ lại những chuyện xảy ra vừa rồi trong Tử Vi đường, tránh không khỏi có chút phần nộ và kích động: “Bọn Hồ Thông, Lan Nghi thật quá mức lỗ mãng!”

Vân Trầm Nhã phe phẩy cây quạt, cười hề hề nói: “Bọn chúng chẳng qua là tiểu tốt loai chơi thôi. Thú vị nhất là Nguyễn Phụng, diễn vai mặt đỏ tức giận quá đật, ngay cả ta cũng đều nhìn ra mấy phần chân tình.”

Tư Không Hạnh kinh ngạc: “Ý của Đại công tử là...”

Vân vĩ lang nói: “Tìm Đường Ngọc về đây, bảo hần là đã có tin tức về nơi Phương Diệc Phi đang ẩn nấp.”

Tư Không Hạnh khê giạt mình, lập tức hiểu được nguyên nhân. Vì sáng nay Đường Ngọc nói hần sẽ đến thăm phủ Thu tướng quân, mà Thu phủ cách Vân phủ khá xa, Tư Không Hạnh bèn nói: “Vây chi bằng Đại công tử về phủ trước đi, thuộc hạ sẽ đi tìm Đường công tử.”

Nghe xong, Vân Trầm Nhã chỉ ngẩn người ra. Một lúc lâu sau, hần dựa gốc cây, cầm cây quạt trong tay lắc qua lắc lại, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Tư Không Hạnh buồn bực hỏi: “Đại công tử còn có chuyện gì khác phân phó sao?”

Vân Trầm Nhã trầm mặc, mắt tự nhiên nói: “... Tìm Đường Ngọc xong rồi về phủ đi, không cần chờ ta.” Nói xong, ánh mắt hần không tự chủ được dừng ở tàng cây ngô đồng cách đó không xa.

Trời vào thu nhưng phong cảnh phương Nam này vẫn xanh ngắt như cũ. Dưới tàng cây um tùm, một cô nương trong xiêm y màu vàng đứng thẳng tắp, thấy hần nhìn về phía mình, về mặt lại kích động lên.

Vân vĩ lang quay đầu lại, yết hầu nhộn nhạo: “...”

“Thuộc hạ đã hiểu!” Một màn như vậy đập vào mắt Tư Không Hạng, sao hắn có thể không hiểu đạo lý chứ? Đường như nhìn ra tâm tư khúc mắc của Vân vĩ lang, khi Tư Không Hạng nói tiếp, trung khí đã dần xuống đan điền mười phần “Hôm nay tiểu Đường cô nương bị kẻ xấu khi dễ, may mà có Đại công tử ra tay tương trợ. Thuộc hạ nghĩ, chắc giờ tiểu Đường cô nương vẫn còn chưa nguôi ngoai, nếu Đại công tử có thể ở lại an ủi một lúc, nhất định nàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.”

Vân Trầm Nhã hoảng hốt, sau một lúc lâu hắn chậm rãi đứng thẳng dậy, thất thần nói: “Đâu cần ngại biện nhiều như vậy...”

Nhưng mà lúc này, trên gương mặt cứng nhắc như khúc gỗ vạn năm không thay đổi của Tư Không Hạng lại hiện lên vài tia vui mừng. Hắn chấp tay nói: “Thỉnh đại công tử cứ yên tâm ở bên cạnh tiểu Đường cô nương, thuộc hạ xin cáo lui!” Nói xong, hắn cũng không nấn ná ở lại, lập tức xoay người bỏ đi.

Có một loại cảm giác gọi là cận hương tình khiếp. (Cận hương tình khiếp: xa quê hương đã lâu, khi trở về thấy hồi hộp nôn nao) Vân vĩ lang thoát tiên cũng không biết, khi gió thu lướt qua, con phố dài trống vắng giờ chỉ còn lại mỗi mình hắn và Thư Đường, tìm Vân vĩ lang đập tình thích nhanh hơn mấy nhịp.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng xuống, lúc này mới bước qua, nhẹ giọng kêu: “Tiểu Đường.”

Không phải một câu tiểu Đường muội trêu chọc thường ngày, hắn gọi là tiểu Đường.

Thư Đường toàn thân cứng ngắc, gục đầu xuống không dám nhìn hắn: “A, a... có.”

Vân Trầm Nhã trấn tĩnh lại một lát, lại hỏi: “Sao lại đứng một mình ở đây? Thư bá phụ và Đa Hỉ cô nương đâu?”

Thư Đường quét mắt nhìn lung tung xung quanh, nhưng không dám nhìn Vân vĩ lang “Họ, bọn họ vừa mới đi rồi. Ta nói, muốn, muốn ở đây đợi, nên bọn họ đi trước hết cả rồi...”

Khi nói chuyện, vài sợi tóc mai bên trán Thư Đường rũ xuống. Nàng lấy tay phất vài lần, nhưng cũng vẫn rơi xuống như cũ. Làn da bên má trắng như tuyết, đôi mắt long lanh nhìn xuống như tỏa sáng. Vân Trầm Nhã trở mặt ra nhìn, không nhịn được giờ tay vén lọn tóc mai ra sau tai giúp nàng.

“Tiểu Đường.” Vân Trầm Nhã lại gọi “...”

“Vân, Vân quan nhân, người không cần phải nói, ta hiểu được.” Bàn tay Thư Đường gắt gao nắm chặt lại, ngón tay siết đến trắng bệch, ngực phập phồng vì khấn trương.

“... Hiểu được?” Vân Trầm Nhã hỏi.

“Ừ.” Thư Đường gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, lúc này mới có đủ dũng khí nhìn Vân vĩ lang “Hiểu được lời nói vừa rồi của Vân quan nhân...nói muốn cưới ta, là vì giải vây giúp ta. Lúc này khi người nói chuyện với Tư Không công tử, một mình ta ở đây suy đi nghĩ lại, đã hiểu rõ chuyện này rồi.”

Trước nay chỉ biết hắn tuấn mỹ như thần tiên ca ca, nhưng hôm nay, khi hắn đứng trước mặt nàng, lại phát hiện mỗi đường nét hình dáng, mỗi động tác cử chỉ của hắn đều kinh vi thiên nhân. (Kinh vi thiên nhân: khiến người ta kinh ngạc chấn động khi nhìn thấy, tựa như tiên nhân trên trời).

Hàng chân mày dài như trúc, khóe môi ôn nhuận, đôi mắt sâu thẳm long lanh biêng biếc.

Thư Đường nhìn nhìn một hồi, trong lòng nổi lên một cảm giác khác thường, tựa như không thể hít thở nổi.

“Vân quan nhân ...” Đột nhiên nàng cảm thấy sợ hãi, rũ mắt xuống nói: “Lúc đầu ta cũng không biết nương của ta là Uyên Ương, đừng...đừng xem thường bà. Có lẽ bọn họ đã hiểu lầm nương của ta, bà nhất định là một người tốt bụng lương thiện.”

“Ừ, ta biết.” Vân Trầm Nhã nhẹ giọng nói.

Thư Đường kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Vân Trầm Nhã cười nhẹ: “Nhìn nàng là biết. Mẫu thân nàng nhất định là một người chân thành, đơn thuần.”

Thư Đường sững sốt. Rõ ràng là lời hay ý đẹp, nhưng nghe xong, một chút cũng không vui vẻ nổi.

“Vân quan nhân thật tốt bụng.” Giây lát sau, nàng lại nói tiếp. Thần sắc càng ngày càng ảm đạm.

Vân Trầm Nhã cười hỏi: “Tiểu nha đầu ngốc, đang nghĩ gì vậy?”

Thư Đường mím môi lại như không muốn nói, nhưng nén trong lòng lại hết sức khổ sở. m thâm lặng lẽ một hồi, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn Vân Trầm Nhã, nghiêm túc nói: “Vân quan nhân, đôi khi...đôi khi ta có chút không cam lòng mình sinh ra bần hàn như vậy.”

“Nếu, nếu có thể sinh ra trong một gia đình tốt hơn, có thể... có thể gả cho một tướng công như Vân quan nhân...vậy thì tốt rồi.” Nói xong, lại mím môi gục đầu xuống “Vân quan nhân, trăm ngàn lần đừng bao giờ để cho cha ta nghe thấy những lời này, ông nghe được nhất định là sẽ rất thương tâm. Ta cũng không hề có một chút ý trách móc oán giận gì ông cả, chỉ là...”

Thư Đường ngẩng đầu, lại nhìn vào mắt Vân Trầm Nhã, thành thành thật thật nói: “Chỉ là có chút khổ sở.”

Vân Trầm Nhã giật mình. Sau một lúc lâu, vẻ mặt hắn cũng ảm đạm theo, cười có chút cô đơn tịch liêu: “Ta có thể hiểu được.” Hắn nói.

Hắn có thể hiểu được. Cũng giống thế, đôi khi hắn có chút hối tiếc mình đã sinh ra trong gia đình đế vương ở Thần Châu Đại Anh Triều quốc, mà lại là trưởng tử duy nhất. Sau khi ra đời, đã lập tức mang gánh nặng giang sơn xã tắc trên vai.

Đại hoàng tử Anh Triều quốc Anh Cảnh Hiền thiên phú dị bẩm, quả thật là một kỳ tài trăm năm khó gặp. Kỳ lạ là từ trước đến nay hắn luôn thành thạo đối phó giải quyết bất kỳ chuyện gì, nhưng giờ phút này lại không biết phải làm sao.

Hắn phát phát cây quạt, ra vẻ ung dung thoải mái, nói: “Tiểu Đường, đi dạo với ta một lát.”

Thư Đường “Ừ” một tiếng, dáng vẻ thật thà chất phác.

Trong thành đã tràn ngập sắc thu, ráng chiều lượn lờ bao phủ lầu các, con sông gấp khúc uốn lượn quanh đầu cầu.

Thư Đường và Vân Trầm Nhã một người trước một người sau đi tới, hai người cũng không lên tiếng nói chuyện. Đi một hồi lâu, cả hai đều ngẩn ngơ, mờ mịt chìm vào ký ức của riêng mình. Vân Trầm Nhã bỗng dừng lại, đột nhiên chỉ vào một tòa đình lục giác trước mặt nói: “Ở nơi này, trước đây ta và đệ đệ của ta đã từng đến qua.”

Thư Đường ngẩn người ra hỏi: “Vân quan nhân có đệ đệ sao?”

Vân Trầm Nhã gật đầu: “Ừ, có một đệ đệ, chỉ kém ta nửa tuổi thôi.” Nói xong, ánh mắt hắn xa xăm, như đang nhớ lại chuyện cũ, tự nhiên cười nói: “Từ nhỏ ta đã không có ai gần gũi thân thiết bên cạnh mình cả, chỉ có đệ đệ là tốt với ta. Mặc dù có lúc cãi nhau, nhưng hai năm ở chung bên nhau, xem như bạn tương giao tình nghĩa sâu đậm vô cùng.”

Vân Trầm Nhã nói xong, lại rũ mắt xuống, cúi đầu cười hai tiếng: “Tính tình hắn cao ngạo, lại có chút vội vàng xúc động, sợ là không ai ưa. Không biết hiện giờ hắn ra sao?”

Thư Đường nghe xong, vốn đang tự hỏi tại sao tính tình hắn tốt như vậy mà lại không có người nào gần gũi thân thiết với hắn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, quyết định nén nỗi thắc mắc này lại trong lòng, nói ra lời có thể khiến hắn vui vẻ hơn: “Ta thấy hắn nhất định sống rất tốt.”

“Sao nàng biết?” Vân Trầm Nhã quay đầu lại, nhún mày cười nói.

Thư Đường gật gật đầu: “Nếu là đệ đệ của Vân quan nhân, chắc chắn phải là người rất có bản lĩnh.”

“Hắn a...” Vân Trầm Nhã thích thú kéo dài âm cuối “Hắn...mới thành thân, thật kỳ lạ, không biết cô nương nhà nào lại chịu nổi hắn nữa.”

Thư Đường nghe xong, không biết trả lời như thế nào. Đang do dự, bỗng thấy Vân Trầm Nhã xoay người lại, nghiêm túc nhìn nàng nói: “Tiểu Đường, chỉ bằng chúng ta...thử đi...”

Thư Đường nhất thời cứng đờ người ra.

Vân Trầm Nhã lại nói: “... không dám cam đoan...nhưng ...”

Đây là lần đầu tiên trong đời hần bỗng rất muốn tùy theo tâm ý của mình, quyết định một chuyện mà không để ý đến hậu quả. Dù cho có thành hay không cũng được.

Nếu lúc này, người của triều đình Anh Triều quốc có mặt ở đây, chắc chắn ai nấy sẽ cười đến rụng răng. Một Đại hoàng tử luôn hành động tùy tiện bừa bãi, lòng dạ thâm sâu, âm hiểm ngoan độc, không ngờ cũng có lúc bứt rứt mất tự nhiên, lúng túng bối rối không biết làm sao như hiện giờ.

Vân Trầm Nhã nói: “Nàng xem, ta đã nói là muốn cưới nàng trước mặt đông người như vậy, nếu không thực hiện, chẳng phải là... Chẳng phải là mất uy tín hay sao?”

Cũng là lần đầu tiên trong đời, đường đường một con sói ba đuôi thành tinh lại nói dối gạt người vụng về như thế.

Nhưng cũng may đứng trước mặt hần là Thư Đường – là tiểu Đường muội thành thật đơn thuần, đối với Vân Trầm Nhã hần tin tưởng đủ điều.

Mà ngày hôm nay, dưới ánh hoàng hôn như thế này, phẳng phất như không khí đoàn viên dưới ánh trăng, những đóa hoa rực rỡ đua nhau khoe sắc.

Thư Đường gục đầu xuống, gương mặt đỏ bừng, nói: “...cũng biết như vậy rất tốt... . cũng muốn theo Vân quan nhân.”

30. Chương 30

Đêm tháng Tám, trăng tròn tỏa sáng trên cao, bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh.

Vân Trầm Nhã đứng ở đầu con hẻm nhỏ Đường Hoa nhìn bóng dáng Thư Đường đang dần dần đi xa. Không biết có phải là vì thường ngày hần chỉ chú ý đến vẻ khờ khạo thành thật quá mức của Thư Đường hay không mà mãi tận đến ngày hôm nay, hần mới phát giác bóng hình màu vàng nhạt kia, đáng vẻ cũng vô cùng thướt tha, duyên dáng, yêu kiều.

Không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, Vân Trầm Nhã bước về phía trước, trố mắt lên kêu: “Tiểu Đường.”

Thư Đường ngậy người ra, vội vàng quay người chạy lại: “Vân quan nhân?”

Ánh trăng mờ mờ phủ lên gương mặt cực kỳ dịu dàng của Thư Đường. Đôi mắt hạnh sáng ngời trong suốt, tựa như hai viên trân châu đen lấp lánh trên làn da trắng như tuyết. Vân Trầm Nhã nhìn mà hô hấp như ngừng lại, không nhìn được phải quay đầu đi, mắt tự nhiên nhìn bóng hai người trên mặt đất.

“Ta muốn nói...bữa nào rảnh rồi, ta và nàng đi may mấy bộ xiêm y đi?”

Thư Đường nghe xong cũng giật mình, gục đầu xuống, sau một lúc lâu không nói gì. Một hồi sau mới thấp giọng hỏi: “Vân quan nhân, có phải chàng chê trang phục của ta hay không?”

“Không, không phải...” Có lẽ là vì con ngõ nhỏ quá mức yên tĩnh, nên hần có thể nghe được tiếng tim của mình đập như sấm. Trong đầu rối loạn, Vân vĩ lang xưa nay mưu tính sâu xa, hôm nay lại bật thốt ra mà không hề nghĩ ngợi gì.

“...đẹp lắm.” Hần lẩm bẩm, ngừng lại, giọng càng nhẹ hơn, dường như không muốn bị ai nghe thấy “Chỉ là...hiếm hoi mới gặp được một cô nương xinh đẹp như thế, cho nên nghĩ một ngày nào đó, nếu trang điểm, đeo chuỗi ngọc, mặc váy hoa, không biết đáng điệu sẽ như thế nào...”

Vân vĩ lang nói rất nhỏ, Thư Đường nghe chữ được chữ mất, chỉ biết hoang mang nhìn hần.

Vân Trầm Nhã càng mất tự nhiên, im lặng một lát, cố ra vẻ thoải mái, xốc xốc cây quạt: “Không có chuyện gì, trở về trước đi. Năm ba ngày nữa ta sẽ đến thăm nàng.”

Vân vĩ lang cũng không biết rõ hần về phủ như thế nào, chỉ nhớ trên đường đi thời tiết ban đêm thật mát mẻ, hần mãi mê chìm đắm trong tư lự riêng của mình. Sau khi về yên vị trong thư phòng, uống hết một tách trà an thần, bên ngoài đã vào giờ Tý.

Tư Không Hạnh và Đường Ngọc đang ở Mai trai.

Vân Trầm Nhã mở tấm bản đồ Kinh Hoa thành ra nhìn, tiện tay chỉ vào ba chỗ, nói: “Phi Như lâu, Phù Sinh đường, phủ đệ Phương gia ở Kinh Hoa thành.”

Đường Ngọc đóng nắp tách trà lại, ngẩng người, lưỡng lự nói: “Khăng định?”

Vân vĩ lang lười biếng cười, dùng cán quạt di động giữa ba điểm trên bản đồ: “Cứ việc tìm đi, Phương Diệc Phi nhất định ở một trong ba nơi này.”

Đường Ngọc lại ngẩng người trầm ngâm, tự lầm bầm một mình: “Ta không tin. Diệc Phi đào hôn bỏ trốn, mặc dù còn ở lại Kinh Hoa thành, nhưng theo tính tình của hần, sẽ không ra vào Phi Như lâu, Phù Sinh đường mấy chỗ như thế này. Mà phủ đệ của Phương gia, ta đã sớm phái người rà soát qua.”

Vân Trầm Nhã cười lạnh nói: “Không tin là vì người còn nghĩ hần là bằng hữu của người, là một Phương Diệc Phi cùng đàm tiếu uống rượu với người từ trước, nhưng giờ hần không như xưa nữa.”

Lúc này, Tư Không Hạnh đứng ở giữa chấp tay giải thích nói: “Đường công tử có chỗ không biết, vài ngày trước đây, Đại công tử phái thuộc hạ để ý đến hành động của Nguyễn Phượng. Thuộc hạ sai người theo dõi hần mấy ngày, phát hiện hần rất hay xuất hiện ở một trong ba chỗ này. Mà hôm nay...”

Tư Không Hạnh nói tới đây, nhìn vào mắt Vân Trầm Nhã, được hần ngầm đồng ý, mới dám nói tiếp: “Hôm nay, Đại công tử đứng dưới Tử Vi đường lắng lắng quan sát, phát hiện ra trong khoảng thời gian này, tiểu Đường cô nương xảy ra chuyện, chắc chắn là do Phương Diệc Phi và đám người Lục Vương gia âm mưu hãm hại.”

Chuyện này, Đường Ngọc đã nghe Tư Không Hạnh giải thích qua từ trước.

Thật ra, Phương Diệc Phi lợi dụng thân phận khả nghi của Thư Đường dụ Vân Trầm Nhã chú ý đến. Sau đó, tìm cách tụ tập dân chúng tại Tử Vi đường, rồi dẫn Vân Trầm Nhã vào tròng.

Mục đích căn bản của Phương Diệc Phi là muốn tuyên bố thân phận của Vân Trầm Nhã rộng rãi ra cho dân chúng, để những hành động sau này của hần chịu trở ngại, khó khăn hơn. Vì thế mới có một màn Lục Vương gia ra mặt kia.

Còn về phần tại sao Nguyễn Phượng lại đứng về phía Phương Diệc Phi, có ba nguyên nhân: thứ nhất, Nguyễn Phượng là con của Lục Vương gia Đỗ Lương; thứ hai, hôm nay trên đài, Nguyễn Phượng tuy vì Thư Đường mà biện bạch, nhưng từng câu từng chữ đều chỉ vừa đủ để tranh cãi dây dưa với Hồ Thông, dường như muốn ép Vân Trầm Nhã lên đài; thứ ba, Vân Trầm Nhã mượn thế lực tiểu thế tử Đỗ Tu, tra ra Nguyễn Phượng quả thật có liên quan với Thư Đường như đồn đãi.

Nay Phương Diệc Phi chính là người đang bỏ trốn, mọi chuyện đều phải mượn người khác ra mặt làm. Như thế, người mà Phương Diệc Phi nhờ ra mặt, tất phải là Nguyễn Phượng không thể nghi ngờ gì nữa.

Vân Trầm Nhã nói: “Mặc dù hần mượn chuyện hôm nay gây trở ngại, nhưng, có thể dẫn đến bước cá chết lưới rách như thế này, nói cách khác...”

“Nói cách khác, Diệc Phi đã định bụng bắt đầu ra tay.” Đường Ngọc tiếp lời, vẻ mặt âm đạm.

“Không sai.” Vân Trầm Nhã gật đầu “Nếu hần đã đẩy sự tình đến mức đường cùng như thế này, chúng ta tất cũng không cần lưu tình nữa. Từ Nguyễn Phượng tra ra nơi ẩn nấp của hần, mãi cho đến khi tìm ra mới thôi.”

“Thật biết lợi dụng!” Đường Ngọc lắc đầu, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Vân Trầm Nhã “Khiến ta cùng Phương Diệc Phi xảy ra xung đột, hai bên đánh nhau, đến lúc đó cho dù kết quả ra sao người đều có thể chiếm lấy tiện nghi.”

Nghe xong, Vân Trầm Nhã nhướng mày: “Đâu chỉ một mình ta chiếm tiện nghi?”

Thân hình Đường Ngọc cứng đờ.

Ý của Vân Trầm Nhã đã quá rõ ràng, khiến cho Đường gia và Phương gia tranh đấu, ngoại trừ Đại hoàng tử Anh Triều quốc hẳn chiếm tiện nghi, còn có quốc vương của Nam Tuấn quốc. Hai đại gia tộc thế lực bị suy yếu, Quốc vương Đỗ Thiệu, thậm chí ngay cả thế tử Đỗ Tu sau này sẽ nắm chính quyền vững chắc hơn.

“Mà cũng không có lựa chọn nào khác.” Vân Trầm Nhã lại nói. Hắn đứng lên, bưng tách trà của mình đặt trên chiếc bàn cạnh Đường Ngọc, cười nói “Chén trà nhỏ này ta chưa uống qua, xem như khao người. Sau khi tìm được Phương Diệc Phi, nhớ hỏi rõ hắn, rốt cuộc là vì sao hắn hao hết tâm tư muốn chiếm lấy Liên Binh phù này. À đúng rồi, tiện thể nhắc hắn một câu, hễ thứ gì nguy hiểm, tốt nhất là đừng có động vào.”

Dứt lời, Vân Trầm Nhã nhìn vào mắt Đường Ngọc, cong môi cười cười, rời khỏi thư phòng.

Đi chưa được vài bước đã nghe tiếng Đường Ngọc lẩm bẩm phía sau: “Ta không muốn bị người khác lợi dụng...”

Vân Trầm Nhã giật mình, xoay người lại. Đường Ngọc xếp tay lên bàn, dần dần nắm chặt hai bàn tay lại thành quyền, gân xanh nổi cộm lên. Hắn lập lại: “Ta không muốn bị người khác lợi dụng.”

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu lên cười với Vân Trầm Nhã, nụ cười của hắn nhợt nhạt yếu ớt vô cùng: “Nhưng nếu Diệc Phi lợi dụng Liên Binh phù để khởi binh, không phải người đầu tiên hắn sẽ đối phó là Đường gia sao?”

“Biết rõ Hoàng Thượng, còn có người ngoài là Thần Châu Anh Triều quốc người đang đợi bọn ta trai cò tranh chấp, nhưng...lại không có cách nào.” Đường Ngọc nói xong, thở dài, hạ giọng nói “Sau này....sẽ không như vậy nữa, không bị người khác lợi dụng, không làm chuyện gì trái với lương tâm của mình.”

Không bị người khác lợi dụng. Không làm chuyện gì trái lương tâm của mình nữa.

Không biết tại sao, khi Vân Trầm Nhã nghe được những lời này lại cảm thấy thật buồn cười. Hắn nói: “Muốn làm chuyện theo ý của mình, muốn đi đâu thì đi...thật là mơ mộng hão huyền!”

“Vậy còn người? Hôm nay nói muốn cưới tiểu Đường, không phải cũng đã biết rõ là chuyện không thể làm hay sao?” Đường Ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

Vân Trầm Nhã ánh mắt chợt sắc bén hơn, cong môi cười khê: “Muốn tranh giành với ta?” Dừng lại, hắn nói, giọng trêu chọc: “Xem ra hiện giờ nàng có thể là con gái của Lục Vương gia, muội muội của Nguyễn Phượng, thân phận cũng khá gọi là môn đăng hộ đối.”

Đường Ngọc nhớ lại từ đầu khi hắn bắt đầu gặp gỡ Thư Đường, tình cảm cũng không thể nói là rất sâu đậm, chỉ vì tính tình hắn dịu dàng, có chút cố chấp bảo thủ, nên hắn khó mà bỏ qua.

Giây lát sau, hắn cắn răng nhắm mắt lại, lắc đầu nói: “Không được.”

Trầm mặc một hồi sau, hắn lại thở ra thật dài, nhìn Vân Trầm Nhã nói: “Hãy đối xử tốt với nàng, đừng lợi dụng nàng là được rồi.”

Ở đằng kia, Vân Trầm Nhã cũng trầm mặc. Sau một lúc lâu, hắn cười nói: “Chuyện này ta cũng không thể đáp ứng.”

Đường Ngọc sững sốt.

Vân Trầm Nhã lại cười cười, mở cây quạt ra, thanh thoi nhàn nhã bỏ đi.

Ánh trăng dịu êm như nước, bầu trời xa xa bắt đầu rạng sáng, không lâu nữa bình minh sẽ đến. Vân vĩ lang ngủ không được, đá thức Măng Tây Cải Trắng. Hai con chó nhỏ gắng gượng chống lại cơn buồn ngủ, theo Lang chủ tử đi dạo sau hậu viện.

Vân Trầm Nhã đi được một đoạn đường, quay người lại ngồi xổm xuống nói với Măng Tây Cải Trắng: “Có câu này không thể nói với người ngoài, các người nhớ cho ta.”

Măng Tây Cải Trắng nghe vậy, cũng không thể nói được là hiểu hay không hiểu, chỉ biết mừng rỡ phe phẩy đuôi đáp lại.

Vân vĩ lang cười rộ lên, nói: “Câu này là...”

“Có nhiều chuyện không thể cam đoan, cũng không thể hứa hẹn trước điều gì. Nhưng nếu được, khi nào có thể đối xử tốt với người, nhất định sẽ tận lực hết khả năng đối xử tốt với người. Dù cho...” Vân Trầm Nhã nhú mày nghĩ nghĩ, lại cong môi lên, có chút bất đắc dĩ, “Dù cho vẫn còn chưa biết rõ tình yêu là gì, chỉ nghĩ rằng đó là người thân thiết gần gũi, người có thể làm bạn.”

“Tiểu nha đầu ngốc a...”

Tiểu nha đầu ngốc ngủ một đêm thật sáng khoái, ngày hôm sau tỉnh dậy vẫn bận rộn việc nhà như thường lệ.

Thư Tam Dịch cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hỏi bóng hỏi gió vài lần nhưng không đề cập thẳng tên Vân Trầm Nhã. Thư Đường lại lơ mơ nghe không hiểu ý, hỏi gì đáp nấy khiến cho cha nàng không biết phải làm sao.

Thư Tam Dịch tìm cách khác, tính chờ Vân vĩ lang đến nạp sính lễ mà mấy ngày đã trôi qua, nhưng cả hai bên đều không có chút động tĩnh gì.

Hôm nay, Thư lão tiên sinh không nhịn nổi nữa, đang định đến Vân phủ hỏi sự tình cho rõ ràng thì đã thấy Thư tiểu Đường ăn mặc chỉnh tề, ngồi ngay ngắn sưởi nắng trước sân. Thư lão tiên sinh tiến lên hỏi xem tại sao lại như vậy, tiểu Đường đáp: “Lần trước Vân quan nhân nói khoảng năm ba ngày nữa sẽ đến đây, ba ngày trước hắn không có đến, vậy hôm nay là ngày thứ năm, hắn chắc chắn sẽ đến.”

Thư Tam Dịch ghen lời, chậm rãi hỏi: “Nếu hắn không đến thì làm sao?”

Thư Đường sững sốt, nghĩ nghĩ rồi nói “Nếu hôm nay hắn không đến, nhất định là hắn có việc gì đó phải hoãn lại, đợi thêm vài ngày nữa, nếu thật sự đợi không nổi thì đi tìm hắn.”

Nhưng hôm nay, Thư Đường còn chưa chờ được Vân Trầm Nhã đến thì đã có một vị khách không mời mà đến xuất hiện.

Người này không ai xa lạ, chính là Tô Bạch Tô đại nhân trước đó đã từng có hôn ước với nàng.

Sắc mặt Tô Bạch tái nhợt, vừa thấy Thư Đường liền đơn đả hồ hoán lên quát chúa: “Tiểu Đường...”

Tuy Thư Đường là một người hiền lành, nhưng ngày đó Tô Bạch trước mặt mọi người huỷ bỏ hôn ước với nàng, khó tránh khỏi vẫn khiến nàng canh cánh trong lòng.

Thư Đường trầm mặc nói: “Người tới đây làm chi?”

Tô Bạch còn chưa kịp trả lời, ngoài khách điểm vang lại một thanh âm: “Đúng vậy, đến đây để làm gì?”

31. Chương 31

Hôm nay Tô Bạch đến là vì có chút chuyện riêng.

Vài ngày trước đó, chuyện của Thư Đường trở thành đề tài nóng hổi được đồn đãi khắp phố phường, Tô đại nhân sợ tiếng tăm của mình bị xấu lây, cần nhắc cho rằng thanh danh Thư Đường đã hỏng, chắc chắn quan hệ thông gia giữa hai người sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của mình, vì vậy, chuyện ruồng rẫy tất không thể tránh được, bắt buộc phải hồi hôn.

Mà đúng lúc này, Kinh Hoa thành có một nữ tử đang muốn gả đi. Nàng này họ Lương tên Thúy, là nữ nhi của Lương Vị chức Công Bộ Thị Lang - Lương đại nhân. Vì Lương Thúy có bát tự rất kỳ lạ, tượng phu tương lai nhất định phải là người sinh năm Sửu giờ Sửu, thế nên Lương đại nhân từ đầu mùa xuân đã bắt đầu kén rể, nhưng đến giờ vẫn chưa có kết quả.

Sau đó, việc này gián tiếp rơi vào tai Tô Bạch. Tô Bạch vô cùng mừng rỡ. Hắn không có đặc điểm gì nổi bật, chỉ có mỗi chuyện ngày sinh tháng đẻ giờ Sửu năm Sửu là trùng hợp. Lương duyên trời định có thể khiến hắn leo lên được nấc thang quyền quý, vậy thì tại sao lại không làm?

Kết quả là, Tô Bạch lập tức đến phủ Lương đại nhân tự tiến cử mình, đầu tiên là nói mình và Thư tiểu Đường không hề có mối liên hệ ràng buộc nào, sau đó là thề thốt tấm chân tình của mình đối với Lương tiểu thư có trời đất chứng giám.

Lương đại nhân là người tốt, chức lớn nhưng tính tình rất rộng lượng phóng khoáng, vừa nghe xong liền chấp thuận cho Tô Bạch qua cửa. Tô Bạch vui mừng phấn khởi, ôm tâm tình đắc thắng khải hoàn trở về, ai dè hắn mới bước đi được vài bước đã bị Lương tiểu thư chặn lại ngoài phòng.

Lương Thúy là một người tính tình quật cường, thứ nhất là bất mãn Tô Bạch chức quan nhỏ bé, thứ nhì là bất mãn hắn vốn có hôn ước trên người. Mấy ngày kế tiếp, Tô Bạch ra sức ân cần niềm nở, ngoại trừ thời gian phải lên triều, còn lại hắn đều viện cớ đến thăm hậu hoa viên của Lương phủ, ngẫu nhiên liên tiếp mấy ngày đều nhìn thấy một bên gương mặt của Lương Thúy ẩn ẩn hiện hiện sau khóm hoa, phong thái vô cùng yếu điệu, xinh đẹp tựa hoa đào.

Vì thế Tô Bạch mất cả hồn vía.

Sau đó, cuối cùng nha hoàn Lương gia mang đến một tin vui, nói là tiểu thư ra một điều kiện. Điều kiện này nói ra cũng rất đơn giản, đó là muốn Tô Bạch vào ngày mười tháng Tám, dẫn theo Thư tiểu Đường đến gặp Lương Thúy, ba mặt một lời thừa nhận mối quan hệ giữa hai người là trong sạch, thanh bạch.

Chuyện này còn phải tùy thuộc vào cô nương mà hắn đã hỏi hôn, có thể sẽ phải xảy ra chuyện ầm ĩ đây. Nhưng Thư Đường là một cô nương thật thà, những chuyện như thế này tất dễ như trở bàn tay. Cho nên, Tô Bạch nghe điều kiện này lại vui vẻ vô cùng, còn tỏ ý là hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ trên cả tuyệt vời.

Vì thế mới có một màn xảy ra tại Tử Vi đường kia, Tô đại nhân trước mặt mọi người đòi hủy bỏ quan hệ thông gia với Thư Đường.

Mối quan hệ thông gia giữa hai người đã bị hủy bỏ, tuy sau đó chuyện xấu giữa Vân Trầm Nhã và Thư tiểu Đường phô bày khắp nơi trong dân chúng, nhưng Lương Thúy vẫn khăng khăng giữ điều kiện của mình, Tô Bạch không thể không đến khách điểm Thư gia mời Thư Đường đi theo hắn một chuyến.

Hôm nay là ngày mười tháng tám, thời tiết mùa thu ở miền Nam này càng chuyển biến rõ rệt hơn.

Vì cầu người khác giúp mình nên phải nhún nhường ba phần, Tô Bạch mặt mày ân cần, sau khi giả lả qua quýt giải thích với Thư Đường xong, bèn nói: “Phải hủy bỏ hôn nhân, quả thật là việc cực chẳng đã lắm bất buộc ta phải làm như vậy, sau đó ta gặp nữ tử này, quả thật là vừa gặp đã thỏa lòng. Vậy xin làm phiền Thư cô nương theo tại hạ đi một chuyến. n đức này, Tô mỗ nhất định ghi lòng tạc dạ.”

Thư Đường cũng không phải gốc ghéech, nghe xong, trong lòng thầm nghiền ngẫm lại chuyện đã xảy ra, hiểu được tám chín phần mười sự thật. Đang do dự thì Vân vĩ lang nhàn nhã phe phẩy quạt ngồi cạnh bên đã sà lại gần.

Vân Trầm Nhã vô cùng tao nhã, tươi cười hiền hòa, nói: “Chuyện đã qua là do duyên số phải thế, ai đúng ai sai cũng không cần đề cập lại làm gì. Nếu chỉ một hai câu nói của nàng có thể thúc đẩy mối quan hệ thông gia này, vậy cứ coi như là tích chút công đức.” Nói xong, hắn nháy mắt mấy cái với Thư Đường “Đi thôi, giúp hắn thôi.”

Thật ra Thư Đường vốn không muốn đáp ứng, nhưng vì Vân Trầm Nhã khuyên, nên cũng đành miễn cưỡng chấp thuận, hờn dỗi buồn bực “Ừ” một tiếng.

Sói ba đuôi cười rộ lên.

Không bao lâu sau, ba người đã đến Thanh Hương uyển.

Thanh Hương uyển vốn là một quán trà, nhưng khách đến đây đều là danh môn vọng tộc. Trong uyển, cỏ cây rậm rì, những con đường mòn quanh co uốn lượn tiếp nối nhau vô cùng yên tĩnh, dưới bóng cây lại có đình đài lầu các thấp thoáng ẩn hiện.

Lúc này, Lương Vị Lương đại nhân và tiểu thư Lương Thúy đều đang đợi sẵn tại Hồng Nhạn cư. Bên trong Hồng Nhạn cư hương thơm thoang thoảng, có rèm lụa mỏng che phủ bốn phía. Lương Thúy tựa vào giường, qua tấm rèm bằng lụa mỏng và làn khói hương lượn lờ vấn vít, ẩn ẩn hiện hiện chỉ thấy gương mặt nàng nhìn nghiêng, hàng mi dài rậm cong vút, đôi mắt đen láy như nước sơn.

Quả nhiên là mỹ nhân hiếm thấy.

Tô Bạch dẫn Thư Đường và Vân Trầm Nhã vào trong cư, hai bên chào hỏi giới thiệu. Lương đại nhân tiếp đón vô cùng chu đáo thỏa đáng. Nhưng Lương Thúy mỹ nhân này lại tâm cao khí ngạo, nghe có người đến, cũng không đứng dậy đi ra chào đón, trái lại, động cũng không thêm động, chỉ ngồi trên chiếc giường phía sau tấm rèm. Thật lâu sau, Lương Thúy nâng chiếc đĩa trong tay lên gạt tàn nhang trong ấm lò, hừ mũi một tiếng “Ừ”.

“Đại nhân, Thư cô nương và Vân đại công tử đã đến. Nếu Đại nhân và tiểu Thúy có thắc mắc gì, cứ việc hỏi đi.” Tô Bạch nói.

Nghe xong, Lương đại nhân và nữ nhi thắm thì to nhỏ vài câu, nói “Biết rồi”, sau đó liền cất tiếng hỏi.

Người đặt câu hỏi là Lương Vị, còn Lương Thúy từ đầu đến cuối cũng không lên tiếng.

Lương Vị hỏi toàn là những chuyện vặt vãnh chẳng có gì quan trọng, Thư Đường thành thành thật thật trả lời. Vân Trầm Nhã dựa tường đứng bên cạnh, cũng không nói gì. Tô Bạch đứng cách đó hơi xa một chút, trong lòng tràn đầy vui mừng hí hửng. Qua một lúc lâu sau, một cơn gió lùa vào từ ngoài cửa sổ, cuốn lên một góc rèm. Vừa đúng lúc Thư tiểu Đường ngược mắt lên nhìn Lương Thúy. Không ngờ, lúc này Lương Thúy cũng quay đầu lại nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau, tim Thư Đường như chợt ngừng đập, cả kinh trợn mắt há hốc mồm - quả thật một nửa khuôn mặt Lương Thúy là mỹ nhân, nhưng nửa khuôn mặt còn lại vừa dài vừa đen đúa sần sùi, chỉ có một con mắt, trông hết sức kỳ dị.

Nhưng cảnh tượng này vẫn chưa bị Tô Bạch nhìn thấy.

Thấy Thư Đường nhìn thẳng vào khuôn mặt của mình, Lương Thúy cuống quýt nghiêng người sang một bên, tay vỗ vỗ trên ngực.

Lúc này, Lương Vị lại hỏi: “Nói như vậy, cô nương và Tô đại nhân quả thật không có quan hệ gì?”

Thư Đường còn đang quá kinh ngạc, chưa kịp định thần lại.

Vân Trầm Nhã thấy vậy lại nghĩ rằng Thư Đường nhìn được khuôn mặt thật của Lương Thúy, trong lòng không nở, muốn bênh vực Tô Bạch. Đang muốn lên tiếng gạt găm, không ngờ Thư Đường bỗng nhiên nói: “Ta và Tô công tử thật không có bất kỳ ràng buộc gì.”

Lương Vị nói: “Ngoài mặt không quan hệ, nhưng trong lòng người nghĩ thế nào?”

Thư Đường lại nói: “Lương đại nhân, nay ta cũng đã có mối hôn sự khác rồi, nếu Tô công tử có thể cưới được Lương Thúy cô nương, ta thật lòng rất vui mừng giúp đỡ.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, không khỏi vô cùng kinh ngạc. Thư Đường biết rõ trước mắt là một cái bẫy, nhưng nghe ý tứ của nàng, lại rõ ràng là muốn Tô Bạch cưới Lương Thúy, đẩy hẳn vào hố lửa.

Nghĩ nghĩ, Vân vĩ lang không khỏi nhếch đuôi lông mày, vừa ngạc nhiên vừa buồn cười nhìn vào mắt Thư Đường. Thư tiểu Đường bị hẳn nhìn như vậy, có tật giật mình gục đầu xuống, nuốt hai ngụm nước miếng, lẳng lặng không nói tiếng nào.

Vân Trầm Nhã bình tĩnh đại ngộ, nhin không được cười hề hề như điên – thì ra con thỏ bị bức cũng sẽ nóng nảy cắn người.

Tô Bạch thấy Vân vĩ lang cười vui vẻ như vậy lại nghĩ rằng chuyện tốt đã đến, bước lên phía trước hai bước hỏi: “Lương đại nhân, tiểu Thúy, các người đã hỏi xong rồi, vậy không biết cuộc hôn nhân này...”

“Tô Bạch.” Lương Vị đột nhiên trầm giọng, nghiêm nghị nói: “Ta hỏi người, nếu tiểu Thúy không phải là thân sinh nữ nhi của ta, mà chỉ là nghĩa nữ của ta, người có bằng lòng cưới nàng hay không?”

Tô Bạch sửng sốt, lập tức chấp tay nói: “Tiểu tể thích chính là con người của tiểu Thúy, chứ không phải là vì xuất thân của nàng.”

Lương Vị lại hỏi: “Vậy nếu một ngày kia, tiểu Thúy bất hạnh lâm bệnh, dung mạo bị hủy, người có xem thường, ruồng bỏ nàng hay không?”

Lúc này phản ứng của Tô Bạch càng nhanh hơn trước, lập tức giơ ra ba đầu ngón tay lập lời thề độc.

Lương Vị trầm ngâm một hồi bèn nói: “Vậy người có nguyện ý lập văn tự ghi lại lời thề hẹn ngày hôm nay của người hay không? Sau này nếu hai người có tranh cãi, tiểu Thúy cũng có chứng cứ bảo đảm hơn.” Ngừng một chút, Lương Vị lại nói “Chỉ cần lập văn tự xong, hôm nay ta sẽ lập tức nhận người là con rể.”

Tô Bạch nghe xong, tất nhiên là không nói đến lời thứ hai, lập tức hoa bút như bay ghi lại lời thề thốt.

Ai ngờ Lương Vị cầm lấy tờ giấy trắng mực đen kia, cũng không tỏ vẻ vui sướng một chút nào, chỉ nhẹ nhàng thở ra như đã hoàn thành nhiệm vụ được giao. Hắn nắm chặt văn tự trong tay, nói: “Thế thì vào trong xem mặt tân nương tương lai một chút đi”. Đầu kia, Tô Bạch tất nhiên là vừa vui mừng vừa khấn trương, chần chờ không dám bước tới. Đầu này, Lương Vị lại xốc rèm lên, đến trước mặt Vân Trầm Nhã, cung kính dâng lên bản văn tự giấy trắng mực đen kia cho hắn, lại khom người chấp tay nói: “Đại công tử, mọi việc đã làm thỏa đáng.”

Vân vĩ lang gật gật đầu, nhận lấy tờ giấy, chậm rãi cuộn lại bỏ vào trong tay áo.

“Đi thôi!” Hắn quay lại kéo tay Thư tiểu Đường, đẩy ra cánh cửa Hồng Nhạn cư, thanh thoi vui vẻ dạo bước ra ngoài.

Đi chưa được vài bước, đã nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong căn phòng phía sau. Ngay sau đó, Tô Bạch nghiêng ngả lão đảo chạy từ Hồng Nhạn cư ra, run rẩy giơ tay chỉ thẳng vào mặt Vân vĩ lang: “... Là người bày trò?!”

Vân Trầm Nhã lúc này mới cười rộ lên, lấy văn tự trong tay áo ra, quơ quơ lên trước mặt của hắn, chậm rãi nói: “Tô Bạch Tô đại nhân tình cảm sâu đậm đối với Thúy nhi cô nương, ngay cả ông Trời cũng hết sức cảm động. Xưa nay Vân mô vốn lưỡi biếng, nhưng hôm nay nguyện không nề hà vất vả, giúp Tô đại nhân nộp văn kiện này lên.”

“Nộp, nộp lên đâu?” Tô Bạch nhất thời xanh cả mặt.

Vân Trầm Nhã nhướn mày lên, vui sướng nói: “Tất nhiên là nộp lên cấm cung, giúp Tô đại nhân xin một cái ngự tử kim hôn.”

Thư Đường nghe xong cũng ngây cả người. Nhìn nhìn Tô Bạch, rồi lại nhìn nhìn Vân Trầm Nhã, sau một lúc lâu, không nhịn nổi hề hề cười rộ lên.

Tô Bạch tức giận đến cả người đều run, há miệng ra rồi lại ngậm miệng vào mà vẫn không nói được câu nào. Vân vĩ lang tất nhiên là mặc kệ hắn, nắm tay Thư Đường bỏ đi. Không ngờ, Tô Bạch không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, ba bước dõn lại thành hai bước vội vã đuổi theo, điệu bộ như muốn cướp lại tờ văn kiện trong tay Vân Trầm Nhã.

Tô Bạch tất nhiên không phải là đối thủ của Vân vĩ lang. Nhưng Vân Trầm Nhã còn chưa kịp ra tay, Thư tiểu Đường đã nhanh tay lẹ mắt ngăn chân Tô Bạch, con thỏ lập tức chụp lấy tay con sói bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: “Vân quan nhân, chạy mau!”

Vân Trầm Nhã vốn đang ngỡ ngàng, bị Thư Đường lôi kéo chạy ra khỏi Thanh Hương uyển, sau khi chạy được bảy tám bước, trong lòng lại dần dần dâng lên một nỗi vui sướng khó tả.

Nỗi vui sướng như vậy từ trước đến nay hắn chưa từng trải qua.

Hai người bỏ chạy trốn chết như bị ma rượt, cho đến khi nghe được tiếng ồn ào náo nhiệt nơi phố chợ phồn hoa.

Thấy phía sau không có ai đuổi theo, lúc này bọn họ mới ngã ngồi xuống trước cửa một tiệm bán hàng, ra sức thở hổn hển. Chạy trốn bất ngờ lung tung không theo con đường định sẵn nào cả, lại không vận nội lực

nên trán Vân Trầm Nhã ướt mồ hôi. Hắn ngẩng đầu lên, qua những tia nắng ấm mùa thu thấy Thư Đường đang thở hồng hộc, nhin không được bật cười ha hả lên.

Thư Đường ngẩn người, cũng bật cười theo.

Vân vĩ lang vui vẻ cười đã rồi dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Thư Đường, hai mắt cong lên như trăng rằm: “Còn tưởng rằng hôm nay nàng nhất định bị chọc đến bực bội không thoải mái, ai ngờ nàng cũng biết đối phó với người khác không nường tay như vậy.”

Thư Đường ngẩn ra rồi gục đầu xuống, buồn bực hờn dỗi nói: “Thật ra ta cũng không muốn làm như vậy, Tô Bạch có muốn dựa quyền cậy thế cũng không sao, nhưng trước đây khi hôn ước giữa hắn và ta còn chưa hủy bỏ, hắn không những nhất gan không dám ra mặt vì ta, mà còn đi tìm cô nương khác cầu hôn. Người như vậy cũng nên gặp chút báo ứng.”

Lặng lẽ một hồi, Thư Đường lại mím môi: “Chỉ là sợ Thúy nhi cô nương kia phải chịu khổ thôi.”

Vân Trầm Nhã phe phẩy cây quạt quạt mát cho cả hai người, cười nói: “Cô nương kia nguyên sống tại ngoại ô Kinh Hoa thành. Vì từ nhỏ đã chân dài chân ngắn, một mắt bị mù, nên đã hai mươi hai tuổi rồi mà còn chưa xuất giá được. Thấy nàng ấy gia cảnh bần hàn lênh đênh cơ khổ như vậy, nên ta nghĩ muốn để Tô Bạch cưới nàng ta.”

“Tô Bạch tuy là tiểu nhân, nhưng còn chưa đến mức ác độc, tính tình nhất gan lại sợ phiền phức. Nếu hôn nhân giữa hắn và Thúy nhi là do Thánh thượng Nam Tuấn quốc bọn hắn ban hôn, Thúy nhi cô nương đi theo hắn, cũng xem như là cả đời êm ấm, không phải sao?”

Nghe Vân Trầm Nhã giải thích, trong lòng Thư Đường vui vẻ, ngẩng đầu nhìn Vân vĩ lang ngây người.

Con sói dung mạo như thiên tiên, cười đến tà mị vô cùng.

Sức nóng trên người do chạy tới chạy lui cả con đường dần dần tan đi. Vân Trầm Nhã bị nhìn như vậy, tâm tư chột động, nhin không được hỏi: “Sao lại nhìn ta như vậy, chẳng lẽ là phải lòng ta rồi sao?”

Thư Đường sững sốt, giây lát sau, gục đầu xuống, lấy một đồng tiền bên hông ra tung hứng trong lòng bàn tay, vui tươi hơn hử nói: “Vân quan nhân, chàng đợi một chút, ta đi mua một tách trà lạnh.”

Thư Đường mua về ngoại trừ một tách trà lạnh, còn có một cái bánh bao trắng bóc.

Vân vĩ lang từ nhỏ đã quen ăn sơn hào hải vị trân quý hiếm lạ, vốn rất kén ăn. Nhưng hắn thấy chiếc bánh bao kia được ngón tay trắng nõn của Thư Đường nâng niu bao phủ lấy, nhin không được ngón trở đại động, muốn nếm thử, gờ tay ra tính cầm lấy, lại bị Thư Đường hất tay ra.

“Nóng!” Thư Đường nói. Lại rút một chiếc khăn tay trong áo ra, bọc lại chiếc bánh bao, rồi mới đưa cho Vân Trầm Nhã.

Con sói chưa bao giờ thành thật nghiêm túc như lúc này, cẩn thận gờ tay đón lấy chiếc bánh bao, vùi đầu vào ăn lấy ăn để.

Thư Đường ngồi bên cạnh nhìn. Dung mạo của hắn thật đẹp, càng nhìn trong lòng càng vui vẻ. Qua một lát sau, Thư Đường thắc mắc nói: “Vân quan nhân, có phải vừa rồi chàng hỏi ta là đã phải lòng chàng rồi hay không?”

Vân Trầm Nhã ghen ngang cổ họng.

Thư Đường lại nghiêm trang nói: “Ta cũng không biết như thế nào mới là phải lòng. Nhưng rất thích nhìn chàng.”

Vân vĩ lang phải cố sức nuốt vài lần mới nuốt trôi xuống miếng bánh bao bị ghen nơi cổ họng.

Hắn quay đầu lại, cười nhàn nhã, ánh mắt mê hoặc lòng người: “Không phải nói là phải gả cho ta hay sao?”

Thư Đường gãi đầu, trả lời: “Ta đã từng suy nghĩ qua là muốn ở bên chàng, dù gả không được, làm nha hoàn cũng được.”

Vân Trầm Nhã nghe xong câu này, vẻ tươi cười trên chốc dần dần biến mất.

Hắn nghiêng mặt qua, neho hai mắt lại nhìn con phố dài, xe như nước chảy, ngựa xếp hàng gấp khúc như rồng uốn lượn.

Qua một lát sau, nụ cười lại tràn ra nơi khóe môi của sói. Hắn quay đầu lại, vẽ mặt khó lường cong môi nói: “Nàng đã không hiểu, vậy chúng ta thử xem?”

“Thử cái gì?”

“Thử xem có phải nàng phải lòng ta hay không.”

Thư Đường vẫn khó hiểu. Vừa tính lên tiếng hỏi, Vân Trầm Nhã đã kéo lấy tay nàng: “Như vậy, nàng có thấy phản cảm hay không?”

Thư Đường ngẩn người: “Không a.”

Hai bàn tay nắm chặt lấy, mười ngón lồng vào nhau: “Như vậy thì sao?”

Thư Đường nói: “Cũng không.”

Vân Trầm Nhã tươi cười càng sâu, hắn buông Thư Đường ra, thò tay vào trong lòng, giây lát sau lấy ra một cây trâm cài tóc khắc hình hoa Hải Đường. Hai đóa hoa Hải Đường được chạm khắc nơi đầu cây trâm trông hết sức sống động đáng yêu. “Tính tặng cho nàng từ lâu rồi.” Hắn nói, mặt mày ôn nhuận, thanh âm trong suốt “Vì ta biết nàng đeo nó, nhất định trông vô cùng động lòng người.”

Vân Trầm Nhã nói xong, lập tức choàng tay ôm lấy thắt lưng của Thư Đường, chậm rãi cài cây trâm lên búi tóc nàng. Lại nói: “Còn như thế này? Có phản cảm không?”

Thư Đường trong lòng có chút trống rỗng, có chút rối loạn: “Không, không có.”

Đôi mắt hắn như tỏa sáng, hắn chậm rãi nâng tay, nhẹ nhàng nâng cằm Thư Đường lên, kê mặt tới gần. Sau đó khóe môi hắn mấp máy tràn ra hơi thở nóng bỏng bao phủ gương mặt nàng: “Còn... như vậy thì sao?”

Thư Đường sửng sốt, bao nhiêu âm thanh ầm ĩ rì rầm trên con phố dài chợt như tan biến mất, dưới bầu trời mùa thu, chỉ còn lại tiếng tim nàng đập vang như sấm, lên lên xuống xuống.

“Có, có chút ...”

Nhưng Vân Trầm Nhã lại không nghe được câu trả lời. Trước mắt, trên thế gian này như chỉ còn lại mỗi đôi đồng tử đen lánh trong trẻo của Thư Đường. Ánh mắt nàng có chút kinh hoảng, có chút không biết phải làm sao, còn có bóng dáng của hắn, ánh mắt mê ly của hắn.

Hắn nhắm mắt cúi xuống, môi dán lên đôi môi nàng, cảm giác như chạm vào phiến lá mới mọc mơn mơn mềm mại vô cùng, gió xuân như chợt hóa thành cơn mưa.

32. Chương 32

Ban đêm Thư Đường không ngủ được, dậy hai ba lần, cuối cùng, mặc một bộ xiêm y đơn giản, ngồi trong viện ngắm trăng.

Vầng trăng ban đêm tĩnh lặng như nước, giàn nho tỏa hương thơm ngào ngạt. Qua mấy ngày nữa là Trung thu, không biết hôm đó cảnh còn đẹp đến mức nào.

Thư Đường miên man suy nghĩ đã lâu, khóe miệng không tự chủ được khẽ mỉm cười, ngay cả khi Thư Tam Dịch đến gần nàng cũng không phát hiện ra.

Thư lão tiên sinh khoác một chiếc áo choàng trên vai, sóng vai song song ngồi xuống cạnh Thư Đường. Nhìn thần sắc của nàng, trong lòng Thư Tam Dịch đã hiểu được bảy tám phần. Nhưng lão vẫn không lộ vẻ gì khác lạ, chỉ hỏi: “Nữ nhi, đang suy nghĩ gì vậy?”

Thư Đường gục đầu xuống, trầm ngâm một hồi “Cha, hôm nay ta theo Vân quan nhân đi ra ngoài.”, nàng nói tiếp “Vân quan nhân giúp ta dạy dỗ Tô Bạch một phen.”

Thư Tam Dịch hiểu đây không phải là trọng tâm của vấn đề, giương mắt lên nhìn, hắt xì một cái.

Thư Đường do dự một lát, lại nói: “Vân quan nhân...hôm nay Vân quan nhân hỏi ta, có phải là ta đã phải lòng hắn hay không.”

Thư Tam Dịch giật mình, sà lại gần: “Vậy người nói sao?”

“...” Rõ ràng trong đầu suy nghĩ pháp phồng, nhưng ngàn vạn lời nói đến bên miệng, lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Thư Đường nhớ tới hoàn cảnh lúc đó, hai người vô cùng mất tự nhiên. Phố phường hỗn loạn, tiếng buôn bán la hét ầm ĩ. Người lúc nào cũng ngông cuồng xằng bậy như Vân Trầm Nhã mà cũng đổ hết cả mặt, nắm lấy tay nàng chậm rãi bước đi. Hai người không nói lời nào, nhưng chung quanh cuộc sống vẫn náo nhiệt vô cùng. Trên trời có tiếng chim nhạn kêu to, xung quanh có tiếng vui cười ríu rít của trẻ con. Thật vất vả lắm mới về đến nhà. Hắn đứng trước cửa khách điếm lưỡng lự một hồi lâu, sau đó chỉ thốt lên được một câu: “Gả cho ta đi?”

Gả không?

Ngày hôm đó hắn trông càng tuấn mỹ hơn mọi khi, ánh mắt như mang theo làn gió ấm, nàng ngẩn ngẩn như cả đời cũng ngẩn không đủ.

Lúc đó Thư Đường không đáp lại hắn, nuốt nuốt nước miếng, nói không nên lời. Nhưng hiện giờ trong lòng nàng vô cùng rõ ràng.

“Cha, ta muốn gả cho Vân quan nhân.” Im lặng một hồi, lại có chút ử rữ “Nhưng ta cảm thấy mình không xứng với hắn.”

Thật ra Thư Tam Dịch đã sớm đoán ra. Đối với tình cảm, Thư Đường vốn ngây thơ, thành thật, trong lòng nghĩ thế nào, trên mặt sẽ biểu lộ ra thế ấy.

Lão nói: “Nếu đã muốn gả cho hắn, cũng đừng quan tâm là xứng hay không xứng. Lập gia đình là chuyện của cả đời. Quan trọng nhất là bản thân mình có vui vẻ hay không, còn môn đăng hộ đối chỉ là chuyện phụ mà thôi.”

Thư Đường nghe xong, thật thà gật đầu: “Ừ, ta cũng thấy vậy, quan trọng nhất là bản thân có vui vẻ hay không.”

Thư Tam Dịch lại nhìn vào mắt nàng, như đang nhớ lại chuyện gì đó, lại quay đầu đi ngẩn ánh trăng: “Hong Nữ a, nhưng ta cũng phải khuyên người một câu. Vân Trầm Nhã không giống chúng ta, nếu muốn gả cho hắn, chuyện gì cần biết chuyện gì không, người đều phải chuẩn bị tinh thần a.”

Thư Đường lại vội vàng gật đầu. Ánh trăng nhàn nhạt soi rọi đôi mắt có chút ngơ ngẩn của nàng. Qua một lát sau, nàng lại nói: “Cha, thật ra ta đã nghĩ rất kỹ rồi. Gả cho Vân quan nhân, cho dù sau này không được vui vẻ, ta cũng sẽ không hối hận.”

Nhắn mày, như không biết phải diễn tả ý nghĩ tự đáy lòng như thế nào, lại tỉ mỉ suy nghĩ một hồi nữa mới nói: “Chuyện sau này không nói trước được. Hôm nay hắn hỏi ta rằng có phải đã phải lòng hắn hay không, ta cũng không biết rõ. Nhưng từ khi biết được mình có thể gả cho hắn, từ nay về sau ta không muốn gả cho người nào khác. Ta cảm thấy nếu giờ ta không nhận lời hắn, nhất định sau này ta sẽ hối hận.”

Nói xong lại gục gặc đầu, như đang tự cổ vũ chính bản thân mình: “Ừ, cho dù không vui vẻ cũng sẽ không hối hận.”

Lời này có chút quyết tâm “phá phủ trăm chu”. Thư Tam Dịch nghe xong, ngoại trừ vui vẻ, quá nửa là trong lòng cảm thấy chua xót. Tiểu Đường Đường nhà hắn cho đến bây giờ đều cam nguyện sống một cuộc đời bình thường yên ổn. Đêm nay, rốt cuộc lại cũng nảy sinh ra loại dũng khí này. (Phá phủ trăm chu: đập vỡ nồi và đục thủng thuyền. Thành ngữ xuất xứ từ điển cổ Hạng Vũ vượt sông cứu viện nước Triệu, sau khi qua sông, Hạng Vũ ra lệnh đục thủng hết chiến thuyền, đập vỡ hết nồi cơm, phá hết doanh trại, chỉ

đem theo ba ngày lương khô, nhằm tỏ rõ quyết tâm chiến đấu đến cùng, ngoài ra sẽ không còn lối thoát nào khác. Cho nên sau khi toàn quân đến ngoại vi Cự Lộc, nhanh chóng vây chặt quân Tần, sau chín ngày kịch chiến đã đánh bại được quân Tần. Câu thành ngữ này ý tỏ rõ lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, anh dũng tiến lên, quyết tử chiến)

Thư Tam Dịch cong lưng ngồi trên bậc thềm. Cả buổi, chỉ lập đi lập lại một câu: “Ừ, sẽ không hối hận, Tiểu Đường Đường nhà ta...mà cũng như vậy a.”

Thư Đường cười rộ lên hề hề: “Cũng không phải vậy, ta thấy, thật ra giả hay không giả cũng không quan trọng, chỉ cần có thể đi theo hấn, làm nha hoàn cũng được.” Suy nghĩ một hồi còn nói “Cha cũng đi theo cùng ta chứ!”

Thư Tam Dịch ngăn người.

Thư Đường nói: “Vân quan nhân sau này nhất định phải về Thần Châu Đại Anh Triều quốc. Ngày xưa cha cũng có nói, cha muốn đi xem phong cảnh Oa Khoát quốc phía Bắc Anh Triều quốc. Đợi ta giả cho hấn, chúng ta đóng cửa khách điếm, cùng nhau đi thăm nơi ấy.”

Ngực Thư Tam Dịch cảm thấy có chút khó chịu. Lão gục đầu xuống, hít vào một hơi: “Cha không đi đâu.” Lão nói.

Đi thì có thể làm được gì chứ? Dù sao trên cõi đời này cũng không còn hình bóng của nàng nữa.

“Hãy vui vẻ mà theo Vân Trầm Nhã. Nếu hấn đối xử tốt với người, cuộc sống hai người hạnh phúc, viết thư về kể cho cha nghe là được rồi.” Thư Tam Dịch nói. Sau đó lại không đầu không đuôi mà nói “Vốn số mạng người là phải sống một cuộc sống hạnh phúc sung sướng.”

Rõ ràng là chuyện vui, nhưng cha và con gái nói xong, lại có chút thương tâm. Trong lòng Thư Đường cũng buồn bã. Nghe nói sẽ phải xa Thư Tam Dịch, liền gục đầu xuống: “Chuyện này vẫn nên suy nghĩ lại đã.”

Thư Tam Dịch kéo chiếc áo choàng lên vai cao hơn, cười rộ lên: “Nghĩ thì có ích lợi gì? Chỉ nghĩ suông không bằng cứ ra tay thực hiện, hai ngày nữa ta sẽ đi đặt mua đồ cưới, tiến hành đưa qua Vân phủ. Xem Vân Trầm Nhã hấn có dám không cưới nữ nhi của ta hay không!”

Cũng đêm đó, cảnh vật yên tĩnh. Bên trong Vân phủ ở Kinh Hoa thành, Vân vĩ lang không đi tìm Tư Không Hạnh, vui vẻ nhàn nhã ngồi trong đại sảnh, tâm trí không tập trung vào được chuyện gì cả, ngón tay chốc chốc lại gõ lên bàn trà.

“Nhớ kĩ chưa?”

Lão quản gia lau mồ hôi hai bên thái dương, nhắc bút lên, “Đại công tử, Đại công tử nói chậm chậm một chút, nói nhanh quá lão nô không nhớ kịp a.”

Hôm nay Vân Trầm Nhã rất kiên nhẫn, nghe lão nói như vậy, chỉ tươi cười hòa nhã: “Không sao, từ từ thôi.” Lại suy xét một hồi, mới nói: “Ba viên dạ minh châu quá ít, sửa lại sáu viên đi. Gấm vóc thì mua từ Vân châu và Cẩm châu, còn lại các loại vải may y phục khác thì mua tại địa phương này cũng được. Vàng bạc thì không cần, rất dung tục tầm thường. Ngoài ra còn phải có Lục Tùng thạch, ngọc trai Bắc Hoang...”

Lão quản gia vừa ghi vừa cố nhớ kỹ, trong lòng thâm buồn bực. Tối nay từ lúc Vân Trầm Nhã trở về, mặt mày hớn hờ điệu bộ như lơ lửng trên mây, không tìm được Tư Không Hạnh, hấn ngược lại càng vui vẻ hơn, ép lão quản gia đến đại sảnh, bắt lão ghi lại từng sính lễ.

Sính lễ bình thường thì dễ nhớ, chứ danh sách sính lễ trong tay lão quản gia này lại vô cùng kỳ lạ. Tất cả đều là kỳ trân dị bảo, đừng nói gia đình phú quý giàu sang không mua nổi, cho dù là dòng dõi quý tộc vua chúa cũng chưa chắc có nhiều bảo bối như vậy.

Lão quản gia thở dài. Đây đâu giống cưới thế? Mà quả thực chính là cưới hoàng hậu a.

Nghĩ nghĩ, lão không khỏi khuyên nhủ: “Đại công tử, những vật sính lễ này tốt thì có tốt...nhưng mà...”

Vân Trầm Nhã cười tủm tỉm: “Nói đi.”

Lão quản gia lau mồ hôi: “Nhưng mà...Những vật sinh lễ này quá quý giá đi, cho dù công tử có tiền, chỉ sợ trong năm ba ngày cũng không tìm đủ.”

Vân Trầm Nhã bê tách trà không trong tay, tung hứng qua lại, vui vẻ nói: “Có lý, có lý. Nói đến mới nói, giờ cũng chỉ có thể tặng một phần sinh lễ cơ bản thôi, sau này về Anh Triều quốc mới có thể tặng các loại bảo bối được. Cũng không ở lại Nam Tuấn quốc này lâu, thành thân cũng không cần phải quá phô trương, vậy liệt kê ra danh sách sinh lễ khác đi.”

Lúc này lão quản gia mới thở ra. Ai dè lão vừa nhắc bút lên, Vân Trầm Nhã lại hùng hồn tự đắc. “Nói chứ, tiểu nha đầu ngốc kia mặc dù thành thật dễ tính, nhưng thích thứ gì đó cũng không phải tầm thường. Vàng bạc châu báu, có lẽ không thích, xiêm y trang sức, có lẽ cũng không. Ừm...hơi bị khó ...”

Sói ta vừa nói vừa tung hứng tách trà lên lên xuống xuống. Nói là “khó nghĩ”, nhưng vẻ mặt hần sáng láng hồng hào, làm gì có nửa điểm phiền não nào.

“A, có rồi.” Đôi mắt Vân Trầm Nhã sáng lên “Tặng thử đi.”

Thân mình lão quản gia lung lay nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa té xuống đất: “Thỏ, con thỏ...”

Vân vĩ lang đặt tách trà trên bàn, hứng chí bưng bưng nói: “Nghe nói Nam Tuấn quốc các người có một loại thỏ rất kỳ lạ, lỗ tai và bốn chân màu tro, lông toàn thân màu trắng. Cứ bắt về đây đi.”

Quản gia nghe xong, nghẹn lời hết nửa ngày. Nhẹ nhàng hỏi lại: “Đại công tử còn muốn tặng vật gì khác nữa không?”

Vân Trầm Nhã ra vẻ đứng đắn nói: “Tất nhiên, tất nhiên, những sinh lễ bình thường khác, cái nào nên có là phải có, một chút cũng không thể thiếu. Xiêm y trang sức, bông tai trâm châu, trâm cài ngọc quý... Nhưng ta có điểm không hiểu rõ, tại sao lại thích hoa mướp a?”

“Chuyện này...” Lão quản gia đang khó xử. Đúng lúc này, chợt thấy ngoài cửa có người lấp ló, chăm chú nhìn vào, quả thật là Tư Không Hạnh mà này giờ tìm không thấy. Lão quản gia như được đại xá, lập tức nói: “Câu hỏi này của Đại công tử, lão nô không biết trả lời, sao không hỏi thử Tư Không công tử.”

Tư Không Hạnh chấp tay ngoài cửa: “Đại công tử.”

Gương mặt Vân Trầm Nhã vẫn dào dạt ý cười, vẫy vẫy tay gọi hần, nói: “Tư Không, về từ khi nào? Đến đây, xem cái này giúp ta.”

Nhưng Tư Không Hạnh vẫn không nhúc nhích. Hần cúi đầu, rũ mắt xuống nói: “Thuộc hạ trở về này giờ rồi, đứng bên ngoài. Chỉ vì.. Đại công tử đang quá cao hứng nên không nhìn thấy thuộc hạ mà thôi.”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, động tác ngừng lại một chút. “Tư Không?”

“Thuộc hạ rất ít khi thấy Đại công tử từ trong lòng đến ngoài mặt đều vui vẻ như ngày hôm nay, cho nên không đành lòng quấy rầy.” Tư Không Hạnh nói.

Ý cười nơi khóe môi dần dần cứng lại, Vân Trầm Nhã im lặng một hồi, bỗng lộ ra nụ cười: “Tư Không, mới vừa rồi ta hỏi lão quản gia, tại sao tiểu nha đầu ngốc kia lại thích hoa mướp, lão không trả lời được, đến phiên người thử xem.”

Tư Không Hạnh trầm mặc, gật gật đầu.

Lão quản gia thấy hai người như vậy, biết là họ có chuyện quan trọng thương lượng, vội vàng xếp bút dọn dẹp các loại đồ sinh lễ đồ rục rịch lại, cung kính khom người lui xuống.

Vân Trầm Nhã nhẹ giọng nói: “Mới vừa rồi ta nghĩ, rốt cuộc tiểu Đường thích cái gì. Tiểu nha đầu này, dung mạo đẹp như vậy, tên Đường lấy trong chữ Hải Đường văn nhã như vậy, thế mà lại đi cố tình thích hoa mướp.”

Tư Không Hạnh trầm giọng, nói: “Thuộc hạ nghĩ, hoa mướp mặc dù không lịch sự, nhưng lại không cam lòng sinh trưởng trên mặt đất. Mỗi khi leo dây trèo ra đầu tường, màu sắc xinh đẹp rực rỡ như ngọc. Cũng như...” Hần ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn về phía Vân Trầm Nhã “Cũng như tiểu Đường cô nương tuy thật thà

đơn thuần, nhưng lòng dạ trong sáng, quang minh chính đại không người nào sánh nổi, tính tình lại cứng cỏi lạ thường, cho dù có gặp trở ngại, gặp chuyện thương tâm, cũng sẽ cố gắng sống tốt. Cho nên, cho nên...”

“Cho nên sau khi Đại công tử rời khỏi nơi đây cũng không cần lo lắng vì nàng.”

Sau một lúc lâu, Vân Trầm Nhã vẫn hoảng hốt đứng yên tại chỗ, không cử động nhúc nhích một chút nào. Rồi hần nở nụ cười hỏi: “Có việc gì sao?”

Tư Không Hạnh nói: “Đại công tử, thuộc hạ muốn nói...”

“Khoan đã...” Vân Trầm Nhã đột nhiên nói: “Đợi một chút, đừng nói...”

Tư Không Hạnh vô cùng kinh ngạc.

Vân Trầm Nhã cong cong khóe môi, nhưng vẫn không thể cười tươi như lúc đầu. “Giờ khoan nói... , để chuẩn bị sính lễ cho nàng trước đã.”

“Ta còn muốn... bữa nào tiến cung sẵn sẵn, bắt một đôi thỏ có lỗ tai và bốn chân màu tro...”

“Đại công tử...”

Vân Trầm Nhã lại chậm rãi thở sâu, thu lại vẻ cười đùa, nét bi thương, trong mắt chỉ còn lại sự lạnh lùng và sắc sảo.

“Có chuyện gì, nói đi?”

Tư Không Hạnh chấp tay lại: “Đại hoàng tử... Nhị hoàng tử tạo phản.”

Hàng chân mày của Vân Trầm Nhã bỗng nhiên căng ra.

Tư Không Hạnh nói tiếp: “Triều chính nay giao cho Ngự sử đại nhân, Thượng Thư bộ lại và nội các, Trương đại nhân từ hôm qua đã suốt đêm lên đường đến Nam Tuấn quốc. Thuộc hạ nghĩ... chỉ sợ chuyện Nhị hoàng tử tạo phản bên trong có ẩn tình gì, nếu không Trương đại nhân cũng sẽ không...”

Vân Trầm Nhã nhăn mày lại, phát tay áo nói: “Theo ta đến thư phòng!”

Cửa đại sảnh mở ra, gió lạnh ùa vào, trang giấy đỏ rực ghi lại danh sách sính lễ bị gió thổi bay phấp phới, thanh âm nghe xào xạc. Vân Trầm Nhã vội vã đi đến chỗ hành lang gấp khúc, bỗng nhiên trong lòng chấn động, bước chân chậm lại một chút.

Sau mỗi lần tạm ngừng rồi lại tiếp tục tiến về phía trước, lập đi lập lại mấy lần.

Hần cười cười lạnh lùng, không nói một câu nào.

33. Chương 33

Chiến trận Bắc Hoang phát động vào đầu mùa thu. Phó tướng quân của Đại quân Anh Triều quốc Bắc phạt lần này là Anh Cảnh Phong.

Năm ngoái, mặc dù Anh Cảnh Phong một mình xuất cung, nhưng thân phận Nhị hoàng tử của hắn vẫn được giữ bí mật, chỉ có trọng thần trong triều biết. Hai vị hoàng tử của Chiêu Hòa đều là kỳ tài ngút trời. Lần này phong Anh Cảnh Phong làm Phó tướng quân, một là vì hắn quả thực có tài thao lược; hai là vì hy vọng thân phận của hắn có thể ủng hộ sĩ khí.

Thần Châu Đại Anh Triều quốc và Oa Khoát quốc, binh lực hai bên đều rất mạnh, giằng co với nhau đã lâu vẫn bất phân thắng bại. Không ngờ, tại thời điểm quan trọng, Anh Cảnh Phong lại đột nhiên làm phản, trở thành Tướng quân Oa Khoát quốc.

Tư Không Hạnh kể lại sự tình xong, đôi mắt Vân Trầm Nhã lóe lên hàn quang “Làm phản? Hắn viện lý do gì?”

Tư Không Hạnh ngẩn người, sau một lúc lâu không trả lời được.

Vân Trầm Nhã nhếch đuôi lông mày lên “Ồi” một tiếng “Lý do của hần, không phải là vì ta chứ?”

Nói đến cũng lạ, Cảnh Hiên, Cảnh Phong trước đây cùng ở chung hai năm trong cung, ngoài mặt, một người cao ngạo ít lời, một người ôn nhu hiền hoà, tính tình đều không dễ gây tranh chấp. Nhưng mỗi khi hai người sắp lại gần nhau, ba ngày một cuộc âm ỉ nhỏ, năm ngày một cuộc âm ỉ to.

Anh Cảnh Hiên một bụng quanh co lắt léo, quỷ kế đa đoan. Dù Cảnh Phong thông minh trăm bề, làm thế nào cũng không đấu lại vị ca ca hơn hần chỉ nửa tuổi này, mỗi khi bị trêu tức, hần đều tuyên bố từ nay về sau sẽ tranh giành giang sơn thiên hạ này với Cảnh Hiên.

Lúc đó tiểu Cảnh Hiên vô cùng vui vẻ, nói: “Có bản lĩnh thì tranh đi a, ngồi mát ăn bát vàng còn sợ bị mất mặt. Người nói xem, đến lúc đó người dựa vào cái gì mà tranh với ta?” Anh Cảnh Phong gửi tặng lại hần bốn chữ làm quà đáp lễ - bất chấp thủ đoạn.

Thật ra tranh cãi như thế chỉ là vì tiểu hài tử nổi nóng nói quàng xiên, không thể cho là thật. Nhưng bị cung nữ thái giám nghe thấy, lọt vào tai thần tử quan lại thích ngồi lê đôi mách trong triều, lại phỏng đoán thành chuyện hai người tranh đoạt trong tương lai.

Mà lần này Anh Cảnh Phong chính là dùng đến lý do đó.

Tư Không Hạnh nói: “Quả thật như Đại hoàng tử suy đoán, Nhị hoàng tử tuyên bố ra ngoài là muốn tranh ngôi vị hoàng đế với Đại hoàng tử. Nhưng vì hần thể đơn lực bạc, cho nên muốn mượn quân lực của Oa Khoát quốc. Những lời này là hần đột nhiên tuyên bố tại vùng biên giới giữa Thần Châu Đại Anh Triều quốc và Bắc Hoang.”

Vân vĩ lang nghe được cười nói: “Lý do này không tệ, có thể khiến tầng lớp quý tộc của Oa Khoát quốc tin tưởng hần.”

Tư Không Hạnh thấy thế, cũng không nhin nổi khuyên bảo: “Xin Đại hoàng tử thứ cho thuộc hạ đã nhiều lời, nếu đây là kế trá địch của Nhị hoàng tử thì không nói làm gì, nhưng nếu quả thật hần muốn đối phó với Đại hoàng tử...”

“Sẽ không.” Vân Trầm Nhã nói như trảm đinh tiết thiết “Nếu hần muốn cùng ta tranh thiên hạ, sẽ đường đường chính chính mà tranh. Loại biện pháp thấp kém này, hần sẽ không làm.”

Về mặt Tư Không Hạnh vẫn lo lắng, dường như không tin.

Vân vĩ lang lại trở về chỗ cũ, thêm một câu: “Loại biện pháp hạ cấp này, chỉ có hần mới có thể nghĩ ra. Nếu không sao trước đây khi còn nhỏ âm ỉ nhiều như vậy, cũng không có cách nào thắng hần.”

Tư Không Hạnh nhất thời nhìn Lang chủ tử của hần đầy khâm phục.

Nhưng mà lúc này, Vân Trầm Nhã lại thu hồi vẻ mặt trêu chọc, nhíu mày lại nói: “Cảnh Phong làm việc mặc dù hơi bị kích động, nhưng không bao giờ mất lý trí. Lần này được ăn cả ngã về không, tất là vì tình huống đột biến. Còn nữa...”

Hần bỗng dừng ngẩng đầu nhìn Tư Không Hạnh: “Trước khi Trương đại nhân lên đường đến Nam Tuấn quốc, có từng dặn dò qua cái gì không?”

Tư Không Hạnh nghe hỏi như vậy, không khỏi giật mình.

Trương đại nhân là Thừa tướng Trương Tam Hợp, trước đó hần chỉ là một người tầm thường áo vải, vì gặp dịp may mới chứng tỏ tài năng, được phong làm Thừa tướng. Trương Tam Hợp hiểu biết không nhiều, đối với huynh đệ Cảnh Hiên, Cảnh Phong có ân dạy dỗ. Vì Cảnh Phong trong cung tứ cố vô thân, Trương Tam Hợp xem hần như con thân sinh của mình, tìm mọi cách chăm sóc bảo bọc hần.

Tư Không Hạnh biết Trương đại nhân thiên vị đối với Cảnh Phong, thế nên, tuy Trương Tam Hợp có gửi lời nhắn với Vân Trầm Nhã, nhưng hần cũng chưa nói lại.

Nhưng hôm nay khi Vân Trầm Nhã đã lên tiếng hỏi, hần lại không thể giấu giếm được.

Vân vĩ lang thấy ánh mắt Tư Không Hạnh lóe lên, trong giây lát sa sầm nét mặt: “Nhắn cái gì, nói!”

Tư Không Hạnh do dự một lát, nói: “Trương đại nhân thỉnh... thỉnh Đại hoàng tử nhanh chóng giải quyết sự việc rồi về Vĩnh kinh cứu Nhị hoàng tử...nếu không, nếu không...”

“Cứu Phong nhi?!” Vân Trầm Nhã ngẩn ra, đột nhiên đứng dậy khỏi ghế “Nói rõ ràng xem!”

“Trương đại nhân nói, lần này binh lực không địch lại Oa Khoát quốc, Nhị hoàng tử lần này dùng hiểm chiêu để kéo dài thời gian, nếu có thể đợi được viện quân thì mới chống đỡ nổi, nếu không đợi được viện quân...”

“Sao có thể không đợi được viện quân?! Mạc Thiệu và Mạc Tử Khiêm đều là phế nhân cả rồi hay sao?!” Vân Trầm Nhã giận tím mặt.

Nhưng vừa nói xong, bỗng đứng người hấn cứng đờ “Hay là... phụ tử Mạc gia có vấn đề?”

Tư Không Hạnh nói: “Trương đại nhân chỉ là hoài nghi, vẫn chưa... vẫn chưa kết luận.”

“Những lời này...” Vân Trầm Nhã xoa xoa thái dương, bình tĩnh hỏi “Những lời này tại sao lại không nói với ta sớm hơn.”

Tư Không Hạnh không nói gì.

Vân Trầm Nhã cười lạnh hai tiếng: “Là vì ngươi lo lắng nếu gác lại mọi chuyện ở đây mà quay về Vĩnh kinh, đến lúc đó Anh Cảnh Phong hấn thật sự làm phản, không những sẽ mất đi giang sơn, mà còn mất đi tánh mạng nữa. Có phải không?”

Tư Không Hạnh cắn chặt răng, nói thẳng: “Thuộc hạ đi theo Đại hoàng tử đã lâu, không thể không nhận ra dù ngoài mặt Đại hoàng tử đối với Nhị hoàng tử không hợp, nhưng trong lòng lại vô cùng nhường nhịn, nuông chiều. Thuộc hạ biết lần này Nhị hoàng tử gặp chuyện không may, Đại hoàng tử tất sẽ cứu giúp. Nhưng nếu như đây là âm mưu, cái giá mà Đại hoàng tử sẽ phải trả thật sự quá lớn!”

Nếu là ngày thường, Tư Không Hạnh nghi ngờ Anh Cảnh Phong như vậy, nhất định sắc mặt Vân vĩ lang sẽ không hòa nhã. Nhưng hôm nay hấn vừa nói hết lời, Vân Trầm Nhã trầm mặc một hồi lâu, chỉ nở nụ cười.

Hấn bước tới trước cửa sổ, ngẩng đầu lên. Trăng trên trời chỉ qua vài bữa nữa sẽ tròn. Tuy hấn là Đại hoàng tử, được mọi người vây quanh như chúng tinh củng nguyệt, nhưng lễ Trung thu, hấn chỉ chân chính hưởng thụ qua được một lần. Khi đó còn rất nhỏ tuổi, ban ngày lúc luận võ, Cảnh Phong lỡ tay đá thương hấn. Đêm đến, tiểu Cảnh Phong mang đến hai bầu rượu ủ hoa quế, ngượng ngùng mời hấn uống. Năm ấy, hai huynh đệ dưới đêm trăng rằm, tâm sự với nhau không ít, uống đến say mềm. Đó là lần đầu tiên trong đời hấn say rượu, cũng là lần đầu tiên trong đời hấn cảm thấy thật sự vui sướng.

“Phụ hoàng gánh vác giang sơn, mọi việc đều lấy xã tắc làm trọng. Phong nhi... vào lúc này, nếu ta không cứu hấn, sẽ không có ai có thể cứu hấn.” Thật lâu sau, Vân Trầm Nhã nói, gương mặt tuyệt thế khẽ cười nhẹ.

“Không bàn đến chuyện ngôi vị hoàng đế đã có người khác đảm nhận. Gần đây ta nghĩ, sống trên đời này đâu chỉ có bao nhiêu đó ý nghĩa, tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn đánh mất đi ý nghĩa nguyên thủy nhất của cuộc sống, như vậy rất khó coi.”

“Đại công tử...”

Vân Trầm Nhã cười nói: “Ta là người thích nhàn tản, được sống tự do vui vẻ không bị ràng buộc là tốt lắm rồi, không thích gánh vác quá nhiều trách nhiệm. Nhưng giang sơn này là trách nhiệm chung của ta và Phong nhi, hấn vì bảo vệ giang sơn mà vào sinh ra tử, ta lại có thể nào không đếm xỉa đến.” Yết hầu giật giật, Vân Trầm Nhã thấp giọng nói “Chuyện Liên Binh phù kết thúc đi thôi...”

Tư Không Hạnh trong lòng nặng nề hấn đi. Hấn ngẩng đầu nhìn một bên gương mặt của Vân Trầm Nhã, thần sắc hấn vẫn vẫn đậm phong khinh như trước, nhưng lại tịch mịch lạnh lẽo đến tận xương. Tư Không Hạnh nói: “Đại công tử đừng quá lo lắng.”

Vân Trầm Nhã cười nói: “Sao ngươi biết ta lo lắng?”

“Đại công tử... rất ít khi nói những lời từ tận đáy lòng.”

Vân Trầm Nhã lúc này mới ngẩn cả người. Gió đêm thổi đến làm tóc hấn bay phất phơ, đôi mắt hấn mờ màng. “Ủ, có chút lo lắng.” Hấn nói “Lo cho tiểu nha đầu ngốc kia...”

“Thật sợ, thật sợ có lỗi với nàng...” Hấn ngẩng đầu lên, hít vào một hơi “Chưa từng sợ như vậy...”

Thư Đường gom hết tiền để dành nào giờ ra, lại phá lệ xin cha thêm mười lượng bạc. Ngày hôm sau, nàng mua một tấm gấm rất đẹp, màu trắng nguyệt bạch rất thanh nhã đặc biệt, nói muốn tự tay may cho Vân quan nhân một bộ y phục, kèm theo với mớ đồ cưới mà cha nàng chuẩn bị tặng cho hấn.

Hai ba ngày sau, Thư Tam Dịch sà lại gần xem tấm gấm kia, chắc chắn khen ngợi hết lời, nói nữ nhi lão thiệt là hào phóng, ngay cả cha con lão nào giờ cũng chưa bao giờ được mặc qua y phục tốt như thế này.

Thư Đường then thùng cười hắc hắc: “Lần sau nhất định sẽ mua cho phụ thân bộ y phục tốt nhất.”

Thư Tam Dịch trêu chọc nàng nói nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi.

Thư Đường lại xấu hổ, nhìn sắc trời tối dần, cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, nói: “Không biết giờ này Vân quan nhân ra sao!”

Hôm nay là đêm trước đêm Trung thu, ngày mười bốn tháng Tám.

Vân vĩ lang nhàn nhã dạo đến trước cửa phòng của Đường Ngọc, thấy cửa mở rộng, bèn dùng quạt gõ gõ lên cửa, nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Đường Ngọc vốn ngồi quay lưng lại với hấn, nghe hấn nói, bèn đứng dậy quay đầu lại: “Ủ, giờ Mùi ngày mai, Thanh Hương uyển.” Nghĩ nghĩ một hồi, hấn lại hỏi, “Muốn dẫn Phương Diệc Phi đến đó, rốt cuộc có mục đích gì?”

Vân Trầm Nhã cười: “Người đoán thử xem?”

Đường Ngọc im lặng không nói.

Vân vĩ lang trêu chọc nhếch môi lên, nhìn hấn một hồi rồi xoay người bỏ đi.

Cùng Phương Diệc Phi lớn lên từ nhỏ, đến lúc này, lại phải đối đầu với nhau gay gắt như vậy, Đường Ngọc cười khổ, thở dài, đang muốn ngồi xuống, bỗng ngoài phòng có tiếng gió xẹt qua, một vật đen thui bay thẳng vào phòng.

“Ngày mai dùng cái này!” Không biết từ khi nào, Tư Không Hạnh đã xuất hiện trước cửa phòng.

Vật đen thui mới vừa rồi kia là một cặp song kiếm, do Tư Không Hạnh từ ngoài phòng ném vào. Kiếm vào trong tay, tâm tư Đường Ngọc càng trĩu nặng hơn.

“Đại công tử có mấy câu muốn nhắn với người.” Tư Không Hạnh đứng thẳng tắp trước cửa phòng “Bản lĩnh chân thật của người vốn là bậc kiếm thủ bẩm sinh chuyên dùng song kiếm.”

Đường Ngọc giật bản mình, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Hấn biết sao?!”

“Người của Đường gia, Phương gia, vốn là cây to đón gió, ai lại không có cách riêng để tự bảo vệ mình. Phương gia giỏi về dịch dung, tinh thông ám khí. Phụ mẫu người vốn muốn truyền lại gia nghiệp cho người, vì người từ nhỏ đã sở trường sử dụng song kiếm, song kiếm vào tay, Đường gia hầu như vô địch thiên hạ. Chỉ vì tính tình người không thích tranh đoạt với ai, không những đem cơ nghiệp tặng cho đại ca của mình, mà ngày thường còn làm ra vẻ chỉ thích cung tiến. Người ngày thường giấu tài, cũng chỉ là chuyện bình thường thôi.” Tư Không Hạnh nhìn thẳng vào mắt hấn, đem những lời Vân Trầm Nhã nói truyền đạt lại không sai một chữ.

“...” Đường Ngọc do dự “Đây là hấn ép ta trở mặt với Diệc Phi.”

“Đệ tử con nhà thế gia muốn có chỗ đứng, thứ nhất phải có công phu bản lĩnh, thứ nhì phải có đầu óc. Đầu óc sai đi một chút, không nguyện sử dụng công phu thì sau này làm sao mà bảo vệ Đường gia?” Tư Không Hạnh nói “Đại công tử hy vọng người suy nghĩ kỹ, ngày mai hấn cũng sẽ đến Thanh Hương uyển. Thành bại đúng sai chỉ dựa vào lúc này mà thôi.”

Cùng trong đêm đó, trên con phố yên tĩnh, tại lầu ba của Phi Nhứ lâu, người trong bộ y phục bằng vải bố nặn ra một nụ cười chán chường: “Bọn họ quả thực liên kết với nhau sao?”

Nguyễn Phượng nói: “Mà người phải cẩn thận một chút, Anh Cảnh Hiên rất khó đối phó, hướng hồ phía sau hẳn có tiểu thể tử, hẳn lại còn liên kết với Đường gia nữa.”

“Sợ gì chứ? Cho dù hẳn có cướp được Liên Binh phù đi chăng nữa cũng không biết cách sử dụng, đến lúc đó hẳn chỉ còn có nước đến cầu ta.” Người trong bộ y phục bằng vải bố lại cười rộ lên “Viết một tấm thiệp gửi đến Thu phủ. Tình hình náo nhiệt như vậy, chẳng phải xuống tay từ chỗ Thu Đa Hỉ là hay nhất hay sao?”

34. Chương 34

Hôm nay ngày mười lăm tháng Tám, Thu Đa Hỉ nhận được một tấm bái thiệp, mời đến Thanh Hương uyển gặp mặt. Bái thiệp kí tên người mời là Phương Diệc Phi.

Ở miền Nam, vào mùa thu chỉ còn lại cảnh lá ngô đồng rụng, từng chiếc lá xanh ngắt, khiến Trung thu năm nay càng tăng thêm vài phần ý xuân.

Bên trong Thanh Hương uyển có cả trăm con đường mòn nhỏ gấp khúc tản rộng ra khắp nơi. Ao nước uốn lượn quanh đình dài lâu tạ. Địa điểm ước hẹn là Mãn Khê lâu. Thu Đa Hỉ cầm bái thiệp, cao hứng phấn chấn đi tìm. Lọt vào tầm mắt của nàng, xa xa là một tòa đình lộng gió, một người trong bộ y phục bằng vải bố đang đứng đợi sẵn.

Người trong bộ y phục bằng vải bố xoay người lại, dung mạo tầm thường nhưng khí độ bất phàm.

“Đa Hỉ!” Người nọ cười. Hắn đưa tay cởi xuống chiếc mặt nạ da người trên mặt.

Chỉ trong giây lát, mái tóc đen tuyền tung bay, ánh mắt mê ly.

Thật ra so về dung mạo, Phương Diệc Phi cũng không hơn gì Đường Ngọc. Nhưng Đường Ngọc chất phác ngây ngô, còn Phương công tử lại trầm ổn cẩn thận, đuôi mắt hẹp dài ôn nhuận thanh hòa, khóe môi lúc nào cũng mỉm cười.

“Diệc Phi?” Thu Đa Hỉ thấy hẳn, vô cùng vui sướng, ngay cả bước đi bình thường cũng không kiên nhẫn nổi, nàng lao về phía trước, mượn lực tại tảng đá trong hồ nhảy lên, chỉ sau vài cái vọt người, đã nhẹ nhàng dừng bước ngoài đình Mãn Khê lâu.

“Diệc Phi, tìm người đã lâu rồi, mấy ngày nay sống có tốt không?”

Phương Diệc Phi cong môi cười cười. “Tìm ta để làm gì?” Hắn hỏi. Nói xong, hắn lại thò tay vào trong ngực, lấy ra một tấm bái thiệp màu hồng, “Vì cái này ư?”

Tấm bái thiệp màu hồng này là hôn thiệp giữa hai người hồi đầu năm. Dù Thu Đa Hỉ sáng khoái thẳng thắn nhưng vẫn chỉ là một cô nương. Thấy lang quân như ý lấy hôn thiệp ra, mặt nàng bỗng chốc đỏ bừng.

Im lặng một hồi, nàng vui tươi hơn hớn cười rộ lên: “Ừ, vì cái này.”

Phương Diệc Phi chỉ nhìn mà không nói gì. Nhưng ý cười nơi khóe môi hẳn mang theo vẻ đùa cợt nhiều hơn.

Thu Đa Hỉ dè dặt hỏi: “Lúc trước người đào hôn là vì không suy nghĩ cẩn thận. Hiện nay tìm ta là vì đã suy nghĩ cẩn thận rồi hay sao?”

Phương Diệc Phi rũ mắt xuống, tay hắn xoa xoa lên tấm hôn thiệp, nói: “Phải, đã suy nghĩ cẩn thận!”

Thu Đa Hỉ vui vẻ, đang muốn lên tiếng nói tiếp, lại bị Phương Diệc Phi đột ngột cắt ngang.

“Ta không muốn cưới người.” Phương Diệc Phi cười nói. Qua một lát sau, hắn nhìn sắc mặt trở nên tái nhợt của Thu Đa Hỉ, giọng chế giễu nói: “Ta thích các cô nương khác, các nàng xứng đôi với ta hơn.”

Thu Đa Hỷ ngẩn người, không nhận được hỏi: “Nhưng Phương gia các người, không phải chỉ có thể cưới một thê tử thôi sao?”

Phương Diệc Phi cười nhạt: “Quy củ của tổ tiên, người đã chết rồi còn có thể hạn chế ép buộc người còn sống hay sao?”

Thu Đa Hỷ ngẩn người, trong đầu chợt thấy mờ mịt. Lại nói: “Vậy có thể không cưới cô nương khác được không? Cha ta cưới mấy người, nhưng những di nương đó, người nào người nấy đều không vui.”

Im lặng một lát, Thu Đa Hỷ lại cắn cắn môi, nói tiếp: “Người thật thích các cô nương ấy như vậy, không cưới không được sao? Chỉ cần cưới được mấy nàng ấy, người sẽ vui vẻ à?”

Phương Diệc Phi buồn cười nhìn nàng. Giấy lát sau, hần khom người dùng cổ tay áo lau sạch bụi trên chiếc ghế đá, nhàn nhả ngồi xuống. “Đa Hỷ, xưa nay ta không xem người là cô nương, sao người lại không hiểu chứ? Còn Đường Ngọc nữa, ba người chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau săn bắn luận võ, dạo rạp hát, ngắm mỹ nhân. Nếu ta thật xem người là một cô nương, sao lại cùng làm những chuyện như vậy?”

Thu Đa Hỷ nghe vậy liền choáng váng. Trong lòng chua chát, nhưng lại không biết nói cái gì. Gắng sức suy nghĩ một hồi, chỉ có thể yếu ớt nhợt nhạt biện bạch: “Sao ta lại không phải là một cô nương? Chính thật là một cô nương...”

“Là một cô nương?” Phương Diệc Phi lại xoa xoay tay, cười rộ lên “Không tin, người thử hỏi Đường Ngọc xem sao, xem hần coi người là huynh đệ hay là một cô nương...”

“...”

“Phương Diệc Phi!” Một thanh âm truyền lại từ bên ngoài đình Mãn Khê lâu. Đường Ngọc nhẹ nhàng nhảy vọt đến trước mặt hai người. Hần nhú mày lại, kéo Thu Đa Hỷ ra sau lưng, kinh ngạc nhìn Phương Diệc Phi. Sau một lúc lâu, Đường Ngọc mới bực bội phun ra được sáu chữ “... Tại sao trở thành như vậy?”

“Ta làm sao?” Phương Diệc Phi nhếch đuôi lông mày lên, ánh mắt quét qua đôi song kiếm bên hông Đường Ngọc, miệng nở nụ cười “Người cũng không giống người cam tâm làm chó săn cho Anh Cảnh Hiên, còn mang theo song kiếm, muốn đối phó với ta ư?”

Đường Ngọc bị hần khích, lửa giận trong lòng nổi lên “Nếu người không có ý đồ lợi dụng Liên Binh phù trước, sao ta phải đối nghịch với người?! Lúc trước, khi người và ta biết được tin Anh Cảnh Hiên sắp đến, chúng ta vốn đã thỏa thuận đầu vào đó kể sách bảo vệ Liên Binh phù, nhưng gặp chuyện thì người lại thay đổi, lừa ta ở lại con hẻm nhỏ Đường Hoa làm vật hy sinh. Còn người thì an tâm ẩn núp, trù tính kế sách dùng Liên Binh phù đối phó với Đường gia, đối phó với toàn bộ Nam Tuấn quốc!”

“Nếu thật sự tin tưởng ta, cần gì phải viện cớ vào biến động lần đó mà đi nương nhờ phe của Anh Triều hoàng tử?” Phương Diệc Phi cười lạnh, phất tay áo thẳng đứng lên “Không sai, ta muốn lợi dụng Liên Binh phù. Nhưng dù cho ta có thôn tính Đường gia, cũng sẽ không tổn thương đến tính mạng của nhà người. Giờ thì hay ho rồi, lâm trận phản chiến, người không giúp ta thì thôi đi, ngồi yên là được rồi, không ngờ người lại đi giúp Anh Cảnh Hiên. Thật vô cùng buồn cười!”

Đường Ngọc lui về sau hai bước, cười đến mặt lạnh: “Người thử để tay lên ngực tự hỏi xem, tác dụng của Liên Binh phù là để làm gì?! Mục đích dùng Liên Binh phù là gì?!”

Liên Binh phù vốn là một tấm binh phù có hiệu lệnh tức thì từ thời Thần Châu khai quốc. Cả Thần Châu ai nấy đều biết, dùng binh phù này có thể tập hợp các nguồn binh lực tiềm tàng lại. Hiện nay trong Thần Châu, chỉ có mỗi Anh Triều quốc là nước lớn nhất. Lúc này Anh Triều quốc đang loạn trong giặc ngoài, nếu Phương Diệc Phi mượn thời cơ này, dùng Liên Binh phù điều động binh lực, tiến đánh Anh Triều quốc, như vậy mặc dù một nước lớn mạnh như Anh Triều quốc cũng sẽ phải bị sụp đổ trong một thời gian ngắn.

Vân Trâm Nhã từ xa đến Nam Tuấn quốc, là vì biết được có người muốn lợi dụng Liên Binh phù mưu đồ gây rối.

Phương Diệc Phi cười nói: “Không sai, ta muốn mượn binh lực của Liên Binh phù xâm nhập Anh Triều quốc. Nhưng ta làm như vậy thì có gì là không đúng?”

“Các nước ở Thần Châu đại lục, tại sao chỉ có mỗi mình Anh Triều quốc lớn mạnh nhất? Hai cha con Đỗ Thiệu, Đỗ Tu hiện tại an phận thủ thường, cam nguyện thần phục dưới chân Anh Triều quốc bọn họ, nhưng tại sao Phương gia ở Mục Đông lại phải thần phục chung với bọn họ?” Phương Diệc Phi cười cười, sắc mặt vui mừng: “Cho dù có gộp lại cả ba nhà chúng ta cũng không đủ sức, chỉ có thể dùng Liên Binh phù điều động các nguồn binh lực phía Nam. Nếu hiện nay hai mặt giáp công Anh Triều quốc của hân, phía Bắc liên kết với Oa Khoát quốc, đây nhất định là một thời cơ tốt. Oa Khoát quốc đã đánh vào Bắc Hoang, trong Anh Triều quốc cũng xuất hiện nội loạn. Nếu có thể mượn lực Liên Binh phù, tại thời điểm bọn họ yếu kém nhất này mà đánh vào Đại Anh Triều quốc, chẳng lẽ còn sợ không gồm thâu được thiên hạ giang sơn hay sao?”

Đường Ngọc nghe xong, chỉ cảm thấy thật hoang đường. Hân lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Tuy là thời cơ tốt, nhưng Phương gia, thậm chí là binh lực của Nam Tuấn quốc cũng không có cách nào khống chế thời cơ này. Được ăn cả ngã về không, sợ là còn chưa xâm nhập vào được Đại Anh Triều quốc, Nam Tuấn quốc chúng ta đã phải dấy lên chiến tranh. Đến lúc đó, chúng ta, Đa Hỉ, khó tránh khỏi phải trở mặt thành địch.”

Thu Đa Hỉ đứng ở giữa, vốn đang hốt hoảng ngăn người lắng nghe, chợt những lời này giống như tia chớp bổ trúng thiên linh cái, không khỏi ngăn người, nói: “Diệc Phi muốn...làm gì?”

Phương Diệc Phi cười nói: “Ta muốn làm gì thì có liên quan gì đến người?”

Thu Đa Hỉ nói: “Tại sao lại không liên quan đến ta, từ trước đến giờ cả ba người chúng ta nếu gặp chuyện gì khó xử, đều giúp nhau giải quyết.” Ngừng một chút, lại nói “Cùng đoàn kết lại, không khó khăn gì là không thể giải quyết cả.”

“Tốt.” Phương Diệc Phi nhìn vào mắt Đường Ngọc, nhẹ giọng nói: “Ta và hân trở mặt, người giúp ta đâm hân một kiếm.”

Thu Đa Hỉ giật bắn mình.

“Phương Diệc Phi!” Đường Ngọc quát.

Phương Diệc Phi nhìn hai người trước mặt một cách coi thường: “Sao, sợ rồi à, không dám hả?” Hân cười cười khinh miệt “Người có nhớ không, trước khi ta đào hôn chúng ta có gặp nhau, ta bảo người tặng cho ta miếng cổ ngọc để làm kỷ niệm, người lại khăng khăng không chịu.”

Sắc mặt Thu Đa Hỉ lúc xanh lúc trắng.

Phương Diệc Phi lại cầm lấy bái thiếp màu hồng, chậm rãi mơn trớn: “Hôm nay cũng vậy, ta bảo người đâm Đường Ngọc một kiếm, người lại vẫn do dự không làm.” Hân ngẩng đầu, vẻ mặt khinh thường nhìn Thu Đa Hỉ “Người nói người thích ta, bảo ta cưới người làm thê tử, nhưng vị trí của ta trong lòng người lại không bằng Đường Ngọc, thậm chí còn không bằng miếng cổ ngọc của người?”

Lúc này trong lòng Thu Đa Hỉ chỉ cảm thấy vô cùng uất ức. Mấy ngày trước ở Tử Vi đường, nàng có thể xông lên đài, giờ nắm đầm lên tranh cãi cho Thư Đường. Nhưng hôm nay gặp phải lời chất vấn như vậy, lại chỉ biết ngậm đắng nuốt cay. Gục đầu xuống, mím môi lại, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Ta thực rất thích người, có phải nếu ta tặng người miếng cổ ngọc, đâm Đường Ngọc một kiếm, người sẽ cưới ta?”

Phương Diệc Phi cười cười, không nói gì.

Thu Đa Hỉ cắn răng, rút một thanh trủy thủ trong tay áo ra, lưỡi đao lạnh lẽo như nước, lấp lánh ánh bạc. Thu Đa Hỉ đưa thanh trủy thủ đến trước mặt Đường Ngọc, nói: “Để ta đâm người một đao, nhưng ta thật không muốn đâm người, thôi thì người đâm ta trước đi, như vậy, đến lúc...sau đó...”

Đường Ngọc cau mày khó tin. Giấy lát sau, hân cầm lấy thanh trủy thủ, hung hăng quăng xuống dưới đất: “Diên rồi sao?!” Hân lớn tiếng quát, giơ tay chỉ chỉ Phương Diệc Phi “Người nhìn lại người này xem, hân đã sớm phát rõ, tại sao đến lúc này rồi mà còn muốn gả cho hân?!”

Thu Đa Hỉ sứt sùi, nước mắt không kiềm được trào ra. Hốc mắt đỏ lên, lệ tràn mi, ra sức lắc đầu, lui bước về phía sau, nói: “Không muốn gả cho hân, cũng không muốn tranh cãi với hân...” Thu Đa Hỉ nói xong, không kiềm được bắt lấy cánh tay của Đường Ngọc “Hay là chúng ta đâm nhau một kiếm, từ nay về sau xóa sạch mọi mâu thuẫn, trở lại như hồi xưa, ba người cùng...”

“Không thể được.” Phương Diệc Phi nói, hần lại cười cười với Thu Đa Hỉ “Xem đi, ngươi thật là, chẳng làm được trò trống gì.”

Rốt cuộc Thu Đa Hỉ cũng bị chọc giận, không khỏi phẫn uất la lên: “Tại sao phải làm như vậy?! Đường Ngọc cùng chúng ta lớn lên, tại sao phải đả thương hần?! Lần trước lúc ngươi đòi ta tặng cho ngươi miếng ngọc kia, ta đã nói, ngươi muốn gì ta đều có thể cho, nhưng chỉ miếng ngọc này là không thể!”

Ánh mắt Phương Diệc Phi lạnh đi, bước về phía trước tra hỏi: “Tại sao khẳng khẳng không thể tặng miếng ngọc này? !”

Thu Đa Hỉ bật thốt: “Bởi vì cha ta nói, miếng ngọc này là bảo bối mà dòng họ ta phải bảo vệ, không thể cho, thực không thể cho ngươi! !”

Lời này vừa ra khỏi miệng, cả đình viện trong chốc lát tĩnh lặng hần đi. Một lát sau, Phương Diệc Phi cười đến cực kỳ hể hả: “Đúng thế, ta đã sớm đoán được Thu lão gia tử giữ vật này. Liên Binh phù ấy vậy mà lại được đeo trên cổ từ khi ngươi còn nhỏ, thật là...người thường có ai mà ngờ trước được!”

Thu Đa Hỉ lui ra sau hai bước, cổ họng nghẹn lại: “...”

“Liên Binh phù điều động binh lực phía Nam, cuối cùng cũng dễ dàng thu đủ vào tay, hôm nay quả thật là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi tìm được lại chẳng tốn công gì.” Phương Diệc Phi nói xong, lại tiến lên trước vài bước, nở nụ cười “Trước giờ ba người bọn ta luận võ, vì sợ đả thương nhau nên không ai dốc hết toàn lực cả, hôm nay, lúc này, chỉ bằng ra tay một cách thống khoái đi.”

Vừa dứt lời, lập tức có mấy tên sát thủ xuất hiện trong đình viện. Hắc y nhân đứng bên Phương Diệc Phi, lam y nhân đứng bên Đường Ngọc.

Đường Ngọc trầm mặc một hồi, sau đó rút ra song kiếm bên hông nắm chặt trong tay. Thần sắc hần tĩnh lặng như nước, trầm giọng, thanh âm nghe không ra cảm xúc: “Mới vừa rồi ngươi tìm mọi cách khích Đa Hỉ, ý muốn chọc giận nàng khiến nàng lỡ lời nói ra bí mật của miếng ngọc sao?”

Nhưng Phương Diệc Phi cũng không trả lời lại, hần dùng đuôi quạt tấn công thẳng vào cổ Thu Đa Hỉ. Thu Đa Hỉ hoảng hốt lùi về sau mấy bước, dùng hai tay không giương quyền đánh trả lại. Đường Ngọc cắn răng, phóng người lên, song kiếm giữa không trung lấp lánh vang lên tiếng leng keng. Trong tích tắc, song kiếm nhắm thẳng vào cổ tay phải của Phương Diệc Phi. Không ngờ, Phương Diệc Phi không tránh không né, chỉ xoay người đi.

Lưng hần hung hăng trúng một kiếm của Đường Ngọc, nhưng Phương Diệc Phi lại lấy tốc độ sấm sét, hốt dứt sợi dây đeo cổ của Thu Đa Hỉ, chụp được miếng cổ ngọc vào trong tay.

Đường Ngọc kinh hãi, đang muốn đoạt lại miếng cổ ngọc, không ngờ ngoài đình có người xông vào tấn công. Áo trắng trắng tuyết, tóc đen như mực, liên tục giúp Phương Diệc Phi tiếp liên ba chiêu của Đường Ngọc.

Người này là con của Lục Vương gia, Nguyễn Phượng.

Bốn người lại rơi vào thế đối lập.

Đường Ngọc nhìn Nguyễn Phượng, ánh mắt sắc bén hơn, hỏi: “Không phải...”

“Không phải hần nên ở tại Phi Nhứ lâu lúc này để bảo vệ Liên Binh phù sao?” Phía dưới đình, nơi con đường mòn uốn lượn quanh bờ ao, một thanh âm réo rắt vang lại.

Giây lát sau, có hai bóng người xuất hiện ngoài đình Mãn Khê lâu. Hai người này, một là Tư Không Hạnh, người còn lại không ai khác, chính là Vân vĩ lang điệu bộ thong thả như đang xem tuồng. Vân Trầm Nhã tay cầm chiết phiến, tay khác cầm theo một trang giấy ố vàng, trên trang giấy mờ hồ có vết máu, đích thực là Liên Binh phù.

Phương Diệc Phi thấy Vân Trầm Nhã, cười tiếp đón: “Đại hoàng tử.” Ngữ khí của hần lại có chút ngả ngón “Đại hoàng tử quả thật là một kỳ tài tuyệt thế, dù Phi Nhứ lâu cơ quan đây rầy, Đại hoàng tử cũng không cần tốn nhiều công sức, đoạt được Liên Binh phù vào tay.”

Vân Trầm Nhã cũng cười đáp lại: “Quá khen.”

Phương Diệc Phi nâng niu miếng cổ ngọc trong tay, cao giọng cười to: “Nhưng đoạt được Liên Binh phù thì có ích lợi gì? Thứ nhất, một góc cuối cùng của Liên Binh phù Nam Tuấn quốc hiện đang nằm trên tay ta, thứ hai, cách mở Liên Binh phù, cũng chỉ có một mình ta biết. Nay Anh Triều quốc đã sớm lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, cho dù người có cướp được nó, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn trả lại cho ta, cầu ta dạy người làm thế nào để sử dụng nó. Nếu không...cũng đừng hòng mượn lực Liên Binh phù, cứu vớt giang sơn Anh Triều quốc nhà người.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, nhướn mày lên. Giây lát sau, hần không nhanh không chậm giắt thanh quạt vào bên hông, lấy ra mỗi lửa, thổi thổi. Lập tức ánh lửa màu lam dấy lên, Vân vĩ lang nở nụ cười. Hần một tay cầm mỗi lửa, tay khác cầm Liên Binh phù, thanh thoi nhàn nhã nói: “Người đoán thử xem ta muốn làm gì?”

35. Chương 35

Những đốm lửa nhỏ chọt lóe lên liếm lấy Liên Binh phù. Tắm da dê cổ xưa cháy sạch vang lên tiếng nổ tí tách. Trong Mãn Khê đình, ngoại trừ Vân Trầm Nhã, tất cả mọi người còn lại ai nấy đều sợ ngây người.

Tắm da dê hóa thành tro bụi, Vân vĩ lang tùy tay ném đi, cười cười với Phương Diệc Phi đang đứng thất thần: “Liên Binh phù, hiện tại ta không cần.”

Mặt Phương Diệc Phi sớm đã trở nên tái nhợt không còn một chút máu.

Vân Trầm Nhã tùy tiện phát phát vạt áo, lại nói: “Thứ gì ta không chiếm được, người khác cũng đừng hòng có được.”

Vừa dứt lời, sau hòn núi giả cạnh hồ nước ở Thanh Hương uyển xuất hiện một đám thị vệ mình mang khôi giáp hai màu vàng trắng – đó chính là cấm quân thị vệ của hoàng cung. Theo sau đội cấm quân thị vệ là một đại đội nhân mã, dẫn đầu là một vị thiếu niên có vẻ mặt trẻ con nhưng khí thế vô cùng phần chấn oai hùng.

Người này chính là con trai độc nhất của Nam Tuấn vương, tuổi tác chưa đầy mười hai - Đỗ Tu.

Theo sau Đỗ Tu là một người. Phương Diệc Phi vừa nhìn thấy người này, không khỏi phải hít sâu vào một hơi. Hèn chi hần bị thất bại thảm hại, thì ra người phản bội hần là người vẫn luôn hợp tác khăng khít với hần từ trước đến nay - Lục Vương gia Đỗ Lương. Nguyễn Phượng thấy Đỗ Lương, cũng lui thẳng về phía sau vài bước, chấp tay nói với Phương Diệc Phi: “Phương công tử, hợp tác giữa người và ta dừng tại đây.”

Phương Diệc Phi cười nhạt một tiếng, nói không nên lời. Lúc này, dĩ nhiên Đỗ Tu đã đến ngoài đình Mãn Khê lâu. Hần liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cái, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người trong đình, phun ra ba chữ: “Còn chưa bắt?!” Nhưng mà bị thị vệ áp giải đi, ngoại trừ Phương Diệc Phi, còn có Thu Đa Hỉ và Đường Ngọc.

Đỗ Tu nói: “Phương Diệc Phi, mưu đồ tự chiêu binh không thành, giải vào đại lao chờ xử trí. Đường Ngọc, Thu Đa Hỉ, thân là người của gia tộc Đường, Thu, bảo vệ Liên Binh phù không xong, tạm thời giam vào cấm cung, chờ giải quyết.”

Thật ra biến động ngày hôm nay vốn chỉ do một mình Phương Diệc Phi gây ra. Nhưng vì ở Nam Tuấn quốc lúc này, Phương gia, Đường gia, Thu gia, thế lực của ba đại gia tộc này quá khổng lồ, đủ để uy hiếp hoàng quyền. Bởi vậy, Đỗ Tu có ý giảm nhẹ tội danh của Phương Diệc Phi, lại trách phạt Đường Ngọc và Thu Đa Hỉ. Như thế, Phương gia không đến nỗi bị giết, mà thế lực của ba nhà đồng thời bị suy yếu, có thể chế ngự lẫn nhau.

Một Liên Binh phù có thể đổi lấy việc củng cố giang sơn của cha con nhà họ Đỗ hần, như thế cũng rất đáng giá rồi.

Thị vệ áp giải ba người bọn Đường Ngọc đi, câu chuyện thanh mai trúc mã cứ như thế mà tan rã. Đợi người trong đình lần lượt lui ra hết, Đỗ Tu mới thở ra, nói với Vân Trầm Nhã: “Cảnh Hiên ca ca, phụ hoàng nhân ta nói với người một lời.”

Vân Trầm Nhã nhướn đuôi lông mày lên: “Lời gì?”

“Phụ hoàng nói, lần này lợi dụng chuyện Liên Binh phù để làm suy yếu thế lực của Tam đại gia tộc, thật sự Đại hoàng tử đã trợ giúp chúng ta rất nhiều. Ngày sau nếu Thần Châu Đại Anh Triều quốc có việc gì cần đến, phụ tử hai người chúng ta nhất định sẽ tương trợ.”

Vân Trầm Nhã nhàn hạ cười nói: “Ta đến Nam Tuấn quốc là vì muốn đoạt Liên Binh phù, cũng không hẳn là vì trợ giúp các người, chỉ là vì nhu cầu của mỗi bên mà thôi.”

Đỗ Tu trầm ngâm một hồi, lại nói: “Nhưng nay Liên Binh phù đã hủy, Thần Châu Đại Anh Triều quốc đang gặp cảnh dầu sôi lửa bỏng. Ta lại nghe nói loạn lạc lần này, Oa Khoát quốc ở phương Bắc cấu kết với loạn đảng trong triều Anh Triều quốc, nếu như không có binh lực của Liên Binh phù tương trợ, Thần Châu Đại Anh Triều quốc chỉ sợ phải...gặp đại kiếp nạn.”

“Chuyện này không có gì đáng ngại!” Vân Trầm Nhã dùng ống tay áo phẩy bụi rồi ngồi xuống chiếc ghế đá. Gió thổi mái tóc hần phát phơ, ánh mắt của hần nhìn xa xăm, như đang nhớ lại chuyện gì đó, lại nói tiếp: “Đây cũng không phải chuyện của Nam Tuấn quốc nhà người. Nhưng khu vực săn bắn hoàng gia Lâm Uyển ở khu rừng phía Tây của người không tệ, bữa nào dẫn ta đến xem đi.”

Đỗ Tu sững sốt: “Thời điểm này mà Cảnh Hiên ca ca còn có nhã hứng rảnh rỗi săn bắn?”

Vân Trầm Nhã cười cười thần bí: “Chỉ là muốn bắt hai con thỏ màu xám tro thôi.”

Vân vĩ lang là một người nói là làm, tác phong nhanh nhẹn mạnh mẽ như sấm sét. Chỉ qua ngày hôm sau, hần quả thực đã đến khu vực săn bắn Lâm uyển của hoàng gia bắt ra hai con thỏ con màu xám tro. Cặp thỏ được đưa vào Ván phủ, ngày ngày Lang chủ tử tự mình đút rau cỏ cho chúng ăn, chỉ ba ngày sau, bọn chúng đã béo phì ra.

Mấy ngày gần đây trở nên nhàn hạ, Tam đại gia tộc Phương, Đường, Thu hai ngày sau bị xử lý. Phương gia bị đào tận gốc, chỉ còn lại cái tên. Gia chủ của Đường gia và Thu gia đều bị lưu đày đi Nam Hoang ba năm.

Phương Diệc Phi vốn là thiên chi kiêu tử, nay lại bị giam cầm tại Mục Đông. Còn Thu Đa Hỉ và Đường Ngọc, không thể không theo người nhà di dời về phương Nam hẻo lánh xa xôi.

Thế sự chìm nổi, nhân thế ấm lạnh. Biến cố này làm cho những người trong cuộc than thở không thôi, lại trở thành đề tài tán gẫu nóng hổi nhất nơi đầu đường xó chợ của Kinh Hoa thành. Lời đồn đại được tô son trát phấn thêm cho hấp dẫn hơn, nói là thật ra Thu Đa Hỉ và Đường Ngọc mới là một đôi trời sinh, Phương Diệc Phi vì ghen ghét mới hủy đi Liên Binh phù.

Nán ở lại Nam Tuấn quốc mấy ngày nay, Vân vĩ lang chơi bời lêu lổng không có việc gì làm, lấy việc tán gẫu đâm chọc để giúp vui. Nghe được câu chuyện tình tay ba của bọn người Phương Diệc Phi, hần liền thêm mắm dặm muối bịa ra nhiều tình tiết vụn vặt khiến trí tưởng tượng của mọi người càng ngày càng tiến xa hơn. Chỉ sau vài ngày, chuyện tình tay ba này lại phát triển thành mấy phiên bản khác nhau, mọi người tranh cãi truyền tụng, hết sức náo nhiệt.

Hai con thỏ xám vốn bộ dạng tháo vát lanh lợi, gần đây bị sói ép ăn đến thiên hôn địa ám, béo phì ra ba vòng, trông vừa ngốc nghếch vừa đần độn.

Hôm nay, sói ngồi dưới tàng cây hứng chí bưng bưng đùa giỡn với hai con thỏ, Măng Tây Cải Trắng nhìn mà đỏ cả mắt. Lão quần gia đi ngang qua, không đành lòng bèn nhắc nhở Vân Trầm Nhã một câu: “Đại công tử, hai đứa này...” lão bữu môi nhìn Măng Tây Cải Trắng nói “...sợ là đang ăn dặm chưa...”

Sói nghe vậy cũng không thèm để ý. Qua một lát sau, hần lại vui vẻ chỉ vào hai con thỏ xám nói: “Quần gia, người thấy bộ dáng chúng nó nay có ngốc nghếch hay không?”

Lời vừa thốt ra, hai con thỏ xám dường như nghe hiểu tiếng người, cặp mắt cũng đỏ cả lên.

Lão quản gia nhất thời đang không biết trả lời như thế nào, đã thấy Vân vĩ lang chậm rãi đứng lên. Hắn giữ giữ áo choàng, nói một cách khó hiểu: “Mọi chuyện đã xong, thổ cũng đã sẵn sàng, ta đi thăm nàng một chút.”

Trung thu ngày mười lăm tháng Tám, Thư tiểu Đường một mình trong phòng, nàng vui vẻ cầm một xấp vải bố, khâu khâu vá vá, quyết tâm may một bộ y phục đẹp nhất.

Chỉ trong vài ngày, thiên hạ nổi lên biến cố lớn như vậy. Thu gia, Đường gia bị phán tội, Vân vĩ lang biến mất không thấy bóng dáng. Mặc dù Thư Đường không biết rõ sự tình, nhưng những hệ lụy xảy ra nàng cũng có nghe thấy.

Sau đó, Đường Ngọc đến con hẻm nhỏ Đường Hoa nói lời từ biệt với nàng, sắc mặt hần thư thái nhìn không ra cảm xúc, hần chỉ nói từ nhỏ đã sống trong cảnh phú quý giàu sang, nên giờ muốn đi du ngoạn mấy năm để xem trời cao đất rộng. Tiếp đó, Thu Đa Hỉ cũng đến khách điểm Thư gia từ biệt nàng, mỉm cười lộ tâm tình thoải mái, nói là muốn theo phụ thân đi du ngoạn khắp giang sơn. Hai người này đề cập đến Vân Trầm Nhã, đều ra vẻ muốn nói lại thôi.

Thư Đường không ngốc, biết là nhất định họ có nguyên nhân gì đó. Hậu quả sau biến động lần này càng làm nàng bất ngờ hơn. Nhưng nàng cũng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể thành thành thật thật tiễn Đường Ngọc và Thu Đa Hỉ lên đường, rồi cầm xấp vải bố màu nguyệt bạch lên khâu tiếp.

Ngày hôm nay, sắc thu trông càng hiu quạnh hơn. Vân Trầm Nhã đến con hẻm nhỏ Đường Hoa nhưng không tìm được Thư Đường. Trên đường về phủ, vừa đến khúc quanh chỗ hồ nước cách Vân phủ không xa đã thấy một thân ảnh quen thuộc đang lưỡng lự đi đi lại lại quanh quẩn một chỗ.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần hẹn gặp nàng, tim hần đều đập nhanh hơn mấy nhịp.

Vân Trầm Nhã thất thần, sau một lúc lâu mới kêu lên được một tiếng: “Tiểu Đường.”

Thân hình Thư Đường cứng đờ, quay người lại ngậy ngốc cười rộ lên hề hề: “Vân quan nhân.”

Nàng vẫn thế, vừa nhìn thấy hần, liền hứng chí bùng bùng chạy lại gọi một tiếng “Vân quan nhân”.

Lúc này là hoàng hôn, cũng lại là hoàng hôn. Ráng chiều đỏ ửng, mây bồng lảng trôi, hồ nước lấp lánh như được dát một lớp vàng. Nàng đến gần, Vân Trầm Nhã không tự chủ được kéo nàng đến đứng trước mặt, ôn nhu hỏi: “Sao lại ở đây?”

Trầm mặc một lát, hần lại nói: “Ta mới vừa đi tìm nàng, nhưng tìm không ra, còn đang nghĩ xem nàng đã đi đâu.”

Thư Đường cúi đầu nở nụ cười. Nàng cầm bộ y phục trong tay vuốt phẳng, sau đó đưa ra phía trước, nhìn hần rồi ngơ ngác cười nói: “Vân quan nhân, tặng cho chàng.”

Áo dài kiểu này, Vân Trầm Nhã có rất nhiều, màu nguyệt bạch, màu tím, gấm thêu hoa...nhiều không kể xiết. Cái trước mắt này, đường may không khéo, cắt ráp vụng về. Nhưng Vân Trầm Nhã nhìn thấy, trong lòng vô cùng cảm động, Thư Đường lại nói với hần: “Vân quan nhân, hôm bữa, chính là ngày mười hai tháng Tám, nhận được danh sách sinh lễ mà lão quản gia của chàng đưa tới, ta thấy ...những món sinh lễ đó quá quý giá.”

Sinh lễ... hôm đó tình thế cấp bách, hần đã quên bảo lão quản gia đừng đưa đi.

Nhưng thật ra cũng không hần là hần quên, vì trong lòng hần vẫn thầm mong đợi, ao ước có một ngày hai người được đoàn tụ sum vầy.

Thư Đường nói tiếp: “Cha ta... Cha ta cũng đã chuẩn bị đồ cưới cho ta xong xuôi cả rồi. Đây là chiếc áo ta tự tay may lấy, nếu chàng cảm thấy không đẹp, cũng đừng ghét bỏ nó.”

Vân Trầm Nhã lặng lẽ nhận lấy chiếc áo dài màu nguyệt bạch. Hần vẫn ngẩng đầu cười, nhưng giọng nói lại trở nên khàn khàn: “Không chê đâu, ta thực rất thích.”

Thư Đường sửng sốt, thấy trong mắt hần hiện ra mấy phần ngơ ngẩn. Lập tức nàng lại nở nụ cười, đỏ mặt nói: “Chiếc áo này vốn nên đặt chung trong những lễ vật cưới khác đưa qua cho chàng sau, nhưng vì không dẫn lòng được nên vừa may xong là ta lập tức muốn đưa cho Vân quan nhân xem thử trước.”

Vân Trầm Nhã gục đầu xuống, vẻ mặt vô cùng gương gạo, chỉ “ừ” một tiếng. Sau đó hần lẳng lẳng hỏi: “Tiểu Đường, mấy ngày nay không có ta, nàng sống có tốt không?”

Thư Đường nghe câu hỏi này, đáy lòng dần dần lạnh hần đi. Nàng ngẩng đầu, chăm chú nhìn hần trong chốc lát.

“Không tốt.” Nàng nói, trầm mặc một hồi lâu, nàng lại lắc lắc đầu “Đa Hỉ và Đường Ngọc đã đi rồi. Hôm trước bọn họ đến từ biệt ta.”

Thư tiểu Đường dõi mắt nhìn xa xa. Ánh hoàng hôn nhuộm đỏ rực cả một khoảng trời, trời dần tối, chẳng bao lâu chỉ lưu lại vài vệt đỏ nơi chân trời.

“Vân quan nhân, ta, ta sẽ không miễn cưỡng giữ người lại. Mặc dù ta không thích Đường Ngọc, nhưng ít ra hần cũng là người ta quen biết. Ta vốn không quen nhiều người lắm, cho nên đối với những người được gọi là quen, ta đều đặt trong lòng. Nếu bọn họ phải đi, tuy ta thật không vui một chút nào, nhưng ta sẽ thành tâm đưa tiễn bọn họ.”

Khi Thư Đường nói những lời này, dường như ráng hết sức mới thốt nên lời. Sau khi nói xong, nàng im lặng nhìn Vân Trầm Nhã. Ánh mắt có chút khẩn trương, sợ hần cũng sẽ rời đi.

Vân Trầm Nhã mặt mỉm cười, hần hỏi: “Vậy còn nàng? Bọn họ đi rồi, sau này nàng tính làm gì?”

Hần cũng không nói gì đến việc muốn cưới nàng, cũng không có nói muốn dẫn nàng đi theo.

Thật ra sau biến cố lần này, Thư Đường đã sớm chuẩn bị tâm lý. Cho nên hôm nay nàng đến Vân phủ, muốn tặng hần chiếc áo dài này trước, sợ rằng nếu quả thật hần muốn đi, cho dù không thể mang nàng theo, ít ra cũng mang chiếc áo mà nàng đã tỉ mỉ tự tay may cho hần. Ngày sau hần mặc lên người, cũng thỉnh thoảng nhớ đến nàng.

Nhưng lúc này, khi hần đứng trước mặt nàng cười đến tái nhợt vô lực, Thư Đường trước nay không tranh đua giành giật gì với ai, đột nhiên không biết lấy dũng khí từ đâu, lên tiếng nói: “Ta muốn đi theo Vân quan nhân.”

Vân Trầm Nhã giật mình.

Khóe môi Thư Đường run rẩy, nhưng nàng vẫn nói tiếp: “Ta...sau này... muốn đi theo Vân quan nhân.”

Vân Trầm Nhã ngẩn người ra nhìn nàng. Sau đó hần gục đầu xuống, trầm mặc trong giây lát rồi cười lộ lên: “Tiểu nha đầu ngốc a...”

Nhưng lúc này, đột nhiên Thư Đường tiến lên mấy bước, giật lấy chiếc áo dài màu nguyệt bạch trong tay hần lại. Chật vạt gấm mềm mại nhẵn mịn tuôn chảy như cát, càng muốn nắm chặt, càng nhanh mất đi. Trong tay Vân Trầm Nhã trống rỗng, trong lòng cũng vậy.

Hần ngẩng đầu lên, thất thần nhìn Thư Đường. Yết hầu giật giật, nói không ra lời.

Vẻ mặt Thư tiểu Đường vô cùng quật cường. Nàng mím môi lại, bộ dáng có chút khổ sở. “May không đẹp.” Nàng nói với hần “Ta biết, chiếc áo này may không được đẹp, chàng không thích.”

Vân Trầm Nhã hoảng hốt tiến lên vài bước, nói: “Không có, may rất khá, ta thực... rất thích.”

Nhưng Thư Đường vẫn lắc lắc đầu. Nàng nhìn hần một cái, ôm chặt chiếc áo dài vào trong ngực, sau đó nói: “Không tặng cho chàng.” Một lát sau, nàng bèn nói “Vân quan nhân, ta đi đây.”

Không đợi hần trả lời, Thư Đường lẳng lẳng cầm lấy chiếc áo bỏ đi. Bóng dáng lẻ loi, lưng khom khom, càng lúc càng mờ dần trong ánh hoàng hôn.

Vân Trầm Nhã dõi mắt nhìn theo bóng dáng của nàng, đột nhiên nhớ tới có một ngày nọ trước đây, khi bọn họ gặp chuyện trở nên bất hòa, cả hai người đều không được tự nhiên. Lúc đó trong Kinh Hoa thành nhà nhà đều sáng choang đèn đuốc, tiểu nha đầu ngốc kia không thốt một lời nào đi theo phía sau hần. Hần phe phẩy cây quạt, khóe mắt lên liếc nhìn nàng, thấy nàng cũng khom người, chấp tay sau lưng, vẻ mặt khổ sở, giống như một bà cụ non.

Thật ra khoảnh khắc ấy chẳng vui vẻ gì, nhưng hôm nay khi Vân Trầm Nhã nhớ đến, lại cảm thấy vô cùng hoài niệm.

Hắn thất thần cười cười, thân hình dựa vào gốc cây từ từ tuột xuống, ngã ngồi phịch dưới tàng cây.

36. Chương 36

Ngựa chạy ngày năm trăm dặm đường, hành lão Thừa tướng chỉ còn nửa cái mạng. Trương Tam Hợp gấp rút đến nơi, thấy Vân Trầm Nhã, liền thở dài quỳ xuống. Thật ra lão cũng không hoàn toàn là vì việc công, ở Anh Triều quốc nếu nói về tình, Thừa tướng Trương Tam Hợp chắc chắn ưu ái Nhị hoàng tử hơn hẳn, coi hắn như con đẻ của chính mình.

Nếu muốn triệu hồi Đại hoàng tử về Anh Triều quốc, chỉ cần một phong mật chỉ của Chiêu Hòa đế là đã đủ rồi. Thế cho nên Trương Tam Hợp đường xa vạn dặm chạy đến đây, nhất định là có khấn cầu khác.

Vân vĩ lang tâm tư tinh tế, sớm đã đoán được kế hoạch của Trương Tam Hợp. Bởi vậy, ngay khi đầu gối Trương Tam Hợp vừa chạm xuống đất, sỏi đã không hỏi một lời, chỉ thoải mái “Được” một tiếng.

Trương Tam Hợp ngẩn ra, dập đầu thẳng xuống đất, xúc động rơi lệ nói: “Từ trước đến nay huynh đệ trong hoàng thất chỉ biết tranh đoạt giang sơn với nhau, giết người không thấy máu. Thế mà Nhị hoàng tử Cảnh Phong có thể có được một huynh trưởng lo nghĩ cho hắn như vậy, thật sự khiến người người phải cảm động đến rơi lệ.”

Thật ra, kế hoạch của Trương Tam Hợp cũng rất đơn giản, chính là để phòng ngừa hai khả năng tệ nhất có thể xảy ra.

Thứ nhất, sau khi Vân Trầm Nhã trở về Anh Triều quốc, nếu cuộc chiến Bắc Hoang vẫn còn tiếp diễn, hắn sẽ thuận tiện dùng oai danh của Đại hoàng tử, điều động cấm vệ quân trong tay Mạc Thiệu trực tiếp ra chiến trường, viện trợ Cảnh Phong.

Thứ hai, nếu Anh Triều quốc bại trận bởi Oa Khoát quốc, như vậy nhất định tính mạng của Cảnh Phong nhất định sẽ bị nguy hiểm. Dưới tình cảnh đó, chỉ có hòa thân là con đường duy nhất còn lại. Vân Trầm Nhã phải cưới công chúa của Oa Khoát quốc để giảng hòa, như thế mới không mất đi uy nghiêm của Anh Triều quốc.

Vân Trầm Nhã khom lưng tập viết thư pháp, thản nhiên nói: “Cũng không phải hoàn toàn vì Phong nhi. Nếu trận này thất bại, Bắc Hoang sẽ trở thành một lỗ hổng. Nếu không bổ khuyết kịp thời, cộng thêm với sức ép của loạn đảng trong triều, chắc chắn Anh Triều quốc sẽ sớm về chầu trời thôi.”

Hắn quay người lại, nói tiếp: “Mặc dù ta không sợ những việc rắc rối linh tinh này, nhưng với một quốc gia lớn như Anh Triều, an khang là cái gốc để giữ nước.” Hắn trầm mặc một hồi, bình tĩnh hỏi: “Khi nào thì lên đường?”

Trương Tam Hợp nói: “Tùy ý Đại hoàng tử.”

Vân Trầm Nhã xoay lưng đi, trên đầu nhánh cây chiếc lá vàng phập phồng như sắp lìa cành, sắc thu tiêu điều trống vắng. “Hai ngày sau đi, cho ta một chút thời gian xử lý việc vặt còn sót lại về Liên Binh phù, còn phải...từ biệt với một người.”

Khi Nguyễn Phượng tìm đến khách điểm Thư gia, Thư tiểu Đường đang ngồi trong viện, híp mắt lại xe chỉ luôn kim. Trên đầu gối của nàng là một chiếc áo dài màu trắng, lấp lóa dưới nắng như ánh trăng bàng bạc.

Nguyễn Phượng chào hỏi nàng xong, tự kiếm một chiếc ghế đá sạch sẽ ngồi xuống. Thư Đường thấy Nguyễn quan nhân, vội vàng đứng dậy chào đón, lại bị đối phương cản lại. Ánh mắt dừng trên chiếc áo dài màu nguyệt bạch, Nguyễn Phượng sững sốt một hồi. Qua một lát sau, hắn nói: “Nếu Tiểu Đường cô nương rảnh rồi, có thể đi dạo một chút với tại hạ hay không?”

Mùa thu cũng là mùa mưa, phía chân trời mây đen nặng nề kéo đến, gió bắt đầu nổi lên ầm ào trên phố. Hai người lẳng lặng đi một đoạn đường, vẫn là Nguyễn Phượng lên tiếng trước. Hắn nhìn thoáng qua Thư Đường đang đi bên cạnh, chần chờ nói: “Sau này tiểu Đường cô nương có tính toán gì hay không?”

Thư Đường nghe hỏi vậy, bước chân chậm lại một chút. Hai ngày trước, cũng có người đã từng hỏi nàng vấn đề này. Khi đó nàng quật cường nói là ngày sau muốn đi theo Vân quan nhân. Như vậy, Nguyễn Phượng nhất định là đã biết việc Vân Trầm Nhã phải rời khỏi nơi đây, cho nên mới hỏi như thế. Dựa vào thân phận và khả năng của Nguyễn Phượng, biết được chuyện này cũng không có gì là khó khăn.

Thư Đường mím môi, khóe môi khẽ động nở một nụ cười vừa có chút ngơ ngẩn vừa có chút miễn cưỡng: “Không có, không có tính toán gì...” Nàng nói. Sau đó không kềm nổi, nụ cười của nàng héo hắt dần, cứng lại rồi biến mất hẳn “Sau này ta vẫn chỉ theo bên cạnh phụ thân thôi.”

Nguyễn Phượng thấy nàng như vậy, trầm mặc một hồi lâu rồi hỏi: “Tiểu Đường cô nương không vui sao?”

Thư Đường sững sốt.

Nguyễn Phượng cười rộ lên, gõ gõ cán quạt trong tay: “Nếu tiểu Đường cô nương không ngại, có tâm sự gì cứ kể với Nguyễn mỗ.”

Cách nói chuyện như vậy, điệu bộ đáng vẻ tốt bụng tử tế như vậy, thật có vài phần tương tự như nhau. Nếu nói Nguyễn Phượng và Vân Trầm Nhã giống nhau, cũng không hẳn đúng. Vân Trầm Nhã phong lưu tùy tiện, còn Nguyễn Phượng lại nghiêm túc hơn rất nhiều, y phục tóc tai lúc nào cũng tề chỉnh ngăn nắp đầu ra đó, không bao giờ rối loạn một chút nào.

Nhưng lúc này điệu bộ hần phe phẩy cây quạt cười rộ lên không khỏi khiến Thư Đường hốt hoảng giật mình.

Thư tiểu Đường xoa xoa mắt, cố gạt bỏ ý nghĩ trong lòng đi, bèn nói: “Nguyễn quan nhân, hôm trước ta đã làm một chuyện khiến trong lòng ta rất hối hận.” Nàng gục đầu xuống, thẹn thùng cười rộ lên “Ta tặng cho Vân quan nhân một chiếc áo dài, vốn hắn đã nhận rồi. Nhưng sau đó ta đã lấy lại. Lúc ta giật lại, nhìn vào đôi mắt của hắn, thấy hắn rất khổ sở.”

Nguyễn Phượng trầm mặc một lát, ngừng bước chân lại nhìn nàng nói: “Là chiếc áo nàng đang may trong viện lúc này sao?”

“May không đẹp, ta muốn sửa lại.” Nàng ngượng ngùng nói, “Chiếc áo đó vốn là quà cưới của ta, tuy giờ...giờ không thể làm quà cưới được nữa, nhưng ta vẫn muốn tặng cho Vân quan nhân.”

Nguyễn Phượng sững sốt một lát mà không biết nói gì.

Thư Đường nói tiếp: “Hôm đó... hôm đó cũng là do ta không đúng. Thật ra từ sớm ta đã biết mình không thể gả cho hắn. Nhưng bởi vì sau đó hắn chủ động hỏi cưới ta, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà ta đã nhận lời. Giờ hắn phải đi, ta nghĩ có lẽ hắn cũng là vì bất đắc dĩ. Nhưng hôm đó ta đã... đã nổi giận với hắn. Tóm lại ta thực rất có lỗi với hắn.”

Nguyễn Phượng nhăn mày lại. Hắn dõi mắt nhìn áng mây đen xa xa trên bầu trời, nói: “Không gả đi cũng tốt, ngày sau vui vẻ ở lại Kinh Hoa thành, đừng buồn bã khổ sở là được rồi.”

Thư Đường nghe xong, vẫn còn mãi mê suy nghĩ một hồi, rồi lại đột nhiên hỏi: “Nguyễn quan nhân, Vân quan nhân là một công tử con nhà thế gia vọng tộc, có phải không? Hắn nhất định, nhất định không phải chỉ là một thương nhân đơn giản thôi đâu?”

Nguyễn Phượng ngẩn ra, gật gật đầu.

Thế là Thư Đường vui tươi hơn hử cười rộ lên: “Như vậy ta sẽ không khổ sở nữa. Người xem, ta chỉ là một cô nương xuất thân bản hàn, Vân quan nhân là công tử con nhà thế gia vọng tộc ở Thần Châu Anh Triều quốc. Ta vốn đã không xứng với hắn. Hắn tài ba giỏi giang, lại đối xử với ta tốt như thế, vậy là đã đủ rồi.”

Nguyễn Phượng nở nụ cười có chút bất đắc dĩ: “Không hỏi xem rốt cuộc hắn là ai sao?” Hắn nói, sau đó giọng của hắn nhỏ dần “Thật ra mẫu thân thân sinh của người...”

“Không hỏi.” Bỗng nhiên Thư Đường nói một cách chắc nịch “Cha ta nói, chuyện gì nên biết thì biết, còn những chuyện khác, ta không nên quan tâm đến, cũng không nên xen vào. Nếu Vân quan nhân không muốn nói với ta về hoàn cảnh xuất thân của hần, ta nhớ kỹ tên và hình dáng của hần là được rồi.”

“Vân Trầm Nhã...” Nguyễn Phượng nhẹ giọng than, sau đó nở nụ cười: “Hần thật sự là có tài đức gì mà...”

Thư Đường ngẩn người ra nhìn hần.

“Tiểu Đường, sau này ta gọi nàng là A Đường, có được không?” Nguyễn Phượng nói tiếp, hần ngừng một lát, gấp quạt lại vuốt ve trong tay, có chút khấn trương “A Đường, ta nhận nàng làm muội muội nha!”

Thư Đường lại ngây ngẩn cả người. Cũng có người trước đây đã hứng chí bùng bùng kết nghĩa huynh muội cùng nàng, ngày ngày gọi nàng là tiểu Đường muội, nhưng giờ người này bỗng nhiên muốn rời đi.

“Được lắm!” Thư Đường nói, nàng gục đầu xuống, lẩm bẩm: “Ta rất thích người khác nhận ta làm muội muội. Những người nhận ta làm muội muội đều là người tốt...ta... cũng có thể lên nhìn hần một cái.”

Thư Đường muốn về khách điểm thay ra bộ xiêm y đẹp hơn, nhưng mới vừa tới đầu ngõ hẻm Đường Hoa đã gặp Vân Trầm Nhã đang dựa vào chân tường.

Tiếng gió xào xạt. Mưa còn chưa rơi xuống, nhưng đầu đường đã vắng lặng không một bóng người qua lại.

Bên chân Vân Trầm Nhã là một chiếc sọt tre. Miệng sọt được đẩy lại bằng một tấm vải bố, nhìn không ra là đang chứa thứ gì bên trong. Thấy nàng, hần có chút xấu hổ, không biết nên nói gì, vì dù có nói gì đi nữa cũng đều không đúng.

Nhưng Thư Đường vẫn là người mở miệng trước: “Vân quan nhân.”

Vân Trầm Nhã cảm thấy giọng của nàng thật dễ nghe. Hần gật gật đầu, không biết phải làm gì. Ánh mắt dừng ở sọt tre dưới chân, lúc này mới vội nói: “Ta đến đây... vì mang cho nàng cái này...”

Thư Đường chăm chú nhìn hần một hồi, sau đó ngồi xổm xuống, chỉ vào sọt tre: “Là cái này sao?”

Vân Trầm Nhã ngẩn người, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng “Phải, là cái này!” Hần gỡ tấm vải bố lên, bên trong là hai con thỏ màu xám tro béo phì góc nghếch “Vài ngày trước ta tìm được, vô béo chúng nó, ta nghĩ nàng sẽ thích, nên mang đến đây.”

Thư Đường thò tay vào sọt tre, hai con thỏ dường như có linh tính, chạy lại liếm tay nàng.

Vân Trầm Nhã đứng bên cạnh ngắm nhìn, thấy trên má nàng dần dần hiện lên lúm đồng tiền.

“Thích không?” Vân Trầm Nhã cẩn thận hỏi. Qua một lát sau, hần lại cúi đầu nói “Ta cũng không rõ nàng thích cái gì. Chỉ biết nàng thích cái gì đó tự nhiên bình dị. Lúc đầu ta còn...còn trồng một cây đào tại hậu viện, nhưng đã qua mùa, đào không thể ra hoa...”

Như một tiểu hài tử tranh công, hần nói liên tục không ngừng.

Thỏ không kêu ra tiếng được, Thư Đường xoa xoa đầu chúng nó, hai con thỏ xám tỏ vẻ vô cùng hài lòng thỏa mãn.

Thư tiểu Đường có chút khổ sở, có chút vui vẻ. Nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Vân quan nhân, thực xin lỗi.”

Vân Trầm Nhã cười vuốt ve mái tóc của nàng, nhắc sọt tre lên, nói: “Ta giúp nàng đem bọn chúng về nhà.”

Hần không hỏi nàng vì sao phải nói xin lỗi, chỉ một tay cầm sọt tre, một tay đỡ nàng đứng dậy. Bước chân của hần vẫn tùy tiện như cũ, vẫn tiêu sái như cũ, Thư Đường đi theo sau lưng hần, nhìn xem mà trong lòng vô cùng khổ sở.

Khách điểm Thư gia cũng ở gần đó, Vân Trầm Nhã quay lại nhìn nàng, đặt sọt tre trước cửa khách điểm, cười cười, nói: “Vào đi thôi.”

Thư Đường nhìn hần.

Vân Trầm Nhã rũ mắt nhìn xuống đất, yết hầu giật giật: “Ta... ngày mai đi rồi...”

Thư Đường sững sốt, gật đầu thật mạnh. Nàng “A” một tiếng, cúi người xuống ôm đi sọt tre. Phải quay tới quay lui một hồi mới ôm hết sọt tre, bước hai bước vào trong khách điểm, đột nhiên quay người lại.

“Vân quan nhân, chàng đợi ta một chút, được không?” Nàng có chút vội vàng “Ta có thứ này muốn đưa cho chàng.”

Vân Trầm Nhã cười rộ lên: “Được.”

Thư Đường tỉ mỉ gói lại chiếc áo dài màu nguyệt bạch, lại một lần nữa đưa cho Vân Trầm Nhã. Hai người đi được một đoạn đường thì trời đổ mưa. Tí tách tí tách, từng giọt từng giọt rơi xuống như nện vào trong lòng. Vân Trầm Nhã kéo Thư Đường đến một chỗ dưới mái hiên để đợi mưa. Trong màn mưa mờ mịt xa xa, mơ hồ thấp thoáng bóng chiếc cầu bên hồ nước, tòa tháp trắng tựa vào dãy núi xanh.

Đứng lâu, hai người bèn ngồi xổm xuống. Vân Trầm Nhã nói: “Thật ra phong cảnh nơi này nhìn thật giống Giang Nam, chèo thuyền du ngoạn trên sông, mũi thuyền thấp, lác lác bèo bông, bên trong có ngọn nến mờ ảo, có thể ẩm rượu, có thể ngủ.”

Thư Đường chú ý lắng nghe. Nàng hỏi: “Giang Nam? Là quê hương của Vân quan nhân sao?”

Vân Trầm Nhã quay đầu lại nhìn nàng, chỉ cười cười, không nói phải, mà cũng không nói không phải.

Thư Đường cũng nhìn nhìn màn mưa. Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Vân quan nhân, sau này ta sẽ dành dụm kiếm tiền, đủ bạc rồi ta sẽ đi Giang Nam thăm chàng.”

Ánh mắt Vân Trầm Nhã chợt thoáng qua vẻ bi thương, hấn gục đầu xuống, cười rộ lên: “Tiểu nha đầu ngốc, cô nương nhà người ta đều để dành bạc để mua son phấn, sắm xiêm y, như vậy mới có lang quân như ý đến cưới a.”

Không biết vì sao, Thư Đường nghe xong những lời này lại không cười nổi. Nàng im lặng một lúc lâu, mới hỏi: “Vậy còn Vân quan nhân thì sao? Dung mạo Vân quan nhân đẹp như vậy, sau này nhất định sẽ cưới được một nương tử rất tốt a?”

“Sẽ không.” Vân Trầm Nhã nói “Thật ra ta cũng không thể nói trước được.”

Hấn quay đầu lại, chăm chú nhìn Thư Đường: “Tiểu nha đầu ngốc, nam tử hán cưới vợ, không liên quan gì đến dung mạo cả, quan trọng nhất là ở tấm lòng.”

Dứt lời, hấn lại tự giễu bĩu môi một cái: “Công tử vô sắc chỉ mong được cưới ý trung nhân của mình. Nhưng đó cũng chỉ là ao ước mà thôi.”

Mưa dần dần tạnh, bầu trời xa xa đã bắt đầu sáng hấn lên. Thời gian đợi mưa dưới mái hiên cũng đã hết. Thư Đường nhìn mưa dần dần tạnh hấn, trong lòng đột nhiên hoảng hốt lên. Vân Trầm Nhã phỉ phỉ vạt áo, đang muốn đứng dậy, đột nhiên bị Thư Đường giữ chặt lấy cổ tay áo.

Thư Đường nói: “Vân quan nhân, chàng ở lại với ta một chút nữa đi, ta rất thích ở chung một chỗ với chàng.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, cười như một làn gió mát trong lành. Hấn cúi người xuống, quỳ một chân trước mặt Thư Đường, giọng trêu chọc nói: “Tiểu Đường, nàng có biết thích là gì hay không?”

Thư Đường lẳng lặng nhìn hấn.

Vân Trầm Nhã chậm rãi nén lại tâm trạng, lắc đầu nói với nàng: “Chữ thích này không thể nói lung tung. Nàng đừng thích ta, cũng đừng thích ở chung một chỗ với ta, ta không đáng!”

Thật ra lúc này Thư Đường cũng không biết thích là gì. Nhưng nàng nghe Vân Trầm Nhã nói như vậy, bỗng nhiên cảm thấy luống cuống hốt hoảng.

Nàng nói: “Ta không biết thích là gì, nhưng ta biết Vân quan nhân rất quan trọng đối với ta...” Nàng có chút vội vàng, như có rất nhiều lời muốn nói mà sợ nói không kịp, hốc mắt đỏ lên “Ta thực rất thích ở chung một chỗ với Vân quan nhân, ta một chút cũng không muốn phải xa chàng, ta...”

Một bàn tay đặt lên, che đôi mắt của nàng lại, lòng bàn tay vô cùng dịu dàng ấm áp.

“Tiểu Đường, đừng khóc.” Vân Trầm Nhã nói.

Nhưng lòng bàn tay hần dần dần ẩm ướt, là nước mắt của tiểu nha đầu ngốc. Thư Đường hít sâu vào một hơi, thanh âm nghẹn ngào hỏi: “Vân quan nhân, sau này chàng còn tới Nam Tuấn quốc này nữa hay không? Sau này... ta để dành đủ bạc, có lẽ sẽ rất rất lâu, đến lúc đó ta sẽ đi tìm chàng...”

“Nàng quên ta đi.” Vân Trầm Nhã đột nhiên nói.

Nàng quên ta đi, để một mình ta nhớ nàng là được rồi.

Thật ra không phải không muốn hứa hẹn. Nhưng hứa hẹn mà không biết có thể thực hiện được hay không thì thà rằng đừng nói gì cả. Bởi vì cuộc sống này vốn phải tự bản thân mỗi người đi tiếp, cho dù ai bỏ đi trước, người còn lại đều phải tự mình gắng gượng duy trì. Nếu đã như vậy, chi bằng để nàng quên hẳn đi, bỏ xuống gánh nặng tình cảm, mới có thể thẳng tiến về phía trước.

Dù sao thật lâu thật lâu trước kia khi mới gặp nhau, trong mắt hần, nàng chính là một nha đầu ngốc không hề mang theo gánh nặng gì, có thể mặc sức sống tự tại an nhàn, như thế tốt biết bao nhiêu.

Vân Trầm Nhã nhẹ nhàng ôm lấy Thư Đường, dịu dàng nói bên tai nàng: “Nàng quên ta đi. Nếu..nếu có một ngày chúng ta còn có thể gặp lại, hãy cứ xem ta như người xa lạ!”

“Bắt đầu từ người xa lạ, rồi hiểu nhau, quen biết nhau.”

37. Chương 37

Sau đó, hoa mai nở đầy cành, liễu rủ xanh mượt.

Hai năm trôi qua một cách khó nhọc.

Xuân năm nay đến sớm, khí lạnh mới vừa rút đi, sau hậu viện khách điểm Thư gia, giàn nho bắt đầu thay lá. Thư Đường ngồi xồm bên giàn nho đếm từng vò rượu, hương rượu nồng đậm bay xa hơn mười dặm. Không nhiều không ít vừa đúng hai mươi bảy vò.

Ngoài phòng có tiếng xe ngựa lộc cộc dừng lại, phu xe cao giọng gọi một câu “Tiểu chương quỹ”, Thư Đường lên tiếng đáp lại. Mở cánh cửa nhỏ ra, mấy người tiến vào chuyển vò rượu ra ngoài, Thư Đường theo thường lệ cùng phu xe tán gẫu vài câu, sau đó tiễn hần ra con ngõ nhỏ.

Phu xe kia nguyên họ Tào tên Thăng, hơn ba mươi tuổi, đã thành gia lập thất. Vì hần đảm nhiệm vai trò cung ứng hàng cho tiểu lâu nên có giao dịch mua bán với khách điểm Thư gia, vài lần qua lại gặp gỡ, trở nên quen biết khá thân thiết với Thư tiểu Đường. Hần gọi Thư Đường là tiểu chương quỹ. Thư Đường gọi hần là Tào đại ca.

Ra khỏi con hẻm nhỏ Đường Hoa, Tào Thăng vỗ ót, buồn bực nói: “Coi trí nhớ của ta kìa...” Nói xong, lấy trong lòng ra tờ đơn đặt rượu lần tới, cười ha hả nói: “Tiểu lâu buôn bán rất khá, lần sau đặt thêm bảy vò, tổng cộng là ba mươi bốn vò, làm phiền tiểu chương quỹ.”

Thư Đường “À” một tiếng, nhận lấy đơn đặt rượu, cẩn thận xếp lại cất vào trong tay áo.

Tào Thăng nhìn Thư Đường, thấy nàng da trắng như tuyết, đôi mắt đen như mực, nốt ruồi son đỏ chói như uyển chuyển lưu động loang loáng.

Thật là nữ tử mười tám có khác.

Tào Thăng kèm lòng không nổi, cuối cùng lên tiếng: “Tiểu chương quỹ, lão bà nhà ta lại tìm được một mối hôn nhân giúp người rồi, người cũng nên nghỉ lại mà đi xem mắt đi a? Tiểu tử đó, năm ngoái trúng tú tài, tuy gia cảnh đơn chiếc nhưng cũng mở được một khách điểm, không tệ đâu a.”

Thư Đường sững sốt, gục đầu xuống lắc nguây nguẩy, nói: “Không cần.” Một lát sau, nàng lại nhỏ giọng nói: “Cám ơn Tào đại ca, nhưng không cần phiền như vậy đâu.”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Tào Thằng làm mai cho Thư Đường. Nhiều lần trước, lần nào Thư tiểu Đường cũng khéo léo từ chối, Tào Thằng vốn tưởng rằng vì nàng chê nhà trai không tốt. Gần đây vất vả lắm lão bà của hắn mới tìm được một nhà có chút danh giá, ai ngờ Thư Đường vẫn cự tuyệt.

Chuyện trước kia của Thư tiểu Đường, Tào Thằng cũng có nghe thấy. Nghe nói Thư Đường là một người bị ruồng bỏ. Hai năm trước, trong Kinh Hoa thành có một gã công tử tuyên bố trước mặt mọi người là muốn cưới nàng. Ngay cả đồ cưới Thư gia cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng chu tất, không ngờ vị công tử kia vì trong nhà xảy ra chuyện, chưa kịp nói lý do đã bỏ Thư Đường mà đi, suốt hai năm nay bật vô tin tức.

Nhưng nghe nói phía sau tin đồn trên còn có một sự thật khác. Nếu tập hợp hết những người ngồi lê đôi mách nơi đầu đường xó chợ lại một chỗ, sẽ dễ dàng tìm ra nhiều suy đoán khác nhau.

Có người nói Thư Đường là nữ nhi thân sinh của kỹ nữ, công tử kia là đệ tử con nhà thế gia vọng tộc, hẳn nói cưới nàng chỉ là vì hắn nhất thời động tình, sao có thể thật sự cưới nàng. Lại có người nói Thư Đường nhìn thành thật, nhưng bản tính lại lẳng lơ dâm dăng. Năm đó khi vị công tử kia còn ở tại Kinh Hoa thành, nàng lên lút thông đồng qua lại với Nguyễn Phượng công tử, là con ruột của Lục Vương gia. Vị công tử kia biết được nỗi giận, nên mới bỏ rơi nàng.

Lời đồn không đáng tin cậy, Tào Thằng cũng không hề tin một chút nào, càng tiếp xúc với Thư tiểu Đường càng dễ dàng nhận thấy nàng là một vị cô nương thật thà. Ừ rượu để bán, nếu người khác đưa dư nàng ba đồng tiền, nàng cũng sẽ vội vã tự mình rượt theo mà trả lại, còn nếu người khác thiếu nợ nàng, nàng lại dễ dàng bỏ qua coi như không có chuyện gì quan trọng. Quen lâu, Tào Thằng mới biết Thư Đường và Nguyễn Phượng là huynh muội kết nghĩa, mặc dù không cùng huyết thống, nhưng cũng không phải hoa bướm ám muội như người người đồn đãi.

Biết rõ điều này, Tào Thằng liền nảy ý lo chuyện ruồi bu kiến đậu, muốn làm mai cho Thư Đường. Thứ nhất là vì thấy đau lòng giùm vị tiểu muội tử thật thà này, thứ nhì là vì cảm thấy nàng năm nay đã hai mươi tuổi, nếu bây giờ không gả, sau này sẽ không gả đi được nữa.

Chuyện này đúng là hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp đến nháo nhào lên. Tào Thằng thấy Thư Đường lại cự tuyệt, không khỏi hỏi: “Tiểu chương quỹ, người không hài lòng mối này sao? Hay là không muốn gả đi? Nếu không hài lòng mối này, ta sẽ tìm một nhà khác tốt hơn. Nếu không muốn gả, hay là vì người tự mình chằm trúng mối khác rồi?”

Thư Đường nghe xong vô cùng sửng sốt, do dự sau một hồi lâu mới nói: “Ta không có để ý mối nào cả!”

Chọn tới chọn lui, không phải Giáp thì là Ất.

Tào Thằng bưng tỉnh đại ngộ. Nếu không muốn gả, có lẽ là vì trong lòng có người, không quên được. Nếu lời đồn đãi nơi phố phường không sai, bất quá cũng chỉ có hai người có liên hệ với Thư tiểu Đường, một là vị công tử hai năm trước, hai là con của Lục Vương gia - Nguyễn Phượng công tử.

Hai người đều là danh môn vọng tộc, không thích hợp.

Tào Thằng nghĩ đến đây, không nhịn được ra vẻ kể cả lão thành, khuyên giải an ủi nói: “Nữ nhi lớn rồi phải gả đi, chuyện này hễ là cô nương thì ai cũng phải hiểu. Thật ra lập gia đình, không nói chi cao xa, thực tế là để lúc già có con cái, có phu thê đỡ dằn cho nhau. Người ta thân phận cao quý, chưa nói đến chuyện mình với không tới, sau này sống với nhau, quy củ quá nhiều, nhất định sẽ không thoải mái, người nói có đúng không?”

Thư Đường gật gật đầu, rũ mắt nhìn xuống đất mà không nói gì.

Tào Thằng biết lời của mình chưa đủ động được gì đến nàng, lại biết Thư Đường là người hiếu thuận, bèn nói bóng nói gió: “Nói đến mới nói, tuy người không muốn gả, nhưng sau này cha người già đi, dù sao cũng phải có con rể tới lui chăm sóc cho, không phải sao? Con gái tuy là tri kỷ, nhưng sức lực sao mạnh mẽ bằng con rể, có thể đỡ dằn việc nọ việc kia.”

Thư Đường nghe xong, giật mình sửng sốt. Suy tư một hồi lâu, nàng mới thành thành thật thật nói: “Vâng, Tào đại ca, người lúc này người nói, ngày mai...ta đi xem sao.”

Trong lòng Tào Thằng mừng rỡ, nhếch miệng cười rộ lên: “Không vội, không vội, đợi mừng một tháng Ba, người đến khách điểm Lâm giang kết sổ tiền tháng này, có bạc rồi, đi đặt may hai bộ xiêm y đẹp đẹp một chút rồi hăng đi xem mắt.”

Nói xong, Tào Thằng vung roi lên điều khiển chiếc xe ngựa đi mất.

Sắc trời nhạt nhẽo, vài áng mây bàng lãng trôi qua. Khí hậu đầu mùa xuân ở miền Nam này có chút giống như mùa thu, bên đường hoa rụng vương vãi đầy đất, tiếng vó ngựa vang lên lộc cộc.

Thư Đường dõi mắt trông theo chiếc xe ngựa đi xa dần, tinh thần hốt hoảng, nhịn không được nhớ lại chuyện năm xưa.

Năm đó, bầu trời cũng như thế này, cảnh tượng cũng như thế này. Ngoài con hẻm nhỏ cạnh Vân phủ, nàng một mình lén núp sau vách tường, dõi mắt nhìn theo Vân Trầm Nhã lên xe ngựa, chiếc xe dần dần đi xa, biến mất nơi góc đường.

Nàng đuổi theo vài bước, sau đó dừng lại, mơ hồ nhớ lại một câu mà Vân Trầm Nhã đã từng nói với nàng.

Hắn nói, tiểu nha đầu ngốc a, sau này nếu ta rời đi, người đừng đuổi theo nữa.

Mãi đến khi ly biệt, Thư Đường vẫn tin tưởng hắn như cũ, cho dù nàng một mình đứng dưới trời thu, trong lòng trống rỗng, chỉ có tiếng gió nức nở khắp đất trời.

Miền Nam mùa đông không có tuyết rơi, nhưng có hương hoa mai thơm ngát.

Thư Đường nhìn đóa bạch mai úa tàn trên cành, mùa xuân năm sau nơi này lại tràn ngập hoa lê trắng như tuyết. Nhớ lại mùa hè năm nào dưới trời nắng gắt, nàng vô tình đi ngang qua một vườn đào chín mọng cách đây chừng năm dặm, lén để lại đồng tiền dưới tàng cây, hái được quả đào liền lập tức kích động chạy về nhà. Nhưng sau khi trở về nhà, mấy quả đào trong tay, lại không biết phải tặng cho ai.

Không còn ai ngồi ở góc phòng phe phẩy quạt, không còn ai ngắm cảnh đẹp mùa hè cùng nàng, không còn ai nhận lấy quả đào rồi tung hứng trong tay, không ăn mà cũng không nói gì, chỉ mặc sức cười thỏa thích.

Tương tư tận xương tủy, nhưng nàng lại không biết đây là tương tư. Chỉ phần nộ đặt quả đào lên chiếc bàn đá trong hậu viện, nhìn nhìn đến thần thờ, hốc mắt đỏ lên.

Vì thế mới có đêm hôm đó.

Đêm hôm đó mưa gió bão bùng, mấy quả đào hái đã lâu, da nhăn lại khô quắt. Thư Đường đột nhiên khở sở đứng dậy, nàng hỏi Thư Tam Dịch, vì sao đợi lâu như vậy, cũng không thấy Vân quan nhân trở về.

Lúc đó Thư Tam Dịch choáng váng, nhìn thấy ánh mắt vô vọng của Thư Đường, lão cũng thật bất ngờ.

Thư Tam Dịch sững sờ một hồi lâu, cười ha hả hai tiếng, đột nhiên tự giễu mà nói: “Nữ nhi, người thật giống ta a.”

Sau đó hắn lại nói: “Nữ nhi, đừng chờ hắn nữa. Vân quan nhân là người xuất thân phú quý giàu sang, không thuộc giai cấp như chúng ta đâu.”

Thư Đường thật cẩn thận hỏi: “Cha, có phải Vân quan nhân chê ta không tốt hay không?” Một lát sau, nàng lại than thở: “Thật ra dẫn theo ta đi thì có gì mà không được cơ chứ? Ta đi theo hắn, cho dù có làm nha hoàn cũng được. Hiện giờ ta thực không, thực không dám hy vọng xa vời là được gả cho hắn nữa.”

Từ nhỏ đến giờ, Thư Tam Dịch chưa bao giờ thật sự nổi giận với nàng. Nhưng hôm đó, lão lại sầm mặt xuống hỏi: “Nếu hắn không trở lại, chẳng lẽ cả đời này người sẽ sống hờ hờ như vậy hay sao? Nếu hắn không trở lại, chẳng lẽ mấy chục năm sau người cũng chỉ nghĩ đến chuyện làm nha hoàn cho người ta hay sao? Nếu hắn không trở lại, chẳng lẽ người cảm thấy bởi vì bản thân mình không tốt, nên bị người ta ghét bỏ hay sao?”

Đó là lần cuối Thư Đường nhắc đến ba chữ “Vân quan nhân”. Từ đó về sau gần hai năm nay, người này như chưa bao giờ xuất hiện qua trong cuộc đời của nàng, tên của hắn cũng không bao giờ được nhắc đến nữa.

Thật ra, thời gian hai năm, nhật nguyệt không dời, càn khôn không chuyển, nhưng cuộc sống vô cùng náo nhiệt này lại phát sinh đủ chuyện khiến người ta phải gặm nhấm lại chuyện cũ.

Lại nói về cuộc chiến giữa Thần Châu Đại Anh Triều quốc và Oa Khoát quốc ở Bắc Hoang, kết quả lưỡng bại câu thương, ngàn vạn tướng sĩ bị chết, ngay cả Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong cũng đã qua đời trong trận chiến này.

Nhưng vừa may là tiểu mỹ nhân danh chấn Vĩnh kinh thành Anh Triều quốc – con gái của Hộ Bộ Thượng Thư - Thẩm Mi, lại được Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiên tìm ra trong trận chiến Bắc Hoang.

Thẩm Mi mê man hơn một tháng. Sau khi được đưa về Vĩnh kinh, nàng vừa tỉnh lại đã khóc làm loạn lên đòi gả cho Anh Cảnh Hiên, nói là nếu không được, nàng sẽ tự tử. Quả thật Anh Cảnh Hiên tướng mạo tựa thiên tiên, văn võ lại song toàn, nhưng đó cũng không phải là cái cớ để nàng Thẩm Mi này không biết xấu hổ mà đòi tèo cao như vậy. Càng thêm kỳ kỳ nữa là, vị Đại hoàng tử xưa nay tính tình thâm sâu khó lường, ánh mắt cao cao tại thượng, nghe được chuyện này, ấy vậy mà lại chịu đáp ứng.

Thế là, một cuộc nhân duyên tốt đẹp được xúc tiến.

Đại hoàng tử cưới Đại hoàng phi, khắp nơi đều vui mừng, cuối cùng bóng ma cuộc chiến loạn Bắc Hoang cũng đã được xóa tan. Nhưng Thẩm Mi này quả thật kỳ lạ, gả cho Anh Cảnh Hiên chưa đầy ba ngày, bỗng dưng tự nhảy sông chết đuối.

Đây vốn là chuyện bi thương, nhưng vì phát sinh quá đột ngột nên bá quan văn võ cả triều, kể cả lão Hoàng đế đều chẳng hiểu gì cả, cứ ù ù cạc cạc. Mãi đến ngày hôm sau, Anh Cảnh Hiên nghiêm chỉnh mặc một thân tang phục xuất hiện trong triều, chúng triều thần mới kịp phản ứng là lão bà của hần đã chết, ai nấy đều bước đến an ủi.

Vì triều thần Anh Triều quốc đều là đồ tồi, nên lời an ủi người khác nghe cũng chẳng lọt lỗ tai. Cứ luôn miệng lập đi lập lại những câu đại loại như “Cái cũ không đi, cái mới làm sao mà đến được”, rồi nào là “mất của thì tiêu trừ được tai họa nhỏ, mất người thì tiêu trừ được tai họa to”. Nếu là người thường, nghe xong mấy lời an ủi này chắc đã sớm tức ói máu.

Nhưng, Đại hoàng tử Thần Châu Anh Triều quốc cho đến bây giờ vẫn chưa bao giờ là người bình thường.

Hần mở quạt ra phe phẩy, hướng về tiếng khóc than bốn phía nói: “Vốn trong lòng ta rất là bi thương, nghe chư vị khuyên giải an ủi như vậy, cảm thấy đỡ hơn nhiều lắm.”

Hần nói như vậy, người ngoài ai nấy đều nhất mực tin tưởng. Ai ngờ mấy ngày sau, Anh Cảnh Hiên đột nhiên cáo ốm không lên triều, nói bản thân hần tích tụ trong lòng, đau buồn thành bệnh, sợ là đại nạn sắp đến.

Chỉ trong vòng một năm, Anh Cảnh Phong bị đồn đãi là đã qua đời. Chiêu Hòa để dưới gối đơn bạc đến cực điểm, ngoại trừ Anh Cảnh Hiên còn ra hồn chút đỉnh, hoàng tử còn lại tuổi còn quá nhỏ, ngay cả Đông cung đồ mà cũng chưa từng xem qua. Chiêu Hòa để bất đắc dĩ, đành phải theo ý con, nói: “Vậy người muốn như thế nào mới chịu khỏe lại?”

Lúc đó Anh Cảnh Hiên liên tục ho khan, làm như sắp ho văng cả phổi ra.

Diễn đủ trò đã rồi hần mới nói: “Nhi thần, nhi thần... sợ là cho dù có làm như thế nào đi chăng nữa cũng không thể khỏe lại, nhưng ...”

Quan trọng là ở cái chữ “nhưng” này. Hần nói tiếp, “Nhưng giang sơn to lớn, núi sông đồ sộ, nhi thần thân là hoàng tử long tôn, lại chưa được xem hết. Nếu phụ hoàng cho phép, nhi thần nguyện đi thăm giang sơn các nơi, vừa ngắm cảnh, vừa trải nghiệm...”

Sang ngày hôm sau, Anh Cảnh Hiên “hồi quang phản chiếu”, thần thái sáng láng cất một bọc ngân phiếu, y phục gọn nhẹ đi ngao du thiên hạ.

Lần này, đi theo bên cạnh hần ngoại trừ Tư Không Hạnh, còn có hai người nữa. Một là một vị quan tinh thông y thuật, dùng tên giả là Bạch Quý Bạch quán gia. Hai là một nữ ảnh vệ dung mạo xinh đẹp nhưng vô cùng lạnh lùng, tên là Tư Đồ Tuyết.

Vốn Anh Cảnh Hiên cũng không muốn dẫn theo Tư Đồ Tuyết, nhưng nếu đi một đám ba người toàn là nam nhân, sẽ khiến người ta sinh lòng nghi ngờ.

Còn một nguyên nhân khác cũng không tiện đề cập, đó chính là chuyện liên quan đến nữ nhân. Năm nọ, khi Anh Cảnh Hiên còn ở Kinh Hoa thành của Nam Tuấn quốc, vốn đã hứa hẹn với Tư Không Hạnh, nói là đợi khi trở về Vĩnh Kinh thành, nhất định hắn sẽ tìm cách gả Thẩm Mi cho Tư Không Hạnh. Không ngờ, Anh Cảnh Hiên quả thật tìm được cách gả đi Thẩm Mi, nhưng lại gả cho chính bản thân hắn mà không phải Tư Không Hạnh. Tìm cách gả cho bản thân hắn thôi cũng được đi, nhưng không hiểu hắn tìm cách như thế nào mà chỉ ba ngày sau, người ta phải nhảy sông tự tử.

Nhưng cho dù Thẩm Mi có thật sự chết đuối hay không, chuyện này đã sớm tạo nên một vết thương trong lòng Tư Không Hạnh, không thể lành được. Hắn hiện giờ làm việc vẫn nhanh nhẹn hăng hái như cũ, nhưng ngoài công việc, hắn không còn quan tâm đến Anh Cảnh Hiên như trước nữa. Anh Cảnh Hiên rất tán thưởng bản lĩnh của Tư Không Hạnh, càng coi trọng tính tình của hắn, nên lần này xuất hành, không những dẫn hắn đi theo, mà còn dẫn theo một nữ ảnh vệ cho hắn hợp tác, để làm dịu đi bầu không khí.

Nhưng mà, một nhóm bốn người, tuy mang tiếng là đi du sơn ngoạn thủy, nhưng thực sự lại mang chính sự trong người.

Dạo chơi mười tám châu thuộc Anh Triều quốc hơn một năm. Ngày hôm nay, Anh Cảnh Hiên nheo mắt nhìn lên trời, phát hiện trời đông giá rét đã qua, ánh thái dương ấm dần dần đã có thể hun tan băng tuyết.

“Phạch” một tiếng, xếp cây quạt lại gõ vào lòng bàn tay, Anh Cảnh Hiên nói: “Tư Không, đã bao lâu rồi chúng ta chưa đi Nam Tuấn quốc?”

Tư Không Hạnh như thường lệ, bất động đứng bên cạnh, không để ý nhìn nhĩ gì đến hắn.

Bạch Quý Bạch quản gia là một người nhu nhược, cảm thấy không thể trêu vào vị chủ nhân này, vội vàng lấp liếm câu chuyện, nói theo: “Theo thần...theo lão nô nghe thấy, Đại công tử đã rời khỏi Kinh Hoa thành của Nam Tuấn quốc hơn hai năm nay rồi.”

“Hơn hai năm rồi a...” Khẽ vuốt ve mặt quạt, nhìn lên bầu trời: “Cũng không biết tiểu nha đầu ngọc kia...”

Khóe miệng nở ra một nụ cười thâm sâu khó lường, đột nhiên Anh Cảnh Hiên “soạt” một tiếng, giương quạt lên, phe phẩy phe phẩy, nói: “Đi xem một chút.”

Xa xa, trong màn tuyết trắng xóa nơi thành trấn có bốn chấm đen. Đến gần một chút mới thấy rõ một người tùy tiện tiêu sái bước phía trước, ba người còn lại lảo đảo đi theo sau lưng.

Đó là Vân vĩ lang như trong đồn đãi, mang theo nhóm nhân tài mưu sĩ của hắn đi về phía Nam kiếm chuyện hại người.

38. Chương 38

Phía Tây Kinh Hoa thành có một tòa tửu lâu mới khai trương. Tòa tửu lâu này có ba tầng, cửa chính sát mặt đường.

Vân vĩ lang hết dạo trái rồi lại dạo phải, sau đó dừng lại trước mặt tiền tửu lâu, xếp quạt lại chỉ chỉ vào ba chữ trên tấm biển tửu lâu, miệng thì đọc theo: “Vọng Quy lâu, tên rất hay.”

Tư Không Hạnh và Tư Đồ Tuyết không có phản ứng gì, Bạch Quý sà lại gần, tăng bốc nói: “Lão nô và thiếu gia quả thật là ý tưởng lớn gặp nhau a, đều thấy cái tên này hay như vậy.”

Kỳ này, Vân Trầm Nhã dùng tên giả “Vân Diệp” Vân đại thiếu gia, không những ba người đi theo hắn đều phải đồng loạt đổi lại tên họ, mà tất cả bọn họ đều còn phải dịch dung. Vì dịch dung và nói láo đều là thuật dối trá, nửa giả nửa thật mới có thể lừa gạt quần chúng, cho nên tuy đám người Vân vĩ lang dịch dung, nhưng tướng mạo không thay đổi gì mấy.

Vân Trầm Nhã vẫn là một vị công tử nhanh nhẹn tiêu sái. Tư Đồ Tuyết vẫn là một vị tiểu mỹ nhân mặt lạnh như cũ. Bạch Quý lão quản gia vẫn là một ông lão. Tư Không Hạnh vì liên tiếp tỏ thái độ khó chịu

với Vân Trầm Nhã, nên khi dịch dung bị sói trả thù, lông mày bị vẽ vừa cao vừa thô, vốn dung mạo khá dễ coi nay bị biến thành như hung thần ác sát.

Còn về tên giả, Vân Trầm Nhã đổi lại thành Vân Diệp, Tư Không Hạnh và Tư Đồ Tuyết đổi thành Tư Hạnh Tư Tuyết, Bạch Quý vẫn giữ nguyên không thay đổi.

Bốn người cùng đi chung, quan hệ cũng phải ngại trang. Khi vào đến Nam Tuấn quốc, Vân vĩ lang vốn muốn hai hộ vệ giả thành một cặp phu thê, nhưng tiếc rằng Tư Không Hạnh và Tư Đồ Tuyết, một người là đầu gối, một người là khối băng, đi bên nhau mà mười ngày cũng không nói được với nhau đến mười câu, làm sao mà giống một cặp phu thê. Thế nên sói bắt đắc dĩ quá, hết cách đành phải bảo Tư Đồ Tuyết phối hợp với mình giả làm một cặp phu thê, còn Tư Không Hạnh thì được đưa lên làm đại ca.

Thế cho nên mới có một ngày như hôm nay, Vân Diệp đại thiếu gia dẫn theo thiếu phu nhân của hắn, đại cữu tử, lão quản gia, cùng nhau đến Vọng Quy lâu.

Đầu tháng Ba, giờ Mùi ngày xuân, ngoài lầu rộn ràng huyền áo tiếng ngựa xe, tiếng người chào hỏi nhau.

Vân Trầm Nhã bưng lên một chén rượu, ngắm nghía một lát, nhấp một ngụm, hỏi: “Có biện pháp gì chưa?”

Lời vừa dứt, động tác của ba người trên bàn đều ngừng lại. Sau một lúc lâu, Bạch Quý điềm nhiên như không, tiếp tục gấp đồ ăn, nói: “Lão nô nghĩ, cứ tạm ẩn mình nơi này đã, ở đây rất tốt.”

Vân vĩ lang cười: “Nơi dừng chân đã có, còn biện pháp thì sao?”

Biện pháp mà hắn đang hỏi chính là mục đích lần này hắn đến Nam Tuấn quốc – nhỏ cỏ tận gốc những người có liên quan đến chuyện Liên Binh phù – để từ nay về sau Thần Châu Đại Anh Triều quốc sẽ không bao giờ bị chuyện binh phù uy hiếp nữa.

Chẳng qua, hai năm trước Vân vĩ lang còn có hoàng tộc Nam Tuấn quốc chống lưng. Còn nay, Phương Đường Thu - Tam đại thế gia đã bị tan rã, muốn tìm lại dư nghiệt của Liên Binh phù, không thể không sợ đụng chạm đến Hoàng gia Nam Tuấn quốc. Cho nên kỳ này làm việc phải vô cùng thận trọng, cẩn mật.

Tư Không Hạnh nói: “Thuộc hạ nghĩ, việc này không cần phải gấp, cũng không thể gấp. Vì để tránh đả thảo kinh xà, chi bằng bắt đầu điều tra cẩn thận, thăm dò từng chút, từng chút một.”

Tư Đồ Tuyết “Hừ” một tiếng, nói: “Mò kim đáy bể, muốn thăm dò đến khi nào?”

Tư Không Hạnh bị nàng phản bác, nhất thời không biết nói gì. Hắn lẳng lặng suy nghĩ, vốn định giải thích tiếp, nhưng vừa ngẩng đầu lên thấy Vân vĩ lang đang hứng thú quan sát phản ứng của hắn, không khỏi ngậm miệng lại, buồn bực vùi đầu xuống uống trà.

Vân Trầm Nhã nghiêm trang xếp quạt lại, gõ gõ trên bàn, cười ám muội: “Các người không nên cãi nhau mà...”

Tư Đồ Tuyết sững sốt, Tư Không Hạnh sắc trà, Bạch Quý cả kinh run run. Thật ra trên đường đến đây, Vân Trầm Nhã nhàn rồi nhàm chán, không ngừng tìm thời cơ chọc ghẹo hai vị hộ vệ này. Nhưng trên thực tế, quan hệ giữa hai vị hộ vệ này như hành lá trộn lẫn với đậu hủ, thật sự quá rõ ràng.

Bạch Quý chú ý đến mối quan hệ cộng sự dĩ hòa vi quý, ho khan hai tiếng, trực tiếp chuyển đề tài “Vây theo thiếu gia...”

“Cũng đừng nghĩ quá xa, đầu tiên là nói về chuyện trước mắt đã.” Vân Trầm Nhã xoay người, chậm rãi rót ra ba chén rượu “Xa cách nơi này hơn hai năm nay, giờ coi như là mới đến đây. Chúng ta không quen biết ai cả, nên án binh bất động trước. Nhưng án binh bất động lâu quá cũng sẽ gây ra sự chú ý của người khác, tốt nhất là tìm chuyện gì đó để làm...Ừ, chi bằng...”

Ba người còn lại nghe thế, ai nấy tập trung tinh thần chăm chú nghe tiếp, ai ngờ Vân vĩ lang ngừng lại, đưa cho bọn họ mỗi người một chén rượu, cười tủm tỉm nói: “Nếm thử xem.”

Mọi người lộ vẻ nghi ngờ, nhìn thoáng qua chén rượu, nâng chén lên nhấp mấy ngụm.

“Rượu này...” ngoại trừ Tư Đồ Tuyết, Tư Không Hạnh và Bạch Quý không hện mà cùng nhú mày lại.

Vân Trầm Nhã nhướng đuôi lông mày lên: “Nói xem.”

Tư Không Hạnh nói: “Rượu này vị mạnh, nhưng mùi thơm ngọt ngào tinh khiết, hương vị rất quen, lý ra...”
“Lý ra ở miền Nam không thể uống được loại rượu này.” Bạch Quý “kịch” một tiếng đặt chén rượu lên bàn, kết luận lại.

Vân Trầm Nhã gật đầu cười cười, lại ghé mắt nhìn Tư Đồ Tuyết “Người thấy sao?”

Hàng mây thanh tú của Tư Đồ Tuyết nhả lại, cân nhắc một hồi lâu rồi nói: “Thuộc hạ rất ít uống rượu, nhưng rượu này có chút kỳ quái. Đặc biệt là trong vị ngọt ngào có vị đậm đà ấm áp đặc trưng, nhưng vẫn giữ nguyên được sự tinh khiết, cay nồng của nó.”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Tư Không Hạnh chợt động, như giật mình nhớ lại chuyện gì đó. Hắn nhìn về phía Bạch Quý “Hai năm trước, ta theo Đại công tử đến Bắc Hoang, từng có người chiêu đãi chúng ta một loại rượu tự ủ. Tư vị của loại rượu đó không giống lắm với chén rượu trước mắt này, nhưng vị cay nồng thì giống hệt nhau.”

“Đúng rồi.” Vân Trầm Nhã gật đầu, cũng nhìn về phía Bạch Quý, “Nguyên liệu để ủ rượu này là gì?”

Bạch Quý tinh thông y thuật, đối với thuật pha trà ủ rượu cũng có chút trình độ. Lão lại nhấp một ngụm, suy tư một hồi rồi nói: “Không ngờ rượu ở phía Nam này lại được ủ từ lúa mì Thanh Khoa của phương Bắc.”

Vân vĩ lang cười rộ lên. Hắn giơ tay ngoắc gã tiểu nhị, thưởng một thỏi bạc, hỏi: “Rượu này của các người rất ngon, lai lịch như thế nào?”

Gã tiểu nhị ước lượng thỏi bạc trong tay, đưa lên răng cắn một cái, nhất thời hai mắt lóe sáng hẳn lên.

“Hắc hắc...vị khách quan này thật là hào phóng! Không dám dối gạt ngài, chúng ta ở đây bán rượu Trầm Đường, là loại rượu được xếp hạng nhất ở Kinh Hoa thành này. Một tháng tới đa cũng chỉ được hai mươi bảy vò thôi, nếu bán hết, thật ngại quá, vậy chỉ còn cách mời ngài tháng sau quay lại.”

Ngừng một chút, tiểu nhị lại nịnh nọt nói tiếp “Nhưng rượu quý như thế này, người bình thường khó mà mua nổi, hôm nay khách quan ngài đến đây, trùng hợp uống được, quả thật là một duyên phận hiếm thấy.”

Lại nói tiếp, Vân Trầm Nhã gọi trúng “rượu Trầm Đường” cũng đúng là một duyên phận. Khi vào tửu lâu, thấy tiểu nhị bưng mâm thức ăn đi ngang, vô tình hô lên tên của loại rượu này.

Vân vĩ lang linh cơ chợt động, vuốt phẳng cây quạt trong tay, khéo miệng tươi cười: “Vây rượu này...”

Tiểu nhị thông minh, không đợi hắn dứt lời, đoán tiếp nửa câu sau: “Vị khách quan này muốn biết rượu này từ đâu đến đây?”

Bạch Quý liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cái, lại nhét vào tay tiểu nhị hai ba nén bạc vụn.

“Thực không dám dối gạt ngài, Vọng Quy lâu chúng ta có hai vị chủ quản, Đại chủ quản lo việc kinh doanh tửu lâu, Nhị chủ quản Tào tiên sinh chuyên lo việc cung ứng rượu này. Hôm nay khách quan ngài đến vừa đúng lúc, Tào tiên sinh đang có ở đây. Nếu ngày thường không có hắn ở đây, bọn ta cũng không biết đi đâu mà tìm Đường Hoa tửu, cũng không biết là có mua được hay không.” Nói xong, tiểu nhị lại liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cái, thúc thời nói: “Tiểu nhân đi gọi Tào chủ quản cho khách quan.”

Đợi tiểu nhị đi rồi, Vân Trầm Nhã mới chậm rãi mở quạt ra, phe phẩy, hai mắt cong lên: “Một tháng hai mươi bảy vò, một năm ba trăm vò, số lượng này cũng không nhỏ.”

Tư Không Hạnh gật đầu: “Ủ loại rượu này phải cần đến lúa mì Thanh Khoa của phương Bắc, ở Nam Tuấn quốc không có loại lúa mì Thanh Khoa này.”

Tư Đồ Tuyết sững sốt, nhin không được nói: “Nói một cách khác, người ủ loại rượu này, hàng năm đều có cách mua được một số lượng lớn lúa mì Thanh Khoa. Cho nên, người ủ rượu này, nhất định là đã đi ngang Thần Châu Anh Triều quốc? Theo đường sông, có quan hệ mua bán với Cơ Châu ở Bắc Hoang hoặc là người của Oa Khoát quốc.”

Bạch Quý giật mình nói: “Liên Binh phù của Nam Tuấn quốc đã bị hủy, muốn phục hồi Liên Binh phù, phải mượn thể lực phương Bắc. Bởi vậy, muốn tìm ra dư nghiệt của Liên Binh phù, phải bắt tay vào manh mối cuộc giao dịch Nam Bắc này...”

Vân Trầm Nhã nở một nụ cười “Vừa khéo, người ủ rượu này có giao dịch qua lại với Bắc Hoang, thậm chí là Oa Khoát quốc.”

Nhìn nhìn rượu trên bàn, Bạch Quý hít vào một hơi: “Đi mòn gót hài tìm không thấy, Đại công tử thật là anh minh, ấy thế mà đã tìm ra manh mối từ nguồn gốc loại rượu này.”

Vân vĩ lang cong môi: “Không nhất định phải là manh mối, thử vận may thôi.”

Không bao lâu sau, có một người bước xuống đại sảnh lầu hai. Đó là một hán tử khoảng ba mươi tuổi, bộ dạng tầm thường, trông khá tốt bụng. Người này chính là Nhị chương quý của Vọng Quy lâu - Tào Thăng.

Vì tìm được manh mối từ loại rượu Trầm Đường này, Vân vĩ lang đơn giản viện cớ là muốn buôn bán rượu để tìm hiểu cách chưng cất rượu.

Tào Thăng nghe nói ý đồ của hán tử, lập tức cười sang sảng nói: “Hôm trước ta vừa mới đặt thêm tiểu chương quý bảy vò rượu, không ngờ hôm nay đã có mối hời tìm đến. Người trung thực quả là tốt, người trung thực gặp may mắn tiền bạc cuộn cuộn mà đến.”

Vân Trầm Nhã nghe xong chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Tào Thăng lại nói tiếp: “Thật ta cũng không dám giấu gạt gì Vân công tử, rượu này vì nguyên liệu khan hiếm nên đặc biệt rất quý giá, những tửu lâu bình thường sẽ không có mà bán đâu. Ta là vì thấy tiểu chương quý kia thành thật, lại... Ừm, cho nên mới đồng ý thu mua, lúc ban đầu cũng rất khó bán, đợi có chút tiếng tăm rồi mới có thu nhập. Nếu Vân công tử có thể ra giá cao, ta đương nhiên sẽ giới thiệu cho.”

Bạch Quý nói tiếp: “Tiền bạc không thành vấn đề, làm phiền Tào tiên sinh.”

Tào Thăng “À...” một tiếng, tươi cười rạng rỡ: “Thấy các vị thẳng thắn sảng khoái như vậy. Được! Vừa đúng lúc hôm nay là ngày mừng một, tiểu chương quý kia thế nào cũng sẽ đến Vọng Quy lâu này kết sổ, nếu các vị không bận việc gì, ngồi đây đợi một chút. Nàng tính toán kết sổ xong, ta sẽ mời nàng đến giới thiệu với các người.”

Dứt lời, Tào Thăng liền chạy đi lo công việc của mình.

Trên bàn, Bạch Quý kéo Tư Không, Tư Đồ tán gẫu chuyện tào lao. Bọn họ câu được câu mất vô cùng náo nhiệt, còn Vân Trầm Nhã thì vẫn im lặng.

Hắn đẩy chén rượu ra, bưng lên một chén trà nhỏ. Lá trà bập bênh chìm nổi trong nước, giống như tâm tình của hắn khi đến Nam Tuấn quốc lần này. Thật ra lần này đến Kinh Hoa thành ở Nam Tuấn quốc, hắn cũng có chút tư tâm, muốn đi nhìn một lần xem tiểu nha đầu ngọc kia hiện nay sống ra sao.

Nhưng khi càng đến gần Nam Tuấn quốc, lại càng cảm thấy nhát gan uể oải.

Thấy được nàng rồi thì sao? Lúc trước đã không thể hứa hẹn gì với nàng, chẳng lẽ hiện giờ có thể?

Huống chi... giờ đã hơn hai năm trôi qua, như lời Thư Đường nói, nàng chỉ là một cô nương bình thường, cả đời cũng chỉ muốn yên tâm sống một cuộc sống bình thường. Năm nay nàng đã hơn hai mươi tuổi, có lẽ đã sớm lập gia đình rồi.

Vân Trầm Nhã vẫn cười cười. Chỗ hắn ngồi rất tốt, gương mặt lên là có thể nhìn thấy toàn cảnh trước tửu lâu, nơi ánh mặt trời sáng nhất. Tiếng xe ngựa rầm rĩ, rộn ràng, người người vẫn náo nhiệt như xưa.

Bỗng nhiên, có một thanh âm đinh đang lọt vào tai hắn rất rõ ràng. Vân Trầm Nhã ngẩn ra, trong lòng rung động. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy tiếng đinh đang kia phát ra từ một chiếc xe ngựa nhỏ. Chiếc xe ngựa dừng trước tửu lâu, từ trên xe có một người nhảy xuống.

Mi mục như họa, đôi mắt sáng sánh, nốt ruồi son đỏ sẫm giữa mi tâm.

Thư Đường trong chiếc áo màu trắng, váy dài màu đỏ, khom người ôm một vò rượu, tựa như đoá hải đường xinh đẹp nở rộ dưới ánh nắng mùa xuân.

“Choang” một tiếng, tách trà trong tay rơi xuống, nhưng Vân Trầm Nhã dường như không nghe không thấy gì cả. Toàn bộ cả thể gian đều mờ nhạt đi, hần chậm rãi đứng lên, há miệng, kêu lên một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy: “Tiểu... nha đầu ngốc...”

39. Chương 39

Có tiếng la hét ồn ào gọi thực đơn của tiểu nhị, có kẻ say xỉn lừ đừ đi xuyên qua trong đại sảnh của tửu lâu. Vọng Quy lâu khá đông khách, trời chưa hoàng hôn mà trong ngoài đại sảnh đã chen chúc rối loạn cả lên. Thư Đường ôm rượu, thật cẩn thận đi xuyên qua đám đông, hể đụng phải ai thì nàng đều khom người xin lỗi.

Không chừng diện phần son trang sức, giọng điệu thành thành thật thật. Xa cách đã hơn hai năm, nàng vẫn là Thư tiểu Đường như trước.

Không biết nàng có gì khác xưa hay không?

Vân Trầm Nhã đứng xa, nhìn không rõ lắm. Hần mãi mê chăm chú ngắm nàng, tiếng ồn ào ầm ĩ xung quanh như tan biến mất, người đến người đi như cái bóng, trong mắt hần chỉ còn lại cô nương mặc váy đỏ thướt tha như hoa như liễu.

Thư Đường vào tửu lâu, không thấy Tào Thăng chung quanh, đang buồn bực, chợt nghe trên lầu hai có một tiếng kêu to: “Tiểu chương quý...”

Thư Đường ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng trả lời một tiếng: “Tào đại ca.” rồi hướng đầu cầu thang bước đến. Còn chưa đến, trong ngực nàng bỗng nhiên có cảm giác chấn động, quay người lại, chỉ thấy bên cạnh chiếc bàn tứ giác cách đó không xa, một vị cẩm y công tử đang kinh ngạc ngẩn người ra nhìn nàng.

Hai ánh mắt chạm nhau, Thư Đường sửng sốt, vị cẩm y công tử kia cũng sửng sốt. Giây lát sau, Thư Đường gật gật đầu chào hần. Vị cẩm y công tử khẽ giật mình, há mồm, nhưng không thể phát ra tiếng.

Thư tiểu Đường lên lầu hai kết sổ. Vân Trầm Nhã đứng sững tại chỗ một hồi rồi mới ngơ ngác ngồi xuống. Mở quạt ra rồi lại khép quạt lại, bưng tách trà lên đến đến miệng rồi lại đặt xuống. Cuối cùng cầm chén rượu lên uống vài ngụm. Vị rượu cay nồng quanh quẩn ở đầu lưỡi, Vân vĩ lang liếm môi, khoe miệng từ từ hiện lên một nụ cười.

Ba người trên bàn, ngoại trừ Tư Không Hạng, hai người kia đều bị phản ứng này của Vân Trầm Nhã làm cho kinh sợ. Tư Đồ Tuyết tính tình trầm tĩnh, Bạch Quý cũng không nóng nảy bộp chộp, nuốt hai ngụm nước miếng, đẩy đẩy Tư Không Hạng đang ngồi bên cạnh: “Đại công tử bị... quý ám sao?”

Thật ra lần này gặp lại Thư Đường, trong lòng Tư Không Hạng cũng rất cao hứng. Nhưng vì hần chất chứa oán hận đối với Vân vĩ lang, Bạch Quý hỏi câu này, hần cũng không muốn giải thích giùm Vân Trầm Nhã. Liếc mắt nhìn sõi một cái, Tư Không Hạng ho khan hai tiếng, nói: “Không biết thiếu gia tính làm sao đối với chuyện này?”

Vân Trầm Nhã lại nhấp một ngụm rượu. Mặt mày như có gió xuân thổi qua, khoe môi mỉm cười, suy nghĩ lan man trên mây, linh hồn như phiêu du cách xa nơi đây cả vạn dặm, vốn dĩ chẳng nghe thấy Tư Không Hạng nói cái gì.

Bạch Quý nhìn vẻ mặt đầy ắp gió xuân của Vân vĩ lang một hồi, chợt bừng tỉnh đại ngộ: “Lão nô hiểu rồi...”

Tư Đồ Tuyết thấy xưa nay Bạch Quý là người suy nghĩ toàn chuyện nghiêm túc đứng đắn, hỏi tiếp: “Lão tiên sinh cũng thấy cô nương kia khả nghi sao?”

Ai ngờ Bạch Quý lại bày ra vẻ mặt ám muội cười nói: “Ừ, thật khả nghi.”

Bạch Quý là một Thái y, từng phục vụ tại Ti Thiên Giám, y thuật, tạp thuật, tà môn ma đạo gì cũng đều biết một chút. Lão thấy Tư Đồ Tuyết ra vẻ khó hiểu, rộng lượng giải thích cho: “Trước khi rời khỏi cung, lão nô đã từng bốc cho Đại công tử một quả. Quả tượng nói, năm nay công tử có sao Hồng Loan chiếu mệnh.”

“Sao Hồng Loan chủ về nhân duyên, tức là Đại công tử sẽ có tin vui về chuyện cưới gả, nhưng...” lão hạ giọng, nhỏ tiếng nói với hai người Tư Không Tư Đồ: “Nhưng với người vừa có lão bà qua đời chưa đầy ba năm, theo lý thì không thể có quả này được. Huống chi, Đại công tử, ặc..., tuy lúc còn nhỏ có chút hoang đường, nhưng sau khi lớn lên cũng coi như là giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc. Ta vốn tưởng rằng quả mình bốc bị sai, nhưng theo tình hình hôm nay xem ra...”

Bên cạnh vang lại một thanh âm: “Theo tình hình hôm nay xem ra...?”

Bạch Quý đang cao hứng, không để ý thanh âm kia là của ai, nghe hỏi như vậy, lão hứng chí bưng bưng tiếp tục: “Theo tình hình hôm nay xem ra là Đại công tử yêu thích miếng mồi như thế này a.”

Thanh âm kia lại hỏi tiếp: “Miếng mồi như thế nào?”

Bạch Quý “chặc chặc” hai tiếng: “Cô nương bán rượu kia vừa mới đến, người xem đi, điệu bộ của hần giống y hệt như là đã đánh mất linh hồn nhỏ bé. Nói một cách dễ nghe, hần yêu thích cái loại phù dung mọc từ nước trong này, vẻ đẹp tự nhiên mà không trang điểm chải chuốt. Nói một cách khó nghe, đó là một cô nãi nãi đáng vẽ quê mùa chốn chợ búa dân gian a. Hèn chi từ trước đến nay công tử nhìn ai cũng không lọt mắt. Thì ra là vậy, cô nương trong cung, đẹp thì đẹp thật, nhưng đều quá trau chuốt...”

Sự thật chứng minh, nói xấu sau lưng sói là không khôn ngoan; nói xấu trước mặt sói là ngu xuẩn; còn nói xấu trước mặt sói mà tưởng rằng hần không nghe thấy, vậy quả thật là...

Lời vừa thốt ra, trên bàn ai nấy đều im lặng. Một lát sau, Tư Đồ Tuyết cúi đầu xuống châm trà, Tư Không Hạnh ho khan hai tiếng, nhắm mắt lại trầm tư mặc tưởng. Bạch Quý chợt thấy sống lưng nổi da gà, lão chậm rãi quay đầu lại, đối diện với cặp mắt tựa tiểu phi tiểu của Vân Trầm Nhã.

Bạch Quý kinh hãi, nói mãi không ra lời, lắp bắp: “Đại, Đại công tử... Ngài hoàn hồn rồi hả?”

Vân Trầm Nhã xòe quạt ra, phe phẩy vài cái rồi trực tiếp đập cái “chát” lên bàn, thản nhiên nói: “Ta thật không ngờ người đi chuyến này, chỉ toàn hao tổn tâm tư vô ba cái chuyện như vậy?”

Nghe đồn, già trẻ lớn bé trong Hoàng thành Anh Triều quốc đều biết, Đại hoàng tử Anh Triều quốc là người nham hiểm có tiếng. Không giận thì thôi, một khi tức giận, hồ nước cách xa ngoài năm dặm cũng phải đóng băng.

Bạch Quý cả kinh run lên, thiếu điều quỳ mọp xuống dập đầu.

Lúc này, vẫn là Tư Không Hạnh đang tĩnh tọa bên cạnh giải vây cho lão: “Cô nương mới vừa rồi kia tên gọi Thư Đường, là... là người mà Đại công tử từng quen biết trước đây ở Nam Tuấn quốc.”

Nghe xong lời này, Bạch Quý và Tư Đồ Tuyết đều vô cùng sửng sốt.

Tư Không Hạnh nhìn vào mắt Vân Trầm Nhã, lại thêm một câu: “Cô nương trong dân gian tất nhiên là không thể so sánh với tiểu thư cẩm y ngọc thực con nhà quan lại, nhưng không phải vì đáng vẽ quê mùa. Thuộc hạ nghĩ, tiểu Đường cô nương mới vừa rồi, khụ...khụ..., cũng không tệ.”

“Đúng vậy, không tệ...” Về mặt Tư Đồ Tuyết vẫn không có biểu tình gì, nói tiếp: “Áo trắng váy đỏ, trang nhã khéo léo, nhưng có chút khả nghi...” Nàng nói xong, lại nhìn về phía Vân Trầm Nhã, chờ hần lên tiếng.

Vân vĩ lang trầm mặc một hồi, bưng chén rượu lên nói: “Ừ, là vì vò rượu trong tay nàng.”

Vò rượu trong tay nàng, trên mặt dán một mảnh giấy hồng hình tứ giác, chính giữa mảnh giấy hồng có một chữ “Đường”, là rượu Trầm Đường.

Tư Đồ Tuyết gật đầu: “Không chỉ thế, mới vừa rồi thuộc hạ còn nghe Tào Thăng gọi nàng là tiểu chưởng quỹ. Như thế, người ủ rượu Trầm Đường chính là nàng.”

Vân Trầm Nhã trầm ngâm, quay đầu nhìn về phía Tư Không Hạnh và Bạch Quý: “Các người thấy sao?”

Bạch Quý nói: “Nếu Đại công tử và Thư Đường cô nương có quen biết, chi bằng...”

“Không được.” Không đợi lão nói hết, Vân Trầm Nhã cắt ngang một cách trằm đĩnh tiết thiết. Hấn rũ mắt xuống, trằm mặc một hồi rồi nói: “Không thể dùng gương mặt thật để gặp lại.”

Tư Đồ Tuyết hỏi: “Vì sao?”

Vân vĩ lang thần sắc khó lường. Tư Không Hạnh nghĩ nghĩ rồi giải thích: “Nếu dả thảo kinh xà, chẳng lẽ không sợ bị thất bại trong gang tấc?”

“Nhưng mà...” Tư Đồ Tuyết còn muốn nói gì đó, lại bị Vân vĩ lang chặn ngang.

Vân Trầm Nhã nói: “Nếu lúc này tùy tiện dùng gương mặt thật hành động, những bước đi sau này sẽ khó khăn hơn.”

Bốn người trên bàn lại lâm vào trằm mặc. Qua một lát sau, Tư Đồ Tuyết nói: “Vây cứ theo ý của Đại công tử, bốn người chúng ta dùng tên giả, lấy cớ muốn buôn bán rượu để tiếp cận Thư Đường trước, hành động từng bước một. Đại công tử thấy thế nào?”

Thật ra cũng chỉ có biện pháp này. Vân Trầm Nhã nghe xong, bàn tay bưng chén rượu không khỏi khẽ run, rượu tràn ra ngoài hai giọt. Hấn ngẩn người, hơn nửa ngày mới đáp: “Được.”

Không bao lâu sau, Thư Đường và Tào Thăng xuống lầu. Nàng vẫn ôm vò rượu trong tay. Tào Thăng giơ tay lên chỉ chỉ, ánh mắt của nàng dõi theo nhìn về phía bàn của Vân vĩ lang. Tào Thăng là người trung gian, đợi đến gần, liền nhiệt tình giới thiệu hai người với nhau. Nói Vân Diệp Vân đại thiếu gia, là thương nhân đến từ Anh Triều quốc, chuyên mua bán rượu, nay muốn đầu cơ trục lợi chút rượu Trầm Đường.

Nói xong, Tào Thăng lại nói với Vân vĩ lang: “Vân công tử, ta cũng là người buôn bán, ta biết phàm là thương nhân, chỉ mưu cầu một chữ lợi mà thôi. Nhưng cho dù ngài có chê ta lải nhải, ta cũng phải nói thêm một câu. Tiểu chủ ông này là một người rất thành thật. Ngài có buôn bán với nàng, mong rằng chiếu cố nàng hơn một chút.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, gật gật đầu, ánh mắt không khỏi dừng trên người Thư Đường.

Thư Đường ôm rượu, cung kính khom người về phía Vân Trầm Nhã chào hỏi. Nàng nói: “Vân... Vân công tử, ta nghe nói người muốn mua loại rượu này?”

Vân Trầm Nhã trằm mặc một lát, lại hỏi: “Vì sao người làm nghề ủ rượu kiếm sống?”

Câu hỏi này hoàn toàn lạc đề. Mấy người xung quanh nghe xong đều ngẩn cả người. Bạch Quý đang uống trà bị sặc, ho khan hai tiếng, vội vàng nói thêm: “Ý của thiếu gia nhà ta là, cô nương người tuổi còn trẻ, sao phải bốn ba kiếm sống vất vả như thế này?”

Thư tiểu Đường nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “Nhà ta mở một căn khách điểm nhỏ, từ trước đến nay cũng có kinh doanh rượu. Cha ta lớn tuổi, mấy năm nay đi lại khó khăn, nên ta ra buôn bán thay ông.”

Đầu kia, Tào Thăng vừa cười vừa nói tiếp: “Tiểu chủ ông thật khiêm tốn. Vân công tử, ngài đừng coi thường nàng nha. Từ lúc tiểu chủ ông tiếp thu việc kinh doanh rượu này, không những nàng thu xếp gọn gàng ngăn nắp, mà danh tiếng còn vô cùng tốt nữa. Thu nhập tốt hơn rất nhiều so với mấy năm trước, đúng không?”

Thư tiểu Đường lúng túng nói: “Không, không giỏi như thế đâu.”

Vân vĩ lang nghe nói nàng thu xếp việc kinh doanh rất giỏi, khéo môi nỡ một nụ cười. Nhưng nghĩ ngợi một lúc, nụ cười kia lại biến mất.

Hấn nhàn mày nói: “Cô nương mà xuất đầu lộ diện nhiều cũng không tốt. Thật ra chỉ cần mượn vài gã sai vặt chạy việc là được rồi, người không cần tự ra mặt làm. Việc có lớn có nhỏ, không thể lúc nào cũng hoàn hảo cả, cuối cùng người mệt cũng chỉ là chính mình thôi.”

Nói vừa dứt lời, mọi người ai nấy lại vô cùng sửng sốt. Tư Không Hạnh xoa xoa thái dương, Bạch Quý lại lập tức giải thích thêm: “Thiếu gia nhà ta cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội là quá thiện tâm đi! Đối đãi với người ta quá chân thành quá tốt a!”

Thư Đường nghe xong, liền gật đầu nói: “Ừ, Vân công tử thật là một người tốt.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, giật mình nhớ lại trước đây nàng gọi hắn là Vân quan nhân, còn nói với hắn, Vân quan nhân thật là người tốt. Ngực phập phồng lên xuống, hắn trầm mặc một hồi lâu không nói nên lời.

Thư Đường lại đưa vò rượu trong tay ra phía trước, nói: “Hôm nay ta mang theo một vò rượu đến đây, để Vân công tử các người nếm thử trước. Nếu, nếu các người thấy ngon, ta...”

Nàng còn chưa dứt lời, Tào Thăng bên cạnh liền bổ sung nói tiếp: “Vân công tử đừng để bụng, tiểu chương quỹ lần đầu tiên buôn bán với người lạ nên không lưu loát, nhưng tâm nàng rất tốt.”

Thư Đường vội vàng gật đầu.

Vân vĩ lang trong lòng bách vị tạp trần, nhận lấy vò rượu, trong nháy mắt như nhớ lại mùa hè năm nọ, hắn nhận lấy quả đào mà một vị cô nương đã dùng đồng tiền của nàng mua cho hắn. Hắn nháy mắt ra hiệu, Tư Không Hạnh đứng lên, lấy ra một thỏi bạc đưa cho Thư Đường: “Thư cô nương ủ rượu cũng không dễ dàng gì, bọn ta sao có thể nhận sông rượu của cô nương được.”

Thư Đường lại vội vàng lắc đầu, nói: “Vì các người muốn kinh doanh loại rượu này nên ta tặng các người nếm thử một vò trước.” Nhưng một chút, nàng lại nói “Hai vò cũng được.”

“Nhận lấy đi.” Vân Trầm Nhã đột nhiên nhẹ giọng nói “Buôn bán là phải có đi có lại, sau này mới hợp tác tốt được.”

Thư Đường vừa nghe liền sững sốt, không biết tại sao, cảm thấy giọng điệu này thật quen thuộc. Nàng trầm mặc một hồi, nhận lấy thỏi bạc, lại lấy vài thỏi bạc vụn bên hông ra, đếm một hồi rồi thối lại cho Vân Trầm Nhã. Nàng vui tươi hơn hử cười nói: “Cũng được, nhưng thỏi bạc này nhiều quá, ta chiết khấu cho người.”

40. Chương 40

Người lạ đến Kinh Hoa thành mở cửa hiệu buôn rượu, chỉ riêng việc tìm mặt bằng địa điểm thôi cũng phải đi quan hệ xã giao cả tháng trời mới xong. Nhưng đoàn người Vân vĩ lang, ai nấy đều là nhân tài tinh hoa, chỉ chưa đến mười ngày đã lo liệu xong tất cả mọi việc vặt vãnh đó. Mấy ngày sau, Bạch Quý lại theo sói đến mấy con phố nhỏ, lấy giá cao làm mỗi nhữ thuyết phục dân chúng ủ rượu bán cho bọn hắn để bọn hắn mua đi bán lại.

Làm như vậy là vì Vân vĩ lang cho rằng mua bán rượu tuy chỉ để nguy trang, nhưng nếu đã làm ăn thì cũng phải ra vẻ một thương nhân chính cống, là phải mưu toan vì lợi lộc, thấy tiền là sáng mắt. Rượu Trầm Đường mặc dù thơm ngon tuyệt vời, nhưng giá thành vốn liếng khá cao, ban đầu buôn bán rất khó thu lợi. Nhưng dân thường con nhà nghèo ủ rượu khác hắn, nhiều chủng loại, nguyên liệu phí tổn thấp, hương vị thuần, thu mua vào rồi đổi lại bằng danh hiệu riêng của cửa hiệu, đội giá cao lên, có thể kiếm chác nhiều hơn.

Vì bận những việc như thế, đảo mắt một cái đã hơn mười ngày trôi qua. Khí hậu miền Nam ấm lên rất nhanh. Hôm nay mười sáu tháng Ba, sắc xuân đã sớm tưng bừng, Thư Đường toàn thân một bộ xiêm y màu xanh nhạt đang ngồi xổm dưới giàn nho đếm từng vò rượu.

Đếm xong, nàng ôm lấy một vò rượu nhỏ, vừa quay người lại đã thấy Nguyễn Phượng đang đứng sau lưng.

Điệu bộ Nguyễn Phượng như đã đứng đó đợi nàng từ lâu lắm rồi. Hắn thấy Thư Đường thu dọn xong xuôi, đeo một chiếc túi bằng vải bố nhỏ lên vai, biết là nàng muốn ra ngoài. Nguyễn Phượng cười nói: “Trước giờ bận việc quá, hôm nay mới rảnh đến thăm muội. Không ngờ lại không đúng lúc, muội lại đang muốn đi ra ngoài.”

Thư Đường thấy Nguyễn Phượng, trong lòng vui vẻ. Nàng đặt mấy vò rượu nhỏ lên chiếc bàn đá bên cạnh, lấy mấy tấm ngân phiếu trong chiếc túi bằng vải bố ra: “Nguyễn Phượng ca, đây là tiền kết sổ hai tháng vừa rồi, ta gửi trả cho Tứ thúc và tiểu Côn bọn họ. Ca giúp ta chuyển cho bọn họ nhé, được không?”

Tứ thúc, tiểu Côn là những người Nguyễn Phượng thuê ủ rượu giúp Thư Đường.

Nguyễn Phượng liếc mắt nhìn bí phương ủ rượu, nhần mày lại nói: “Đã nói mấy lần rồi, bán rượu được bao nhiêu bạc, muối cứ giữ lại đi. Còn bọn Tứ thúc đã có ta trợ cấp rồi.”

Thư Đường nghiêm trang lắc lắc đầu: “Như vậy không được. Nguyên liệu ủ rượu là do Nguyễn Phượng ca tìm giúp ta. Tào đại ca mua rượu, cũng do ca giới thiệu cho ta. Ngay cả công ủ rượu, cũng do Tứ thúc bọn họ giúp ta làm hết. Ta cùng lắm là chỉ chạy tới chạy lui giao rượu, không nên cầm hết toàn bộ ngân lượng kiếm được.”

Nguyễn Phượng biết là cãi không lại Thư Đường, đành phải cầm lấy mấy tờ ngân phiếu. Ánh mắt hần lại đảo qua trên người nàng, nói: “Mới vừa rồi ta tới, không thấy hai con chó ngao đâu, còn hai con la nhỏ thì đứng cạnh cửa, bộ muối tính đi đâu hay sao?”

Thư Đường đang khom người ôm vò rượu vào lòng, nghe hần nói mà trong lòng vui vẻ. Vừa đi cùng Nguyễn Phượng ra phòng ngoài vừa nói: “Hôm nay cha ta đến miếu dâng hương, Mãng Tây Cãi Trắng đi theo rồi. Nguyễn Phượng ca, hôm bữa ta có một khách hàng mới, có một vị công tử muốn mua rượu Trầm Đường, hôm nay ta đi ký kết giao dịch với hần.”

Nói xong, hai người đã ra khỏi khách điểm Thư gia. Thư Đường đóng cửa khách điểm lại, đặt vò rượu cẩn thận lên xe. Nàng cầm chiếc roi ngựa nhỏ, nói với Nguyễn Phượng: “Nguyễn Phượng ca muốn về Vương phủ sao, ta thuận đường đưa ca một đoạn.”

Thân phận Nguyễn Phượng hôm nay đâu còn như xưa. Hai năm trước, sau khi Tam đại thế gia Phương Đường Thu tan rã, Lục Vương gia, tức là cha ruột của Nguyễn Phượng, lấy danh nghĩa “nghĩa tử” mà rước hần trở về Vương phủ. Trong vụ khiến cho Tam đại gia tộc tan rã, không thể không kể đến công lao của Nguyễn Phượng, từ đó về sau, quốc vương của Nam Tuấn quốc liền phong cho Nguyễn Phượng làm Tiểu vương gia.

Chiếc xe lừa này của Thư Đường là nàng bỏ tiền mua để chạy tới chạy lui buôn bán. Mặc dù xe lừa không quá nhỏ, nhưng hình dáng trong ngoài gì cũng không thể xứng với thân phận vàng rực chói lóa của một tiểu vương gia như Nguyễn Phượng.

Thế nhưng Nguyễn Phượng không hề ngại, cười đáp một tiếng “Được”, cuộn vạt áo lên ngồi vào bên cạnh Thư Đường.

Tiếng roi vang lên thanh thúy, hai con la nhỏ lập tức lộp cộp lộp cộp lao đi. Con phở dài sầm uất đầy sắc xuân khiến Thư Đường hứng thú hết nhìn Đông rồi lại nhìn Tây. Nguyễn Phượng lại bận suy nghĩ về chuyện kinh doanh.

Không ngờ loại rượu Trầm Đường làm từ lúa mì Thanh Khoa phía Bắc giá thành cao như vậy cũng có người muốn mua đi bán lại.

Nguyễn Phượng nhần mày lại hỏi: “A Đường, mới vừa rồi muối nói có khách hàng mới muốn mua rượu, đó là ai vậy?”

Động tác trong tay Thư Đường ngưng lại một chút, qua một lát sau, nàng đáp: “Là một... một vị công tử họ Vân. Hần tên là Vân Diệp, là người vừa mới đến Kinh Hoa thành.”

“Họ Vân?” Hàng lông mày của Nguyễn Phượng càng nhần hơn. Suy nghĩ một hồi, hần nói với Thư Đường: “A Đường, đơn hàng này có ký hay chưa cũng không cần thực hiện nữa. Chỉ bằng hôm nay muối từ chối hần đi. Sau này nếu muốn bán thêm rượu, ta sẽ thương lượng lại với Tào Thăng.”

Thư Đường nghe xong giật cả mình. Nàng quay đầu lại nhìn Nguyễn Phượng một hồi, rồi quay mặt sang chỗ khác nhìn con la. “Không được, ta không thể cứ dựa dẫm vào sự giúp đỡ của Nguyễn Phượng ca. Ta phải cố gắng bán rượu. Về sau có thêm bạc cũng tốt, ... Ta sẽ dẫn cha đi du ngoạn xung quanh, xem chỗ này chỗ kia một chút để mở mang kiến thức.”

“Nhưng muối chỉ là một cô nương...”

“Vân công tử kia rất tốt.” Thư Đường nói “Lúc Tào đại ca nói với hần đây là lần đầu ta buôn bán với người lạ, hần liền nói, sau này hần thu mua rượu Trầm Đường, dù có bán được hay không hần cũng sẽ ứng bạc trả trước cho ta.”

Nói đến đây thì xe đã đến chỗ rẽ vào cổng Lương vương phủ, Nguyễn Phượng xuống xe, suy nghĩ một hồi rồi dặn dò nàng: “Nếu đã vậy, muối muốn thực hiện chuyển giao dịch này thì cứ làm. Nhưng lúc ký hợp đồng phải cẩn thận, không nên quá dễ dãi bán rẻ, phải chờ đối phương ra giá trước.”

Thư tiểu Đường gật gật đầu.

Nguyễn Phượng lại trầm ngâm một hồi rồi nói tiếp: “Nếu bàn chuyện làm ăn, vì là chuyện của chính mình nên có người đi theo không tiện.”

Thư tiểu Đường lại gật gật đầu.

Nguyễn Phượng còn muốn nói gì đó tiếp, nhưng Thư Đường đã nhanh hơn một bước, cắt ngang nói: “Nguyễn Phượng ca, ca yên tâm đi. Ta đi Vọng Quy lâu bàn bạc chuyện làm ăn với Vân công tử, có Tào đại ca ở đó, nếu gặp chuyện khó xử, ta sẽ tìm hần nhờ giúp mà.”

Nguyễn Phượng nghe xong mới yên tâm được một chút. Thư Đường vừa vỗ con la rời khỏi, Nguyễn Phượng lại ở phía sau nhấn thêm: “Hiện giờ ta đang có chút việc trong người, đợi xong xuôi rồi, ta sẽ đến Vọng Quy lâu xem sao.”

Nhưng nói chưa xong thì hai con la đã chạy được một đoạn, nên Thư Đường cũng không có nghe rõ lắm.

Vân Trầm Nhã chọn một căn phòng nhỏ trên lầu hai, kế bên cửa sổ, có thể nhìn toàn cảnh con phố bên dưới. Hần đến sớm nửa canh giờ, không có việc gì làm, dỗi mắt ra cửa sổ nhìn đông nhìn tây một hồi. Trên con phố có một nhành liễu mới mọc. Sói nghĩ thầm trong bụng, nhành liễu này trông cũng được nhưng chẳng có chút khí phách nào, xa như Bắc Hoang, gần như Nam Tuấn quốc, ở đâu cũng có loại cây liễu như thế này, tùy tiện là có thể tìm thấy hàng đống. Cũng không hiểu tại sao tức phụ nhi của hần, thật ra là tức phụ nhi của đệ đệ hần - Thẩm Mi - lại cố tình thích cái loại cây không có khí phách như thế này.

Vân vĩ lang nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi cảm thán, trên thực tế, Thư tiểu Đường thích dây hoa mướp, so ra cũng đâu có khá hơn Thẩm Mi này bao nhiêu.

Thối đời thật đúng là khiến người ta tan nát cõi lòng a!

Một tràng tiếng vỗ lưà lộp cộp khiến Vân Trầm Nhã bừng tỉnh trong suy tư. Vân vĩ lang duỗi tay ra chống lên tường, lộ đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xem. Đầu đường xuất hiện một chiếc xe lưà nhỏ. Xe đến gần, một vị cô nương nhảy xuống.

Cô nương này dung mạo rất mỹ lệ, mặc một bộ xiêm y xanh biếc như nước hồ, trên vai đeo một chiếc túi nhỏ may bằng vải bố dài đến thắt lưng, khiến nàng trông càng động lòng người hơn.

Vị cô nương này chính là Thư Đường - Thư thổ. Sói ngẩng nhìn mà hôn mê choáng váng, đôi đồng tử lóe lên, cặp mắt cong lên như trăng rằm.

Rót sẵn hai tách trà nóng hằm hạp, ngoài phòng liền vang lên tiếng gõ cửa. Sói ba đuôi ngồi nghiêm chỉnh, mời thổ vào nhà, mời thổ ngồi xuống, nghiêm trang bàn chuyện làm ăn với thổ.

Thổ nói: “Vân công tử, ngài ra giá là bao nhiêu?” Sói hỏi: “Rượu Trầm Đường bán cho Vọng Quy lâu với giá bao nhiêu?” Thổ nói: “Năm lượng ba mươi một đồng.” Vì thế sói nói: “Vậy ta trả bảy lượng đi.” Thổ vô cùng sững sốt kinh ngạc.

Một lát sau, thổ nói: “Vân công tử, ngài muốn mua số lượng bao nhiêu vò?” Sói cười hỏi: “Mỗi tháng rượu Trầm Đường bán cho Vọng Quy lâu bao nhiêu vò?” Thổ trả lời: “Trước kia hai mươi bảy vò, nay ba mươi bốn vò.” Về mặt sói thoải mái nói: “Vậy đặt năm mươi vò đi.” Thổ vô cùng sợ hãi.

Thư Đường do dự, nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào. Vân Trầm Nhã thấy mặt nàng lộ vẻ khó xử, bèn nói: “Năm mươi vò, nếu người cảm thấy ít, ta có thể tăng thêm chút nữa.”

Lúc này dĩ nhiên là hấn đã đem đạo lý “Thân là thương nhân chân chính, cần phải lấy lợi lộc làm trọng, thấy tiền là sáng mắt” quên sạch sẽ hết.

Thư Đường vội nói: “Không phải vậy đâu, Vân công tử.” Nói xong, nàng lại thấp giọng nói tiếp: “Ta thấy, năm mươi vò hơi bị nhiều quá.”

Vân Trầm Nhã sững sốt.

Thư Đường giải thích: “Rượu Trầm Đường này là do ta và vài tiểu nhị khác cùng ủ. Nhân lực và nguyên liệu đều có giới hạn, nhất thời, nhất thời không thể làm ra nhiều như vậy.”

Vân Trầm Nhã vui vẻ cười rộ lên, hấn lại rót trà vào tách cho cả hai người “Vây Thư cô nương cảm thấy bao nhiêu vò là thích hợp thì cứ bán cho ta bấy nhiêu vò đi.”

Thư Đường nói: “Chuyện này ta phải trở về tính lại.”

Vân Trầm Nhã ngược mắt liếc nhìn nàng một cái, thản nhiên cười nói: “Không vội.”

Thư Đường chỉ cảm thấy ánh mắt của hấn khá quen thuộc. Ngắc người, nàng không kềm được nói: “Vân công tử, cảm ơn người. Lúc trước ta cũng có quen một vị công tử họ Vân, cách nói chuyện của hấn cũng giống như người vậy.”

Lời vừa dứt, bàn tay cầm ấm trà của Vân Trầm Nhã khẽ run lên. Ngoài cửa sổ có trận gió thổi vào, mang theo chút cảm giác mát mẻ, nhưng ánh mặt trời mùa xuân vẫn chói chang như trước. Vân vĩ lang trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn nàng, hỏi: “Rượu này tên là Trầm Đường, là vì nguyên nhân gì?”

Thư Đường ngẩn ra, cúi đầu xuống. Không bao lâu sau, nàng ngập ngừng nói: “Vân công tử, chuyện này...ta có thể không trả lời, có được không?”

Trong lòng bỗng dưng căng thẳng, Vân Trầm Nhã há mồm, chỉ hô lên được một chữ: “Người...” có thể đoán ra lời còn chưa nói, ngừng một lát, hấn lại bày ra vẻ mặt vân đạm phong khinh cười nói: “Được, không cần trả lời ta.”

Thư Đường vẫn gục đầu xuống, dường như có chút xấu hổ. Một hồi sau lấy lại tinh thần, nàng ngẩng đầu lên hỏi: “Vân công tử đến từ Thần Châu Anh Triều quốc, là người ở phương nào?”

Vân Trầm Nhã cười nói: “Tại hạ là người ở Vĩnh kinh.”

Thư Đường mím môi, trầm mặc một lúc lâu, nàng lại hỏi: “Vây Vân công tử có từng đi qua Giang Nam chưa?”

Vân Trầm Nhã ngẩn ra, yết hầu giật giật, ngưng thần nhìn nàng mà không trả lời.

Thư Đường chỉ nghĩ là hấn không kịp phản ứng, lại cuống quýt khoa tay múa chân, nói: “Giang Nam có thể chèo thuyền du ngoạn trên sông, mũi thuyền thấp, lác lư bênh bồng, bên trong có ngọn nến mờ ảo, có thể ẩm rượu, có thể ngủ.”

...“Thật ra phong cảnh nơi này nhìn thật giống Giang Nam, chèo thuyền du ngoạn trên sông, mũi thuyền thấp, lác lư bênh bồng, bên trong có ngọn nến mờ ảo, có thể ẩm rượu, có thể ngủ.”...

...“Giang Nam? Là quê hương của Vân quan nhân sao?”...

...“Vân quan nhân, sau này ta sẽ dành dụm kiếm tiền, đủ bạc rồi ta sẽ đi Giang Nam thăm chàng.”...

Đó là những lời hấn đã nói với nàng lúc trước. Hai năm nay, một chữ nàng vẫn nhớ kỹ không quên.

Ngửa đầu uống một ngụm trà, rõ ràng là trà đã nguội, nhưng uống vào lại nghe nóng như bỏng cả tim phổi. Ngực đột nhiên đau nhói lên, nụ cười trên mặt Vân Trầm Nhã sắp không thể giữ nổi: “Tại sao...lại hỏi như vậy?”

Thư Đường ngắc người, nghiêng đầu nhìn xem cảnh náo nhiệt ngoài cửa sổ. Giây lát sau, nàng vẫn cười, sâu tận đáy đôi mắt trong suốt lấp lánh ướt như mặt nước hồ thu: “Vân công tử, người kể cho ta nghe một chút chuyện về Giang Nam đi. Ta vẫn muốn đi thăm nơi đó một chút, nhưng vẫn chưa thể đi được...”

41. Chương 41

Có gã sai vặt đến gõ cửa để đổi nước trà. Ấm trà mới này hơi bị đắng. Vân Trầm Nhã cúi đầu xuống nhấp một ngụm, hơi nước phả vào mặt.

Giống như năm đó, dưới trời mưa tí tách, hần lồi kéo Thư Đường ngây ngốc thật thà ngồi xỏm dưới mái hiên đụt mưa. Dối mắt ra xa, khắp đất trời đều mông lung hơi nước.

Rốt cuộc trên mặt Vân Trầm Nhã không còn cười nổi, há mồm ra, chỉ cảm thấy yết hầu nghẹn lại khô khốc.

Đúng lúc này, ngoài phòng lại có tiếng gõ cửa. Người đến là Tào Thăng. Tào Thăng bước vào phòng, có hai người đi theo phía sau hần, một là Nguyễn Phượng, người còn lại là Tư Đồ Tuyết.

Tào Thăng giới thiệu mọi người với nhau, cười nói: “Ta vừa mới ở dưới lầu gặp được Tiểu vương gia và Thiếu phu nhân, tiến lên chào hỏi, quả nhiên là bọn họ đến đây để chờ tiểu chủ tử và Vân công tử. Ta thấy hai vị đều là người dễ nói chuyện, chuyện giao dịch bàn này giờ chắc cũng đã xong rồi, nên dẫn bọn họ lên đây xem.”

Lúc này Nguyễn Phượng đã thay ra một bộ y phục màu xanh ngọc bích nhạt, bên hông giắt một khối ngọc chạm hình rồng uốn lượn trĩu nặng. Cách biệt đã hai năm, phong thái của hần vẫn nghiêm cẩn như xưa, mặt mày càng đẹp dễ sắc sảo hơn so với khi xưa.

Hần gật gật đầu về phía Vân Trầm Nhã: “Nghe nói rệu Trầm Đường có khách hàng mới, Nguyễn mỗ đến đây xem. Vị nghĩa muội này của Nguyễn mỗ làm người rất lương thiện, không lừa gạt không dối trá, mong rằng Vân công tử có buôn bán cùng nàng cũng chiếu cố nhiều hơn một chút.”

“Tiểu vương gia khách khí.” Vân Trầm Nhã cười nói “Vân mỗ mới đến, chỉ mới chuẩn bị xong vài chuyện vặt vãnh của cửa hiệu mà thôi. Giai đoạn đầu, mục đích cũng không phải vì lợi nhuận, mà hợp tác giao thiệp mở rộng mối quan hệ mới quan trọng hơn.”

Tào Thăng nghe thấy, nhin không được hỏi: “Vân công tử nói như vậy, có lẽ địa điểm cửa hiệu cũng đã được chọn rồi?”

Vân Trầm Nhã cười gật đầu.

Tào Thăng lại hỏi: “Ở đâu thế?”

Vân Trầm Nhã nói: “Là một chỗ khá tiện lợi trên phố Lâm Giang trong thành.”

“Phố Lâm Giang?” Tào Thăng vô cùng kinh ngạc: “Có phải ở đó có một hiệu trà nằm phía thành Đông hay không?”

Vân Trầm Nhã gật gật đầu: “Đúng là có một cửa hiệu như vậy.”

Tào Thăng vỗ đùi một cái chát, cười to nói: “Thật đúng là duyên phận. Mấy hôm trước, ta bảo lão bà nhà ta kiếm vài mối hôn nhân cho tiểu Đường. Xem đi xem lại mấy mối cũng không thành. Ta vốn đang lo, ai ngờ hôm qua lão bà nhà ta trò chuyện với nhà kế bên, mới hay Lương thiếu gia ở hiệu trà thành Đông đang xem mắt chọn nương tử.”

“Hiệu trà ở thành Đông này rất khảm khá, mở bảy, tám căn trong Kinh Hoa thành này, là người làm ăn rất có tiếng tăm. Ta nghĩ tiểu chủ tử cũng quen buôn bán, nên khuyến khích lão bà nhà ta đến hiệu trà thành Đông đề thân. Không ngờ a, vô tình lại chen lọt được vào bóng râm, kết quả thành công! Ta đang muốn đến nói với tiểu chủ tử chuyện này, để nàng chuẩn bị vài ngày sau đi xem mắt, ai ngờ...”

“Xem mắt?” Không đợi Tào Thăng dứt lời, câu chuyện đã bị hai người đồng thời cắt ngang. Đuôi mắt Vân vĩ lang giật giật, trên mặt cổ súc che giấu cảm xúc. Nguyễn Phượng nhăn mày lại, ngừng một lát sau cũng không nói gì.

Tào Thăng tiện thể lại nói tiếp: “Đúng vậy, còn nữa, nếu mỗi hôn nhân này thành, sau này tiểu chưởng quỹ sẽ dời đến hiệu trà thành Đông ở, thế là đã trở thành láng giềng với Vân công tử, làm ăn buôn bán cũng tiện hơn.”

Khóe miệng Vân Trầm Nhã co rút, trầm mặc một hồi lâu, vung quạt lên ra sức quạt.

Hàng chân mày của Nguyễn Phượng rúm rỏ lại, hần quay sang nhìn Thư Đường, hỏi: “Không phải hai năm trước nói là không muốn xem mắt nữa sao? Khi nào thì đổi ý vậy?”

Thật ra cũng tại Tào Thăng to đầu mà bé óc, loại chuyện nữ nhi xem mắt như thế này, sao có thể đề cập trước mặt tất cả mọi người. Thư Đường mặt mày xấu hổ, ấp úng nói: “Ta... cha ta lớn tuổi rồi, hai năm nay đi đứng khó khăn. Một mình ta chiếu cố ông cũng không thể bằng có tướng công cùng chăm sóc. Nam nhân, sức lực mạnh hơn, làm gì cũng tiện hơn. Ta nghĩ nếu gả đi, sau này, sau này cũng có nhiều người quan tâm đến cha ta hơn...”

Vân vĩ lang nghe xong, động tác phe phẩy quạt ngừng lại, ánh mắt lơ đãng dừng trên người Thư Đường.

Nguyễn Phượng cũng ôn hòa hơn, suy nghĩ một hồi, mới nói: “Thật ra muội không cần phải miễn cưỡng như vậy, nếu là vì Thư bá phụ, ta có thể...”

“Không cần đâu.” Thư Đường vẫn cúi đầu, ngập ngừng nói, “Ta không thể chuyện gì cũng làm phiền đến Nguyễn Phượng ca được...”

Sói sừng sốt, ánh mắt lại thăm kín dừng trên người Nguyễn Phượng.

Nói đến đây, mọi người đã xuống đến tầng trệt, ra khỏi Vọng Quy lâu. Vừa đúng lúc hoàng hôn, ánh chiều tà đỏ rực vắt ngang nơi chân trời. Con la đá đá chân lộp cộp lộp cộp, Thư Đường từ biệt mọi người, sửa sang lại chiếc túi vải bố nhỏ, chậm rãi lên đường về nhà.

Nàng toàn thân một bộ xiêm y xanh nhạt, lúc đi đường, chiếc túi vải bố nhỏ đóng đưa ở thắt lưng. Vân Trầm Nhã đứng không xa, phe phẩy quạt nhìn theo, cảm thấy như thế này trông còn đẹp dễ rực rỡ hơn là cảnh đẹp ngày xuân.

Nhưng mà, cái gì đẹp quá thì thường ngán ngùi. Thư Đường còn chưa nhảy lên xe lừa, đã nghe phía sau có người kêu to: “A Đường.”

Nguyễn Phượng bước đến gần hai bước, giơ tay đỡ búi tóc giúp Thư Đường, cười đến vô cùng dịu dàng: “Vốn mua tặng muội một cây trâm mà muội cũng không chịu đeo. Búi tóc của mình rối cả rồi mà muội còn không biết.”

Người khác ai nấy đều đã bỏ đi nên không thấy, chỉ còn sói đứng trước cửa Vọng Quy lâu dõi mắt nhìn theo. Cây quạt trong tay sớm đứng chững lại giữa không trung, hàm răng nghiêng nghe kèn kẹt. Tư Đồ Tuyết chỉ nghĩ rằng hần đang bận suy nghĩ chuyện gì đó, nên cũng không lại quấy rầy.

Một hồi lâu sau, sói tuyên bố: “Làm hỏng cả cảnh đẹp!”

Tư Đồ Tuyết sừng sốt, nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Đại công tử cũng đã nhìn ra rồi sao? Nguyễn Phượng thân là Vương gia, nhưng thái độ đối với Thư Đường thực không bình thường. Thuộc hạ điều tra biết được, tiểu vương gia và Thư Đường rất có khả năng là huynh muội ruột. Mà bí phương ủ rượu trong tay Thư Đường cũng rất có thể từ Nguyễn Phượng mà ra.”

Dứt lời, đầu bên kia cũng không thấy phản ứng gì.

Một hồi lâu sau, sói nói: “Bộ huynh muội ruột là giỏi lắm sao?!”

Tư Đồ Tuyết lập tức chấp tay: “Quả thực không đáng lo. Nhưng những lời vừa rồi đều là do thuộc hạ suy đoán, nếu không có chứng cứ cụ thể, rất khó kết luận.” Nói xong, nàng lại nhướn đôi mày thanh tú “Chỉ có một cách tốt nhất hiện nay là đoạt được bí phương ủ rượu Trầm Đường, hay là giả...”

Không đợi Tư Đồ Tuyết nói hết, cây quạt trong tay sói đột nhiên “vù vù” xoay tròn mấy chục vòng. Hần lại liếc mắt về phía cuối con phố, cười lạnh lùng, nói: “Chờ mà xem.”

Dứt lời, sói rảo bước, một tay chấp sau lưng, một tay phe phẩy quạt, xoay người đi về phía ngược lại của con phố.

Chỉ mấy ngày sau, cửa hiệu đã sắp xếp xong, được đặt tên là “Đường Tửu hiền”, mặt tiền có đại sảnh tiếp khách, mặt sau trữ rượu, xuyên qua một ngõ hẻm là tới một tòa nhà lớn, đây là một tòa phủ đệ mới được xây cất, cũng được gọi là “Vân phủ”.

Hôm khai trương, pháo nổ tưng bừng, diêm báo buôn bán thịnh vượng tiền đồ rực rỡ. Quả nhiên, Vân vĩ lang làm ăn rất có thủ đoạn, mấy ngày đầu hẳn cũng không ham lợi nhuận, nắm lấy đặc điểm dân chúng ham rẻ, hạ giá thấp để thu hút khách, còn tặng kèm các loại. Chưa hết ngày, đã khiến danh tiếng của “Đường Tửu hiền” lan tỏa khắp nơi.

Lại nói đến bọn người Tư Không Hạnh, ba người bọn họ, ngoại trừ Tư Đồ Tuyết, ở Thần Châu Đại Anh Triều quốc đều làm quan trên tam phẩm. Mặc dù “Đường Tửu hiền” nổi tiếng là đệ nhất tửu lâu của Nam Tuấn quốc, nhưng cũng không thể so sánh với danh vọng địa vị của bản thân bọn họ. Tư Không Hạnh và Tư Đồ Tuyết bản tính vốn chỉ im lặng vùi đầu vào làm việc, mặc dù trong lòng có bất mãn nhưng cũng ráng kềm chế nhịn xuống. Bạch Quý thì không như thế. Đường Tửu hiền mở chưa đầy năm ngày, Bạch Quý đã ngứa mình ngứa mắt trưng ra bộ mặt bất mãn, đợi người khác, nhất là sói, sẽ chú ý hỏi han thông cảm với lão.

Vân vĩ lang khôn khéo vô cùng, tất nhiên là nhìn ra ý đồ của Bạch Quý. Nhưng hẳn vẫn bất động thanh sắc, theo thường lệ hùng hục lao vào việc buôn bán. Bạch Quý thật sự chịu hết nổi, rốt cuộc chọn một ngày, tuôn ra một tràng nói bóng nói gió khuyên nhủ Vân Trầm Nhã.

Đại khái ý tứ khuyên nhủ là hài tử còn trẻ tuổi đều hết sức lông bông, thiếu niên có nhiều tư tưởng toan tính mới mẻ. Lão nô hiểu được sói người đối với cuộc sống, đối với con người đều có tâm lý thích tìm tòi khám phá, nhưng chuyện này cũng giống như là người bị mộng tinh là vì người có mong đợi mộng lung mịt mù trong chuyện giường chiếu. Nhưng theo một câu danh ngôn phổ biến trong triều thần Đại Anh Triều quốc chúng ta, hề việc gì mà người nghĩ là quá chắc ăn, có khi lại là hay quá hóa dở, cũng giống như người quá tập trung vào việc nhỏ nhặt như thế này sẽ làm lỡ đại sự, mất nhiều hơn được, cũng giống như khi người trẻ tuổi quan hệ với vô số nữ nhân, nhưng đến đêm động phòng hoa chúc truyền giống tạo người, trong khoảnh khắc đó người lại không thể lên được, như vậy khiến người ta bị ai tuyệt vọng đến cỡ nào a.

Bạch Quý tiến hành công cuộc khuyên nhủ Vân vĩ lang một thời gian lâu, cho đến khi màn đêm buông xuống. Nghe xong một tràng lời khuyên bảo tận tình của lão, Vân Trầm Nhã dưới ánh đèn dầu khi mờ khi tỏ, trầm tĩnh suy xét một phen. Sau đó, hẳn chỉ nói một câu không đúng trọng tâm, trực tiếp khiến Bạch Quý ngã nhào xuống đất.

Hắn nói: “Thật ra, trước khi ta mộng tinh, dĩ nhiên là có mong đợi sâu đậm cụ thể đối với việc giường chiếu.”

Cuối tháng Ba, hoa đào rực sáng, hoa lê như tuyết. Thư tiểu Đường đánh xe lừa, một đường lộp cộp lộp cộp, vào thời điểm chính Ngọ lúc không khí mùa xuân nồng nàn nhất đi vào Đường Tửu hiền. Lúc đó Vân Trầm Nhã đang buồn ngủ, hẳn vừa ngáp ngắn ngáp dài, vừa lười nhác ra trước cửa hiệu sưởi nắng, thấy Thư Đường mang rượu đến, sững sốt ngẩn cả người.

Cô nương này hôm nay mặc một bộ váy áo màu tím, cổ tay áo có thêu hai đóa hoa hải đường. Tóc búi sơ sài, trên tóc cài một cây trâm bạch ngọc trắng nõn, nhìn xuống dưới một chút, nốt ruồi son giữa mi tâm đỏ chói như nhụy hoa, đẹp đến kinh tâm động phách.

Vân Trầm Nhã nhất thời không thể phản ứng, ngừng ngang tại cửa, như bị mất hồn, mãi đến khi Thư Đường kêu vài tiếng “Vân công tử”, hẳn mới tỉnh lại. Giơ tay lên sờ sờ chóp mũi, Vân vĩ lang nghiêng đầu nhìn vô rượu, mất tự nhiên nói: “Sao... sao hôm nay người tự mình đưa rượu đến đây?”

Thư Đường cười rộ lên hề hề, điệu bộ vẫn ngây ngốc như cũ: “Hôm nay ta muốn tới đây, nên tiện đường giao rượu đến luôn.”

Vài gã sai vặt từ Đường Tửu hiền đi ra, chào hỏi Thư Đường một tiếng, rồi chuyển rượu từ xe lừa của Thư Đường vào trong cửa hiệu. Thư Đường tỉ mỉ xem bọn họ chuyển rượu xong, sờ sờ lên đầu con la nhỏ, nói với Vân Trầm Nhã: “Vân công tử, ta phiền người giúp giùm một chuyện này, có được không?”

Vân Trầm Nhã gật gật đầu: “Người nói đi.”

Thư Đường nói: “Ta muốn gửi chiếc xe lừa này ở Đường Tửu hiên một lát, chốc nữa ta sẽ đến lấy.” Nàng kéo con la nhỏ đi về phía trước, tiện đà lại nói “Vân công tử, trong xe lừa, còn có một cặp thỏ, nếu người không rảnh, không cần phải đến đến bọn chúng. Nếu người rảnh, nhờ người thả bọn chúng ra, bọn chúng rất thích phơi nắng.”

Nói xong, Thư Đường xốc màn xe lên, ôm ra một chiếc chuồng gỗ.

Đây không phải là chiếc sọt tre mà hần đã tặng cho nàng lúc trước kia. Hai năm qua, cặp thỏ màu xám tro vẫn y như cũ. Thư Đường đã thay cho bọn chúng một chiếc chuồng gỗ lớn hơn, bên trong có lót cỏ mềm mại, không gian trong chuồng rất lớn, con thỏ có thể chạy nhảy chơi đùa thoải mái bên trong.

Thư Đường đặt chuồng gỗ lên trên mặt đất. Vân Trầm Nhã giật mình đứng ngẩn ra một lúc, sau đó vén vạt áo ngồi xổm xuống trước cửa chuồng. Bất chợt động tác của nàng lúc xưa, hần thò tay đến song gỗ bên chuồng. Hai con thỏ dường như có linh tính, đều chạy lại gần, liếm liếm tay hần.

Vân Trầm Nhã trong lòng ấm áp, khoe miệng không khỏi nở nụ cười, thò tay vào chuồng vuốt đầu con thỏ.

Thư Đường nói: “Vân công tử, con thỏ này thật có duyên phận với người.”

Vân Trầm Nhã khẽ cười: “Hử?”

Thư Đường ngồi xổm xuống bên cạnh hần: “Lúc trước ta được hai con thỏ này, bọn chúng cũng chạy lại gần liếm tay của ta như thế này. Bọn chúng đã hai tuổi rồi, cũng sắp sang ba tuổi, ngoại trừ ta, chưa bao giờ liếm qua tay của người khác.”

42. Chương 42

Đầu đường có một tiệm chạp phô nhỏ, giờ Ngọ hai khách, người bán hàng rong lắc lư lục lạc đồng đình đình đang đang inh ỏi.

Thư Đường ngồi xổm bên đường xem Vân Trầm Nhã chơi đùa với thỏ, nghe được tiếng đình đình, bèn vỗ ót một cái. Nàng đứng thẳng dậy, chỉnh lại vạt áo, nói với Vân vĩ lang: “Vân công tử, ta còn có việc, mạn phép đi trước!”

Vân Trầm Nhã xoay mặt lại cười với nàng, nhắc chiếc chuồng gỗ lên, lại kéo xe lừa theo, nghĩ nghĩ, nói: “Không ngờ người thích hai con thỏ này như vậy, đi đâu cũng mang chúng theo.”

Thư Đường gật gật đầu, nói: “Chúng thích ăn cỏ bên bờ sông. Ta đi xem mắt xong, sẽ dẫn chúng đi dạo bờ sông kiếm cỏ ăn.”

Vân vĩ lang kéo xe lừa đi chưa được hai bước, gót chân đứng khựng lại. Sững sốt một hồi, hần xoay người lại, hỏi: “Người... muốn làm gì?”

Thư Đường ngượng ngùng cười rộ lên: “Ta, ta hôm nay đến xem mắt.” Nói xong, nàng chỉ chỉ vào một tòa lầu cao ba tầng ở đầu đường. Tầm biển trên lầu đề “Khách điểm Lâm Giang”, chính là khách điểm lớn nhất, đắt khách nhất Kinh Hoa thành.

Đặt lồng thỏ lên xe. Vân vĩ lang ngồi xuống cạnh con la trên xe, vừa hừ hừ theo âm điệu một bài hát dân gian, vừa lừa con la vào trong ngõ hẻm. Xuyên qua ngõ hẻm, cách đó không xa là Vân phủ. Gã sai vật canh cửa thấy Vân đại thiếu gia một tay vung roi ngựa, một tay nắm xe lừa, miệng hừ hừ ca, không khỏi cả kinh đến trật khớp cằm.

Đến trước cửa, sói cười hề hề chỉ huy gã sai vật mở rộng cửa ra, lập tức vung chiếc roi nhỏ lên, xe lừa lại lộp cộp lộp cộp tiến vào bên trong Vân phủ.

Đúng lúc, ba người bọn Bạch Quý đang muốn đến cửa hiệu tìm Vân Trầm Nhã nghị sự, ra đến viện, lại thấy trước mặt một chiếc xe lừa từng bừng nhộn nhịp chạy tới, đang ngồi trên xe vừa vung vẩy chiếc roi điều khiển con la vừa ca hát, chính là sói nhà ta. Một lát sau, Tư Đồ Tuyết bưng trán, khoe miệng Tư Không Hạnh co rút, Bạch Quý xoay người ôm một thân cây, động đầu ầm ầm như muốn chết phứt cho rồi.

Trên trán Bạch Quý sưng thành một cục đỏ bầm mưng mủ. Vân Trầm Nhã cọt xe la vào cây, hỏi lão vì sao lại lẩn quẩn trong lòng mà làm chuyện khờ dại như vậy.

Bạch Quý run rẩy chỉ vào chiếc xe la xập xệ kia, nói: “Cho dù là có Hoàng liễn ở đây, Đại công tử người cũng chỉ ngồi bên trong mà thôi. Thần..., thần thật sự không đành lòng thấy Đại công tử người địa vị cao cả thân phận tôn quý lại rơi vào tình cảnh như thế này, tự tay ôm chuồng thỏ đuổi xe lừa. Mặt mũi Đại Anh Triều quốc ta ở đâu, khí phách Đại Anh Triều quốc ta ở đâu...”

Vân Trầm Nhã không để ý đến lão, quay lại nhắc cái chuồng thỏ lên giao cho Bạch Quý, nói: “Hai con thỏ xám tro này, coi chừng bọn chúng giùm ta.”

Bạch Quý bị phần nhận lấy chuồng thỏ, lại định mở miệng nói gì đó, chợt thấy Vân vĩ lang phất ống tay áo, chỉnh sửa lại vạt áo, điệu bộ như muốn ra ngoài. Quay lại nhìn thấy hai người Tư Không - Tư Đồ đang đứng chờ người ra bên cạnh, Vân Trầm Nhã kinh ngạc nhũn mày lại, nói: “Thời tiết tốt như vậy, tại sao hai người lại không đi hẹn hò nói chuyện yêu đương?”

Tư Không - Tư Đồ đều sững sốt. Giấy lát sau, Tư Không Hạnh ho khan hai tiếng, còn Tư Đồ Tuyết thì khe “hừ” mũi.

Sói ngẩng trái ngẩng phải một hồi, không khỏi hứng chí. Hắn khẽ sát vào hỏi: “Tư Không, sao vậy? Giận dữ sao?”

Về mặt Tư Không Hạnh vô cùng xấu hổ, lại ho khan hai tiếng, lúc này mới nói: “Xin Đại công tử đừng lấy thuộc hạ ra đùa.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, lại ý vị thâm trường nhìn hai người bọn họ một hồi. Chọc ghẹo đủ, hắn mới xoay xoay cây quạt, tùy tiện hỏi: “Nói đi, có chuyện gì?”

Tư Đồ Tuyết tiến lên vài bước, chấp tay giành nói trước: “Bẩm Đại công tử, thuộc hạ đã tra ra Nguyễn Phụng và Thư Đường rất có thể là huynh muội ruột, mà mẫu thân của bọn họ, chính là người năm đó đã từng có một đoạn tình với Lục Vương gia, vị đệ nhất mỹ nhân nổi tiếng một thời ở Kinh Hoa thành – Thủy Sát.”

Vân Trầm Nhã ngắt người: “Không phải chuyện này đã biết từ lâu rồi sao?”

Nghe xong, khuôn mặt vốn luôn luôn không có biểu cảm của Tư Đồ Tuyết không khỏi lộ ra một tia tức giận. Nàng quay đầu lại lạnh lùng liếc Tư Không Hạnh một cái, lúc này mới nói: “Thì ra là chuyện đã biết từ sớm. Thế mà ban đầu, trước khi được phân công làm việc, Tư Không lại chưa từng nói với thuộc hạ một chút nào về những chuyện mà hắn đã biết, làm thuộc hạ tốn thời gian tốn công sức, bận bịu cả trăm việc.”

Sau khi vào Nam Tuấn quốc, ba người bọn Bạch Quý được phân công làm việc. Bạch Quý và Vân vĩ lang lo chuyện buôn bán, thành lập Đường Tửu hiên; Tư Không Hạnh phụ trách tìm kiếm manh mối những cuộc giao dịch Nam Bắc trong vòng hai năm nay; còn Tư Đồ Tuyết thì điều tra xuất xứ của rượu Trầm Đường.

Vân Trầm Nhã nghe Tư Đồ Tuyết nói thế, cũng không tức không giận, hắn phe phẩy cây quạt, lại dùng ánh mắt hứng chí bưng bưng quét lên trên người của Tư Không Hạnh.

Dù là dịch dung, cách một tấm mặt nạ mỏng manh, người bên ngoài vẫn có thể nhìn ra mặt mày Tư Không Hạnh đang đỏ ửng. Tư Không xấu hổ liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã, ngừng trong chốc lát, cuối cùng giải thích với Tư Đồ Tuyết: “Ta vốn tưởng rằng người tra xuất xứ của rượu Trầm Đường, chỉ cần tìm hiểu xem có bao nhiêu người tham gia vào, dù sao quan trọng hơn cả cũng là việc giao dịch mua bán lúa mì Thanh Khoa Bắc - Nam. Cho nên cũng không ngờ người lại đi tìm hiểu nguồn gốc, xuất xứ của Tiểu Đường cô nương và Nguyễn Phụng...”

Tư Đồ Tuyết lại “Hừ” một tiếng: “Xuất xứ của rượu Trầm Đường, ngoại trừ nguyên liệu làm rượu, còn phải tra ra bí phương ủ rượu là do ai cung cấp. Nếu dễ dàng như người nói vậy, ta cần gì phải ngày đêm bôn

ba?!”

Tư Không Hạnh cũng hiểu là hấn sai, nhưng hấn vốn là một người thẳng tính, có suy nghĩ gì cũng không muốn dối gạt, liền nói: “Ta thấy điệu bộ người như đã có dự định trước, nghĩ là Đại công tử đã nói với người về chuyện của tiểu Đường cô nương và Nguyễn Phượng rồi...”

Vân vĩ lang đang hứng thú dạt dào nhìn hai người bọn họ, nghe xong lời này, bèn xếp quạt lại chỉ vào Tư Không Hạnh, trách cứ: “Phu thê cãi nhau, lôi người ngoài vào làm chi?”

Hai người Tư Không Tư Đồ đã sớm bị sói chọc ghẹo riết thành quen, nên đang cãi nhau đến chỗ hăng say, bọn họ cũng không để ý tới. Tư Không Hạnh ngừng một chút, lại tiếp tục nói: “Mỗi ngày người đều ngầm điều tra các nơi, nhưng không có đến hỏi ta. Nếu người hỏi ta, ta sẽ biết gì nói nấy, không giấu làm gì.”

Tư Đồ Tuyết không khỏi giận dữ: “Tại sao người không chủ động nói với ta trước?!”

Tư Không Hạnh xưa nay tính tình như khúc gỗ, bị Tư Đồ Tuyết bức bách như vậy, không khỏi sững sốt. Hấn há mồm, qua một lát sau, đành phải nhẹ giọng nói: “Ta, sau này ta sẽ chú ý.”

“Cạch” một tiếng, cây quạt ở trong tay khép lại, Vân Trầm Nhã cười tủm tỉm nói: “Như vậy mới đúng.” Dứt lời, hấn lại liếc mắt nhìn Tư Không Hạnh một cái, hỏi: “Cãi nhau xong chưa?”

Tư Không Hạnh sững sốt, chỉ cảm thấy có miệng mà khó giải bày. Một lát sau, đáp lại một câu: “Thuộc hạ không có cãi nhau với Tư Đồ...”

Tư Đồ Tuyết thấy hấn quanh co giải thích thì càng nổi giận hơn. Nàng ráng kèm lửa giận xuống, lại nói: “Bẩm Đại công tử, mấy ngày gần đây thuộc hạ đem rượu Trầm Đường cho không ít người Nam Tuấn quốc uống thử qua, mấy người này cũng không ai biết xuất xứ rượu. Thuộc hạ nghĩ, giờ chỉ còn một kế, tiếp theo muốn biết xuất xứ rượu Trầm Đường, chỉ có thể xuống tay từ chỗ của Thư Đường.”

Vân Trầm Nhã sững sốt: “Tiểu Đường?”

Tư Đồ Tuyết gạt đầu: “Phải. Không phải thuộc hạ muốn lợi dụng Thư Đường, chỉ muốn từ miệng Thư cô nương hỏi xem có phải rượu Trầm Đường là do Nguyễn Phượng tặng cho hay không, còn Nguyễn Phượng, từ đâu mà có bí phương ủ rượu Trầm Đường.”

Vân Trầm Nhã nhướn mày: “Rồi sao nữa?”

Tư Đồ Tuyết hơi do dự, lại quay đầu liếc Tư Không Hạnh một cái.

Tư Không Hạnh ho khan hai tiếng, tiến lên mấy bước nói: “Việc này, chỉ có Đại công tử mới hỏi được.”

Vân Trầm Nhã nói: “Ta?”

Tư Đồ Tuyết nói: “Không sai. Thật ra chuyện này vốn là bổn phận thuộc hạ phải làm, nhưng kỹ năng giao tiếp của thuộc hạ chỉ tầm tạm. Mà Đại công tử vốn có quen biết với Thư Đường cô nương từ trước, ắt biết nàng ấy thích gì ghét gì. Nếu tiểu Đường cô nương chịu hỗ trợ nói ra lai lịch rượu Trầm Đường, chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức.”

Thật ra không phải Vân Trầm Nhã không hiểu chuyện này.

Hấn suy nghĩ một hồi, kẻ cả không chịu trả lời, gõ gõ cây quạt trong tay, lát sau hấn mới nói: “Thôi được, ta sẽ đi hỏi nàng.”

Nhìn thoáng qua con la, lại nhìn hai con thỏ, Vân Trầm Nhã lơ đãng cười nhẹ một tiếng tự giễu “Tiểu nha đầu ngốc này, hai năm qua mỗi ngày đều sống náo nhiệt, nuôi một đám nhãi con, còn ủ rượu làm tiểu chưởng quỹ. Thật là tiêu sái tự tại hơn rất nhiều so với ta.”

Nói xong, hấn xoay người đi ra khỏi phủ. Trong khoảnh khắc, thân ảnh của hấn có chút cô đơn, như hải tử bỗng nhiên bị vứt bỏ.

Thật ra chuyện éo le nhất, là ta mang theo từng chút một nhớ nhung tưởng niệm trở lại bên cạnh nàng, ta thấy nàng, nhưng nàng lại không nhận ra ta.

Tư Không Hạnh giật mình, đột nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện hai năm trước, nhin không được kêu lên: “Đại công tử.”

Vân Trầm Nhã xoay người lại.

Tư Không Hạnh chấp tay nói: “Khiến Đại công tử phải khó xử rồi.”

Vân Trầm Nhã chợt nở nụ cười, hần giờ quạt chỉ chỉ lên trời, nhẹ giọng nói: “Tiểu nha đầu ngốc kia, có thói quen đến sớm hơn so với giờ hẹn. Lúc này đã sắp sang giờ Mùi rồi, nàng có lẽ sẽ đi xem mắt, ta phải đi đây.”

Vân vĩ lang đoán không sai, Thư Đường có thói quen đến sớm hơn giờ hẹn, hẹn là giờ Mùi, mới giờ Ngọ hai khắc nàng đã đến chờ tại khách điểm Lâm Giang.

Lầu ba của khách điểm Lâm Giang đều là những căn phòng trang nhã. Trong phòng lại chia ra hai gian trái phải. Thư Đường và vị Lương Hữu Lương công tử kia ước hẹn gặp mặt tại căn phòng có tên là Chữ Vân các. Vân vĩ lang đứng cạnh thang lầu, thấy Lương Hữu mang theo một nhóm nha hoàn, người hầu, còn có bà mối... đồng loạt đi xem mắt, không khỏi nhủ thầm. Đợi Lương Hữu vào Chữ Vân các, Vân Trầm Nhã cho gã sai vặt một thỏi bạc to, rồi lặng lẽ đến gian phòng bên trái của Chữ Vân các nghe ngóng.

Bên trong đông người nhưng vô cùng tĩnh lặng.

Thư Đường cũng bị đám người của Lương Hữu làm cho kinh hãi, nhưng nghĩ lại, có lẽ người ta là công tử nhà giàu, nên phải khoe khoang thanh thế như vậy.

Lương Hữu diện mạo cũng không tồi, ngũ quan đoan chính, duy chỉ có cặp mắt lại quá lớn, mí mắt quá rõ. Hần chậm rãi gạt gạt lá trà sang một bên, sau một lúc lâu, mới liếc mắt nhìn lão ni cô đang ngồi ngay ngắn kế bên, nói: “Đây là bà mối họ Trương.”

Thư Đường sửng sốt, lập tức chào lão ni cô kia: “Chào bà Trương.”

Lương Hữu lại liếc mắt nhìn nàng một cái, thờ ơ nói: “Ta nghe nói cuộc đề thân này không có bà mối, như vậy thật khó coi, nên tự mình dẫn theo một người.”

Lời này vốn cũng không hề gì, nhưng giọng điệu của hắn lại khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Thư Đường nghe mà trong lòng hơi khó chịu một chút, nhưng vẫn thành thật đáp: “Là Lương công tử đã suy nghĩ chu đáo.”

Lương Hữu buông bát trà xuống, ánh mắt lưu luyến trên người Thư Đường. Giấy lát sau, hắn khoanh tay cười rộ lên: “Lương Hữu ta vốn là người thẳng thắn, hôm nay đến đây xem mắt, cũng bởi vì người dung mạo xinh đẹp, lại biết chút chuyện làm ăn buôn bán. Khoan nói nhiều sang chuyện khác, trước tiên nêu ra điều kiện đã.”

Thư Đường nói: “Lương công tử, mời người nói.”

Lương Hữu nháy mắt ra hiệu, tức khắc có một gã sai vặt cung kính trình lên một tấm bái thiếp màu đỏ. Lương Hữu cầm lấy bái thiếp ném lên bàn, vẻ mặt vô tình nói: “Trên bái thiếp là sinh lễ của ta, người có thể đếm. Ta đã phái người điều tra qua, nhiều đó đại khái có thể mua mười cái khách điểm Thư gia. Sau khi thành thân, nếu người muốn dẫn cha người theo cũng được, nhưng phải cho lão ở chỗ khác, cách chúng ta ra xa một chút.”

Thư Đường nghe vậy, bèn nói: “Nhưng mà Lương công tử, cha ta hai năm nay mắc bệnh phong thấp, đi đứng bất tiện, có thể cho ông ở chung với ta hay không, như vậy ta có thể...”

Không đợi nàng nói hết lời, Lương Hữu không kiên nhẫn cắt ngang: “Nơi người ở sẽ là căn phòng trống còn lại trong tòa sân viện lớn mà ta để dành để cưới thiếp thất, cha người làm sao mà ở lẫn vào đó được?!”

Thư Đường sửng sốt, sau một lúc lâu mới hỏi: “Thiếp thất?”

Lương Hữu nhướn mày, vẻ mặt khinh thường: “Vậy chứ người tưởng làm sao?”

“Nhưng mà...”

“Ta nói nè, Thư cô nương...” Thư Đường còn chưa nói xong, đã bị bà mối họ Trương cướp lời “Mặc dù Lương công tử cưới người làm thiếp, nhưng dù gì người cũng là một trong những vị phu nhân của hần, sau này ăn mặc tiêu xài, cũng không thiếu phần của người đâu.”

Nghe đến đó, trong lòng Thư tiểu Đường hoảng hốt. Nàng lại hít một hơi, thật cẩn thận thương lượng: “Lương công tử không thể chỉ cưới một mình ta thôi sao?”

Lời vừa nói ra, cả bàn ai nấy đều cười vang. Lương Hữu cười đến nghiêng ngả. “Cưới một mình người?!” Lương Hữu nhướn mày lên, lại cười to một tràng “Người cũng không xem lại coi thân phận mình như thế nào, rõ ràng là người bị ruồng rẫy, còn đòi trèo cao.”

43. Chương 43

Thư Đường nghe được ba chữ “bị ruồng rẫy”, nhất thời sững sốt.

Phóng mắt nhìn lại, mọi người trong phòng đều đang đánh giá nàng bằng ánh mắt khinh thường.

Lúc này, bà mối Trương lại nói: “Thư cô nương, chuyện xem mắt mấy năm trước của người, hàng xóm láng giềng phàm là người biết người, ai mà không hiểu? Sau đó người vất vả lắm mới gặp được một nhà, kết quả là vị công tử kia lại không thèm người. Tự người nói đi, hoa cho dù có đẹp cỡ nào, nhưng nếu đã bị người khác bỏ qua, ai còn thích nữa chứ? Huống chi, mẫu thân của người lại là... Aizz, nói ra thật không hay...”

“Nhưng mà, nhưng mà ta...” Thư Đường bối rối “nhưng mà” một hồi lâu, vẫn không “nhưng mà” ra được cái gì, trong đầu chỉ cảm thấy vô cùng oan khuất.

Lúc này Lương Hữu lại cười cợt, vẻ mặt khinh khỉnh: “Ta chọn người làm thiếp thất cũng đã quá may mắn cho người rồi. Nếu không, với thân phận như vậy của người, còn ai mà thèm nữa?”

Thư Đường nghe xong mấy lời này, không khỏi bức bối. Miệng nàng mếu máo, đôi chân mày nhăn lại nói: “Nếu thế thì ta cũng không cần gả.”

Nói dứt lời, Lương Hữu lại cười to hơn: “Sao, không gả? Đừng tưởng ta không biết, tình lang lúc trước của người không phải là vị quan nhân tuần mỹ có tiếng - Vân Trầm Nhã hay sao. Lời nói thật thì không dễ nghe, cho dù ta tin là trong sạch, nhưng hề ai mà dính líu tới loại người như Vân Trầm Nhã, làm gì còn chỗ nào thanh bạch được nữa chứ?”

Thư Đường nghe xong, đột nhiên đứng bật dậy. Thanh âm của nàng có chút run rẩy, lo lắng nhưng vô cùng rõ ràng: “Người nói vậy! Vân quan nhân không phải là loại người đó!”

Lương Hữu lại không thèm để ý đến nàng. Hần cúi người đẩy tờ bái thiếp sinh lễ kia ra trước mặt Thư Đường, càm lơ phát phơ nói: “Aizz, mới nói một câu không hay về Vân Trầm Nhã, người đã tức giận như vậy rồi. Nếu không phải Hồ Thông đã đánh tiếng trước với ta, hôm nay ta sẽ cảm thấy khó hiểu, tại sao tức phụ nhi của mình mà lại bênh vực chăm chăm nam nhân khác. Ngoan, ký vào đây đi, Lương gia ta sẽ bỏ qua chuyện cũ của người.”

Thư Đường ngẩn người, vì phần nộ, gương mặt và cả hai tay hai chân đều run rẩy cả lên. Nàng cầm tờ bái thiếp liệt kê sinh lễ trên bàn lên, hung hăng xé làm hai, giọng nghẹn ngào nói: “Ta không gả cho người, sinh lễ của người một chút ta cũng không thèm...”

Không ngờ lúc này, Lương Hữu đột nhiên lạnh giọng nói: “Không gả? Nếu ta đã đồng ý đến xem mắt, bộ người tưởng người nói không gả là xong sao?” Nói xong, hần lại cười mỉa mai “Huống chi, dung mạo xinh đẹp như vậy, ta cũng không thể để người khác chiếm tiện nghi a.”

Nói xong, Lương Hữu nháy mắt ra hiệu, bọn chân tay đứng hai bên lập tức lấp kín cửa chính lại.

Thư Đường thấy cửa bị chắn, trong lòng quỳnh lên, bèn giật tấm khăn trải bàn một cái, thừa dịp rối loạn chạy sang căn phòng bên trái. Ai ngờ nàng còn chưa chạy ra, cửa phòng bên tay trái đã “ầm” một tiếng vang lên. Một thân ảnh màu trắng nhoáng lên, Thư Đường liền rơi vào trong một vòng tay ấm áp.

Chỉ Vân các đột nhiên dư ra một người, mọi người có mặt đang sửng sốt. Thư Đường cũng ngẩn ngơ, không nhận được hỏi: “Vân công tử... Sao người lại ở đây?”

Vân Trầm Nhã không trả lời. Dưới mái tóc mềm mượt rũ trên trán là một đôi mắt âm u thâm trầm. Hắn đỡ lấy Thư Đường trong lòng, nắm tay nàng, thấp giọng nói: “Đi thôi, ta dẫn người đi.”

Mãi đến khi bị hắn nắm tay, Thư Đường mới phát hiện ra là hắn đang run nhẹ nhẹ, như là...có gắng kèm chế cái gì đó.

Có lẽ là bị vẻ mặt sắc lạnh của Vân Trầm Nhã dọa, mấy gã sai vặt chắn ở cửa không khỏi tản ra, chừa một lối đi. Hai người vừa mới đi đến trước cửa, Thư Đường lại bị một người nào đó từ phía sau bắt được cổ tay, hung hăng túm lấy. Bước chân lão đảo, Thư Đường suýt nữa té ngã xuống đất. Đầu kia, Lương Hữu cũng không chịu buông tay. Hắn khinh khỉnh nhìn Vân Trầm Nhã, trêu chọc: “Đây không phải là Vân công tử của Đường Tử hiên hay sao? Thế nào, chẳng lẽ Vân công tử cũng dây dưa lén lút với vị cô nương bị ruồng rẫy này à?”

Vân Trầm Nhã giật mình, ánh mắt dừng trên người Thư Đường, chỉ thấy nàng cúi đầu, thần sắc ủy khuất.

Dù sao Lương Hữu cũng là người làm ăn, biết được thủ đoạn buôn bán của người được gọi là “Vân Diệp” Vân đại thiếu gia trước mặt, bèn nhượng bộ nói: “Đường Tử hiên cũng mới khai trương, cửa hiệu trà bọn ta cũng không muốn gây thù chuốc oán với các người. Thư Đường này, nhìn đẹp vậy chứ thật ra là người bị ruồng rẫy. Hôm nay Lương Hữu ta đã không chê không giận mà muốn cưới nàng, vậy thỉnh Vân công tử nể mặt, để người lại đi.”

Thật ra trong đầu Thư Đường hy vọng Vân Trầm Nhã có thể dẫn nàng đi. Nhưng xưa nay nàng không muốn gây phiền toái cho ai, nghe vậy, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Vân Trầm Nhã, há mồm, nhưng lại không thể nói nên lời.

Mắt nàng hàm lệ y hệt như lúc ở Tử Vi đường hai năm về trước, mà khi đó nàng chịu ủy khuất là vì Phương Diệp Phi âm mưu bày kế hãm hại, còn nay nàng chịu uất ức, lại hoàn toàn bởi vì hắn.

Trong lòng đau đớn, Vân Trầm Nhã há mồm, lời nói đến bên miệng, lại không biết phải nói từ đâu. Giây lát sau, hắn gơ tay vén những sợi tóc rối bên tai Thư Đường, gượng cười: “Đừng sợ, ta dẫn người đi.”

Lệ trong mắt Thư Đường càng nhiều, nàng trầm mặc trong giây lát, nặng nề gật gật đầu.

Gương mặt lệ doanh trông của nàng khiến cổ họng Vân Trầm Nhã đắng chát. Ngay sau đó, hắn nhẹ nhàng gơ tay lên bịt hai mắt của Thư Đường lại.

Cây quạt nhanh chóng xoay tròn trong không trung, nan quạt sắc bén loang loáng lạnh lẽo như tuyết, nhanh như sấm giập. Tiếng kêu thảm thiết của Lương Hữu vang lên, máu tươi bắn ra tung tóe. Thư Đường chỉ cảm thấy bàn tay đang túm cổ tay của mình đột nhiên buông ra, trong phòng có người ngã xuống đất, ai nấy la ó kinh hãi um trời.

Vân Trầm Nhã đánh gãy gân tay của Lương Hữu, phé đi một bàn tay của hắn.

Sau đó, hắn cũng chẳng thèm liếc mắt lại một cái, nắm tay Thư Đường đi thẳng.

Nơi đầu đường ánh mặt trời vẫn sáng lạn như trước. Thư Đường ra khỏi Lâm Giang lâu, bèn vuốt tay Vân Trầm Nhã ra. Nàng ngượng ngùng nói với hắn: “Vân công tử đã có thể tử, nếu bị người ta nhìn thấy sẽ không hay.”

Trên đường đi vốn không có gió, người đến người đi, ồn ào âm ỉ lại oi bức. Vân Trầm Nhã cúi đầu nhìn bàn tay đột nhiên tách ra, có chút hoảng hốt. Không bao lâu sau, hắn gật gật đầu, nói với nàng: “Ta dẫn người đi lấy xe lừa.”

Cửa hiệu Đường Tử hiên cách đó không xa, Vân Trầm Nhã vòng qua cửa hiệu, đến bên con hẻm nhỏ. Đến lúc này, Thư Đường dĩ nhiên đã lấy lại tinh thần, thấy điệu bộ Vân Trầm Nhã đi phía trước không nói một

lời, nhin không được nói: “Vân công tử, người đừng lo lắng, ta không sao đâu.”

Vân Trầm Nhã cứng đờ, một hồi sau vẫn không trả lời. Ánh mặt trời hắt bóng hắt xuống, kéo dài trên vách tường. Giây lát sau, hần thấp giọng hỏi: “Tiểu Đường, người...vẫn bị người ta nói như thế sao?”

Thư Đường ngẩn người, không rõ ý hần muốn nói gì.

Vân Trầm Nhã xoay người lại, hỏi: “Bọn chúng vẫn nói người là người bị ruồng rẫy?”

Thư Đường nghe thế, không khỏi cười rộ lên. Nàng nói: “Vân công tử, chuyện này cũng chẳng có gì đáng ngại cả. Thật ra hai năm trước, bọn họ nói còn gay gắt hơn, sau đó nhờ Nguyễn Phượng ca giúp, cả năm nay cũng không thấy ai nói gì nữa.”

Vân Trầm Nhã nhìn nàng, khẽ cong môi, nhưng trong mắt không hề có chút ý cười. “Vây người... vừa rồi tại sao bộ dáng lại như có rất nhiều oan khuất?”

Thư Đường khẽ giật mình, gục đầu xuống. “Vì, vì bọn họ nói xấu Vân quan nhân.” Nàng trầm mặc trong chốc lát, lại ngập ngừng nói tiếp “Bọn họ nói xấu Vân quan nhân làm ta rất tức giận.”

Trên vách tường đá trong con hẻm nhỏ, bóng thân ảnh thon dài của hần khẽ run lên. Vân Trầm Nhã gục đầu xuống, mái tóc rũ xuống che khuất đi đôi mắt của hần. Hần cúi đầu cười một tiếng, bàn tay nắm chặt lại thành quyền “Vân quan nhân kia... thật sự có tài đức gì mà...”

Vân Trầm Nhã, người rốt cuộc có tài đức gì a...

Thật ra, hai năm qua, cũng có người đã từng hỏi nàng như vậy. Nguyễn Phượng hỏi qua, Thư Tam Dịch cũng đã hỏi qua. Ngay cả bản thân Thư Đường cũng không có câu trả lời. Mà thật ra, đã lâu lắm rồi nàng chưa từng nhắc đến tên hần, nhưng vị Vân công tử trước mắt này, đôi khi rất giống Vân quan nhân của nàng, điệu bộ phe phẩy quạt, cách nói chuyện, và... và cả cái cách vừa rồi hần liếc nhìn muốn dẫn nàng đi, cũng giống như một ngày đầu thu hai năm về trước, hần nói muốn cưới nàng, dẫn nàng rời khỏi Tử Vi đường, trong bao lời trách cứ và chất vấn xung quanh, hần lựa chọn tin tưởng nàng.

Thư Đường nghĩ đến đây, không khỏi cúi đầu càng thấp, ngập ngừng một hồi trả lời không đúng không sai: “Bởi vì... bởi vì Vân quan nhân đối với ta rất tốt...”

Vân Trầm Nhã ngẩng đầu mạnh lên, lẳng lặng nhìn nàng.

Vẫn là tiểu nha đầu ngốc kia a, hần nghĩ. Tuy hai năm trôi qua, nàng đẹp hơn rất nhiều, giỏi giang hơn rất nhiều, nhưng tính tình vẫn thật thà như cũ, thật thà đến mức có chút cố chấp. Vì thế trong chớp mắt này, hần hiểu được tình cảm của chính bản thân mình, hiểu được tại sao hần lại thích nàng như vậy.

Đại khái là trong triều đình họ Vân gian trá xảo quyệt đã quen, trong chốn thâm cung tịch liêu quanh quệ lại thâm sâu khó lường này, hơn hai mươi năm kiếp làm người hần không ngừng phải bày mưu tính kế, chỉ có một tiểu nha đầu ngốc như thế, đơn thuần cứng cỏi như thế, nhìn như thế lúc nào cũng co quắp lại, thậm chí tư tưởng có chút ngây ngô, nhưng nàng không giả bộ che giấu đi suy nghĩ và hành động của mình, là thứ hần vẫn hằng mong muốn mà không làm được.

Cổ họng Vân Trầm Nhã nghẹn ngào, sau đó hần nói trong vô thức: “Ta, ta vẫn nỗ lực cố gắng gánh vác trách nhiệm. Nhưng kết quả là, ta đã thực sự có lỗi với một người, tuy không phải cố ý. Ta thật sự... rất nhớ nàng ...”

Mái hiên phía Nam, bốn góc cong vút, dưới chân đều chạm trở hình chim hoa cá thú. Ánh mặt trời xuyên qua, hắt bóng hình chạm trở xuống vách tường đá, mơ hồ như những bông hoa mùa xuân đang kiệt lực nở rộ. Gió lùa qua, bóng hoa mơ hồ lay động.

Thư Đường cũng có chút hoảng hốt, ngẩn người, không rõ hần đang nói cái gì. Một lát sau, nàng làm như đã hiểu ra, cười rộ lên nói: “Thì ra Vân công tử cũng có người để nhớ.”

Vân Trầm Nhã giật mình nhìn nàng. Không biết tại sao, hai má hần hơi đỏ lên, lại nói: “Ừ, có một người.”

Thư Đường lại hỏi: “Đúng rồi, hôm nay tại sao Vân công tử lại đến Chữ Vân các?”

Vân Trầm Nhã sững sốt, ngay cả viện cỏ cũng rụng về không làm nổi: “Ta... không quen chăm sóc cỏ, muốn đến khách điểm Lâm Giang tìm người, vừa đến đó đã thấy Lương Hữu dẫn theo một đám người lên lầu. Ta không yên tâm mấy, nên lên lầu lên xem thử, vì thế mới gặp người.”

Thư Đường kéo xe lừa từ trong Vân phủ đi ra, nâng tay lên che mi mắt lại, nàng nhìn nhìn lên trời, vẻ mặt không khỏi uể oải đi.

Đã trễ, không lâu hoàng hôn sẽ buông xuống, sợ là không thể dắt cỏ đi kiếm cỏ bờ sông được rồi.

Vân Trầm Nhã đưa Thư Đường tới cửa, nhìn chiếc xe lừa của nàng chạy còn chưa được vài bước, phía trước đã có tiếng xe ngựa lộc cộc, rầm rộ ồ ạt kéo đến.

44. Chương 44

Người đến là Lương Hữu, cổ tay trái của hắn bị bó bột, dẫn theo mấy chục gia đình bao vây toàn bộ Vân phủ. Theo sau bọn chúng là một chiếc xe ngựa quý phái, một người nhảy từ trên xe xuống, đó chính là Hồ Thông.

Cách biệt đã hai năm, vật đổi sao dời, Hồ Thông khi xưa đầu bằng ngày nay. Năm đó Nam Tuấn vương phế bỏ thế lực của Tam đại gia tộc, tuy Phương gia thất thế, nhưng gia nghiệp vẫn còn lại khá lớn. Vì cha của Hồ Thông có quan hệ họ hàng với Phương gia, gần quan thì được ban lộc, hắn mượn tiền tài của cải của Phương gia bỏ đờ bên trên, hồi lộ xin được một chức quan tam phẩm nhân rồi. Cho nên Hồ Thông làm ác bá từ nhỏ, nay trở thành Đại thiếu gia.

Hồ thiếu gia miệng ngậm một cây nhân sâm, lắc lư đi qua đi lại. Đến trước mặt Thư Đường, hắn liếc mắt đánh giá nàng và Vân Trầm Nhã từ trên xuống dưới một hồi rồi “Xi” một tiếng cười rộ lên: “Ta tưởng là ai ghê gớm lắm? Hóa ra lại là khuê nữ của Thư gia – Thư tiểu Đường đã đính hôn với cái tên họ Vân hai năm trước? Sao vậy, không chịu nổi cô đơn, lại tìm một tên lớn gan lớn mật nào đó ra mặt giùm người nữa hả?”

Thư Đường biết rõ bản tính của Hồ Thông, nói chuyện đạo lý với hắn cũng như đàn gảy tai trâu. Thư tiểu Đường cũng không thêm quan tâm đến hắn, ngược lại, ánh mắt của nàng lại rơi xuống cổ tay trái của Lương Hữu. Trên mảnh vải bó trắng lấm lem vết máu, nhưng Thư Đường chẳng thấy thương hại hắn một chút xíu nào. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Lương Hữu, hỏi: “Vây giờ người muốn sao?”

Thật ra Lương Hữu là một tên hống hách ngang ngược, thuộc loại ăn no rừng mỗ, cơm đến thì há mồm, đừng nói phế đi tay trái của hắn, cho dù phế hết hai tay cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của hắn cả. Nhưng hắn lại thuộc loại tiểu nhân giảo nhất là sinh sự.

Lương Hữu liếc mắt một cái dò xét Vân Trầm Nhã, cười lạnh một tiếng, nói: “Cũng không có gì nhiều, chỉ cần phế đi đôi tay của hắn, Lương gia ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Thư Đường vừa nghe xong liền nổi nóng, còn chưa kịp trả lời thì Vân vĩ lang bên cạnh đã cười một tiếng, mở quạt ra phe phẩy, nói: “Muốn phế thì người đến đây mà phế a.”

Vừa nói dứt lời, Lương Hữu liền nháy mắt ra ám hiệu với bọn gia đình xung quanh. Hơn mười người xông lên, nhưng vì mới vừa rồi bọn chúng đã được chứng kiến qua bản lĩnh của Vân Trầm Nhã, trong lúc nhất thời đều không dám động dậy gì. Lúc này, đám Tư Không Hạnh cũng nghe được động tĩnh, vừa ra khỏi phủ đã nhìn thấy tình cảnh này, tất nhiên là hiểu được nguyên nhân trong đó.

Lương Hồ hai tên nghĩ bọn chúng người đông thế mạnh, dù đối phương thêm mấy người nữa cũng không thể so bằng, Hồ Thông bèn quát lớn nói: “Còn thất thần ra đó làm gì ?!”

Không đợi đối phương ra tay, Tư Không Hạnh đã nhanh tay lẹ mắt tiến lên đón đỡ, giao đấu với hơn mười tên gia đình của đối phương.

Thật ra, với bản lĩnh của Tư Không Hạng, cho dù đối phó với mấy chục, thậm chí mấy trăm tên gia đình công phu mèo quào như thế này cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì. Nhưng vì hắn đang dịch dung, không tiện bại lộ thân phận, nên chỉ đành xuất ra chưa đến ba phần bản lĩnh, vây khốn đám gia đình kia.

Xe lừa đậu bên đường, chuồng thỏ đặt trên xe, hai con la không màng thế sự, mặc kệ cảnh tượng rối loạn trước mắt, chỉ chăm chú tự tìm cỏ xanh dưới phiến đá mà ăn. Thư Đường đứng bên cạnh con la, mặt mày khấn trương lo lắng, nàng thấy Tư Không Hạng đang giao đấu, không khỏi áy náy nói với Vân Trầm Nhã: “Vân công tử, thật xin lỗi, hại người bị cuốn vào chuyện này.”

Vân vĩ lang chợt nhìn nàng rồi cười. Hắn vẫy tay ra hiệu cho Bạch Quý, trong giây lát Bạch lão tiên sinh đã vui vẻ chạy đến.

Vân Trầm Nhã nói: “Xem chừng tiểu Đường cô nương.”

Nói xong, hắn liền xoay người lại, liếc mắt nhìn Lương Hữu, Hồ Thông, tựa tiểu phi tiểu nói: “Không phải muốn phết tay ta sao? Còn chưa lên?”

Ngoài bọn gia đình đang giao đấu với Tư Không Hạng, bên này còn lại không đầy hai mươi tên gia đình, bọn chúng nghe xong đều trở mắt nhìn nhau.

Đột nhiên một tiếng leng keng vang lên, ánh kim loại sắc bén lấp lánh chói lòa. Cây quạt trong tay Vân Trầm Nhã tùy ý xoay tròn, mười hai nan quạt đột nhiên lộ ra mười hai lưỡi dao sắc bén dài chừng một tấc. Vân vĩ lang cầm cây quạt, vẻ mặt ung dung tiến lên phía trước từng bước, bọn gia đình xung quanh lui thẳng về phía sau.

Hồ Thông là một tên lớn mật, hắn thấy tình cảnh này, trong lòng biết nếu không trí trá sẽ bị thất bại thảm thiết. Hắn linh cơ chợt động, hai mắt nhìn về hướng Thư Đường, tức thì nghĩ ra một kế.

Giây lát sau chỉ nghe Hồ Thông lạnh lùng nói: “Phí bạc nuôi dưỡng các người hay sao? ! Bao vây hắn lại cho ta!”

Bọn gia đình xung quanh nghe thấy, hung hăng cầm súng xông lên tấn công Vân Trầm Nhã. Đồng thời ngay lúc đó, Hồ Thông lại rút ra một thanh trủy thủ từ bên hông, hướng Thư Đường và Bạch Quý đâm tới.

Hồ Thông có bao nhiêu bản lĩnh, Vân Trầm Nhã rõ như lòng bàn tay. Cho dù trong tay hắn có binh khí, hắn cũng đánh không lại ba chiêu của Bạch Quý. Hướng chi, còn có Tư Đồ Tuyết đang đứng cách đó không xa. Tuy lúc này Tư Đồ Tuyết vì che giấu thân phận nên không thể ra tay, nhưng nếu bức nàng, loại bỏ Hồ Thông chỉ là việc trong nháy mắt.

Không ngờ, Bạch Quý vừa dắt Thư Đường rời khỏi nơi đó thật xa, Hồ Thông đột nhiên chuyển bước, vọt người đến chuồng thỏ trên xe lừa. Lúc này Bạch Quý lại không rảnh bận tâm đến chiếc xe lừa. Tim Thư Đường đột nhiên đập thình thịch, nàng kinh hãi trừng lớn mắt, còn chưa kịp quát to ra tiếng, đã thấy bóng áo màu xanh thấp thoáng vụt qua dưới ánh mặt trời mùa xuân. Một tiếng hô vang lên, ngay sau đó, máu tươi văng ra tung tóe khắp nơi.

Mặc dù Vân Trầm Nhã nhanh hơn một bước bảo vệ được chuồng thỏ, nhưng hắn lại không kịp gạt lưỡi trủy thủ của Hồ Thông. Tay trái hắn ôm lấy chuồng thỏ, đồng thời cánh tay phải hắn bị đâm một lỗ. Vân Trầm Nhã nhíu mày lại, cây quạt trong tay xoay tròn, mạnh mẽ chém một nhát trước ngực Hồ Thông.

Hồ Thông trúng đòn, kêu to một tiếng ngã xuống đất nằm bẹp dí. Còn Tư Không Hạng và Tư Đồ Tuyết chưa xem rõ tình trạng, chỉ biết là Vân Trầm Nhã bị trọng thương. Dưới tình thế cấp bách, hai người bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết hết bọn gia đình đang bao vây chung quanh, một người phi thân đến trước mặt Vân Trầm Nhã, bóng đao loang loáng vung lên, ngay tức khắc đánh bại những tên gia đình có liên quan.

Nhưng bọn họ không nhìn thấy, có một người đang đứng cách đó không xa quan sát, chứng kiến cảnh tượng như vậy, người đó vô cùng sửng sốt.

Nguyễn Phượng vừa biết được chuyện Lương Hữu, bèn lập tức đến tìm Thư Đường. Nhưng hắn vừa đến ngã tư đã chứng kiến được võ nghệ phi phàm của bọn người Vân Trầm Nhã. Không kể Vân vĩ lang, chỉ riêng võ công của Tư Không và Tư Đồ cũng đã đủ hơn họ vệ cấm cung Nam Tuấn quốc.

Nguyễn Phượng giật mình, lại liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã, trong lòng lập tức phát sinh nghi ngờ.

Hồ Thông ráng bò dậy, thấy bọn thuộc hạ quanh mình đều té ngã chổng vó trên mặt đất, nhất thời mặt mày kinh hoàng. Giấy lát sau, hắn còn đang tính kêu người đỡ dậy, đột nhiên thấy cần cổ chợt lạnh buốt, tê rần.

Vân vĩ lang kè quạt vào cổ hắn, lưỡi dao nơi nan quạt cứa một đường khá sâu, một chất lỏng âm âm chảy xuống, trong lòng Hồ Thông hoảng sợ, đang muốn há miệng mắng chửi, không ngờ Vân Trầm Nhã lại nói: “Người thử kêu lên một tiếng xem, chỉ cần động dậy một chút, ta sẽ không chỉ cắt một lớp da trên cổ người như thế này đâu.”

Hồ Thông bị hấn dọa, đành ngậm miệng lại mà không dám nói năng gì. Lương Hữu đột nhiên kéo kéo ống tay áo của hắn. Chỉ nghe một tràng tiếng vó ngựa, ngẩng đầu lên, thấy trước mắt đã là tiểu vương gia Nguyễn Phương đang lộ vẻ tức giận.

Nguyễn Phương xuống ngựa, vốn muốn trách mắng đám người Hồ Thông vài câu, nhưng hiện tại bọn chúng đang hỗn loạn bừa bộn. Lại nghĩ, lúc này chuyện của Thư Đường quan trọng hơn, sau này vẫn còn nhiều thời gian để giáo huấn bọn Hồ Thông Lương Hữu. Thế cho nên Nguyễn Phương không thêm nhiều lời, chỉ lạnh giọng bảo bọn chúng rút lui.

Đội đám người Hồ Thông biến mất, Vân Trầm Nhã mới hạ thấp chiếc chuồng thỏ trong tay, đang muốn đặt lại trên tay Thư Đường, không ngờ Nguyễn Phương đã bước lại, phủ phúi vài sợi tóc rối của Thư Đường, dịu dàng hỏi: “Không sao chứ?”

Thư Đường mím môi, vùi đầu suy nghĩ một hồi rồi lắc lắc đầu. Nàng đang muốn nói gì đó, không ngờ Nguyễn Phương lại nâng tay lên vỗ ba cái. Một chiếc xe ngựa từ ngõ hẻm gần đó chạy đến, Nguyễn Phương nói: “Chuyện hôm nay, ta nhất định sẽ bắt bọn Hồ Thông cho muội một lời giải thích thỏa đáng. Giờ trời đã tối rồi, để ta đưa muội về nhà. Còn xe lừa của muội, ta sẽ cho bọn thủ hạ đưa về khách điểm Thư gia.”

Lại trầm ngâm một hồi, bỗng Nguyễn Phương nói tiếp: “A Đường, xảy ra chuyện như vậy, chi bằng muội và Thư bá bá đến phủ của ta ở tạm mấy ngày nhé?”

Thư Đường ngẩn người, lắc đầu nói: “Không thể được, Nguyễn Phương ca, hôm nay, hôm nay Vân công tử đã giúp ta giáo huấn bọn họ, sau này bọn họ nhất định sẽ không dám trêu chọc ta nữa.”

Nguyễn Phương nghe vậy, làm như sực nhớ ra chuyện gì đó, kinh ngạc quay đầu lại liếc nhìn Vân Trầm Nhã.

Lúc này Vân vĩ lang cũng đang trở mắt đứng sững với chiếc chuồng thỏ trong tay, thấy Thư Đường nhìn mình, không khỏi khẽ giật mình.

Nguyễn Phương nói: “Chuyện hôm nay, đa tạ Vân công tử đã ra tay tương trợ.”

“Gặp chuyện bất bình thôi.” Vân Trầm Nhã nói. Trầm mặc trong chốc lát, hắn nói tiếp “Nhưng đám Lương Hữu Hồ Thông là bọn vô lại nơi phố phường, nếu tiểu vương gia lo lắng an nguy cho tiểu Đường cô nương như vậy, chi bằng sắp xếp vài người đến ngầm bảo vệ khách điểm Thư gia.”

Nói xong, hắn cũng không nói thêm câu nào, chỉ đặt chuồng thỏ lên xe ngựa của Nguyễn Phương, lại dắt xe lừa ra giao cho bọn thủ hạ của Nguyễn Phương.

Vết thương nơi cánh tay không sâu lắm, chỉ lát sau đã ngưng chảy máu. Nhưng trên vạt áo màu xanh của hắn vẫn lem luốc vết máu, Thư Đường nhìn mà cổ họng nghẹn lại, hô lên: “Vân công tử...”

Vân Trầm Nhã nở nụ cười nhẹ, hắn nói: “Ngày sau có đi xem mắt cũng nên tự đề phòng một chút.”

Rõ ràng dung mạo không phải là tuần nhã xuất chúng gì lắm, nhưng khi cười lộ lên, lại giống như tiên nhân hạ phàm, tương tự như Vân quan nhân khi trước.

Thư Đường vội vàng trả lời: “Ừ, ừ...”

Vân Trầm Nhã lại cười, đôi mắt nhìn theo nàng bước lên xe ngựa.

Lúc này lại là hoàng hôn. Hắn thật không đếm xuể bọn họ đã gặp nhau và ly biệt trong bao nhiêu buổi hoàng hôn như thế này, khi rạng mây đỏ ối bằng lăng trôi trên không trung, khi bầu trời nhuộm đỏ rực thứ ánh sáng như phát hào quang kia, khi đáy lòng tha thiết muốn cất lực bảo vệ người trong lòng được an toàn lúc nàng đang gặp nguy hiểm.

Tiếng vó ngựa cất lên, Thư Đường lắc lư ngồi trên xe ngựa, đột nhiên nhớ lại năm đó khi Vân Trầm Nhã tặng hai con thỏ đã vỗ béo cho nàng. Hẳn xưa nay tính tình tùy tiện như thế, thì ra cũng có lúc nói không nên lời, vừa ngồi một bên xem nàng chơi đùa với thỏ, khóe môi vừa nở nụ cười tươi rói.

Vẻ mặt ấy của hắn, suốt cả đời nàng cũng không thể quên được.

Mà hôm nay, dường như...dường như nàng nhìn thấy vẻ mặt ấy...trên gương mặt của Vân Diệp.

Trong lòng Thư Đường chùng xuống, đột nhiên hô to “Ngừng...” nàng nhảy xuống xe ngựa, vội vã ôm chuồng thỏ chạy đến trước mặt Vân Trầm Nhã.

Vân vĩ lang giật mình ngăn người nhìn nàng.

Thư Đường ngẩng đầu, thỏ hồng học hỏi: “Vân công tử, người có thích thỏ không?”

Vân Trầm Nhã trả lời: “Cũng thích.”

Thư Đường lại vội vàng nói: “Vây, vậy còn chó thì sao? Nhà ta có hai con chó ngao, bọn chúng tên là Măng Tây Cải Trắng. Chủ nhân thật sự của Măng Tây Cải Trắng đã rời khỏi nơi này lâu rồi, tuy bọn chúng lớn nhanh như thổi, nhưng vẫn rất nhớ hắn.”

Vân Trầm Nhã trong lòng trống vắng, ngón tay giật giật, cây quạt trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Thư Đường lại thật cẩn thận hỏi: “Vân công tử, bữa nào người rảnh rỗi, đến thăm bọn chúng được không?”

Yết hầu Vân Trầm Nhã giật giật, một lát sau, tươi cười tùy tiện nói: “Được.”

Thư Đường ngẩn ngơ.

Vân Trầm Nhã nói: “Nhưng Vân mỗ không có kinh nghiệm nuôi chó ngao, đến lúc đó mong tiểu Đường cô nương chỉ giáo thêm cho.”

Thư Đường nhìn hắn một cách khó tin nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, một lát sau lại hỏi: “Vân công tử... sau này ta gọi người là Vân quan nhân được không?”

Bàn tay trái giấu sau lưng của hắn siết chặt đến mức các ngón tay trắng bệch, nhưng bàn tay phải vẫn ung dung phe phẩy như bình thường, nét mặt tươi cười hiền hoà.

Hắn vẫn như thế, không để người khác nhìn thấy trách nhiệm gánh vác trên vai hắn, cũng không muốn hứa hẹn vu vơ nếu không rõ mình có thể đảm nhận nổi hay không.

“Chỉ là xưng hô mà thôi, tùy ý tiểu Đường cô nương.” Vân Trầm Nhã nói, “Nhưng Vân mỗ nhớ rõ, trong lòng Thư cô nương đã có một vị Vân quan nhân, cần gì... miễn cưỡng cố chấp như thế.”

Lời nói nhẹ nhàng nhưng đủ để đánh lừa một người đơn thuần như nàng.

Thư Đường ngẩng đầu ngây ngốc nhìn Vân Trầm Nhã. Qua một lát sau, nàng gật gật đầu thật mạnh, thành thật nói: “Xin lỗi Vân công tử, là ta... là ta đã nhận lầm người.”

45. Chương 45

Thư Đường ngồi trên xe ngựa, cúi đầu ngăn người nhìn đóa hải đường được thêu khéo léo trên váy. Hai con thỏ dường như bất an, chạy lại gần, cách song sắt liếm tay nàng. Thư Đường hơi sững sốt, quay đầu nhìn về phía hai con thỏ xám tro béo nung núc, không khỏi nở nụ cười. Nàng thò tay vào chuồng, vỗ vỗ lên đầu chúng nó.

Người thật thà rất dễ bị người khác nhìn ra tâm sự.

Nguyễn Phụng nhìn cảnh tượng trước mắt, hiểu được trong lòng nàng có tâm sự, hơn nữa hắn cũng hiểu được tâm sự đó là gì.

“Đang nghĩ về Vân Trầm Nhã?” Nguyễn Phượng hỏi.

Động tác Thư Đường ngừng lại, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Nguyễn Phượng, cắn môi dưới, im lặng không nói gì.

Một hồi sau, Nguyễn Phượng lại nói: “A Đường, muội nghĩ sao về Vân Diệp Vân công tử kia?”

Thư Đường nghe vậy, không khỏi ngẩn người ra nói: “Ý của Nguyễn Phượng ca là gì?”

Cho dù trên đời này có thuật dịch dung hết sức tuyệt diệu, nhưng thân phận thật của một người không phải do diện mạo của hắn quyết định. Những thói quen nhỏ từ xưa đến nay, những biểu hiện khi lơ đãng lộ ra tình cảm với những người có quan hệ thân thuộc với hắn. Cho dù Vân Trầm Nhã lòng dạ thâm sâu cỡ nào, hắn có thể dịch dung thay đổi diện mạo, thay đổi tính tình, nhưng không có cách nào che giấu đi phong thái và khí độ của hắn, và cũng không thể trốn tránh những tình cảm được chôn giấu sâu tận trong lòng của bản thân hắn.

Nguyễn Phượng nhớ lại bản lĩnh kinh thế hãi tục của Tư Không Hạng và Tư Đồ Tuyết mới vừa rồi, nhớ lại ánh mắt Vân Trầm Nhã nhìn Thư Đường mới vừa rồi, khóe môi luôn mỉm cười, đuôi mắt như có chút bi thương, bỗng dưng hiểu được vì sao một người ngây ngốc như Thư Đường lại ôm chuồng thỏ nhảy xuống xe, liên tiếp truy vấn xem hắn có phải là người năm xưa hay không.

Thì ra Anh Cảnh Hiên vốn luôn cẩn thận như vậy, lại cũng có lúc yếu lòng lộ ra sơ hở.

Nguyễn Phượng khẽ nhếch môi lên nói: “Tiểu Đường, muội có cảm thấy Vân Diệp này hơi giống một người hay không?”

Nghe xong, Thư Đường liền hiểu ý Nguyễn Phượng đang muốn nói gì. Nàng hỏi: “Nguyễn Phượng ca, có phải ca hoài nghi Vân công tử là Vân quan nhân hay không?”

Nguyễn Phượng nhìn nàng mà không nói gì.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, Thư Đường lắc đầu, thành thành thật thật nói: “Không phải. Lúc trước ta cũng nghĩ hắn chính là Vân quan nhân, nhưng sau đó ta hỏi lại hắn, ngay cả Mãng Tây Cải Trắng hắn cũng không biết.” Nói xong ngừng lại một lát, nàng rũ mắt xuống, thanh âm càng ngày càng nhỏ lại, như có chút khổ sở “Nếu quả thật là Vân quan nhân trở lại, tại sao hắn lại không chịu nhận ta? Tình cảm bọn ta trước đây tốt như thế.”

Khi Nguyễn Phượng trở lại vương phủ, bóng tối đã bao phủ khắp nơi.

Lục Vương phủ mô phỏng theo vườn ngự uyển của Hoàng gia Anh Triều quốc nhưng điểm xuyết chút phong tình của phương Nam. Xuyên qua những dòng nước uốn khúc, hoa cỏ xanh biếc là căn nhà thủy tạ mới được xây.

Trong nhà thủy tạ, có một người mặc một bộ y phục màu trắng đang ngồi đánh đàn. Nguyễn Phượng đứng xa xa nghe một hồi, đến gần chấp tay thưa: “Phụ vương.”

Người áo trắng chính là Lục Vương gia Đỗ Lương. Mặc dù thân phận của Đỗ Lương cao quý, nhưng hai năm nay cách ly triều chính, an phận thủ thường. Thật ra từ trước đến nay các đời Vương gia đều như thế, nếu không cam chịu cúi đầu vui thú điền viên, tất sẽ nổi sóng to gió dữ.

Hai năm trước sau khi Đỗ Lương hỗ trợ Nam Tuấn vương diệt trừ Tam đại gia tộc, đã có xu hướng công cao chấn chủ, nếu lại lập công nữa, sẽ giống như tự dẫn lửa thiêu thân. Nên hai năm nay, lão cáo bệnh nằm nhà, không tham gia chính sự.

Tiếng đàn trong nhà thủy tạ ngừng lại. Đỗ Lương tùy ý phát nhẹ lên đàn, nói với Nguyễn Phượng: “Đã lâu không đánh đàn, giờ có chút không quen tay.”

Nguyễn Phượng nhìn thoáng qua cây thất huyền cầm, nói: “Phụ vương đang nhớ đến mẫu thân?”

Đỗ Lương hít vào một hơi: “Hôm nay đến thăm nhưng không được gặp nàng, chỉ thấy gốc hải đường ngoài viện đang đứng lúc nở hoa.”

Nguyễn Phượng thấy mặt Đỗ Lương lộ sắc thái suy sụp, nửa ngồi nửa quỳ bên trường án, châm một tách trà cho lão: “Hoa Hải Đường là loài hoa Thủy Tinh di yêu thích nhất. Sau khi Thủy Tinh di qua đời, mẫu thân trồng Hải Đường để tưởng niệm mối tình tỷ muội ngày xưa với người.”

Đỗ Lương nhấp vài ngụm trà, lại buông tách trà lên bàn. Hắn vỗ vỗ tay gọi nha hoàn mang rượu đến.

Rượu được đem ra nhưng Đỗ Lương cũng không uống. Dường như sức nhớ tới chuyện gì đó, lão đột nhiên hỏi Nguyễn Phượng: “Đúng rồi, vài ngày trước người đi thăm Sắt Nhi, cây thất huyền cầm kia nàng còn giữ lại trong phủ không?”

Nguyễn Phượng sửng sốt, nhớ đến cây thất huyền cầm mà Đỗ Lương vừa nhắc tới, chính là cây thất huyền cầm mà năm đó lão nhờ người thỉnh nhạc công tận Vĩnh Kinh thành của Anh Triều quốc chế tạo. Thân đàn làm từ gỗ cây bào đồng trăm năm, sợi đàn làm từ băng tằm ti, là vật chí phẩm trong các loại đàn.

Năm đó Thủy Tinh cũng có một cây đàn như thế, bà truyền lại cầm kỹ và cả cây thất huyền cầm của mình cho Thủy Sắt. Sau này, Đỗ Lương và Thủy Sắt phát sinh tình cảm, lão không ngại đường xa vạn dặm, vì nàng tìm một cây đàn cầm giống như thế. Nhưng khi đó Thủy Tinh đã qua đời, Thủy Sắt và Đỗ Lương cũng bởi vì thế mà chia tay.

Nguyễn Phượng nói: “Dù hài nhi chưa thấy mẫu thân đánh đàn, nhưng mẫu thân giữ gìn cây đàn kia rất cẩn thận, không nhiễm một hạt bụi nào.”

Đỗ Lương nghe xong, cười nhẹ: “Cho đến giờ nàng vẫn thế.”

Nguyễn Phượng gật gật đầu: “Mẫu thân tính tình cương liệt, hay suy nghĩ vì người khác, không giống người thường. Thủy Tinh di là ân nhân cứu mạng của mẫu thân, có ân tái tạo, nhưng lại vì mẫu thân mà qua đời, bởi vậy đã nhiều năm nay dù người không quên tình cảm với phụ vương, nhưng cũng không chịu hoàn toàn tha thứ cho bản thân mình.”

Cổ họng Đỗ Lương giật giật, châm một chén rượu muốn uống, nhưng khi nhìn ánh rượu sóng sánh trong chén như trước mắt hiện lên má lúm đồng tiền của ai kia, lại buông chén xuống. Giấy lát sau, lão hỏi: “Vậy gần đây nàng có kể chuyện thú vị gì cho người nghe hay không?”

Nguyễn Phượng trầm ngâm một lát, nói: “Chuyện thú vị thì không có, chỉ có một chuyện này làm hài nhi vẫn cảm thấy vô cùng cảm khái.”

Trong nhà thủy tạ tràn ngập hương rượu dịu dịu, bóng trăng phản chiếu dưới hồ, lung linh lấp lánh.

“Mẫu thân bảo hài nhi vài bữa nữa dẫn người đi thăm A Đường. Người muốn nhìn A Đường một lần.”

Lời vừa dứt, Đỗ Lương đột nhiên nhìn thẳng Nguyễn Phượng, hỏi: “Nàng...còn muốn gặp Thư Đường sao ?!”

Nguyễn Phượng gật gật đầu: “Có lẽ là vì nhiều năm trôi qua rồi nên mẫu thân cũng đã thông suốt. Thay vì bản thân cảm thấy có lỗi, áy náy nên không dám đối mặt với nữ nhi của Thủy Tinh di, chỉ bằng dùng quãng đời sau này bù đắp, đối xử với nàng tốt một chút.”

Nguyễn Phượng nói đến đây, không khỏi cúi đầu cười: “Trước đây hài nhi nghe mẫu thân đề cập đến Thủy Tinh di, thật không thể tin được trên đời này làm gì có người nào đơn thuần thật thà như vậy. Mãi mấy năm gần đây quen biết với A Đường, mới biết mẫu thân không hề khuếch đại một chút nào, mẹ nào con nấy, tính tình của A Đường quả thật thuần khiết y như Thủy Tinh di.”

Đỗ Lương nhớ tới Thư Đường, lại thập phần cảm khái. Nếu nói năm đó Thủy Tinh là vì lão và Thủy Sắt mà hương tiêu ngọc vãn, vậy lão và Thủy Sắt cũng chính là vì Thủy Tinh mà cách biệt cả đời, không thể sum vầy với nhau.

Cuộc đời như một chiếc bánh xe quay vòng vòng. Đỗ Lương hít vào một hơi: “Thư Đường...” Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Nguyễn Phượng: “Có phải nữ nhi Thư Đường của Thủy Tinh là nguyên nhân người trì hoãn không chịu cưới thê tử hay không?”

Nguyễn Phượng ngẩn ra. Giấy lát sau, hắn cũng lộ ra một nụ cười mong manh mang chút khổ sở.

“Không phải.” Hấn nói “Sao lại có thể như thế được? Hải nhi và A Đường sao có thể được, dù dốc hết quốc lực của Nam Tuấn quốc, hải nhi cũng không dám có tham vọng đó.”

Vì thân phận của Thủy Tinh quá cao quý, nếu một ngày nào đó, người ta biết được Thư Đường là nữ nhi của Thủy Tinh, với năng lực của bản thân hấn, làm sao có thể bảo hộ nổi Thư Đường.

Nguyễn Phượng nghĩ, có lẽ Thư Đường gặp được Vân Trầm Nhã mới thật là một chuyện vô cùng may mắn. Tính tình cô nương này thích hợp sống một cuộc sống bình dân tầm thường, nhưng thân thể của nàng lại có thể khiến số mệnh của nàng đi ngược lại với ý nguyện của nàng. Trên đời này, chỉ sợ có mỗi một người duy nhất có thể có năng lực, bản lĩnh bảo hộ một người đơn thuần thật thà như nàng sống một cuộc sống đơn giản bình dị đến hết đời mà thôi.

Ngày hôm sau Tào Thăng dẫn theo lão bà nhà hấn đến khách điểm Thư gia tạ lỗi. Lương Hữu tuy là một tên ương ngạnh hống hách nhưng xưa nay bề ngoài hấn lại giả dạng như một vị công tử con nhà đài hoàng tử tể. Tào thị chỉ nghĩ hấn còn trẻ không hiểu chuyện, cưới một nương tử về uốn nắn lại hấn là được rồi, lại nghĩ Thư Đường là người bị ruồng rẫy, tìm được người có thân thể trong sạch cũng không dễ dàng, nên cũng không nghĩ nhiều, ra sức tác hợp mối nhân duyên này. Ai ngờ Lương Hữu lại bị Hồ Thông xúi giục, náo loạn đến nông nổi này.

Bản thân Thư Đường không bị hao tổn gì, lại nghe lời giải thích hợp tình hợp lý, nên hoàn toàn không trách móc, còn tặng phu thê Tào Thăng hai vò rượu Trầm Đường.

Còn Vân vĩ lang, đã nhiều ngày nay rảnh rỗi buồn chán, đến Nam Tuấn quốc đã lâu vẫn chỉ loanh quanh làm chút việc vặt, ngoại trừ trêu chọc Tư Không Tư Đồ hai người, không có niềm vui nào khác. Nay hấn đắc tội một gã Lương Hữu, Hồ Thông lại tự mình nạp mạng đến cửa, sói hứng chí bùng bùng, tinh thần toả sáng.

Vốn Lương Hữu chỉ bị phế đi một cánh tay trái, nhưng chẳng đầy mấy ngày, đầu đường cuối ngõ phố Lâm Giang, tiếng đồn đãi nổi lên khắp nơi. Lời đồn rất đơn giản, chỉ hơi lệch khỏi quỹ đạo một chút, đổi tay trái thành cội nguồn gốc rễ sinh tôn tử, nói phía dưới chỗ đó của Lương Hữu bị người ta đánh gãy, từ nay về sau, không lên được.

Lại còn nói sâu nói xa, nói hươu nói vượn, nói mặc dù gân chổ đó của Lương Hữu bị đánh gãy, nhưng không tổn thương gì đến huyết mạch, cũng không ảnh hưởng gì đến khả năng nói dối tông đường, nhưng ngày sau chỉ sợ là không hưởng thụ được thú vui khuê phòng.

Tuy lời đồn đãi này có chút dâm loạn, nhưng dân chúng lại rất thích truyền tụng, bàn đi bàn lại cũng chỉ mỗi chuyện đó. Huống chi ngày ấy có không ít người thấy Lương Hữu toàn thân máu me, khóc đến trời sầu đất thảm bị người ta áp giải về khách điểm Lâm Giang, chưa hết ngày, lời đồn này đã trở thành đề tài nóng hổi nhất trong giới ngồi lê đôi mách của phố Lâm Giang.

Lời đồn truyền lâu, ai nấy đều tin. Dân chúng trăm miệng một lời nhất trí, cho dù là đương sự cũng hết đường chối cãi. Lương Hữu vô cùng tức giận, nhưng sợ người ta chỉ trở nên không dám ra khỏi cửa, phái người ra ngoài tìm hiểu, biết được nguồn gốc những lời đồn đãi này đều xuất phát từ Vân vĩ lang, liền hung hãn tuyên bố, bắt đầu từ nay, tiệm trà Đông môn và Đường Tử hiên trên phố Lâm Giang này sẽ một mất một còn, có sói không có hấn, có hấn không có sói.

Khi lời này rơi vào tai Vân Trầm Nhã, sói đang tính toán xem làm sao làm sập tiệm của Lương Hữu. Gã sai vặt vừa học chuyện lại với hấn, Vân vĩ lang liền “xì” một tiếng, vui mừng hơn hử hấn lên.

Lúc này, Bạch Quý đang ngồi đối diện với Vân Trầm Nhã, thấy điệu bộ vui vẻ của sói, biết chắc chắn là sẽ có thiên tai nhân họa. Thế nên, lão lại vùi đầu vào gáy bàn tính, ra vẻ không màng thế sự, sợ bị liên lụy. Vân Trầm Nhã gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, hỏi: “Tính đủ chưa?”

Bạch Quý ra vẻ khổ sở, nói: “Đại công tử, tính toán ba cái sổ sách này thật là nhức cả đầu. Đường Tử hiên mới mở chưa được một tháng, lợi nhuận cũng chỉ hơn một trăm lượng bạc. Dựa vào tài lực của chúng ta, cần gì phải chấp nhất ba đồng tiền lẻ bé như con muỗi này, nếu Đại công tử người muốn tiệm trà Đông môn của hấn đóng cửa, chỉ cần thời gian một nén nhang thôi là đủ rồi.”

Vân vĩ lang “chặc chặc” hai tiếng: “Một nén nhang đã làm hấn sập tiệm, như vậy không có ý nghĩa mấy.”

Nhất thời Bạch Quý ghen lời.

Vân vĩ lang lại nói: “Hễ làm việc gì cũng phải có thú vui riêng, cắt thịt bằng dao cùn sao cho đau đớn nhất mới là cách hay nhất.”

Bạch Quý im lặng không nói gì.

Vân vĩ lang lại vui vẻ hẳn lên: “Hơn nữa xúc phạm người ta cũng phải có nguyên tắc. Nguyên tắc này, người có muốn nghe hay không?”

Bạch Quý bị ép, đành trả lời: “Rất muốn nghe.”

Sói húng chí bưng bưng nói: “Xúc phạm người ta, kiêng kỵ nhất là bỏ dở nửa chừng. Một khi đã xúc phạm người ta thì nhất định phải xúc phạm hẳn triệt để từ trên xuống dưới một cách sạch sẽ.”

46. Chương 46

Thấy hai con chó ngao nhào đến, Vân vĩ lang bước vài bước tránh sang một bên. Măng Tây Cải Trắng vỗ vò, đang tính chuẩn bị vỗ lại, không ngờ bị bề trên đảo mắt một cái cảnh cáo bọn chúng.

Vân Trầm Nhã nhìn vào hai mắt của bọn chúng, cong môi cười. Măng Tây Cải Trắng tức khắc lui lại sau mấy bước, đưa mắt nhìn hẳn một cách đề phòng.

Khi Thư Đường từ khách điểm đi ra đã chứng kiến được một quang cảnh vô cùng hòa nhã - Vân vĩ lang một tay nâng vò rượu đứng ngoài khách điểm, Măng Tây Cải Trắng ngoan ngoãn hiền lành như thỏ cuộn tròn phủ phục trên mặt đất cách đó không xa.

Thư Đường thấy Vân Trầm Nhã không khỏi kinh ngạc. Nàng bước vài bước về phía trước, vẻ mặt như không dám tin: “Vân, Vân công tử, sao lại đến đây?”

Hôm nay nàng mặc một bộ xiêm y bằng vải thô, dáng điệu y hệt như tiểu nha đầu gốc của ngày xưa.

Vân Trầm Nhã sững sốt, giơ tay sờ sờ mũi: “Nhàn rồi vô sự, nên đem sổ sách đã tính toán xong đến đây, người cũng đối chiếu lại một lần cho chắc.” Hẳn lại nói tiếp: “Lần trước người tặng ba vò rượu trái cây, mấy cái vò nhỏ này không dễ kiếm, hạ nhân đã sang rượu trong vò qua bình khác, ta thuận đường mang vò trả lại cho người.”

Thư Đường nghe vậy, vội vàng nhận lấy mấy vò rượu rỗng. Tìm chỗ cất vò xong, Thư Đường mời Vân Trầm Nhã vào khách điểm.

Xuyên qua hành lang nhỏ, hậu viện của khách điểm Thư gia vẫn như trước kia khi hẳn còn thường lui tới, điểm khác biệt duy nhất đó là nay có thêm vài cây hoa Hải Đường.

Sau giữa trưa gió thổi phất phơ khiến từng chùm nho lủng lẳng rung rung, dây mây leo xung quanh xanh biêng biếc. Vân vĩ lang ngồi bên chiếc bàn đá cạnh giàn nho, nhìn Thư Đường đang đối chiếu sổ sách. Nàng vốn thông minh, lại chuyên tâm làm việc, tiếng bàn tính vang lên lách cách, điệu bộ nàng vô cùng thành thạo.

Vân Trầm Nhã nhìn một hồi lâu, khéo môi không khỏi gợn lên ý cười. Nụ cười nhẹ ảm áp bất tri bất giác hiện lên trên mặt, hẳn cảm thấy những năm gần đây, nàng dường như có thay đổi, cũng dường như không hề thay đổi, may mà trong lòng nàng vẫn còn có hẳn.

Hai con chó ngao chạy vòng vòng sau hậu viện, lúc này, lại thật cẩn thận đến gần vị chủ tử cũ của bọn chúng trước kia.

Thư Đường đối chiếu sổ sách xong, ngẩng đầu lên cười với Vân Trầm Nhã, nói: “Vân công tử tính toán sổ sách thật chính xác.”

Nói Vân Trầm Nhã làm sổ sách cũng như nói móc hần, ngay cả một phím trên bàn tính hần cũng không biết. Nụ cười tươi như hoa của nàng nhất thời làm rối loạn tâm thần của hần, Vân Trầm Nhã giật mình, bèn nói: “Không... không phải ta làm sổ sách.”

Lời vừa thốt ra, hần liền cảm thấy có chút không hợp lý. Vân Trầm Nhã xấu hổ ho khan hai tiếng, lại hắng giọng, nói: “Tiểu Đường cô nương đã nhiều ngày nay không đến thăm Đường Tửu hiền.”

Nhưng tại sao nàng phải đến? Nàng là tiểu chương quỹ, dưới tay nàng còn có gã sai vặt chạy việc tới lui. Còn nữa, Đường Tửu hiền cách khách điểm Thư gia khá xa, nếu không thuận đường, bình thường nàng sẽ không đi.

Trong một lúc, Vân Trầm Nhã không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, dường như bất kỳ cái gì hần nói ra đều không đúng cả.

Không ngờ Thư Đường nghe hần nhắc tới chuyện đó thẹn đỏ cả mặt. Nàng gục đầu xuống, nuốt hai ngụm nước miếng, nói: “Vì, vì lần trước ta nhận lầm Vân công tử, nghĩ Vân công tử sẽ tức giận nên từ đó về sau ta, ta không tự mình đưa rượu đến nữa...”

Vân Trầm Nhã sửng sốt, lại không biết nên nói gì. Hần từ đó đến giờ luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng mà bỗng trở nên ngầy ngốc đứng đờ người ra, một lát sau chỉ nói: “Vậ à...”

Thư Đường gật đầu thật mạnh, mím môi, cũng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Sắc xuân biêng biếc như biển, hoa nở từng bùng rực rỡ như gấm vóc. Mới vừa rồi Măng Tây Cải Trắng hưng phấn chạy ra như vậy, nàng còn tưởng rằng chủ nhân bọn chúng đã trở về nên vui vẻ vô cùng.

Đáng tiếc...không phải.

Vì hần nói không phải là hần. Mặc dù hần thật sự rất giống Vân quan nhân của nàng.

Thư Đường cũng không biết là nên tin tưởng hần, hay là nên tin tưởng vào trực giác của chính mình. Có đôi khi nàng nhận lầm Vân Diệp là hần, cũng như ngày ấy khi Vân Diệp liêu lĩnh dất nàng bỏ đi ở khách điểm Lâm Giang, cũng như hôm nay khi hần ngồi dưới giàn nho, trầm tĩnh ngắm nhìn nàng gõ bàn tính.

Mặc dù là như thật như giả, như đúng như sai, nhưng chỉ cần có sự hiện diện của hần, Thư tiểu Đường vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Đợi hơn hai ngày nay, rốt cuộc cũng đợi được một ngày trời quang mây tạnh như thế này.

Đột nhiên Thư Đường ngẩng đầu, vội vã nói: “Vân công tử, người... người ngồi đợi một chút, đừng đi.”

Vân Trầm Nhã sửng sốt.

Thư Đường lại nói: “Ta, ta mới ử được một chút rượu trái cây, người có muốn nếm thử không?”

Vân Trầm Nhã để ý thấy sau lưng nàng có một đóa hải đường vừa rơi phớt qua, khiến nàng lúc này trông sống động như mỹ nhân bước ra từ trong họa.

Hần hí hóp mắt lại, ánh mắt mê ly chờ đợi: “Được, ta nếm thử xem.”

Lúc này, trong viện có tiếng cửa mở kéo kẹt vang lên, Thư Tam Dịch nghe được ngoài viện có tiếng người, bèn đi ra nhìn thử, trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy bóng dáng Vân Trầm Nhã, lão vô cùng sửng sốt. Ngoài trừ diện mạo, hần thật sự rất giống người đó.

Thư Tam Dịch bỗng nhiên hiểu được vì sao dạo gần đây Thư Đường cười tươi hơn trước. Dù hai năm nay, nàng chưa bao giờ đề cập đến ba chữ Vân Trầm Nhã trước mặt lão, nhưng Thư Tam Dịch biết, nàng vẫn chờ đợi hần như cũ. Nếu không, theo tính tình của nàng, tại sao lại không vội lo cho việc hôn nhân của bản thân mình.

Thư Đường đơn thuần thật thà, người ta tốt với nàng, nàng sẽ tốt lại. Nhưng thật ra đó là một cá tính không dễ dàng động tâm trước bất cứ người nào. Nếu có một ngày nàng thật sự yêu thương ai đó, nhất định nàng sẽ quyết một lòng một dạ với người đó.

Tuổi xuân nhanh chóng đi qua, cho đến giờ, nàng chỉ đối với mỗi mình Vân Trầm Nhã đặc biệt như thế.

Thư Tam Dịch không biết rốt cuộc Vân Diệp là ai, nhưng điều lão muốn làm là phải bảo hộ nữ nhi duy nhất này của Thủy Tinh.

“Hong Nữu, có người đến sao?” Thư Tam Dịch hỏi. Áo khoác ngoài choàng trên vai, lão khập khiễng bước từ trong phòng ra: “Chắc là trời sắp mưa, độ ẩm cao nên xương bánh chè của ta lại lên cơn đau nữa rồi.”

Thư Đường nghe xong, vội vã bước lên phía trước đỡ Thư Tam Dịch. Nàng nhìn nhìn đám mây đen trên trời càng lúc càng dày đặc, thật thà gật gù: “Cha, Vân Diệp công tử đến thăm, ta đi lấy rượu cho hắn. Trời sắp mưa rồi, sao cha không ở trong nhà mà nghỉ ngơi?”

Vân Trầm Nhã bước đến đỡ lấy bên còn lại của Thư Tam Dịch, nói với Thư Đường: “Đi nấu một chút nước nóng mang đến đây, ta đỡ lão tiên sinh vào nhà nghỉ ngơi.”

Ngoài phòng gió càng ngày càng lớn, hương hoa Hải Đường len lỏi qua song cửa sổ tràn vào phòng thơm ngan ngát. Vân Trầm Nhã đỡ Thư Tam Dịch đến ngồi trước bàn, lại cầm lên tấm chăn bông, đặt trên đùi lão.

Thư Tam Dịch trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói một câu.

Lão nói: “Hong Nữu đã lâu rồi chưa có vui vẻ như vậy.”

Động tác Vân Trầm Nhã cứng đờ giữa không trung, ngừng một chút, hắn xoay người lại, thản nhiên nói: “Lão tiên sinh bị phong thấp, trời lại sắp mưa như thế này, chi bằng Vân mỗ bảo tiểu Đường cô nường hâm rượu lại, lão tiên sinh cũng uống một chút cho ấm.”

Thư Tam Dịch thở dài, không lên tiếng trả lời.

Vân Trầm Nhã ngưng mắt nhìn đóa hải đường nở rộ ngoài cửa sổ, trầm mặc một hồi, nói: “Thư lão tiên sinh, năm ấy ta tặng tiểu Đường một cây trâm Hải Đường, sao lần này trở về lại không thấy nàng đeo? Ừ, còn có...” Nói xong, hắn nhắm mắt lại, giọng khàn khàn “...còn có một chiếc vòng tay bằng bạch ngọc.”

Thư Tam Dịch sửng sốt.

Biết rõ rồi mà còn cố hỏi, cũng chỉ vì tương tư đến tận xương.

Giây lát sau, Thư Tam Dịch lại thở dài một tiếng: “Aizz, người hà tất gì phải như thế?”

“Nếu đã rời đi, chi bằng buông tay hắn. Nàng nhớ người, đó là tùy theo tiếng lòng của nàng, cũng không phải là quá mức dấn vặt. Mà người như thế này, người khổ cũng chỉ là chính bản thân người thôi.”

Vân Trầm Nhã rũ mắt xuống không nói gì.

“Sau khi người đi rồi, Hong Nữu đã khổ sở rất lâu. Mùa hè năm sau, nàng dốc hết túi tiền ra mua đào, mua rất nhiều quả đào về, không biết là cho ai ăn.”

“Sau đó có một đêm, nàng tới hỏi ta, có phải người ghét bỏ nàng hay không. Nếu người ghét bỏ nàng, nàng cũng không dám hy vọng xa vời là được gả cho người, chỉ thăm muốn ở lại bên cạnh người, làm nha hoàn cho người cũng được. Từ khi Hong Nữu được sinh ra đời cho đến nay, chưa từng buông xuôi như vậy bao giờ, lúc đó ta đã buộc nàng không được nhớ đến người nữa.”

“Ta biết cũng không phải người ghét bỏ nàng. Hong Nữu mặc dù đơn thuần, nhưng cũng không ngốc, vì lúc trước người thật tâm đối xử tốt với nàng, cho nên nàng mới có thể nhớ người như vậy. Mặc dù ta không biết thân phận của người là gì, nhưng nếu người đã bỏ nàng mà đi, như vậy người cũng biết là người và nàng không thể có kết quả, người không thể trốn tránh trách nhiệm mà phải đối mặt.”

“Người không muốn hứa hẹn vì không biết mình có thực hiện nổi lời hứa hẹn đó hay không, cũng không muốn làm tổn thương nàng một lần nữa. Thà chọn cách không nhận lại nàng, không xa không gần đối mắt nhìn theo nàng, cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ năm xưa.”

Thư Tam Dịch đã từng vô số lần tưởng tượng ra cảnh một ngày nào đó gặp lại Vân Trầm Nhã, lão nhất định phải mắng hắn xối xả như tưới máu chó lên đầu, nhất định phải trảm đinh tiết thiết đường đường chính chính gả tiểu Đường nhà lão cho người khác, nhất định phải khiến hắn hối hận buồn phiền đến chết.

Nhưng giờ khắc này, khi con người như ngọc như họa lại đứng trước mặt Thư Tam Dịch, bao nhiêu tức giận ngày xưa đột nhiên tan thành mây khói.

Một người kiêu ngạo như vậy, cao cao tại thượng như vậy, lại không có cách lựa chọn nào khác, chỉ đành tự kềm chế bản thân mình, cẩn thận dõi mắt nhìn theo nữ nhi của lão từ một khoảng cách không xa không gần.

Hắn lúc thì là một con sói giả dối, lúc thì là một Đại hoàng tử cao cao tại thượng, nhưng điệu bộ lúc này của hắn, ngay cả một câu hỏi vì sao nàng không đeo cây trâm Hải Đường hắn tặng cũng không dám hỏi, cùng lắm cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi.

Thư Tam Dịch cũng quay đầu lại nhìn đóa Hải Đường ngoài phòng, hạt mưa rơi xuống nhẹ nhẹ khiến từng cánh hoa lay động.

“Mấy cây Hải Đường kia là do Tiểu vương gia tặng. Mẫu thân Hồng Nữ rất thích hoa Hải Đường, bản thân Hồng Nữ cũng thích.”

“Nguyễn Phượng...” đột nhiên Vân Trầm Nhã cười rộ lên, có chút tự giễu “thật sự đối với nàng không tệ...”

“Phải, cũng không tệ...” Thư Tam Dịch nói, ngừng một lát, lão như hạ quyết tâm “Tiểu vương gia cũng chưa thành hôn. Nếu người đã không thể chung sống với Hồng Nữ, mà tuổi của Hồng Nữ cũng không còn nhỏ nữa, ta tính vài ngày sau sẽ đề thân với Tiểu vương gia.”

Vân Trầm Nhã như nghẹn thở, đột nhiên ngẩng đầu lên. “Nhưng mà... Nguyễn Phượng và tiểu Đường...”

“Không phải.” Thư Tam Dịch nói, “Bọn họ không phải là huynh muội ruột.”

47. Chương 47

Mưa rất nhẹ hạt, rơi xuống đất không gây ra tiếng động nào, rất giống như mưa bụi Giang Nam.

Thư Đường đưa Vân Trầm Nhã ra tận cửa, vốn chỉ đến đây, nhưng Vân vĩ lang nói sau khi uống chút rượu người ấm hẳn lên, nên muốn vừa đi vừa đợi mưa tạnh, xem như có chút phong vị riêng.

Hai người lại đi thêm một đoạn đường, mưa nhỏ hạt dần, như có như không. Vân Trầm Nhã đang tính từ biệt Thư Đường, chợt nghe một tràng tiếng lách cách lén lút vang lên từ phía sau. Thân hình hắn cứng đờ, ngừng bước chân quay lại nhìn, nhưng thanh âm kia lại tiêu tan đi mất.

Dường như Thư Đường cũng chú ý đến thanh âm kia. Quay đầu nhìn lại, đã thấy cách con hẻm không xa là hai con chó ngao đang sợ hãi ngước đầu nhìn theo hai người bọn họ, điệu bộ chần chừ như muốn tiến lên mà lại không dám. Thấy Vân Trầm Nhã dừng mắt nhìn bọn chúng, Mãng Tây Cải Trắng liền khê khàng sủa lên hai tiếng.

Vân vĩ lang sừng sốt không nói câu nào. Mãng Tây Cải Trắng thấy hắn không ngăn cản, liền vui vẻ chạy chậm chậm đến, cọ tới cọ lui bên chân hắn, rồi lại đến bên chân Thư Đường cọ tiếp. Nay bọn chúng không còn hình dáng nho nhỏ xinh xinh như trước kia nữa, lại bày ra điệu bộ ngày thơ nịnh nọt thể này trông thật ngớ ngẩn.

Vừa rồi Vân Trầm Nhã tâm tình không tốt, lúc này nhìn thấy Mãng Tây Cải Trắng, trên mặt hiện lên chút tươi cười. Hắn ngồi xuống, không nặng không nhẹ vỗ lên đầu bọn chúng, không biết phải làm sao.

Sói hỏi: “Hai con chó ngao này giống rất quý, hiếm khi gặp được ở Nam Tuấn quốc, không biết tiểu Đường cô nương làm sao có được?”

Thư Đường ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, thấy Mãng Tây Cải Trắng thân thiết với Vân Diệp như vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ. Hai con chó ngao này, ngoại trừ nàng, Vân Trầm Nhã, và tiểu thể tử Đỗ Tu, bọn chúng chưa bao giờ thân thiện với những người khác.

Thư Đường nói: “Lúc đầu Măng Tây Cải Trắng là do Vân quan nhân nuôi, hai năm trước, bọn chúng chỉ lớn chừng này thôi.”

Nói xong, nàng khoa chân múa tay mô tả, suy nghĩ một hồi nói tiếp: “Vân quan nhân là người tốt, Măng Tây Cải Trắng cũng rất thích hắn. Nhưng sau khi hắn đi rồi, tên Hồ Thông kia đến Vân phủ náo loạn một trận. May mà hắn chưa kịp làm gì thì bị tiểu Thế tử ngăn cản. Tiểu Thế tử thấy Măng Tây Cải Trắng quá đáng thương, nên dẫn bọn chúng đến đây cho ta chăm sóc.”

Nghe xong, Vân Trầm Nhã kinh ngạc nhướn mày. Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Thư Đường một cái, cười nói: “Tiểu Thế tử? Không ngờ tiểu Đường cô nương có quen biết với hắn.”

Thư Đường gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Là vì, vì Vân quan nhân có quen biết với Tiểu Thế tử. Tiểu Thế tử là nhân vật lớn có danh vọng địa vị như vậy, làm sao ta quen biết được chứ. Chỉ là ngày ấy vô tình gặp hắn thôi.”

Vân Trầm Nhã lại cười cười. Hắn phát phát vạt áo, đứng thẳng dậy, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Hai con chó ngao này tên là Măng Tây Cải Trắng, vậy không biết tiểu Đường cô nương đặt tên hai con chó xám tro kia là gì?”

Thư Đường cũng đứng dậy theo, nghe xong câu hỏi này không khỏi sửng sốt. Giấy lát sau, nàng khoa chân múa tay ra hiệu bảo Măng Tây Cải Trắng về nhà. Hai con chó ngao mặc dù không muốn nhưng rất biết nghe lời, lưu luyến bước từng bước một bỏ đi.

Lúc này Thư Đường mới rũ mắt xuống nói: “Hai con chó không có tên.”

Vân Trầm Nhã ngắt ra: “Sao thế?”

Nàng gục đầu xuống, nốt ruồi nơi khóe mắt lấp lánh ẩn hiện.

“Ta, ta chờ người ấy trở về đặt tên cho bọn chúng.” Thư Đường nói.

Trái tim Vân Trầm Nhã như chìm hẳn xuống, đứng bên cạnh nàng, lẳng lặng nhìn nàng. Chỉ thấy cổ họng Thư Đường giật giật, lại nuốt xuống ba ngụm nước miếng, nàng như có chút xấu hổ, hỏi: “Vân công tử, ta cứ đề cập đến Vân quan nhân trước mặt người như vậy, người có thấy phiền lòng hay không?”

Qua một hồi lâu sau, Vân Trầm Nhã mới nhẹ giọng nói: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Thư Đường vẫn cúi đầu, ánh mắt dừng trên mặt đất ướt sũng sau cơn mưa: “Vì, vì cha ta không cho ta nhắc đến hắn, Nguyễn Phượng ca cũng không thích ta nói đến hắn. Ngay cả, ngay cả Tào đại ca cũng bảo ta hãy quên Vân quan nhân đi. Bọn họ đều nói hắn không tốt, nhưng ta cảm thấy hắn tốt lắm, thật, thật rất nhớ hắn. Nhưng nếu bọn họ đã không thích thì ta sẽ không nói đến hắn nữa. Ta sợ Vân công tử người cũng...”

“Sao?” Vân Trầm Nhã khẽ hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn đám mây mờ mịt trên cao “Tiểu Đường... Tiểu Đường cô nương nếu có thể chia sẻ tâm sự với Vân mỗ, đó chính là hân hạnh của Vân mỗ...”

Thư Đường sửng sốt, bỗng nhiên trong khoảnh khắc, nàng nhận ra điểm khác biệt, cho dù người này có rất nhiều điểm giống với Vân Trầm Nhã, nhưng sự xa cách, khách sáo của hắn lại khác hẳn một trời một vực với cái cách Vân quan nhân mặt dày gọi nàng là tiểu Đường muội.

Nhưng nàng không biết, sự xa cách khách sáo như vậy là vì hắn cố ý giữ khoảng cách với nàng.

Thấy nàng trầm mặc, Vân Trầm Nhã lại ôn tồn nói: “Nếu tiểu Đường cô nương có tâm sự, cứ việc nói với Vân mỗ. Vân mỗ biết... có một số việc, nếu giữ mãi trong lòng, tư vị thật không dễ chịu chút nào.”

Thư Đường trầm mặc trong chốc lát, gật đầu thật mạnh.

Vì thế nàng nói: “Vân công tử. Ta, ta nghĩ, nếu Vân quan nhân có thể trở về thì thật tốt. Hắn trước giờ đều hi vọng ta sống tốt, nếu hắn có thể thấy ta như hiện tại, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Vân Trầm Nhã rũ mắt xuống, vẫn cười: “Ừ, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Thư Đường lại nói: “Vân công tử, thật ra tuy có rất nhiều chuyện Vân quan nhân không có nói cho ta biết, nhưng ta đã sớm đoán được hắn là một vị công tử con nhà quyền quý, thân phận của hắn nhất định không tầm thường. Người như vậy, thật ra mà nói, khoảng cách đối với ta quá xa vời.”

“Đầu xuân năm nay, Tào đại ca hỏi ta, có phải vì trong lòng còn nhớ ai, nên mới không muốn lập gia đình. Sau đó ta ngẫm nghĩ lại, cảm thấy Tào đại ca nói rất đúng. Nhưng, nhưng hiện giờ ta không hy vọng xa vời được gả cho hần nữa, cũng không muốn, không cần phải đi theo hần nữa. Nếu chỉ cần được nhìn thấy hần một lần nữa là ta đã có thể yên lòng rồi.”

“Nha đầu ngọc.” Hần cười nói “Vì sao phải cố chấp như vậy...”

Thư Đường hít vào một hơi: “Buổi sáng sớm hôm hần đi, ta có đến đưa hần, ta lén núp ở sau con hẻm nhỏ nhìn hần lên xe, nhưng không có can đảm gọi hần. Sau khi xe ngựa đi rồi, ta mới đuổi theo. Lúc đó ta thật hối hận, ta nghĩ dù ta có thể nhìn hần thêm một lần nữa thôi cũng đủ rồi. Nói thêm một câu từ biệt thì có sao đâu chứ? Sau này còn có cái để mà nhớ lại.”

Ý cười trên mặt Vân Trầm Nhã dần dần tan biến mất. Một lúc lâu sau, hần bỗng cười rộ lên.

Sau đó hần về phủ, nụ cười vẫn còn trên mặt nhưng đọng lại chút bi thương, nhưng Thư Đường không nhìn thấy được.

Cũng như nàng đã không nhìn thấy vào buổi sáng sớm lúc hần rời đi trước kia, hần đã lén nhắc màn xe ngựa lên, lặng lẽ nhìn theo nàng. Cũng như nàng đã không biết, cũng ngay buổi sáng sớm đó, sau khi nàng rời khỏi, hần đã bất chấp sự ngăn cản của Thừa tướng và Tư Không Hạnh, phóng ngựa trở lại, một mình đứng nơi con hẻm nhỏ trống rỗng dưới trời thu hiu quạnh, hoàn toàn thất thần.

Đó là một lần duy nhất kể từ khi hần chào đời cho đến nay đã không tính toán không suy nghĩ gì, bất chấp hậu quả mà làm...nếu khi đó nàng vẫn còn đứng nơi con hẻm nhỏ...

Thư Đường nói xong, đột nhiên cười khê: “Sau khi Vân quan nhân đi rồi, ta thường xuyên lén đến xem nơi hần ở lúc trước.”

“Nhưng lúc ấy đã cuối mùa thu, bắt đầu vào mùa đông, hoa cỏ trong vườn đều khô héo úa tàn. Rất nhiều gia đình đã bỏ đi, những người còn ở lại cũng không còn tỉ mỉ để ý đến khu vườn ấy nữa. Mùa xuân năm mới chưa đến, bầy gà ta tặng cho hần đều đã nhiễm bệnh mà qua đời, lúc đó Măng Tây Cải Trắng cũng rất thương tâm, chúng nó còn giúp ta đào hố chôn bầy gà nữa.”

“May mà năm kia, ta mua rất nhiều đào, quả đào để lâu thối rửa, chỉ còn lại hạt đào. Ban đầu ta nghe lão quản gia ở Vân phủ nói, trước đây Vân quan nhân muốn trồng cây đào, nhưng vì gieo hạt quá muộn, sau lại không để ý chăm sóc nên hạt không nảy mầm. Cho nên ta đã gieo hạt đào ở sau hậu viện Vân phủ, năm nay cũng đã ra hoa. Ta nghĩ, nếu Vân quan nhân có trở về, nếu có thể gặp lại hần, ta sẽ dẫn hần đến xem những cây đào ta đã trồng được này.”

Cây đào ưa nắng, nếu trồng, phải đến hai năm sau mới có thể đâm hoa kết quả. Đó là Vân Trầm Nhã sau khi trở về Vĩnh kinh thành Anh Triều quốc đã lật sách nghiên cứu mà biết được.

Rời khỏi khách điểm Thư gia, Vân Trầm Nhã dường như vẫn ngẩn ngơ như cũ, bước chân không tự kềm chế được cứ hướng về phía Vân phủ cũ mà đi.

Mưa dần dần tạnh hẳn, chân trời lại sáng bừng ánh mặt trời như dát vàng, khi hần đến Vân phủ cũ đã là hoàng hôn.

Ngôi phủ đệ to lớn như thế nhưng đã lâu không người chăm sóc, nay có chút hoang tàn. Dưới ánh tịch dương, chỉ thấy lão quản gia cũ đang ngồi trên ghế trước viện, híp mắt lại như đang dưỡng thần.

Nghe có tiếng gõ cửa, lão còn tưởng mình nghe lầm. Mở cửa ra, trước mắt xuất hiện một vị công tử vô cùng tuấn tú, thân ảnh thon dài vững chãi như điêu khắc từ ngọc, khá giống Vân Trầm Nhã, nhưng khuôn mặt so ra rõ ràng kém hơn hần với vị Vân quan nhân tuyệt sắc trước kia.

Lão quản gia sững sốt, nói: “Vị công tử này...”

Vân Trầm Nhã dôi mắt ngắm nhìn bên trong phủ, quả thật có chút hoang vu, may mà không đến nỗi tiêu điều lắm.

Vân Trầm Nhã chấp tay, nói: “Lão nhân gia, tại hạ Vân Diệp, đến từ Anh Triều quốc. Nghe nói đây là nơi ở cũ của một người bạn tốt của tại hạ - Vân Trầm Nhã Vân công tử, nên đến thăm. Mong lão nhân gia tạo

điều kiện.”

Chỗ này ngoại trừ Thư Đường, đã lâu lắm rồi không có ai đến thăm qua. Lão quản gia tiếp đãi Vân Diệp vô cùng nhiệt tình.

Lão vừa mời Vân Trầm Nhã vào trong viện vừa tán gẫu nói: “Vân công tử, người không biết đâu, lúc trước Đại công tử còn ở đây, nơi này rất sầm uất, nhưng sau khi Đại công tử bỏ đi, chẳng ai quan tâm chăm sóc cả nên mới thành ra như vậy.”

Vân Trầm Nhã cười nói: “Sao lão nhân gia còn ở lại đây?”

Lão quản gia nói: “Đây cũng là do tiểu thế tử đã phân phó, nói phủ đệ này đã cấp cho Đại công tử, nếu sau này Đại công tử, hoặc là thân nhân của Đại công tử có quay lại đây, cũng còn nơi đặt chân.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, cười nói: “Tiểu thế tử suy nghĩ thật chu đáo.”

Lão quản gia hít vào một hơi: “Nhưng cũng không ít hạ nhân đã bỏ đi. Vân công tử, có câu này không dễ nghe lắm nhưng ta vẫn muốn nói cho người biết, Đại công tử tuy có chút cổ quái, nhưng thật ra là một người ôn hòa điềm đạm, là một vị chủ tử rất tốt. Ta cũng đã già rồi, nhân rồi nên ở lại đây trông coi chăm sóc phủ này giúp hắn.”

Vân Trầm Nhã trầm mặc hồi lâu, gật đầu một cái nói: “Làm phiền lão nhân gia.”

Nói xong, hai người đã đến hậu viện.

Mây trôi bằng lăng phía chân trời, đỏ rực loá cả mắt, mà chỗ trời đất tiếp giáp lại tầng tầng lớp lớp từng vệt xanh lam, xanh biếc hòa lẫn vào nhau, trong trẻo thuần khiết như vân trên ngọc thạch.

Con đường mòn nơi hậu viện lấp đầy cỏ dại. Từng nhánh cây do không có người cắt tỉa, mọc bừa bãi tràn lan đan xen nhau như một bức rèm xanh biếc. Rễ hoa cỏ bước đi, Vân Trầm Nhã vừa ngẩng đầu lên nhìn đã vô cùng sững sốt.

Trong khu vườn hoang vu, dưới bóng cây xanh biêng biếc, hoa đào nở rộ rực rỡ như sáng bừng lên, từng đóa từng đóa bao phủ khắp nơi như ráng chiều, còn lộng lẫy sáng chói hơn cả ánh hoàng hôn nơi chân trời.

Đó là những cây đào Thư Đường đã trồng sau khi hắn rời khỏi nơi đây. Đến nay, chúng mọc rễ nảy mầm, đâm hoa kết quả. Những đóa hoa màu hồng phấn rung rinh trên cành khiến sắc xuân càng tươi bừng hơn, vốn không chăm sóc sẽ không thành, thế mà lại đơn giản lặng lẽ trưởng thành như thế.

Đột nhiên Vân Trầm Nhã nhớ lại hai năm về trước, tự tay hắn đã gieo xuống một hạt đào, tưới đi tưới lại nhiều lần nhưng vẫn không mọc nổi.

Thì ra việc đời có thể lập lại, ban đầu chết non, nhưng nếu cố gắng chăm sóc cũng sẽ có ngày đơm hoa kết quả. Có lẽ chỉ cần kiên định, sẽ có thể sinh sôi bất diệt, phát triển không ngừng.

48. Chương 48

Bước dưới ánh trăng trở về phủ, trên mặt Vân vĩ lang không còn vẻ vân đạm phong khinh thường ngày. Tâm tư trĩu nặng, lúc nhớ đến sắc hoa đào rực rỡ, lúc lại nhớ đến lời nói của Thư Đường. Đến phố Lâm Giang, hắn mới gắng gượng lấy lại tinh thần. Mờ quạt ra phe phẩy, Vân Trầm Nhã đang chuẩn bị suy xét lại lời nói của Thư Tam Dịch ngày hôm nay, đột nhiên nghe thấy tiếng xôn xao ở đầu đường cách đó không xa.

Chỗ đang xảy ra rối loạn chính là tiệm trà ở thành Đông. Ban đêm đã gần đến giờ Hợi, như thường lệ thì khu phố Lâm Giang này đã sớm trở nên yên tĩnh. Sói cảm thấy nghi ngờ, bèn bước đến phía trước giúp vui. Một vòng người đang bao vây bên ngoài tiệm trà, chưởng quỹ đang đứng bên trong phát biểu. Hai cha con nhà họ Lương đứng một bên, mặt mày lo buồn rầu rĩ, lòng nóng như lửa đốt.

Vân vĩ lang vẫn thường hăm hực chuyện lúc trước, nhưng nay thấy bộ dáng suy sụp thất bại của già trẻ bé lớn Lương gia - chủ tiệm trà thành Đông, hẳn không khỏi cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hắn đứng trước cửa lò đầu vào ngó nghiêng xem một hồi lâu, đợi tâm tình mình thoải mái hể hê xong, lúc này mới vui sướng khi người khác gặp họa trở về Vân phủ.

Trong Vân phủ đốt đèn sáng rực, Bạch Quý và Tư Không, Tư Đồ đang chờ ở đại sảnh. Sói thành thoi tiến vào, hứng chí bưng bưng hỏi liền: “Hôm nay các người thừa dịp ta không có ở nhà, lằng lằng làm cho tiệm trà thành Đông đóng cửa, phải không?”

Ba người bọn Tư Không Hạnh sững sốt, không biết trả lời như thế nào.

Sói gấp quạt lại gõ mạnh vào lòng bàn tay, vẻ mặt thương xót tiếc nuối sâu sắc: “Ta mới vừa gặp cha con nhà họ Lương ngoài kia, điều bộ coi thật là đau khổ. Tại sao ba người bọn người không cho người ta cơ hội phản kháng lại chứ, trực tiếp một phát như vậy đâu có đủ sảng khoái? Hử?”

Lời vừa dứt, Bạch Quý cảm thấy oan khuất, không kèm được bèn giải thích: “Đại công tử, thật ra vụ này không phải là...”

Nói chưa xong, lại nghe Vân vĩ lang thở dài một hơi. Vén vạt áo ngồi xuống, hắn bưng tách trà lên nhấp hai ngụm, chân thành nói: “Giết gà thì phải nhổ từng cái lông, làm thịt cá thì phải lóc từng mảnh từng mảnh vảy. Xúc phạm người ta cũng phải theo đạo lý như vậy. Cái lạc thú trong đó chính là lúc chúng phản kháng lại sự chèn ép, chúng giãy dụa lại sự khi dễ. Còn quá trình này của các người, trực tiếp một đao đã chảy máu sạch sẽ, chẳng có gì thú vị cả.”

Nghe xong, ba người bọn Tư Không Hạnh trong lúc nhất thời lại không biết nói gì.

Vân vĩ lang chậm rãi thưởng thức từng ngụm trà xong, lại bốc hai miếng bánh đậu xanh đưa lên miệng. Thấy ba người bọn họ vẫn đứng thất thần, bèn ách xì một cái, đòi về phòng ngủ sớm.

Mãi đến lúc này, Tư Không Hạnh mới hoàn hồn có phản ứng. Tiến lên hai bước chấp tay lại, hắn nói: “Đại công tử, mặc dù việc kinh doanh của tiệm trà đó gặp rắc rối, nhưng cũng không phải do bọn ta gây ra.”

Vân Trầm Nhã ngừng bước lại.

Cũng phải. Hôm nay trước khi hắn ra khỏi cửa, Bạch Quý còn nói với hắn là thủ đoạn buôn bán của cha con nhà họ Lương rất điêu luyện, thường mua đứt nơi cung cấp lá trà, nên muốn làm tiệm trà thành Đông đóng cửa không phải là chuyện dễ dàng ngày một ngày hai.

Vân vĩ lang quay đầu lại, quét mắt liếc nhìn ba người bọn họ, tìm một cái ghế ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Có việc gì thì cứ nói đi.”

Lúc này, Vân Trầm Nhã thu lại vẻ đùa cợt hàng ngày, cả người tản ra một loại phong thái uy nghiêm khiến người khác phải kính sợ. Bạch Quý thấy vậy, vừa đặt sổ sách trước mặt hắn vừa nói: “Đại công tử vốn phân phó lão nô tìm một thương nhân chuyên kinh doanh trà để hợp tác cạnh tranh chống lại tiệm trà ở thành Đông. Chiều hôm nay lão nô đi chuẩn bị việc này, không ngờ trước đó không lâu đã có một thương gia âm thầm ra tay chặt đứt hết nguồn cung cấp lá trà của tiệm trà thành Đông.”

Tư Không Hạnh nói: “Không sai, hôm nay khi thuộc hạ đi điều tra manh mối các cuộc giao dịch Bắc Nam, cũng phát hiện ra có một tiệm tên là xưởng trà Tây Lâm đã mua đứt nguồn cung cấp lá trà của tiệm trà thành Đông. Kỳ quái hơn nữa là, lúc đầu xưởng trà Tây Lâm này trên thị trường cũng chẳng có danh tiếng gì. Thuộc hạ điều tra thêm, phát hiện xưởng trà này rất nhỏ, mới thành lập hồi xuân này.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, không khỏi nhướn mày lên.

Thật ra chuyện này cũng chẳng có gì khó hiểu cả. Nếu là một xưởng nhỏ tầm thường, làm gì có tài lực và nhân lực để cắt đứt đường sống của tiệm trà thành Đông? Chỉ có thể có một nguyên nhân duy nhất: đứng phía sau xưởng trà nhỏ này nhất định là một nhân vật tầm cỡ.

Còn một điểm không thể không nhắc đến. Trong kinh doanh, dù là mua bán nhỏ hay lớn, ban đầu đều lấy việc đặt nền móng làm chủ yếu, tuyệt đối làm gì có đạo lý tiêu phí một lượng lớn tài lực mua đứt cơ nghiệp của người khác. Mà chỗ kỳ lạ là xưởng trà Tây Lâm này vừa mới thành lập đã trực tiếp đối nghịch với tiệm trà thành Đông.

Huống chi, hiện nay ở Kinh Hoa thành, chỉ cần là người làm ăn buôn bán đều biết tiệm trà thành Đông đối đầu với Đường Tử hiên. Lúc này xưởng trà Tây Lâm đối nghịch với tiệm trà thành Đông, không thể nghi ngờ gì nữa là muốn trợ giúp Đường Tử hiên một tay.

Vân vĩ lang thấy thật buồn cười. Tuy là hắn biết không ít nhân vật tai to mặt lớn trong Nam Tuấn quốc, nhưng cũng chả có ai nhàn rỗi dư hơi mà đầu đá trong việc làm ăn vụn vặt chốn phố phường bình dân này.

Cho nên, chuyện này chứng tỏ rằng người đứng đằng sau xưởng trà Tây Lâm nhất định là đã biết được thân phận của Vân Trầm Nhã, trước ra sức giúp hắn, sau tất muốn lợi dụng thân phận thật của Vân Trầm Nhã hắn mà đặt giao dịch.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vân vĩ lang cũng hòa hoãn hơn. Hắn liếc mắt một cái dò xét Bạch Quý, cười nói: “Vậy không tốt sao? Ta vốn bảo người tìm một thương hộ hợp tác, kết quả là tới đến đã có người dâng lên tận cửa, không phải đã giảm bớt việc cho người sao.”

Bạch Quý lo lắng nói: “Đại công tử, xưởng Tây Lâm có thể không nói tiếng nào đã cắt đứt việc buôn bán của tiệm trà thành Đông, với nhân lực tài lực như vậy không phải người bình thường nào cũng có thể làm được. Lão nô lo rằng bọn họ chắc đã biết thân phận thật của chúng ta, nên mới lựa chọn cùng...”

“Không cần lo lắng.” Vân Trầm Nhã cắt lời lão.

Thật ra tóm tắt lại ý của Bạch Quý là muốn nói – nếu hiện giờ để lộ ra thân phận thật của bọn họ quá sớm, sau này làm việc sẽ khó khăn hơn. Nhưng sau này..., Vân Trầm Nhã cũng không muốn che giấu về thân phận của mình nữa.

“Hành động của xưởng trà Tây Lâm lần này tất có ý đồ gì đó. Chi bằng chúng ta cứ ngồi mát ăn bát vàng, đợi bọn họ xong việc, chắc chắn sẽ tự động đến đây ra điều kiện giao dịch, đến lúc đó tính cũng không muộn.”

Bạch Quý nghe xong, trong lòng thầm lo lắng. Nhưng nghĩ lại, lúc này cũng chỉ có cách đó mà thôi, lấy tĩnh chế động.

Không ngờ, Tư Đồ Tuyết lại lên tiếng phản bác nói: “Lời của Đại công tử mặc dù không phải không có lý, nhưng chúng ta muốn thu tóm tiệm trà thành Đông là vì muốn khuếch trương thế lực của mình, từ đó điều tra nơi cất giấu Liên Bình phù cũng dễ dàng tiện lợi hơn.”

“Nhưng hiện nay, chúng ta cũng biết muốn tra ra Liên Bình phù, nhất định phải nắm trong tay manh mối giao dịch Bắc Nam. Mà lúa mì Thanh Khoa dùng để ủ rượu Trầm Đường chính là xuất xứ từ cuộc giao dịch Bắc Nam này. Nếu việc rượu Trầm Đường còn chưa sáng tỏ, mà nguồn gốc ủ rượu Đại công tử còn chưa điều tra ra được, lúc này chúng ta để lộ thân phận, khó tránh khỏi sẽ đả thảo kinh xà.”

Nói xong, Tư Đồ Tuyết ngẫm nghĩ, lại giải thích tiếp: “Thuộc hạ cũng không phải có ý trách cứ gì Đại công tử. Nhưng Tư Không từng nói với thuộc hạ, bảo Đại công tử hỏi bí phương ủ rượu từ nơi Thư Đường là một chuyện rất khó xử. Vì Đại công tử đã từng làm chuyện có lỗi với tiểu Đường cô nương, cho nên lần này, ngài cũng không muốn lợi dụng nàng, thương tổn nàng nữa. Thuộc hạ nghĩ, Đại công tử có ý như thế cũng là chuyện rất bình thường, nhưng nếu đã không lấy được bí phương ủ rượu, vậy chúng ta cứ tạm dừng để lộ thân phận, âm thầm tra xét sẽ hay hơn.”

Tư Đồ Tuyết tính tình thẳng thắn chính trực, nói câu này không có ý gì khác, nhưng người ngoài nghe được, lại nghiêng ngả ra một chút ý tứ thú vị khác.

Bạch Quý nghe xong sửng sốt, ánh mắt sáng rỡ đầy ý vị dừng trên người Vân Trầm Nhã.

Vân vĩ lang có tật giật mình, ho khan hai tiếng, thờ ơ nhìn về phía Tư Không Hạnh.

Tư Không Hạnh xoa xoa thái dương, gục đầu xuống.

Trong khoảnh khắc, không khí đại sảnh Vân phủ vô cùng cổ quái.

Một lát sau, Vân Trầm Nhã gạt trà trong tách, đột nhiên nói: “Không cần giấu nữa, sau này lộ thân phận làm việc sẽ có chút gian nan mà thôi.”

Tư Đồ Tuyết sửng sốt.

Lại thấy Vân Trầm Nhã đặt tách trà sang bên cạnh, đứng dậy đi vào trong phòng. Đi được hai bước, hần ngừng lại, xoay lưng nói: “Kể từ nay, thân phận chúng ta hoàn toàn bại lộ. Như thế không tránh khỏi sẽ phải gặp nguy hiểm, không những chỉ có mình ta, mà ngay cả các người cũng vậy. Các người có thắc mắc gì không?”

Nghe xong, bọn Tư Đồ Tuyết ba mặt nhìn nhau, giây lát sau, bọn họ cùng lên tiếng: “Thuộc hạ cần tuân theo lời phân phó của Đại công tử, tuyệt không có nửa điểm dị nghị.”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, cười cười, khẽ phất tay áo, thanh thoi vui vẻ bỏ đi.

Tư Không Hạnh sững sốt đứng lặng tại chỗ một lát, đột nhiên dường như nhớ đến chuyện gì đó, vội vã chạy theo.

Từ đại sảnh đến phòng trong phải qua một hành lang gấp khúc. Nơi khúc quanh của hành lang, dưới ánh trăng bàng bạc, Vân Trầm Nhã đã tháo xuống chiếc mặt nạ dịch dung, đang ngẩng đầu lên ngắm trăng.

Tư Không Hạnh đứng cách đó không xa, một lát sau, hần không nhịn được hỏi: “Đại công tử làm vậy, là vì... tiểu Đường cô nương?”

Thân hình Vân Trầm Nhã khẽ cứng lại. Trầm mặc một lát sau, hần cười nhạt, nụ cười như tan ra dưới ánh trăng: “Tư Không, ta làm việc gì cũng đều cẩn thận, lấy thắng lợi làm niềm vui. Nhưng cho đến ngày hôm nay mới phát hiện ra như thế không thú vị như ta nghĩ.”

“Lãnh thổ ngàn dặm của Thần Châu trong tay, giang sơn vạn quân trên vai, nhưng trong lòng ta lại tràn đầy hối hận. Đúng với thiên hạ nhưng lại có lỗi với chính bản thân mình.”

Lời nói tuy nhẹ, nhưng Tư Không Hạnh nghe xong, trong lòng không khỏi nặng nề xuống. Hần nhớ lại hai năm trước lúc bọn họ còn chưa về Anh Triều quốc.

Khi đó, mỗi đêm Vân Trầm Nhã không ngủ được. Khoác thêm áo choàng, lẳng lặng đến trước sân ngắm trăng như đêm nay. Khi nào Tư Không Hạnh bắt gặp, sẽ khuyên hần đi nghỉ sớm. Lúc đó, Vân vĩ lang sẽ hứng chí bưng bưng kể từng chuyện, từng chuyện cho hần nghe, tinh tế tỉ mỉ, đơn giản chỉ là về tiểu Đường, lại có khi là về Cảnh Phong.

Thật ra Vân Trầm Nhã hiền lành cũng được, giả dối cũng được, sống cả đời cho đến nay cũng chỉ là một người cô độc rất đáng thương. Trong đầu đều ngập tràn về chuyện của giang sơn xã tắc, chỉ chừa lại một không gian nhỏ cho chính mình. Mà trong không gian kia lại tràn ngập hình bóng của hai người, một là huynh đệ của hần, còn người thứ hai, chính là người duy nhất hần yêu suốt cả đời này.

Vì thế cũng chỉ khi đêm dài, hần mới có thể thả lòng nhớ đến bọn họ. Thời gian đó, bên cạnh hần không có tiểu Đường, còn Cảnh Phong thì sinh tử không rõ. Mỗi đêm đều nghĩ đến chuyện cũ rồi mới ngủ, thật ra là hần sợ sẽ thật sự mất đi bọn họ.

Vân Trầm Nhã thản nhiên nói: “Trước đây ta hay nói là Cảnh Phong tính tình quá xúc động. Hôm nay nghĩ lại, cảm thấy hần làm như vậy, cũng không phải là hoàn toàn không thể thực hiện được. Ta muốn mạo hiểm một lần, giang sơn ta muốn bảo trụ, nhưng tâm nguyện của mình ta cũng muốn hoàn thành. Cho dù hai chuyện này có trái ngược hoàn toàn với nhau, nếu không thử một lần, ta sẽ hối hận.”

Đúng vậy a, ngay cả mảnh vườn hoang phế kia cũng đã nở rộ hoa đào, tại sao bản thân mình lại không thể thử một lần chứ?

Tư Không Hạnh trầm ngâm một hồi, đột nhiên ôm quyền nói: “Đại công tử có thể nghĩ được như thế, thuộc hạ cũng cảm thấy rất vui mừng.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, nhú mày nhìn hần.

Tư Không Hạnh nói: “Mặc dù quyết định lần này của Đại công tử sẽ khiến thân phận của bọn ta trực tiếp lộ ra ngoài. Nhưng Tư Không đã theo Đại công tử lâu ngày, chưa bao giờ thấy Đại công tử tính sai. Dù có gặp hiểm trở phải máu chảy đầu rơi, Tư Không thân là hộ vệ của Đại công tử nhất quyết cũng không chối từ.”

49. Chương 49

Cuối xuân, đầu đường phố Lâm Giang tơ liễu bay lá tả phủ khắp mặt đất.

Hôm nay trời sáng bình hơn mọi ngày, tiệm trà thành Đông đã bị đóng cửa. Bạch Quý mơ hồ cảm thấy có gì đó không bình thường nên sáng sớm đã phái người ra ngoài thăm dò. Quá Ngọ, người được phái đi mới trở về. Bạch Quý được tin, vội vàng trở về Vân phủ tìm Vân Trầm Nhã.

Bầu trời xanh thẳm không gợn một chút mây, sau cơn mưa ngấn bắt chợt, gió nhẹ vi vu lùa vào mái hiên cong cong sau bậc thềm đá mang theo hơi nước mát lạnh. Bạch Quý tìm cả trước lẫn sau viện vẫn không thấy bóng dáng sói đâu, đang buồn bực, chợt nghe từ vườn hoa sau hậu viện truyền đến tiếng đao kiếm va chạm. Bạch Quý nghi hoặc đi theo tiếng động. Đến cuối đường, cạnh chiếc ao nhỏ, chỉ thấy một thân ảnh màu xanh thoắt ẩn thoắt hiện như chim, ánh kiếm trong tay loang loáng như nước, vẽ thành từng đạo quang ảnh trùng trùng điệp điệp như hoa trong không trung.

Bạch Quý sững sốt một hồi, sau đó mới nhận ra người nọ chính là Vân Trầm Nhã. Bước gần lại xem, lúc này thấy trong vườn có ba người đang giao đấu với nhau, hai người còn lại là Tư Không Hạng và Tư Đồ Tuyết. Vân Trầm Nhã dùng kiếm, Tư Đồ Tuyết múa quạt, trong tay Tư Không Hạng là song đao.

Thoáng liếc mắt nhận ra người mới đến là Bạch Quý, ba người bọn Vân Trầm Nhã đồng thời thu tay lại. Vẻ sắc bén vừa rồi trên mặt sói ba đuôi lúc này cũng đã biến mất, chỉ còn lại nét hờn hờ vui vẻ, hẩn nhận lại cây quạt trên tay Tư Đồ Tuyết mở ra phe phẩy, nói với Bạch Quý: “Lão tiên sinh tới vừa đúng lúc, sẵn dịp tỷ thí luôn.”

Bạch Quý khó hiểu, sà lại gần hỏi: “Đại công tử là...”

Vân Trầm Nhã nói: “Nhàn rồi vô sự, chỉ đổi binh khí tỷ thí với Tư Không Tư Đồ một chút thôi.”

Bạch Quý bình tĩnh đại ngộ: “Hèn chi vừa rồi lão nô cảm thấy là lạ sao sao đấy, vì bình thường Đại công tử không hay sử dụng kiếm.”

Tư Không Hạng nhận lại thanh trường kiếm từ tay Vân Trầm Nhã, gật đầu nói: “Đại công tử không thường sử dụng kiếm, nhưng khi cầm đến, dù ta liên thủ với Tư Đồ cũng không thể địch lại.”

Vân Trầm Nhã cười, quay đầu lại hỏi Bạch Quý: “Có việc gì sao?”

Bạch Quý vừa rồi bị võ nghệ trác tuyệt của ba người hút mất hồn, nghe hỏi thể mới giật mình nhớ tới việc chính. Lão sắp xếp lại câu chữ trong đầu một lần nữa rồi nói: “Đại công tử, tiệm trà thành Đông đã bị sập tiệm rồi.”

Tiệm trà thành Đông đóng cửa cũng không phải quá bất ngờ. Nửa tháng nay, xưởng Tây Lâm đã âm thầm ra tay khuyếch trương thế lực cạnh tranh công khai với tiệm trà thành Đông. Ban đầu, bọn họ chặt đứt nguồn cung cấp lá trà của tiệm trà thành Đông, sau đó ra tay giành khách của tiệm trà này.

Tiệm trà thành Đông thế lực to lớn, vốn có thể dựa vào các chi nhánh khắp nơi duy trì thêm một thời gian, nhưng tiếc là vì lúc trước chống đối với Đường Tửu hiền, số lượng các chi nhánh trong tám phần thì đã mất hết ba phần, nay lại bị xưởng Tây Lâm rút củi dưới đáy nồi, không còn một chút cơ hội nào có thể xoay chuyển được nữa.

Bạch Quý bấm báo xong, lại nói tiếp: “Lão nô cảm thấy thật kỳ quái, lẽ ra quan thương một nhà, bằng vào thực lực của tiệm trà thành Đông, có lẽ nhất định quen biết không ít quan lại có quyền thế trong triều đình. Vì sao lần này đóng cửa, như một tòa nhà nguy nga bị sụp đổ, không thấy bất kỳ kẻ nào ra tay tương trợ?”

Tư Đồ Tuyết nói: “Điểm ấy cũng không có gì đáng nghi ngờ, Đại công tử đã từng nói qua, xưởng Tây Lâm tuy nhỏ, nhưng nhất định có một nhân vật không tầm thường chống lưng cho nó.”

Tư Không Hạng quay đầu lại nhìn Tư Đồ Tuyết, tỉnh tã suy nghĩ rồi nói: “Ý của Bạch lão tiên sinh là đang nghi ngờ thân phận của nhân vật này. Chưa đầy một tháng, một mình một ngựa phá hủy cơ nghiệp của tiệm trà thành Đông, người có địa vị thế lực cỡ này ở Nam Tuấn quốc, có thể nói là chỉ đếm được trên đầu ngón tay.”

Bạch Quý nghe xong, linh quang chợt động, vội hỏi: “Có khi nào là Lục vương gia hoặc tiểu vương gia hay không?”

“Không phải.” Lúc này, Vân Trầm Nhã cũng nhíu mày lại. Hắn trầm ngâm một hồi, giải thích: “Lục Vương gia gần đây công trạng quá cao, nay tạm thời không hỏi đến việc triều chính, có lẽ vì sợ công cao chấn chủ, chọc giận Nam Tuấn vương. Thôn tính tiệm trà thành Đông là chuyện quá mức gây chú ý, lão quyết sẽ không làm. Nguyễn Phượng là con của lão, tất nhiên cũng sẽ không có hành động này.”

“Vậy là...”

Đôi chân mày của Vân Trầm Nhã giãn ra, lại hỏi: “Trước khi tiệm trà thành Đông bị đóng cửa, đã từng gặp phải chuyện gì đáng chú ý hay không?”

Bạch Quý nghe vậy, vỗ mạnh lên ót một cái: “Đại công tử không nhắc thì suýt chút nữa lão nô đã quên. Tiệm trà thành Đông sở dĩ đóng cửa là vì gặp phải một kiếp trà họa.”

“Kiếp trà họa?”

“Phải. Ngày hai mươi ba tháng này, vốn có một số lượng lớn lá trà thượng hạng vận chuyển từ Anh Triều quốc đến. Thật ra tiệm trà thành Đông muốn dựa vào số lượng lớn lá trà vận chuyển lần này để cứu vãn tình hình hiện nay. Không ngờ lá trà vận chuyển đến nửa đường lại bị một bang phỉ tặc cướp mất.”

“Nói đến cũng thật kỳ lạ, sơn phỉ loạn tặc bình thường, giết người phóng hỏa không chuyện ác nào không làm, nhưng phỉ tặc hôm ấy chỉ cướp lá trà mà không có đả thương ai cả. Sau khi sự thành, còn tặng phiếu cục bảo vệ chuyển hàng không thành công một ít ngân lượng, nói là vì liên lụy đến bọn họ nên trong lòng cảm thấy hổ thẹn gì đó...”

Vân Trầm Nhã ngẩn ra, kinh ngạc nhíu mày: “Có chuyện như vậy sao?”

Hắn lại tiếp tục trầm ngâm. Bỗng dưng, trong đầu chợt lóe qua một ý niệm, Vân Trầm Nhã ngẩn người, khóe miệng nhếch lên, bật thốt ra hai chữ: “Là hắn?”

Lúc này, ngoài viện có một gã sai vặt vội vàng đến tìm, đưa cho Vân Trầm Nhã một tấm bái thiếp, khom người nói: “Thiếu gia, mới vừa rồi có một người từ cửa tiệm đến, tự xưng là người của xưởng Tây Lâm, nói là năm ngày sau muốn mời thiếu gia đến Vọng Quy lâu gặp mặt.”

Vân vĩ lang mở ra tấm bái thiếp, bên trong là một tấm thiệp mời màu hồng, từng chữ từng chữ được viết vô cùng tinh tế gọn gàng, nhìn không ra là nét bút của ai. Nhưng sỏi vừa xem thấy hai mắt sáng rỡ, đột nhiên nở một nụ cười thâm sâu khó lường, trong lòng lập tức sáng tỏ.

Ngày hai mươi bảy tháng tư là ngày giao rượu. Hôm nay, Thư tiểu Đường thức dậy từ sớm, sau khi lo liệu mọi việc, bèn vội vàng đánh xe lừa đến Đường Tử hiên vào giờ Ngọ.

Gã sai vặt ở Đường Tử hiên đã sớm nhận ra Thư Đường, sau khi chuyển rượu xuống, liền bảo Thư Đường vào bên trong ngồi nghỉ. Thư tiểu Đường cũng không từ chối, ừ một tiếng rồi quay lại chiếc xe lừa, nhắc màn xe lên. Chiếc xe lừa khẽ rung động, hai con chó ngao liền nhảy từ trên xe xuống.

Chó ngao vốn toàn thân lông trắng như tuyết, Mãng Tây Cẩu Trắng thường ngày lại ngậy thơ đáng yêu, khiến người bên đường ai nấy đều dừng lại ngắm nhìn trầm trồ. Hôm nay hai con chó trắng này cũng khá ngoan, theo Thư Đường vào tiệm rượu, không sủa không vồ không chạy loạn, chỉ tò mò nhìn nhìn xung quanh.

Gã sai vặt ngâm một ấm trà ngon cho Thư Đường rồi vòng qua con hẻm đến Vân phủ thông báo. Vừa đứng lúc có một người đi ra từ Đường Tử hiên, hắn không khỏi sững sốt khi gặp Thư Đường.

Đã nhiều ngày nay, Tư Không Hạnh bận điều tra manh mối các cuộc buôn bán Bắc nam, Vân Trầm Nhã cũng chia việc ra giúp hắn, tự mình đi dò xét mấy xưởng, bận rộn đến mức chân không chạm đất. Hôm nay hắn ra ngoài từ sáng sớm đến giờ mới trở về, thái dương còn rịn mồ hôi.

Thư Đường thấy Vân Trầm Nhã, vội vàng đứng dậy gọi: “Vân công tử.”

Vân Trầm Nhã gật gật đầu, bỗng nhớ lại sắc hoa đào rực rỡ sáng bừng ngày ấy, không khỏi có chút giật mình. Đang thất thần, chợt thấy bên chân Thư Đường dường như có chút động đậy, Vân Trầm Nhã lấy lại tinh thần, chăm chú nhìn lại, vừa nhìn thấy khóe miệng nhếch thời cong lên.

Măng Tây Cải Trắng thấy Lang chủ tử nhìn bọn chúng, lập tức ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, vừa quấy đuôi vừa tỏ vẻ nịnh nọt.

Thư Đường giải thích: “Vân công tử, hôm nay ta đến giao rượu, thật không nên mang theo Măng Tây Cải Trắng, nhưng ta lại cần không được bọn chúng, chỉ đành phải dắt bọn chúng theo đến đây.” Nói xong, nàng chần chừ quay đầu lại liếc mắt nhìn hai con chó ngao trắng, nói tiếp: “Chúng nó đã hứa với ta là hôm nay sẽ ngoan ngoãn vâng lời.”

Vừa dứt lời, hai con chó ngao trắng kêu to lên một cách vui vẻ như đồng ý.

Vân vĩ lang cười, ánh mắt thản nhiên đảo qua người bọn chúng, Măng Tây Cải Trắng cả kinh, ngậm miệng lại, lẳng lặng chạy theo sau Thư Đường. Vân Trầm Nhã lại gọi hai gã sai vặt, dặn bọn họ dẫn Măng Tây Cải Trắng đi, nói: “Vây cũng được, chỉ sợ bọn chúng buồn chán mà thôi, để ta sai người dẫn bọn chúng đi dạo xung quanh.”

Tơ liễu vương đầy đường, ánh mặt trời chói chang. Vân Trầm Nhã về phủ thay ra chiếc áo dài ướt đầm mồ hôi, sau đó dẫn Thư Đường đi dạo trong Vân phủ.

Tòa phủ viện này cũng không nhỏ, vườn hoa hậu viện phủ đầy dây leo xanh rì, khá tương tự như ở Vân phủ cũ. Thư Đường theo sau lưng Vân Trầm Nhã, vừa đi vừa ngắm quanh, trong lòng nổi lên ngổn ngang trăm mối tạp niệm. Phía trước khá vắng vẻ, cảnh cây đàn xen rậm rạp, nàng phải vừa đi vừa giơ tay rẽ ra, cẩn thận từng bước dưới chân. Nhưng sao trông tấm lưng kia lại giống Vân quan nhân đến thế!

Tới cuối đường là một bờ ao nhỏ, xung quanh là một khu vườn hoang, bờ tường như sáng rực hẳn lên, Thư Đường tập trung nhìn lại, không khỏi kinh ngạc hô lên: “Dây mướp, hoa mướp?” Nói xong, nàng ngập ngừng bước lại gần vài bước nhìn cho rõ, không nhịn được hỏi: “Tại sao trong phủ Vân công tử cũng trồng dây mướp?”

Vân Trầm Nhã nhìn vẻ mặt kinh ngạc lẫn mừng rỡ của nàng, trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào.

Hắn quay đầu nhìn về phía khu vườn hoang, gió mạnh lướt qua từng cơn, cây cỏ um tùm rậm rạp. Trong đầu chợt nhớ lại, đại khái là đã thật lâu, thật lâu trước kia, có một cô nương cài hoa mướp trên đầu đến tìm hắn, nàng mặc một bộ xiêm y vàng tươi, hỏi hắn rằng nàng trông có được hay không.

Lúc đó, hắn chưa động tình, nàng chưa động tâm.

Nhưng lúc đó, nàng cũng đã rất tin tưởng hắn. Nàng than thở nói với hắn, ta vốn tưởng rằng, cho dù người ngoài cảm thấy khó coi, nhưng Vân quan nhân cũng sẽ khen ta vài câu.

Đột nhiên Vân Trầm Nhã nghĩ, không biết lòng tin ấy sao có thể mạnh mẽ như thế, lâu dài như thế, khiến nàng sau mấy năm vẫn nói: cho dù bọn họ đều nói hắn không tốt, muốn ta quên hắn đi, nhưng ta vẫn cảm thấy hắn tốt lắm, thật rất nhớ hắn.

Thật ra trên đời này, thứ được gọi là chạm tay có thể phỏng không nhất thiết phải là thứ trân quý. Mà thứ thật sự trân quý chính là thứ mà chúng ta chôn giấu sâu tận đáy lòng nhưng vẫn thường xuyên nhớ tới nó một cách hoàn hảo, tốt đẹp.

“Tiểu Đường, đi theo ta.” Khi hắn nói những lời này, đã không còn che giấu giọng thật của mình.

Tiểu Đường, đi theo ta.

Thư Đường nghe thấy giọng này, trong đầu như nổ ầm một tiếng, nàng ngẩng đầu ngây ngốc nhìn Vân Trầm Nhã. Vân Trầm Nhã chỉ gật gật đầu với nàng, xoay người đi thẳng vào bên trong khu vườn hoang.

Khu vườn này không lớn lắm, chỉ là một gò đất trống, tiếng gió phàn phật, hoa cỏ lan tràn.

Vân Trầm Nhã đứng giữa vườn, gió xuân lay động vạt áo bào của hần, trầm mặc một lúc lâu, hần mới nói: “Tiểu Đường, hay là cũng trồng đào nơi đây đi. Hôm trước ta đã trông thấy mấy cây đào nàng trồng, thật... đẹp lắm. Cho nên, ta nghĩ...”

Nói đến đó, lại đột nhiên không biết nói tiếp như thế nào.

Vân Trầm Nhã xoay người, nhìn về mặt đờ đẫn ngây ngốc của Thư Đường trong giây lát, hần giơ tay, chậm rãi vuốt tóc nàng.

Thư Đường như bị chấn động, khóe môi nàng giật giật, bật thốt lên: “Vân, Vân quan nhân?”

Không biết cách xưng hô này, ba chữ này đã giấu trong lòng bao lâu, Thư Đường mới vừa gọi lên, trong mắt đã lấp lánh ánh lệ.

Vân Trầm Nhã trong lòng căng thẳng, sau một lúc lâu, hần mới lẳng lặng gật gật đầu, yết hầu nghèn nghẹn, giọng khàn khàn nói: “Tiểu Đường, là ta...”

“Tiểu Đường, ta đã trở về...”

“Tiểu Đường, thực xin lỗi...”

50. Chương 50

Tiểu Đường, ta đã trở về.

Tiểu Đường, thực xin lỗi.

Trong lòng Thư Đường như nổi lên từng cơn sóng. Gió trong vườn hoang mang theo dư vị cuối xuân. Thư Đường thâm hít sâu một hơi, bước đến phía trước hai bước. Khi đầu ngón tay của nàng sắp chạm lên mặt của hần, Vân Trầm Nhã nhắm mắt lại, giơ tay lên tháo xuống chiếc mặt nạ dịch dung.

Mái tóc đen như mực, gương mặt hần vẫn như trước - khuynh thành tuyệt thế.

Thư Đường ngây người, kinh ngạc trợn to mắt, trong đầu rối loạn.

Thật ra nàng đã từng tưởng tượng qua cảnh bọn họ gặp lại nhau, ngày đó, nàng sẽ vội vàng đánh xe lừa ra cửa, Vân quan nhân của nàng sẽ đứng ở đầu con hẻm nhỏ Đường Hoa, hần mặc một bộ cẩm y hoa phục, gương mặt tràn trề tươi cười.

Tim Thư Đường đập bình bịch, nàng trầm mặc một hồi lâu mới gọi nên lời: “Vân quan nhân...”

Trong lòng Vân Trầm Nhã cũng ngổn ngang trăm mối cảm xúc đan xen hỗn loạn. Hần nghĩ lại chuyện mình không nhận nàng lúc trước, cổ họng đắng chát, bèn nói: “Tiểu Đường, ta không cố ý dịch dung gạt nàng, quả thật ta có việc trong người, không thể để lộ thân phận. Sau đó... sau đó ta...”

Nói đến đó không thể nói tiếp được nữa, Vân Trầm Nhã lại nhìn Thư Đường, chỉ thấy sắc mặt của nàng dần dần biến đổi.

Ban đầu Thư Đường còn cố gắng giữ bình tĩnh, nghe Vân Trầm Nhã nói thế, lúc này mới nhớ đến nào là Vân Diệp, nào là thương nhân bán rượu, nào là thích thổ nhưng không nuôi chó, tất cả đều là do sói ba đuôi hần bịa chuyện nói láo.

Lại nhớ tới mình lúc trước toàn tâm toàn ý đối đãi với hần, đem bao nhiêu tâm sự ẩn giấu hai năm qua kể hết với hần, Thư tiểu Đường không khỏi nổi cơn tức giận, hai bàn tay thống bên người khẽ run rẩy nắm chặt lại thành quyền.

Vân vĩ lang mặc dù giả dối vô địch nhưng trong chuyện tình cảm, đạo hạnh của hần lại rất kém cỏi.

Xa cách đã lâu nay mới gặp lại, mọi người ai nấy đều xúc động mà phản ứng theo cảm tính. Vào thời điểm quan trọng như vậy, hần phải lấy việc bày tỏ nỗi lòng làm chính, giải thích này nọ kia làm phụ, Thư thổ là

người thật thà, chỉ cần dứt đúng thuốc an thần, nào là nhận sai xin lỗi gì đó, tất cả đều là dư thừa. Nhưng Vân vĩ lang lại cố tình không hiểu rõ đạo lý này, thấy sắc mặt Thư Đường hết xanh rồi tới trắng, chỉ cho là nàng nhất thời không phản ứng kịp, lại nói tiếp: “Tiểu Đường, mấy cây hoa đào nàng trồng ở Vân phủ, hôm bữa ta đã đi xem, ta...”

Tuy Thư Đường thật thà nhưng da mặt lại mỏng. Hai người đã xa nhau gần ba năm, hấn thay đổi thân phận lừa dối nàng cũng thôi đi, lúc này còn đem tâm sự trong lòng của nàng kể xoèn xoẹt ra, nói hoa đào cái gì chứ.

Trong lúc nhất thời, Thư tiểu Đường chỉ cảm thấy giận không thể kèm chế nổi, hung hăng trừng mắt liếc Vân Trầm Nhã một cái, mím môi lại, chấp tay sau lưng, xoay người bỏ đi.

Bên kia, Vân vĩ lang cũng không hiểu ra sao, sững sốt đứng tại chỗ một hồi rồi lại vui vẻ đi theo, gọi vài tiếng tiểu Đường, nhưng Thư thỏ căn bản không hề quan tâm đến hấn.

Trời sáng bình, Tư Không Hạnh và Bạch Quý tìm sói ba đuôi mãi mà không được, lại bất ngờ gặp gã sai vặt đang tung tẩy dất hai con chó ngoai đi dạo xung quanh.

Mãng Tây Cải Trắng thấy người quen nên to gan hơn. Bọn chúng chạy lên, sửa vài tiếng ra hiệu với Tư Không Hạnh và Bạch Quý, rồi xoay người đánh hơi mùi của Thư Đường, chạy về phía khu vườn hoang.

Tư Không sững sốt, không rõ ý đồ của Mãng Tây Cải Trắng, chỉ kịp thuận miệng nói “Đuổi theo!”.

Con đường dọc theo bờ ao khá nhỏ, khi đến gần khu vườn hoang, Mãng Tây Cải Trắng thu móng vuốt chạy chậm lại một chút, bất ngờ nhảy vào gốc cây đại thụ ẩn giấu thân mình. Tư Không và Bạch Quý không biết cho nên không kịp trốn, đành chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vĩ đại trước mặt.

Trong vườn hoang có hai người đang đi đến, một trước một sau, đằng trước là Thư thỏ đang lửa giận ngập trời, đằng sau là sói đang luôn mồm xin lỗi.

Thư tiểu Đường càng nghĩ càng giận, nhớ lại lần trước gặp mặt Vân Trầm Nhã giới thiệu “thiếu phu nhân” của hấn, bèn ngừng bước quay người lại, bình tĩnh đưa mắt nhìn hấn.

Vân Trầm Nhã thấy thế, lại nghĩ là Thư tiểu thỏ đã hết giận, vội tiến lên hai bước muốn giải thích.

Ai ngờ Thư Đường trừng mắt nhìn hấn một lát, cắn môi lý sự: “Người nói đi, người đã cưới thê tử rồi phải không ?!”

Vân Trầm Nhã sững sốt. Hấn vốn không nhớ từ “thê tử” này có liên quan đến Tư Đồ Tuyết. Nghe Thư Đường hỏi, sói khó nhọc suy nghĩ một hồi, tưởng rằng nàng đề cập đến Đại hoàng phi Thẩm Mi “đã qua đời”.

Vân Trầm Nhã lòng dạ rối bởi cảm thấy vô cùng oan khuất. Thứ nhất, hấn không rõ tại sao Thư Đường lại biết chuyện Thẩm Mi; thứ hai, nếu Thẩm Mi thật sự là thê tử của hấn thì cũng thôi đi, nhưng vấn đề là phu quân của Thẩm Mi lại chính là huynh đệ ruột thịt nhà hấn.

Sói nhất thời khó có thể mở miệng, trong đầu đắn đo suy nghĩ một hồi, mới nói quanh co: “Tiểu Đường, ta... nàng hãy nghe ta nói, tiểu Mi nhi nàng... mặc dù ta cưới nàng, nhưng mà...”

Thư Đường vốn chỉ hỏi về Tư Đồ Tuyết. Không ngờ chẳng những Vân Trầm Nhã không giải thích sạch sẽ lưu loát, mà còn ấp úng đắn đo một hồi rồi bật ra một cái tên khác.

Thư thỏ cảm thấy khó thở, lập tức duỗi thẳng chân ra, hung hăng đạp cho Vân vĩ lang một đạp.

Trong giây lát, trong Vân phủ, ngoại trừ Thư Đường, còn lại cả người lẫn chó, cả hoa lẫn cỏ, cả trời xanh lẫn mây trắng, tất cả đều sợ đến ngáy người.

Ở Thần Châu cả ngàn năm nay, duy chỉ có Đại Anh Triều quốc là có thể chân chính xưng bá chủ một phương.

Anh Triều quốc chiếm hết phong thủy long mạch, thiên thời địa lợi nhân hòa, được vô số các quốc gia vây quanh thần phục như chúng tinh cùng nguyệt. Mà Vân Trầm Nhã lại chính là thiên chi kiêu tử sinh ra trong bối cảnh đất trời giao hòa đó. Chỉ cần đưa mắt nhìn, toàn thân đã tản ra khí thế để vương đủ khiến người

khác phải nhượng bộ lui binh. Người bình thường đừng nói tới đá hấn, chỉ sợ muốn động đến một cọng tóc của hấn cũng bị thiên lôi đánh.

Ai ngờ Thư thỏ đá xong vẫn chưa hả giận, thở phì phì “Hừ” một tiếng, lại đuổi tay xô hấn một cái.

Vì chưa bao giờ bị người khác đá qua, nên lúc này Vân Trầm Nhã cũng chỉ trở mắt đứng đờ ra. Thư Đường khoa chân múa tay đá hấn tất nhiên lực đạo không lớn, nhưng trong lòng Vân vĩ lang lại trỗi lên một cảm giác thật khác thường.

Hấn nghĩ, tiểu nha đầu ngốc tức giận như vậy, xem ra là vẫn rất để ý đến hấn...

Trong thoáng chốc, thép rắn trải qua cả trăm lần hun đúc bỗng hóa mềm như nước. Lần đầu tiên bị đập, ấy thế mà sói lại cảm thấy vô cùng vui sướng.

Thật là hết nói nổi.

Thư tiểu Đường cũng quá thật thà, ngoại trừ năm đó trải qua một hồi đấm đá với bọn thủ hạ của Hồ Thông, từ khi sinh ra cho đến nay chưa bao giờ nàng động võ cùng người khác. Sau khi vừa đập vừa đẩy hấn, nàng liền cảm thấy có chút áy náy, đang tính tạm thời nuốt giận nói chuyện lại với Vân Trầm Nhã, ai ngờ vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy khoe môi sói tươi cười một cách sung sướng quỷ dị.

“Phụt” một cái, lửa giận lại trào lên. Thư thỏ gấp đến độ giẫm chân tại chỗ, nhúu mày lại cả giận nói: “Người cười cái gì mà cười ?!”

Thật ra Vân Trầm Nhã cũng không biết bản thân mình đang cười. Bị hỏi như vậy, hấn lơ mờ ngẩn người ra nói: “À, ta...”

Lúc này, sau hậu viện Vân phủ ngoại trừ Tư Không Hạnh và Bạch Quý, còn có mấy gã sai vặt và nha hoàn. Thư Đường thấy đông người, cũng không tiện làm khó Vân Trầm Nhã, lập tức lại giậm chân một cái, quay đầu bỏ đi.

Vân vĩ lang không hiểu gì cả, trở mắt ra nhìn một hồi rồi lại đuổi theo. Đuổi theo chưa đầy hai bước thì thấy phía trước Thư thỏ đứng lại, dừng trước mặt một người, tỉ mỉ xem xét mặt mày người nọ.

Tư Không Hạnh bị Thư Đường nhìn lâu đâm ra sợ hãi, xấu hổ ho khan hai tiếng, nói: “Tiểu, tiểu Đường cô nương...”

Thư Đường nghe ra giọng hấn, trong đầu loạn thành một đồng. Sau một hồi lâu, nàng mới gục đầu xuống, mím môi hô một tiếng: “Tư Không công tử.”

Đằng sau, sói thấy Tư Không có thể nói chuyện được với Thư Đường, lập tức giơ tay ra làm hiệu, ý bảo Tư Không Hạnh giải thích giùm hấn.

Nhưng Tư Không cũng là loại người không biết ăn nói. Bạch Quý đứng bên cạnh hấn, lão cũng không để ý gì đến mặt mũi cô nương con nhà người ta, buột miệng thốt lên: “Tiểu Đường cô nương đừng sợ, thật ra Đại công tử hấn vẫn chưa cười ai cả...”

Lửa giận vừa cố đè nén xuống lại bùng lên gấp ba lần. Trong chốc lát, mặt Thư Đường đỏ bừng, ngực nghẹn lại, vừa thở dốc vừa cảm giận quay đầu liếc nhìn Vân Trầm Nhã.

Vân vĩ lang ngây người, Tư Không Hạnh cũng ngây người. Ngay sau đó, vẫn là hai con chó ngao trắng biết thời biết thế chạy ra từ gốc đại thụ, cũng không thêm liếc mắt nhìn Lang chủ tử một cái, chỉ quấy đuôi chạy về phía Thư thỏ.

Thư Đường vỗ về đầu hai con chó ngao, bấu môi, cảm giận than thở gì đó rồi bỏ đi.

Vân Trầm Nhã vốn muốn đuổi theo, không ngờ Mãng Tây Cẩu Trắng vừa tạo phản lại chạy về. Bọn chúng vui sướng khi người khác gặp họa chạy xung quanh Vân vĩ lang mấy vòng, trước khi bị sói trừng trị, lại nhanh chóng bỏ chạy, sủa thêm vài tiếng rồi rượt theo Thổ chủ tử trốn mất.

Trời xanh mây trắng, đôi mắt nhìn ra xa là một cánh đồng bao la bát ngát.

Vân Trầm Nhã đứng tựa cửa Đường Tửu hiên, ngây người nhìn chiếc xe lừa tuyết tuyệt bỏ đi, đắn đo suy nghĩ một lúc lâu vẫn không hiểu vấn đề rắc rối là từ đâu. Quay đầu lại hỏi Tư Không Hạnh, Tư Không

cũng mờ mịt. Lúc này, vẫn là Bạch Quý chấp tay sau lưng, lưng thưng bước đến, miệng ngâm nga một làn điệu như đang đi bách bộ, sà lại cửa ngõ nghiêng một lát, nói: “Đi rồi sao? Ồ, ta đã biết là sẽ bỏ đi mà.”

Hai người khó hiểu quay lại lãnh giáo lão tiền bối.

Lão tiền bối vốn chờ giờ khắc này đã lâu, bèn dốc túi khoe khoang khoác lác, đem kinh nghiệm nhiều năm của mình ra truyền thụ lại, liệt kê ra hai tội lớn của sói: lừa gạt mà không đúng trọng điểm, giải thích mà không đúng thời cơ.

Vân vĩ lang nhận lỗi rồi hỏi tiếp: “Vậy có giải pháp gì hay không?”

Bạch Quý cười thần bí, đáp: “Có một bí quyết, chính là một câu châm ngôn ba chữ, hễ đem ra áp dụng với cô nương, trăm ngàn lần không sai chạy.”

Vân Trầm Nhã vui vẻ hỏi: “Thật sao?”

Bạch Quý gật đầu, lại bảo Tư Không Hạnh kề sát lỗ tai lại gần, ngập ngừng phun ra mấy chữ. Sắc mặt Tư Không Hạnh bỗng ba hồi xanh bốn hồi trắng, nhất thời lộ ra vẻ khó xử. Bạch Quý vỗ vỗ vai hắn, nói: “Đợi tiểu Tuyết về, người thử với nàng xem sao.”

Tư Không Hạnh nhìn Vân Trầm Nhã, ai oán nói: “Đại công tử...”

Vân vĩ lang hai mắt sáng ngời, đẩy hắn vào hố lửa, nói: “Thử xem, thử xem.”

Không bao lâu sau Tư Đồ Tuyết đã trở lại, toàn thân bạch y trắng như tuyết, thanh lệ ào ào. Thấy ba người bọn Vân Trầm Nhã đều đang đứng đợi sẵn ở cửa tiệm Đường Tửu hiên, nàng không khỏi ngăn người bước lên tiếp đón, đang muốn về hậu viện, Tư Không Hạnh lại thò tay ra ngăn nàng lại.

“Đi đâu đó?” Tư Không vẻ mặt âm u, trầm mặc một hồi lâu mới hỏi.

Tư Đồ Tuyết ngăn ra: “Sao vậy?”

Tư Không Hạnh chìa ra tách trà rỗng, ho khan hai tiếng nói: “Ta khát nước, người rót cho ta một tách trà đi.”

Hàng mi thanh tú của Tư Đồ Tuyết nhăn lại, nhìn nhìn ấm trà cách đó không xa, không nén được giận nói: “Người tự rót không được à?!”

Tư Không Hạnh cả kinh, đang muốn bỏ chạy, quay đầu lại thấy ánh mắt cổ vũ của sói và Bạch Quý, đành phải cắn chặt răng nói: “Người cần gì hỏi ta có tự rót được hay không, trà này, người có rót hay là không?”

Tư Đồ Tuyết càng nhúu chặt mày, trong đầu ra sức đấu tranh tư tưởng, chỉ cảm thấy đây không phải là tác phong thường ngày của Tư Không Hạnh. Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ xong, thân hình Tư Không Hạnh lại đột nhiên nhoáng lên, đứng chặn trước cửa, nhúu mày nói: “Nếu người không chịu rót trà, hôm nay đừng hòng về hậu viện.”

Tư Đồ Tuyết vốn tính tình lãnh liệt, ngày thường nếu có ai dám nói chuyện với nàng như thế, nàng đã sớm đánh cho người đó bò lê bò càng. Nhưng lúc này, nàng rũ mắt xuống suy nghĩ một hồi rồi cầm lấy tách trà trong tay Tư Không Hạnh, vòng đến quỳ đầu ân cần, lắng lắng chăm cho hắn một tách trà.

Lúc nàng đem trà về đặt vào tay Tư Không Hạnh, hắn đã sớm ngây người hóa đá. Tư Đồ Tuyết thần nhiên liếc hắn một cái, nói: “Nếu bị bệnh thì nghỉ ngơi sớm đi.”

Tư Không Hạnh giật mình không biết nói gì.

Tư Đồ Tuyết lại nhúu mày: “Trà đã rót rồi, còn chưa chịu uống à?!”

Yết hầu Tư Không Hạnh khê động, thân hình cứng còng tránh sang một bên.

Tư Đồ Tuyết cũng không hề nghi ngờ gì, vén rèm lên đi thẳng.

Chỉ lưu lại một mùi hương thoang thoảng như hoa lê bùng tỉnh giữa đêm sâu, Tư Không Hạnh trong thoáng chốc đỏ bừng cả mặt.

Nhưng Vân Trầm Nhã cũng không để ý nhận ra vẻ khác thường của Tư Không Hạnh, thấy Tư Đồ Tuyết nhún nhường, Vân vĩ lang tâm phục khẩu phục, quay lại nói với Bạch Quý: “Câu châm ngôn ba chữ của Bạch lão tiên sinh quả thật tuyệt diệu.”

Bạch Quý cả kinh hỏi: “Đại công tử đã đoán được là ba chữ gì sao?”

Vân vĩ lang tươi cười sung sướng, mở quạt ra phe phẩy: “Còn không phải là sở trường của ta hay sao...”

51. Chương 51

Vài ngày nữa là đầu tháng Năm. Mặt trời gay gắt tỏa ánh nắng sáng bừng xuống gương mặt của sói. Vân Trầm Nhã nghỉ ngơi dưỡng sức hai ba ngày, lúc này đang đứng trước Vọng Quy lâu, giữ giữ chiếc áo choàng. Tư Không Hạnh đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt nhìn không ra cảm xúc.

Trước khi hai người ra khỏi cửa có gặp qua Tư Đồ Tuyết đang xắn ống tay áo lên chuyển rượu. Hai mắt nhìn nhau, Tư Đồ Tuyết sững sốt, Tư Không Hạnh cũng sững sốt. Tư Đồ Tuyết giơ tay lên lau mồ hôi, nhẹ giọng chào hỏi: “Bạn việc sao?” Tư Không Hạnh đâm ra ngẩn ngơ, hai lỗ tai đỏ hồng đáp:

“Phải, phải.”

Nghe xong, sói quét mắt liếc hắn một cái. Đợi cửa mở, ra đến đường cái, sói lại quét mắt liếc hắn một cái nữa. Tư Không Hạnh bị liếc, cảm thấy không được tự nhiên, chấp tay lại nói: “Đại công tử có chuyện gì xin cứ nói thẳng.” Vân vĩ lang khẽ sát lại gần, đánh giá hắn từ đầu tới chân, hỏi thử: “Người đang trồng cây si phải không?” Tư Không Hạnh sắc nước miếng ho kịch liệt. Sói gõ gõ cây quạt, cặp mắt sáng ngời, kết luận: “Người quả thật đang trồng cây si rồi.”

Lúc này hai người vừa tới Vọng Quy lâu, Vân Trầm Nhã sớm đã quên sạch sẽ việc vừa rồi mới kết thù chuốc oán, hứng chí bưng bưng hỏi Tư Không: “Người đoán thử xem, sau lưng xướng Tây Lâm này là ai? Hôm nay hắn mời chúng ta tới đây, rốt cuộc có mục đích gì?”

Thật ra Tư Không Hạnh vốn không muốn lý gì đến Vân vĩ lang, nhưng thoáng liếc mắt thấy hai mắt sáng ngời hữu thần của hắn, nhin không được trả lời: “Thuộc hạ không biết, xin Đại công tử chỉ giáo.”

Ngữ khí ôn hòa mang theo chút châm chọc. Vân Trầm Nhã biết hắn còn để bụng chuyện vừa rồi, vô sỉ cười một tiếng, lập tức cất bước vào thẳng Vọng Quy lâu.

Sói và Tư Không vừa vào lâu đã có người đến rước bọn họ đến gian phòng trên lầu hai.

Trong phòng, bên cạnh cửa sổ có một người đang ngồi đợi sẵn. Người này vừa thấy Vân Trầm Nhã, lẳng lặng không nói tiếng nào, sau một hồi mới đứng dậy. Ngoài cửa sổ gió thổi vi vu tung bay mái tóc của hắn, ống tay áo bằng gấm cầm đoạn thêu văn hoa hình đám mây tôn lên thần thái lồi lạc vẫn như cũ của hắn, nhưng ánh mắt đã mất đi khí khái của vị công tử ngày xưa.

Vân Trầm Nhã thấy Đường Ngọc, mở quạt ra phe phẩy “Ồi” một tiếng nói: “Đúng thật là người.”

Đường Ngọc trầm mặc nửa khắc, vén vạt áo theo tư thế “Thỉnh”, chào: “Đại công tử.”

Lại có gã sai vặt đến pha trà, là trà Long Tỉnh thượng hảo hạng, được hái vào cuối xuân ở Loan châu mãi tận Anh Triều quốc xa xôi vừa được vận chuyển đến Kinh Hoa thành Nam Tuấn quốc vào đầu hạ.

Đường Ngọc đợi gã sai vặt rời khỏi, nhấp một ngụm trà, lấy mấy tờ khế ước đất đai trong lòng ra đặt trước mặt Vân Trầm Nhã.

Vân vĩ lang cúi đầu liếc nhìn, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc. Giây lát sau, hắn cong môi cười nói: “Đây là lễ vật gặp mặt sao?!”

Đặt trước mặt hắn, ngoại trừ khế ước đất đai của tiệm trà thành Đông, còn có khế ước chuyển nhượng của tiệm. Đường Ngọc không lấy một xu, trực tiếp dâng miếng thịt béo bỏ này cho Đường Tửu hiền.

Vân Trầm Nhã chậm rãi nhấc ấm trà lên châm đầy tách, ngón tay gõ gõ lên mấy tờ khế ước, nói: “Tặng ta đại lễ như thế này, nói vậy chuyện người làm cho ta chắc cũng không dễ dàng gì.”

“Quả thật không dễ dàng.” Đường Ngọc trầm mặc một lát rồi nói: “Mặc dù Liên Binh phù đã bị người thiêu hủy, nhưng vẫn có cách phục hồi, chỉ cần mượn thể lực phương Bắc là được. Ta biết lần này người đến Nam Tuấn quốc là muốn thông qua manh mối những cuộc giao dịch Bắc Nam để tra ra gốc gác nhân vật có thể phục hồi lại Liên Binh phù, hơn nữa người còn muốn ra tay ngăn cản việc này. Nhưng người gặp phải hai khó khăn.”

“Thứ nhất, lần này người đến đây mục đích mờ ám, nên không thể để lộ thân phận thật ra ngoài. Thứ hai, nếu đã không thể lộ ra thân phận thật, người cũng không thể phát huy tối đa nhân lực tài lực vật lực của mình. Vì thế, người mới cực lực chiếm đoạt tiệm trà thành Đông, muốn thôn tóm thể lực của nó để tiện bề sử dụng cho mục đích của riêng mình.”

“Không sai.” Vân Trầm Nhã thần nhiên nói: “Đó quả thật là mục đích của ta.”

Hắn trầm ngâm một lát, ánh mắt dừng trên mấy tờ khế ước, cười nói: “Loài rết trăm chân, chết rồi vẫn còn ngo ngoe. Ta nên sớm đoán ra, cho dù bề ngoài Đường gia bị thất bại, nhưng cơ nghiệp trăm năm cũng không thể bị hủy trong một chốc. Mặc dù người bị kết tội, nếu quay lại Kinh Hoa thành, với nhân lực tài lực trước kia, chiếm đoạt một tiệm trà như tiệm trà thành Đông cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Đường Ngọc nghe xong, lại lắc đầu nói: “Cho dù Đại công tử tài trí hơn người, nhưng vẫn đoán sai điểm này.”

“Sao?”

“Lúc trước Tam đại gia tộc của bọn ta bị diệt, sau khi Đại công tử về Anh Triều quốc, Nam Tuấn vương và tiểu thế tử đã dùng tốc độ sấm sét nhanh chóng phá hủy cơ nghiệp của Tam đại gia tộc bọn ta. Nay, ta thôn tóm được tiệm trà thành Đông không phải dựa vào thể lực của mỗi một mình Đường gia ta, mà là dựa vào tất cả nhân lực vật lực còn lại của cả ba nhà bọn ta.”

Lời vừa dứt, Vân Trầm Nhã không khỏi phải giật mình. Hắn rũ mắt xuống lẳng lẳng ngắm nhìn lá trà bập bênh trong nước, sau một lúc lâu mới nói: “Tiểu thế tử Đỗ Tu tuổi còn nhỏ mà đã có tâm cơ như vậy, sau này Nam Tuấn quốc chắc chắn sẽ được thịnh thế phồn hoa.”

Dứt lời, hắn lại ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy nhìn Đường Ngọc: “Người phá phủ trầm chu như thế, cuối cùng là vì cái gì?”

Đường Ngọc hít sâu, ghé mắt nhìn ra ngoài hiên cửa sổ. Xa xa có dòng sông lững lờ trôi, bên bờ sông có tàng cây phượng vĩ. Những chùm hoa đỏ rực xinh đẹp soi bóng xuống dòng sông, tựa như quang cảnh trong ký ức trước đây hắn vẫn luôn trân trọng giữ lấy.

Đường Ngọc thở dài, gần từng tiếng nói: “Ta hi vọng... Đại công tử có thể công khai thân phận thật của mình, tiến cung cứu ra Diệc Phi.”

“Cứu ra Phương Diệc Phi?” Vân Trầm Nhã sửng sốt, quay đầu liếc mắt nhìn Tư Không Hạnh bên cạnh. Khuôn mặt Tư Không Hạnh cũng lộ vẻ hoang mang nghi ngờ.

“Chuyện này không dễ đâu. Bộc lộ thân phận thật của ta hay không chỉ là thứ yếu. Quan trọng là Phương Diệc Phi bị Nam Tuấn vương của các người giam lỏng, mà ta cũng lắm chỉ là người ngoài, cứu làm sao, cứu như thế nào, dựa vào cái gì để cứu, không vấn đề nào là không nan giải cả.” Vân Trầm Nhã ngẫm nghĩ rồi nói.

“Ta biết.” Đường Ngọc gật đầu “Nhưng trên đời này, ngoại trừ Đại công tử, khó có thể tìm được người thứ hai có thể ngang vai ngang về để đặt điều kiện giao dịch với Hoàng Thượng mà cứu ra Diệc Phi.”

Đường Ngọc nói xong, nuốt một ngụm nước miếng, lại nói tiếp: “Ta biết việc này rất khó xử, nếu Đại công tử đáp ứng, ta nguyện dốc hết sức nhận trọng trách tìm ra nguồn gốc rượu Trầm Đường và điều tra manh mối Liên Binh phù qua những cuộc giao dịch Bắc Nam, trước khi Đại công tử cứu ra Diệc Phi, ta nhất định sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho Đại công tử.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, suy tư một lát, đột nhiên gõ gõ lên mấy tờ khế ước rồi trả lại cho Đường Ngọc.

Đường Ngọc ngẩn ra, vẻ mặt khó hiểu.

Vân Trầm Nhã thần nhiên nói: “Việc này ta ưng thuận. Tuy có chút hung hiểm, nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ lộ thân phận thật, lộ trễ chỉ bằng lộ sớm. Người là người Nam Tuấn quốc, tiếp nhận trọng trách điều tra về Liên Binh phù sẽ tiện hơn ta, cơ nghiệp tiệm trà thành Đông này người giữ lại để dễ bề hành động hơn.”

Đường Ngọc nghe xong, đứng dậy chấp tay nói: “Nếu đã như thế, Đường mỗ xin đa tạ Đại công tử.”

Ánh mắt Vân Trầm Nhã chợt lóe lên, hần nhân nhã dựa vào lưng ghế, xoay xoay tách trà trong tay, cười hỏi: “Nhưng người hao tổn tâm cơ cứu Phương Diệc Phi, đến cuối cùng là vì mục đích gì?”

Đường Ngọc ngẩn ra. Giấy lát sau, ánh mắt hần dừng bên đầu đường ồn ào náo nhiệt ngoài cửa sổ. Ba hài tử kết bạn tung tăng chạy nhảy khắp nơi, tiếng hoan hô, tiếng nói cười vang dậy.

“Còn nhớ hai năm trước, Đại công tử đã từng nói là tính tình Đường mỗ không thích hợp để làm đại sự. Lúc đó ta không hiểu tại sao. Nay nghĩ lại, lời của Đại công tử quả không sai. Thật ra, cho dù tính tình của ta không thích hợp làm đại sự, cả đời này mong muốn và nguyện vọng của ta cũng không phải là hoành đồ cơ nghiệp. Sau khi Đường mỗ bị biếm ra quan ngoại, chuyện khiến ta hoài niệm nhất là khoảng thời gian thanh mai trúc mã mà cả ba người bọn ta đã từng trải qua: Đa Hỉ, Diệc Phi và ta.”

“Năm đó sau khi bọn ta đến quan ngoại, không lâu sau Đa Hỉ vì không thích ứng với khí hậu địa phương nên nhiễm bệnh, mãi vẫn không khỏi. Hiện nay ta mang nạng về Kinh Hoa thành trị liệu, đại phu nói là thuốc và châm cứu có thể có hiệu quả, nhưng chỉ là tạm thời, tạm thời mà thôi. Đa Hỉ cũng lo rằng mình không còn nhiều thời gian nữa, lại tưởng nhớ Phương Diệc Phi. Ta thấy nạng như vậy, cho nên...”

Đường Ngọc nói đến đây, ánh mắt ảm đạm hần đi, hần ngừng câu chuyện lại, nói với Vân Trầm Nhã: “Chuyện sức khỏe của Đa Hỉ, ta vẫn giấu nạng. Lần này giao ước với Đại công tử, nếu không có thành ý, ta nhất quyết cũng sẽ không đề cập đến chuyện này. Mai mốt nếu Đại công tử có gặp Đa Hỉ, mong rằng đừng nhắc lại việc này.”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, nhần mày lại, bỗng nhiên nhớ đến hai năm trước, bộ dáng Thu Đa Hỉ và Thư Đường đều là những thiếu nữ ngây thơ tươi cười rạng rỡ khoe má lúm đồng tiền, nhất thời cảm thấy thế sự thật vô thường. Hần đang muốn nói gì đó thì ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Người đến tiến lên thăm thì vài câu bên tai Đường Ngọc. Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Đường Ngọc biến sắc, nói với Vân Trầm Nhã một câu “Gặp lại sau” rồi vội vàng rời đi.

Người đi rồi trà cũng nguội lạnh, Vân Trầm Nhã trầm mặc trong chốc lát, lấy lại tinh thần, hỏi Tư Không Hạng: “Chuyện hợp tác với Đường Ngọc, người thấy thế nào?”

Tư Không Hạng nghĩ nghĩ rồi nói: “Tuy mạo hiểm, nhưng cũng là một kế sách nhất cử lưỡng tiện.”

Vân Trầm Nhã vì Thư Đường vốn đã muốn công khai thân phận thật. Nếu thân phận thật lộ ra ngoài, việc điều tra các chuyến giao dịch Bắc Nam nhất định sẽ bị trở ngại. Nhưng đúng lúc này, Đường Ngọc lại nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này. Tuy điều kiện trao đổi có chút mạo hiểm, nhưng như thế, tình hình lại sáng tỏ hơn rất nhiều.

Vân vĩ lang còn chưa ra khỏi Vọng Quy lâu đã thấy Tào Thăng đi đến.

Tào Thăng gặp Vân Trầm Nhã, vẻ mặt vui sướng nói: “Vân công tử, thật là trùng hợp.”

Vân vĩ lang cười hỏi: “Tào chương quỹ, đã lâu không gặp, gần đây thế nào?”

Tào Thăng đáp: “Tốt, rất tốt. Mới vừa rồi ta còn nhắc đến người với tiểu chương quỹ, không ngờ vừa quay đầu đã gặp người ngay.” Nói xong, hần lại mở miệng chào hỏi Tư Không Hạng đang đứng sau lưng Vân vĩ lang, ngần ngừ một lát, lại hỏi: “Vân công tử, người đang bận việc sao?”

Vân Trầm Nhã nhớ cứ mỗi đầu tháng là Thư Đường đến Vọng Quy lâu kết sổ thu tiền, lại nhớ tới câu châm ngôn ba chữ mà Bạch Quý đã truyền thụ mấy ngày trước đây, tâm tư vốn bất rứt không yên của hần lại không khỏi xao động lên.

Sói nhìn trái nhìn phải một hồi, không thấy bóng dáng Thư Đường đâu, bèn ho khan hai tiếng, trả lời: “Cũng không có chuyện gì...”

Tào Thăng cười to nói: “Vậy thì vừa đúng lúc, hôm nay con la của tiểu chưởng quỹ sinh bệnh, tiểu chưởng quỹ phải đi bộ đến đây. Giờ trời đã tối rồi, ta lại không thể phân thân đưa nàng về nhà, hay là Vân công tử ngài tiễn nàng về nhà giúp ta được không?”

Vân Trầm Nhã mở quạt ra phe phẩy, sung sướng cười nói: “Tất nhiên là được a!” Nói xong, hắn lại nhìn nhìn xung quanh: “Nhưng sao không thấy bóng dáng tiểu Đường cô nương đâu...”

Tào Thăng nói: “Tiểu chưởng quỹ đang ở dưới lầu...”

Vừa nói xong đã nghe có tiếng người gọi trên bậc thang lầu hai: “Tào đại ca, ta...”

Thư Đường còn chưa dứt lời đã thấy một thân ảnh thon dài đứng kế bên Tào Thăng, sắc mặt nàng nhất thời đen lại. Bốn mắt nhìn nhau, Vân vĩ lang ho khan hai tiếng, nói với Tư Không Hạnh: “Không phải sáng sớm hôm nay người nói muốn đi xem vở diễn mới ở rạp hát ở thành Đông sao? Đi nhanh đi, sợ trễ quá không xem kịp a.”

Tư Không Hạnh nhất thời không biết nói sao. Vân vĩ lang muốn tách hắn ra, tốt xấu gì cũng phải viện một cái cớ hợp lý một chút. Cả đời này của Tư Không Hạnh hắn chưa bao giờ có chút hứng thú nào đối với việc xem diễn hát cả.

Mắt thấy Thư Đường đang vừa xuống khỏi bậc thang vừa nói chuyện với Tào Thăng, sói lại vội vã thúc giục. Tư Không bị hấn ép đến mức không còn cách nào, đành phải chấp tay, nói: “Vây thiếu gia ở lại, thuộc hạ đi xem diễn đây...”

Vân Trầm Nhã nói: “Tạm biệt, tạm biệt, không tiễn a.”

Nói xong, vừa quay đầu lại, Tào Thăng đã nói với hắn: “Vân công tử, ta đã nói với tiểu chưởng quỹ rồi. Vây chuyện đưa tiểu chưởng quỹ về nhà đành phải làm phiền người vậy.”

Vân Trầm Nhã hai mắt cong lên, cười rộ nói: “Không có gì!”

Trước mặt người khác, Thư Đường cũng khó mà làm quá. Thế là hai người một trước một sau ra khỏi Vọng Quy lâu, Thư Đường thấy Vân vĩ lang không nhanh không chậm đi theo mình, lửa giận mấy ngày trước lại bùng lên. Nàng quay đầu lại, nhả mày trừng mắt liếc Vân Trầm Nhã, lớn tiếng “hừ” một cái, giậm chân bước đi.

Dáng điệu này của nàng càng chọc cho sói vui vẻ thêm, nhớ lại câu châm ngôn ba chữ của Bạch Quý, vén vạt áo phe phẩy quạt ngẩng đầu bước theo.

52. Chương 52

Buổi chiều, đã qua khỏi giờ Thân, trên đường người qua kẻ lại thưa thớt đi rất nhiều. Thư Đường đi một đoạn, quay đầu lại thấy Vân Trầm Nhã vẫn còn đi theo, không khỏi bực mình. Nàng bĩu môi, chấp tay sau lưng, vừa đi chân vừa vút mảy hôn đá nhỏ bên đường.

Mấy hôn đá lăn tán loạn xung quanh phát ra tiếng tanh tách, Vân vĩ lang nhìn mà buồn cười vô cùng, càng cảm thấy hứng thú dạt dào.

Thư Đường nghĩ đến chuyện mình sắp làm, thật không tiện để Vân Trầm Nhã đi theo cùng. Nàng ngừng chân, hít một hơi thật sâu, quay người lại, rầu rĩ hỏi: “Người có thể dừng theo tiễn ta nữa hay không?”

Thấy Thư tiểu thỏ chủ động nói chuyện với mình, Vân vĩ lang vô cùng vui vẻ. Hắn tiến lên hai bước, dùng cán quạt chỉ chỉ lên trời, ôn tồn nói: “Giờ trời cũng đã tối rồi, để nàng về nhà một mình, ta không mấy yên tâm.”

Những tầng mây xa xa nơi chân trời tản ra, ánh lên màu vàng rực, chính là lúc hoàng hôn đang buông xuống.

Thư Đường nghe xong, cơn tức vẫn không hề giảm xuống một chút nào. Nàng gục đầu, cảm giận than thở một hồi, lại trừng mắt nói với Vân Trầm Nhã: “Bình thường ta vẫn đi một mình đó thôi, đâu có thấy xảy ra chuyện gì!”

Gương mặt Vân vĩ lang lộ vẻ bí hiểm, lắc đầu nói: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.”

Thư thả tức đến khó thở, giậm chân nói: “Người có chịu đi hay không ?!”

Vân Trầm Nhã nhớ tới mấy ngày trước, điệu bộ Tư Không Hạnh lúc ép Tư Đồ Tuyết châm trà, hần cần rằng, ưỡn ngực, chỉ tay vào cây ngô đồng bên đường nói: “Dù đường này không phải ta mở, cây này không phải ta trồng, nhưng nếu muốn đuổi ta đi...” nói tới đây, hần mỉm cười ngừng lại, thấy Thư Đường trợn hai mắt tròn xoe trừng mình, mới nói tiếp: “Ta cũng nhất quyết không đi.”

“Người...” Đầu óc Thư Đường rối loạn thành một đống. Nàng trừng mắt nhìn, thấy vẻ mặt sói vô lại như thế, không kiềm được hít sâu một hơi, gần từng tiếng nói: “Bực – chết – ta !!”

Hai người lại đi thêm hơn nửa canh giờ nữa. Tới gần thành Đông, chỗ khúc quanh vào con hẻm, trong lòng Thư Đường biết không thể đuổi được Vân Trầm Nhã đi. Nàng ngừng chân trước “Bảo Chi trai”, do dự một chút rồi lảng lảng xoay người lại, nói với Vân vĩ lang: “Vân quan nhân, phía trước là con hẻm nhỏ Đường Hoa rồi, người không cần tiến nữa đâu.”

Vân Trầm Nhã mở quạt ra phe phẩy, cười nói: “Cũng chỉ còn một đoạn đường ngắn thôi mà.”

Thư Đường nhăn mày lại, nàng thầm nhớ lại tính tình Vân vĩ lang thích mềm mà không thích cứng, quay đầu nhìn về phía “Bảo Chi trai”, mềm giọng nói: “Ta, ta muốn đến Bảo Chi trai mua vài thứ, đây là tiệm chuyên bán đồ cho cô nương, Vân quan nhân người không tiện theo vào. Tốt nhất là người về đi.”

Vân vĩ lang sững sốt. Hần nghĩ, tiệm bán đồ cho cô nương cũng chỉ bắt quá bán ba thứ son phấn, nữ trang... vân vân. Nếu sói hần không ra tay giúp thì làm gì còn tư cách đòi cưới thê tử, chút đạo lý thô sơ này đương nhiên là hần hiểu rất rõ. Nay gặp đúng dịp Thư thả muốn mua trang sức, Vân Trầm Nhã không khỏi vô cùng cao hứng. Hần phe phẩy cây quạt, sung sướng nói: “Tiểu Đường muội, nàng muốn mua gì, ta vào chọn cùng nàng.”

Thư Đường nghe vậy, trong lòng kinh hoảng, vội vàng xua tay nói: “Không cần, không cần...” Biết Vân vĩ lang không dễ bỏ qua, nói xong, nàng đành than thở thêm một câu: “Hôm nay không cần đâu, lần sau, lần sau người hãy giúp ta chọn.”

Sói nghe vậy mừng vô cùng, bước từng bước về phía trước, vui vẻ nói: “Được! Vậy nàng đi mua đi, ta chờ ở đây.”

Nói ra mới nói, chuyện này thật là mất mặt. Hễ là công tử trưởng thành, cho dù không biết làm gì, cũng phải lặn lưng một vài chiêu đối phó với cô nương nhà người ta. Vân Trầm Nhã tuy thân phận hiển hách, nhưng về phương diện này rất là non nớt. Lần đầu tiên hần theo một vị cô nương dạo tiệm trang sức, mặc dù chỉ được đứng chờ ở cửa, nhưng trong lòng cũng đã tràn ngập cảm xúc kích động không nói nên lời.

Chỉ chốc lát sau, Thư Đường giấu giấu diếm diếm một gói vải bố len lén đi ra từ Bảo Chi trai. Liếc mắt nhìn thoáng qua gói vải bố, Vân vĩ lang kinh ngạc nhướn mày, mỉm cười nói: “Đi có chút xiu mà mua cũng nhiều ghê!”

Thư tiểu thả sững sốt ngược mắt nhìn hần, mím môi muốn nói lại thôi.

Lúc này ánh nắng chiều đã tàn, đất trời chỉ còn lại một màu xanh lam trong vắt. Lại đi hết một con hẻm, băng qua đường cái phía đối diện là con hẻm nhỏ Đường Hoa. Vân Trầm Nhã thấy bầu không khí dịu đi, bèn hỏi Thư Đường đã mua những gì. Không ngờ Thư thả ra vẻ kinh hoảng, ánh mắt nhìn tán loạn xung quanh, bước chân càng nhanh hơn.

Thư Đường trong ngực như đánh trống trận, vừa ra khỏi con hẻm, chưa nhìn đường nhìn sá gì đã vội vàng băng qua đường. Lúc này, đầu phố bên kia có một chiếc xe ngựa đang vội vã lao đến. Gã phu xe thấy phía

trước có bóng người, liên tục kéo cương. Trên đường cái, ngựa hí vang lên một tiếng, giơ bốn chân lên đá về phía trước, suýt nữa không kèm cương kịp.

Thư Đường bị chiếc xe ngựa đột nhiên lao đến dọa đến choáng váng, chờ người ra không kịp phản ứng, chợt có một cánh tay từ phía sau ôm kéo lại.

Vân Trầm Nhã vững vàng ôm lấy eo Thư Đường, bước chân nhẹ nhàng điểm một cái, lui vào bên trong con hẻm nhỏ vừa rồi. Thân hình Thư Đường chênh vênh trên không, hai tay buông lỏng, gói vải bố liền rơi xuống đất.

Gã phu xe nhảy xuống xe, thấy Thư Đường không bị gì, vẫn lấy ra một thỏi bạc đưa nàng, xin lỗi: “Xin cô nương thứ lỗi, hôm nay công tử nhà ta có việc gấp, nên lão nô đánh xe chạy hơi nhanh.”

Thư Đường nhìn nhìn thỏi bạc nhưng không nhận. Nàng khoát tay, thành thật nói: “Không thể trách người được, là tự ta không xem trước xem sau đã lao ẩu về phía trước.”

Vân Trầm Nhã đến gần, nhìn Thư Đường nhẹ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Vừa thốt lời, người bên trong xe ngựa không khỏi giật bắn mình.

Thư Đường gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Không sao, cảm ơn Vân quan nhân.”

Vân Trầm Nhã cười nhẹ, giơ tay vuốt tóc nàng, thấy gói vải bố rơi trên mặt đất, bèn xoay người nhặt lấy giùm nàng.

Phu xe thấy Thư Đường không nhận bạc, cũng không ép nữa, lại xin lỗi thêm một tiếng rồi đánh xe đi. Lúc này, chợt một cơn gió thoảng qua mang theo hơi ẩm đầu hạ phất lên một góc màn xe.

Đúng lúc Thư Đường đang ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của người trong xe, không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Vị công tử trong xe ngựa mặc một bộ y phục màu xanh, mày như trúc, mắt như ngọc, dung mạo tựa thần tiên giáng thế, ngay cả núi sông cũng đều thất sắc.

Thấy cô nương ngoài xe ngăn người nhìn mình, vị thanh y công tử gật gật đầu chào nàng. Ánh mắt của hắn dời đến thân ảnh đang xem xét cái gói vải bố. Thanh y công tử sững sốt, kinh ngạc nhướng mày lên.

Phu xe hô lên: “Công tử?”

“Đi thôi.” Hắn ho khan một tiếng, hạ giọng nói.

Cho đến khi xe ngựa biến mất ở ngã tư, Thư Đường vẫn ngây người ra chăm chú nhìn theo. Hơn nửa ngày trời, nàng mới hồi hồn, nhớ lại hình dáng vị thanh y công tử kia, trong lòng Thư Đường chợt động, xoay người kêu: “Vân quan nhân, người vừa rồi...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên Thư Đường ngây người ra.

Lúc này, Vân Trầm Nhã đang ngồi xổm xuống đất, vội vàng nhặt nhanh vật gì đó bỏ vào trong gói vải bố. Thấy Thư Đường trừng mắt nhìn hắn, hắn xấu hổ cười nói: “Gói vải bố bị sút ra, ta vừa mới cầm lên thì mấy thứ này đều rơi xuống hết cả.”

Thư Đường nghe xong, tim đập cuồng loạn. Nàng bước lên vài bước tính giật lại gói vải bố thì đã thấy Vân Trầm Nhã khom người nhặt lên một mảnh vải khá dài, sầm soi xem xét từ trên xuống dưới một hồi, hoang mang hỏi: “Tiểu Đường, đây là cái gì vậy?”

Thư Đường trừng mắt kinh hoàng nhìn miếng băng nguyệt sự trong tay sói, nuốt xuống một ngụm nước miếng, hai tai đỏ bừng như bị thiêu cháy.

Vân Trầm Nhã thấy vẻ mặt Thư Đường như vậy, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, “âm” một cái, mặt của hắn cũng đỏ bừng lên, hai tay run lên, mảnh vải dài trong tay lại rơi “bịch” một cái xuống đất.

Vân vĩ lang run rẩy, nhất thời muốn lấy công chuộc tội, hắn ngược mắt liếc nhìn Thư Đường một cái, khề cần môi, lẳng lặng vươn tay nhặt lại miếng băng nguyệt sự, xấu hổ cười cười: “Cái này dơ rồi, hay để ta mua cái khác cho nàng nhé!”

Thư Đường trợn to mắt, nhìn hấn một cách khó tin.

Vân Trầm Nhã cười cười khổ sở, lại tận tình khuyên bảo nói: “Nên mua cái khác đi, dù sao cái này cũng dở rồi, dở vậy dùng cũng không tốt lắm...”

Trong đầu Thư Đường như bị sấm đánh ầm ầm. Trong lúc nhất thời vừa phẫn nộ vừa ngượng ngùng. Nàng tức tối bước đến, giận dữ giật lại mảnh băng nguyệt sự và gói vải bố. Đi được hai bước, vẫn chưa hết giận, Thư Đường quay lại, hung hăng xô Vân vĩ lang đang sững sờ ngăn người đứng tại chỗ, rống lớn: “Người - làm - ta - bực - chết - đi - thôi!” .

Vân vĩ lang bị xô té ngồi trên mặt đất, qua một lát sau, hấn gãi gãi đầu, rồi lại gãi gãi đầu.

Tối về Đường Tử hiên, về mặt Vân Trầm Nhã buồn rầu ảm ức, ngồi lì ở cửa tiệm không muốn nhúc nhích. Bạch Quý là người nhiều chuyện bẩm sinh, biết cả ngày nay sói rượt thỏ, lên tiếng gọi Tư Không Hạnh rồi vội vã chạy đến hỏi kết quả.

Vân Trầm Nhã vốn không muốn nói, nhưng nỗi khổ tâm trong bụng thật sự đã đến mức đầy tràn, Bạch Quý vừa hỏi, hấn liền đem hết sự tình một năm một mười kể lại từ đầu đến cuối. Bạch Quý nghe xong, cười đến phát run, hết nhin lại nhin, cuối cùng chịu không nổi mới nói: “Đại công tử, lời thật mất lòng, ngài làm như vậy quá sai lầm rồi, thật không nên...” lão nói xong, thò tay vỗ vỗ lên mặt.

Vân Trầm Nhã sững sốt, hỏi: “Không phải câu châm ngôn ba chữ kia là ”chớ xấu hổ” sao?”

Lời vừa thốt ra, khóe miệng Tư Không Hạnh co rút lại, Bạch Quý sắc phun hết trà trong miệng ra: “Sao lại là ”chớ xấu hổ”? Lão nô nói là ”da mặt dày”, vô lại một chút, trêu chọc một chút, vừa thả vừa bắt tự nhiên sẽ thành công. Tiểu Đường cô nương tính tình thật thà, ngài nhật mảnh băng nguyệt sự của người ta thì nên làm bộ như không hề thấy không hề biết, ai dè ngài hỏi nàng có muốn mua lại cái khác hay không, còn xung phong đòi đi mua nữa...”

Nghe xong, trong lòng Vân vĩ lang buồn khổ vô hạn. Hấn rầu rĩ ngồi đó một hồi, bưng tách trà lên uống, vốn muốn thanh minh nhưng lại cảm thấy chuyện lần này là lỗi của chính mình, không khỏi không thốt nên lời.

Bạch Quý liếc mắt dò xét hấn một cái, nói: “Đại công tử, lão nô có một câu xin nói thẳng. Ngài ôm một bụng văn thao võ lược, luận về trí thông minh, luận về binh pháp, trên đời này không ai có thể so với ngài. Nhưng nói cho cùng, con người không ai toàn vẹn cả. Lấy lòng cô nương, dễ dành cho cô nương vui vẻ, chuyện đơn giản như vậy mà sao ngài đều xoi hỏng hỏng không cả thể?”

Chuyện hôm nay tất nhiên là đã khiến Vân vĩ lang khá bực dọc, lại bị đá kích như vậy, hấn thù người ra than thở một hồi.

Đã đến giờ Đường Tử hiên đóng cửa, chỉ còn sói và hai người còn lại ngồi trong cửa tiệm với ngọn đèn dầu leo lét.

Giây lát sau, rèm cửa trong tiệm vén lên, Tư Đồ Tuyết tay cầm sổ sách đi đến. Thấy bọn người Vân Trầm Nhã, nàng không khỏi lấy làm sững sốt, sau khi chào hỏi bèn đến bên cạnh Bạch Quý, chỉ vào những chỗ không rõ ràng trong sổ sách, nhỏ giọng hỏi. Bạch Quý nhìn thoáng qua rồi chỉ bảo nàng từng chút một. Tư Đồ Tuyết vừa nghe vừa gật đầu, sau khi sáng tỏ, nói với Bạch Quý: “Đây là sổ sách cuối cùng của ngày hôm nay, ta suýt quên mất, để ta tính xong rồi, phiền lão tiên sinh kiểm tra lại giúp ta.”

Nói xong, Tư Đồ Tuyết đến quây thâu ngân, lấy ra bàn tính, lục đục ngồi tính.

Tiếng hạt châu bàn tính vang lên chói tai, Vân Trầm Nhã liếc mắt nhìn Tư Đồ Tuyết một cái, đến trước mặt Bạch Quý hỏi: “Sao nàng ấy lại bắt đầu học tính sổ sách vậy?”

Bạch Quý nhỏ giọng trả lời: “Không phải Đại công tử ngài đã giao chuyện điều tra rượu Trầm Đường cho Đường Ngọc rồi sao, tiểu Tuyết cũng không phải hạng người ăn không ngồi rồi, nói là không có việc gì làm, nên học tính toán sổ sách để giúp đỡ cửa tiệm một chút.”

Vân Trầm Nhã “À” một tiếng, lại liếc mắt nhìn Tư Đồ Tuyết một lần nữa. Tư Đồ Tuyết, người cũng như tên, da trắng như tuyết, mắt đen như mực. Vân Trầm Nhã nhìn nhìn, không khỏi nhớ tới ngày xưa khi hấn đến khách điểm Thư gia, cũng đã nhìn thấy Thư Đường ngồi tính bàn tính giống như vậy.

Nhớ tới Thư Đường, sói lại buồn bực. Hắn gọi Tư Không Hạnh, thấp giọng nói: “Người đến bảo nàng ấy tính mau mau một chút rồi còn về nghỉ ngơi sớm nữa.”

Tư Không Hạnh sửng sốt, ngẩng đầu thấy Tư Đồ Tuyết đang cúi đầu nhìn xuống, hàng mi dài cong vút, điệu bộ vô cùng chăm chú, hai lỗ tai hắn lại đỏ hồng lên. Hắn ho khan hai tiếng rồi đến quầy thâu ngân, thấp giọng nói: “Tư Đồ, Đại công tử nói, sổ sách này không cần tính gấp, đi nghỉ sớm đi.”

Tư Đồ Tuyết nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ trả lời qua quýt: “Không sao cả.”

Tư Không Hạnh giật mình, nhất thời sững sờ đứng chờ người ra tại quầy thâu ngân, không biết phải nói tiếp như thế nào. Qua một lát sau thấy Tư Đồ Tuyết nhẩn máy lại, nàng tính thêm vài lần nữa rồi chậm rãi ngừng tay lại, nghĩ nghĩ, đẩy sổ sách đến trước mặt hắn, chỉ vào một chỗ nói: “Người xem thử xem, chỗ này làm sao vậy?”

Tư Không Hạnh tìm đập thành thịch, vội vàng cầm sổ sách xem kỹ lại, rồi kiên nhẫn giải thích: “Đúng là giá của Thảo Hoa tửu này bị chênh lệch, chỉ vì giá vỏ bình tính riêng, được ghi trong cuốn sổ khác.” Nói xong, hắn lại lấy cuốn sổ khác lật ra, chỉ cho Tư Đồ Tuyết xem.

Tư Đồ Tuyết nhìn kỹ, lại tính toán, thấy khớp rồi mới ngẩng đầu lên cười nhẹ với Tư Không Hạnh.

Nàng xưa nay lạnh lùng, rất ít khi tươi cười. Mặc dù nụ cười này chỉ thoáng qua trong giây lát nhưng đã đủ khắc sâu trong lòng Tư Không Hạnh.

Tư Không Hạnh ngẩn ngơ, mặt đỏ lan đến tận cổ.

Vân vĩ lang đang hậm hực nên nhìn đâu cũng không vừa lòng. Hắn lạnh nhạt đứng một bên quan sát, chứng kiến một màn này, không khỏi bực tức đứng dậy, xốc rèm lên bỏ ra sau hậu viện. Bạch Quý vội vàng đuổi theo, lúc đi ngang qua Tư Không Hạnh còn lắc đầu chặc chặc hai tiếng. Tư Không cũng hiểu được là bản thân mình đã sai, cáo biệt Tư Đồ Tuyết một tiếng rồi nhanh chóng đi theo.

Sau hậu viện, trăng lưỡi liềm sáng rực, bầu trời đầy sao lấp lánh. Sói nhớ tới cảnh ngộ ngày hôm nay, lại nhìn về phía Tư Không, cảm thấy bi thương vô hạn. Bạch Quý thấy hắn như vậy không đành lòng, nghĩ ngợi một hồi góp ý: “Đại công tử, nếu ”da mặt dày” không dùng được, lão nô... thật ra lão nô còn một câu châm ngôn ba chữ khác, chính là bí quyết mà đó giờ ngay cả con cháu cũng chưa truyền thụ.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, quay đầu lại nói: “Thật sao?”

Bạch Quý kiên định gật mạnh đầu, nói: “Nếu Đại công tử không tin, có thể tìm người thử xem. Nếu chiêu này mà không thành công, lão nô nguyện ý cắt đầu làm ghế cho Đại công tử ngồi chơi.”

Nghe xong, Vân Trầm Nhã vô cùng mừng rỡ. Hắn và Bạch Quý nhìn nhau cười, đồng thời ăn ý quay đầu lại nhìn về phía Tư Không Hạnh.

53. Chương 53

Mùa hè năm nay gió lớn nắng ấm hơn mọi năm. Dân chúng cũng hăng hái hơn, ngay cả tán gẫu cũng cực kỳ khí thế hơn. Đầu tháng Năm, Kinh Hoa thành Nam Tuấn quốc truyền ra mấy tin đồn, nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Đầu tiên là chuyện tiệm trà thành Đông lừng danh một thời đã bị một xưởng trà nhỏ bé tí nuốt chửng. Nhưng không ai biết người đứng sau lưng xưởng trà nhỏ đó là ai. Thứ hai là mỹ nam vang bóng một thời Vân Trầm Nhã công tử đã trở lại. Sau khi hắn “trở về”, đã gió êm sóng lặng tiếp nhận công việc làm ăn buôn bán của Đường Tửu hiền từ tay “Vân Diệp”. Thế là hai cửa tiệm lớn nhất phố Lâm Giang đồng thời thay đổi chủ nhân cùng một lúc.

Cái gọi là đồn thổi, nếu không thêm mắm dặm muối thì làm gì có hương có vị mà bay xa. Tin tức Vân vĩ lang trở lại Nam Tuấn quốc vừa truyền ra, mỹ nhân các loại trong Kinh Hoa thành đều bồn chồn, suốt ngày phe phẩy khăn lụa, mang theo nha hoàn, cố ý làm ra vẻ vô tình thướt tha đi ngang phố Lâm Giang, nghe

hương rượu chọt thêm, đến Đường Tử hiên thưởng thức một chút. Kết quả là, công việc buôn bán của Đường Tử hiên nhất thời nóng hổi như nước sôi, bạc thu vào ầm ầm mỗi cả tay.

Nhưng lần này về lại Nam Tuấn quốc, phong cách Vân Trầm Nhã đột nhiên lại trở nên vô cùng phách lối. Mặc cho các cô nương mỹ miều sắc sỡ ngồi ngoài tiệm ngóng dài cả cổ, kêu la khàn cả họng, hắn vẫn làm tổ trong Vân phủ như cũ, đến giờ ăn thì cứ ăn, đến giờ ngủ thì cứ ngủ. Một cây làm chẳng nên non, mỹ nhân các loại hao hết tâm tư mà không được đền đáp, ngoại trừ một số ít khăng khăng bảo thủ, các nhân sĩ còn lại đều rút lui.

Ánh nắng chói chang vào lúc đỉnh điểm của mùa hè vẫn không thể gây trở ngại gì đến lòng hiếu kỳ tán gẫu của dân chúng. Lại nói về ba năm trước, sau khi Vân Trầm Nhã và Thư Đường đính hôn, hắn đã bỏ đi không một lời từ giả. Thế là chuyện hôn nhân giữa hai người cũng không thể giải quyết. Sau đó, Thư tiểu Đường không hề đi xem mắt nữa, chỉ đi lại gần gũi với mỗi một mình tiểu vương gia Nguyễn Phượng. Nguyễn Phượng tuy mang tiếng là nhận Thư Đường làm nghĩa muội, nhưng mọi người ai nấy đều phỏng đoán ngờ vực mối quan hệ giữa hai người.

Vốn theo cái đà này, cho dù một ngày nọ Nguyễn Phượng có cưới Thư Đường làm phu nhân, cũng không phải là không có khả năng. Ai ngờ đúng lúc này Vân Trầm Nhã lại trở về, tiếp nhận công việc làm ăn buôn bán của Đường Tử hiên, tất nhiên là để qua lại giao tiếp với Thư Đường, không biết liệu hai người có tình cũ không rủ cũng tới hay không. Trong lúc nhất thời, mối quan hệ giữa ba người trở nên lơ mơ lằng nhằng, trước chưa xong, sau đã tới, chuyện này trở thành đề tài bàn tán nóng hổi nhất của những người nhàn rỗi ở Kinh Hoa thành hiện nay.

Đầu tháng Năm, Vân vĩ lang vừa được câu châm ngôn ba chữ mới, vốn muốn lập tức thử một lần cho biết. Nhưng sau mọi việc rối loạn cả lên, hắn không rảnh lo đến, đành gác việc này lại. Bạch Quý an ủi sói, nói dời lại việc ứng dụng câu châm ngôn ba chữ mới này của lão cũng có cái hay: thứ nhất, sau khi bọn họ lộ thân phận thật, đầu đường cuối ngõ ai nấy đều bàn tán náo nhiệt, lúc này không nên gây chú ý quá; thứ hai, Thư thổ giờ còn đang nổi nóng, nếu đợi tình hình tốt hơn một chút, thi hành kế sách này hiệu quả sẽ kỳ diệu hơn.

Sói cũng nghĩ vậy. Thế cho nên đến giữa tháng Năm, sói và thổ vẫn sống an ổn không xảy ra chuyện gì đặc biệt. Thổ cũng từng đến giao rượu hai ba lần, thấy sói cư xử xử lý độ, không gây ra thêm lỗi lầm gì, nên nàng cũng miễn cưỡng nói với hắn vài câu.

Đến cuối tháng Năm, quan hệ giữa sói và thổ dịu đi đôi chút, lời đồn đãi nơi đầu đường xó chợ cũng đã lắng đi, Vân Trầm Nhã lại rục rịch không yên lên.

Hôm nay, ánh nắng chan hòa, nơi nơi hoa cỏ xanh rì ảm áp. Vân Trầm Nhã cùng Bạch Quý đi tới đi lui vài vòng sau hậu viện để cùng nhau thương nghị đại kế. Hai người thăm thì cả nửa canh giờ, lại gọi Tư Không Hạnh đến, chia sẻ mưu đồ cho hắn nghe. Tư Không Hạnh nghe xong, trong giây lát sầm mặt lại, vốn muốn phủi mông bỏ chạy, nhưng ngại dâm uy của sói, đành ở lại mặc người bày bố.

Không lâu sau, Bạch Quý sắc xong một chén thuốc đưa cho Tư Không Hạnh, dặn: “Thuốc này không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của người cả, chỉ là sau khi uống xong hai canh giờ sau sẽ mệt mỏi vô lực, trán toát mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, giống như bị cảm nắng vậy. Đến lúc đó, ta sẽ tìm cơ bảo tiểu Tuyết đến hậu viện, đợi nàng ấy đến gần, Đại công tử sẽ bảo gã đưa rượu trượt tay đánh rơi bình rượu. Nhiệm vụ của người là gắng gượng chịu đựng thân thể đang bị bệnh, lúc miếng miếng chai từ vỏ rượu bay đến trước mặt tiểu Tuyết, người phải che chắn giúp nàng, chịu bị thương một chút. Người hiểu chưa?”

Gân xanh nơi thái dương của Tư Không Hạnh gồ lên, ngẩng đầu nhìn chim bay nơi chân trời, im lặng không nói gì.

Vân Trầm Nhã biết hắn không cam lòng, lấy từ trong túi áo ra một vật, tung hứng lên xuống, cười hì hì nói: “Về miếng miếng chai kia, người không cần phải lo lắng, đến khi bình rượu ngã, ta sẽ tìm đúng thời cơ ném vật này ra. Người võ nghệ trác tuyệt, dùng cánh tay chắn nó lại không thành vấn đề.”

Tư Không Hạnh sững sốt, ánh mắt không khỏi dừng trên vật mà Vân Trầm Nhã đang tung hứng, gân xanh trên thái dương lại lòi ra thêm hai lần. Vật đó không phải thứ gì khác, chính là hung khí mà sói đã sớm chuẩn bị sẵn.

Không lâu sau, Tư Đồ Tuyết theo yêu cầu của Bạch Quý tìm đến hậu viện.

Trong vườn hoa sau hậu viện, hoa Tử Vi đầu mùa nở rộ như mây. Tư Đồ Tuyết toàn thân bạch y trắng như tuyết, nổi bật lên giữa đám hoa màu hồng nhạt. Tư Không Hạnh đứng trong góc vườn nhìn thấy mà ngây cả người, một hồi sau hắn mới tiến lên gọi: “Tư Đồ.”

Tuổi của Tư Không Hạnh cũng xấp xỉ tuổi của Vân Trầm Nhã. Sau khi thân phận mọi người bại lộ, hắn tháo xuống chiếc mặt nạ dịch dung dữ tợn như hung thần ác sát, lộ ra gương mặt thật với ngũ quan đoan chính, hết sức tuấn đạt.

Tư Đồ Tuyết thấy Tư Không Hạnh, gật đầu bước lên đón, lại nói: “Bạch lão tiên sinh gọi ta đến hậu viện, bảo là có rượu mới giao đến, nhờ ta kiểm tra số lượng giúp, đã tới đây này giờ rồi mà sao không thấy ai cả.”

Tư Không Hạnh nhắm lại lời dẫn dò của Bạch Quý trong đầu một lần nữa rồi nói: “Ta đến trước, thấy Đại công tử có việc tìm lão tiên sinh, có lẽ lão tiên sinh đến trễ. Chút nữa rượu sẽ được giao tới ngay thôi, ta với người ở lại đây chờ, người không cần lo, chỉ cần để ý ghi chép vào sổ sách là được rồi.”

Tư Đồ Tuyết nghe xong thì an tâm hơn. Nàng đợi một hồi, chợt thấy Tư Không Hạnh bên cạnh thở dốc một cách khó nhọc, nhất thời khả nghi, quay đầu nhìn lại thì thấy sắc mặt Tư Không tái nhợt, thái dương rịn mồ hôi như bị cảm nắng. Tư Đồ Tuyết thầm lo lắng trong lòng, nhin không được nói: “Người...”

Lúc này, chỗ kho hàng trong vườn vang lên tiếng động. Giây lát sau, gã sai vặt giao rượu đã đến.

Tư Không Hạnh cười, nói với Tư Đồ Tuyết: “Rượu đến rồi.” Nói xong, hắn liền tiến lên phía trước.

Tư Đồ Tuyết nhìn theo bóng dáng của hắn, ánh mắt dao động, vội vã đi theo.

Có hơn mười gã sai vặt chuyển rượu, mỗi người nâng một vò, vì đường đi trong hậu viện quanh co, cây lại mọc lung tung nên mọi người đều đi hết sức cẩn thận. Tư Đồ Tuyết vừa đếm vừa ghi chép, cũng không nhận thấy điều gì khác thường. Người Vân vĩ lang xếp vào đi cuối cùng, người này thấy Tư Đồ Tuyết không chú ý, bước chân làm ra vẻ tập tễnh, “Ai da” một tiếng, bình rượu liền rơi ầm ầm xuống đất.

Mất thấy mảnh miếng chai bay tới, Tư Đồ Tuyết chưa kịp trốn tránh thì Tư Không Hạnh đã lắc mình đến bảo vệ trước mặt nàng. Tư Đồ Tuyết sửng sốt, trong đầu dường như thoáng hiện gương mặt đang tái nhợt của Tư Không. Nói thì chậm, mọi việc diễn ra lại rất nhanh, nàng mạnh mẽ giơ tay ra tóm lấy hắn, nghiêng người chắn phía trước, mảnh miếng chai sắc bén kia cắm thẳng vào cổ tay nàng.

Tư Không Hạnh thân hình cường tráng, bị Tư Đồ tóm như vậy khiến cả hai người đều mất thăng bằng ngã xuống đất. Tất cả đều diễn tiến hết sức bất ngờ, Tư Không Hạnh vừa ngã xuống đất lập tức đẩy Tư Đồ phía sau lên, tránh cho thân hình nàng khỏi ngã xuống, duy chỉ còn đầu gối hắn vẫn còn bò lê trên đất, mắt cá chân như bị đụng phải vật gì đó, hừ lên một tiếng.

Cả hai người cùng ngã như thế thật khác một trời một vực so với kế hoạch ban đầu. Vân Trầm Nhã ở trong vườn nhìn thấy, khẽ nhăn mày lại, đang muốn vọt ra xem thương thế của Tư Không, lại bị Bạch Quý giữ chặt lại. Ánh mắt Bạch Quý đảo qua dò xét chỗ Tư Không, nói: “Đại công tử, người nhìn xem!”

Tuy trong lòng Tư Không biết đây là mưu kế, nhưng thấy cánh tay Tư Đồ Tuyết vì vậy mà bị thương, trong lòng hổ thẹn, đang tính mang nàng đi rịt thuốc, không ngờ Tư Đồ cản hắn lại, lẳng lặng rút ra một chiếc bình bạch ngọc nhỏ từ bên hông đặt bên cạnh.

Tư Đồ Tuyết vừa lấy con dao nhỏ cắt ống tay áo để lộ ra miệng vết thương vừa nói: “Năm đó khi ta làm ảnh vệ, giao đấu, chết sống, bị thương là chuyện bình thường, lâu ngày thành thói quen mang theo thuốc tỳ thân.”

Nói xong, nàng lại một tay cầm lấy chiếc bình bạch ngọc, dùng miệng cắn mở nắp bình, trét thuốc bột lên miệng vết thương.

Tư Không Hạnh cúi đầu nhìn xuống, thở ra: “Cũng may là vết thương không sâu.” Thấy Tư Đồ muốn rút ra mảnh miếng chai, hắn giữ tay nàng lại, nhẹ giọng nói: “Để ta.” Nói xong, cầm lấy bình thuốc, điểm huyết đạo cầm máu cho nàng rồi nhanh chóng rút mảnh miếng chai ra, lại trét thêm thuốc bột vào chỗ bị thương.

Một loạt động tác diễn ra lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, quyết đoán kiên định. Tư Đồ Tuyết trong lòng rung động, kèm không được ngẩng đầu nhìn vào mắt Tư Không Hạnh.

Tư Không vừa xé tay áo của mình bằng bó cho Tư Đồ vừa lắng nghe nàng nói: “Lúc trước ta làm ảnh vệ, thực khinh thường hộ vệ bọn người. Hễ có chuyện ám sát nguy hiểm toàn do bọn ta đảm trách, còn hộ vệ bọn người bất quá chỉ khi nào các vương tôn công tử gặp nạn mới ra tay, đa số thời gian còn lại đều là ngồi mát ăn bát vàng.”

Tư Không Hạnh nghe vậy, gật đầu nói: “Sự thật là như thế, người nghĩ như vậy cũng không gì đáng trách.”

Tư Đồ Tuyết nhìn sâu vào hai mắt của hắn, giây lát sau, thông thả chậm rãi lắc đầu “Nhưng lần này ta đi theo các người, Đại công tử gánh vác giang sơn, lấy chuyện thiên hạ làm nhiệm vụ của mình. Bạch lão tiên sinh tức trí đa mưu, thông kim bác cổ. Còn người...” Nàng ngừng một chút, mím môi, nói: “Còn người lại tận trung, có trách nhiệm, lòng dạ nhân hậu, làm việc nhanh nhẹn lưu loát, quả quyết lý trí.”

“Nay ta mới biết, người nào việc đó. Mỗi người đều có trách nhiệm gánh vác trên vai, không sung sướng thoải mái như ta đã nghĩ.” Nói xong, bỗng nhiên Tư Đồ Tuyết quỳ gối xuống, hai tay ôm quyền, cúi đầu nói: “Tư Không, trước đây Tư Đồ thiếu kiến thức, nói năng mạo phạm thất lễ với người, hôm nay nghĩ lại thật hối hận không thôi. Mong rằng... mong rằng người bỏ qua cho, sau này Tư Đồ nhất định sẽ sửa lại.”

Làn gió nhẹ thổi mái tóc nàng bay phất qua hai má trắng như tuyết. Hàng mi dài cong vút như cánh bướm không ngừng lay động.

Tư Không Hạnh giật mình ngẩn người ra nhìn, đầu tiên là tim đập lỗ mấy nhịp, sau đó tim lại đập nhanh hơn bình thường mấy nhịp, mãi một lúc lâu mà vẫn không nói nên lời. Cho đến khi trên cây truyền lại một tiếng chim thanh thúy kêu lên, hắn mới giật mình hoàn hồn, đỡ Tư Đồ Tuyết dậy, cũng không dám nhìn thẳng nàng, nói: “Không, không có gì. Ta chưa từng bao giờ...để ý qua.”

Hai người trầm mặc một hồi, Tư Đồ Tuyết cất bình thuốc đi, bỗng thấy trán Tư Không vã mồ hôi, bèn nói: “Trông người như vậy hình như là bị cảm nắng, chi bằng về tiền viện tìm Bạch lão tiên sinh, nhờ lão xem bệnh giúp.”

Tư Không lại sững sốt, vội vàng ừ một tiếng, đang muốn đứng dậy, đột nhiên chỗ cẳng chân cảm thấy đau nhói. Hắn lão đảo đỡ lấy cây đại thụ kế bên mới may mắn đứng vững lại được.

Tư Đồ Tuyết thấy thế, nhớ tới lúc vừa rồi hai người té ngã, Tư Không dường như hừ lên một tiếng, nàng bèn bước lên phía trước, vén vạt áo của hắn lên xem thương thế. Mùa hè áo quần mỏng manh, đầu ngón tay Tư Đồ Tuyết nhẹ nhàng chạm lên cẳng chân của Tư Không, dù là cách một lớp vải, nhưng trong lòng Tư Không cũng không khỏi run rẩy, một cảm giác khác thường lan truyền ra.

Mặt của hắn trong thoáng chốc đỏ hồng lan đến tận cổ, rút chân lại, lắp bắp nói: “Không, không sao đâu, chỉ là trật gân, bị thương không nặng.”

Tư Đồ Tuyết sững sốt, thấy mặt mày Tư Không Hạnh xấu hổ, đột nhiên cũng cảm thấy xấu hổ lây, hai gò má khẽ ửng đỏ lên. Nàng ngừng một lát, đỡ Tư Không đứng dậy: “Cũng phải, ta là nữ tử, không tiện xem vết thương giùm người, để ta đỡ người về phòng, tìm Bạch lão tiên sinh đến xem giúp người.”

Dưới bóng hoa cỏ xanh rì, một trắng một lam hai thân ảnh dần dần đi xa. Thật lâu sau, sau gốc cây chợt có người “chặc chặc” hai tiếng.

Câu châm ngôn ba chữ lần này của Bạch Quý chính là khổ nhục kế. Theo như hôm nay mà xem, kế sách này tuy rằng có chút chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nhưng cũng có thể hóa hiểm thành an. Lúc này, ánh mắt Vân Trâm Nhã lóe lóe lên, giống như đang cân nhắc một chuyện khác. Bạch Quý thấy thế, cũng không dám quấy rầy, đợi một lát sau, chợt nghe sói hít sâu vào một hơi, nói với lão: “Chân của Tư Không mặc dù bị thương không nặng, nhưng người vẫn đi xem giúp hắn một chút đi.”

Bạch Quý lên tiếng vâng dạ xong, chần chờ một lát, hỏi: “Đại công tử, vậy tiểu Đường cô nương...”

Vân Trâm Nhã rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Có lẽ là trước đây ta...ừm, chuyện này ta phải cẩn thận suy nghĩ lại.”

Bạch Quý nghe xong, đầu tiên là sững sốt, sau đó lại vui mừng cười không ngớt.

Mấy ngày gần đây Thư tiểu Đường bận rộn nên ít đến Vân phủ cũ. Giữa tháng Năm đến xem, những đóa hoa đào rực rỡ ban đầu giờ đã rơi vùi trong bùn đất, thay vào đó là những quả đào còn xanh mới nhú. Lão quản gia nói với nàng, đợi những quả đào này lớn thêm tí nữa là có thể ăn được, tuy hương vị không thơm ngọt như loại đào chuyên canh, nhưng cũng khá ngon miệng.

Hôm nay Thư Đường thừa dịp rảnh rỗi, sau khi chăm sóc Thư Tam Dịch xong liền vội vàng đánh xe lừa đến Vân phủ cũ.

Trên con phố dài khá yên tĩnh, bên đường những dây leo hoa mùa hè đã tràn ra đầy bờ tường. Thư Đường cột chiếc xe lừa dưới gốc cây, gõ cửa hai tiếng. Lão quản gia ra mở cửa, thấy Thư tiểu Đường, không khỏi vui vẻ cười nói: “Thư cô nương cũng đến sao? Hôm nay thật là náo nhiệt.”

Thư Đường đoán trong phủ có khách, nhìn nhìn thăm dò, chỉ thấy dưới gốc liễu rũ xanh mướt trước đình có một thân ảnh đang đứng.

Người nọ thấy Thư Đường không khỏi cũng sửng sốt. Hắn tiến lên trước hai bước, gật đầu chào: “Cô nương, lại gặp nhau nữa rồi!”

Thư Đường “A” một tiếng, lập tức nhận ra người này đúng là vị thanh y công tử trong xe ngựa đêm đó, vội vàng thi lễ tiếp đón, lại hỏi: “Vị...vị quan nhân này, sao lại đến đây?”

Thanh y công tử thấy nàng không biết phải xưng hô với mình như thế nào, cười nhẹ nói: “Tại hạ họ Mục, không phải là quan nhân, cô nương gọi một tiếng công tử là được rồi.”

54. Chương 54

Tại hạ họ Mục, không phải là quan nhân, cô nương gọi một tiếng công tử là được rồi.

Thư Đường nghe được giọng của hắn, lại ngẩn ra. Thanh âm trầm ấm trong trẻo, bảy phần giống với thanh âm của Vân Trầm Nhã. Trong lòng nàng chợt động, đột nhiên nhớ lại Vân Trầm Nhã có một vị đệ đệ nhỏ hơn mình nửa tuổi.

Quả thật nàng đoán không sai. Hai vị hoàng tử Anh Triều quốc, vì trẻ tuổi lại thích cuộc sống ngoài cung nên đều có biệt danh riêng chốn dân gian. Đại hoàng tử Anh Cảnh Hiền, biệt danh Vân Trầm Nhã, Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong, tên gọi Mục Lâm Giản.

Sau giờ Ngọ, vầng thái dương bắt đầu di chuyển về hướng Tây, khắp đất trời tràn ngập tiếng gió vi vu. Cảnh Phong trong bộ y phục màu xanh đứng dưới tàng liễu rũ, thấy vị cô nương trong bộ y phục bằng vải bố mộc mạc trước mắt cặp mắt sáng sủa tựa như nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc khác, trong lòng không khỏi chùng xuống. Hắn cúi đầu trầm mặc một hồi, sau đó gắng gượng lấy lại tinh thần cười nói: “Còn cô nương, tại sao lại đến đây?”

Ngay cả nụ cười cũng có mấy phần tương tự Vân Trầm Nhã.

Thư Đường lại sửng sốt, nhìn dáng vẻ của Cảnh Phong mà trong lòng không khỏi có chút luống cuống. Nàng nuốt một ngụm nước miếng, thành thật đáp: “Ta trông đào ở đây, giờ đang ra trái nên ta đến xem.”

Cảnh Phong ngẩn ra: “Thì ra vườn đào này là của cô nương.”

Thư Đường ngược lại ngừng cười lộ lên: “Mấy cây đào này trồng năm ngoái, năm nay mới ra trái lần đầu thôi.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta hái vài quả đào, Mục công tử... Mục công tử có muốn ném thử không?”

Nói xong, hai người cùng đi tới hậu hoa viên. Quả đào trong vườn lúc trước vừa xanh vừa nhỏ, nay đã hồng hồng. Thư Đường hái được bảy tám trái, dùng váy túm lại, đến bờ ao nhỏ rửa sạch. Cảnh Phong đến ngồi xổm bên cạnh nàng, nhặt lên một quả đào tung hứng trên tay, như nhớ đến chuyện gì đó, đáy mắt lấp lánh ý cười.

Hắn tuy mặc một bộ y phục bằng vải bố đơn giản nhưng vẫn lộ ra phong thái hiên ngang quý phái bẩm sinh. Thấy hắn không ăn đào, Thư Đường nghĩ bậc công tử con nhà thế gia quyền quý như hắn có lẽ rất để ý đến vấn đề lịch sự. Nàng vội vàng vẩy ráo nước trên tay, đứng dậy nói: “Mục công tử, người đợi một chút, ta đi lấy ghế cho người ngồi và kiếm một con dao nhỏ gọt vỏ quả đào.”

Cảnh Phong nghe xong chợt sững sốt rồi bật cười. Hắn vén vạt áo lên, ngồi xuống cạnh tảng đá bên bờ hồ, cầm quả đào trong tay xoay xoay, cắn một ngụm nói: “Không cần đâu, ta không để ý mấy chuyện vặt vãnh đó.”

Đuôi lông mày hắn khẽ nhếch lên lộ ra khí chất tài hoa hào hùng. Thư Đường nhìn thấy lại ngẩn ra. Qua một lát sau, nàng trở lại bên bờ ao, lấy khăn tay trong túi áo ra trải lên mặt đất, bày hết quả đào lên, lại nghe giọng Cảnh Phong mang theo ý cười: “Lần cuối cùng ta hái đào ăn là cùng với huynh trưởng của ta hồi còn rất nhỏ.”

Trong lòng Thư Đường căng thẳng, kinh ngạc ngẩng đầu lên nói: “Mục công tử có huynh trưởng sao?”

Cảnh Phong thấy nàng kinh ngạc như vậy, xoay đầu lại hỏi “Phải, vậy thì sao?”

Thư Đường ngẩn ngơ, một lát sau nghĩ lại thấy nhận người một cách tùy tiện không được tốt lắm, đắn đo một hồi, chọn một câu hỏi quanh co hơn “Ta, ta quen một người có dung mạo hơi giống Mục công tử, không biết...không biết Mục công tử sinh năm nào?”

Cảnh Phong nghĩ một lát, nhớ đến tính tình huynh trưởng Cảnh Hiên của hắn, tức thì trong lòng liền có tính toán.

Vân vĩ lang bề ngoài hiền hòa, nhưng rất ít khi thật sự thân thiết với người khác. Cô nương trước mắt này vừa ngốc vừa thật thà, lại có thể ở nơi của sói trồng cây đào hai năm nay, thật không thể tưởng tượng nổi. Với tính hướng này chỉ có thể có hai nguyên nhân, một là Vân Trầm Nhã có tính kế đối với Thư thảo, hai là Vân Trầm Nhã động tình với nàng ta.

Lần này Cảnh Phong đến Nam Tuấn quốc là có chuyện muốn nhờ vả Vân vĩ lang. Bất kể cô nương trước mắt này có quan hệ như thế nào với Vân Trầm Nhã, cứ nắm cán cân trong tay trước đã, như vậy phần thắng sẽ nhiều hơn.

Nghĩ thế nên hắn không vội lộ ra thân phận thật của mình, thuận miệng nói một năm sinh khác.

Thư tiểu Đường là người thật thà, người ta nói sao nàng tin vậy. Nghe xong ngày sinh của hắn, nàng “A” một tiếng, mặt lộ vẻ thất vọng, nghĩ nghĩ, lại hấp tấp hỏi: “Vậy, vậy vì sao hôm nay Mục công tử...vì sao lại đến chỗ ở cũ này của Vân quan nhân?”

“Vân quan nhân?” Cảnh Phong nhướn mày “là chủ nhân cũ của tòa phủ này sao?”

Thư Đường vội vàng gật đầu.

Cảnh Phong cười nói: “Ta vừa đến Nam Tuấn quốc, ngại khách điểm ẩm ỉ, muốn tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi, nghe nói Vân phủ thanh nhã biệt lập mà lại vắng vẻ nên đến đây xem thử.”

Thư Đường lại gục đầu xuống, thất vọng nói: “Vì, vì ta có biết chủ nhân cũ của Vân phủ này, hình dáng Mục công tử có chút tương tự với hắn, cho nên...” Nói xong, nàng lại bĩu môi nhăn nhó, giận dữ nói “Nhưng chắc ta nhận lầm người thôi. Trước đây Vân quan nhân có nói với ta, hắn ít thân với ai lắm, duy chỉ có một đệ đệ đối với hắn rất tốt. Ta thấy hắn rất nhớ đệ đệ của mình, gặp Mục công tử nên hỏi giùm hắn một chút, đáng tiếc lại là không phải.”

Cảnh Phong nghe vậy, ánh mắt sâu hơn. Giây lát sau, hắn vừa cười vừa nói: “Thư cô nương thật dễ tâm đối với vị Vân quan nhân này.”

Thư Đường vừa nghe hắn nói vậy, nhăn mày lại, mím môi cắn giận than một câu: “Không có, ta... ta đối với hắn chẳng có gì, ai mà thèm để tâm đến hắn làm gì...”

Cảnh Phong bật cười, thấy điệu bộ của nàng như vậy bỗng đứng chợt vô cùng tò mò, đang muốn hỏi tiếp, không ngờ trong vườn hoa vang lại một tiếng mèo kêu rất nhỏ. Trong lòng hắn chợt động, đôi mắt tìm kiếm

theo tiếng mèo, chỉ thấy một con mèo mướp nhỏ đang trốn sau gốc cây, lộ đầu ra dò xét nhìn bọn họ. Chỉ trong thoáng chốc, tay của Cảnh Phong run lên, ánh mắt như ngưng đọng lại.

Thư Đường giải thích: “Tòa phủ đệ này bỏ hoang phế lâu rồi, mùa đông năm kia có một con mèo mẹ đến đây ở, con mèo mướp nhỏ này là do nó sinh ra hồi đầu xuân năm nay, ngoài ra còn có bảy, tám con mèo nhỏ khác nữa, nhưng bọn chúng rất sợ người lạ, nếu có ai đến, bọn chúng đều trốn hết cả, chỉ đến giờ lão quản gia cho ăn thì mới lộ đầu ra thôi.”

Cảnh Phong im lặng, do dự một lát, hần cầm quả đào trong tay ngắt ra từng miếng nhỏ thả cho con mèo mướp nhỏ kia. Có lẽ là vì ánh mắt nhu hòa của hắn, con mèo do dự một lát rồi cẩn thận chạy ra từ sau gốc cây, hướng Cảnh Phong kêu meo meo hai tiếng nhỏ, ngậm miếng đào trong tay hắn rồi lại cuống quýt trốn sau gốc cây.

Thư Đường kinh ngạc hỏi: “Mục công tử đã từng nuôi mèo sao?”

Ánh mắt Cảnh Phong chợt buồn bã: “Phu nhân của tại hạ đã từng nuôi một con mèo màu xám tro.” Hắn phúi phúi vạt áo đứng dậy.

Thư tiểu Đường cũng đứng dậy theo, nhìn chung quanh hỏi: “Mục công tử đã thành thân rồi sao? Vậy sao không thấy...”

“Nàng đã qua đời rồi!” Cảnh Phong nói, yết hầu hần đắng chát, ngửa đầu ra nhìn nhìn bầu trời xa xa, sau một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

Thư Đường sững sốt nói: “Mục công tử, thực xin lỗi...” Thấy sắc mặt Cảnh Phong bi thương, nàng lại cuống quýt đổi đề tài, nói: “Đợi vài ngày nữa khi nào đào trong vườn này chín, Mục công tử... nếu Mục công tử tìm được nơi ở, báo cho ta một tiếng, ta sẽ hái một ít tặng công tử.”

Cảnh Phong nghe vậy, ánh mắt dừng trên nốt ruồi son giữa trán Thư Đường, trong lòng cảm động. Lát sau, hắn gật gật đầu, hỏi: “Nhà Thư cô nương ở đâu?”

Thư Đường cười nói: “Ở con hẻm nhỏ Đường Hoa thành Đông, khách điếm Thư gia, nhà của ta bán rượu.”

Cảnh Phong nói: “Tốt, nếu tìm được chỗ ở, ta sẽ sai người nhắn với Thư cô nương.”

Khoảng giờ Thân, dây hoa nơi đầu tường bị nắng rọi lóa cả mắt. Hai người một trước một sau ra khỏi Vân phủ cũ. Thư tiểu Đường chào từ biệt Cảnh Phong xong, đánh xe lừa về. Bánh xe lộc cộc, lộc cộc vang trên đường, Cảnh Phong trầm tư nhìn theo bóng chiếc xe như đang mãi mê suy nghĩ chuyện gì đó, sau một hồi lâu lại vào Vân phủ cũ, tìm lão quản gia hỏi: “Lão nhân gia, có thể hỏi thăm người chuyện này không? Quan hệ giữa Vân Trầm Nhã chủ nhân cũ của tòa phủ viện này và cô nương mới vừa rồi kia là...”

Thư Đường đánh xe lừa đi không lâu sau, bỗng có một hắc y nhân vòng ra từ sau vách tường. Hắc y nhân chăm chú nhìn theo xe lừa một lát rồi thả người bay lên, biến mất trong con hẻm nhỏ.

Tại phủ của Lục Vương gia, trên một tòa tháp cao lồng lộng gió, tiếng chuông đồng thanh thụy vang lên. Nguyễn Phượng nghe hắc y nhân bẩm báo xong, xoay đầu lại, cả kinh nói: “Thật sao ?!”

Hắc y nhân ôm quyền: “Bẩm tiểu vương gia, mặt mày, phong thái vị công tử họ Mục kia quả thật có vài phần tương tự với Đại hoàng tử Anh Triều quốc Anh Cảnh Hiên, rất có khả năng chính là Nhị hoàng tử.”

Nguyễn Phượng nhíu mày: “Xem ra lần trước, phụ vương nhận được tin tức không sai. Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong của Anh Triều quốc vẫn chưa chết tại cuộc chiến Bắc Hoang.” Trầm ngâm một hồi lại nói “Chỉ là không biết tại sao lần này hắn lại đến Nam Tuấn quốc.”

Hắc y nhân nghe vậy, ngược đầu liếc mắt nhìn Nguyễn Phượng, muốn nói lại thôi.

Nguyễn Phượng thấy vẻ mặt hắn như vậy, hỏi: “Có gì cứ nói, đừng ngại.”

Hắc y nhân trả lời: “Tiểu vương gia, khi thuộc hạ còn làm cấm cung hộ vệ ở Anh Triều quốc, đã từng nghe nói đến mối quan hệ bất hòa giữa Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, bọn họ cứ mãi tranh cãi âm ỉ cả lên. Nếu việc này là thật...”

Một trận gió ngoài tháp ulla vào, tiếng chuông gió từ mái hiên vang lên réo rắt. Ánh mắt Nguyễn Phụng căng thẳng, trầm giọng nói tiếp lời của hắc y nhân: “Ý người nói, nếu việc này là thật, chúng ta có thể mượn sức Anh Cảnh Phong để đối phó với Anh Cảnh Hiền?”

“Dạ.” Hắc y nhân ôm quyền “Tiểu vương gia anh minh.”

Nguyễn Phụng thở dài: “Anh Cảnh Hiền lòng dạ thâm sâu. Nếu có thể mượn sức Anh Cảnh Phong để đối phó hắn, xem như đây cũng là một thượng sách. Nhưng người có từng nghĩ rằng, nếu Anh Cảnh Phong dùng chiêu phản gián, người và ta sẽ thành thế nào hay không, còn phụ vương nữa?”

“Chuyện này...” Hắc y nhân giật mình, quỳ một gối xuống “Dạ, là do thuộc hạ suy xét không chu đáo!”

Nguyễn Phụng nói: “Cũng không phải là không chu đáo, người đứng lên đi, trước mắt cứ lẳng lặng theo dõi rồi báo lại với ta là được rồi.”

Hắc y nhân đáp một tiếng “Dạ”, vừa muốn đi, đột nhiên Nguyễn Phụng kêu lại: “Tư Không.”

Hắc y nhân ngừng bước, quay đầu lại nói: “Tiểu vương gia còn có chuyện gì dặn bảo?”

Nguyễn Phụng cười: “Năm đó ba huynh đệ người đến Anh Triều quốc làm hộ vệ, nay đã có hai người trở về, còn một người...giờ chính là thời điểm thích hợp để dùng tới.”

Mặt hắc y nhân lộ vẻ khó xử: “Nhị ca hân...”

Nguyễn Phụng nói: “Tư Không Hạnh quả thật trung thành, nhưng hai chữ trung thành này vừa là ưu điểm, cũng vừa là khuyết điểm của hắn. Hắn có thể trung thành đối với Anh Cảnh Hiền, sao không thể trung thành đối với ân nhân cứu mạng của hắn, với huynh đệ ruột thịt của hắn chứ?”

Hắc y nhân chấp tay: “Vài ngày nữa thuộc hạ sẽ đi tìm Nhị ca, dốc hết sức thuyết phục hắn về lại bên người Vương gia và tiểu vương gia.”

Đầu tháng sáu, đầu phố Lâm Giang mới mọc mấy bụi dâm bụt. Vân vĩ lang nhàn rỗi gọi Bạch Quý tới. Hai người cong lưng dùng xẻng nhỏ đào một hố đất trước cửa tiệm. Đào xong hố đất bèn chuyển bụi dâm bụt đến trồng. Đường Tử hiên vốn là quán rượu, ngoài quán rượu có thêm sắc hoa cỏ tươi thắm, Vân vĩ lang xem mà tinh thần cảm thấy sáng khoái thoải mái hơn.

Đến giữa trưa, Vân Trầm Nhã xong việc, vừa vác xẻng lên vai ngâm nga khẽ một làn điệu vừa rảo bước về Vân phủ kiểm chút gì bổ bụng.

Hắn mới đi không lâu, ngoài cửa tiệm truyền đến tiếng xe lừa lọc cọc. Thư Đường nhảy từ trên xe xuống, chỉnh lại áo xống rồi giao rượu. Bạch Quý thấy vậy, vội vàng ra tiếp đón và sai tiểu nhị giúp một tay, hỏi: “Sao hôm nay tiểu Đường có nường đến giao rượu sớm thế?”

Thư Đường nói: “Tháng này đặt thêm bảy vò nên ta chia ra làm hai lần để giao.” Nói xong, lại một năm một mười cẩn thận đếm số vò rượu. Đếm xong, nàng lấy ra một túi vải bố từ bên trong xe đưa cho Bạch Quý, nói: “Bạch lão tiên sinh, cây đào ta trồng mới có trái, người cầm chiếc túi này đi, chia cho Tư Không công tử và tiểu Tuyết muối muối một ít. Mấy ngày nữa ta... đưa thêm.”

Ánh mắt Bạch Quý liếc về phía cửa sau, thấy Vân vĩ lang còn chưa đến, muốn giữ Thư Đường lại: “Tiểu Đường cô nường không vào ngồi chơi sao?”

Thư Đường dắt chiếc xe lừa ra, lắc đầu nói: “Không được, ta còn có chút việc phải làm.” Dứt lời, nàng chào từ biệt Bạch Quý, giơ roi thúc con la, lọc cọc lọc cọc bỏ đi.

Không lâu sau, Vân vĩ lang cơm no rượu say rồi mới ra lại cửa tiệm, thấy trên kệ có rượu mới giao, hắn ngẩn người, thò đầu ra hỏi “Tiểu Đường muối đã tới sao? Sao không thấy đâu cả?”

Bạch Quý vừa gẩy bàn tính vừa thờ ơ đáp: “Đến rồi, cũng đã đi rồi.”

Sói “A” một tiếng, nhàn nhã ngồi xuống ghế thái sư, cầm sổ sách lên xem, mới lật được hai trang, hắn khép sổ sách lại, thò đầu ra hỏi: “Sao không giữ lại?”

Bạch Quý ngẩng đầu liếc mắt dò xét hắn, lại tiếp tục gẩy bàn tính: “Giữ lại nhưng nàng không chịu, nói là có việc.”

Vân vĩ lang thất vọng lại “A” một tiếng, ngồi xuống ghế thái sư, nhắm mắt lại một lát. Nhưng chớp mắt chưa đầy khoảng thời gian uống cạn một chén trà, hần lại mở mắt ra, đến bên cạnh Bạch Quý, truy hỏi: “Nàng thì có thể bạn chuyện gì a?”

Bạch Quý ngừng động tác gảy bàn tính lại, ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Vân Trầm Nhã mà không nói gì.

Lúc này, gã sai vặt giúp chuyển rượu thấy Bạch Quý không trả lời, liền thuận miệng thêm một câu: “Còn có thể bạn chuyện gì nữa, chắc là mắc đi tặng đào cho người ta thôi.”

Gã sai vặt này vốn quen biết với Thư Đường, giao hàng qua lại giữa Đường Tử hiên và khách điểm Thư gia toàn do một tay hần lo.

Hai lỗ tai Vân vĩ lang nhất thời dựng thẳng đứng, lập tức xoay sang hỏi: “Tặng đào? Tặng cho ai?”

Gã sai vặt sắp xếp xong mấy vò rượu, vắt chiếc khăn lau mồ hôi lên vai, cười nói: “Còn ai vô đây nữa? Mỹ nam chứ ai. Mấy ngày trước ta đến khách điểm Thư gia giao rượu, đúng lúc gặp một vị công tử dung mạo tuấn mỹ quý phái vô cùng, hần nói là đã kiếm được chỗ ở rồi, mời tiểu chưởng quỹ đến chơi. Tiểu chưởng quỹ lập tức nhận lời, còn nói chờ đào chín, sẽ hái tặng vị mỹ nam công tử kia.” Nói xong, bĩu môi nhìn mấy quả đào trên quầy “Đại công tử xem, mấy quả đào này còn chưa có chín mấy.”

Gã sai vặt nói xong, ôm hai vò rượu ra đằng sau tiệm.

Lúc này, Đường Tử hiên bốn bề yên tĩnh, không ai gảy bàn tính, không ai nói nhảm, không ai kêu gào đòi đào đất trồng dâm bột. Bạch Quý ngược mắt lên, thật cẩn thận dò xét sắc mặt Vân vĩ lang.

Mặt mày Vân Trầm Nhã vẫn bình tĩnh như thường, chỉ có đôi mắt là sâu không thấy đáy. Một lát sau, hần nhếch môi lên nói: “Mỹ nam công tử?” Nâng tay lên gõ gõ trên mặt quầy, sỏi vô cùng nhàn nhã ra lệnh “Đi điều tra xem, vị mỹ nam công tử này họ gì tên gì, nhà ở đâu, ruộng có mấy mẫu, thê thiếp là những ai, đã từng có những hành vi vô sỉ, hạ lưu nào...”

55. Chương 55

Cách Lạc vương phủ không xa, có một tòa trang viên được xây tựa vào núi. Cảnh trang viên là một cái hồ xanh thẳm, đến giữa hồ, bên bờ hồ dày đặc bóng cây xanh vô cùng mát mẻ dễ chịu. Nguyễn Phượng theo ven hồ đến Mãn Bích đình, lúc đến gần bước chân nhẹ nhàng chậm rãi hơn.

Ngoài Mãn Bích đình, Đỗ Lương ngồi trên ghế tựa, cầm cần câu trong tay, hai mắt nhắm khế. Đợi một lát sau, chỉ thấy đầu dây câu chọt động, Đỗ Lương kéo cần câu, một con cá chép gấm đỏ mắc câu quẫy mạnh lên khỏi mặt nước. Lập tức có một tiểu đồng chạy lại tháo lưỡi câu thả con cá chép gấm xuống lại trong hồ, rồi thay mỗi câu mới giúp Đỗ Lương.

Nguyễn Phượng thấy thế bèn nói: “Phụ vương thật từ bi.”

Đỗ Lương nhìn mặt hồ yên lặng không gợn chút sóng, thản nhiên nói: “Cá chỉ để giết thời gian mà thôi!” Nói xong, lại ra hiệu cho Nguyễn Phượng đến ghế ngồi xuống, lấy thêm một cần câu khác cho hần, nói: “Phụ tử chúng ta tỷ thí nào!”

Nguyễn Phượng bật cười: “Cá cá khảo nghiệm tính nhẫn nại, nhi thần thật kém xa so với phụ vương.”

Đỗ Lương cũng cười, lão không trả lời, tay cầm cần câu ngồi xuống bên cạnh. Không lâu sau, mặt nước hồ lại gợn sóng, Nguyễn Phượng và Đỗ Lương liếc mắt nhìn nhau, cả hai đồng thời giật dây câu.

Bọt nước bắn tung tóe trên mặt hồ nhưng hai lưỡi câu lại rỗng tuếch, không còn mỗi câu, cũng không có cá.

Đỗ Lương và Nguyễn Phượng đều sửng sốt, hai người đồng loạt cười rộ lên.

Đỗ Lương nói: “Con cá thật giảo hoạt, đồng thời ăn cả hai mồi câu, lừa được cả người và ta.”

Nguyễn Phượng trầm ngâm một hồi, cười đáp: “Chuyện gì cũng có hai mặt của nó, nhi thần và phụ vương tỷ thí câu cá, vốn nhi thần chắc chắn phải thua không thể nghi ngờ gì nữa, nhưng giờ hai con cá vì tranh mỗi câu, ăn nhanh hơn bình thường, thành ra nhi thần huê với phụ vương.”

Đỗ Lương nghe ra trong lời Nguyễn Phượng còn có hàm ý khác, trầm mặc một lát, nâng tay phất phất ra hiệu. Tiểu đồng đứng bên cạnh hiểu ý, cung kính khom người chào hai người rồi lẳng lặng lui ra.

Bờ hồ yên tĩnh trở lại, Đỗ Lương khoanh tay nhìn về phía hồ, nhẹ giọng hỏi: “Đã điều tra ra rồi sao?”

Nguyễn Phượng gật đầu: “Phụ vương anh minh, vị công tử họ Mục kia đúng thật là Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong.” Ngừng một chút lại nói “Ngoài ra, nhi thần còn tra được Anh Cảnh Phong lúc chín tuổi đã rời cung, mười tám tuổi lấy tên Mục Lâm Giản tham dự khảo thí, đậu chức Quốc sư hàng nhất phẩm. Sau khi nhậm chức Quốc sư được hơn nửa năm, hẩn lại từ quan, một năm sau lấy lại tên Anh Cảnh Phong lãnh binh chống Oa Khoát quốc.”

Đỗ Lương nghe vậy nhẩn mày, xoay đầu nhìn Nguyễn Phượng: “Ý của ngươi là...”

Nguyễn Phượng nói: “Từ trước đến nay huynh đệ hoàng tộc tranh đoạt ngẫm, không đánh mà thắng. Vả lại, hiện giờ người thừa kế ngôi vị hoàng đế ở Anh Triều quốc còn chưa lập.”

“Anh Cảnh Hiên là trưởng tử, lại do Chính cung sinh ra. So với hẩn, Anh Cảnh Phong chỉ là hoàng tử thứ xuất, không thể tranh cao thấp với huynh trưởng của mình. Nhưng cứ nhìn lại những việc làm của Anh Cảnh Phong mấy năm nay, đầu tiên là được tấn phong làm Quốc sư, sau lại lãnh binh đánh giặc, về văn cũng như về võ, đều muốn lập công trạng, mở rộng thế lực bản thân. Vì thế, nhi thần nghĩ, Anh Cảnh Phong có lòng muốn tranh đoạt ngôi vị với Anh Cảnh Hiên.”

Đỗ Lương gật gật đầu: “Nếu nhìn theo phương diện kiến công lập nghiệp, quả thật Anh Cảnh Phong có ý như vậy.”

Nguyễn Phượng nói tiếp: “Tư Không từng làm hộ vệ ở cấm cung Anh Triều quốc. Nhi thần đã hỏi qua hẩn, hẩn nói nhiều năm qua hai huynh đệ Anh gia vẫn luôn bất hòa. Bởi vậy...”

Đỗ Lương xoay người, nhìn về phía Nguyễn Phượng: “Ngươi muốn mượn sức Anh Cảnh Phong để đối phó với Anh Cảnh Hiên.”

Nguyễn Phượng nói: “Phụ vương, Anh Cảnh Hiên lòng dạ quá thâm sâu, chúng ta đối phó với hẩn cũng không chắc sẽ thắng. Nếu có thể lợi dụng Anh Cảnh Phong để làm suy yếu thế lực của hẩn, trai cò tranh chấp, chúng ta cũng có thể được như ngư ông ngồi yên thu lợi.”

“Anh Cảnh Hiên lần này trở về là muốn nhổ cỏ tận gốc với binh lực của Liên Binh phù, nhưng đối với Nam Tuấn quốc chúng ta nếu không còn Liên Binh phù này thì ngày sau lấy gì để hộ quốc. Nói gì mà miền Nam giàu có, đông đúc, lắm cá nhiều thóc, lập quốc từ trước đến nay căn bản chỉ dựa vào bốn chữ mà thôi: binh cường lực tráng.”

Chỉ có bảo hộ Liên Binh phù mới có thể cam đoan Nam Tuấn quốc binh cường lực tráng, mới có thể cam đoan Nam Tuấn quốc có thể tồn tại trăm năm sau, bình yên đứng vững trong Thần Châu này.

Nhưng nếu muốn phục hồi Liên Binh phù, cái giá mà bọn họ phải trả là...

Nghĩ đến đây, Đỗ Tu thở dài. Hẩn ngược mắt nhìn về phía non sông tươi đẹp xa xa, thản nhiên nói: “Phượng nhi, đi theo ta một chút.”

Mùa hè núi rừng xanh ngắt, tiếng ve sầu miên man. Ánh mặt trời không len lỏi vào đến khu rừng rậm, gió mát mang theo hơi nước từ hồ lừa vào những bậc thang xây bằng đá. Phụ tử hai người bước từng bậc thang, lòng tràn đầy tâm sự. Sau một lúc lâu, đột nhiên Đỗ Lương lên tiếng: “Ta đã từng gặp qua Thủy Tinh, đó là một cô nương vô cùng trung thực, thật thà chất phác.”

Bước chân Nguyễn Phượng chậm lại, ngược mắt kêu: “Phụ vương?”

Đỗ Lương quay đầu lại, mỉm cười: “Có phải tính tình Thư Đường giống như đức Thủy Tinh?”

Nguyễn Phượng chần chờ một hồi lâu rồi gật đầu, câu nói vừa đến miệng lại phải nuốt xuống.

Đỗ Lương nói: “Nếu muốn phục hồi Liên Binh phù, cho dù có muốn mượn lực của các nước Bắc quốc hay không cũng đều phải bỏ cáo thiên hạ thân phận thật của Thư Đường là nữ nhi của Thủy Tinh. Đến lúc đó, quần thần các nước Bắc quốc cũng sẽ tham dự vào, tình thế sẽ diễn biến đến mức nào không còn nằm trong khả năng khống chế của ta và người nữa.”

“Bắc Hoang cũng là một nước thuộc các nước Bắc quốc, đất đai cằn cỗi, khí hậu khắc nghiệt, nhưng vẫn đối với Anh Triều quốc như hổ rình mồi. Nếu Nam Tuấn quốc ta muốn mượn lực các nước Bắc quốc phục hồi Liên Binh phù, rất có khả năng các nước Bắc quốc này sẽ yêu cầu Nam Tuấn quốc bọn ta cùng với bọn họ Nam Bắc giáp công, tấn công Anh Triều quốc. Nếu việc này phát sinh, ngàn vạn dặm đất đai nơi biên giới của Anh Triều quốc sẽ trở thành chiến trường, tuy Anh Triều quốc gặp phải hậu quả gì cũng không phải là chuyện ta và người cần quan tâm. Nhưng có hai vấn đề, một tốt một xấu mà chúng ta không thể không để ý.”

“Thứ nhất, khi tấn công Anh Triều quốc, chúng ta nếu thấy tình hình chuyển biến tốt phải lập tức thu binh lại, để thế lực các nước Bắc quốc và Anh Triều tự khắc chế lẫn nhau, như thế, Nam Tuấn quốc ta sẽ lợi dụng cơ hội này để củng cố quốc lực, bình yên tồn tại trong Thần Châu, hơn nữa cũng không cần lo lắng ngoại xâm nữa. Đây là vấn đề tốt.”

“Thứ hai, nếu mượn Bắc lực để phục hồi Liên Binh phù, chuyện đầu tiên phải làm chính là công khai thân phận Thư Đường là nữ nhi của Thủy Tinh, trả nàng lại cho các nước Bắc quốc. Trước đây Thủy Tinh đã cầu ta và Thủy Sát nhất định phải bảo hộ Thư Đường, nhưng nếu bị ép đến đường cùng, ta lại không thể không lợi dụng thân phận của Thư Đường. Làm chuyện bội bạc như thế thật đáng khinh.”

Nguyễn Phượng nghe vậy nhăn mày. Sau một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

Phụ tử hai người ngừng bước trong rừng, Đỗ Lương tựa người vào một gốc cây cổ thụ, thở dài một hơi “Thật khó a, cũng giống như cuộc tỷ thí câu cá vừa rồi. Liên Binh phù là mồi câu, Anh Cảnh Hiên và Anh Cảnh Phong là hai con cá muốn đoạt mồi câu, ta là người giữ gài Liên Binh phù Bắc quốc, mà người còn lại là người, có ý muốn hợp tác với ta nhưng lại muốn lợi dụng Liên Binh phù để cân bằng các lực lượng trong thiên hạ, bảo vệ Nam Tuấn quốc. Mỗi người một lập trường khác nhau, tính toán khác nhau, không ai nhường ai.”

Nguyễn Phượng nói: “Cho nên nhi thần mới đề nghị, sau này hăng phục hồi Liên Binh phù, trước mắt đối phó với con cá muốn hủy hoại Liên Binh phù kia mới là quan trọng hơn. Trước dùng Liên Binh phù dụ dỗ Anh Cảnh Phong mắc câu, thả lại con cá này vào trong nước, để nó đối phó với con cá còn lại là Anh Cảnh Hiên, như thế, hai con cá đều lưỡng bại câu thương, còn chúng ta vẫn có thể giữ được Liên Binh phù.”

Đỗ Lương lắc đầu, cười nhẹ: “Nhưng nếu hai con cá kia đồng tâm hiệp lực cùng chung mối thù thì sao?”

Nguyễn Phượng giật mình.

“Tuy rằng trăm năm nay không thiếu gì hoàng tử hoàng tôn mượn thế lực bên ngoài để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng dựa vào cái gì người nghĩ Anh Cảnh Phong cũng sẽ làm như vậy? Chỉ vì... bề ngoài hắn bất hòa với Anh Cảnh Hiên hay sao?”

Trong Hoàng gia, trước nay đều tồn tại một hiện tượng kỳ quái, huynh đệ càng ngầm tranh đấu đến chết đi sống lại thì ngoài mặt càng thân thiết kính trọng nhau, nếu không thì ngược lại.

Nguyễn Phượng nghe vậy, do dự một hồi rồi nói: “Nhưng nếu không đi được con đường hợp tác với Anh Cảnh Phong này, vậy A Đường...”

Đỗ Lương hiểu được nỗi băn khoăn của hắn.

Năm đó trước khi Thủy Tinh lâm chung, tâm nguyện duy nhất của bà là thỉnh cầu lão và Thủy Sát bảo hộ Thư Đường, để nàng có thể như một nữ tử bình thường lớn lên giữa phố phường, cả đời sống tự do, khoái hoạt.

Nhưng nay, Anh Triều, Nam Tuấn, các nước Bắc quốc, thế lực ba phương giằng co lẫn nhau. Nếu Nam Tuấn quốc bị buộc đến mức đường cùng, chỉ còn cách phục hồi Liên Binh phù là con đường có thể đi, nếu phục hồi Liên Binh phù, thân phận Thư Đường là nữ nhi của Thủy Tinh cũng sẽ không còn giấu giếm được

nữa. Đến lúc đó còn ai có thể bảo hộ Thư Đường? Anh Cảnh Hiên sao? Nhưng người này âm ngoan, làm việc quả quyết, sao có thể vì tư tình nhi nữ mà buông tha thiên hạ?

Đỗ Lương chán nản cười, nói: “Một lời hứa đáng giá ngàn vàng, nhưng giữa giang sơn và uy tín, bên nặng bên nhẹ, người cần phải hiểu.”

Nguyễn Phượng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Đỗ Lương, cả kinh nói: “Phụ vương?!”

Đỗ Lương nói: “Ta từng đáp ứng Hoàng Thượng, giúp hấn bảo vệ giang sơn gấm vóc này, cùng làm cho Nam Tuấn quốc thịnh thế phồn hoa. Bởi vậy, nếu Anh Cảnh Hiên cố ý hủy đi Liên Binh phù, chúng ta hy sinh một mình Thư Đường đổi lấy biên giới Nam Tuấn quốc được mấy năm yên ổn, ta nghĩ cũng đáng giá.”

“Nhưng nếu đến lúc đó...”

“Chuyện đến lúc đó thì đến lúc đó nói sau. Nam Tuấn là một nước nhỏ, lại bị các nước phương Bắc kềm chế. Nếu muốn an bang, bảo vệ ranh giới, củng cố binh lực, chú trọng dân sinh, dưỡng sinh tức, tất cả những việc này so với một lời hứa hẹn lúc xưa, so với Thủy Tinh, Thư Đường – hai người dị quốc – đều quan trọng hơn rất nhiều!”

Ánh mắt Nguyễn Phượng buồn bã, không kềm được phải lui về phía sau mấy bước.

Đỗ Lương lại liếc hẩn một cái, thản nhiên nói: “Chuyện Anh Cảnh Phong, người tạm thời không cần để ý tới nữa. Hãy bắt tay vào từ nơi Tư Không Hạo đi.”

“Năm đó trên đường đi lên Vĩnh Kinh thành phía Bắc, ta đã từng cứu ba huynh đệ Tư Không một mạng, nay lão Đại và lão Tam đều đã trở về, duy chỉ còn mỗi một mình Tư Không Hạo còn ở lại bên người Anh Cảnh Hiên. Nếu hấn nguyện cống hiến sức lực cho chúng ta, lo gì không đối phó được vị Đại hoàng tử kia?”

Đã nhiều ngày nay Vân Trầm Nhã bận đến tối mày tối mặt. Vị mỹ nam công tử kia không biết ở đâu, nên hoàn toàn không thể xuống đón với hấn ta.

Mật thám vừa phái đi đã chân cứng khập khiễng trở về. Phái thêm người đi điều tra, bọn họ ai nấy cánh tay lặc lìa xiêu vẹo trở lại. Sói lấy làm kỳ quái, bảo Tư Không Hạo đi thăm dò. Tư Không đi từ sáng sớm đến tối mịt mới trở về, lộ ra vẻ mặt đau khổ, sau một lúc lâu mà vẫn không nói lời nào. Sói hỏi nguyên nhân, Tư Không do dự một hồi rồi đáp: “Đại công tử, thuộc hạ không phải là đối thủ của hấn.”

Sói kinh ngạc nói: “Công khai không được thì ngầm lén?”

Tư Không bèn nói: “Công phu ám khí của thuộc hạ cũng không bằng hấn.”

Kết quả là, tra xét ba bốn bữa rồi mà ngay cả tên họ của vị mỹ nam công tử kia cũng không tra ra được nửa chữ. Bạch Quý cung kính khuyên: “Đại công tử, thật ra tình huống trước mắt này không phải là chúng ta không địch lại người này, mà là vì hấn ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng. Tục ngữ có nói, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Ta nghĩ chỉ bằng chừng vài ngày rồi hấn quyết định?”

Khi Bạch Quý nói những lời này là vào lúc sáng sớm tinh mơ ngày hai mươi bảy tháng Sáu. Lúc đó Vân vĩ lang đang nhai cọng nhân sâm, vẻ mặt phiến chán ngồi ngoài cửa tiệm. Nghe Bạch Quý nói xong, ánh mắt hấn sâu thẳm hơn, không kềm được nhìn thẳng vào hai mắt Bạch Quý đánh giá. Bạch lão tiên sinh bị hấn như vậy đâm ra không được tự nhiên, lui ra sau hai bước, vẻ mặt đề phòng nhìn lại hấn.

Đúng lúc này, đầu ngõ tư đường đột nhiên truyền lại tiếng chuông đình đang của xe lừa. Sói phun cọng nhân sâm ra, giữ giữ vạt áo, nói: “Đến rồi.”

Bạch Quý ló đầu ra thăm dò: “Đại công tử... đang đợi tiểu Đường cô nương sao?”

Vân vĩ lang cong môi, gõ gõ cây quạt trong lòng bàn tay, đột nhiên nói: “Người có tin hay không, hôm nay ta sẽ có cách khiến tiểu Đường muội dẫn ta đi gặp người này.”

Bạch Quý sửng sốt, cả kinh hỏi: “Cách gì?”

Vân vĩ lang liếc lão một cách thần bí, không để ý đến lão nữa, giữ giữ áo choàng, nghênh ngang xoay ngược đầu lại hướng chiếc xe lừa nơi đầu đường mà đi.

Bạch Quý thấy điệu bộ Vân vĩ lang như đã tính toán trước mọi việc, ngậy người đứng tại chỗ một hồi rồi nhanh chân chuồn mất ra sau cửa tiệm. Nhưng lão không biết, khi lão vừa xoay người, sói ta cũng quay đầu nhìn theo bóng dáng của lão, nở một nụ cười đầy thích thú.

56. Chương 56

Chiếc xe lừa lộc cộc dừng trước cửa Đường Tử hiên, Vân vĩ lang bày ra vẻ mặt phúc hậu tiến lên chào đón: “Tiểu Đường muội đến giao rượu a?”

Thư tiểu Đường thò đầu vào tiệm xem, thấy bên trong chỉ có mỗi một mình Vân Trầm Nhã, bèn hỏi: “Bạch lão tiên sinh bọn họ đâu?”

Vân vĩ lang giắt quạt lên thắt lưng, nhiệt tình xắn tay áo: “Hôm nay chỉ có ta trông tiệm.”

Thư Đường nhìn hần “Ồ” một tiếng.

Sói lại nói: “Tiểu Đường muội, chuyển rượu vào nhé?”

Thư Đường lại liếc hần “Ồ” thêm tiếng nữa.

Vì mấy ngày trước Thư Đường đã giao một đợt rượu rồi nên hôm nay cũng không phải chuyển nhiều lắm. Vả lại, hễ là rượu Trầm Đường thì trực tiếp trưng bày trong cửa tiệm, không cần phải chuyển ra hầm trữ rượu sau hậu viện, cho nên Vân vĩ lang và Thư tiểu thỏ chỉ chốc lát là đã xong việc.

Vào giờ Thìn, ánh mặt trời mùa hạ chói chang tỏa ra tứ phía. Từ trong tiệm nhìn ra, ngoài đường nắng chói cả mắt, người đi đường ai nấy đều tranh thủ chen đi dưới tàng cây. Thư tiểu Đường lướt ánh mắt từ người đi đường nơi đầu phố đến bụi hoa dâm bụt trước cửa tiệm thì ngừng lại trong khoảnh khắc rồi nhìn về phía Vân vĩ lang.

Vân Trầm Nhã châm trà vào tách, thấy Thư Đường nhìn mình, tươi cười đưa tách trà cho nàng, hòa nhã nói: “Gần đây trời nóng, nên uống nhiều nước một chút.”

Thư Đường cầm lấy tách trà, uống được hai ngụm, cúi đầu xuống nghĩ nghĩ, rồi lại nhìn Vân vĩ lang.

Lúc này Vân Trầm Nhã tựa lưng vào trường án, neho mắt lại như đang suy tư chuyện gì. Ánh nắng rọi lên một bên khuôn mặt của hần, trông vừa anh tuấn vừa dịu dàng. Vài tia sáng phủ trên hàng mi dài cong vút, rớt vào đôi mắt sâu như hồ không đáy của hần. Cảm nhận được ánh mắt của Thư Đường, đôi mắt hần chợt động, như mặt hồ bỗng nhiên gợn sóng.

“Sao thế?” Vân Trầm Nhã quay đầu lại hỏi.

“Không, không có gì.” Tim Thư Đường đập bình bịch, đỏ mặt gục đầu xuống, trông vẻ như không biết phải làm sao. Sau một lúc lâu, nàng thấy sói không có động tĩnh gì, lại thật cẩn thận giương mắt lên nhìn hần.

Vân vĩ lang nhìn điệu bộ này của nàng mà cảm thấy vô cùng thú vị. Hần đứng thẳng dậy, nhàn nhã đến quây thân ngân, vừa mở sổ sách ra vừa lơ đãng nói: “Có việc gì cứ nói thẳng đi. Còn nếu muốn ngắm ta...” Hần cong môi cười, ánh mắt dừng trên chiếc ghế dựa ven tường “thì lại đằng kia ngồi nhìn cho rõ hơn...”

Thư tiểu Đường nghe vậy mặt càng đỏ hơn. Nàng nuốt một ngụm nước miếng, thành thành thật thật đáp: “Không, ta không phải, ta không phải muốn ngắm người.” Nói xong, nàng lại lén liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cái nhanh như chớp.

Vân vĩ lang càng hứng chí hơn, dứt khoát gấp sổ sách lại, tò mò hỏi: “Nàng cảm thấy mắt ta đẹp, hay là mũi ta đẹp?”

Thư tiểu Đường nghe xong chợt sững sốt, trong đầu hiện lên nét mặt Cảnh Phong, nàng lại ngáp ngừng nhìn lên mặt Vân Trầm Nhã.

Nhìn kỹ, Vân quan nhân và Mục công tử rất giống nhau. Thư Đường càng nhìn, trong lòng càng thấp thỏm không yên. Thật ra trên thế gian này có rất nhiều người giống nhau, nhưng rất khó có ai có thể so sánh với dung mạo khí chất của Vân Trầm Nhã.

Vân vĩ lang vốn chỉ nói đùa, không ngờ Thư Đường lại làm thật. Hai người đều im lặng, hô hấp của hắn dần dần không ổn định, ánh mắt lơ đãng dừng trên chiếc mũi thanh tú của nàng, đôi môi mềm mại và làn da trắng mịn như ẩn như hiện dưới cổ áo..

Đúng lúc này, đột nhiên Thư Đường nói: “Vân, Vân quan nhân, ta hỏi người một chuyện này có được không?”

Vân Trầm Nhã nghe vậy giật mình hoàn hồn, ho khan một tiếng nói: “Nàng hỏi đi.”

Thư Đường do dự một lát, nói: “Vân quan nhân, vị đệ đệ nhỏ hơn người nửa tuổi kia, tên hắn là gì a?”

Ánh mắt Vân Trầm Nhã lại đảo qua cổ áo của Thư Đường, trong khoảnh khắc, lòng bàn tay hắn toát đầm mồ hôi, trong đầu loạn thành một đống. Sau một hồi lâu mới nói: “Hắn... à, tên hắn chỉ có một chữ Phong thôi.”

“Vân Phong?” Thư Đường sững sốt, rũ mắt xuống, thì thào tự nói một mình: “Mục công tử thật không phải sao...” Đuôi mắt khẽ liếc thấy sắc mặt Vân Trầm Nhã ửng hồng, Thư Đường kinh ngạc, kiễ chân, thò tay lên trán hắn thăm dò, hỏi: “Vân quan nhân, người sao vậy?”

Vân Trầm Nhã từ khi thấy một khoảng da trắng kia đã trở nên choáng váng hồ đồ, trán hắn bị bàn tay ấm áp mềm mại của nàng sờ lên, không kiềm được cả người run lên. Hắn lui ra sau hai bước, lúng túng nói: “Không có gì, chắc là vì trời... hơi nóng.”

Thư Đường sững sốt, vỗ ót một cái, nói: “Vân quan nhân, người đợi một chút.” Nói xong, nhanh như chớp nàng chạy ra khỏi cửa tiệm, đến xe lừa tìm kiếm một hồi rồi lại nhanh như chớp chạy trở lại.

Đặt túi vải bố nhỏ trên trường án, Thư Đường cởi túi, bên trong lộ ra mấy quả đào. Thư Đường vừa kiểm con dao gọt vỏ vừa giải thích: “Vân quan nhân, cha ta nói ăn trái cây sẽ giải nhiệt.”

Vân Trầm Nhã im lặng nhìn nàng, qua một lát sau mới nhẹ giọng hỏi: “Nàng không giận ta nữa sao?”

Động tác gọt vỏ đào của Thư Đường chậm lại một chút, một lọn vỏ đào rơi xuống trên trường án. Nàng mím môi lại không trả lời hắn, tiếp tục gọt vỏ đào.

Mùa hè oi bức, ngoài đường tiếng ve sầu râm ran như mắc cửi, con phố dài như yên tĩnh hơn. Thư Đường gọt xong vỏ quả đào, đưa cho Vân Trầm Nhã nói: “Cho người, ăn sẽ không bị cảm nóng.”

Vân vĩ lang do dự một lát, đang muốn thò tay ra cầm lấy quả đào, không ngờ bỗng nhiên Thư Đường rút tay lại, tức giận liếc hắn một cái: “Ta... ta còn một chuyện này muốn hỏi người.”

Vân Trầm Nhã ngây người nhìn nàng gật đầu.

Thư Đường cúi đầu xuống, mím môi, nghẹn ngào một hồi lâu rồi mới nói: “Người, người đã cưới thê tử rồi sao?”

Vân Trầm Nhã sững sốt như không nghe rõ: “Cái gì?”

Thư Đường ngược mắt lên, có chút giận dữ nhìn hắn: “Hôm bữa, người nói đến tiểu Mi nhi gì đó, là chuyện gì đã xảy ra?”

“Tiểu Mi?” Lúc này Vân Trầm Nhã mới kịp phản ứng. Nhưng quan hệ giữa hắn và Thẩm Mi thật khó giải thích, suy nghĩ một hồi lâu sau, hắn ngập ngừng nói, “Ừ, tiểu Mi nhi nàng, tuy danh nghĩa là cùng ta thành thân, nhưng nàng ấy... mà nàng ấy sau khi thành thân ba ngày sau... cũng vẫn chưa lại mặt, nên vẫn chưa...”

Hắn nói thật không rõ ràng chút nào, mà Thư Đường chỉ chăm chăm nghe được một câu quan trọng là “thành thân ba ngày sau...”. Nàng không khỏi lui ra sau vài bước, trừng lớn hai mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cách khó tin, hốc mắt nàng cũng dần dần đỏ lên.

Vân Trầm Nhã thấy Thư Đường như vậy, trong lòng căng thẳng vội vã muốn giải thích tiếp. Nhưng đột nhiên Thư tiểu Đường giậm chân, hai mắt ánh lệ, nước mắt nói: “Ta, ta thả Mãng Tây Cẩu Trắng ra cắn chết người!”

Vân vĩ lang tim đập loạn nhịp, bước lên phía trước hai bước nói: “Tiểu Đường, ta không có...chuyện đó, tiểu Mi nhi nàng và ta thật ra... thật ra không phải là phu thê.”

Thư Đường vẫn tức đến ngạt thở, không thêm tin hấn, xoay người muốn bỏ đi.

Vân Trầm Nhã vội vàng nói: “Lúc đó tình hình rắc rối phức tạp, nhưng ta thành thân với tiểu Mi nhi không phải vì tình, mà chỉ vì cứu tính mạng mấy người thôi, vì xử lý một việc. Ở Anh Triều quốc chúng ta, sau khi thành thân ba ngày có thể thuận lợi trở về nhà phụ mẫu thân sinh mới tính là thật sự chân chính hoàn tất lễ. Lúc đó mặc dù nàng ấy có trở về nhà phụ mẫu thân sinh nhưng từ đó về sau không có trở về nhà bên ta, cho nên ta và nàng ấy cũng không tính là phu thê.”

Thư Đường nghe vậy, ngừng chân lại, ngập ngừng xoay người, hỏi: “Thật sao?”

Vân Trầm Nhã trầm giọng, nhìn nàng nói: “Huống chi lúc đó, ta và tiểu Mi nhi đều đã sớm có người trong lòng. Ta và nàng ấy, ngay cả động phòng cũng không có. Đều là vì... đều là vì để dành cho nàng thôi...”

Lời vừa thốt ra, mặt Thư Đường bỗng đỏ lên. Vân Trầm Nhã cũng sốt một lát cũng đột nhiên đỏ mặt. Trong tiệm yên lặng đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Vân Trầm Nhã nghĩ Thư Đường da mặt mỏng, chắc nàng đang tức giận, vừa tính nói thêm gì đó, đã thấy Thư Đường cúi đầu, đưa quả đào mới gọt vỏ vừa rồi cho hấn, nói: “Ăn đi!”

Vân Trầm Nhã cầm lấy quả đào, trầm mặc một lúc lâu, lại gọi: “Tiểu Đường...”

Ánh mắt Thư Đường ngẩng ngẩn nhìn mũi chân mình, qua một lát sau nàng nói: “Ta tin chàng.”

“Hề là lời Vân quan nhân nói, ta đều tin.”

Trong phút chốc, trong lòng Vân Trầm Nhã như có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ngón tay của hấn vô ý thức giật giật, cảm thấy ngực thật khó chịu.

Sau một lúc lâu, Vân Trầm Nhã ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Ừ, tiểu Đường, hãy tin ta một lần nữa, ta nhất định sẽ không để nàng phải thất vọng.”

Không khí có chút ám muội, có chút xấu hổ. Trong lúc nhất thời, hai người cũng không biết phải nói gì. Ánh mắt Vân vĩ lang lại dừng trên một khoảng da trắng mịn lộ ra dưới cổ áo Thư Đường, trong đầu hấn lại rối loạn, lui vài bước nói: “A, đúng rồi, mới vừa rồi dường như nàng có vẻ thích hoa dâm bụt trước tiệm, chỉ bằng chút nữa nàng hái mang về nhé?”

Thư Đường nghe vậy, trả lời: “Không phải ta thích, là Mục công tử thích.”

“Mục công tử?” Ánh mắt Vân Trầm Nhã chợt động, trong lòng nghi ngờ.

Thư Đường gật gật đầu: “Mục công tử cũng như Vân quan nhân, đều đến từ Anh Triều quốc, hiện nay hấn ở một tòa nhà mà trước cửa cũng có trồng dâm bụt, còn có một hàng liễu rũ.”

“Liễu rũ, dâm bụt?” Vân Trầm Nhã nghe đến đây, trong lòng đã sáng tỏ.

Thư tiểu Đường nghĩ nghĩ, lại thành thành thật thật nói: “Hôm nay ta nhìn chăm chăm Vân quan nhân là vì dung mạo của Mục công tử giống Vân quan nhân đến năm sáu phần. Trước đây Vân quan nhân nói có một vị đệ đệ nhỏ hơn mình nửa tuổi, lúc ta mới gặp Mục công tử còn tưởng rằng hấn chính là đệ đệ của Vân quan nhân, đáng tiếc không phải vậy.”

Thật ra chuyện này Vân vĩ lang đã nghi ngờ từ sớm. Lúc này, hấn gom những chi tiết khả nghi lại, cẩn thận suy nghĩ lại, lại nhớ đến vẻ mặt Bạch Quý mới vừa rồi, trong lòng hoàn toàn sáng tỏ.

“Sao hấn lại không phải?” Vân Trầm Nhã gõ cán quạt trong lòng bàn tay, cong môi cười nói “Tiểu Đường, nàng đến Vân phủ chờ ta một chút, giờ ta có việc, đi một lát sẽ trở lại.”

Đối diện với Đường Tử hiên có một con hẻm nhỏ, nối liền với phố Lâm Giang, thông ra hai con đường cái. Vì con hẻm nhỏ này tối tăm ngột ngạt nên mùa hè ít ai đến. Bạch Quý thấy Vân vĩ lang đi gặp mặt Thư tiểu thổ ngoài cửa tiệm, nhân lúc rảnh rỗi, lão bèn vội vàng đến chỗ này.

Trong con hẻm nhỏ đã sớm có một thân ảnh trong bộ y phục màu xanh đang chờ sẵn.

Bạch Quý tiến lên hai bước, chấp tay chào, gọi: “Nhị công tử.”

Cảnh Phong gật đầu nói: “Bạch lão tiên sinh, làm phiền ngài .”

Bạch Quý giận dữ nói: “Nhị công tử, lão nô thật không hiểu nổi, ngài hẹn lão nô ra, tốt xấu gì cũng kiếm chỗ nào xa một chút. Ở đây cách Đường Tử hiên có một dãy phố, bình thường Đại công tử rảnh rỗi hay đi vòng vòng ngang đây, nếu lỡ bị hân nhìn thấy...Aizz, thủ đoạn của Đại công tử chắc Nhị công tử ngài cũng biết đó.”

Cảnh Phong nói: “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, tâm nhãn của Đại ca quá lớn, ta chỉ có thể lén đánh từ bên hông thôi.”

Bạch Quý lắc đầu nói: “Người nghênh ngang đến Nam Tuấn quốc, có thể giấu diếm được hân nhiều ngày như thế này cũng coi như là rất có bản lĩnh rồi.” Ngừng một lát, lại nói “Nhưng người tội gì phải gạt hân chứ, sao không thử tự mình nói chuyện với hân xem sao?”

Cảnh Phong nói: “Không được, chuyện này... Hân sẽ không dễ dàng đáp ứng, nếu ta không nắm dao đằng cán, chỉ sợ sẽ bị thất bại trong gang tấc.”

“Không nói với ta, sao người biết sẽ thất bại trong gang tấc?” Đột nhiên, một thanh âm vang lại từ đầu khác của con hẻm nhỏ.

Hôm nay Vân Trầm Nhã cũng mặc y phục màu xanh, cầm trong tay cây quạt mười hai nan, nhàn hạ cười: “Phong nhi, đã lâu không gặp.”

57. Chương 57

Giữa chính Ngọ, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống đầu tường, chân tường khuất nắng sinh ẩm ướt ngột ngạt. Cảnh Phong nhắm mắt lại nhìn người vừa đến. Người ấy dáng điệu vẫn như trước, vẻ mặt luôn nhàn hạ ung dung, cười lộ lên vô cùng phong hoa tuyết đại.

Anh Cảnh Hiên khí chất vương giả bẩm sinh, không ai có thể so sánh với hân.

Cảnh Phong trầm mặc gọi: “Đại ca.”

Vân vĩ lang nhíu mày liếc hân một cái, phúi phúi mặt quạt, nhìn Bạch Quý.

“Bạch lão tiên sinh, hình như người...nợ ta một lời giải thích?”

Bạch Quý sợ đến mức cả người run rẩy muốn khựng gối quỳ xuống ngay tại chỗ. Cảnh Phong thấy thế, không khỏi nhăn mày, tiến lên hai bước nói: “Đại ca, chuyện này không liên quan đến Bạch đại nhân!”

Ánh mắt Vân Trầm Nhã lướt qua hai người bọn họ, gấp quạt lại, thản nhiên nói: “Về Vân phủ đã rồi nói sau.”

Trong căn phòng bên hông hậu viện Vân phủ, Tư Không Hạnh đứng một bên đợi ba người nghị luận. Vân Trầm Nhã nghe Cảnh Phong nói xong, ngón tay gõ lên mặt bàn ba cái, bình tĩnh nói: “Không được.”

Cảnh Phong sững sốt, rũ mắt xuống, rồi lẳng lặng đáp lại một câu: “Ý ta đã quyết.”

Vân Trầm Nhã liếc hân một cái, như không hề nghe thấy lời nói vừa rồi, suy tư một lát rồi nói với Bạch Quý: “Chuẩn bị thêm một gian phòng cho Phong nhi.”

Cảnh Phong ngăn người ra, ngẩng đầu nhìn Vân Trầm Nhã.

Vân Trầm Nhã nói: “Chuyện Liên Binh phù chưa xong, Kinh Hoa thành của Nam Tuấn quốc này vốn là một nơi đầy thị phi. Lần này người đến đây cứ xem như là đi du ngoạn cho khuây khỏa. Chuyện mới vừa rồi, sau này đừng bao giờ đề cập đến nữa.” Nói xong, hấn đứng dậy, lúc bước ngang qua mặt Cảnh Phong thì ngừng lại “Cũng không cần tìm cách uy hiếp ta, chuyện này, dù bất cứ giá nào ta cũng sẽ không chấp thuận.”

Bọn ba người Bạch Quý nín thở đến cứng người lại, lẳng lặng nhìn Vân Trầm Nhã phất tay áo bỏ đi. Từ khi đến Nam Tuấn quốc này, bọn họ chưa bao giờ thấy Vân vĩ lang tức giận như thế.

Yết hầu Cảnh Phong giật giật, lúc Vân Trầm Nhã đẩy cửa phòng bước ra, hấn gần từng tiếng nói: “Nếu đại ca không đồng ý, vậy cứ coi như ta chưa bao giờ đến đây. Nhưng mỗi thù của tiểu Ngộ, mỗi thù của hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ ở Bắc Hoang, dù bất cứ giá nào ta cũng phải báo.”

Vân Trầm Nhã ngừng bước, mãi một lúc sau hấn mới xoay người lại. Ánh nắng ảm áp sáng rực quanh người hấn, nhưng nụ cười trên mặt hấn lãnh liệt không nói nên lời: “Người đừng quên, chính thê Liễu Ngộ của người là vì người mà chết, nếu muốn báo thù, sao người không tự xuống tay với bản thân mình trước?”

Giọng điệu tuy nhẹ, nhưng từng chữ từng chữ sắc bén như dao cứa vào trái tim của Cảnh Phong. Sắc mặt Cảnh Phong trắng bệch, không khỏi lui về sau mấy bước.

Vân Trầm Nhã cười khê một tiếng, bình tĩnh nói: “Liễu Ngộ qua đời, người ngay cả bản thân mình còn không vượt qua được, huống hồ gì nói đến chuyện báo thù?”

Cảnh Phong nhắm mắt lại, bàn tay rữ bên hông dần dần siết chặt lại thành quyền, hết nắm rồi buông. Qua một lúc lâu, hấn thấp giọng nói: “Đại ca, cuộc chiến Bắc Hoang quả thật là lỗi của ta. Ta không nên... dốc toàn lực liều lĩnh một mất một còn với quân của Oa Khoát quốc. Lúc ấy, tiểu Ngộ đã khuyên ta nên nhẫn nại chờ viện binh. Nếu ta nghe lời nài nỉ thì ngàn vạn tướng sĩ, còn có tiểu Ngộ nữa, cũng sẽ không bị chết như vậy!” Nói đến đây, đột nhiên Cảnh Phong ngẩng đầu “Đại ca, nếu có một ngày, người chỉ vì bản thân mình mà hại chết hàng ngàn hàng vạn tính mạng, hại chết người người yêu thương nhất, người sẽ làm sao?!”

Ngoài hiên có trận gió lùa vào, thốc tà áo Vân Trầm Nhã bay lên. Hấn lạnh lùng cười rộ lên: “Vì thế, người đem hậu sự gửi gắm cho ta, muốn một mình lén xông vào nơi đóng quân của Oa Khoát quốc? Vì thế, tuy người biết rõ làm như vậy là mất lý trí, còn xin ta cho mười tên ảnh vệ tháp tùng theo người? Đến lúc đó, nếu người có chết, cùng lắm cũng chỉ xuống cửu tuyền gặp mặt Liễu Ngộ mà thôi. Vậy còn tính mạng của mười người đó thì sao?”

Đôi đồng tử đen của Cảnh Phong như có ngọn lửa lúc sáng lúc tối bập bùng không ngừng, cuối cùng lịm dần rồi tắt hấn như một đồng tro tàn.

Tư Không Hạnh thấy thế không đành lòng, bèn khuyên nhủ: “Nhị công tử, thật ra chuyện không phải là...”

“Tư Không!” Đột nhiên, Vân Trầm Nhã trầm giọng kêu lên một tiếng.

Tư Không Hạnh ngăn ra nhìn Vân Trầm Nhã, chỉ thấy nụ cười nhẹ nơi khóe miệng vừa rồi của hấn mất hấn. Rõ ràng là đang giữa hè, nhưng đại sảnh trần ngập áp lực lạnh căm căm như trời đông giá rét.

Bốn phía thật im lặng, Cảnh Phong ngược mắt lên, thấy trong vườn hoa ngoài phòng có một cây liễu xanh lay động trong gió. Trong lòng hấn chùng xuống, giật mình nhớ lại thuở ban đầu khi bọn họ gặp nhau. Vị cô nương kia đứng dưới tàn liễu rữ, vẻ mặt tò mò nhìn hấn, nói: “Ta không có tên, chuyện lúc trước ta đã quên hết, người cứ gọi ta là Liễu Ngộ đi.”

Liễu Ngộ, gặp nhau dưới tàn liễu mùa hè.

Thật ra Cảnh Phong biết Vân Trầm Nhã nói không sai. Hấn không những làm việc nông nổi kích động, đã hơn một năm rồi hấn cũng không có cách nào thoát khỏi bóng ma chuyện cũ. Nhưng có một số việc nói thì dễ, làm mới khó.

Cảnh Phong trầm giọng nói: “Đại ca, ta...”

“Hiện giờ người ở đâu?” Vân Trầm Nhã đột nhiên hỏi, gõ gõ cán quạt trong lòng bàn tay, nói tiếp “Ta đi xem cùng người.”

Cảnh Phong ngăn người. Một lát sau, hần cúi đầu ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: “Đại ca muốn đến thì đến, chuyện đã đến nước này, hai ngày nữa ta sẽ rời khỏi nơi đây.”

Vân Trầm Nhã liếc hần một cái, phát phát tay áo, bỏ đi thẳng một mạch.

Còn lại ba người - Bạch Quý, Tư Không Hạnh và Tư Đồ Tuyết – ba mặt nhìn nhau, đang muốn đi theo, chợt thấy Vân Trầm Nhã ngừng bước, nghiêng người quét một ánh mắt sắc bén lại. Bạch Quý đành phải ngừng lại.

Tư Không Hạnh nghĩ lại chuyện vừa rồi, xoay người chấp tay lại nói: “Bạch lão tiên sinh, tại hạ có một chuyện cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao Đại công tử không nói cho Nhị công tử biết Thẩm Mi tiểu thư chính là Liễu Ngộ, mà cuộc chiến Bắc Hoang hai năm trước cũng không phải hoàn toàn là lỗi của hần?”

Bạch Quý lườm hần một cái: “Hiện tại không phải lúc nói chuyện này.” Nghĩ nghĩ, lo lắng nói “Nhị công tử tính tình quật cường, Đại công tử hôm nay lại nổi giận, sợ rằng hai người không tránh được một trận động thủ.”

Tư Không Hạnh nghe vậy, cũng lo lắng nhăn mày lại.

Lúc này, Tư Đồ Tuyết bỗng nhiên do dự rồi nói: “Tư Không, Bạch lão tiên sinh, ta nhớ là dường như tiểu Đường cô nương còn đang chờ ở tiền sảnh?”

Lời này vừa ra, Tư Không và Bạch Quý liếc mắt nhìn nhau, Bạch Quý chụp mạnh lên ót một cái, nói “Đúng vậy, không phải còn có tiểu Đường Đường nhà họ Thư nữa sao!”

Vân Trầm Nhã và Cảnh Phong vừa ra khỏi Đường Tửu hiên đã nghe một tràng tiếng chuông ding ding đang vang lên từ đầu đường. Thư Đường cười sáng lạn, nhảy xuống từ xe lừa, nói: “Mục công tử, thì ra người thật sự là đệ đệ của Vân quan nhân.”

Cảnh Phong sững sốt, rũ mắt xuống mà không trả lời.

Vân Trầm Nhã liếc hần một cái, nói với Thư Đường: “Sao lại chờ ở đây?”

Thư Đường chỉ chỉ vào chiếc xe lừa, nói: “Lúc này Tư Không công tử nói với ta là ngựa của Đường Tửu Hiên ăn bậy nên bị đau bụng, không kéo nổi xe ngựa, mà Vân quan nhân muốn cùng đi với Mục công tử một chuyến về nhà, bảo ta đánh xe lừa này đưa các người đi.”

Nói xong, không đợi Vân Trầm Nhã và Cảnh Phong lên tiếng trả lời, Thư Đường chạy lại bên cạnh con la, xóc màn lên, nói: “Xe lừa này hơi bị nhỏ nhưng vẫn có thể ngồi được hai người. Vân quan nhân, Mục công tử, ta đã chuẩn bị sẵn hai đệm mềm cho các người rồi.”

Vân Trầm Nhã và Cảnh Phong đồng thời ngăn ra, không biết trả lời như thế nào.

Thư Đường thấy bọn họ như vậy, lại nghĩ rằng bọn họ chê xe lừa mất thể diện. Nàng chạy ra trước xe, vỗ về hai con la, thành thật nói: “Vân quan nhân, Mục công tử, hai con la này mặc dù không chạy nhanh như ngựa, nhưng la nhà ta nuôi rất kỹ.” Nghĩ nghĩ, nàng lại nói: “Nếu các người không thích chiếc xe này, ta đổi sang xe ngựa của Vân phủ cũng được.”

Cảnh Phong nghe vậy, không nhịn được nói: “Tiểu Đường cô nương đừng hiểu lầm, không phải ta và... Đại ca chê chiếc xe lừa này đâu.”

Thư Đường nghe một tiếng “Đại ca” này, nhin không được đưa mắt nhìn về phía Vân Trầm Nhã. Vân vĩ lang bị nàng nhìn, không hiểu gì nên trở mắt ra nhìn lại, một lát sau, chỉ thấy Thư Đường mím môi cười rộ lên như rất vui sướng.

Chỗ Cảnh Phong ở cách Đường Tửu hiên cũng không xa. Xe lừa chạy một lúc sau đã dừng lại trước một tòa trạch phủ.

Ánh mặt trời chiều rất gay gắt, Thư Đường buộc xe lừa dưới gốc cây đại thụ, giơ tay khum khum che trước trán. Vân Trầm Nhã thấy thế, vừa mở quạt ra che nắng cho nàng vừa nói với Cảnh Phong: “Hai năm nay người đều ở một mình sao?”

Thân hình Cảnh Phong như cứng lại, một lát sau, hần đáp: “Sau khi cuộc chiến Bắc Hoang kết thúc thì nổi lên bệnh ôn dịch. Ta ở lại Hương Hợp trấn nửa năm, sau khi bệnh dịch được khống chế, ta mới rời khỏi.” Nói xong, hần đẩy cánh cổng lớn ra.

Tòa nhà vừa cũ vừa nhỏ, đi sâu vào bên trong liền thấy một bụi hoa dâm bụt trong viện. Dưới hàng liễu rủ lượn lờ là một cái giếng cổ. Vân Trầm Nhã vào trong viện, chỉ cảm thấy tòa nhà này quá mức đơn sơ, mà Cảnh Phong đường đường là Nhị hoàng tử, không những vứt bỏ hết công danh, mà còn chịu thiệt ở lại một nơi như thế này. Ánh mắt hần buồn bã, trầm giọng nói: “Người đi thu dọn sửa soạn lại đi, chút nữa theo ta về Vân phủ.”

Cảnh Phong nghe xong cũng không lên tiếng trả lời. Hần đẩy ra cửa phòng, thấy Vân Trầm Nhã không đi theo, bèn nói với Thư Đường: “Tiểu Đường cô nương chờ một chút, mùa hè thời tiết nóng nực, ta đi châm chút trà.”

Đến lúc này Thư Đường mới thấy bầu không khí giữa hai huynh đệ bọn họ có gì đó không bình thường. Nàng gật đầu với Cảnh Phong, lại nhìn về phía Vân Trầm Nhã, do dự nói: “Vân quan nhân, Mục công tử hần...”

Ánh mắt Vân Trầm Nhã càng âm trầm hơn nhưng vẫn không nói gì.

Không lâu sau, Cảnh Phong bưng một mâm trà nhỏ ra. Trên mâm có một bình trà và hai chén rượu. Lúc này ánh mặt trời bị mây đen che phủ, trong sân tràn đầy bóng râm mát lạnh. Cảnh Phong rót cho Thư Đường một tách trà, lui ra sau hai bước, cúi đầu nói: “Đại ca, chuyện ngày hôm nay, lòng ta đã quyết, chén rượu này xem như ta cáo biệt với đại ca. Sau này nếu đại ca có thể giúp ta tìm được thân nhân của tiểu Ngộ, Cảnh Phong dù ở bất cứ nơi đâu cũng xin ghi lòng tạc dạ ân tình này.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, một lát sau, hần khẽ cười một tiếng, nâng chén rượu lên xoay xoay trên đầu ngón tay, hỏi: “Vừa rồi người nói sau khi cuộc chiến Bắc Hoang kết thúc, người ở lại Hương Hợp trấn nửa năm, sau đó thì sao?”

Cảnh Phong ngẩn ra, ngược nhìn Vân Trầm Nhã, giây lát sau, hần nói: “Ta đến Liễu châu đặt mua một tòa nhà, vì khi tiểu Ngộ gặp ta đã mất trí nhớ nên sau đó ta đi tìm thân nhân cho nàng. Nhưng tìm tìm kiếm kiếm mãi mà vẫn...”

“Hoang đường!” Cảnh Phong còn chưa nói xong đã bị Vân Trầm Nhã trầm giọng cắt ngang.

Vân Trầm Nhã ném chén rượu trong tay xuống đất, cười lạnh nói: “Ta thật không nhớ ta có một đệ đệ không có tiền đồ như thế!”

Cảnh Phong nhìn chén rượu bể tan tành, rượu trào ra lênh láng trên mặt đất, yết hầu giật giật, nói: “Mong... Mong đại ca giúp ta hoàn thành tâm nguyện, nếu đại ca có thể tìm được thân nhân của tiểu Ngộ, ta...”

“Không phải thân nhân của Liễu Ngộ là người hay sao?” Đột nhiên Vân Trầm Nhã nói “Như người đã nói, lúc Liễu Ngộ và người gặp nhau, nàng đã không nhớ chuyện trước kia, cho nên nàng làm Liễu Ngộ, vì người mà bắt đầu, vì người mà chết, từ đầu đến cuối cũng chỉ có mỗi một mình người là thân nhân.”

Hần khom người nhặt lên một mảnh vỡ của chén rượu, đưa cho Cảnh Phong, nhạo báng: “Nếu đã không có tiền đồ như vậy, chi bằng tự cắt cổ mình để xuống dưới gặp nàng, tội gì sống tạm nơi trần thế này?”

Cảnh Phong nghe vậy, ánh mắt chợt vô cùng bi thương. Một lát sau, hần nhận lấy mảnh vỡ chén rượu trong tay Vân Trầm Nhã bóp mạnh, mảnh miếng chai đâm sâu vào lòng bàn tay, máu chảy giàn giụa.

Thư Đường xem mà trong lòng lo lắng, đang muốn khuyên Vân Trầm Nhã, nhưng khi nàng quay đầu lại, chỉ thấy Vân Trầm Nhã lặng lẽ đứng nhìn máu chảy thành giọt trên mặt đất, ánh mắt chợt sáng chợt tối như có ngọn lửa bập bùng không ngừng.

Cảnh Phong trầm tĩnh nói: “Ừ, mặc dù nàng có chút giáo hoạt nhưng lòng dạ vô cùng tốt, có một lần nàng cũng nói với ta như thế, thế gian này tuy lớn, nhưng nàng chỉ có một thân nhân là ta mà thôi.”

Vân Trầm Nhã trầm mặc một hồi, lẳng lặng nhìn Cảnh Phong, thanh âm cực kỳ bình tĩnh: “Người cũng đã qua đời, nếu cứ mãi chìm đắm vào chuyện cũ, sẽ vĩnh viễn không thể tiếp tục đi về phía trước. Khi nào nên buông tha thì buông tha, khi nào nên quyết đoán thì quyết đoán. Nếu người không thể gượng dậy nổi sau chuyện này, mai sau nếu gặp trở ngại lớn hơn nữa thì làm sao. Sự kiêu ngạo ngày xưa của người đâu? Sự tự phụ của người đâu? Không phải người hằng mong muốn tranh đoạt vị trí kia với ta hay sao? Không phải người vẫn luôn muốn cùng ta quyết phân cao thấp hay sao? Cảnh Phong, khí phách của người đâu?”

Vân Trầm Nhã nói đến đây, đột nhiên cong môi, ung dung cười rộ lên. Hắn khoanh tay lại, tựa vào thân cây liễu: “Có phải ngay cả dũng khí đối mặt với chuyện Liễu Ngộ đã qua đời mà người cũng không có?”

“Phong nhi, nếu chỉ một thất bại như thế đã khiến cho người sa sút tinh thần, nếu người không thể thoát khỏi bóng ma của chuyện này, người tin hay không, sau này một khi ta tìm được thân nhân của Liễu Ngộ, ta sẽ tùy tiện tìm đại một cái cớ cho cả nhà nàng đều xuống dưới cửa tuyền mà hội ngộ với nàng?”

Cảnh Phong nghe vậy, thân hình lung lay không thể đứng vững, kinh ngạc hô lên: “Đại ca?”

Vân Trầm Nhã lười biếng cười, nụ cười sáng bừng trong ánh nắng, ấm áp không thể diễn tả bằng lời. Sau đó hắn nói: “Về phòng mang kiếm của người ra đây.”

Cảnh Phong ngẩn ra.

Vân Trầm Nhã đứng thẳng dậy, thanh quạt trong tay khẽ chuyển động cơ quan, chỉ nghe lách cách vài tiếng, mũi đao vô cùng bén nhọn vươn ra từ mười hai nan quạt.

“Nếu hôm nay người có thể phế một bàn tay của ta, ta sẽ thu hồi lại lời nói vừa rồi. Sau này, người muốn đi Oa Khoát quốc cũng được, muốn tìm Liễu Ngộ cũng được, ta cũng sẽ không xen vào chuyện của người nữa.”

58. Chương 58

Tòa phủ này tuy nhỏ, nhưng trong viện trồng trái, bốn phía chỉ có một tàng liễu rủ, một cái giếng cổ và một gốc cây ngô đồng cao to, xem ra là một nơi luận võ khá tốt.

Cảnh Phong cảm trường kiếm trong tay, ánh mắt ngời sáng, hỏi: “So như thế nào?”

Vân Trầm Nhã xoay thanh quạt trong tay, ung dung cười nói: “Dùng hết toàn lực.”

Hai huynh đệ từ nhỏ đã tập võ, không phải chưa từng so tài với nhau, nhưng vẫn không phân biệt được thắng thua, bản lĩnh tương đương nhau. Lúc này ánh mắt trời gay gắt chiếu vào viện, xuyên qua đỉnh mái hiên, đổ bóng lốm đốm xuống trên mặt đất. Lại dường như có gió nhẹ thổi tung bay tà áo xanh của hai người. Tay áo lay động phần phật khiến toàn sân càng có vẻ yên tĩnh hơn.

Thư Đường đứng dưới mái hiên, vẻ mặt kích động nhìn hai người bọn họ. Nàng từ nhỏ chỉ biết chút công phu mèo quào, trận đấu trước mắt này hoàn toàn khác hẳn so với tưởng tượng của nàng.

Không lâu sau, trong không khí vang lên tiếng gió kiếm, truyền thẳng vào trái tim, khuấy động cả tâm tư, Thư Đường cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai thân ảnh vừa rồi còn đứng một chỗ, giờ đã phi thân bay giữa không trung.

Từng tràng tiếng binh khí va chạm vang lên, giữa không trung, hai bóng áo xanh dập dờn như quỷ my, ánh kiếm ánh đao sắc bén loang loáng lạnh lẽo như băng tuyết mùa Đông. Cảnh Phong rút kiếm hoa lên thành vòng liên tục đâm thẳng, Vân Trầm Nhã ngả người tránh đi, mũi chân khẽ chạm trên cành liễu mượn lực, bay lên bay xuống, tung quạt lên trả đòn.

Cảnh Phong thấy thế không khỏi giật mình. Hắn vốn tưởng rằng hai người luận võ, chỉ điểm đến rồi thôi. Không ngờ Vân Trầm Nhã ra chiêu như muốn đoạt mệnh, không để cho hắn kịp thở dốc. Hai mắt Cảnh Phong khẽ nhắm lại, chỉ đành giơ ngang kiếm lên trước ngực, dùng hiểm chiêu đỡ lại.

Trong lúc nhất thời, khoảng không bao quanh hai người dày đặc đao mang kiếm ảnh, trong viện như có mưa gió sấm sét nổi lên.

Sau mấy chiêu, Cảnh Phong bỗng đảo ngược trường kiếm, bay lên không, xoay người, từ phía sau đâm tới Vân Trầm Nhã. Nghe tiếng gió phía sau, Vân Trầm Nhã gấp quạt lại, một lưỡi đao sắc bén lập tức từ thân quạt phóng ra, chặn lại đường kiếm từ phía sau.

Dư lực từ đao kiếm va chạm khiến hai người đồng thời đều phải lui về phía sau.

Cảnh Phong dùng tay trái chống đỡ, ổn định lại thân hình, tay phải lập tức ném trường kiếm về phía trước.

Mắt thấy kiếm quang loang loáng như nước xé không lao lại, Vân Trầm Nhã vốn định dùng lưỡi trủy thủ trong thân quạt chém lên ngọn cây để mượn lực tránh đi, nhưng khi ánh mắt hấn lướt qua ngọn cây, không khỏi sửng sốt, vốn quạt đã phóng ra nhưng lại nửa đường bất tri bất giác thu trở về.

Nói thì chậm, nhưng mọi thứ diễn ra lại vô cùng nhanh. Thân trường kiếm mang theo tiếng gió rít gào, trong tiếng thét kinh hãi của Thư Đường, mũi kiếm sắc bén đâm thẳng vào vai phải của Vân Trầm Nhã.

Vân Trầm Nhã kêu lên một tiếng đau đớn, đầu gối khuỵu xuống đất, máu từ vết thương tức thì nhuộm đỏ cả đất.

Lúc này Cảnh Phong sợ ngây người. Chiêu vừa rồi kia rõ ràng dễ tránh né như trở bàn tay, võ công Vân Trầm Nhã lại đăng phong tạo cực như vậy, sao lại... Nghĩ đến đây, Cảnh Phong ngửa đầu nhìn lên ngọn cây Ngô Đồng.

Trên ngọn cây, một tấm mộc bài dính tua màu đỏ rũ xuống đang lay động trong gió.

Thì ra vừa rồi Vân Trầm Nhã thu chiêu là vì sợ chặt đứt mất nhánh cây có treo tấm mộc bài kia.

Cảnh Phong nhất thời giật mình, sau một lúc lâu, chỉ nhẹ giọng gọi: “Đại ca...”

Vân Trầm Nhã nhìn Thư Đường đứng dưới mái hiên, thấy nàng mặt mày khẩn trương lo lắng đang nhìn mình, không khỏi cười cười. Hắn chậm rãi đứng thẳng dậy, điểm lên huyết đạo xung quanh vết thương cầm máu, lại rút mũi kiếm ra, vứt trả lại cho Cảnh Phong, thản nhiên nói: “Luận võ vẫn chưa xong đâu, như ước định lúc này, chỉ cần người có thể phẩy một bàn tay của ta, người muốn đi Bắc Hoang hay Oa Khoát quốc gì đi nữa, ta cũng sẽ không ngăn cản người.”

Trường kiếm leng keng rơi trước mặt Cảnh Phong, nhưng hắn không nhặt kiếm lên lại.

Chân trời đầy mây đen che phủ, tiếng gió trong viện tạm ngưng. Lòng Cảnh Phong trĩu nặng xuống, lắng lắng nói: “Không thể so nữa, hôm nay xem như ta thua, nhưng mà...” Yết hầu hắn khẽ động, trán nhăn lại, nửa câu còn lại trong cổ họng biến thành một tiếng thở dài.

Cảnh Phong ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mênh mông, giật mình nhớ lại thanh âm chém giết của hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ, nhớ lại bộ gậy y đồ chói và chiếc váy thêu đôi uyên ương. Hắn rũ mắt xuống, tim đập loạn nhịp, một lát sau mới nhìn về phía Vân Trầm Nhã.

“Nếu cảm thấy buồn, tự mình ra ngoài dạo một chút đi.” Vân Trầm Nhã nói.

Cảnh Phong sửng sốt: “Đại ca?”

Vân Trầm Nhã dùng cán quạt chỉ chỉ về phía cửa, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Ra ngoài đi, ra ngoài đi, ta không thể chịu nổi khi nhìn người sa sút tinh thần như vậy, cẩn thận suy nghĩ cho thông suốt rồi hãy về.”

Ánh mắt Cảnh Phong ngừng lại ở vết thương trên vai Vân Trầm Nhã một lát, không nói thêm một câu nào nữa, lập tức đi thẳng ra khỏi cửa.

Thư Đường thấy thế, nghĩ là hai huynh đệ lại mâu thuẫn cãi nhau. Nàng vội vàng chạy đến bên cạnh Vân Trầm Nhã, hốt hải gọi: “Vân quan nhân.” Gọi xong, ánh mắt Thư Đường bình tĩnh khóa lại trên vết thương ở vai phải Vân Trầm Nhã, đôi mày nhăn chặt đầy lo lắng.

Vân Trầm Nhã thấy điệu bộ của nàng như vậy, không khỏi cười, nói: “Không sao, người tập võ bị thương là chuyện bình thường.”

Nghe xong, Thư tiểu Đường gật đầu, nhưng ánh mắt của nàng vẫn dán chặt lên vết thương đầm máu. Giấy lát sau, dường như nàng nhớ đến chuyện gì đó, vội vàng nói với Vân Trầm Nhã: “Vân quan nhân, chàng đợi một chút, ta gọi Mục công tử về.”

Vân Trầm Nhã ngẩn ra.

Thư Đường lại liếc mắt nhìn một cái lên vai phải của hắn, vội vã vén váy đuổi theo ra ngoài viện.

Giấy lát sau, trong viện chỉ còn mỗi một mình Vân Trầm Nhã.

Lúc này trời đã sắp hoàng hôn. Vân Trầm Nhã lui ra sau hai bước, che tay lên trán nhìn tấm mộc bài nhỏ trên cây ngô đồng.

Tuy cùng là hoàng tử, nhưng Cảnh Phong là thứ xuất, mãi cho đến khi được sáu, bảy tuổi mới được rước về cung. Mà Vân Trầm Nhã là con của Hoàng hậu, từ khi sinh ra đã ở trong thâm cung nhận hết vinh quang sung ái, cũng hao hết cả tâm trí.

Bọn họ cùng lớn lên, trong hai năm, mặc dù thường xuyên tranh cãi ầm ĩ với nhau, nhưng mỗi khi Cảnh Phong đề cập đến cuộc sống ngoài cung, Vân vĩ lang lúc nào cũng tỏ ra say mê vô hạn.

Có một hôm, Cảnh Phong kể rằng dân chúng ngoài cung ăn mừng lễ tiết cuối năm sẽ làm thêm một tấm mộc bài ước nguyện. Trên mộc bài chia làm hai mặt, một mặt viết lên lời ước nguyện cho chính mình, một mặt viết lên lời ước nguyện cho người thân nhất của mình. Sau khi viết xong, đính kèm lên tấm mộc bài một đồng tiền rồi treo lên nhánh cây cao nhất trong viện nhà mình. Như vậy thần tiên trên trời có thể nhìn thấy ước nguyện của người đó.

Lúc này, Vân vĩ lang thăm đo khoảng cách giữa mình và ngọn cây, cong môi cười. Hắn nhún mũi chân một cái, mượn lực trên ngọn cây, thân hình bay lên lấy tấm mộc bài xuống.

Tấm mộc bài cực kỳ đơn giản, mặt trái chỉ viết bốn chữ - Cảnh Phong Liễu Ngộ.

Không ước nguyện lâu dài, không mong chờ gặp lại. Có lẽ sau khi Liễu Ngộ qua đời, bản thân hắn cũng không còn nguyện vọng gì nữa, cho nên hắn chỉ viết tên hai người chung một chỗ treo lên ngọn cây, chôn sâu tận đáy lòng.

Vân Trầm Nhã trầm mặc một lát, xoay tấm mộc bài lại, sau đó, hắn ngây ngẩn cả người.

Trên mặt sau của tấm mộc bài viết: duy nguyện gia huynh trường an, thế vô can qua. (Tạm dịch: chỉ nguyện gia huynh mãi mãi an bình, cả đời không chiến tranh)

Duy nguyện gia huynh trường an, thế vô can qua.

Ánh tà dương buổi chiều xuyên qua tán cây, rọi vào trong mắt Vân Trầm Nhã. Đôi đồng tử đen của hắn như một khối ngọc bích, ôn hòa ấm áp, lại giống như một chiếc giếng cổ, thâm thúy sâu không thấy đáy.

Nhớ hồi nhỏ, lúc sói mới chín tuổi rượt theo tiểu Cảnh Phong, hỏi hắn viết ước nguyện gì trên tấm mộc bài. Cảnh Phong bị hắn quấy rầy chịu không nổi, chỉ đơn giản hỏi ngược lại ước nguyện của hắn là gì.

Từ nhỏ sói đã ranh mãnh quấy phá, Cảnh Phong hỏi như vậy đúng ngay ý hắn. Lúc đó hắn cười gian trá, vừa đưa tấm mộc bài của mình cho Cảnh Phong xem vừa nói: “Người xem, trên mặt ước cho người thân, ta đã viết tên ngươi, sau này ngươi ước nguyện cho người thân cũng phải viết tên ta.”

Cảnh Phong nghe xong, vô cùng kinh ngạc, cầm tấm mộc bài lên xem, xem xong suýt chút nữa té xỉu vì giận.

Trên một mặt của tấm mộc bài có viết: ước Anh Cảnh Hiên cưới được thê tử hiền.

Mặt kia của tấm mộc bài viết: ước Anh Cảnh Phong cưới phải thê tử hư hỏng.

Lúc ấy, Vân vĩ lang thấy Cảnh Phong xanh mặt, ngay tức khắc đoạt lại tấm mộc bài, treo lên ngọn cây cao nhất trong thâm cung. Sau đó Cảnh Phong rời cung, thời gian trôi qua nhưng tấm mộc bài vẫn còn ở nơi đó. Nhưng không biết trải qua mấy năm phong sương vũ tuyết, câu ước nguyện ngày xưa có phai màu hay không, có ứng nghiệm hay không.

Lúc này, Vân vĩ lang nhìn tấm mộc bài đã lâu không thấy, trong lòng nhất thời ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Sau một lúc lâu, khoe môi hần chậm rãi nở một nụ cười. Bầu trời nhuộm ánh hoàng hôn sáng rực, chập cây ngô đồng như tỏa ánh hào quang. Vân Trầm Nhã lui ra sau hai bước, tính treo lại tấm mộc bài lên ngọn cây. Nhưng bỗng nhiên, tâm tư hần chợt động, vươn tay ra rồi lại thu trở về.

Xoay xoay tấm mộc bài trong lòng bàn tay, soi cười đắc ý, vô liêm sỉ cật vào trong lòng, chiếm lấy làm của riêng.

Cảnh Phong vẫn chưa đi xa, Thư Đường chỉ rượt đến con hẻm nhỏ kế bên đã thấy hần dựa vào tường đứng đợi. Vài sợi tóc trên trán rũ xuống che đi đôi mắt trong trẻo như ngọc, khoe môi cong lên thật tự nhiên, như không có gì vui vẻ, cũng không có gì khổ sở.

Thư Đường tiến lên hai bước, thật cẩn thận gọi: “Mục công tử.”

Thân hình Cảnh Phong khẽ động, nhưng không quay đầu lại, chỉ đáp lại: “Tiểu Đường cô nương.”

Thư tiểu Đường cũng không phải loại người khéo ăn nói, nàng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Mục công tử, mặc dù ta không biết các người đã nói gì, nhưng Vân quan nhân chỉ vì muốn tốt cho người mà thôi. Tuy Liễu cô nương qua đời, nhưng nàng...”

“Ở ngăn thứ hai.” Đột nhiên Cảnh Phong nói.

Thư Đường sững sốt “A?” lên một tiếng.

Cảnh Phong quay đầu lại, khẽ cười nói: “Ta cất thuốc trị thương ở ngăn thứ hai trong rương, không khó tìm.” Ngừng một chút lại nói “Vết thương của Đại ca không nặng, nhưng vẫn phải làm phiền tiểu Đường cô nương chữa giùm hần.”

Khi Thư Đường trở về, Vân vĩ lang đang đi loanh quanh trong phòng, tò mò nhìn hết cái nọ đến cái kia. Thấy Thư tiểu Đường, hần vội vàng ngoắc nàng lại, nói: “Tiểu Đường muội, đến đây mau, nàng xem đây là cái gì?”

Thư Đường vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống bên cạnh hần trong phòng. Trước mắt hai người là một cái bồn đồng nhỏ đen thui, bên trong còn có tro tàn. Thư Đường thấy thế, nói: “Đây là chậu than dùng để sưởi ấm mùa đông của bọn ta.”

Vân vĩ lang nghe xong, càng cảm thấy tò mò: “Chậu than? Không phải chậu than hình vuông, màu đỏ hồng, dùng bùn đốt sưởi ấm hay sao?”

Thư Đường nói: “Ở Nam Tuấn quốc này, đầu mùa đông không lạnh lắm. Cái ấm lò màu đỏ đốt bằng bùn mà Vân quan nhân nói, nhà dân thường mua không nổi mà chỉ dùng chiếc chậu nhỏ bằng đồng này đốt than củi thôi.” Ngừng một chút lại nói “Ta và phụ thân cũng dùng cái này, mùa Đông ở đây cũng không dài, chỉ chút xíu đã trôi qua rồi.”

Vân Trầm Nhã nghe xong không khỏi sững sốt.

Ánh mắt Thư Đường lại dừng ở vai phải của hần, mím môi nói: “Vân quan nhân, vết thương ở vai phải của chàng có đau không?”

Nhắc đến Vân vĩ lang mới cuống quýt nhớ lại khổ nhục kế Bạch Quý đã truyền thụ lúc trước. Trong khoảnh khắc, ánh mắt hần chợt ngưng đọng, nhăn mày lại, lặng lẽ sau một lúc lâu mới lắc đầu.

Thư Đường thấy thế lại cho rằng hần vô cùng đau đớn, vội vàng mở rương tìm thuốc trị thương, bảo Vân Trầm Nhã ngồi trước bàn, nhỏ giọng nói: “À... Vân quan nhân, ta bôi thuốc giúp chàng nhé?”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, trong lòng vui vẻ, trên mặt ráng giữ bình tĩnh, đáp: “Ừ, làm phiền tiểu Đường muội.”

Nhưng nói xong mà Thư tiểu Đường vẫn không có động tĩnh gì. Nàng giương mắt lên nhìn Vân Trầm Nhã một cách dò xét, nuốt một ngụm nước miếng, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Vân vĩ lang nhìn thấy mà nghi ngờ, một lát sau, hần hỏi: “Sao vậy?”

Thư Đường lại liếc mắt dò xét hẩn một cái, do dự một hồi rồi nói: “Vân quan nhân, để ta bôi thuốc giúp chàng.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, nói: “Được.” Ngừng một chút, lại khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thư Đường ngậy người ngẩn ngơ, kỳ quái nhìn hẩn, im lặng một lát, cuối cùng nói: “Chuyện này, Vân quan nhân, chàng...chàng phải cởi áo ra.”

59. Chương 59

Vân vĩ lang đỡ mặt ra, hẩn cúi đầu nhìn nhìn vết thương trên vai phải rồi lại nhìn nhìn Thư Đường.

Thư tiểu Đường cầm cái ấm sắc thuốc, chân tay luống cuống đứng trước mặt hẩn. Hai tai nàng đỏ lên, ánh nắng từ song cửa sổ chiếu vào như tỏa ánh hào quang quanh nàng. Đầu óc Vân Trầm Nhã như mất hồn, sau một lúc lâu, hẩn mới cúi đầu “Ừ” một tiếng, sau đó cởi đai lưng ra.

Vạt áo trước rộng mở lộ ra bờ vai nở nang, da thịt nơi ngực trần trụi bóng loáng. Thư Đường nhìn thấy mà tim nhát thời đập vang như sấm. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, một tay đỡ vai phải của Vân Trầm Nhã, một tay rắc thuốc bột vào miệng vết thương.

Vết thương của Vân vĩ lang dài chừng một tấc, sâu nửa tấc, mặc dù không trúng chỗ yếu hại, nhưng cũng phải băng bó cẩn thận tránh nhiễm trùng. Thư Đường rắc xong thuốc bột, lại tìm một cây kéo, loay hoay thử trái thử phải một hồi cũng không được, đành ấp úng nói với Vân Trầm Nhã: “Vân quan nhân, ta phải cắt phần áo dính ở miệng vết thương đi, chàng...” Nàng nhìn xung quanh, rốt cuộc ánh mắt dừng ở góc phòng ở hướng Tây “Chàng có thể đến bên giường, ngồi tựa vào tường hay không?”

Vân vĩ lang nghe vậy lại sững sốt. Qua một lát sau, hẩn “Ừ” một tiếng nữa, thành thành thật thật đến bên giường.

Thư Đường nửa quỳ nửa khom người trước mặt Vân Trầm Nhã. Khi chăm chú xem miệng vết thương, mái tóc của nàng rũ xuống, mềm mượt như tơ nhẹ nhàng chảy xuống trước ngực nàng. Vân Trầm Nhã cả kinh, trong khoảnh khắc như có ngọn lửa tận sâu trong thân thể của hẩn bùng cháy lên, cả người hẩn run rẩy, hô hấp ồ ồ.

Thư Đường thấy thế, vội hỏi: “Vân quan nhân, có phải đau lắm hay không?”

Vân Trầm Nhã lắc lắc đầu, gương mặt nhìn nàng, ánh mắt lại tự động dừng trên phần da trắng nõn lộ ra chỗ cổ áo nàng. Thất thần một hồi, giọng khàn khàn hẩn nói: “Không sao cả, không đau.”

Thư Đường vẫn lo lắng, nói: “Ta phủ thêm một lớp thuốc nữa, băng bó lại là xong. Vân quan nhân, chàng kiên nhẫn một chút.”

Nói xong, nàng lại cầm bình thuốc cúi người qua.

Hơi thở ấm áp của nàng phun trên cổ hẩn, Vân Trầm Nhã chỉ cảm thấy trong ngực vô cùng khô nóng. Ánh mắt lướt theo vành tai mềm mại của Thư Đường, làn da trắng như tuyết nơi mang tang, dời về phía cổ tay của nàng, vòng eo thon nhỏ của nàng... Đột nhiên, Vân Trầm Nhã đẩy Thư Đường ra, hẩn hển thở gấp, nói: “Nàng... nàng đừng chạm đến, để tự ta làm...”

Thư Đường sững sốt: “Vân quan nhân?”

Nhưng Vân Trầm Nhã đã đoạt lại bình thuốc, nhanh chóng rắc thuốc bột vào miệng vết thương. Hẩn cắn chặt một đầu mảnh vải, chỉ dùng tay phải băng lại rồi vòng đầu mảnh vải còn lại qua vai trái. Từ đầu đến cuối quá trình băng bó, Vân Trầm Nhã đều không dám để cho Thư Đường đến gần nữa.

Xử lý xong vết thương, Thư tiểu Đường thấy trán Vân Trầm Nhã rịn mồ hôi, nàng vội vàng rót cho hẩn một chén trà nhỏ. Uống trà xong, Vân vĩ lang tỉnh táo hơn rất nhiều, nhớ tới chuyện vừa rồi, hẩn không khỏi có chút xấu hổ. Không ngờ Thư Đường lại không ngại, nàng nhìn nhìn vết thương của Vân Trầm Nhã,

nhếch miệng cười, ngồi xuống bên giường chung với hắn, neho mắt nhìn hắn, thật cẩn thận nói: “Vân quan nhân, để ta nói cho chàng hay chuyện này.”

Vân Trầm Nhã giặt mình, mỉm cười: “Nàng nói đi.”

“Chính là... Mục công tử đã bảo ta trở về bôi thuốc giúp Vân quan nhân.”

“Sao?”

“Mục công tử vốn đi không xa, nên ta mới đuổi theo đã tìm được hắn ở góc đường. Hắn nói với ta là thuốc trị thương đặt ở ngăn thứ hai trong hòm, còn bảo ta trở về bôi thuốc giúp Vân quan nhân.” Thư Đường nói, nàng nhìn Vân Trầm Nhã rồi nói tiếp “Vì thế Vân quan nhân đừng giận Mục công tử nữa. Mặc dù ta không biết rõ các người nói với nhau chuyện gì, nhưng thê tử Mục công tử qua đời, hắn nhất định rất khó vượt qua, Vân quan nhân... đừng ép hắn nữa.”

Vân Trầm Nhã sững sốt. Một lát sau, hắn cúi đầu nói: “Không muốn ép, nhưng không thể không ép.”

Thư Đường nói: “Ta thật không hiểu rõ.”

Vân Trầm Nhã dựa vào tường, thở hắt ra: “Tư chất của Phong nhi vô cùng tốt, sau này hắn còn rất nhiều trách nhiệm phải đảm đương, trọng trách trên vai của hắn cũng sẽ rất nặng. Nếu giờ ta không ép hắn, sau này biết làm sao?”

“Trọng trách trên vai? Gia nghiệp Vân quan nhân rất lớn sao?”

Ánh mắt Vân Trầm Nhã buồn bã: “Phải. Gia nghiệp rất lớn, lớn đến nỗi đôi khi, cho dù không kềm lòng nổi, trong lòng bị dày vò, nhưng cũng chỉ có thể...” Hắn ngừng lại một lát, cười nhẹ “Thật ra tính tình Phong nhi rất đơn thuần, đối với ai cũng chân thành, nếu có thể được sinh ra trong một gia đình bình thường, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc. Còn ta trước đây tính tình không được tốt lắm, mọi người ai nấy đều sợ ta, cũng chỉ có hắn mới chịu gần gũi, thân cận với ta.”

Thư Đường nghe vậy, trong lòng có chút chua chát: “Ta nhớ rõ, Vân quan nhân đã từng nói, trừ đệ đệ của chàng ra, từ nhỏ đến lớn, dường như chàng không thân thiết với ai cả?”

Vân Trầm Nhã kinh ngạc, liếc mắt nhìn Thư Đường, gật gật đầu.

Thư tiểu Đường gục đầu xuống, nàng nhích lại gần, do dự rồi nắm lấy ống tay áo của Vân Trầm Nhã “Vây, sau này giữa ta và Vân quan nhân có kết quả không?” Nói xong, hốc mắt của nàng đỏ lên, mếu máo nói “Hồi xưa, chính là ba năm trước đây, ta cũng đã hỏi chàng như vậy, lúc đó Vân quan nhân nói... chàng nói muốn cưới ta làm thê tử.”

“Tiểu Đường...”

“Sau đó chàng bỏ đi, ta cũng đã hận chàng một thời gian, nghĩ nếu chàng thật có trở về, ta cũng sẽ không quan tâm đến chàng nữa. Nhưng ta thật chẳng có chút tiến bộ nào, nay chàng thật đã trở về, vậy mà ta vẫn còn, vẫn còn muốn theo chàng, mùa hè hái quả đào cho chàng ăn, mùa đông phơi chăn giùm chàng.”

Thư Đường nhỏ giọng dần, tự lúc lắc đầu: “Có điều là, lần trước chàng hỏi ta có biết cái gì gọi là thích hay không, đến giờ ta vẫn chưa biết rõ, ta chỉ biết... đời này, nếu không thể theo Vân quan nhân, ta cũng không muốn lập gia đình nữa.”

Thư Đường nói xong chỉ thấy Vân Trầm Nhã nhìn nàng một hồi lâu mà không nói gì, trong đầu nàng không khỏi rối loạn. Lúc này mặc dù nàng khẩn trương, nhưng vẻ mặt không hề có một chút sợ sệt nào, chỉ trừng mắt nhìn lại Vân vĩ lang.

Vân Trầm Nhã cười, nhẹ giọng hỏi: “Nàng thật không hận ta?”

“Không hận.” Thư Đường lắc đầu. Sau một lúc lâu, nàng lại mím môi, than thở nói: “Từ đầu ta cũng đã không giận chàng. Nhưng sau chàng lại lấy cái đó, còn hỏi ta...”

Vân Trầm Nhã biết nàng nói về chuyện miếng băng nguyệt sự, mặt hắn cũng hơi hơi đỏ lên, lại nhẹ giọng giải thích: “Ta...chuyện đó, ta không hiểu lắm...”

“... Bởi vì ta chưa từng thích qua cô nương nào khác, cho nên...”

Thư Đường nghe vậy, không khỏi trở mắt lên kêu: “Vân quan nhân?”

Vân Trầm Nhã im lặng nhìn nàng, gật đầu: “Tiểu Đường, ta vẫn chỉ luôn thích nàng thôi.”

Tháng Bảy đến, bầu trời nhiều mây hơn. Sau một đêm mưa gió, ngoài đình ven sông phía Tây Vinh Kinh thành, hoa Hải Đường càng nở kiêu diễm hơn.

Sáng sớm hôm nay, tiểu nha hoàn A Nguyệt còn chưa tỉnh ngủ đã nghe thấy có người gõ cửa ngoài viện. Nàng mắt nhắm mắt mở ra mở cửa, thấy người ngoài cửa, trên mặt trong phút chốc đỏ bừng lên.

“Thiếu gia? Thiếu gia đã đến.” A Nguyệt gục đầu xuống, ánh mắt nhịn không được lén ngắm gương mặt của Nguyễn Phượng.

Nguyễn Phượng nói: “Ừ, ta đến thăm mẫu thân.”

A Nguyệt vừa dẫn Nguyễn Phượng ra căn nhà thủy tạ sau hậu viện vừa nói: “Ta dậy trễ, phu nhân hẳn là đã dậy từ sáng sớm. Thiếu gia tới vừa đúng lúc, hôm qua phu nhân còn bảo rằng có việc muốn nói với thiếu gia, bảo ta hôm nay đi tìm ngài.”

“Mẫu thân có việc tìm ta?” Nguyễn Phượng sững sốt nhìn A Nguyệt.

Đôi mắt sáng tựa sao, mặt A Nguyệt càng đỏ hơn, nàng quay đầu đi, đáp: “Vâng, phu nhân nói là Thất Tịch sắp tới rồi, bà...”

“Ta biết rồi.” Nguyễn Phượng trầm ngâm một hồi rồi đáp.

Nói xong, hai người đã vào đến viện. Trong nhà thủy tạ cạnh hồ nước có tiếng đàn lượn lơ trôi trong không gian.

Thủy Sát biết Nguyễn Phượng đến bèn ngừng đàn, cười nhẹ nói với người ngoài đình: “Hôm qua mới nhắc đến người thì hôm nay người đã tới rồi.”

Trong đình có trải một chiếc chiếu trúc, trước chiếu đặt một chiếc trường kỷ, trên trường kỷ là một cây thất huyền cầm. Người đánh đàn mặc dù đã qua tuổi rực rỡ nhất của thời thanh xuân thiếu nữ, nhưng bà mặt mày thanh tú, dáng vẻ thướt tha thùy mị, khiến người khác nhìn qua một lần cũng không thể nào quên được.

Nguyễn Phượng quỳ ngồi xuống chiếc chiếu trúc, nói: “Nhi tử nhớ rằng thường hễ Thất Tịch sắp đến, mẫu thân sẽ có việc dặn dò, cho nên đến đây trước hai ngày để hỏi.”

Thủy Sát cười, ánh mắt bà chợt động, nhìn A Nguyệt ngoài đình, ôn nhu nói: “Không có chuyện của người nữa, lui ra đi.”

Ánh mắt A Nguyệt lưu luyến dừng trên người Nguyễn Phượng một lát, lập tức nhún gối nói: “Dạ, cảm ơn phu nhân.”

Thấy A Nguyệt đi xa, Nguyễn Phượng không khỏi cười nói: “Mẫu thân gần đây càng ngày càng hiền hòa, hạ nhân vốn đã ít, nha hoàn duy nhất hầu hạ bên cạnh lại còn thức dậy trễ hơn so với mẫu thân.”

Thủy Sát nói: “Tiểu nha đầu ham ngủ, vậy thì cứ để cho nàng ngủ nhiều thêm một chút.” Lại nhớ tới vẻ mặt A Nguyệt nhìn Nguyễn Phượng mới vừa rồi, không nhịn được hỏi “Người cảm thấy...nàng như thế nào?”

Nguyễn Phượng ngẩn ra hỏi: “Mẫu thân?”

Thủy Sát liếc mắt nhìn Nguyễn Phượng, giận dữ nói: “Người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, không cười chính thê thì cũng nên nạt thiếp chứ!”

Nguyễn Phượng cúi đầu, trầm mặc không nói gì.

Thủy Sát vươn tay xoa xoa thanh thất huyền cầm, đầu ngón tay khẽ phát lên huyền cầm phát ra tiếng gió. “Nha đầu A Nguyệt này, ta chưa bao giờ xem nàng là nha hoàn, mà là một nửa nữ nhi. Nàng là con gái của Uyên Ương. Năm đó Thủy Tinh tỵ qua đời, Uyên Ương đã dốc toàn lực gánh vác trách nhiệm. Ta nợ nàng ấy một nhân tình, theo lý cũng nên chăm sóc nửa cuộc đời sau này của nữ nhi nàng ấy.”

Nguyễn Phượng trầm giọng: “Mẫu thân đừng quá ảo não về chuyện năm xưa nữa, dù sao người cũng đã mất, cho dù là Thủy Tinh di hay là Uyên Ương cô cô cũng đều không còn trên thế gian này nữa.” Ngừng một chút lại nói “Nhưng hôm trước, mẫu thân có nói muốn gặp A Đường...”

“A Đường?” Thủy Sát ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Nguyễn Phượng “Nàng có khỏe không?”

“Nàng khỏe lắm, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Nguyễn Phượng trầm mặc một lát, hần điểm lại lời dặn dò của Đỗ Lương trong đầu một lần nữa, sau đó mới nói: “Chỉ là, mẫu thân, thân phận của A Đường không thể giấu được nữa.”

Thủy Sát nghe thế đứng bật dậy “Cái gì?!”

Nguyễn Phượng nghiêng đầu nhìn hồ nước lung linh gợn sóng ngoài đình. “Nàng đi lại quá gần gũi thân mật với Đại hoàng tử Anh Triều quốc Anh Cảnh Hiên. Anh Cảnh Hiên xưa nay lòng dạ âm hiểm, quỷ kế đa đoan. Lần này hần đến Nam Tuấn quốc, chỉ sợ sẽ lợi dụng thân phận công chúa Bắc quốc của A Đường để hủy đi Liên Binh phù.”

Thủy Sát nhíu chặt hàng chân mày, bà thắm hít một hơi thật sâu, cũng nhìn ra hồ nước ngoài đình. Gió chợt thổi đến khiến mặt hồ gợn sóng lẫn tăn, trong lòng Thủy Sát lạnh dần đi. Giây lát sau, bà nói: “Không còn cách nào khác để có thể che chở cho nàng hay sao? Dù sao trước khi Thủy Tinh tỷ lâm chung đã hy vọng nàng có thể lớn lên trong phổ phường ở miền Nam này, sống cả đời yên ổn, bình thường.”

“Có.” Nguyễn Phượng nói “Nhưng hai chữ yên ổn, bình thường này, ta và cha cũng chỉ có thể bảo đảm nàng được sống yên ổn mà thôi.”

“Anh Triều quốc rộng lớn hùng mạnh, Nam Tuấn quốc ta không thể địch lại, nếu Anh Cảnh Hiên muốn lợi dụng thân phận của A Đường để hủy diệt Liên Binh phù. Chúng ta chỉ còn cách tiên hạ thủ vi cường, trả A Đường lại cho Bắc quốc, vừa có thể liên thủ cùng Bắc quốc, vừa có thể bảo toàn một mạng sống của nàng.”

Sắc mặt Thủy Sát tái nhợt: “Cho nên, lần này ngươi đến đây là muốn ta đi gặp Thư Đường, nói cho nàng biết chân tướng mọi việc hay sao?”

Nguyễn Phượng nói: “Tạm thời cũng không vội lắm. Nhưng nhi tử không muốn đổi gạit mẫu thân, nói cho A Đường biết chân tướng mọi việc quả thật là phương pháp duy nhất để bảo vệ nàng.”

Trong mắt Thủy Sát hiện lên một tia bi thương, một lát sau, bà trở về ngồi trước thất huyền cầm gảy một khúc, âm điệu nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ, từ đầu đến cuối không có một chút ưu thương nào. Đợi âm thanh cuối cùng tắt hẳn, Thủy Sát cười nói: “Khúc này vốn do Thủy Tinh tỷ dạy cho ta.” Ánh mắt của bà dừng trên thanh thất huyền cầm “Ngay cả cầm này cũng do nàng tặng ta trước lúc lâm chung. Thế mà...”

Nguyễn Phượng nói: “Mẫu thân, người đã tận sức rồi.”

Thủy Sát phát tay áo trên cầm, ôm cầm dựng lên đưa cho Nguyễn Phượng: “Thất Tích là ngày sinh thân của Thủy Tinh tỷ, cũng là ngày giỗ của nàng, hai ngày sau, ngươi giúp ta đem cầm này trả lại cho A Đường đi.”

Nguyễn Phượng rời khỏi nhà thủy tạ, đến trước một chiếc xe ngựa dừng ở ngã tư đường cách đó không xa. Hần lên xe rồi hắng giọng. Xa phu giờ roi lên, bánh xe liền lộc cộc chuyển động.

Bên trong xe ngựa có xông đàn hương, Đỗ Lương nhắm mắt dưỡng thần sau một lúc lâu, hỏi: “Nàng vẫn không muốn gặp ta?”

Nguyễn Phượng không trả lời.

Đỗ Lương mở mắt ra, ánh mắt dừng trên cây thất huyền cầm, kinh ngạc hỏi: “Đây là...”

“Nhi thần đã nói với mẫu thân y như lời dặn của phụ vương.”

“Sao?”

“Chỉ có khiến mẫu thân hiểu lầm Anh Cảnh Hiền đã biết thân phận của A Đường, muốn hãm hại nàng, như vậy, mẫu thân mới đồng ý nói cho A Đường sự thật, mà chúng ta, cũng sẽ nhân cơ hội thân phận của Thư Đường công khai, phục hồi Liên Binh phù, để Nam Tuấn quốc có thể có đủ thực lực yên ổn tọa lập phía Nam trong Thần Châu này.”

Đỗ Lương im lặng, không lâu sau, lão nói: “Vì thế nàng không cần thanh cầm này nữa?”

“Vâng, mẫu thân bảo nhi thần hai ngày sau trả cầm này lại cho A Đường.”

Đỗ Lương tựa vào vách xe, nhắm mắt lại: “Cũng tốt, Thất Tịch là ngày sinh thần cũng là ngày giỗ của Thủy Tinh, đến lúc đó, người phái người đem cầm này trả lại, cũng không cần nói toạc hết sự tình, cứ xem phản ứng của Thư Đường và Thư Tam Dịch trước đã.”

60. Chương 60

Hôm nay Thất Tịch, hoa Hải Đường trong sân khách điểm Thư gia nở rộ. Sáng sớm, chim khách đã kêu chiu chít trên cành cây. Thư Đường mở cửa sổ lộ đầu ra nhìn quanh, trông thấy Thư Tam Dịch mặc một bộ y phục bằng vải bố màu xanh, khoác áo choàng ngắn, chuẩn bị đầu đó xong xuôi, nàng hỏi: “Cha muốn ra ngoài sao?”

Thư Tam Dịch thấy Thư Đường đã dậy, vẫy tay gọi nàng.

Thư tiểu Đường ra khỏi phòng. Nàng vận một bộ xiêm y màu trắng gọn gàng sạch sẽ, sau lưng đeo xéo xéo một chiếc túi bằng vải bố nhỏ nhỏ, búi tóc cài một cây trâm Hải Đường.

Thư Tam Dịch đánh giá khuê nữ của mình từ trên xuống dưới một hồi rồi nói: “Ta ra ngoài đi dạo một chút, không biết khi nào mới trở về. Nếu người có ra ngoài, nhớ khóa cửa khách điểm cẩn thận”. Nói xong, lão nhìn về góc sân hướng Tây bĩu môi, nói tiếp “Người có rảnh thì coi chừng Măng Tây Cải Trắng một chút đi. Sáng sớm tinh mơ hôm nay hai tụi nó lại giành củ cải với mấy con thỏ nữa, lại còn tha xương heo ép hai con thỏ ăn. Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, rằng thỏ không cứng, cắn không nổi mấy cục xương đó. Hai con chó ngao phá phách này, thật là đáng trí a!”

Ngoài sân phía Tây, hai con chó ngao trắng vốn đang nằm chống bốn vó lên trời giả chết, nghe xong mấy câu này, bọn chúng lăn lông lốc đứng dậy, nức nở ư ử hai tiếng, nhìn Thư Đường một cách vô tội.

Thư tiểu Đường thấy thế, vui tươi hơn hớn nói: “Được, mấy ngày trước đây Vân quan nhân nói là rất nhớ Măng Tây Cải Trắng, muốn rước bọn chúng về chơi mấy ngày. Hôm nay rảnh, để ta mang bọn chúng qua bên, tiện thể bảo bọn chúng để ý mấy chuyện này một chút.”

Vừa dứt lời, Măng Tây Cải Trắng toàn thân run lên, ngã bẹp xuống đất không dậy nổi.

Đường phố sáng sớm vô cùng mát mẻ, chuông đồng trên xe lừa vẫn còn động sương. Thư Đường rất nhanh đã đến Đường Tửu hiền, văng thái dương mới lộ ra khỏi áng mây, khắp đất trời chìm trong ánh sáng vàng rực.

Đường Tửu hiền vừa mở cửa, Bạch Quý ngồi trên ghế thái sư ngủ gà ngủ gật. Trong tiệm mấy gã sai vặt đang đếm rượu, thỉnh thoảng tán gẫu với nhau vài câu.

Vân vĩ lang vén rèm lên, liếc Bạch Quý một cái, ung dung nhàn nhã bước vào tiệm. Đầu ngón tay xoay quanh cây quạt, “chát” một tiếng đập lên quầy thu ngân. Bạch Quý cả kinh đứng bật dậy từ ghế thái sư, lo sợ không yên nhìn nhìn xung quanh, đối diện với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Vân vĩ lang.

Bạch Quý bày ra vẻ mặt khổ sở: “Đại công tử, lão nô chỉ mới chợp mắt một chút thôi mà.”

Vân vĩ lang gõ gõ cán quạt xuống mặt quầy ba cái, vô liêm sỉ nói: “Ta tỉnh nên không muốn thấy người khác ngủ.” Nói xong, hất cháp tay sau lưng thành thoi nhàn nhã bước ra khỏi tiệm đi dạo.

Đi chưa được xa đã nghe một tràng tiếng chuông đình đình đang đang vọng lại từ phía sau. Vân Trầm Nhã ngừng chân xoay đầu lại, quả nhiên thấy Thư tiểu Đường dừng xe trước cửa Đường Tử hiên, đang vén màn xe lừa lôi kéo cái gì đó. Sói tò mò kê sát người vào nhìn trái nhìn phải. Măng Tây Cải Trắng trong xe ngửi được mùi của Lang chủ tử, nức nở ư ử một tiếng chui ra.

Thư Đường quay lại thì thấy Vân Trầm Nhã, Vân vĩ lang cười tùm tùm chào nàng: “Tiểu Đường muội.”

Thư Đường nói: “Vân quan nhân, hôm bữa chàng nói là nhớ Măng Tây Cải Trắng, nên ta dẫn chúng nó đến đây.”

Măng Tây Cải Trắng lại nức nở lên một tiếng nữa.

Vân Trầm Nhã nhớ lại lần trước lúc mình và Thư Đường nhận nhau, hai con chó này đã từng chứng kiến chuyện mất mặt của mình, mặt mày hấn liền hơn hử nói: “Trở lại rồi sao, tốt lắm, tốt lắm!” Nói xong dẫn Thư Đường vào tiệm.

Bạch Quý vì vừa rồi bị sói đánh thức, lúc này vẫn còn đang ai oán, thấy Thư Đường chỉ chào một tiếng rồi bày ra vẻ mặt không mặn không nhạt ngồi đó. Vân Trầm Nhã thản nhiên liếc lão một cái, không thêm quan tâm đến lão nữa, dẫn Thư tiểu Đường đi thẳng ra sau tiệm.

Xuyên qua con hẻm nhỏ đến Vân phủ, lúc này trời quang mây tạnh, trong Vân phủ các loại hoa mùa hè tranh nhau đua sắc.

Thư Đường biết Vân Trầm Nhã có thói quen tản bộ nên cứ chậm rãi đi theo hấn dọc theo con đường mòn nhỏ trải sỏi.

Vân phủ ngày nay khá khác xưa, náo nhiệt hơn nhiều, nha hoàn dập dìu qua lại chỗ khúc quanh và ngoài vườn hoa. Đi đến cuối đường là kho hàng sau hậu viện, gã sai vặt quen thuộc đang sắp xếp lại rệu.

Vân Trầm Nhã dừng lại, nhìn xung quanh một lát tựa như nghĩ đến việc gì đó, khoe môi gợn lên nụ cười, hô lên: “Tiểu Đường.”

Thư Đường đang nhìn dáo dác xung quanh, nghe hấn gọi vội vàng quay đầu lại.

Ánh nắng chiếu vào bộ y phục màu nguyệt bạch của Vân Trầm Nhã, hấn xoay xoay cây quạt trong tay, tươi cười vô cùng phong lưu phóng khoáng: “Ta định xây thêm mấy gian nhà sau Vân phủ, chuyển kho hàng đi nơi khác, nối rộng vườn hoa ra, còn khu vườn hoang kia... ừm, ngoại trừ cây đào, trồng thêm chút Hải Đường, nàng thấy sao?”

Thư Đường gật đầu nói: “Trước giờ ta không thấy Vân phủ nhỏ chút nào, hôm nay nhìn lại mới thấy dường như đông người hơn. Tuy rằng náo nhiệt cũng tốt, nhưng Vân quan nhân thích thanh tĩnh, vẫn nên xây rộng hơn một chút.”

Vân Trầm Nhã trầm mặc một lát. Ánh mắt của hấn dừng lại trên một gốc hoa Hải Đường, đóa hoa vẫn còn ướt đầm giọt sương trong suốt.

“Ý ta là...” Cổ họng Vân Trầm Nhã giật giật, âm cuối kéo dài, không biết nói tiếp làm sao.

Thư Đường bước lên hai bước, thành thành thật thật nói: “Vân quan nhân, chàng nói đi, ta nghe đây.”

Có câu giữ ở trong lòng đã lâu.

Vân Trầm Nhã xoay đầu lại nhìn Thư Đường. Đôi mắt của nàng long lanh trong suốt như giọt sương đọng lại trên đóa hoa Hải Đường, vẻ mặt vô cùng phúc hậu, búi tóc cài cây trâm Hải Đường trông thật tao nhã, nhưng sau lưng đeo chiếc túi vải bố nhỏ xéo xéo lại trông vô cùng dung tục.

Thư Đường bị hấn nhìn chằm chằm đâm ra mất tự nhiên, nuốt một ngụm nước miếng, để ý nhìn chiếc túi vải bố nhỏ của mình, từng cử chỉ hành động trông vừa khờ dại lại vô cùng ngây ngô.

Vân Trầm Nhã thấy buồn cười, khoanh tay trước ngực dựa vào thân cây, lại chằm chằm nhìn nàng một hồi.

Về mặt Thư tiểu Đường kích động hấn lên. Nàng mím môi, tự nhìn mình từ trên xuống dưới một lượt, thật cẩn thận hỏi: “Vân quan nhân, ta có chỗ nào không ổn sao...”

“Tướng đi không đẹp.” Vân vĩ lang đột nhiên nói.

Thư tiểu Đường sững sốt “A?” một tiếng.

Vân Trầm Nhã đứng thẳng dậy rời khỏi thân cây, chậm rãi vươn tay ra nói: “Lại đây, ta dắt nàng đi.”

Thư Đường lại ngẩn ngơ, nàng cúi đầu mím mím môi, ngập ngừng thả tay mình vào móng vuốt sói.

Không mềm mại mịn màng như tay cô nương nhà người ta, lòng bàn tay Thư Đường có vết chai nhưng vô cùng ấm áp. Vân Trầm Nhã nắm tay nàng dắt đi, phẳng phất như sự ấm áp từ lòng bàn tay nàng truyền thẳng đến đáy lòng hắn.

Móng vuốt sói nắm móng vuốt thỏ, hai người không nói lời nào, nhưng trong lòng sói lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Thư Đường đi theo phía sau hắn, đếm từng bước chân của hắn, đi mãi đi mãi, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ cao hứng vô cùng.

Trong vườn hoa, cạnh hồ nước có một gã sai vặt đang loay hoay đốt lò nấu nước sôi ừng ực. Vân Trầm Nhã thấy bộ ấm trà cạnh bên, trong đầu hiểu được, nhưng ngoài mặt vẫn hỏi: “Đang làm gì đó?”

Gã sai vặt thấy Vân Trầm Nhã, vội vàng đứng dậy hành lễ rồi đáp: “Bạch chương quý cảm thấy mệt mỏi, bảo tiểu nhân đun nước pha trà cho lão.”

Bên cạnh chiếc ấm tử sa là lá trà Phổ Nhị - cống phẩm mà Hoàng Thượng ban cho. Vân vĩ lang nhướng mày, quay đầu lại hỏi Thư Đường: “Có mệt hay không?”

Thư tiểu Đường lắc lắc đầu.

Vân Trầm Nhã vẫy tay bảo gã sai vặt lui ra, vén vạt áo ngồi xổm xuống. Trước tiên hắn dùng nước sôi rửa qua ấm và tách trà, sau đó cho lá trà vào ấm, châm nước vào ấm lần thứ nhất để tẩy trà, lắc lắc ấm rồi đổ bỏ nước đó đi, lại thay một lượt nước sôi mới lần thứ hai, lúc này mới dùng để uống. Vân Trầm Nhã vừa nâng ấm châm trà vào tách vừa cúi đầu cười nói: “Nghệ thuật pha trà ba cái việc này, ta chỉ biết bảy tám phần thôi. Nghe nói nước suối là tốt nhất, kế nữa là nước sông, sau cùng mới là nước giếng. Vừa may đầu nguồn chảy xuống cái ao nhỏ này vốn là một con suối, Bạch Quý thật là rất biết hưởng thụ, kiếm chỗ này để pha trà.”

Nói xong, hắn đưa tách trà trong tay cho Thư Đường, khẽ nói: “Nếm thử xem?”

Mặt mày ôn nhuận như ngọc, nét tươi cười nhu hòa như hương trà lượn lờ tỏa ra trong không khí.

Tim Thư Đường đập như sấm, nàng tiếp lấy tách trà, chờ dẫn ra nói: “Từ trước đến giờ ta không biết pha trà lại phức tạp như vậy.” Nói xong, nàng lại gục đầu xuống “Nhưng ta có thể học.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, lại tự châm cho mình một tách trà, cười nhẹ nói: “Không cần phải học, ta biết là được rồi.”

Trà vào đến đầu lưỡi lưu lại hương thơm quẩn quít mãi không tan, Vân Trầm Nhã nhớ đến một chuyện, trong lòng càng vui vẻ, bèn nói: “Đúng rồi, Phong nhi đã về.”

Thư Đường kinh ngạc nói: “Mục công tử đã về rồi sao?” rồi nhìn khắp nơi tìm kiếm, sau đó buồn bực hỏi “Sao không thấy đâu cả?”

Vân vĩ lang nhích đầu ngón tay vẽ vẽ lên ấm trà, xoay xoay tách trà rỗng trong tay: “Sáng sớm hắn đi luyện võ rồi, mãi đến giờ này chưa về.” Sau đó hắn đứng dậy nói “Trà này của Bạch Quý hương vị không tệ, mang đến cho lão nếm thử một chút.”

Thư Đường gật gật đầu, đứng dậy theo Vân Trầm Nhã, vẽ mặt vô cùng cao hứng.

Vân vĩ lang thấy nàng như vậy, nhin không được cười hỏi: “Sao nàng vui vẻ dữ vậy?”

Thư Đường ngẩn ngơ, thành thành thật thật đáp: “Vì ta... chưa bao giờ thấy Vân quan nhân vui vẻ như vậy.” Nói xong, nàng nhìn khắp chung quanh một vòng, gục gặc đầu, tươi cười nói “Hiện giờ Vân phủ vô cùng náo nhiệt, Vân quan nhân đã trở lại, Mục công tử đã trở lại, Mãng Tây Cẩu Trắng cũng đã trở lại.”

Đúng vậy, cho dù là ba năm trước đây hấn gặp gỡ nàng, hấn bừa bãi tùy tiện, bất cần đời, cũng không giống như ngày hôm nay, nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

Mặt ao lặn tẩn gợn sóng, sắc hoa cuối hạ soi bóng trong nước càng tôn đậm ý xuân.

Vân Trầm Nhã nhìn Thư Đường. Về mặt nàng khờ khạo chất phác, chỉ vì hấn vui vẻ mà tự đáy lòng nàng cũng vui theo.

Phảng phất như có ánh trăng nhàn nhạt chảy qua tim mình, ánh mắt Vân Trầm Nhã dần dần mềm đi: “Không chỉ Phong nhi trở lại, ta đã trở lại, còn có nàng nữa...”

“Đại công tử ”

Lời còn chưa dứt, từ tiền sảnh có một gã sai vặt ôm một chiếc hộp gỗ dài vội vàng đi tới, thấy Vân Trầm Nhã, gã sai vặt nói: “Đại công tử, mới vừa rồi người của Tiểu vương gia đến, nói là muốn đem vật này giao cho Thư chưởng quỹ.”

Vân Trầm Nhã thấy chiếc hộp, ngần ra, hỏi gã sai vặt: “Sao lại đưa tới Vân phủ?”

Gã sai vặt nói: “Người của Tiểu vương gia nói, hôm nay nhất định phải giao tận tay vật này cho Thư chưởng quỹ. Từ sáng tinh mơ hấn đã đến khách điểm Thư gia nhưng không tìm thấy Thư chưởng quỹ, nên thử đến Đường Tửu hiền xem sao.”

Vân Trầm Nhã thấy chiếc hộp kia làm bằng gỗ trầm hương khá cũ, hình dạng hẹp dài, dường như khá quen mắt.

Hấn quay đầu nhìn Thư Đường, ngạc nhiên hỏi: “Nàng biết thất huyền cầm?”

Thư Đường sững sờ trả lời: “Ta không biết.” Ánh mắt nàng dừng trên chiếc hộp dài, lại nói tiếp “Ta chưa từng thấy qua thất huyền cầm.”

Vân Trầm Nhã nghe vậy không khỏi kinh ngạc.

Đúng rồi, thất huyền cầm rất quý, ở Nam Tuấn lại càng hiếm thấy, thường chỉ có ở vùng sông tiếp giáp giữa Anh Triệu quốc và phương Bắc, chỉ có tiểu thư con nhà quan lại ở các nước phương Bắc mới biết đánh loại đàn này. Thư Đường là một cô nương ở miền Nam, sao có thể biết thất huyền cầm?

Nhưng... vì sao Nguyễn Phượng nhất định phải đưa cầm này cho Thư Đường vào ngày hôm nay? Hôm nay là Thất Tịch, nếu nói là tặng lễ nhân ngày Thất Tịch, mặc dù không phải là không thể, nhưng thanh cầm này rõ ràng là vật cũ nhiều năm, Nguyễn Phượng đường đường là một Tiểu vương gia, sao lại tặng lễ vật cũ kỹ như thế?

Nghĩ đến đây, Vân Trầm Nhã hỏi gã sai vặt: “Người của Nguyễn Phượng còn dặn thêm gì nữa không?”

Gã sai vặt nói: “Không có gì nữa cả.”

Vân Trầm Nhã nhăn mày, hấn chuyển ấm trà cho Thư Đường, tiếp lấy cái hộp, xem từ trên xuống dưới, nói: “Không còn chuyện của người nữa, lui xuống đi.”

Gã sai vặt vâng dạ, vội vàng lui xuống. Nhưng hấn vừa mới ra khỏi hậu viện, lại gặp phải Cảnh Phong mới luyện võ trở về. Thấy gã sai vặt, Cảnh Phong gọi hấn lại, hỏi: “Ta dường như mới thấy có người đưa một thanh thất huyền cầm đến, để làm gì thế?”

Gã sai vặt đáp: “Tiểu nhân không biết, thanh thất huyền cầm kia là Tiểu vương gia tặng cho Thư chưởng quỹ.”

Cảnh Phong sững sờ, một lát sau lại hỏi: “Vậy thanh thất huyền cầm kia hiện ở đâu?”

“Tiểu nhân vừa mới đem cầm giao cho Đại công tử, Đại công tử nói muốn về phòng xem.”

61. Chương 61

Trong chiếc hộp dài quả nhiên là một thanh thất huyền cầm. Đầu cầm có vẽ một đóa hoa màu trắng ngà, trên mặt cầm có khắc đóa hoa mai, chuôi cầm hình bầu dục bóng loáng lên màu nước gỗ đã lâu năm.

Vân Trầm Nhã xem qua, chỉ cảm thấy cầm này trông thật quen mắt, nhưng không nhớ rõ đã gặp ở đâu. Đầu ngón tay lướt nhẹ trên huyền cầm, một tràng âm thanh xa xưa thê lương réo rắt vang lên, như nước chảy, như ngọc rơi.

“Kỳ lạ!” Vân Trầm Nhã trầm ngâm một hồi rồi bật thốt ra hai chữ. Hắn phất tay lên huyền cầm một cái, nói tiếp: “Cầm này phát ra âm thanh trong trẻo khác thường.”

Thư Đường không biết gì về cầm, thấy Vân Trầm Nhã phản ứng như vậy, liền hỏi: “Vân quan nhân, cầm này có gì bất thường sao?”

Vân Trầm Nhã suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói: “Chắc tại ta lo lắng quá mức.” Nói xong, hắn thả cầm lại vào trong hộp, chợt thấy một người đang vội vã đi vào từ ngoài cửa.

Ánh mắt Cảnh Phong rơi xuống hộp đựng cầm, không kiềm được giật cả mình. Hắn bước gần lại hai bước nhìn kỹ, thấy thân cầm được chế tạo theo kiểu dáng Lạc Hà thức, dây cầm dường như làm từ băng tằm ti, trong lòng nổi lên nghi ngờ.

“Đại ca, thanh thất huyền cầm này...”

“Người biết sao?” Vân Trầm Nhã sửng sốt, lại lấy cầm ra đặt trên án.

Cảnh Phong khẽ nhủ mảy, đến gần sầm soi đánh giá một lần nữa. Ngón tay hắn gõ gõ lên cầm, đầu ngón tay khẽ phất thử âm vận của huyền cầm, lại xoay thân cầm lại, thấy mặt đáy của cầm bóng loáng, cũng không lưu lại ký hiệu gì đặc biệt, chân mày của hắn càng nhăn lại nhiều hơn.

“Theo ta được biết, đa số nhạc công chế tạo cầm đều thích khắc lại danh tính của mình trên cầm.” Cảnh Phong nói “Ít ai cố ý để trống trên thân cầm.”

Vân Trầm Nhã nghe hắn nhắc đến, cũng nhớ lại một chuyện, nói: “Ta không hiểu biết nhiều lắm đối với huyền cầm, nhưng mơ hồ có nhớ rằng, khoảng trăm năm trước, kể từ khi Phượng Viên hoàng hậu ở Lăng Tiêu các dùng đàn tranh tấu lên một khúc Hoàng Thiên, từ đó về sau đàn tranh soán ngôi thất huyền cầm, trở thành loại cầm nổi tiếng và phổ biến nhất Anh Triều quốc. Sau này, người sử dụng thất huyền cầm càng ngày càng ít, nhạc công tinh thông chế tạo thất huyền cầm ở Anh Triều quốc chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Cảnh Phong gật đầu: “Lúc ta còn ở Bắc Hoang, từng có chút nghiên cứu đối với thất huyền cầm. Năm đó, có một thương đội ở lại Hương Hợp trấn mấy ngày, trong lúc nhàn rỗi vô sự, bọn họ đã bày hàng hóa ra bán cho dân chúng địa phương kiếm lời.”

“Khi đó, tiểu Ngộ mất trí nhớ. Ta dẫn nàng đi dạo chơi, nàng chỉ vào một thanh thất huyền cầm, nói là biết đàn. Nàng quả thật đàn rất hay, một khúc vừa xong, xung quanh đám đông vây chặt như nêm cối. Ta lập tức động lòng, muốn mua thanh cầm đó tặng nàng. Nhưng thương đội kia cái gì cũng bán, duy chỉ có thanh thất huyền cầm ấy là không chịu bán. Thanh thất huyền cầm ấy có bề ngoài giống y hệt thanh thất huyền cầm này.”

Vân Trầm Nhã ngắt ra: “Sao?”

Cảnh Phong nâng cầm lên, xoay thân cầm về phía Vân Trầm Nhã: “Đại ca, người xem này.”

Trước mắt, thân cầm dường như nét lưu loát, đầu rộng đuôi hẹp, phong cách cổ xưa mà vô cùng thanh lịch.

Đôi mắt Vân Trầm Nhã khẽ nhíu lại, ánh mắt phát sáng như sao: “Ý người nói... kiểu dáng thanh thất huyền cầm này?”

Cảnh Phong gật đầu “Kiểu dáng thất huyền cầm chia ra có Nguyệt Nha thức, Phục Hi thức, Liên Châu thức và Lạc Hà thức. Ba kiểu dáng đầu khá phổ biến, thông dụng ở Anh Triều quốc. Nhưng thanh cầm này có kiểu dáng Lạc Hà thức, phong cách tương đối cổ xưa, khó chế tạo ra nhất. Như đại ca đã nói, nhạc

công chế tạo thất huyền cầm không nhiều, theo ta được biết, trong những người đó, cũng chỉ có nhạc công Sương Lộ là biết chế tạo thất huyền cầm theo kiểu dáng Lạc Hà thức, cũng là người duy nhất không bao giờ lưu lại ấn ký gì trên thân cầm sau khi làm thành.”

“Nhạc công Sương Lộ?” Vân Trầm Nhã sững sốt “Đường như ta đã nghe qua.”

“Sau này, vì ta muốn làm một thanh thất huyền cầm tặng cho tiểu Ngộ nên cũng đã hỏi thăm về người này. Thật ra nhạc công Sương Lộ cũng không phải là một người, mà là một xưởng chế tạo cầm. Thất huyền cầm do xưởng này chế tạo ra vô cùng trân quý, thân cầm làm từ gỗ Bào Đồng trăm năm tuổi, dây huyền cầm làm từ băng tằm ti.”

“Hèn chi thanh cầm này lâu đời như vậy, nhưng ta vừa mới thử thanh âm, tiếng đàn trong trẻo dị thường, thật là một vật phi phàm.”

“Ừ” Cảnh Phong lại đặt cầm lên án. Hắn ngừng một chút, do dự rồi nói: “Nhưng thường nhạc công Sương Lộ mỗi năm chỉ chế tạo ra ba thanh thất huyền cầm, kiểu dáng là Nguyệt Nha thức, Phục Hi thức, Liên Châu thức...”

Lòng Vân Trầm Nhã chùng xuống: “Vừa rồi người nói thanh thất huyền cầm mà Nguyễn Phượng tặng cho tiểu Đường này đều không phải theo ba kiểu dáng trên, mà là... Lạc Hà thức?”

Cảnh Phong im lặng một lát, đột nhiên quay đầu cười với Thư Đường: “Nhạc công Sương Lộ làm thất huyền cầm theo kiểu dáng Lạc Hà thức như thế này vô cùng quý hiếm, tiểu Đường cô nương thật may mắn!”

Nãy giờ hai huynh đệ bọn họ đàm luận, Thư Đường tuy nghe mà không hiểu nhiều lắm, nhưng nàng cũng biết thanh thất huyền cầm này có chút kỳ lạ. Nghe Cảnh Phong nói thế, Thư tiểu Đường vội nói: “Mục công tử, ta không biết đánh thất huyền cầm, thanh cầm này đối với ta chỉ vô dụng thôi, nếu người thích thì cứ giữ lấy.”

Cảnh Phong cười nhẹ, trầm mặc thả cầm lại vào hộp.

Vân Trầm Nhã chăm chú nhìn Thư Đường thật lâu, chậm rãi cười nói: “Thanh cầm này là quà tặng, sao có thể đưa cho người khác dễ dàng như vậy?”

Thư Đường sững sốt, suy nghĩ một hồi rồi nhận lấy chiếc hộp cầm trong tay Cảnh Phong, gật đầu nói: “Ừ, vậy nếu Mục công tử muốn xem cầm thì cứ đến tìm ta. Ngày mai đi gặp Nguyễn đại ca, ta sẽ hỏi thăm một chút về thanh cầm này.”

Xem cầm xong, Thư Đường ở lại Vân phủ thêm nửa ngày. Sáng sớm trời vẫn nắng ráo, nhưng đến giữa trưa, chân trời liền tích tụ mây đen. Không khí ẩm ướt mà oi bức, có vẻ như sắp mưa. Thư Đường nhớ tới đồng chăn mền mới giặt ngày hôm qua vẫn còn đang phơi nắng trong viện, đành phải vội vã về lại khách điếm Thư gia.

Vân Trầm Nhã mang hộp thất huyền cầm giúp nàng, đưa nàng đến cửa. Thư Đường nhảy lên xe lừa, vừa tính đi, nhưng Vân vĩ lang giữ nàng lại.

Đất trời nổi gió, thổi mái tóc Thư Đường rối tung. Vân Trầm Nhã nhìn nàng một hồi, giơ tay vén tóc ra sau tai giúp nàng, sửa ngay ngắn lại chiếc túi vải bố nhỏ trước người nàng, nói: “Đi đường cẩn thận chút.”

Thanh âm trong trẻo đầy quan tâm chăm sóc, Thư Đường nghe mà hai má đỏ lên. Nàng lặng lẽ cười rộ lên, nói: “Vân quan nhân, chàng yên tâm.” Nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Đúng rồi, Vân quan nhân, chiếc bàn tính nhỏ ở Đường Tửu hiên mua ở đâu vậy?”

Vân Trầm Nhã ngẩn ra “Chi vậy?”

Thư Đường ngại ngùng nói: “Bình thường bàn tính quá lớn, bỏ vào chiếc túi vải bố này không vừa, mỗi lần ra ngoài không tiện mang theo. Cho nên ta muốn hỏi xem chiếc bàn tính nhỏ của Đường Tửu hiên mua ở đâu, ta cũng muốn mua một cái.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, kinh ngạc liếc mắt nhìn Thư Đường một cái, sau đó xoay người vào tiệm. Không lâu sau, hắn từ cửa tiệm đi ra, giơ tay đưa một vật ra trước mặt Thư Đường, hỏi: “Nàng nói cái này sao?”

Bàn tính chỉ có chín ngăn, được làm từ gỗ trầm hương loại thượng đẳng, hạt bàn tính có tám viên, hạt nào hạt nấy bóng loáng óng ánh, được khéo léo gọt thành hình thoi, phát sáng rạng rỡ. Thật ra chiếc bàn tính này là cống phẩm mới nhất của các nước nhỏ cho Anh Triều quốc, tám hạt bàn tính kia là ngọc trai Nam Hải, cực kỳ quý hiếm. Khi Vân Trầm Nhã rời cung, vì muốn ra vẻ thương nhân, nên tiện tay mang theo chiếc bàn tính này.

Thư Đường nhận bàn tính, lấy tay mân mê. Mặc dù nàng không nhận ra trị giá của món hàng, nhưng cũng biết bàn tính này rất quý giá. “Ừ, chính là cái này, nhưng cái này quá quý giá, ta chỉ muốn mua một cái có kích cỡ giống như vậy thôi.”

Vân Trầm Nhã nhìn vẻ mặt thật thà của nàng, bên môi khẽ cười. Hắn cầm lấy bàn tính bỏ vào chiếc túi vải bố nhỏ của Thư Đường, nhàn nhã nói: “Bàn tính này chỉ Đường Tử hiên mới có, giá trị chỉ bằng ba quả đào hoặc là hai bầu rượu của tiểu Đường muội mà thôi.”

“Vân quan nhân?” Thư Đường giật mình, vội vã muốn lấy bàn tính ra.

Vân Trầm Nhã ngăn nàng lại, dịu dàng cười nói: “Giữ lấy đi.” Nhưng một chút lại nói “Sau này có thiếu cái gì cứ nói với ta là được rồi.”

Đội chiếc xe lừa biến mất ở ngã tư, mây đen nơi chân trời càng lúc càng dày đặc, quá giờ Ngọ, gió mùa hạ mang theo hơi nước ủa lại. Vân Trầm Nhã đứng trong sân một lát, lại thả bộ ven theo bờ ao cho cá ăn. Măng Tây Cãi Trắng rụt rè theo sát hắn, nhưng sói cũng chẳng hề quan tâm đả động gì đến chúng nó. Cho cá ăn xong, hắn lại dạo bước đến khu vườn hoang, nhìn trái nhìn phải một hồi, trong đầu tính toán xem nên trồng đào ở đâu, trồng Hải Đường ở đâu.

Phía sau có người lên tiếng gọi “Đại ca”.

Vân Trầm Nhã đưa lưng về phía Cảnh Phong, chậm rãi nói: “Hôm nay ta nghĩ việc làm ăn buôn bán của Đường Tử hiên cũng khá, nếu sau này có thể có được một tửu quán như vậy để sống qua ngày, thật cũng không tệ.”

Cảnh Phong không trả lời.

Gió thổi tà áo Vân Trầm Nhã bay phấp phới, hắn trầm giọng, nói: “Vừa rồi ngươi nói được một nửa rồi ngừng, có chuyện gì không thể nói trước mặt tiểu Đường sao?” Vân Trầm Nhã xoay người lại, lẳng lặng nhìn Cảnh Phong “Thanh thất huyền cầm đó có liên quan đến các nước phương Bắc?”

“Đại ca còn nhớ vì sao mình phải mở tiệm bán rượu Trầm Đường không?”

Phục hồi Liên Binh phù cần mượn lực các quốc gia phương Bắc, mà nguyên liệu chế tạo rượu Trầm Đường là lúa mì Thanh Khoa vận chuyển đến từ phương Bắc. Vân Trầm Nhã sở dĩ muốn bán rượu Trầm Đường là vì muốn theo dõi manh mối từ chuyến giao dịch Nam Bắc này để điều tra ra chuyện Liên Binh phù.

Vân Trầm Nhã trầm mặc không nói gì.

Cảnh Phong nói: “Lúc này sở dĩ ta không nói tiếp trước mặt tiểu Đường cô nương là vì thất huyền cầm kiểu dáng Lạc Hà thức này mỗi năm năm nhạc công Sương Lộ mới tạo ra một thanh, mà hề tạo ra rồi đều cống nạp hết cho người trong hoàng thất Bắc quốc.”

Vân Trầm Nhã vẫn thản nhiên nhẹ giọng nói: “Ừ, ta cũng đoán ra được.” Nhưng một chút, lại nói “Trùng hợp một lần còn có thể là trùng hợp thật, nhưng hai lần, ba lần....?”

Về mặt hắn lạnh lùng dần, ánh mắt ảm đạm như có gió lốc càn quét qua: “Ba năm trước, ta điều tra được những nữ tử có nốt chu sa trên mi tâm có liên quan đến Liên Binh phù, nhưng ta không có hoài nghi nàng. Đầu năm nay, ta tra ra nàng bán rượu Trầm Đường, ta vẫn không hoài nghi nàng. Nhưng hôm nay, Nguyễn Phượng tự tay giao cho nàng thanh thất huyền cầm tượng trưng cho hoàng thất Bắc quốc, ta...”

Những lời nói tiếp theo, Vân Trầm Nhã không làm cách nào để nói tiếp được.

Trong vườn hoang hoa cỏ um tùm, một tiếng chim hót vang lên, du dương ngân dài, tựa như báo hiệu mùa thu sắp đến.

Cảnh Phong cũng trầm mặc. Thử Đường thật thà đơn giản, làm gì có nửa điểm giống như đang làm bộ. Nhưng theo tính tình của Vân Trầm Nhã, còn có trọng trách gánh vác trên vai hần, tin tưởng một người đến mức như thế xem như là đã phá lệ rồi.

“Đại ca... chỉ bằng đợi thêm tin tức của Đường Ngọc, dù sao manh mối các chuyến giao dịch Nam Bắc cũng do hần điều tra. Còn về tiểu Đường cô nương...”

“Ta sẽ đi hỏi nàng.” Vân Trầm Nhã bỗng nhiên cắt ngang lời của hần.

Cảnh Phong sửng sốt: “Đại ca?”

Hỏi như thế nào? Hỏi có kết quả gì hay không?

Vân Trầm Nhã hít thở nhẹ, lúc này, trong đầu hần bỗng nhiên nhớ tới lời của nàng đã từng nói qua – “...ta tin, chỉ cần Vân quan nhân nói, ta đều tin.”

Phải như thế nào mới có thể kiên định tin tưởng một người như thế? Vân Trầm Nhã nghĩ. Hần cúi đầu xuống nhìn chiếc túi gấm bên hông. Chiếc túi gấm thêu vô cùng khéo, màu sắc thanh nhã mà vô cùng quý phái. Chiếc túi gấm này Vân Trầm Nhã đã đeo hơn ba năm nay, không ai biết bên trong đựng cái gì.

“Ừ, ta đi hỏi nàng xem sao.” Hần lập lại một lần nữa “Nếu nàng nói không phải, vậy thì là không phải.”

62. Chương 62

Sáng sớm hôm nay, Tư Đồ Tuyết tay cầm một bó dâm bụt mới hái, đi xuyên qua con hẻm nhỏ đụng phải Tư Không Hạnh đang đi tới.

Liếc mắt nhìn qua góc dương liễu nơi ngã tư phố Lâm Giang, lại dừng mắt trên bó dâm bụt trong tay Tư Đồ Tuyết, hần nhẹ giọng chào: “Sớm vậy Tư Đồ!”

Hoa dâm bụt kiều diễm càng tôn lên gương mặt xinh đẹp động lòng người của Tư Đồ Tuyết. Tư Không Hạnh nhìn thấy, trong nhất thời có chút bối rối. Xưa nay hần bị dị ứng với phấn hoa, lúc này cổ hết sức kèm nén, nhưng vẫn hắt xì liên tiếp.

Tư Đồ Tuyết sửng sốt, đặt hoa dâm bụt xa ra, nói: “Xin lỗi.”

Tư Không Hạnh có chút xấu hổ, gơ tay sờ mũi, thấy nàng khẽ sát mấy đoá hoa vào hai má, bèn nói: “Ngày thường quen thấy người múa đao múa kiếm, không ngờ người cũng yêu thích mấy thứ hoa cỏ này.”

Con hẻm chật chội, Tư Không Hạnh dứt lời liền nghiêng nửa người sang một bên để Tư Đồ Tuyết đi qua. Tư Đồ Tuyết nghe hần nói vậy có chút kinh ngạc, lúc lướt qua bên cạnh Tư Không Hạnh, mới sực hiểu ra là hần đang nói tới bó hoa dâm bụt trong tay mình, nàng lắc lắc đầu, nói: “Ta hái bó hoa dâm bụt này không phải cho bản thân mình, mà là cho Nhị công tử.”

Tư Không Hạnh vừa muốn bước đi, nghe xong câu nói của nàng, sắc mặt bỗng cứng đờ.

Tư Đồ Tuyết nói: “Mấy ngày nay, Nhị công tử thường đến ngoài tiệm ngắm hoa dâm bụt, có lẽ là vì thích loại hoa này. Hôm nay ta thấy hoa dâm bụt mới nở nên hái cho hần một ít.”

Tư Không Hạnh ngơ ngác một lát. Gió lùa qua con hẻm, cành hoa dâm bụt lay động, ánh mắt hần chợt ảm đạm đi. Trầm mặc một lát, Tư Không gạt đầu chào Tư Đồ Tuyết, lướt qua nàng đi về phía cửa tiệm.

Tư Đồ Tuyết cảm thấy Tư Không có gì đó khác thường. Sáng sớm hôm nay nàng vốn muốn ở lại tiệm giúp việc. Nhưng trước khi Vân vĩ lang ra ngoài đã nhờ nàng hái một ít hoa dâm bụt cho Cảnh Phong. Tư Đồ Tuyết nghe Vân Trầm Nhã nhắc, mới nhớ ra rằng dường như Nhị công tử rất thích hoa dâm bụt. Nàng vừa hái dâm bụt xong thì gặp Tư Không Hạnh trong hẻm, không ngờ...

Tư Đồ Tuyết nghĩ nghĩ, trong lòng không yên. Nàng quay đầu nhìn lại con hẻm nhỏ, trong không gian nhỏ hẹp, một bóng hình kéo dài dưới ánh nắng ngày hạ trông vô cùng hiu hắt quanh quẽ. Tư Đồ Tuyết do dự một lát rồi quay trở lại. Không biết tại sao, nàng thật muốn giải thích rõ chuyện vừa rồi với Tư Không.

Vừa đến ngã tư, có một gã nọ mặc đồ như hạ nhân sai vật ngăn Tư Không Hạnh lại, cúi đầu nói: “Tư Không công tử, xin dừng bước một lát.”

Dưới gốc cây đầu đường phố Lâm Giang, gã sai vật nhìn nhìn xung quanh một hồi, lấy một thanh trủy thủ trong lòng ra giao cho Tư Không Hạnh.

Thanh trủy thủ trông rất giản dị, duy chỉ có chỗ chuôi đao là có khắc hoa văn Thất tinh cùng nguyệt. Tư Không Hạnh nhìn thấy thanh trủy thủ thì cả kinh chấn động mạnh, hấn giật mình ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn gã sai vật, hỏi: “Người là ai?!”

Gã sai vật không đáp, khom lưng lại lồng hai bàn tay vào ống tay áo, kê sát lại thềm thì: “Nửa canh giờ sau, căn hộ sáu mươi hai phố Tây Hồ.”

Nói xong, hấn lại nhìn xung quanh, lui lại mấy bước rồi xoay người bỏ đi.

Tư Không Hạnh cầm thanh trủy thủ trong tay, giật mình đứng lặng tại chỗ. Một lát sau, hấn nhướng mày, kiễng mũi chân phóng người lên, đột nhiên biến mất nơi con phố dài yên tĩnh.

Gió thổi tàn cây xanh rì khe đong đưa, sau đầu tường cách đó không xa, có một người bước ra. Tư Đồ Tuyết im lặng đứng nhìn tàn cây trước mặt, ánh mắt không ngừng chột sáng chột tối. Một lát sau, nàng lẳng lặng thở dài, vừa xoay người lại thì bị bóng người trước mặt làm cho giật mình.

“Đại, Đại công tử?”

Ý cười chế giễu gợn nơi khóe môi Vân vĩ lang, nhưng đôi mắt của hấn lại lạnh như băng.

Căn hộ số sáu mươi hai ở phố Tây Hồ vốn là một căn nhà hoang, Tư Không Hạnh đẩy cửa bước vào, cánh cửa gỗ cổ xưa kéo kẹt vang lên một tiếng, trong viện hoang vu, nhiều loại cây không tên nở đầy hoa, cỏ hoang mọc rậm rạp.

Tư Không Hạnh do dự một lát, chợt nghe bên tai có tiếng gió lướt qua, hấn nghiêng người sang một bên, sau khi tránh được một chưởng sắc bén, lại vọt người hạ xuống trong viện.

Người ra chiều thấy võ công hấn lưu loát trác tuyệt, không khỏi phát ra một tiếng tán thưởng, nhanh như chớp lên đến sau lưng hấn công kích.

Tư Không Hạnh càng nhăn mày chặt hơn, hấn mím môi lại, không nói một lời. Chỉ khoảng nửa khắc, hai người đã qua lại hơn mười chiêu. Người ra chiều càng đánh càng hưng phấn, trong tay hàn quang chột lóe, một cặp trủy thủ sắc bén vung lên, đồng thời hấn hô to: “Nhị ca, dùng trủy thủ của người đi, chúng ta cùng so chiêu một chút!”

Tư Không Hạnh nghe được hai tiếng “Nhị ca” này, ánh mắt dờ ra một lát, thấy Tư Không Vũ đánh tới trước mặt, hấn vụt quay người lại, rút trường kiếm bên hông ra, dùng vỏ kiếm đánh lên mu bàn tay của Tư Không Vũ.

Tư Không Vũ bị đau kêu lên một tiếng, thanh trủy thủ trong tay rơi xuống đất.

Tư Không Vũ sưng sốt, hấn nhìn nhìn thanh trủy thủ, lại giương mắt nhìn nhìn Tư Không Hạnh, hô lên: “Nhị ca?”

Tư Không Hạnh chỉ khoanh tay đứng, trầm lặng không nói gì. Ánh mắt Tư Không Vũ ảm đạm, khom người lượn lên thanh trủy thủ. Đuôi thanh trủy thủ có khắc hoa văn Thất tinh cùng nguyệt.

Trong căn viện hoang phế, hai huynh đệ đứng đối diện nhau, trầm mặc không nói lời nào.

Sau một lúc lâu, Tư Không Vũ cười lên ha hả, hấn liếc mắt nhìn Tư Không Hạnh một cái, vén vạt áo đến ngồi xuống dưới tàng cây Ngô đồng ở phía Đông Nam của sân, tay vòng ra sau lưng gỡ xuống một bầu rượu.

Tung hứng bầu rượu trong tay, Tư Không Vũ nháy mắt nói với Tư Không Hạnh: “Nhị ca, đến uống một chút đi!”

Tư Không Hạnh trầm mặc một lát, khoe môi cũng nở một nụ cười nhẹ, “Ừ” một tiếng, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Vàng thái dương chói chang tỏa nắng, cây cỏ trong viện đều chìm đắm trong cái nóng bức người. Dưới tàng Ngô đồng râm mát, hai huynh đệ rót rượu cho nhau, người một ngụm ta một ngụm.

Rượu quá ba tuần, Tư Không Vũ cười nói: “Nhị ca, trong ba huynh đệ chúng ta, chỉ có mình ngươi là chất phác nhất. Lúc trước khi còn cùng làm hộ vệ trong cung Anh Triêu quốc, ngươi đã từng hỏi ta, làm thế nào mà mỗi lần ngồi dưới tàng cây đều có thể hô biến ra một bầu rượu để uống, sau nhiều năm như vậy, cuối cùng ngươi có đoán ra hay chưa?”

Tư Không Hạnh tiếp lấy bầu rượu, uống một ngụm xuống, gật đầu nói: “Ừ, trước đó ngươi trộm rượu chôn xuống dưới tàng cây, nắp bầu rượu có cột một sợi dây. Khi nào cần, ngươi chỉ cần tìm được đầu sợi dây, sử dụng lực nhấc lên, như vậy lập tức có thể hô biến ra bình rượu.”

Đó là chuyện mười năm về trước.

Ba huynh đệ hắn là cô nhi, từ nhỏ đã được đưa vào cung làm hộ vệ, được học võ nghệ. Trong ba huynh đệ, Đại ca trầm ổn nhất, Tư Không Hạnh chất phác, Tư Không Vũ bướng bỉnh. Thời gian huấn luyện làm hộ vệ thật gian nan khổ sở, lúc nào Tư Không Vũ nhân hạ sẽ lên trộm chút thức ăn để dành cho cả ba huynh đệ. Tuy nhiên, thứ hắn thích trộm nhất vẫn là quỳnh tương ngọc dịch trong cung.

Tư Không Vũ cười ha hả, hắn uống xuống một ngụm rượu, dùng tay áo lau miệng, nói: “Hôm nay ta đến đây là vì đánh cược với Đại ca, ngươi đoán thử xem. Năm đó, hắn không đoán ra ảo thuật của ta, Đại ca cũng nói là ngươi không đoán được, nhưng ta nói ngươi đoán được. Hahaha, quả nhiên ta đoán đúng!”

Tư Không Hạnh sửng sốt một lát, quay đầu đi, hỏi: “Đại ca? Hắn có khỏe không?”

“Không.” Ánh mắt Tư Không Vũ sầm xuống, hắn cũng quay đầu đi, liếc Tư Không Hạnh một cái, vỗ vỗ lên chân ra vẻ không có gì quan trọng “Mấy năm trước, chúng ta vì làm việc cho Lục Vương gia, bị tập kích bất ngờ, Đại ca vì bảo hộ ta, trúng hai mũi tên nên chân bị tàn phế.”

Trong lòng Tư Không Hạnh chua xót, giật mình ngẩn ra nhìn Tư Không Vũ.

Tư Không Vũ nhặt một cục đá dưới đất lên, tung hứng trên tay rồi quăng về phía trước. Cục đá bay trong không trung theo một đường cong, đập vào cánh cửa gỗ xuyên qua bên kia. Tư Không Vũ thấy thế, không khỏi cười lớn vui vẻ.

“Nhưng sau đó, Lục Vương gia đã ban cho ta và đại ca một tòa nhà lớn cũng bằng tòa nhà này, sân viện hóng mát rất giống cái sân hoang này. Đại ca nhân rồi vô sự, trồng vài ba loại cây trước sân. Hắn nói...” Tư Không Vũ ngừng một chút, quay đầu lại nhìn Tư Không Hạnh “Đợi sau này nhị ca ngươi cũng trở lại, ba huynh đệ chúng ta sẽ được ở cùng nhau, làm một chút buôn bán nhỏ nào đó.”

Tư Không Hạnh nghe vậy, cũng nhẹ giọng cười nói: “Đại ca tính thích nhân rồi, còn ngươi, ngươi cũng có thể bỏ thân phận hộ vệ tùy thân bên người Lục Vương gia mà sống những tháng ngày bình đạm hay sao?”

Tư Không Vũ ngừng một lát. Sau đó, hắn đặt bầu rượu “cạch” một tiếng xuống đất, đối mặt với Tư Không Hạnh, nghiêm túc gật đầu nói: “Nhị ca, ta có thể.” Ngừng một lát, trên mặt hắn ửng đỏ, nói tiếp “Ta thích một vị cô nương, nàng không thích cuộc sống đánh giết của ta, ta đã hứa với nàng, sau này không làm hộ vệ nữa, chỉ theo Đại ca làm một chút buôn bán nhỏ rồi cầu hôn nàng.”

Tư Không Hạnh sửng sốt, một lát sau, hắn vươn tay vỗ vỗ lên vai Tư Không Vũ.

Hai huynh đệ đồng thời nhìn nhau bật cười to.

Tư Không Vũ cười một lát rồi dần dần nghiêm mặt lại, nói: “Nhị ca, ngươi cũng trở về đi, trở về với bọn ta. Lục Vương gia đã hứa với ta, chỉ cần ngươi chịu trở về, chỉ cần hai huynh đệ ta liên thủ làm xong vụ cuối cùng này, sau này trời cao đất rộng, chúng ta sẽ không còn nợ ân tình của lão nữa.”

Chúng ta sẽ không còn nợ ân tình của lão nữa.

Một chữ “nợ” như đẩy lên lốc xoáy trong lòng Tư Không Hạnh. Đã bao năm nay hắn không nhớ lại chữ này.

Trước đây, ba huynh đệ hần là cô nhi, được một gia đình kia thu dưỡng. Sau này, gia đình đó phá sản, phải đưa ba huynh đệ hần vào cung làm hộ vệ, đổi bạc để duy trì sinh kế. Đại ca nói với hai đệ đệ hần...”Chúng ta phải đi, bởi vì chúng ta nợ bọn họ.”

Ba huynh đệ Tư Không ”nợ” Lục Vương gia, nguyên nhân cũng chỉ vì một bầu rượu.

Khi đó, Tư Không Vũ trộm rượu uống với hai ca ca, bị thái giám trong cung phát hiện. Hộ vệ trộm rượu cũng không phải là trọng tội, nhưng vì rượu kia là cống phẩm vô cùng trân quý, cho nên phạt mỗi người tám mươi côn. Lúc đó ba huynh đệ họ còn nhỏ tuổi, nếu đánh tám mươi côn chẳng khác nào lấy mạng bọn họ. Cũng may Lục Vương gia đến thăm viếng Anh Triều quốc, thấy ba huynh đệ chịu khổ trong cung, trong lòng không nỡ, bèn nói với Chiêu Hòa đế, bảo ba huynh đệ bọn họ thiên tư rất tốt, xin phép mang về Nam Tuấn quốc.

Khi đó Tư Không Hạnh đã là hộ vệ tùy thân của Anh Cảnh Hiên, nên Lục Vương gia không xin mang theo hần đi, mà chỉ mang theo ca ca và đệ đệ của hần. ”Nếu người có thể giúp ta lần này, Anh Cảnh Hiên kia cũng lắm chỉ bị trọng thương thôi, chuyện Liên Bình phù sẽ chỉ bị khó khăn một chút. Nhưng nếu người vẫn tận tâm trung thành với Anh Cảnh Hiên, như vậy sẽ phải bồi thường lại bằng ...” Đôi mắt Tư Không Vũ ánh lệ, gần từng tiếng nói ”một mạng của Tư Không Vũ ta!”

63. Chương 63

Gần giờ Hợi, dưới ánh đèn leo lét, Tư Không Hạnh nằm trên giường gối lên cánh tay của mình nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm nay, nhớ lại lời nói của Tư Không Vũ.

Huynh đệ cách biệt đã hơn mười năm, tình nghĩa vẫn như xưa. Nếu như không ở vào thế đối lập, chỉ sợ chất phác như Tư Không Hạnh cũng chỉ mong được cùng Tam đệ của mình uống một bữa thỏa thích, không say không về.

Cao cao bên cửa sổ, ánh sao nhấp nháy chiếu vào phòng, vàng trắng dằng dặc soi sáng khắp sân.

Tư Không Vũ nói với hần, làm xong vụ này, sau này ba huynh đệ bọn họ, trời cao đất rộng, sẽ không bao giờ nợ ân tình của ai nữa.

Tư Không Hạnh lại giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng bao la vô cùng vô tận thật mê người hơn rất nhiều so với ánh đèn trong phòng. Từ nay về sau ba huynh đệ họ, trời cao đất rộng, không bao giờ nợ ân tình của ai nữa. Tâm tư Tư Không Hạnh chợt động, hần duỗi tay khẽ đẩy ra một chướng cách không tắt đi ánh nến trên bàn.

Đúng lúc này, ngoài phòng đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên, cửa phòng kéo kẹt bị đẩy ra, Tư Không Hạnh cảnh giác xoay người ngồi dậy, không khỏi giật mình khi thấy rõ người vừa đến.

“Đại công tử?”

Vân Trầm Nhã ung dung nhàn nhã tươi cười như đang dạo chơi nơi gió mát trăng thanh. Hần chậm rãi bước vào trong phòng, ngồi xuống trước bàn, châm lên ngọn nến. Tư Không Hạnh sững sốt đứng dậy, thấp hết nền bên bốn vách tường lên rồi đến trước bàn.

Vân vĩ lang lấy một chiếc bình bạch ngọc trong lòng ra đặt trên bàn, cười nói: “Đây là mật tương do Bạch Quý điều phối.”

Chiếc bình bạch ngọc xoay tròn trên bàn, ánh mắt Tư Không Hạnh dán chặt lên chiếc bình, tuy không hiểu rõ vì sao nhưng vẫn nói lời cảm ơn: “Đa tạ Đại công tử.”

Vân Trầm Nhã nhướng đuôi lông mày lên, buồn cười nhìn hần, gõ gõ cán quạt lên bàn, hỏi: “Người có biết vì sao ta cho người mật tương hay không?”

Tư Không Hạnh do dự đáp: “Thuộc hạ không biết.”

Vân Trầm Nhã đứng dậy, bước đến trước cửa sổ, giơ tay đẩy ra, ngoài sân ánh trăng mênh mông vắng vặc. “Ta nghe Tư Không Hạng nói, chứng dị ứng với phấn hoa của ngươi còn chưa khỏi hẳn?”

Tư Không Hạng sững sốt một hồi mới nói: “Chứng dị ứng với phấn hoa của thuộc hạ đã thành tật rồi, không có cách nào trị tận gốc được, chỉ có thể đề phòng thôi. Vì thường lui tới trong cung nên trước mùa xuân hàng năm, thuộc hạ có uống qua thang thuốc phòng ngừa do thái y kê đơn, cũng khá hơn hẳn. Vì năm nay chưa uống nên hơi khó chịu, nhưng không nghiêm trọng gì lắm. Đại công tử không cần quan tâm.”

Vân Trầm Nhã xoay người lại, nhìn thoáng qua chiếc bình bạch ngọc trên bàn: “Mật tương điều chế từ mật ong hảo hạng, chuyên dùng để đối phó với chứng dị ứng phấn hoa, xem như là lấy độc trị độc. Vân phủ trồng nhiều hoa, ngươi dùng mật tương pha nước mà uống, có thể đề phòng phát bệnh.” Dứt lời, hần cười, vỗ vỗ lên vai Tư Không Hạng, lại chậm rãi bước ra ngoài.

Tư Không Hạng nghe xong, có chút ngẩn ngơ, khi kịp phản ứng lại mới cuống quýt khom người kính cẩn chấp tay với Vân Trầm Nhã: “Thuộc hạ đa tạ Đại công tử.”

Vừa dứt lời, bước chân Vân Trầm Nhã thoáng như khựng lại một chút rồi đi tiếp. Đến ngoài cửa, bỗng nhiên hần xoay người lại, kêu: “Tư Không.”

Tư Không Hạng lại hoảng thần, chấp tay thưa: “Có thuộc hạ.”

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu vào chiếc trường bào màu đen của Vân Trầm Nhã khiến hần chợt trông như trích tiên bước ra từ trong họa. Nhưng tận sâu trong đôi đồng tử đen ôn nhuận lại như một cái giếng cổ xưa, bình tĩnh không mang theo một tia cảm xúc nào.

“Tư Không, ngươi theo ta đã mấy năm rồi?”

Giọng điệu nói chuyện rõ ràng là nhu hòa, nhưng từng chữ từng chữ rơi vào trong tai người nghe lại khiến cho người ta phải kinh tâm động phách.

Cả người Tư Không Hạng cứng đờ, lập tức nói: “Bẩm Đại công tử, đã... mười bốn năm.”

Mười bốn năm, chiếm hơn phân nửa số tuổi hiện tại của hần. Vân Trầm Nhã nghe xong, cũng không kèm được chép miệng: “Đúng vậy, đảo mắt một cái mà đã mười bốn năm.”

Thanh âm thật nhẹ, âm cuối kéo dài, dư vị như nhớ lại chuyện gì đó.

Tư Không Hạng trong lòng run rẩy, nhớ lại lời Tư Không Vũ nói với hần ngày hôm nay, trên trán không kèm được toát mồ hôi.

“Mười bốn năm qua, Tư Không được Đại công tử quan tâm chiếu cố, ân nghĩa này xin suốt đời ghi khắc.”

Nhưng dứt lời cũng không nghe ai đáp lại, giống như mười bốn năm tình nghĩa trong phút chốc bỗng hóa thành hư ảo. Trong lòng Tư Không Hạng kinh hoàng, trong giây lát, hần lại cảm thấy có chút sợ hãi, giống như bị người trước mắt nhìn thấy ý nghĩ trong đầu mình.

Vân Trầm Nhã trầm mặc một hồi lâu, khóe môi nở nụ cười, như trêu chọc, như châm biếm. Một lát sau, hần tựa người vào cửa, “xoẹt” một tiếng mở cánh quạt ra, cười rộ lên: “Ngươi hơn ta hai tuổi, nay cũng đã hai mươi lăm rồi. Lần trước ta nói sẽ giúp ngươi cưới một thê tử hiền thực, không ngờ tiểu Mi nhi vốn đã gả cho Phong nhi từ trước. Chờ thêm một thời gian nữa, ta sẽ làm chủ chọn một mối lương duyên tốt cho ngươi.”

Mồ hôi nơi thái dương của Tư Không Hạng chảy xuống ròng ròng, hần nhăn mày lại, kiên định chấp tay nói: “Thuộc hạ...nguyện đi theo bên cạnh Đại công tử, cho dù có phải vượt lửa qua sông, chết cũng...”

“Đi theo ta?” Vân Trầm Nhã cười khê một tiếng, cắt lời hần.

Bỗng dưng Tư Không Hạng ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới ánh trăng thưa thớt, nụ cười của Vân Trầm Nhã mang theo ba phần tịch liêu.

“Đi theo ta thì được gì?”

Đêm khuya, giọt sương run rẩy đọng trên từng phiến lá. Vân vĩ lang mang theo Mãng Tây Cẩu Trắng dạo hai vòng sau hậu viện, sau đó vòng đến trước thư phòng, thở dài một hơi, đẩy cửa ra.

Trong thư phòng, dưới ánh sáng nhỏ như hạt đậu của chiếc đèn dầu, Cảnh Phong đang xem thư chợt ngừng đầu lên, gạt đầu chào: “Hoàng huynh.”

Vân Trầm Nhã nhìn lướt qua bức thư trong tay hắn, ngồi xuống chiếc ghế thái sư, nhàn nhã bưng lên một chén trà nhỏ: “Xem rồi?”

Cảnh Phong buông bức thư xuống: “Ừ, Đường Ngọc nói, đã tra ra chỗ khả nghi giữa mấy cuộc giao dịch Bắc Nam và Liên Binh phù, hẳn muốn chúng ta mang Phương Diệt Phi đến đổi.”

Vân Trầm Nhã nhấp một ngụm trà, ngón tay gõ gõ hai cái trên chiếc kỷ trà: “Người thấy thế nào?”

Cảnh Phong suy tư một hồi, gạt bức thư sang một bên, dùng đồ chặn giấy đề lên, lại rút ra một tấm da dê, chậm rãi mở ra.

Trên tấm da dê là bản đồ các nước trong Thần Châu. Ngón tay Cảnh Phong điểm điểm lên phía Bắc, trầm giọng nói: “Phía Bắc binh lực tuy mạnh, nhưng tập trung tại Oa Khoát quốc. Bắc Hoang địa thế rộng lớn, đồi núi hiểm trở, giống như một lá chắn thiên nhiên. Nếu Oa Khoát quốc tiến đánh Anh Triều quốc, chúng ta có thể địch lại. Nhưng vấn đề nằm ở...phía Nam.” Cảnh Phong ngừng một chút, đầu ngón tay dọc theo bản đồ dời xuống, khoanh vùng phía Nam: “Các nước phía Nam tuy nhỏ, nhưng một khi được Liên Binh phù kết hợp binh lực lại, sẽ trở thành một thế lực không thể khinh thường. Đến lúc đó nếu bọn họ kết hợp với Oa Khoát quốc cùng nhau tấn công Anh Triều quốc ta, chúng ta sẽ bị hai mặt thọ địch, mặc dù có thể phân tán binh lực ra ngăn cản, nhưng dân chúng hai miền Nam Bắc khó tránh khỏi phải lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.”

Đôi mắt Vân Trầm Nhã thâm thúy như mắt sói trong đêm, gạt đầu: “Nói tiếp đi.”

Cảnh Phong nói tiếp: “Vấn đề nghiêm trọng hơn là nằm tại bên trong Anh Triều quốc ta. Anh Triều quốc chia làm mười tám châu, lấy Vân hà làm ranh giới, bắc có chín châu, nam có chín châu. Chín châu phía Nam lại thông một đường đến Kinh thành. Dần dà, lòng trung thành của dân chúng địa phương đối với Anh Triều quốc cũng không mãnh liệt gì mấy. Một khi quân địch xâm nhập, binh lực phía Nam mà không địch lại, như vậy, chín châu phía Nam có thể sẽ thoát ly khỏi quản chế của Vĩnh kinh thành, lâm vào hỗn loạn.”

“Một nửa lãnh thổ lâm vào hỗn loạn, phía Bắc Anh Triều tất cũng sẽ sinh ra khủng hoảng. Đến lúc đó, chỉ sợ không cần các quốc gia khác cử binh tiêu diệt, mà tự loạn lạc trong nước cũng sẽ dẫn đến diệt vong.”

Vân Trầm Nhã nhướng mi, hắn chậm rãi buông tách trà xuống, đứng dậy bước tới trước bàn, mân mê vòng vòng vị trí Kinh Hoa thành của Nam Tuấn quốc trên tấm bản đồ da dê một hồi: “Theo như người nói, binh lực của Liên Binh phù này có thể tập kết các thế lực phía Nam, mà hễ các thế lực phía Nam tập kết lại, tất sẽ khiến phía Nam Anh Triều rơi vào hỗn loạn. Một khi hỗn loạn phát sinh, lãnh thổ Anh Triều sẽ chân chính nguy ngập.”

“Trong triều các loạn đảng mưu đồ rối ren, các nước phía Bắc lại như hổ rình mồi, không thể không lo. Mấu chốt là phải diệt các thế lực phía Nam này từ trong trứng nước. Chỉ có như vậy, người ta mới có thể yên tâm đối phó với đám loạn thần tặc tử trong triều, cũng như đối phó với Oa Khoát quốc ở Bắc Hoang.”

Cảnh Phong nhăn mày lại: “Cho nên ý của Hoàng huynh là ngay tức khắc cứu ra Phương Diệt Phi, đổi lấy tin tức với Đường Ngọc. Nếu các cuộc giao dịch Nam Bắc có liên quan đến Liên Binh phù thì trực tiếp tiêu diệt khả năng phục hồi Liên Binh phù này?”

Vân Trầm Nhã gạt đầu, thanh âm lãnh liệt: “Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, gấp thần trăm thần.”

“Nhưng mà...” Cảnh Phong chần chờ một lát “Chuyện Liên Binh phù, ta nửa chừng mới tham gia vào nên cũng không rõ lắm. Hôm qua nghe Bạch đại nhân nói, ba năm trước Hoàng huynh vì tham gia vào chuyện Liên Binh phù và Tam đại gia tộc phía Nam nên đã phải ước định với Nam Tuấn vương, sau này có đến Kinh Hoa thành cũng không được xen vào chuyện triều chính Nam Tuấn quốc nữa. Lần này Hoàng huynh vốn mai danh ẩn tích để làm việc cho tiện hơn, nhưng không biết vì sao lại tự lộ thân phận ra ngoài, khiến bản thân mình rơi vào thế hiểm?”

Vấn đề này quả thật là làm khó Vân Trầm Nhã. Hắn vốn lấy thân phận “Vân Diệt” để vào Kinh Hoa thành một lần nữa, nhưng tại sao sau đó lại tự lộ thân phận ra ngoài? Chỉ vì... một câu Vân quan nhân kia mà

thôi!

Vân Trầm Nhã trầm ngâm một lát, nhàn nhã nâng ấm trà rót vào chiếc tách, chậm rãi nói: “Tại sao ta phải nói cho người nghe?”

Cảnh Phong ngẩn ra.

Vân Trầm Nhã bĩu môi lên, điệu bộ cực kỳ vô lại: “Lúc trước người tự rời khỏi cung, chẳng biết tại sao mười tám tuổi lại trở về làm Quốc sư, còn bảo ta và Phụ hoàng giúp người lừa gạt thân phận giả, người cũng đâu có nói cho ta biết nguyên nhân?”

Cảnh Phong nghe Vân vĩ lang ăn nói lung tung một hồi cũng không giận. Hắn biết tính tình Vân Trầm Nhã, hề chuyện gì càng ép hắn nói thì hắn càng không nói. Cảnh Phong thu dọn lại tấm bản đồ da dê trên bàn, suy nghĩ nửa khắc, lại hỏi: “Vậy người có chủ ý gì?”

Nhưng lúc giương mắt lên nhìn, không biết từ khi nào Vân vĩ lang đã đến bên cạnh cửa sổ, trên trời cao ngoài cửa sổ là một vầng trăng cong vút sáng rực, bầu trời trong vắt đầy ánh sao.

Trong lòng Vân Trầm Nhã thật nặng nề, khi thì nhớ tới thanh thất huyền cầm của Thư Đường, khi thì nhớ tới bộ dáng mồ hôi ướt như mưa của Tư Không Hạo lúc nói chuyện với mình mới vừa rồi.

Thật lâu sau, hắn mới “Ừ” một tiếng, quay đầu lại, vừa đến bên chiếc tủ gỗ vừa đắc ý nói: “Năm ta rời cung có mang theo vài thứ, vốn nghĩ sẽ không phải dùng đến, không ngờ hôm nay thực sự phải dùng tới.”

Cảnh Phong ngồi trước trường án, nghe đầu bên kia “răng rắc” một tiếng, giống như tiếng khóa đồng bị mở ra. Giấy lát sau, Vân vĩ lang cầm một đồng gì đó sáng lóa, thanh thoi nhàn nhã đi lại.

Hắn bày mấy thứ đó lên bàn, Cảnh Phong tập trung nhìn kỹ, đột nhiên rít sâu vào một hơi. Trên bàn là một tờ thánh chỉ chưa viết và một khối ngọc tỷ xanh biếc. Tuy Vân Trầm Nhã là Đại hoàng tử, nhưng dám mang vật trân quý cỡ này rời cung cả năm trời, thật sự là quá to gan.

Vân vĩ lang nhàn nhã tựa vào nơi cao nhất của chiếc kỷ trà, khoanh tay trước ngực: “Ừ, lần này cứu Phương Diệc Phi, có thể sẽ gặp nguy hiểm. Ta muốn người khôi phục lại thân phận Quốc sư Anh Triêu quốc, khi cần thì giúp ta một tay.” Nói xong, hắn giơ tay điểm điểm lên thánh chỉ trên bàn “Thánh chỉ sắc phong đang ở trước mặt người đó, người xem rồi tùy tiện viết đi.”

64. Chương 64

Từ khi Thư tiểu Đường đem thất huyền cầm về nhà, mấy ngày nay, Thư Tam Dịch cơm nước cũng không màng tới. Mặc dù Thư Đường nghi ngờ, nhưng cũng chỉ biết giấu nỗi nghi ngờ này trong lòng mà không dám hỏi.

Thất Tích đã qua, trời nóng thêm mấy ngày nữa rồi mát dần.

Hôm nay, bầu trời âm u, phía Tây mây đen sà xuống cực thấp. Trong con hẻm nhỏ Đường hoa ở thành Đông, tiếng gió vù vù thổi qua. Thư Đường mở cửa sổ lộ đầu ra xem, thấy trời dường như sắp mưa, vội vàng vào trong viện gom áo quần đang phơi vô, lại mang chuồng thỏ trở vào phòng. Hai con thỏ xám tro như bị đói, tụ lại trước cửa chuồng, giương mắt nhìn Thư tiểu Đường lom lom. Thư Đường lại chạy đến phòng bếp mang cho bọn chúng chút rau củ.

Bận rộn như thế một lát đã qua giờ Ngọ, nồi cháo bát bảo trong phòng bếp cũng đã chín sôi sùng sục.

Thư Đường múc cháo ra chén, đến gõ cửa phòng Thư Tam Dịch, gọi lão dậy ăn. Nhưng gọi mãi mà Thư lão tiên sinh vẫn không lên tiếng trả lời, Thư Đường đoán một hồi rồi tự đến phòng bếp ăn sáng, sau đó múc cháo bát bảo và các món khác vào bát để dành lại cho phụ thân của nàng.

Thư tiểu Đường đang dọn dẹp lại phòng bếp, chợt nghe trong viện có tiếng bước chân vang lên. Nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Vân Trầm Nhã đang dựa vào cửa, tươi cười dịu dàng nhìn nàng.

Hắn giơ quạt lên chỉ chỉ vào cửa khách điểm Thư gia phía xa xa, nói: “Mới vừa rồi ta thấy tiểu nhị đang ngủ gà ngủ gật, cửa nhỏ thông ra sau viện khép hờ nên trực tiếp vào đây.”

Thư Đường cười rộ lên, gật đầu nói: “Vân quan nhân, chàng đợi một chút.”

Nàng rửa sạch chén bát, lắc lắc cho ráo nước, lại dùng khăn lau khô đi rồi sắp vào trong tủ. Cởi xuống tạp dề treo trên vách phòng bếp, Thư tiểu Đường hưng phấn chạy đến trước mặt Vân Trầm Nhã hỏi: “Vân quan nhân, sao chàng lại đến đây?”

Tuy chỉ là một cô nương con nhà bình thường vừa thật thà vừa ngổ ngẩn, nhưng khi nở nụ cười tươi rói lại giống như làn nước mùa thu dưới ánh trăng, trong veo, tinh khiết đến rợn rợn.

Vân Trầm Nhã hơi híp mắt lại, vươn tay lau đi bọt nước dính nơi khóe môi nàng, thản nhiên nói: “Đến thăm nàng.” Nói xong, hắn đứng thẳng dậy, nhìn xung quanh trong viện, kinh ngạc nói: “Sao không thấy Thư lão tiên sinh?”

Thư Đường nghe vậy, ánh mắt lập tức ảm đạm hẳn đi. Nàng gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Đã nhiều ngày nay, phụ thân không vui, tự nhốt mình trong phòng.”

Vân Trầm Nhã sửng sốt, kinh ngạc nhíu mày: “Sao?”

Lúc này, Thư Đường lại như nhớ ra chuyện gì đó, vỗ mạnh lên trán, chạy đến trước bếp, mở nắp nồi ra, một làn hương thơm phức ngòn ngọt mùi gạo lập tức bay ra. Thư Đường lấy chiếc muống khuấy khuấy nồi, quay đầu lại hỏi: “Vân quan nhân, chàng ăn gì chưa?”

Thật ra sáng sớm hôm nay Vân vĩ lang đã ra ngoài, đi vòng vòng trên đường một hồi lâu cảm thấy đói bụng nên đã đến tửu lâu dùng cơm trưa. Nhưng nghe Thư tiểu Đường hỏi như vậy, lại bị hương gạo thơm ngọt khêu gợi lòng hiếu kỳ, cũng đến trước bếp lò, thò đầu tới hỏi: “Nàng nấu gì vậy? Cháo Bát bảo hả?”

Thư Đường lấy một chiếc muống nhỏ múc cháo trong nồi ra, đưa đến trước mặt Vân vĩ lang, nói: “Vân quan nhân, chàng nếm thử xem?”

Vân Trầm Nhã từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, nhưng chưa bao giờ có ai múc trực tiếp trong nồi ra đút đến bên miệng cho hắn. Hắn sửng sốt một hồi lâu, khóe miệng nở nụ cười, chậm rãi nếm thử.

Thư Đường thấy hắn như vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ. Nàng vội ngồi xổm xuống, thụt ống bễ vài cái, vừa thêm chút củi lửa vừa nói: “Vân quan nhân, chàng đợi một chút, cháo bát bảo hơi bị nguội, ta hâm nóng lại cho chàng ăn.”

Nhìn điệu bộ bận rộn của nàng, Vân vĩ lang thấy rất là buồn cười. Hắn gấp quạt lại, vén vạt áo ngồi xổm bên cạnh Thư Đường, tò mò nhìn ống bễ.

Xem một hồi, Vân vĩ lang bỗng cười hỏi: “Sao tự nhiên giữa trưa lại ăn cháo thế?”

Hắn vốn chỉ lơ đãng hỏi, nhưng Thư Đường nghe xong, vẻ mặt cứng đờ. Nàng vỗ vỗ vạt áo đứng dậy, xốc nắp nồi lên, nhẹ giọng nói: “Vì gần đây phụ thân khẩu vị không tốt, chỉ có thể ăn món nào mềm mềm dễ nuốt thôi.”

Vân Trầm Nhã ngẩn ra một lát, đứng lên theo, kinh ngạc hỏi: “Thư lão tiên sinh sao vậy?”

Thư Đường mím môi, nhìn lại nồi cháo, qua giây lát, mới rầu rĩ nói: “Hôm bữa ta mang thanh thất huyền cầm về nhà, sau khi phụ thân thấy thì đâm ra không vui. Đêm đó, ông uống rượu cả đêm đâm ra đau dạ dày, mấy ngày nay đều tự nhốt mình trong phòng không ra.”

Đồng tử trong mắt Vân Trầm Nhã co rút mạnh, hắn nhíu mày liếc về phía cánh cửa phòng Thư Tam Dịch đang đóng chặt lại.

Trong bếp dần dần yên tĩnh lại, chỉ có tiếng sôi ùng ục của nồi cháo, và tiếng củi lửa nổ tí tách trong bếp lò.

Thật lâu sau Vân Trầm Nhã mới giãn hàng chân mày ra, trong đầu dần dần sáng tỏ. Hắn phất tay áo cười cười, nhẹ giọng an ủi: “Tiểu Đường, đừng lo lắng.”

Thư Đường vẫn rầu rĩ đứng đó, sau một lúc lâu mới gật đầu thật mạnh.

Vân Trầm Nhã cười nhẹ, nói tiếp: “Thất Tịch vừa qua, Thư lão tiên sinh...chắc là vì nhớ đến mẹ nàng, vài bữa nữa sẽ không sao đâu.”

Thư Đường mím môi, trong lòng vẫn buồn bã như cũ, nặng nề gật đầu.

Vân vĩ lang vui vẻ, hần nhìn nồi cháo bát bảo bốc khói sôi ùng ục, dùng cán quạt chỉ chỉ, chậm rãi nói: “Đường như chín rồi, nếu không mời ta ăn sẽ khét mất.”

Thư Đường nghe xong, giật mình trấn tĩnh lại tinh thần, nàng “Ai nha” một tiếng, ngồi xuống tắt bếp, múc trong nồi ra một chén cháo, bưng lên miệng thổi thổi, rồi đưa cho hần: “Vân quan nhân, cẩn thận kéo nóng.”

Vân Trầm Nhã tiếp lấy chén cháo, cầm muống lên múc mấy muống ăn, hương vị ngọt ngào xông lên tận mũi.

Lại nghe đầu kia, Thư Đường vui rạo rức nói: “Vân quan nhân, ta mang cho chàng chút rượu nhé? Trước đây ta có thử qua, thêm vài quả nho đã lên men rượu vào cháo bát bảo ăn ngon hơn.”

Vân Trầm Nhã giương mắt nhìn về phía Thư Đường rồi gật đầu, đôi đồng tử thâm thúy thanh nhã gợn lên ý cười.

Thư tiểu Đường mừng rỡ, lập tức chạy ra khỏi phòng bếp.

Ngoài phòng mưa đang tạnh, chỉ còn rải rác vài giọt, bầu trời dần dần trong vắt. Vân Trầm Nhã nhìn theo bóng dáng Thư Đường chìm vào ánh sáng rực rỡ của mùa hạ, ý cười trên mặt dần dần tắt hần.

Hần hít sâu một hơi, đứng lặng đi trong chốc lát, cúi đầu nhìn chén cháo bát bảo trong tay, khoe môi lại một lần nữa nở ra nụ cười yêu chiều mà bất đắc dĩ. Vân Trầm Nhã buông bát xuống, đi theo ra cửa.

Hoa Hải Đường đã héo tàn, cành cây chỉ còn lại những chiếc lá thật lớn. Thư Đường ngồi xổm dưới tàng cây Hải Đường, trong tay cầm một hòn đá đào đào bới bới.

Vân vĩ lang thấy hồ nghi, đến gần hỏi: “Nàng đang... tìm rượu?”

Thư Đường gật gật đầu, lại dời sang một phía khác dưới gốc Hải Đường tiếp tục tìm kiếm: “Trong nhà có vài vò rượu trái cây, sợ đặt trong hầm rượu sẽ bị hương rượu Trầm Đường át đi, bình thường đều cất ở phòng bếp. Nhưng mấy bữa nay, vì không muốn phụ thân uống quá nhiều rượu nên ta đã đem rượu trái cây đến chôn dưới tàng cây này.”

Nói xong, nàng lại ngẩng đầu, mờ mịt nhìn xung quanh trái phải một hồi: “Kỳ lạ, vò rượu nho đó chôn ở đâu cả?”

Vân Trầm Nhã trầm ngâm một hồi rồi hỏi: “Lúc nàng chôn rượu xuống có làm ký hiệu gì lưu lại không?”

Thư Đường gật đầu liên tục, nói: “Rượu hoa Quế ta buộc miệng vò bằng sợi dây thừng màu hồng. Rượu đào ta buộc dây màu xanh. Còn rượu gạo ta buộc dây trắng. Nhưng ăn kèm với cháo bát bảo phải là rượu nho, ta nhớ là ta buộc dây màu vàng mà.”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, đuôi lông mày nhẹ nhàng nhướng lên. Tuy không mưa lớn, nhưng vì nhiều ngày nay bầu trời âm u, đất dưới tàng cây vẫn rất ẩm ướt nên có màu vàng nhạt. Vân vĩ lang bỗng nhiên nhớ lại ba năm trước, Thư Đường toàn thân mặc một bộ xiêm y vàng rực chói lòa như màu hoa mướp, trong đầu chột bùng tỉnh đại ngộ.

Thị lực của hần vô cùng tốt, nhìn nhìn khắp nơi, chợt thấy có chỗ khác lạ dưới gốc Hải Đường. Vân vĩ lang đi qua, nắm sợi dây thừng, khẽ dùng lực rút lên, ôm vò rượu trong tay, cười hỏi: “Có phải là vò này không?”

Thư Đường sững sốt, ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Sao chàng tìm ra được?”

Vân Trầm Nhã tay trái nâng vò rượu, tay phải cởi dây thừng buộc miệng vò ra, cười nói: “Sợi dây này vốn màu vàng, ban đêm ẩm sương, mấy ngày sẽ bị phai màu, nhìn giống hệt như màu của đất, phải để ý nhìn kỹ mới thấy.”

Thư Đường tươi cười rạng rỡ, lại ngồi xuống chỗ đã chôn vò rượu nho, vừa dùng đá sạn lấp miệng hố vừa nói: “Vân quan nhân, chàng đợi một chút, ta lấp lại rất nhanh.”

Vân Trầm Nhã nhìn nàng bận rộn một hồi, lại ngẩng đầu lên nhìn vào trong viện. Ánh mắt lướt qua xung quanh rồi dừng lại trước cửa phòng Thư Tam Dịch. Trong lòng Vân vĩ lang chùng xuống, do dự một hồi, cuối cùng chậm rãi hỏi: “Tiểu Đường, ta hỏi nàng mấy chuyện này được không?”

Thư Đường vừa lấp đất vừa vui vẻ đáp: “Ừ, chàng hỏi đi.”

“Nàng...thật không biết gậy thất huyền cầm?”

Thư Đường thả nốt hòn đá cuối cùng xuống hồ, phủi phủi bùn trên tay xuống, đứng dậy: “Thật không biết.”

“Vậy nàng có biết mẫu thân của nàng là ai không? Lúc bà còn sống có từng thích gậy thất huyền cầm?”

Lúc Vân Trầm Nhã hỏi câu này, Thư Đường đang phủi bùn dính trên vạt áo. Nàng vốn đang cười, nhưng nghe xong câu này, nụ cười cứng lại nơi khóe miệng, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Gió thổi qua làm vạt áo Vân Trầm Nhã tung bay, cũng khiến lọn tóc mai của Thư Đường vương bên khóe môi.

Thư Đường mím môi, bồng cúi đầu, tiếp tục phủi đi bùn dính trên người, sau một lúc lâu mới thấp giọng đáp: “Bọn họ nói mẫu thân của ta tên là Uyên Ương, nhưng phụ thân ta chưa bao giờ đề cập đến. Chuyện về mẫu thân ta, cha ta một chút cũng chưa bao giờ kể cho ta nghe.” Nói xong, nàng lại thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn Vân Trầm Nhã, ánh mắt lóe lên một tia uất ức tủi thân, nhẹ nhàng thêm một câu: “Thật đó!”

Một câu “Thật đó” của nàng khiến trong lòng Vân Trầm Nhã cảm thấy vô cùng đắng chát. Hắn sững sờ một hồi, nhẹ giọng nói: “Tiểu Đường, thật ra ta chỉ là...”

Nhưng Thư Đường không đợi hắn nói xong, nhận lấy vò rượu trong tay hắn, cúi đầu, khò lưng đi về phía phòng bếp.

Vân Trầm Nhã kinh ngạc nhìn theo nàng.

Mỗi lần nàng cảm thấy khổ sở đều như thế, điệu bộ giống như một bà cụ non.

Cháo bát bảo thêm chút nho đã lên men rượu càng thanh mát say lòng người, nhưng Vân Trầm Nhã ăn lại thấy nhạt như nước ốc. Lúc hắn ăn cháo, Thư tiểu Đường chuyển sang ngồi trên băng ghế trước cửa phòng bếp, nhìn hoa Hải Đường trong viện, nhìn cụm mây nơi chân trời, điệu bộ vô cùng ngơ ngác.

Nhưng điệu bộ ngây ngốc cố không lộ ra nỗi bi thương trong lòng này của nàng lại làm cho Vân Trầm Nhã càng khổ sở hơn.

Trời sắp tối, Vân Trầm Nhã đứng lên, Thư tiểu Đường chạy tới trước cửa viện, cầm ô đưa cho hắn, thấp giọng nói: “Đừng quên ô của chàng!”

Vân Trầm Nhã nhìn chiếc ô, ráng gượng cười, nói: “Đúng rồi, hôm nay lúc ta đến trong thành vẫn mưa, nhưng đến thành Đông rồi lại không thấy một chút mưa nào nữa.”

Thư Đường cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Trong lòng Vân Trầm Nhã vừa đắng chát vừa buồn bã, cũng cúi đầu nói: “Tiểu Đường, theo tiễn ta thêm một đoạn đường nữa, được không?”

Trong con hẻm nhỏ Đường Hoa thật vắng lặng, cuối mùa hạ, cành cây vươn ra ngoài tường đã rụng hết hoa. Gió cuốn những đóa hoa rơi trên mặt đất mang theo hơi nước trong không khí phả vào mặt mát lạnh.

Thư Đường theo tiễn Vân Trầm Nhã một đoạn đường, ngẩng đầu lên thấy bóng dáng hắn thon dài như ngọc thụ lâm phong, không giống người trần trên thế gian.

Nhưng vì là người tao nhã tựa tiên nhân như vậy, cho nên có đôi khi khiến cho người ta cảm thấy không có thật, không thể gần gũi. Thư Đường ngừng bước ở đầu ngõ, nhẹ nhàng giữ chặt ống tay áo Vân Trầm Nhã, kêu lên: “Vân quan nhân.”

Vân Trầm Nhã cũng ngừng bước lại, hắn nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, xoay người lại.

Thư Đường cúi đầu, hỏi: “Vân quan nhân, có phải chàng không tin ta hay không?”

Vân Trầm Nhã nhìn nàng, lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phải.”

Thư Đường mím môi lại, sắc môi dần dần trở nên trắng bệch. Vân Trầm Nhã nhìn xem mà trong lòng ề ề, vươn tay xoa lên gương mặt nàng, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bờ môi nàng.

Thư Đường trầm mặc một lúc lâu, lại nói: “Vân quan nhân, chuyện thanh thất huyền cầm kia, ta thật không biết một chút nào.”

Vân Trầm Nhã cười chua xót, cúi đầu thấy nàng siết chặt ống tay áo của hần, ngón tay trắng bệch run nhè nhẹ. Ánh mắt hần ngưng lại, giây lát sau, Vân Trầm Nhã bắt lấy cổ tay nàng gỡ từng ngón tay ra.

Thư Đường cảm thấy trong lòng bàn tay không còn gì, trong lòng cũng trống rỗng, nàng ngẩng đầu lên, giặt mình ngẩn ra nhìn Vân Trầm Nhã.

Chỉ thấy hần cười đến vô cùng tha thiết quyến luyến, dịu dàng nhu hòa như ngọc, bàn tay vòng qua eo nàng kéo lại, Thư Đường liền rơi vào trong một cái ôm vô cùng ấm áp.

Vân Trầm Nhã cúi đầu hôn lên tóc nàng, nhẹ giọng nói: “Không phải ta không tin nàng. Sau này, bất cứ tiểu Đường nói cái gì, ta đều tin hết.”

65. Chương 65

Mưa rơi suốt đêm, Thư Đường vội vàng đánh xe lừa đến xưởng ủ rượu gần Vương phủ lúc trời còn tờ mờ sáng. Vì sáng sớm vẫn còn mưa, ai nấy đều ham ngủ nướng nên trên đường không có mấy người qua lại. Thư Đường gõ cửa nhưng không có ai đáp, nàng bèn cột xe lừa dưới mái hiên, lấy chiếc túi vải bố nhỏ trong xe ra.

Xưởng này là nơi chuyên ủ rượu Trầm Đường. Lúc nào Thư Đường không bận đi giao rượu thì thường đến đây phụ giúp bọn người Tứ thúc, tiểu Côn ủ rượu. Sau này Thư Tam Dịch bị thấp khớp nên đi đứng khó khăn, Thư Đường phải lo việc kinh doanh của khách điểm nên ít có thời gian giúp ủ rượu, chỉ mỗi tháng đúng thời hạn đem bạc đến trả công cho bọn Tứ thúc mà thôi.

Vì xưởng ủ rượu này là do Nguyễn Phượng tìm giúp, cho nên xưởng được thành lập rất gần phủ đệ của tiểu Vương gia. Cửa chính của xưởng đối diện với cửa sau của phủ tiểu Vương gia, Thư Đường bèn giương dù bước qua.

Cửa sau phủ tiểu Vương gia cũng có hai con sư tử bằng đá trước cổng, hai gã thủ vệ đang buồn ngủ gật lên gật xuống. Thư Đường dừng cách đó không xa, trong lòng có chút do dự. Đúng lúc đó, chợt thấy cửa sau bị đẩy ra, một thân ảnh thon dài trong bộ y phục màu đen bước ra.

Nguyễn Phượng búi tóc lên cao, đi giày da trần vàng, trong tay cầm một chiếc dù bằng giấy dầu màu trắng. Hai gã thủ vệ thấy tiểu Vương gia, vội vã lăn lông lốc bỏ chạy, cúi người liên tục thỉnh an. Nguyễn Phượng chỉ nhú mày lại phất tay, giương mắt lên nhìn, thấy cách đó không xa, Thư Đường đang đứng trong màn mưa nhìn hần, vẻ mặt phân vân.

Nguyễn Phượng giặt mình, mở dù ra đi vào màn mưa, hỏi: “A Đường, sao nàng lại đến đây?”

Tán dù khá lớn, hoa văn trên mặt dù là vài chiếc lá sen xen kẽ nhau, mưa rơi trên tán dù trông giống như lá sen đầm nước trong đêm tĩnh mịch. Thư Đường giương mắt nhìn nhìn tán dù trên đỉnh đầu, gấp dù của mình lại, vẩy vẩy nước, thấp giọng nói: “Nguyễn Phượng ca, ta đến đây...là vì có chuyện này muốn hỏi người.”

Ánh mắt Nguyễn Phượng dừng trên chiếc túi vải bố nhỏ trong tay Thư Đường, suy tư một lát rồi nói: “Đúng lúc ta đang muốn đến thỉnh an Phụ vương, nếu nàng rảnh rỗi thì đi với ta một đoạn đường, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Thư Đường ôm chiếc túi vải bố vào lòng, gật gật đầu.

Lục vương phủ cách phủ tiểu Vương gia một đoạn đường, Nguyễn Phượng đã sai người chuẩn bị xe ngựa sẵn ở ngã tư đường. Tuần mã giẫm nước, đội mưa mà đi. Trong xe có xông hương nên ấm hơn bên ngoài nhiều.

Thư Đường vào xe, đặt chiếc túi vải bố lên đùi, xốc lên màn xe nhìn ra ngoài, thấy đầu đường cuối phố đều mịt mù mưa.

Nguyễn Phượng chỉnh lại cổ tay áo hơi bị ướt, nhẹ giọng hỏi: “A Đường, có chuyện gì?”

Thư Đường quay đầu lại, há miệng thở dốc, không biết phải nói từ đâu. Thật lâu sau, ánh mắt của nàng dừng trên lọn khói lượn lờ từ chiếc đỉnh xông hương, rầu rĩ nói: “Nguyễn đại ca, hôm trước thanh thất huyền cầm người đưa cho ta có lai lịch như thế nào?”

Nguyễn Phượng giật bản mình, hần ngừng thần nhìn Thư Đường, chậm rãi hỏi: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Thư Đường rũ mắt xuống, lấy tay phủi phủi lên chiếc túi vải bố: “Vì Vân quan nhân nói cho ta biết, thanh thất huyền cầm đó dường như là một bảo bối hiếm thấy. Sau khi cha ta thấy thanh thất huyền cầm liền không vui, cả ngày cũng không ăn gì, chỉ thích uống rượu.” Thư Đường nói xong, ngẩng đầu, có chút vội vàng “Cha ta ngày thường vẫn rất vui vẻ, nhiều năm nay, ông chỉ vì chuyện của một người mà không vui, đó chính là nương của ta. Nhưng mà... nhưng mà chuyện của mẫu thân ta, cha ta chưa bao giờ kể lại một tí gì cho ta nghe cả.”

Nguyễn Phượng nghe xong trong lòng chùng xuống. Vân Trầm Nhã quả thực nhanh nhạy, không ngờ hần nhìn ra chỗ kỳ lạ của thanh thất huyền cầm kia. Nhưng hần bẩm sinh tính tình âm ngoan, đa nghi, vì sao lại nói chuyện này cho Thư Đường biết?

Tuy trên phố đông dãi Vân vĩ lang và Thư Đường tình cũ không rủ cũng tới, nhưng theo hiểu biết của Nguyễn Phượng, Vân Trầm Nhã con người này lấy giang sơn làm trọng, trách nhiệm làm trọng, vốn không thể nào toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì người khác. Hay là, hần thực sự đối với Thư Đường...

Nguyễn Phượng nghĩ đến đây, trong lòng nổi lên nghi ngờ. Hần ung dung thản nhiên gật đầu, nói: “Thanh thất huyền cầm đó quả thật không phải vật phàm, mà là trân phẩm của Oa Khoát quốc ở phương Bắc. Ở Vĩnh Kinh thành Anh Triều quốc có một xưởng nhạc công tên là Sương Lộ, cứ năm năm mới có thể chế tạo ra một thanh thất huyền cầm như vậy đưa đi Oa Khoát quốc.”

Thư Đường nghe vậy chấn động, cẩn thận suy nghĩ lại một lượt, nhận thấy lời nói của Nguyễn Phượng giống hệt lời nói của Cảnh Phong hôm trước, xác nhận đây quả là sự thật. Nàng suy tư một lát, lại nhỏ giọng hỏi: “Vậy... thanh thất huyền cầm này có liên quan gì đến mẫu thân của ta?”

Nguyễn Phượng lại giật mình ngẩn người.

Thư Đường gục đầu xuống, vừa cởi chiếc túi bằng vải bố xuống vừa thì thào nói: “Nguyễn Phượng ca, cái tráp này là vật duy nhất mẫu thân để lại cho ta. Người xem thử xem, có thể nói cho ta biết hay không... mẫu thân của ta rốt cuộc là ai?”

Bên trong chiếc túi vải bố là một cái tráp đựng nữ trang làm bằng gỗ trầm hương, bên góc tay trái trên mặt tráp có khắc hai đóa hoa sen vô cùng giản dị.

Thư Đường vuốt ve chiếc tráp trong tay rồi đưa ra phía trước.

Nguyễn Phượng hít một hơi thật sâu, chỉ nhìn chiếc tráp mà không giơ tay ra lấy. Giây lát sau, hần hỏi: “A Đường, trước khi ta nói cho nàng biết, nàng có thể thành thật trả lời ta một chuyện này hay không?”

Thư Đường sững sốt thu chiếc tráp lại, gật đầu thật mạnh: “Được.”

Nguyễn Phượng vén màn xe lên nhìn ra ngoài đường, khắp nơi mênh mang trắng xóa, mưa rơi tí tách như vô cùng vô tận, không thấy một chút ánh mặt trời nào.

Sâu trong đôi mắt Nguyễn Phượng lấp lánh như những giọt mưa thê thiết còn sót lại. Khi hần hỏi những lời này cũng không nhìn Thư Đường, chỉ thản nhiên mở miệng nói: “A Đường, nếu có một ngày nàng không thể ở chung với Vân Trầm Nhã, nàng... có nguyện ý đi theo ta hay không, chỉ là đi theo ta mà thôi.”

Trong nhà thủy tạ của Lục vương phủ.

Tư Không Vũ nghe Đỗ Lương nói xong, bật ngẩng đầu lên: “Vương gia ?!”

Đỗ Lương xoay người lại nhìn về phía non xanh nước biếc xa xa, thản nhiên nói: “Mục đích của chúng ta không phải Phương Diệc Phi, mà là Anh Cảnh Hiên.” Hắn cúi đầu nhìn lại Tư Không Vũ “Mà việc này, nếu muốn tốc chiến tốc thắng, cần hai điều kiện quan trọng: thứ nhất, ly gián Tư Không Hạnh, thứ hai, đả thương Anh Cảnh Hiên thật nặng.”

Tư Không Vũ nhú mày lại nói: “Nhưng theo kế hoạch ban đầu, ta sẽ đi đối phó với Anh Cảnh Hiên. Nhị ca vốn đã chịu đồng ý giúp ta, nếu để cho hắn biết ta lật lọng...”

Đỗ Lương vòng qua người Tư Không Vũ, đến bên hiên đình, nhìn xa xăm, gió thổi y phục lão bay phấp phật, lão nói: “Người dẫn người đi đối phó với Tư Không Hạnh, tìm cách giữ chân hắn lại, làm cho hắn không thể đến cứu viện Anh Cảnh Hiên.”

Tư Không Vũ hít một hơi thật sâu, lại muốn nói gì đó nhưng kềm lại, cuối cùng cúi đầu đáp: “Dạ.”

Nơi Phương Diệc Phi bị giam lỏng ngoài cấm cung là một nơi có tên là Minh Hà Thiên uyển. Minh Hà Thiên uyển là cấm địa Hoàng gia của Nam Tuấn quốc được canh phòng nghiêm ngặt, ai muốn ra vào uyển đều phải xin chỉ thị của Nam Tuấn vương.

Vân Trầm Nhã đến Nam Tuấn quốc, vốn vẫn chưa lộ thân phận ra ngoài. Sau hắn đáp ứng Đường Ngọc cứu ra Phương Diệc Phi, lợi dụng thân phận hoàng tử Anh Triều quốc, xin chỉ thị Nam Tuấn vương vào Minh Hà Thiên uyển.

Dựa theo kế hoạch, Bạch Quý sẽ ở ngoài Thiên uyển đợi tiếp ứng. Vân Trầm Nhã mang theo Tư Không, Tư Đồ vào uyển, bọn họ sẽ chia làm hai nhóm để hành động, Tư Không Hạnh một nhóm, Tư Đồ Tuyết và Vân Trầm Nhã một nhóm. Vân vĩ lang vì thân phận của mình nên không tiện hành động, chỉ có thể đi dạo xung quanh đánh lạc hướng sự chú ý của hộ vệ Thiên uyển. Còn Tư Không Hạnh, sau khi vào uyển sẽ lo tìm biện pháp cứu ra Phương Diệc Phi.

Hôm đó, quả thật Tư Không Hạnh đã đồng ý giao dịch với Tư Không Vũ. Vì Tư Không Hạnh biết, Đỗ Lương sẽ xuống tay đối phó với Vân Trầm Nhã, mà người bị phải đi đối phó Vân Trầm Nhã không ai khác hơn là Tư Không Vũ. Hộ vệ trong Thiên uyển ai nấy đều là cao thủ, cho dù Vân vĩ lang võ công cái thế, nhưng hắn và Tư Đồ Tuyết hai người không thể nào đối phó lại hơn cả trăm người. Đến lúc đó, Tư Không Hạnh yêu cầu Tư Không Vũ phải bảo vệ Vân Trầm Nhã, còn bản thân hắn sẽ nhân cơ hội đó cứu thoát Phương Diệc Phi.

Nhưng không ngờ Đỗ Lương lại sửa kế hoạch lại...

Người được phái đi đối phó với Vân Trầm Nhã không phải là Tư Không Vũ nữa, mà là bảy tử sĩ Lục vương phủ đã dày công huấn luyện mười năm nay.

Mưa bắt đầu, Đỗ Lương nhìn ra màn mưa, thật lâu cũng không nói gì. Tư Không Vũ quỳ một gối xuống sau lưng lão, trong đầu chỉ quanh quẩn lời nói vừa rồi của Đỗ Lương: nếu muốn tốc chiến tốc thắng cần hai điều kiện quan trọng, thứ nhất, ly gián Tư Không Hạnh, thứ hai, đả thương Anh Cảnh Hiên thật nặng.

Đả thương Anh Cảnh Hiên thật nặng.

Không thể không thừa nhận, nếu muốn bảo hộ Liên Bình phù, đả thương Anh Cảnh Hiên thật nặng quả thật là biện pháp trực tiếp nhất có thể làm. Chỉ cần Anh Cảnh Hiên bị trọng thương, không thể lo đến chuyện Liên Bình phù nữa, như vậy bọn họ sẽ nhân cơ hội đó mà phục hồi Liên Bình phù, chiếm lấy ưu thế.

Nhưng... hắn rõ ràng đã ước định với Nhị ca. Nếu Tư Không Vũ hắn phản bội lời hứa trước, với tính tình trung thành hết mực của Nhị ca, tình huynh đệ giữa bọn họ còn có thể cứu chữa nữa hay không?

Tư Không Vũ lại nhăn chặt mày, buồn bực một hồi, chấp tay nói: “Vương gia, nếu không có chuyện gì nữa, thuộc hạ xin cáo từ.”

Thật lâu sau, Đỗ Lương mới gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đi đi thôi.”

Lão đứng trong nhà thủy tạ một lúc, lại gọi nha hoàn châm thêm trà. Chỉ chốc lát sau, trà được bưng lên cùng một thanh thất huyền cầm. Đỗ Lương ngồi xuống chiếc chiếu trúc, rót ra một chén trà nhỏ, tay so dây đánh đàn, vừa thử được vài âm điệu, chợt nghe tiếng Nguyễn Phượng thưa ngoài nhà thủy tạ: “Phụ vương.”

Nguyễn Phượng đưa chiếc dù cho nha hoàn, trên mặt vẫn còn sót lại vẻ thê lương.

Đỗ Lương nhìn hẩn một cái, không nói gì, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt trên huyền cầm, một chuỗi thanh âm thánh thót vang lên như tiếng nước rơi xuống.

Nguyễn Phượng lắng lắng nghe xong một khúc, kính cẩn thưa một lần nữa: “Phụ vương.” Ngừng một chút, lại nói: “Phụ vương đã an bài đầu vào đó cả rồi?”

Đỗ Lương buông cầm, khoanh tay đứng dậy nói: “Tư Không Vũ cản lại Tư Không Hạnh, còn bảy tử sĩ ta phái ra sẽ cùng với hộ vệ của Minh Hà Thiên uyển chung sức đối phó Anh Cảnh Hiên.”

Nguyễn Phượng sửng sốt, suy nghĩ một lát rồi nói: “Hai người Tư Không Vũ, Tư Không Hạnh là huynh đệ, lợi dụng Tư Không Vũ ngăn cản Tư Không Hạnh quả thật rất chu đáo. Nhưng bảy tử sĩ này là lá bài chưa lật của Vương phủ, tuy trận đánh ở Minh Hà Thiên uyển này không phải nhỏ, nhưng phái ra cả bảy người bọn họ chỉ để đối phó duy nhất một mình Anh Cảnh Hiên, có phải hơi bị chuyện bé xé ra to hay không?!”

Đỗ Lương bưng tách trà lên, chậm rãi uống một ngụm nhỏ: “Sở trường của bảy người bọn họ là ở chỗ tinh thông về cách buông nắm lực đạo. Trình độ đả thương người hay giết người, lưu nữa cái mạng hay chỉ lưu một hơi thở, bọn họ đều có thể nắm chắc trong lòng bàn tay.”

“Lần này vì kiêng dè thân phận của Anh Cảnh Hiên, không thể đoạt tính mạng của hắn. Nhưng nếu hắn chỉ bị thương nhẹ, chúng ta cũng không thể nắm bắt đúng thời cơ phục hồi Liên Bình phủ. Bởi vậy, lý tưởng nhất là lưu lại vài hơi thở cho hắn để kéo dài thời gian.”

Nguyễn Phượng nhíu nhíu mày, suy nghĩ trong giây lát rồi gật đầu nói: “Cũng chỉ có thể như vậy.”

Đỗ Lương thở thật dài, lại đến lan can nhà thủy tạ nhìn mưa rơi xuống ao nước, phiền muộn nói: “Chỉ sợ cẩn thận mấy cũng xảy ra sai sót, lần này, ta chỉ lo lắng về một người duy nhất mà thôi.”

Nguyễn Phượng đến bên cạnh Đỗ Lương, trầm ngâm nửa khắc, hỏi: “Người Phụ vương lo lắng là Anh Cảnh Phong?”

Đỗ Lương nói: “Anh Cảnh Phong là Nhị hoàng tử thứ xuất, thân phận như vậy đáng lẽ ra chúng ta không cần phải e ngại, nhưng bản thân hắn cũng là một kỳ tài ngút trời, võ công và mưu trí cũng không thể khinh thường. Đến lúc đó, nếu hắn cùng đi theo Anh Cảnh Hiên thì thôi, chỉ sợ hắn xuất một chiêu thần kỳ nào khác làm cho ta trở tay không kịp.”

Nói xong, đột nhiên Đỗ Lương xoay người nhìn Nguyễn Phượng: “Anh Cảnh Phong còn một thân phận khác, ngươi có biết không?”

Nguyễn Phượng ngừng một lát, gật gật đầu: “Ừ, lúc hắn mười tám tuổi lấy tên Mục Lâm Giản, làm quan đến chức Quốc sư nhất phẩm của Anh Triều quốc. Nhưng làm quốc sư được hơn nửa năm thì hắn bỗng từ quan, không rõ nguyên nhân.”

Đỗ Lương gờ tay day day giữa trán, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: “Không biết tại sao ta cứ lo lo, sợ đến lúc đó, tai vạ sẽ xảy ra từ phía Anh Cảnh Phong, từ thân phận Quốc sư nhất phẩm của hắn.”

Nguyễn Phượng nói: “Phụ vương không cần phải lo lắng. Anh Cảnh Phong tuy là Quốc sư nhất phẩm, nhưng hắn đã sớm từ quan mấy năm về trước. Cho dù hắn muốn mượn thân phận Quốc sư này để ra lệnh, cũng phải được sắc phong một lần nữa. Hắn không thể sinh ra tai vạ gì đâu.”

Đỗ Lương than dài nói: “Chỉ hy vọng như vậy...” Nghĩ nghĩ, nói tiếp “Dù vậy, từ hôm nay trở đi, ngươi cố gắng theo dõi Anh Cảnh Phong, đừng để hắn quấy phá chuyện này.”

“Dạ, Phụ vương.” Nguyễn Phượng chấp tay.

Lúc này, mưa đã dần dần tạnh hẳn, nơi chân trời một chiếc cầu vồng như ẩn như hiện vắt ngang. Ánh mặt trời vẫn nhàn nhạt như trước, bầu trời trong xanh không gợn chút mây.

Phụ tử hai người đứng tựa lan can một lúc, đột nhiên Nguyễn Phượng nói: “Phụ vương, có chuyện này, là về A Đường. Sáng sớm hôm nay nàng tới tìm ta ...”

66. Chương 66

Đầu tháng Tám, mùa thu kéo tới miền Nam, cây Đan quế tỏa hương thơm ngát, thời tiết Kinh Hoa thành chuyển sang cuối mùa hè, cùng với những cơn mưa phùn kéo dài, ánh dương quang đường như rực rỡ hơn, bầu trời xanh không gợn chút mây.

Minh Hà Thiên uyển vốn nổi tiếng về các loại hoa sen, nhưng đầu mùa thu, hoa sen đã tàn, chỉ còn lại một ao lá sen xanh mướt rậm rạp.

Vì Minh Hà Thiên uyển là cấm địa của Hoàng gia Nam Tuấn, người khác muốn vào, tối đa chỉ có thể mang theo hai người tùy tùng. Lúc này đây, Vân vĩ lang một tay cầm “Nhập uyển lệnh”, một tay phe phẩy chiếc phiến, vẻ mặt thích ý lững thững bước qua ao sen. Tư Không Hạnh và Tư Đồ Tuyết đi theo phía sau hần, vẻ mặt hai người nghiêm nghị, không nói lời nào.

Ven ao sen là một con đường mòn nhỏ lát sỏi, phía Tây con đường mòn nhỏ là một cánh rừng trúc um tùm. Trong rừng trúc có một ngã rẽ, đi về phía trái, xuyên qua hòn núi giả, vòng qua bến ghe, đó là nơi Phương Diệc Phi đang bị giam lỏng. Nhưng từ ngã rẽ đi về bên phải, xuyên sâu qua rừng trúc, sẽ đến một cái đình giữa hồ tên là Quỳnh Hoa tiểu tạ. Dựa theo kế hoạch đặt ra từ trước, đến ngã rẽ trong rừng trúc, Tư Không Hạnh tìm cơ hội rẽ trái, cứu ra Phương Diệc Phi; còn Vân Trầm Nhã, sẽ mang theo Tư Đồ Tuyết rẽ phải, ý đồ đánh lạc hướng bọn thị vệ.

Lối vào rừng trúc vàng rực hoa Đan Quế, hương thơm tươi mát ngào ngạt. Mỗi khi Vân vĩ lang phát quạt một cái, mùi thơm ngào ngạt ngọt ngào xông vào chớp mũi. Cánh thanh quạt có treo một khối bảo ngọc, trắng ngời bóng loáng, vừa nhìn thấy đã biết không phải vật tầm thường.

Ba người chậm rãi đi trong rừng trúc, đến ngã rẽ, đi về phía trái một đoạn đường, Vân vĩ lang thấy bố trí trong rừng có vẻ đúng như dự đoán, ba người liền trở lại ngã rẽ, đi về phía phải.

Đi được một lát, Vân Trầm Nhã đột nhiên ngừng chân lại. Hần ra vẻ kinh nghi hốt hoảng, hỏi: “Ồ, khối ngọc bội trên quạt của ta đâu rồi?”

Tư Không Tư Đồ nghe vậy, cùng đi theo tìm giúp. Ba người tìm một lát vẫn không ra. Tư Đồ Tuyết nói: “Đại công tử, rừng trúc này dày đặc, sợ rằng ngọc bội rơi mất trên đường vào, cần phải quay lại tìm cẩn thận.”

Vân Trầm Nhã nhăn mày nhìn về phía lối vào, vẻ mặt do dự.

Tư Không Hạnh thấy thế, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Minh Hà Thiên uyển cảnh sắc vô cùng tuyệt diệu, khó khăn lắm Đại công tử mới được đến đây một lần, chi bằng để thuộc hạ quay lại tìm khối ngọc bội này cho.”

Gõ gõ thanh quạt trong lòng bàn tay, Vân Trầm Nhã trầm ngâm rồi nói: “Cũng chỉ còn cách đó thôi, người đi đi.”

Công khai viện có.

Trong rừng trúc ngấm mai phục không ít người. Bất luận kẻ nào nghe xong lời đó, đều có thể đoán được mục đích Vân Trầm Nhã để Tư Không quay lại tìm ngọc bội. Nhưng cho dù có đoán được, bọn họ cũng không thể ra tay, vì không có lý do gì, thời cơ chưa đến, càng bởi vì mục đích của những người đó là tình huống như thế này - Tư Không Hạnh rời đi, chỉ còn lại hai người Vân Trầm Nhã và Tư Đồ Tuyết.

Càng vào sâu trong rừng trúc càng âm u, núi non trùng trùng điệp điệp, tán trúc, cây cỏ đan xen vào nhau dày đặc, vượt qua khỏi khúc quanh, cảnh trí trước mắt bỗng nhiên rộng mở sáng ngời. Vân Trầm Nhã nhìn thấy hồ nước trước mặt, chợt ngừng lại cước bộ.

Hai mắt hẩn nheo lại, nhẹ giọng kêu: “Tư Đồ.”

“Có thuộc hạ.”

Vân Trầm Nhã xoay người lại, tươi cười nhìn Tư Đồ Tuyết: “Người theo ta hơn hai năm rồi nhưng ta vẫn không biết người tên thật là gì, nhà ở đâu, mấy tuổi.”

Những chuyện cá nhân này, Tư Đồ Tuyết chưa bao giờ nói với người khác. Lúc này nghe Vân Trầm Nhã hỏi, mặt nàng không khỏi đỏ bừng lên.

“Bẩm Đại công tử, thuộc hạ vốn tên là A Tuyết, không có họ. Họ Tư Đồ là do Tư Đồ phó thống lĩnh đã ban cho sau khi vào cung làm ảnh vệ. Phó thống lĩnh còn ban cho thuộc hạ ngày sinh nhật, nếu tính theo ngày đó, năm nay thuộc hạ được mười chín tuổi.”

“Không có họ?” Vân Trầm Nhã nhíu mày.

“Bẩm Đại công tử, thuộc hạ là cô nhi.” Giọng Tư Đồ Tuyết bình thản đến cực điểm.

Sói nghe vậy cũng không lấy làm kinh ngạc. Hẩn thản nhiên “À” một tiếng, quay đầu nhìn về phía mặt hồ.

Quỳnh Hoa tiểu tạ ở giữa hồ nước, mặc dù được gọi là “tạ”, nhưng thực tế là một cái đình lục giác. Hai đầu tiểu tạ này đều có chiếc cầu đá bằng phẳng dẫn vào. Cầu đá chạy dài thông đến hai đầu của hồ.

Quá Ngo, cung nữ trong Minh Hà Thiên uyển quay về phục mệnh, thấy người cầm “Nhập uyển lệnh” trong tay, chỉ lẳng lặng thi lễ, lui tới đứng một bên. Vân vĩ lang đi thêm một đoạn ngắn ven hồ, lơ đãng hướng về phía tiểu tạ.

Lúc này gió ngừng thổi, hồ nước quanh tiểu tạ vẫn lăn tăn gợn sóng như trước. Phóng tầm mắt ra xa có thể thấy mơ hồ ẩn hiện dưới làn nước mùa thu là sát thủ ẩn mình dưới đáy hồ.

Vân Trầm Nhã cười khê một tiếng, quay đầu lại nhìn Tư Đồ Tuyết: “Theo ta biết, Tư Không cũng là một cô nhi. Hẩn giống như người vậy, từ nhỏ đã vào cung, nhưng tên họ của hẩn là tên họ thật.” Xoay quạt trong tay một vòng, sói cười tươi rói “Người và Tư Không có hợp ý nhau không?”

Mặt Tư Đồ Tuyết càng đỏ hơn, nàng do dự một lát rồi nói: “Tư Không tận trung, có trách nhiệm, nhân nghĩa trung hậu, thuộc hạ rất bội phục.”

Vân Trầm Nhã nhướn mày lên, xoa cằm cười nói: “Đúng rồi, tuy Tư Không là cô nhi, nhưng hẩn có hai huynh đệ. Ca ca tên là Tư Không Bác, đệ đệ tên là...”

Lời còn chưa dứt đã bị một tiếng thét chói tai trong rừng cắt ngang. Đột nhiên nghe thấy tiếng gió ào ào, đao kiếm leng keng vang lên. Tận sâu trong rừng trúc truyền đến tiếng đánh nhau. Khóe môi Vân Trầm Nhã cong lên, đứng trên đầu cầu đá nhìn lại phía rừng trúc.

Xuyên qua rừng trúc dày đặc, mơ hồ có thể thấy thân ảnh thích khách trong bộ hắc y và thị vệ đeo đao đang chém giết lẫn nhau. Có một tiểu thái giám nghiêng ngã lão đảo chạy đến, thấy sói, hỗn hển nói: “Đại hoàng tử, không, không hay rồi! Có thích khách thâm nhập Minh Hà Thiên uyển, Đại hoàng tử mau tránh đi.”

Trước mặt là hồ nước xanh thăm thẳm, nếu muốn trốn đi, chỉ có thể xuyên qua Quỳnh Hoa tiểu tạ, đến hòn núi giả bên bờ hồ bên kia. Nhưng dưới đáy hồ cạnh Quỳnh Hoa tiểu tạ kia rõ ràng có sát thủ ẩn nấp mai phục sẵn.

Đây quả là một vở kịch do Hoàng gia diễn xuất, bày sẵn cớ để thoát tội trước khi gây ra tội ác.

Lúc này, nói không chừng thích khách trong rừng trúc và bọn thị vệ vốn là một phe. Chẳng qua, để vài tên thích khách làm bộ đánh nhau với thị vệ Thiên uyển để Hoàng gia Nam Tuấn có cớ chối bỏ tội danh.

Hai mắt Vân vĩ lang cong lên, vừa đi về phía cầu đá vừa tiếp tục lời nói vừa rồi: “Đệ đệ của Tư Không nhỏ hơn hẩn năm tuổi, hẩn chưa bao giờ nói với ta, nhưng ta biết hài tử kia tên là Tư Không Vũ, nay làm thủ hạ dưới trướng Đỗ Lương. Có lẽ...” nói đến nơi đây, Vân Trầm Nhã bước chậm lại.

Quỳnh Hoa tiểu tạ gần trong gang tấc, bọn sát thủ mai phục dưới hồ đang vận sức sắp ra tay, mà thích khách trong rừng trúc cũng đã đuổi tới đầu cầu, đang giao đấu cùng thị vệ Thiên uyển.

Xòe quạt ra, Vân vĩ lang cười một tiếng “Có lẽ, lúc này Tư Không đang cùng đệ đệ của hắn ôn lại kỷ niệm cũ a.”

Vừa dứt lời, mặt hồ nổi gió lên, tiếng gió rít gào sắc bén, mấy bóng đen phá nước chui ra, tay cầm loan đao, thẳng tắp tấn công Vân Trầm Nhã.

Bước chân Vân Trầm Nhã nhẹ lại, phi thân lướt qua như ánh trăng phá không. Cùng lúc đó, Tư Đồ Tuyết mười ngón kẹp phi tiêu tung ra bốn phía. Mai hoa tiêu bay tới bức bọn hắc y nhân lui lại vài bước. Vân Trầm Nhã phi thân dừng lại trên đỉnh đình lục giác, thanh quạt răng rắc xoay động cơ quan, mười hai lưỡi dao sắc bén vươn ra từ nan quạt.

Khinh công của bọn hắc y nhân cực cao, đến giữa mặt hồ, bọn họ đạp lên lá sen mượn sức mà không dính nước.

Hai bên giằng co với nhau, trong lúc nhất thời chưa có động tĩnh gì. Tư Đồ Tuyết nhìn lại, chỉ thấy mấy chục hắc y nhân quanh mình hô hấp dài mà vững, nhất định là sát thủ hạng nhất. Trong lòng nàng chùng xuống, ngược mắt nhìn Vân Trầm Nhã.

Vân vĩ lang cũng đang xem tình thế trước mắt. Lấy thực lực của hắn và Tư Đồ Tuyết, liên thủ đối phó với những người này cũng không khó khăn gì. Nhưng Đỗ Lương làm việc cẩn thận không bao giờ lộ ra sơ hở, nên nhóm sát thủ này chẳng qua là nhóm đầu tiên mà thôi, Đỗ Lương nhất định còn giấu những con bài chưa lật khác.

Đuôi mắt Vân Trầm Nhã khẽ xéch lên, hắn biết người mà Đỗ Lương muốn đối phó là mình, nhưng hiện tại địch trong tối, ta ngoài sáng, nếu muốn phá vỡ thế cục này, chỉ có thể... xuất kỳ bất ý, yểm kỳ bất bị. (Tạm dịch: đánh bất ngờ khi địch nhân chưa kịp đề phòng, lợi dụng sơ hở khi địch nhân chưa chuẩn bị sẵn sàng)

Nghĩ vậy, Vân vĩ lang múa thanh quạt lên, ánh hàn quang trong tay trái của hắn chợt lóe. Khoảnh khắc sau, một bóng trắng phi thân bay lên không, lao về phía một sát thủ. Bọn sát thủ còn đang trở mắt ra nhìn, một dòng máu tươi đột nhiên phun lên khắp mặt hồ - thì ra thanh trủy thủ đã dính chặt vào yết hầu của tên sát thủ kia.

Lúc này, Vân Trầm Nhã đã sớm hạ xuống bên cạnh Tư Đồ Tuyết. Bóng quạt đầy trời, ánh đao loang loáng, trong phút chốc, vòng vây kín xung quanh đã lộ ra một lỗ hổng.

Một loạt động tác liên hoàn xảy ra khiến bọn sát thủ không kịp phản ứng, Vân Trầm Nhã tận dụng thời cơ, vội vàng đẩy Tư Đồ Tuyết, trầm giọng nói: “Đi đi!”

Tư Đồ Tuyết sững sờ: “Đại công tử?”

Chỉ thấy Vân Trầm Nhã phát tay áo cười rộ lên, chân mày mặc dù vẫn nhăn lại nhưng ánh mắt đầy vẻ trêu chọc: “Chọn một ngày lành gả người cho Tư Không.”

Lời chưa dứt, Tư Đồ Tuyết đã đỏ mặt, nhưng trong nháy mắt nàng đã hiểu được thâm ý trong lời nói của Vân Trầm Nhã. Tư Đồ Tuyết lập tức chấp tay chào Vân vĩ lang, phi thân bay về hướng rừng trúc.

Tình thế trước mắt thay đổi như vậy khiến bảy tử sĩ mai phục bên bờ hồ không khỏi nhú mày.

Bảy người cùng ẩn mình chịu huấn luyện trong Lục vương phủ mười năm nên vô cùng ăn ý, chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức có hai người đạp nước bay ra, trong nháy mắt đã hạ xuống trước mặt Vân Trầm Nhã.

Hai người cũng không vội ra chiêu, chỉ lực mang theo sát khí, trực tiếp tấn công Vân Trầm Nhã. Thanh quạt của Vân vĩ lang xoay tròn, cản lại chỉ lực, đã thấy từ đầu bên kia, một thanh phát trần cứng như thép đang vung về hướng mình, không cho hắn một chút cơ hội để thở.

Hai người này võ công cực kỳ cao cường, không giống sát thủ tầm thường.

Trong lòng Vân Trầm Nhã chùng xuống, tránh đi phát trần, bước chân phải lui về sau mấy bước.

Mới vừa rồi tình thế hai bên còn có thể tính là ngang nhau. Nhưng giờ Vân Trầm Nhã chỉ có một mình, không những phải đề phòng hơn mười tên sát thủ hắc y nhân, còn phải đối phó với hai tên tử sĩ.

Trên chiếc cầu đá thông ra tiểu tạ bên hồ, mấy thân ảnh xoắn lại giao chiến với nhau trên không, trong đó, có một thân ảnh màu nguyệt bạch xen kẽ hai thân ảnh màu vàng đang ra sức tung hoành khắp nơi.

Vân Trầm Nhã vừa ra chiêu đối phó vừa tĩnh tâm nghĩ cách. Chưa đầy một lát sau, khước mắt hần liếc thấy trong những bóng dáng đang bao vây chằng chịt xung quanh, hai thân ảnh màu vàng đột nhiên xông lại tập kích hần. Còn chưa kịp trở tay, một thanh loan đao đã đâm vào từ phía sau. Trong phút chốc, Vân Trầm Nhã hét lớn một tiếng, máu tươi từ ngực nhuộm đầm áo.

Tư Không Hạng một đường phi thân thẳng về hướng đã định nhưng vẫn không gặp một chút nguy hiểm cản trở nào. Đến trước gian nhà tranh nơi Phương Diệc Phi bị giam lỏng, chưa kịp gõ cửa, đã nghe tiếng cửa phòng kéo kẹt mở ra, Phương Diệc Phi trong bộ bạch y bằng vải bố xuất hiện trước cửa phòng.

Đoán rằng Phương Diệc Phi cũng đã sớm biết được kế hoạch ngày hôm nay, Tư Không Hạng cũng không lấy làm kinh ngạc gì đối với sự xuất hiện của hần.

Phương Diệc Phi thản nhiên liếc Tư Không một cái rồi bước ra, đi được mấy bước, bỗng nhiên hần nói: “Người canh giữ trong phòng đã bị ta dùng huân hương làm cho hôn mê bất tỉnh. Nhưng ta bị phong bế nội lực, không thể sử dụng võ công. Người đến cứu ta, vậy thì bảo vệ ta rời khỏi nơi đây đi. Ra khỏi Minh Hà Thiên uyển, ta tự có nơi đi.”

Tư Không Hạng nghe vậy, phi thân bay lên không nhảy đến trước mặt Phương Diệc Phi.

“Ra khỏi Minh Hà Thiên uyển, người không được đi đâu hết, chỉ có thể theo ta đi gặp Đại công tử mà thôi.”

Phương Diệc Phi nghe vậy, đầu tiên là ngăn người ra, không lâu sau, hần thông thả nở nụ cười. Khoanh tay dựa vào cây đại thụ phía sau lưng, Phương Diệc Phi nói trống không: “Người thấy rồi đó, cũng không phải là ta không chịu làm theo lời người, mà Nhị ca người cần bản không tính giữ lời ước định với người!”

Tiếng nói vừa dứt, xung quanh gian nhà tranh liền có vài tên thị vệ xuất hiện, bao vây Tư Không Hạng và Phương Diệc Phi lại.

Trong bọn thị vệ có một người rẽ hàng đi ra, Tư Không Vũ vẻ mặt tức giận, cổ kèm chế nói: “Nhị ca, người sao có thể...”

Trên mặt Tư Không Hạng không có biểu tình gì, hần ngắt lời nói: “Người cũng vậy thôi.”

67. Chương 67

Đầu thu bầu trời trong trẻo, rừng rậm xanh ngắt. Trước gian nhà tranh, Tư Không Vũ chậm rãi giơ tay, bọn thị vệ xung quanh liền lập tức thay đổi bước chân. Thân hình bọn họ cũng lần lượt thay đổi, vây kín thành hai tầng, bày thành trận pháp vây Tư Không Hạng chính giữa.

Tư Không Hạng đưa mắt nhìn chung quanh. Đây thật ra là một trận pháp vô cùng đơn giản. Nếu muốn phá trận, chỉ cần một người trong trận và một người ngoài trận cùng nhau kết hợp lại là được. Trong khi hành quân đánh giặc, trận pháp này thường được dùng để vây khốn tướng lĩnh của quân địch.

Nhưng lúc này chỉ có một mình Tư Không Hạng bị giam bên trong trận. Ngoài trận tuy có Phương Diệc Phi, nhưng hần sớm đã bị phong tỏa nội lực, không có khả năng phá trận.

Tư Không Hạng tập trung tinh thần, mấy lần hươu kiếm nhảy ra khỏi trận. Nhưng mỗi khi nhìn ra một lỗ hổng, thân hình bọn thị vệ bày trận lại luân phiên thay đổi, tức khắc lại vây kín như trước.

Ánh mặt trời mùa thu nhẹ nhàng tản ra từng vòng tròn ánh sáng rực rỡ. Giây lát sau trán Tư Không Hạng đã đổ mồ hôi.

Tư Không Vũ thấy thế, trầm giọng nói: “Nhị ca, hôm qua Đại ca bảo ta rằng, hần muốn về thăm Thiện châu lại một lần.”

Thiện châu ở phía Bắc Anh Triều quốc. Mặc dù ba huynh đệ Tư Không không biết quê quán bọn họ ở đâu, nhưng trước khi bọn họ bị đưa đi Vĩnh Kinh thành đã được một gia đình ở Thiện châu thu dưỡng vài năm.

Tư Không Hạnh nghe vậy, động tác chậm lại một chút. Hắn kèm chế một lát sau, cuối cùng quay đầu nhìn về phía Tư Không Vũ.

Tư Không Vũ mặt mày ảm đạm, ánh mắt giao với ánh mắt Tư Không Hạnh, hắn không kèm được tiến lên trước vài bước, khẩn khoản nói: “Nhị ca, trở về đi. Nay Đại ca đi đứng không tiện, sau này ba huynh đệ chúng ta cùng đi Thiện châu, ngươi và ta sẽ thay phiên nhau chăm sóc hắn.”

Vô tình nhớ lại khoảng thời gian ở trong cung ngày xưa. Trong ba huynh đệ bọn họ, chỉ có Tư Không Bác là trầm ổn nhất. Mỗi khi gặp chuyện gì khổ sở, huynh trưởng như cha, hắn luôn luôn cẩn thận chăm sóc cho hai đệ đệ của mình.

Tư Không Hạnh ngẩn người ra, thấp giọng nói: “Đại ca hắn...”

“Tư Không!”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe một thanh âm trong trẻo cách đó không xa quát lên.

Tư Không Hạnh giật mình hoàn hồn, thấy Tư Đồ Tuyết đang đứng ngoài trận, đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, vội vã nói: “Tư Không, tập trung tư tưởng!”

Trong lòng Tư Không Hạnh chợt kinh hãi. Trong nháy mắt đã thấy thế trận thay đổi, lúc phá trận tối kỵ nhất là phân tâm.

Đây cũng là mục đích Đỗ Lương phái Tư Không Vũ đối phó với Tư Không Hạnh, huynh đệ ruột thịt, chỉ cần vài câu vài lời, lập tức có thể khiến đối phương rối loạn tinh thần, không đủ sức phá trận.

Tư Không Vũ nhìn thấy Tư Đồ Tuyết cũng vô cùng khiếp sợ. Hắn điểm mũi chân, trường đao lướt đi như gió, tức khắc tấn công Tư Đồ Tuyết.

Không ngờ lúc này Tư Đồ Tuyết lại dường như không quan tâm đến mạng sống của mình nữa, nàng khẽ quát một tiếng “Góc Đông Nam”, sau đó phóng người lên, từ bên ngoài trận công kích vào, không hề để ý một chút nào đến thân ảnh đang tấn công đến của Tư Không Vũ.

Tư Không Hạnh lập tức hiểu ý nàng, hắn vừa dùng chiêu phong bức lui Tư Không Vũ, vừa vung trường kiếm hộ thân, xông đến phá vòng vây góc Đông Nam.

Máu tươi tung tóe, trận pháp bị phá.

Nhưng vì Tư Đồ Tuyết nóng vội phá trận nên một chiêu vừa rồi của Tư Không Vũ nàng không tránh đi, vì thế cánh tay trái vẫn bị thương.

Áo trắng nhuộm máu trông ghê người. Tư Không Hạnh nhìn thấy mà trong lòng xót xa. Nhưng Tư Đồ Tuyết lại không chút nào để ý đến thương thế của mình, song đao múa lên, thế đao như nước, đao ảnh như hoa mai bao trùm bốn phía, chiêu chiêu đều là giết người đoạt mệnh.

Lúc này, Vân Trầm Nhã đã hỏi nàng, Tư Đồ, người theo ta hơn hai năm rồi nhưng ta vẫn không biết người tên thật là gì, nhà ở đâu, mấy tuổi.

Từ khi sinh ra cho đến nay, ngoại trừ Tư Đồ thống lĩnh mà nàng xem như cha ruột, cũng chỉ có mỗi mình hắn đã hỏi nàng như vậy.

Mặc dù Tư Đồ Tuyết tính tình lãnh liệt, nhưng cũng biết người ta quan tâm mình một phần, mình nên kính trọng người ta mười phần.

Vân Trầm Nhã còn nói: chọn một ngày lành gả người cho Tư Không.

Trong giới ảnh vệ Anh Triều quốc có cách nói chuyện ngầm riêng với nhau rất kín đáo khó hiểu. Vì bọn họ làm việc mau lẹ chớp nhoáng, cuộc sống tranh thủ từng giây từng phút nên nếu nói “mấy ngày” không giống như “mấy ngày” của người bình thường. Đơn vị “ngày” này chính là mỗi một đơn vị thời gian sắp tới, tức là giờ.

Mà Anh Triều quốc có phong tục, cô nương xuất giá phải lại mặt vào ba ngày sau.

Theo như câu nói, ý của Vân Trầm Nhã là bảo nàng đi trợ giúp Tư Không Hạnh một tay, trong vòng ba canh giờ phải cùng Tư Không Hạnh trở về giúp hắn. Như thế, ba người mới có thể toàn thân trở ra khỏi nơi đây.

Kế sách này tuy là kế sách tốt nhất lúc bấy giờ, nhưng Tư Đồ Tuyết thân là ảnh vệ, lại phải để cho Đại công tử bảo vệ an toàn của mình, trong lúc nhất thời trong lòng nàng vừa buồn giận vừa sốt ruột.

Tư Không Hạnh thấy thế, đầu tiên là khó hiểu, chợt trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, nhất thời giật bắn mình. Hắn tiêu sái vung kiếm lên đỡ, bức bọn thị vệ lui lại, phi thân lên đến bên cạnh Tư Đồ Tuyết, hỏi: “Đại công tử hắn...”

Nhưng chưa hỏi xong đã thấy môi Tư Đồ Tuyết trắng bệch, cùng với nỗi bối rối chưa từng có từ trước đến nay trong mắt nàng.

“Ba canh giờ...” một hồi sau, Tư Đồ Tuyết nỉ non ra vài chữ “Đại công tử chỉ có thể chống đỡ ba canh giờ...”

Nhưng hiện tại đã qua ba canh giờ.

Cùng lúc đó, ở đầu đường cách Minh Hà Thiên uyển không xa, dân chúng bị quan binh ngăn lại hai bên đường, lộ ra một lối đi chính giữa, sau hai con tuần mã đi trước mở đường là một cỗ kiệu bốn người khiêng đang chậm rãi đi tới. Cỗ kiệu trông cũng không xa hoa mấy nhưng lại mơ hồ ẩn giấu một khí chất trang nghiêm tôn quý không thể đến gần.

Dân chúng nín thở tập trung quan sát từ xa, không ai dám lên tiếng. Nhưng khi đoàn người ngựa đến gần, họ lại nhịn không được mà chất lưỡi sợ hãi, đó là vì hai người cưỡi trên tuần mã.

Một người toàn thân mặc triều phục màu đen, mặt như quan ngọc, chính là Đệ nhất mỹ nam Kinh Hoa thành - tiểu vương gia Nguyễn Phượng.

Nhưng người bên cạnh hắn lại càng nổi bật hơn về sự tao nhã và sắc sảo. Chỉ thấy người này toàn thân áo dài màu nguyệt bạch, áo khoác dài màu lam, cổ tay áo có thêu văn hoa chúng tinh cùng nguyệt, mái tóc dài đen như mực được buộc lại hơi lỏng bằng trâm bạch ngọc, một đôi mắt lạnh như nước suối lấp lánh sáng ngời.

Đây là trang phục Quốc sư của Anh Triều quốc.

Người này là Anh Cảnh Phong, cũng là Quốc sư nhất phẩm của Anh Triều quốc - Mục Lâm Giản.

Các nước trong Thần Châu đều xem trọng thuyết phong thủy. Nguyễn Phượng ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng vừa rồi trước mặt Nam Tuấn vương, trăm câu ngàn lời mà hắn đã chuẩn bị sẵn để biện bạch, tất cả đều trở nên vô dụng. Anh Cảnh Phong lại bất ngờ dùng một chiêu hiểm, gở thánh chỉ sắc phong trong tay ra, không luận việc triều chính, không luận việc binh phạt, chỉ một câu “Phong thủy có vấn đề”, liền thỉnh được Nam Tuấn vương Đỗ Kỳ đến Minh Hà Thiên uyển.

Cảnh Phong nhớ rõ lại những gì Vân Trầm Nhã đã nói với hắn đêm hôm đó.

Lúc ấy hắn đang giả thánh chỉ, Vân vĩ lang xem qua rồi nói: “Liên Binh phù liên lỵ rất lớn, bao gồm tất cả minh ước binh phạt của mười hai nước phía Nam, chín nước phía Bắc. Ta vốn muốn trực tiếp hủy đi binh phù này, nhưng hôm nay có người ở đây, chúng ta có thể nghĩ ra biện pháp khác.”

“Theo địa thế phía Nam, một quốc gia như Nam Tuấn quốc có thể coi là may mắn. Sau khi lập quốc mấy năm nay vẫn bị Tam đại gia tộc phân chia hoàng quyền, cho nên lòng tin của dân chúng đối với Hoàng tộc không cao. Đây cũng là vấn đề khiến Nam Tuấn vương đau đầu nhất.”

“Ba năm trước ta đến Nam Tuấn, đoạt được Liên Binh phù đồng thời cũng hủy đi gốc rễ của Tam đại gia tộc. Mặc dù Nam Tuấn vương biết rõ mọi việc làm của ta nhưng cũng chẳng quan tâm, ngược lại còn bảo Đỗ Tu giúp ta, mượn lực diệt trừ đi Tam đại gia tộc. Phụ tử Đỗ Kỳ, Đỗ Tu tâm cơ sâu không lường được, không thể xem thường.”

“Nhưng mặc dù Tam đại gia tộc bị diệt trừ, Liên Binh phù lại hoàn toàn bị phụ tử Đỗ Lương nắm trong tay. Tuy Đỗ Lương trung thành lại tận tâm, nhưng Đỗ Kỳ thân là quốc quân, kiêng kỵ nhất vẫn là thần tử có công cao trẫm chủ.”

“Thế nên Đỗ Lương vẫn là một tâm bệnh trong lòng của Nam Tuấn vương Đỗ Kỳ.”

“Đỗ Lương muốn ngăn cản ta, lão muốn phục hồi Liên Binh phù để giành binh lực cho Nam Tuấn quốc. Nhưng chuyện này, đối với Đỗ Kỳ mà nói, cũng không phải là chuyện quan trọng nhất. Đối với Đỗ Kỳ, Anh Triều, Bắc, Nam ba phương khắc chế lẫn nhau, tu sửa quốc gia trở nên giàu mạnh mới là vấn đề then chốt.”

“Hơn nữa, Đỗ Lương muốn phục hồi Liên Binh phù, thật ra cũng không phải hoàn toàn vì Nam Tuấn quốc, mà là để hoàn thành tâm nguyện năm xưa của bản thân lão. Nếu Liên Binh phù miền Nam được phục hồi, công lao lớn nhất thuộc về Đỗ Lương, dân chúng sẽ tán tụng lão, tôn bốc lão, đây mới chính là việc Đỗ Kỳ không muốn chứng kiến nhất.”

“Nhưng nếu Liên Binh phù không được phục hồi, sau này rủi lỡ Nam Tuấn bị giày xéo dưới vó sắt cung tiễn, sẽ không còn lực để mà phục quốc. Hậu quả như thế, Đỗ Kỳ lại càng không muốn thấy đến. Cho nên Đỗ Lương dốc sức ngầm ngầm tranh đấu cùng ta, Đỗ Kỳ lại vẫn chỉ khoanh tay ngồi nhìn.”

“Nay người đã đến. Vậy chúng ta nội ứng ngoại hợp, lợi dụng khúc mắc giữa Đỗ Lương và Đỗ Kỳ đề ra điều kiện, dùng Nam Tuấn vương Đỗ Kỳ để loại trừ Đỗ Lương trước.”

Trong chớp mắt, Minh Hà Thiên uyển đã ngay trước mặt.

Cảnh Phong đảo mắt qua cánh cửa lớn của Thiên uyển, đảo mắt qua Nguyễn Phượng, thản nhiên thốt lên một câu: “Nơi phong thủy có vấn đề là Quỳnh Hoa tiểu tạ.”

Nói vừa dứt lời liền có hộ vệ truyền lời lại cho Nam Tuấn vương trong kiệu.

Không lâu sau, một thanh âm ngân dài: “Hoàng Thượng có lệnh, xa giá đến Quỳnh Hoa tiểu tạ...”

Nguyễn Phượng ngẩn ra, tức thì nhìn về phía Cảnh Phong. Không ngờ Cảnh Phong chỉ nhìn hẩn một cái, ánh mắt như cười như không, đạp chân thúc bụng ngựa tiến vào Minh Hà Thiên uyển.

Trong Thiên uyển, bọn thị vệ vốn được Lục Vương gia phân phó từ trước, không được dă động gì đến cuộc giao đấu trong Quỳnh Hoa tiểu tạ, nhưng khi này, bọn họ thấy Nam Tuấn vương vào, ai nấy đều vô cùng choáng váng.

Càng đến gần Quỳnh hoa tiểu tạ càng nghe rõ mùi máu tươi mơ hồ theo gió thổi tới.

Cảnh Phong nhíu mày, đột nhiên quất ngựa lướt qua rừng trúc, phi về phía tiểu tạ.

Trong hồ nước, trên cầu đá đều nhuộm đẫm máu tươi, thi thể rải rác xung quanh, toàn là hắc y thích khách.

Trước mặt không biết có mấy người đang giao đấu với nhau, thân ảnh cực nhanh không thể phân biệt được. Chỉ thấy kiếm khí loang loáng tung hoành, tiếng giết chóc náo loạn.

Trong chốc lát, đám thân ảnh phân tán ra rồi dừng lại. Vài người đứng trên mặt nước, vài người đứng trên mái đình, còn người đứng trên đầu cầu đá gần nhất, tay cầm thanh quạt mà mười hai nan quạt nay biến thành mười hai thanh đoản đao sắc bén, trong mười hai thanh đoản đao đã có chín thanh bị gãy. Hẩn toàn thân nhuộm máu đỏ ối, thương thế trông không nhẹ một chút nào.

Người này chính là Vân Trầm Nhã.

Bảy người kia cũng bị thương, đang thở dốc hốn hển, nhưng bọn họ vẫn không cho Vân Trầm Nhã có chút cơ hội nào để nghỉ ngơi, lại tung mình phi thân lên tấn công tiếp.

Vân Trầm Nhã vốn muốn tiếp chiêu, nhưng ngực nổi cơn đau đón phải lui về phía sau mấy bước, tình cảnh có chút nguy hiểm.

Cảnh Phong vừa đến đã chứng kiến một màn này. Hẩn vốn không mang binh khí bên người, lúc này trong tay chỉ có một sợi roi ngựa. Lập tức hẩn đạp lên yên ngựa bay lên không trung, vung roi ngựa lên, trực tiếp bức lui bọn tử sĩ đang tấn công tới.

Cảnh Phong hạ xuống trước mặt Vân Trầm Nhã. Thấy Vân Trầm Nhã thân lâm trọng thương, đầu tiên là ánh mắt hần vô cùng căng thẳng, nhưng sau lại nở một nụ cười.

“Ta không ngờ người cũng có lúc chật vật như vậy.”

Vân vĩ lang nghe xong cũng không để tâm, hần giương mi, thở hổn hển nói: “Ta cũng cảm thấy thật tiếc là đã không thể chứng kiến bộ dáng người đánh trận sa trường năm đó, binh bại như núi đổ.”

Lời vừa dứt, ánh mắt Cảnh Phong tối sầm lại.

Cuộc chiến Bắc Hoang vẫn là khúc mắc trong lòng hần.

Nhưng chỉ chốc lát sau Anh Cảnh Phong đã thản nhiên cười rộ lên.

Khúc mắc rồi cũng sẽ có ngày phai nhạt. Làm người phải không ngừng cố gắng tiến về phía trước.

Đây là lời mà huynh trưởng của hần – Vân Trầm Nhã – đã dạy sau khi bọn họ gặp lại nhau.

Lại có một tử sĩ khác tấn công từ bên hông, không đợi Cảnh Phong vung roi lên chống lại, từ sâu trong rừng trúc, bỗng có hai thân ảnh phi thân lướt trong không trung đến. Tư Không và Tư Đồ bức lui tử sĩ đó, bảo vệ một bên Vân Trầm Nhã.

Về mặt bọn họ cực kỳ lo lắng, còn chưa kịp lên tiếng đã nghe Vân Trầm Nhã nói: “Ah, tới có hơi bị chậm một chút.”

Bảy tử sĩ còn muốn tấn công tiếp, nhưng sau lưng bọn họ, trong Minh Hà thiên uyển đã vang lên một tiếng thổ phào.

“Hoàng Thượng giá lâm...”

68. Chương 68

Đầu cầu đá bên hồ nước, bốn phía đều vô cùng hỗn loạn. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Hai đội thị vệ phân ra đứng hai bên, một gã thái giám cẩn thận bước về phía trước, xóc lên màn kiệu.

Nam Tuấn vương Đỗ Kỳ đã gần ngũ tuần nhưng mặt mày vẫn giữ nguyên nét thanh tú tuấn lãng. Hần nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Vân Trầm Nhã và Cảnh Phong, gật đầu chào: “Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử.”

Hôm nay Cảnh Phong vốn lấy thân phận “Mục Lâm Giản” đi gặp mặt Nam Tuấn vương. Lúc này Đỗ Kỳ gọi hần là “Nhị hoàng tử”, hơn nữa lại đích thân đến Minh Hà Thiên uyển, rõ ràng là đã biểu đạt một phần thành ý.

Nguyễn Phượng nghe xong câu “Nhị hoàng tử”, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Vân Trầm Nhã và Cảnh Phong đáp lễ, Đỗ Kỳ lại nói: “Hai vị hoàng tử đường xa đến đây, Nam Tuấn quốc ta đón tiếp hơi có chút chậm trễ.”

Vân Trầm Nhã nghe xong, không nhịn được cười xòa một tiếng. Lúc này, Tư Không Hạnh đã tạm thời điểm huyết cầm máu giúp hần. Vân vĩ lang mở quạt ra, chỉ chỉ vào vết thương bốn phía khắp người mình, chậm rãi nói: “Đạo đài khách như thế này quả thật không hay lắm.”

Thị vệ hần y nhân còn rải rác khắp bốn phía, hồ nước xanh rì ban đầu nay nhuộm máu đỏ sẫm. Mà bảy tên tử sĩ còn lại vẫn đứng tại chỗ, chưa dám rời đi.

Thần sắc Đỗ Kỳ vẫn ung dung như cũ. Hần phẩy nhẹ tay áo như muốn tạo chút gió cho phai bớt mùi tanh nồng trong không khí, “Vậy theo ý Đại hoàng tử, chuyện hôm nay nên xử trí như thế nào?”

Vân Trầm Nhã hiểu được nguyên nhân bảy tên tử sĩ này vẫn ở lại chỗ cũ.

Bảy người bọn họ là sát thủ Lục vương phủ lên nuôi dưỡng. Nay sự việc bại lộ, bọn họ đành ở lại ngay tại chỗ chịu hình phạt, nếu bọn họ trốn đi, sẽ khiến Nam Tuấn vương có cơ để xét xử định tội Đỗ Lương.

Nhưng nguyên tắc của Vân vĩ lang xưa nay vốn là: người nào tổn thương đến ta dù chỉ một chút, ta sẽ giết cả nhà người đó. Nay những người này khiến hần bị thương nặng như vậy, tất nhiên là sói sẽ không buông tha cho bọn họ.

“Tất nhiên là...” Vân Trầm Nhã cong môi cười, ánh mắt thản nhiên đảo qua bảy tên tử sĩ, gần từng tiếng nói: “Xử tử bọn họ.”

Đỗ Kỳ ngẩn ra.

“Xử tử bọn họ, đưa thi thể đến...Lục vương phủ.”

Đôi đồng tử của Đỗ Kỳ co rút mạnh, hần híp hai mắt lại nhìn về phía Vân Trầm Nhã, một lát sau cười rộ lên nói: “Đại hoàng tử cho rằng những lời này nói ra trước mặt mọi người có ổn hay không?”

Lời của Vân Trầm Nhã rõ ràng là nói chủ mưu việc hôm nay chính là Lục Vương gia Đỗ Lương.

“Quả thật không ổn mấy.” Vân vĩ lang thản nhiên nói “Nhưng những người đã thương ta hôm nay còn đường sống hay sao?”

“Còn nữa, hôm nay Nam Tuấn vương đã đồng ý tới đây, chẳng lẽ không phải là muốn mượn tay ta diệt trừ mối họa lớn trong lòng mình hay sao?”

Lời nói vừa dứt, mọi người trong Quỳnh Hoa tiểu tạ đều nín thở, trong phút chốc, bốn phía đều vô cùng yên tĩnh.

Trên mặt Đỗ Kỳ cũng không lộ vẻ kinh ngạc gì mấy, duy chỉ có đôi mắt hần chợt sáng chợt tối khiến người ta không thể nắm bắt hần đang nghĩ gì. Nhưng viên thái giám bên cạnh Nam Tuấn vương dường như không nhận nổi, hạ giọng nói: “Ấn nói bữa bãi, Hoàng Thượng sao có thể...”

Hần còn chưa dứt lời, chỉ nghe “phập” một tiếng, một lưỡi dao sắc bén xé gió lướt đi trong không trung, cắm thẳng vào cổ một tên tử sĩ. Trong khoảnh khắc, máu tươi văng ra khắp nơi, không ai còn dám lên tiếng nữa.

Vân Trầm Nhã thu tay về “Chuyện hôm nay ta đã biết rõ, không cần phải che giấu nữa!” Nói xong, hần dời ánh mắt nhìn về phía Đỗ Kỳ, chậm rãi lấy ra một vật trong cổ tay áo, giọng điệu khí phách sắt đá: “Nam Tuấn vương, Anh Cảnh Hiền ta đến cấm địa Kinh Hoa thành của ngươi lại bị đón tiếp như thế này. Một thân đầy vết thương ta còn chưa tính toán với ngươi. Nếu tính, hậu quả như thế nào, ngươi cứ đợi mà xem!”

Vật trong tay hần xanh biếc tỏa ánh vàng rực rỡ, chính là ngọc tỷ tượng trưng cho Hoàng quyền Anh Triều quốc.

Mọi người ai nấy chấn động, trên mặt kinh hãi. Chỉ mỗi Đỗ Kỳ thản nhiên cười: “Vậy đợi Đại hoàng tử bình phục, mời đến Hoàng cung Nam Tuấn quốc ta, cùng phụ tử Đỗ Lương bàn bạc lại việc này.”

Nói xong, hần phất tay một cái, xoay người bước vào kiệu: “Bãi giá, hồi cung.”

Ánh chiều tà nhuộm một màu đỏ rực khắp Minh Hà Thiên uyển, sắc đỏ lan tỏa lên rừng trúc xanh um, lan tỏa lên dải đá ven hồ. Một chiếc xe ngựa ngừng trước cửa rừng trúc, Bạch Quý nhảy xuống xe, thấy Vân Trầm Nhã toàn thân thương tích, tuy có chút lo lắng, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Lão tiến lên phía trước hai bước, quỳ xuống đất hành đại lễ, nghiêm trang nói: “Đại hoàng tử vì giang sơn xã tắc Anh Triều ta nhọc nhằn vất vả, con dân Anh Triều quốc ta có một hoàng tử như thế, chính thật là phúc lớn trời ban, thần Bạch Quý vô cùng cảm kích.”

Vừa rồi vận hết sức lực còn lại cố gắng chống đỡ thương thế, làm cho Nam Tuấn vương phải đem hết mười phần thành ý ra hợp tác với hần, nay Vân Trầm Nhã đã không còn chút khí lực nào nữa. Hần được Cảnh Phong đỡ lấy, chỉ có thể gượng cười, thở hắt hần nói: “Không cần dùng đến loại nghi thức xã giao này.”

Bạch Quý nghe giọng hần hết hơi, vội lấy một lọ thuốc trong tay áo ra, đổ ra hai viên thuốc đỏ chót cho Vân Trầm Nhã uống.

Mọi người đang định rời khỏi, đột nhiên trong rừng trúc có người khẽ cười lên một tiếng.

Phương Diệc Phi rũ tay áo đi vòng ra từ trong rừng trúc. Hắn liếc mắt đánh giá Vân Trầm Nhã từ thấp lên cao rồi chuyển ánh mắt sang người Cảnh Phong, chậm rãi vỗ tay nói: “Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, mưu kế thật tuyệt diệu!”

Mọi người đều dừng bước. Cảnh Phong quay đầu nhìn lại Phương Diệc Phi.

“Ta vốn còn cảm thấy kỳ lạ, một người như Đại hoàng tử đây sao lại có thể chỉ bởi vì một lời hứa hẹn với Đường Ngọc mà bất chấp gian nguy vào nước sôi lửa bỏng, chịu trọng thương để cứu một phế nhân như ta.”

“Thì ra...” Phương Diệc Phi bẻ một cành trúc đặt trong lòng bàn tay đùa nghịch “Thì ra người đã sớm biết Đỗ Lương muốn đả thương người thật nặng vào ngày hôm nay, tương kế tựu kế, cố ý bị thương để lợi dụng khúc mắc giữa Hoàng Thượng và Đỗ Lương đặt điều kiện với Nam Tuấn vương.”

“Nhưng chuyện đó cũng không hề gì. Quan trọng là, ta thật không biết Nhị hoàng tử khi nào thì lại được sắc phong thành nhất phẩm Quốc sư vậy?”

“Nhưng như vậy cũng tốt, lấy thân phận Quốc sư chứng kiến Đại hoàng tử nước mình bị thương nặng trong cấm địa Nam Tuấn quốc, còn để cho Nam Tuấn vương tận mắt chứng kiến, tình huống sống động như vậy, trong vòng ba mươi năm sau, cho dù bất cứ lúc nào vương triều Anh Triều quốc người muốn xuất binh tấn công Nam Tuấn quốc cũng đều có một lý do vô cùng hợp lý, khiến người ta không phục cũng không được.”

“Kỳ diệu nhất là, Đại hoàng tử người còn giấu ngọc tỷ tượng trưng cho Hoàng quyền một phương của Anh Triều quốc trong mình, ở thời điểm quan trọng đem ra uy hiếp. Ý của người là gì? Ý của người là mặc dù Anh Triều quốc người hiện nay trong có loạn thần, ngoài có địch là Bắc quốc, nhưng các người vẫn có thể phân chia binh lực ra diệt trừ mỗi họa trong lòng là Nam Tuấn quốc này trước?”

“Như thế, Hoàng Thượng cũng chỉ còn nước là hợp tác cùng các người. Bề ngoài là hân mọn tay người trừ bỏ Đỗ Lương. Nhưng trên thực tế là Anh Triều quốc người mượn tay hắn làm cho Liên Binh phù trở về với cát bụi!”

Phương Diệc Phi vừa nói vừa cười ha hả. Tiếng cười thê lương của hắn vang vọng tận bầu trời cao mênh mang.

“Tuyệt, thật sự là rất tuyệt! Ba năm trước, ta muốn dùng Liên Binh phù triệu tập binh lực, mở rộng lãnh thổ Nam Tuấn quốc, nhưng lại bị phụ tử Đỗ Lương phản bội, bị Nam Tuấn vương lợi dụng, dùng thủ đoạn giả dối diệt nhà của ta, Đường gia, Thu gia...ba Đại gia tộc.”

“Nhân quả tuần hoàn, hôm nay Phương Diệc Phi ta thật may mắn ba đời mới được chứng kiến cảnh Đỗ thị gia tộc nhà bọn họ bị hại, bị làm quân cờ cho kẻ khác!”

Hắn kích động hăng máu nói một hồi, nói tới lời cuối cùng, thanh âm đã trở nên khàn khàn.

Cảnh Phong lặng lẽ nhìn Phương Diệc Phi vịn cây trúc mà cười phát tiết, trong lòng không khỏi chấn động.

Ba năm trước người này cũng nghênh ngang đắc ý, lòng mang hoài bão muốn lập công trạng vĩ đại như bản thân Anh Cảnh Phong hắn ở cuộc chiến Bắc Hoang.

Nhưng phạm hễ đầy quá thì tràn, kiêu căng quá sẽ đâm ra thiếu sót. Trên đời này, chỉ có người nào lòng dạ rộng rãi, tâm tình ung dung, lãnh đạm mà trầm tĩnh, mới có thể chân chính vượt qua sóng gió, gánh vác giang sơn.

Cũng chỉ có người như thế mới có khí phách chân chính của một vị đế vương.

Chỉ là người như vậy quá hiếm hoi ít ỏi, không phải là Anh Cảnh Phong, lại càng không phải là Phương Diệc Phi.

Cảnh Phong nghĩ đến đây, không nhịn được ngược mắt nhìn về phía huynh trưởng của mình. Dù lúc này hắn bị thương trông nhếch nhác thảm hại, nhưng toàn thân hắn vẫn ẩn chứa một khí thế quý phái như cũ.

“Người nói mấy chuyện này với ta để làm gì?” Vân Trầm Nhã vẫn thản nhiên nở nụ cười.

“Hôm nay ta tới cứu người quả thật là vì tiện tay mà thôi. Giờ người được tự do, cũng không cần theo ước định giữa ta và Đường Ngọc lúc trước, người muốn đi đâu thì đi. Nhưng mà...” Vân Trầm Nhã nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ nghiến ngấm “Ta chỉ nhắc nhở người một câu thôi, hôm nay bọn cung nữ, thị vệ, thái giám may mắn được chứng kiến biến cố trong Minh Hà Thiên uyển này, mấy ai có mạng sống tiếp?”

“Tất nhiên, thân phận người đặc biệt hơn, có lẽ vẫn có thể tạm sống qua ngày. Nhưng nếu người nông cuồng gây chuyện xằng bậy, Đồ Kỳ cũng sẽ không lưu mạng lại cho người đâu.”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi đã khiến cho Phương Diệc Phi rơi vào bước đường cùng mà bí lối.

Phương Diệc Phi nghe vậy, đồng tử co rút mạnh lại. Trong nhất thời nổi cơn tức giận. Nhưng chỉ một lát sau, hần lại cười rộ lên: “Mặc dù ta bị giam lỏng, nhưng nghe được không ít tin buồn cười từ ngoài cung. Gần đây nghe được một ít chuyện thú vị.”

“Không biết...” hần bước lên phía trước vài bước “Không biết chuyện hôn nhân giữa Đại hoàng tử và Thư tiểu Đường kia rốt cuộc ra sao rồi?”

Thân hình Vân Trầm Nhã hơi khựng lại.

Phương Diệc Phi thấy thế, càng cười đến vô cùng vui vẻ: “Đúng rồi, ba năm trước Đại hoàng tử tìm mọi cách phục hồi Liên Bình phù. Thật ra phương pháp này rất đơn giản, chỉ cần dùng máu của một người.”

“Người đó là ai, Đại hoàng tử người có muốn biết không?”

Yết hầu trào lên một vị tanh tưởi, Vân Trầm Nhã nhắm mắt nín thở, chậm rãi nuốt xuống ngụm máu trong cổ họng.

Hần quay đầu lại, đột nhiên nở nụ cười: “Ta không muốn biết.”

Phương Diệc Phi cả kinh, cười rộ lên: “A, người...”

“Người có tin hay không...” bỗng nhiên giọng Vân Trầm Nhã trở nên tàn nhẫn mà quyết tuyệt “Trên đời này, chỉ cần ta muốn, sẽ không có thứ gì Anh Cảnh Hiền ta không chiếm được, cũng sẽ không có người nào ta không bảo hộ được!”

Thư Đường đứng canh trước cửa Đường Tửu hiền, ban đầu nàng chờ trong tiệm, nhưng thấy trời đã hoàng hôn, bốn phía bắt đầu sẫm sẫm tối, nhin không được ra ngoài cửa, ngóng nhìn xung quanh.

Ngày đó, Nguyễn Phượng đã nói với nàng rất nhiều chuyện. Tuy nàng hồ đồ nhưng trong đầu cũng hiểu được vài phần. Hôm nay sau khi nàng thức dậy, bỗng cảm thấy tâm phiền ý loạn. Đi tìm Nguyễn Phượng thì nghe nói hần đã vào cung. Đến Đường Tửu hiền tìm Vân Trầm Nhã, đừng nói Vân vĩ lang, ngay cả đám người Cảnh Phong, một bóng cũng không thấy.

Gã sai vặt ngoài tiệm rượu vốn bảo nàng hôm sau hăng quay lại, nhưng Thư Đường vẫn cố ý đứng chờ trước cửa tiệm.

Đầu mùa thu ban đêm hơi lạnh, Thư Đường vừa nhìn xung quanh vừa thông thả đi đi lại lại cho ấm chân.

Trời càng lúc càng tối dần, ánh đèn nơi đầu đường lấp lóa như mắt sói trong đêm. Đầu phố, một chiếc xe ngựa đang rong ruổi chạy đến.

Tư Không vén lên màn xe, bất ngờ thấy thân ảnh đang đứng chờ trước cửa tiệm. Hần quỳnh lên, trong khoảnh khắc không biết làm sao. Vân Trầm Nhã toàn thân bị tổng cộng chín vết thương, trong đó vết thương bị đao đâm nơi ngực là sâu nhất. Mới vừa rồi trên xe ngựa tuy đã băng bó lại, mặc dù đã tạm cầm máu nhưng hần lại đang bị sốt cao.

Phát sốt khi bị trọng thương là tình huống tệ nhất.

Hai mắt Vân Trầm Nhã như bị một màng sương mù dày đặc che phủ, mơ hồ nhìn không rõ gì cả. Trong lúc nhất thời, hần chỉ có thể nhận ra được vẻ mặt do dự của Tư Không, điệu bộ như muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Vân Trầm Nhã hỏi.

Tư Không suy nghĩ một lát, đáp: “Đại công tử, tiểu Đường cô nương...đang chờ trước cửa Đường Tửu hiền.”

Vân Trầm Nhã ngẩn ra, một lát sau, hần chậm rãi nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Các người xuống xe trước, nói là ta không về.”

Bạch Quý nghe vậy không khỏi vô cùng sợ hãi. Theo tính tình Vân vĩ lang, nếu thương thế bình thường, chắc chắn hần sẽ lợi dụng cơ hội này thi hành khổ nhục kế để đùa giỡn Thư Đường một trận. Nhưng hôm nay, nghe giọng điệu của Vân Trầm Nhã, thương thế của hần nặng đến nỗi ngay cả chính bản thân hần cũng không chắc là có qua khỏi hay không.

Cảnh Phong cúi đầu nhìn trang phục Quốc sư trên thân mình, trầm giọng nói: “Ta ở lại trong xe với Đại ca.”

Xe ngựa dừng trước cửa Đường Tử hiên, Thư Đường vội vàng chạy lên đón. Màn xe xốc lên, chỉ có ba người đi ra từ xe ngựa.

Bạch Quý thấy Thư Đường, ra vẻ kinh ngạc nói: “Tiểu Đường cô nương, sao trẻ thế này mà còn ở đây? Đang đợi Đại công tử sao?”

Thư Đường gật gật đầu, nhin không được quét mắt nhìn lên xe: “Bạch lão tiên sinh, Vân quan nhân đâu?”

Bạch Quý cười nói: “Đại công tử và Nhị công tử đi săn rồi, đường xa thế này, sợ là trở về trễ một chút. Chỉ bằng tiểu Đường cô nương về nhà trước rồi ngày mai hẵng quay lại?”

Thư Đường ngậy người ra một lát, gật gật đầu. Nhớ đến tâm trạng hoảng hốt bất thường ngày hôm nay, nàng vội vàng hỏi: “Bạch lão tiên sinh, Vân quan nhân hần, hần có khỏe không?”

Bạch Quý nhíu mày hỏi ngược lại: “Sao có thể không khỏe được?” Nói xong, vì lo lắng cho thương thế của Vân Trầm Nhã, Bạch Quý gọi một gã sai vặt lại nói: “Trời đã tối rồi, ra sau hậu viện dắt một chiếc xe ngựa lại đây, mau đưa tiểu Đường cô nương về nhà.”

Thư Đường nghe vậy, trong lòng chùng xuống. Trước mắt còn một chiếc xe ngựa trống mà Bạch Quý cũng không có dùng đến. Nàng chợt nhớ lại lời nói của Nguyễn Phụng trước kia...

Thư Đường đột nhiên rũ mắt xuống nói: “Bạch lão tiên sinh, không cần đâu. Ta đến bằng xe lừa, tự mình về được rồi.”

Nói xong, nàng tạm biệt ba người bọn Bạch Quý rồi lập tức đi về hướng sau ngõ hẻm. Bạch Quý thấy thế, không khỏi nhẹ nhàng thở phào ra, nhưng đúng lúc này, trong lúc lão không kịp phòng bị, Thư Đường lại bất ngờ quay trở lại. Nàng một tay chống lên thành xe, một tay xốc lên màn xe, ngã vào trong xe ngựa.

Một mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi. Nàng cuống quýt bò lên, vừa ngẩng đầu dậy đã đối diện với một cặp mắt vừa đỏ lẫn kinh ngạc vừa mờ mịt lung mê ly.

Tim Thư Đường đập thình thịch, sau một lúc lâu, nàng nghe được thanh âm run rẩy của chính mình: “Vân, Vân quan nhân?”

69. Chương 69

Thư Đường tựa cửa ngồi đợi ngoài phòng. Vầng trăng sáng rực nơi chân trời điểm xuyết một vài ánh sao thưa thớt, mùi hoa quế đậm đà vẫn không át được mùi thuốc nồng nặc gay cả mũi.

Ba ngày trước nàng vẫn canh ở trong phòng, nhưng sau đó Bạch Quý nói với nàng là thương thế Đại công tử chưa ổn định, nếu vừa tỉnh lại thấy nàng sẽ kích động, e rằng ảnh hưởng đến bệnh tình của hần. Thư tiểu Đường lại không muốn rời xa hần, nên chỉ đành thật thật thà thà chờ ngoài phòng.

Lúc này đã là giờ Tý, vừa rồi Tư Không đến khuyên nàng nghỉ ngơi trước nhưng Thư Đường cự tuyệt. Nàng chưa bao giờ thấy qua vết thương nặng như vậy, không những chảy rất nhiều máu, mà miệng vết thương trên ngực còn bị máu và xiêm y dính bết lại một chỗ, da thịt nát tươm.

Thư Đường suy nghĩ mông lung, trên đời này nếu không còn Vân quan nhân nữa, nàng sẽ ra sao. Mỗi khi nghĩ đến đây thì lập tức ngừng lại, không dám nghĩ tiếp, có lẽ bởi vì căn bản không thể chấp nhận nổi.

Ánh trăng lẳng lẳng chiếu lên người Thư Đường, vẻ mặt nàng nhìn không ra buồn vui, chỉ thấy bàn tay ôm tất siết thật chặt, các ngón tay trắng bệch.

Cảnh Phong đứng cách đó không xa, nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng này. Không xa không rời dù chỉ một giây một phút, cũng như ba năm trước đây, có một cô nương ôm cầm, xuyên qua chiến trường khói lửa mịt mù đến tìm hân.

Cảnh Phong đến gần, im lặng một lát, đưa áo choàng trên tay cho Thư Đường, thản nhiên nói: “Về nghỉ ngơi trước đi.”

Thư Đường nhận lấy áo choàng nhưng lắc đầu: “Không được, ta muốn ở lại với Vân quan nhân một chút.”

Cảnh Phong nghe vậy không khỏi kinh ngạc. Hân vén vạt áo ngồi xuống bên cạnh Thư Đường, cười nói: “Thật không thể tưởng tượng được, tính tình Đại ca cổ quái như vậy mà cũng có người nguyện ý làm bạn cùng hân.”

Lời nói ra không mang hàm ý châm chọc, ngược lại còn biểu lộ sự vui mừng tận đáy lòng. Thật ra về điểm này hai huynh đệ họ rất giống nhau, đều nghĩ rằng trên đời này, chuyện khó nhất là tìm được một người suốt đời làm bạn bên cạnh mình, mãi mãi không xa không rời.

Thư Đường quay đầu đi, giọng có chút thì thào: “Mục công tử, thật ra ngươi không phải họ Mục, đúng không?”

Cảnh Phong ngẩn ra.

Thư Đường cúi đầu nói: “Chuyện thất huyền cầm, ta đã đi hỏi Nguyễn Phượng ca. Hân nói cho ta biết, ngươi và Vân quan nhân đều là người không tầm thường, cụ thể là thân phận gì thì ta không hỏi. Nhưng, nhưng hân nói cho ta biết một ít việc khác, ta không biết nên làm như thế nào...”

“Chi bằng hãy trực tiếp hỏi hân!” Cảnh Phong cười đáp “Nếu trong lòng có nghi hoặc, chi bằng trực tiếp hỏi Đại ca đi.”

“Dù sao, chuyện gì đến tay hân cũng đều trôi chảy.”

Thư Đường nghe vậy, đầu tiên là trở mắt, sau đó gật gật đầu. Không lâu sau, dường như nàng nhớ đến chuyện gì đó, lại cười rộ lên: “Mục công tử ngươi cũng thuộc hạng minh châu nhất phẩm. Ta sống đến bây giờ cũng chỉ thấy qua hai huynh đệ họ, có thể so sánh với Vân quan nhân và Mục công tử ngươi.”

Cảnh Phong không khỏi tò mò: “Là ai vậy?”

Thư Đường nhất thời có chút ngại ngùng: “Là, là hai nhân vật khá lớn. Trước đây, vì trong nhà túng thiếu, phụ thân đưa ta vào cung làm cung nữ. Lúc đó ta đã được gặp hai Hoàng tử của Anh Triều quốc.”

Cảnh Phong nghe vậy, yét hầu nhất thời ghen cứng, khó tin quay đầu lại: “Ngươi là...”

Lại thấy vẻ mặt Thư Đường cười vui vẻ, có chút ngơ ngác y hết như vẻ mặt của tiểu nha đầu ngốc nghếch hôn trộm Đại hoàng tử Anh Triều quốc năm xưa.

“Còn nữa, thật ra Đại hoàng tử kia còn là quý nhân của ta.” Thư Đường nói “Lúc ấy trong nhà nghèo đói, ta đắc tội với Đại hoàng tử, chưa dám lĩnh bạc đã chạy trốn ra khỏi cung. Phụ thân ta vốn hết sức rầu rĩ, nhưng sau đó không biết vì sao chợt nảy ra linh cảm, mượn tên Đại hoàng tử viết ra một cuốn tiểu thuyết bán chạy vô cùng, vì thế chúng ta mới có tiền mở khách điếm Thư gia.”

Cảnh Phong ngẩn người ra, cười khanh khách nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế...”

Trên đời này, quả nhiên là vô quỷ dày có móng tay nhọn.

Khắp thiên hạ Thần Châu này, giang sơn vạn dặm đều không thoát khỏi lòng bàn tay của Anh Cảnh Hiên, thế mà không ngờ trong một xó xỉnh quê mùa ở một nước nhỏ phía Nam, hai cha con này lại có thể ăn theo tên tuổi của Anh Cảnh Hiên mà làm giàu, buôn may bán đắt như vậy.

“Cha người viết bản tiểu thuyết kia...” Cảnh Phong cong môi cười hứng thú “...khi nào rảnh rồi, mang lại cho ta xem với.”

Vân vĩ lang hôn mê khoảng năm ngày. Vì thân thể hần cơ bản đã khỏe mạnh sẵn, năm ngày sau tỉnh lại, tinh thần đã vô cùng tốt. Bạch Quý thấy thế, biết hần đã vô sự, lập tức gọi Thư tiểu Đường đến xem.

Lúc đó Vân Trầm Nhã mới uống thuốc xong, đang nằm xuống lại. Thư tiểu Đường vẫn nghĩ hần bị thương nặng, thân thể yếu ớt chịu không nổi kích thích, nên khi vào phòng, chỉ trốn sau tấm rèm ở gian ngoài, thò đầu vào nhìn hần.

Xem một hồi lâu, thấy hần hơi thở lên xuống ổn định vững vàng, nàng mới yên lòng, rón ra rón rén đi ra ngoài phòng.

Vừa đi chưa được vài bước, bỗng một thanh âm trong phòng chậm rãi vang lên.

“Đi đâu đó? Nhìn ta một chút nữa cũng không được sao?”

Thư Đường sững sốt, xoay người lại.

Vân vĩ lang chống tay ngồi dậy, vỗ vỗ lên giường, cười nói: “Tiểu Đường muội, lại đây.”

Thư Đường đến gần, thấy chân bị rơi xuống vội nhặt lên đắp lại kỹ càng cho Vân Trầm Nhã, ngồi xuống bên cạnh hần, cẩn thận nhìn sắc mặt của hần, hỏi: “Vân quan nhân, chàng không sao chứ?”

Lúc này đã là buổi chiều, ánh mặt trời mùa thu nhàn nhạt thừa thớt xuyên vào từ song cửa sổ. Vân Trầm Nhã bệnh nặng mới khỏi, hai gò má gầy yếu, nhưng sắc mặt lại rất tốt, mái tóc chưa búi lên, buông xuống trên vai một cách tự nhiên trông vô cùng phong lưu phóng khoáng.

Vân Trầm Nhã không trả lời nàng, lại nói: “Đã nhiều ngày nay, mỗi lần ta tỉnh lại đều không thấy nàng bên cạnh. Ừm, sao thế?”

Thư Đường nghiêm chỉnh giải thích: “Bạch lão tiên sinh nói bệnh tình của Vân quan nhân không ổn định, chịu không nổi kích thích, bảo ta chờ thương thể chàng nhẹ bớt rồi hẵng đến hầu hạ.” Nói xong, nàng lại chỉ chỉ ra ngoài phòng, thành thật nói “Nhưng ta vẫn luôn đợi ở bên ngoài.”

Vân Trầm Nhã cười rộ lên, lại vỗ vỗ lên giường: “Ngồi lại gần đây một chút, để ta nhìn xem.”

Thư tiểu Đường xích lại gần một chút.

Đã nhiều ngày nay nàng ngủ rất ít, hai hốc mắt đen thui. Nhưng lúc này, tinh thần nàng rất tốt, vì biết Vân Trầm Nhã tỉnh lại nên rất vui vẻ nhẹ nhõm.

Thấy Vân Trầm Nhã đang quan sát mình, Thư Đường liền nghiêm trang ngồi ngay ngắn cho hần nhìn.

Vân vĩ lang bật cười nói: “Bạch Quý lo lắng thật dư thừa, đáng vẻ nàng như vậy có thể khiến ta chịu kích thích gì chứ.”

Thư Đường nghe xong, trong lòng không khỏi cảm động. Nhớ tới thân phận của mình, ánh mắt nàng lập tức ảm đạm đi, sau một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

Biểu tình này của nàng dĩ nhiên không thoát khỏi cặp mắt của Vân Trầm Nhã, hần lơ đi, nói: “Vậy hiện giờ nàng có thể chăm sóc cho ta được rồi sao?”

Thư Đường nhanh nhẩu gạt đầu, nói: “Vân quan nhân, chàng cần gì cứ nói với ta.”

Vân Trầm Nhã trầm mặc một lát, cong môi lên cười. Hần dời thân hình về phía trong giường, chừa ra một khoảng trống, nhẹ nhàng nói: “Một cái rồi, cùng ngủ đi!”

Thư Đường cả kinh, gương mặt bừng đỏ. Nàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, nói: “Ta ngủ ở chiếc giường nhỏ bên ngoài là được rồi.” Nói xong, liền đứng dậy muốn ra ngoài.

Vân vĩ lang chậm rãi nói: “Nàng ở bên cạnh ta, nếu có chuyện gì, dù sao cũng có người bưng thuốc rót nước cho ta, không phải sao?”

Thư Đường ngừng bước chân lại.

Vân vĩ lang nói tiếp: “Còn nữa, hiện giờ mặc dù ta có chút bình phục, nhưng một khi phát sốt hoặc nhiễm trùng phong hàn, thương thể tái phát thì không biết sẽ ra sao. Có người ngủ bên cạnh thăm chừng nóng lạnh, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Thư Đường do dự một chút, quay người lại, đến ngồi bên giường.

Vân vĩ lang nói thêm: “Giường này không lớn, ngoại trừ ta, tối đa chỉ có thể chứa thêm một cô nương nữa thôi. Nếu nàng không chịu ngủ ở đây, không chịu suy nghĩ cho thương thể của ta, ta đành phải tìm một nha hoàn khác đến ngủ để chăm sóc. Ta và nàng đã đính hôn. Nếu tìm nha hoàn khác ngủ bên cạnh, chẳng lẽ ta cũng phải cho nha hoàn đó danh phận hay sao?”

Thư Đường giật bản mình. Qua một lát sau, nàng cúi người xuống, lẳng lặng cúi hài ra, xốc mền lên, đỏ mặt nói: “Thôi được rồi, để ta ở lại...”

Vân Trầm Nhã vừa uống thuốc có pha thuốc an thần, còn Thư Đường năm ngày rồi chưa ngủ yên. Hai người đều mệt mỏi, nằm trên giường một lát nhất thời đồng loạt chìm vào giấc ngủ.

Vì an tâm nên ngủ thật sâu thật say, mãi cho đến khi tiếng ho khan của Vân Trầm Nhã vang lên, Thư Đường mới giật mình bừng tỉnh, lúc đó đã là giữa đêm.

Thuốc vốn đã sắc sẵn đựng trong ấm ngọc giữ ấm, Thư Đường vội vàng bước xuống giường rót cho Vân Trầm Nhã một chén thuốc. Đợi hần uống xong, lại rót thêm một tách trà xanh cho hần.

Vân vĩ lang uống một nửa tách trà rồi đưa lại cho Thư Đường.

Ánh trăng vàng vạc ngoài cửa sổ phản chiếu lên nước trà xanh trong tách lấp lánh như gợn sóng.

Thư Đường uống xong nửa tách trà hần đưa, lại châm trà đầy ấm để sẵn bên chiếc bàn nhỏ đầu giường, nghe Vân Trầm Nhã chậm rãi nói sau lưng nàng: “Từ trước đến nay ta vẫn thăm nghĩ không biết những ngày tháng thế nào mới là hạnh phúc nhất. Nay ta đã biết, chỉ cần ban đêm có người cùng tỉnh lại, cùng ta uống chung một tách trà xanh, như vậy ta đã hết sức mãn nguyện rồi.”

Tay Thư Đường run lên, vài giọt nước trong ấm trà bắn tung tóe ra.

Phía sau có hơi thở nóng rực kề sát lại, một cánh tay ôm choàng bên hông nàng. Hơi thở tươi mát mà ấm áp, Vân Trầm Nhã chôn đầu vào cổ Thư Đường, tựa lên giữa hõm xương quai xanh của nàng, thấp giọng hỏi: “Còn nàng? Những ngày tháng như thế nào mới là hạnh phúc nhất?”

Hơi thở sau cổ vừa nhột vừa ngứa, Thư Đường quay đầu lại, ngồi đối diện với hần trên giường.

Khoảng cách giữa hai người rất sát nhau, Thư Đường cúi đầu nói: “Ta... được ở bên cạnh Vân quan nhân.”

Hơi thở như lan phả đến, Vân Trầm Nhã sững sốt, ánh mắt dừng ở giọt nước long lanh đọng lại trên cổ nàng. Hần nhin không được than nhẹ một tiếng, chậm rãi đến gần.

Thư Đường ngẩn ra, vội vàng hô lên: “Vân quan nhân, thật ra ta...”

Nhưng Vân Trầm Nhã đã gục đầu xuống, đầu lưỡi mút lấy giọt nước kia.

Nhất thời cả người Thư Đường run lên, cả người Vân Trầm Nhã cũng run lên.

Còn không đợi Thư tiểu Đường kịp phản ứng, Vân vĩ lang đột nhiên kéo tấm mền qua, bọc kín Thư Đường lại, giọng khàn khàn nói: “Ta... thực xin lỗi...”

Thư Đường ngậy người ra một lát, sửa lại tấm mền trên người, đỏ mặt, hạ giọng nói: “Vân quan nhân, thương thể của chàng còn chưa lành...”

Vân Trầm Nhã sững sốt, khóe môi cong lên nở nụ cười. Nhớ tới phản ứng khác thường thoáng qua của nàng hồi chiều, hần nằm xuống giường, gối đầu lên cánh tay, hỏi: “Vừa rồi nàng tính nói gì với ta?”

Thư Đường cũng sững sốt. Một lát sau, nàng đắp mền cho Vân vĩ lang cẩn thận, nằm xuống bên cạnh hần, nói: “Vân quan nhân, Nguyễn Phụcong ca nói với ta rằng, mẫu thân của ta là Thủy Tĩnh, là một người không tầm thường xuất thân từ Bắc quốc, nữ nhi của bà chỉ có thể gả cho người của Bắc quốc. Nhưng Vân quan nhân là người Anh Triêu quốc, cho nên...”

Vân Trầm Nhã nghe vậy, cũng không lên tiếng nói gì cả.

Thư Đường quay đầu lại nhìn hẩn một cái, rồi quay đầu đi, dờ dẫm nhìn vào khoảng không trên đỉnh phòng: “Chuyện này ta vốn không muốn nói với chàng. Nhưng sau đó ta nghĩ lại, cho dù mẫu thân ta có thân phận gì cũng đều đã là chuyện trước kia. Ta sinh ra ở Nam Tuấn quốc, lớn lên ở Nam Tuấn quốc, ta...”

“Mẫu thân nàng là Thủy Tĩnh – công chúa Bắc quốc.” Vân Trầm Nhã cũng nhìn lên đỉnh phòng, thản nhiên nói tiếp.

“Bắc quốc và Anh Triều quốc, Nam Tuấn quốc đều có chỗ khác biệt nhau. Ở nơi đó của bọn họ đều gọi nữ nhi của Hoàng đế hoặc Vương gia là quận chúa. Còn “Công chúa” lại thật ra là một danh xưng khác biệt.”

“Mấy trăm năm trước, mười hai quốc gia ở Bắc quốc vốn là các bộ lạc du mục. Trên lãnh thổ phương Bắc lúc bấy giờ chỉ có một nước lớn nhất, tên là Bắc quốc. Sau đó mười hai bộ lạc kia dần dần lớn mạnh lên, không còn thừa nhận Bắc quốc là nước đứng đầu nữa, bọn họ muốn mở rộng thế lực của bản thân, vì thế đã chém giết lẫn nhau.”

“Nước đứng đầu là Bắc quốc lúc bấy giờ bề ngoài là khoan tay ngồi nhìn, nhưng thực tế lại âm thầm phái người chia ra đi hỗ trợ các nước còn lại, khiến mười hai bộ lạc duy trì thế lực ngang bằng nhau. Như vậy, càng đánh lâu tất cả bọn họ càng suy yếu tổn hại. Lúc đó, Bắc quốc mới ra mặt diệt trừ mười hai bộ lạc này.”

“Mười hai bộ lạc này tất nhiên là không muốn bị nước mất nhà tan, bọn họ yêu cầu Bắc quốc can thiệp.”

“Lúc ấy, Bắc quốc đưa ra điều kiện, muốn mười hai bộ lạc giao ra binh lực, lập thành Liên Binh phù. Lấy máu của nữ nhi đế vương Bắc quốc - công chúa Bắc quốc để làm vật dẫn chế tạo Liên Binh phù.”

“Lúc đó tuy đế vương Bắc quốc là minh quân, nhưng đời sau kế vị lại ngu ngốc, vô lực trấn áp mười hai bộ lạc.”

“Vì thế, mười hai bộ lạc lại một lần nữa khởi binh thành lập mười hai quốc gia phía Bắc. Nhưng Liên Binh phù có liên quan đến huyết mạch của công chúa Bắc quốc này lại may mắn thoát khỏi chiến loạn, đời đời truyền xuống dưới.”

“Thế cho nên sau mấy trăm năm, trên đất Thần Châu, Cổ Việt quốc bị diệt, Anh Triều giành lấy vương vị. Lúc hoàng thất Cổ Việt quốc đào vong lại nổi lên tranh chấp, binh phạt hỗn chiến trên đất Nam Tuấn quốc, máu nhuộm thành sông.”

“Người phương Nam lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, vì muốn được thái bình, đành phải noi theo cách của Bắc quốc: thỉnh công chúa Bắc quốc ban máu, thành lập ra Nam Liên Binh phù, tập hợp binh lực, thành lập minh ước để thiên hạ thái bình.”

“Cho nên, người được gọi là công chúa Bắc quốc, cũng không phải là công chúa thật, mà là người có dòng máu di truyền bảo hộ Liên Binh phù. Nhiều thế hệ nàng chỉ có thể gả cho người trong hoàng thất của mười hai nước Bắc quốc, nếu có con, nam hài sẽ bị xử tử ngay tức khắc, nữ hài sẽ kế tục sứ mạng duy trì Liên Binh phù. Mẫu thân ruột của nàng chính là một vị công chúa Bắc quốc.”

Vân Trầm Nhã nói xong, quay đầu lại nhìn Thư Đường: “Nhưng không biết vì sao bà lại trốn thoát khỏi Bắc quốc, lưu lạc vào phổ phường Nam Tuấn quốc, sinh hạ ra nàng.”

70. Chương 70

...“Cho nên, người được gọi là công chúa Bắc quốc, cũng không phải thật sự là công chúa chân chính, mà chỉ là người mang dòng máu di truyền gìn giữ bảo hộ Liên Binh phù thôi.”

...“Qua các thế hệ, vị công chúa Bắc quốc này chỉ có thể gả cho người trong hoàng thất của mười hai nước thuộc Bắc quốc. Nếu có con, nữ nhi sẽ phải kế tục sứ mệnh duy trì Liên Binh phù.”

...“Mẫu thân của nàng chính là một vị công chúa Bắc quốc. Nhưng không biết tại sao bà lại thoát được khỏi Bắc quốc, lưu lạc vào phố phường Nam Tuấn quốc, sinh hạ ra nàng.”

Trong phòng thật tĩnh lặng, ánh trăng bàng bạc ảm đạm. Tim Thư Đường đập thình thịch, lời nói của Vân Trầm Nhã vẫn cứ quanh quẩn trong đầu nàng.

Thật lâu sau, nàng chậm rãi vươn tay ra, nắm lấy hai đầu ngón tay của Vân Trầm Nhã, kêu: “Vân quan nhân.”

Mãi một lúc lâu sau mới nghe một giọng trong trẻo nhẹ nhàng trả lời “Ừ”.

Trong lòng Thư Đường chùng xuống, lại gọi một tiếng “Vân quan nhân” .

Giọng nói kia vẫn chỉ đáp lại “Ừ”.

Thư Đường lặng lẽ quay đầu lại liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã. Gương mặt của hân chìm trong bóng tối nên nhìn không ra cảm xúc của hân lúc này. Thư Đường thấp giọng nói: “Vân quan nhân, thì ra mẫu thân của ta là một người như thế a.”

Vân Trầm Nhã trong lòng nặng trĩu, ngàn vạn lời muốn nói đến bên miệng lại chỉ thốt lên được một câu: “Sau này nàng tính sao?”

Thư Đường ngẩn người ra, một lát sau lại lắc đầu, nói: “Ta không biết. Nhưng cho dù mẫu thân ta là người như vậy thì sao? Ta không phải là công chúa gì đó, cũng không rõ rốt cuộc Liên Bình phù là cái gì. Ta chỉ là một cô nương tầm thường lớn lên nơi phố phường. Nếu đã vậy, có trở về hoàng thất, sợ rằng cũng chỉ có thể làm một tiểu nha hoàn khiến cho hoàng thất mất mặt mà thôi.”

Ngừng một lát, Thư Đường lại mím môi, thật cẩn thận nói: “Cả đời này, ta chỉ mong được bình thản sống một cuộc sống ổn định, ngoài ra cũng chỉ có một tâm nguyện khác hơi quá một chút mà thôi, đó chính là...được ở bên cạnh Vân quan nhân.”

Nói đến đây, đột nhiên Thư Đường như gượng gượng lấy can đảm, gật gật đầu, kiên quyết nói: “Đúng vậy, ta mặc kệ chuyện của hoàng thất Bắc quốc, ta sẽ ở lại Nam Tuấn quốc làm một cô nương tầm thường, cùng Vân quan nhân sống thật tốt.”

Mấy ngón tay nàng đang nắm lấy bỗng dưng giật giật. Một lát sau nghe một tiếng cười khẽ vang lên. Vân Trầm Nhã trở ngược tay lại nắm lấy bàn tay của Thư Đường, mười ngón đan chặt vào nhau không một kẽ hở.

Nếu lúc này Thư Đường quay đầu lại sẽ có thể nhìn thấy khóe môi hơi cong cong lên của hân.

Vân Trầm Nhã lên tiếng, thanh âm mang theo sự kiêu ngạo có một không hai: “Vậy thì đã sao, công chúa Bắc quốc cũng được, cô nương tầm thường nơi phố phường miền Nam cũng được, chỉ cần ta thích, cho dù Bắc quốc có khởi binh, cho dù có phải chống lại ngàn vạn thiết kỵ, cũng tuyệt đối không thể khiến ta sợ hãi.”

Thân thể xương cốt Vân Trầm Nhã vốn rất tốt, thương thế chỉ dưỡng hai ngày đã có thể xuống giường đi lại được. Thư Đường thấy hân đã không còn việc gì nữa, lại có chút nhớ nhà, nên vội vàng dọn đồ trở về khách điểm Thư gia.

Hôm sau, trong cung truyền ra hai tin tức: một là tiểu thế tử Đồ Tu vốn đi du ngoạn sông núi Anh Triều quốc từ đầu mùa xuân đến giờ, bảy ngày sau sẽ về; hai là Đại thế tử Vũ Văn Sóc của Mạo Lương quốc – quốc gia đứng đầu mười hai nước Bắc quốc – gửi thư thông báo là hai tháng sau khi vào đầu mùa đông, hân sẽ đến viếng thăm Kinh Hoa thành của Nam Tuấn quốc.

Trước khi Thủy Tinh trốn đến Nam Tuấn quốc vốn đã gả cho Cửu thúc của Vũ Văn Sóc, chính là Cửu vương gia Vũ Văn Đào hiện nay của Mạo Lương quốc. Nên lúc này Vũ Văn Sóc đến Nam Tuấn quốc, nguyên nhân cho dù không nói ra ai cũng biết, chính là vì Liên Bình phù và Thư Đường.

Còn Đồ Tu và Đồ Lương vốn tình cảm chú cháu khá sâu nặng, nên Nam Tuấn vương Đồ Kỳ quyết định triệu hồi Đồ Tu về, để chú cháu hai người bọn họ gặp nhau một lần trước khi mời hai vị hoàng tử Anh Triều quốc vào cung thăm quyết vụ xảy ra ở Minh Hà Thiên uyển lần trước.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Đầu thu, hương hoa quế tỏa ra nồng nàn, những ánh mây bập bênh trôi trên bầu trời xa xa, hoa lá xanh tươi mơn mớn trong vườn khiến người ta nghĩ vẫn còn đang giữa mùa hè. Nhưng nếu sau nhiều ngày nhốt mình trong phòng, bước ra cửa lại, sẽ cảm nhận được làn gió mùa thu mát mẻ ập lại, nhìn ra vườn sẽ thấy lá cây Ngô Đồng ngả vàng, cây cỏ dần trở nên khô héo, còn hoa Sơn Trà trắng nõn thì lại từng bừng nở rộ hết chùm này đến chùm kia.

Bốn mùa đều có nét riêng độc đáo khác nhau của nó, Vân vĩ lang tiếp lấy áo choàng do hạ nhân đưa lên, vừa chậm rãi bước trong vườn vừa thưởng thức cảnh đẹp. Đạo chưa được bao lâu đã thấy một gã sai vặt cầm thiệp mời đưa đến tay hắn.

“Thiệp mời này sáng nay mới đưa đến, Bạch chương quỹ đã xem qua, nói là đợi Đại công tử tỉnh dậy rồi mang đến cho Đại công tử.”

Vân Trầm Nhã giơ tay mở thiệp mời ra, đầu tiên vô cùng sửng sốt, sau đó hắn bật cười. Giấy lát sau, hắn nhướn mày, nói: “Việc này ta nhận lời, người lui ra đi.”

Đứng trong vườn một lúc sau, Vân vĩ lang cười cười một cách thâm sâu khó lường, đổi hướng rảo bước đi về phía thư phòng.

Bên trong thư phòng không có Cảnh Phong. Vân Trầm Nhã thò đầu vào ngó tới ngó lui một hồi, đang nghĩ xem Cảnh Phong đang ở đâu thì thấy một người hai chó đang đi tới từ tiền viện.

Mãng Tây Cẩu Trắng quả đúng là biết dựa hơi người hết như dây leo đầu tường. Mấy ngày nay Vân vĩ lang nằm dưỡng thương trong phòng, bọn chúng không thể vào thăm nên cả ngày đi theo phía sau Cảnh Phong, chắc là hiểu được trong Vân phủ này, ngoại trừ sói ra, chỉ có lời nói của Cảnh Phong là có trọng lượng nhất.

Cảnh Phong thấy sói bệnh nặng mới khỏi đã dạo khắp chung quanh cũng không nói gì, chỉ vừa đẩy cửa thư phòng ra vừa nói: “Người đã khỏe lại thì cũng nên đến xem binh đồ của mười hai nước Bắc quốc đi, ngoài hai trấn ở Bắc Hoang ra, ta cũng đã đánh dấu chín nơi có thể đóng binh khác.”

Nhưng đằng kia cũng không có người đáp lại.

Cảnh Phong hồ nghi quay đầu lại, chỉ thấy Vân vĩ lang đang cười cười, vẻ mặt đầy trêu chọc. Hắn khoanh tay dựa cửa, cầm thiệp mời trong tay ném đến trước mặt Cảnh Phong, chậm rãi nói: “Xem đi, tìm đến tận cửa rồi nè.”

Cảnh Phong sửng sốt mở thiệp mời ra.

Nội dung của thiệp mời khá đơn giản, do Đường Ngọc đưa tới, mời hai huynh đệ Cảnh Hiên và Cảnh Phong hai ngày sau, Trung thu ngày mười lăm tháng Tám, đến ngõ hẻm Vân Hạng cùng ba người Đường Ngọc, Phương Diệc Phi, và Thu Đa Hỉ đón Trung thu.

Vân Trầm Nhã quan sát vẻ mặt của Cảnh Phong, thấy ánh mắt hắn dừng lại trên tên Thu Đa Hỉ một lát, liền vui vẻ nói: “Ta còn nhớ rõ năm ấy lúc ngươi sáu tuổi số đào hoa cực kỳ nở rộ. Có một vị “Thu tiểu công tử” vốn hay xưng huynh gọi đệ với ngươi. Ai ngờ đó chính là một cô nương, sau khi thay đổi một bộ xiêm y hoa hoa lệ lệ, khẳng khẳng nói nàng thích ngươi, muốn gả cho ngươi.”

Cảnh Phong nghe vậy, khóe miệng cong lên, nhưng cũng không lên tiếng trả lời.

Vân vĩ lang mặt đầy vẻ vui sướng khi người khác gặp họa chỉ chỉ lên tên “Thu Đa Hỉ” trên tấm thiệp mời, chất lưỡi “chậc chậc” nói: “Cây đào mục nát tã tới trăm ngàn năm về trước nay lại nở hoa, thật đúng là tin tốt đéo a.”

Thái dương Cảnh Phong hẳn lên một sợi gân xanh, hắn bình tĩnh đem thiệp mời trả lại cho Vân Trầm Nhã: “Ta không đi.”

Vân Trầm Nhã thản nhiên liếc hắn một cái, chậm rãi nói: “Người không đi, chẳng lẽ ta đi một mình?”

Cảnh Phong đẩy cửa thư phòng ra, sắc mặt không hề thay đổi một chút nào, nói: “Nếu người không thích ba người bọn họ thì đừng đi.”

Vân vĩ lang cầm thiệp mời vỗ vỗ trong tay: “Ta còn nhớ rõ, Thu Đa Hỉ vẫn đối với ngươi tình thâm ý trọng, đến năm mười bảy tuổi, đột nhiên phải gả cho Phương Diệc Phi. Sau đó Phương Diệc Phi đào hôn, vì

chuyện của Liên Binh phù mà Tam đại gia tộc bị lưu đầy, trong thời gian đó Đường Ngọc vẫn tìm mọi cách chăm sóc cho Thu Đa Hỉ. Sau khi bọn họ trở về đây, Đường Ngọc lại vì Thu Đa Hỉ tưởng nhớ đến Phương Diệc Phi mà cầu bọn ta đi cứu hần. Ta thuận tay cứu người, vốn nghĩ rằng chuyện này cũng sẽ chấm dứt ở đó thôi. Không ngờ hôm nay Đường Ngọc lại đưa thiệp mời đến, nói Thu Đa Hỉ nhớ lại thời thơ ấu, chắc có lẽ là nhớ đến vị Nhị hoàng tử hồi xưa, bởi vậy mới mượn dịp Trung thu mời chúng ta đến đoàn tụ.”

Vân Trầm Nhã nói đến đây càng hưng phấn hơn. Hần đứng thẳng dậy, hứng chí bưng bưng nói với Cảnh Phong: “Từ khi ta sinh ra cho đến nay đã gặp triều thần cậy thế lạm quyền, đã kinh qua việc hành quân đánh giặc, dù trải qua bao sóng gió âm mưu gian trá từ chốn triều đình cho đến nơi sa trường nhưng lòng ta vẫn có thể giữ được vài phần tỉnh táo. Song đây là lần đầu tiên ta gặp được một mối tình mà cho dù dây tơ hồng không ngừng bị cắt đứt nhưng nhân vật chính vẫn dây dưa hội ngộ hết lần này đến lần khác, tạo hóa thật là thần kỳ. Kỳ này vô cùng náo nhiệt, không thể bỏ lỡ không xem được.”

Cảnh Phong nghe Vân Trầm Nhã nói lải nhải một hồi lâu, cuối cùng đưa ra kết luận như vậy khiến hần đen cả mặt, không nói được một lời đi thẳng ra ngoài thư phòng. Không ngờ hần mới đi được mấy bước, còn chưa ra tới cửa đã nghe Vân vĩ lang chậm rãi thở dài một tiếng.

“Vậy thì thôi, người không muốn đi cũng được. Ta vốn tưởng rằng người là một người trọng tình trọng nghĩa, hôm trước mới được một ít tin tức về vị thế tử kết tóc se tơ Liễu Ngộ kia của người mà chưa kịp nói cho người hay. Nếu nay lòng người đã như tro tàn, tình cảm trở nên nguội lạnh rồi thì tin tức vị Liễu Ngộ này ta cũng chỉ đành phải chôn vùi trong bụng mà quên đi.”

71. Chương 71

Ngày mười lăm tháng Tám, Trung thu trăng rằm.

Trên xe ngựa có xông hương, ngoài xe là cảnh phố phồn hoa nhộn nhịp, hàng hoa cúc mùa thu điểm xuyết làm đẹp chính giữa đường, âm thầm tỏa hương thơm, không khí vô cùng bình yên hân hoan.

Vân vĩ lang dựa lưng vào vách xe, gối đầu lên tay, chậm rãi nói: “Trung thu lần này thật kỳ lạ, nhưng cũng thật đúng dịp.”

Người của Tam đại gia tộc, ngoại trừ Phương Diệc Phi, tất cả đều bị lưu đầy ba năm. Vì vậy, tuy hồi đầu mùa xuân này Đường Ngọc đến Kinh Hoa thành, nhưng vẫn chưa chính thức mãn kỳ hạn lưu đầy, nên không thể quang minh chính đại gặp gỡ đám người Vân Trầm Nhã.

Cảnh Phong vén màn xe lên, nhìn ánh sáng nơi chân trời dần dần mờ đi, nói: “Ta nghe Bạch đại nhân nói, thân thể của Thư Đường, bí mật của Bắc Liên Binh phù đều là do người thông qua manh mối Đường Ngọc cung cấp mà tra ra.”

Vân vĩ lang lấy trong tay áo ra một cuộn giấy bạc ném cho Cảnh Phong: “Đường Ngọc đưa tới trước khi đi Minh Hà Thiên uyển.”

Trên cuộn giấy bạc, bên trái là bản đồ lộ tuyến mua bán Nam Bắc, bên phải có hàng chữ nhỏ ghi lại người đứng sau cuộc giao dịch lúa mì Thanh Khoa cùng với một ít tin đồn đã được kiểm chứng về Liên Binh phù.

Cảnh Phong xem xong cuộn cuộn giấy bạc lại.

“Lời ít ý nhiều, từng chữ tràn đầy tâm huyết. Đường Ngọc này cũng là người có chút bản lĩnh.”

Vân Trầm Nhã tiếp lấy cuộn giấy bạc, ngẫm nghĩ một hồi rồi lấy ra một lửa châm lên đốt đi.

Trong ánh lửa ấm áp vang lên giọng điệu lười biếng của Vân vĩ lang: “Con người hần cũng thật kỳ lạ, tuy có chút bản lĩnh nhưng lại không giống như Phương Diệc Phi muốn bộc lộ tài năng, hần chỉ một lòng muốn rời xa triều đình, chỉ cầu yên tâm an toàn sống bình thường cả đời.”

Cảnh Phong sững sờ, không lâu sau, ánh mắt hần âm đạm đi.

Màn xe bị gió thổi lên, ánh trăng bên ngoài thật đẹp.

“Thật ra những gì Đường Ngọc theo đuổi cũng chẳng có gì sai.”

Cũng như hần, vốn muốn kiến công lập nghiệp, trải qua cuộc chiến Bắc hoang, một tướng công thành vạn cốt khô, nhưng vận mệnh đã định, người cũng đã qua đời. Sau này cho dù có hoàng quyền trong tay, có lập nên thành tích chói lọi, có năng lực có bản lĩnh thì sao chứ? Lúc trước, khi Liễu Ngộ còn ở bên hần, nàng đã khuyên hần nên buông tay, hần hần nên nghe theo nàng.

Nhìn ra ngụ ý của Cảnh Phong, Vân Trầm Nhã không khỏi nhú mày. Ngón tay gõ gõ trên bàn, sười cười “xì” một tiếng.

“Nói vậy, người cũng không cần ngôi vị hoàng đế kia?”

Cảnh Phong ngẩn ra, dời mắt nhìn về phía hần “Chẳng lẽ người cũng...”

Vân vĩ lang từ từ nhắm mắt lại.

“Phụ hoàng sớm có ý truyền ngôi lại, nhưng người cũng chỉ có ba hoàng tử, ngoại trừ người và ta, Cảnh Hiền chỉ mới có hai tuổi, như thế này thì biết làm sao đây a...”

Hương hoa quế thơm lừng trước ngõ Vân Hạng, xe ngựa đến đầu ngõ, Thư tiểu Đường vừa nhảy xuống chiếc xe lừa thì gặp hai huynh đệ Vân - Cảnh, ba người cùng đi chung về phía tòa nhà Đường gia.

Tòa nhà Đường gia không lớn, là Đường Ngọc mới mua được gần đây. Trong viện có trồng giàn hoa Tử Đằng, có cầu đá, hồ nước, còn có một chiếc ghế mây.

Lúc này, Phương Diệc Phi đang nằm dài trên ghế, nghe thấy tiếng gõ cửa, hần tùy tiện nhặt lên một hòn đá bắn về phía cửa, then cửa bật mở ra.

Liếc mắt thấy khách vừa đến, Phương Diệc Phi cũng không đứng dậy chào đón, chỉ đứng đờm bỏ hạt dưa vào miệng cắn, rồi miễn cưỡng đứng dậy bỏ vào trong đại sảnh.

“Người các người tìm đã đến rồi, ra gặp đi.”

Giấy lát sau trong đại sảnh truyền ra giọng điệu lười biếng mệt mỏi của Phương Diệc Phi.

Nhưng sau câu đó, cả tòa nhà lại lâm vào tĩnh lặng.

Vầng trăng tròn trên bầu trời vàng vạc sáng tỏ, mây lượn lơ trôi. Hoa Tử Đằng lay động trong gió, thỉnh thoảng một vài bông bỗng nhiên rụng xuống đất, không một tiếng động.

Ba người bọn Vân Trầm Nhã đi vào trong viện, chỉ thấy ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu trong đại sảnh hắt ánh sáng lên vách cửa sổ bằng giấy, mờ mờ lung lung, mờ mờ ảo ảo. Giấy lát sau, trong phòng vang lên tiếng “rin rít” nghe giống như tiếng bánh xe bằng gỗ lăn đi.

Ba người đang buồn bực, bỗng thấy Thu Đa Hỉ xuất hiện ở cửa mà ngây ngẩn cả người.

Đêm Trung thu ở miền Nam cũng không lạnh lắm, nhưng trên người Thu Đa Hỉ lại mặc một chiếc áo khoác hồ cừ thật dày. Người nàng gầy đi nhiều, hai má hõm sâu, hốc mắt có quầng thâm đen. Hai chân của nàng không động đậy gì được, phải ngồi trên xe lăn do Đường Ngọc đẩy đi giúp.

Đường Ngọc thấy ba người trở mắt ra nhìn thì trầm mặc hần đi, một lát sau hần thật cẩn thận nâng Thu Đa Hỉ dậy.

“Chỉ là một cuộc gặp mặt nhỏ thôi, Đại công tử, Nhị công tử và tiểu Đường không cần khách sáo. Nhưng Đa Hỉ bị nhiễm chứng phong hàn, không thể uống rượu được.”

Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, bệnh thành như vậy đã hết thuốc chữa, sao có thể là chứng phong hàn tâm thường.

Lòng Vân Trầm Nhã trĩu nặng, liếc mắt nhìn về phía Thư Đường.

Lúc này Thư tiểu Đường đã sớm kinh ngạc đến ngây người.

Thu Đa Hỉ được Đường Ngọc đỡ, bước từng bước đến trước mặt mọi người. Ba năm cách biệt, có lẽ là vì bệnh lâu ngày, có lẽ là vì từng trải, Thu Đa Hỉ đã không còn xúc động như ngày xưa nữa, mà trở nên bình tĩnh ung dung hơn.

Nàng khẽ cúi người chào ba người bạn Vân Trầm Nhã.

“Đại công tử, Nhị công tử, tiểu Đường...tôi nay thật ra là Đường Ngọc thay ta mời các người đến đây. Vì Diệc Phi đã trở về, đợt chứng bệnh phong hàn của ta khá hơn, ba người bạn ta muốn cùng nhau lên phía Bắc Anh Triều quốc, du ngoạn ngắm phong cảnh Thần Châu. Chuyến này đi không biết khi nào mới trở về, nên ta...”

Nói đến đây, nàng ngừng một chút, ánh mắt cẩn thận liếc qua Thư Đường.

“Ở Kinh Hoa thành này ta không quen nhiều người lắm, cho nên, cho nên...”

“Ở Kinh Hoa thành này nàng không mấy quen biết ai cả, chỉ có vài người bạn cũ bạn người khiến nàng có chút vướng bận, cho nên trước khi đi muốn gặp các người một lần, xem như từ biệt.” Không biết từ bao giờ Phương Diệc Phi đứng tựa nơi cửa, trong tay cầm theo một bầu rượu hoa quế, lười biếng nói tiếp thay Thu Đa Hỉ.

Nhưng nói xong vẫn không có ai lên tiếng trả lời lại.

Cuộc gặp mặt này xem như tiễn biệt, lần này đi không biết khi nào mới trở về.

Có những chuyện không cần nói ra bằng lời nhưng ai cũng hiểu thắm trong lòng.

Mà từ xưa đến nay cuộc sinh ly tử biệt, người đi kẻ ở nào không khiến cho người ta đau lòng.

Thu Đa Hỉ mím môi, Thư Đường sững sờ, Cảnh Phong trầm mặc, Vân Trầm Nhã khép quạt lại. Đường Ngọc cúi đầu nhìn bóng mình phản chiếu trên mặt đất, Phương Diệc Phi ngược mắt nhìn vầng trăng mờ lung trên trời.

Hoa Tử Đằng lại rụng thêm từng chuỗi từng chuỗi, gió thổi cuốn theo những đóa hoa nhỏ li ti tung bay.

Không biết qua bao lâu, trong viện mới vang lên một giọng khàn khàn chờ đợi “Ồ”.

Thư Đường nhìn mũi chân mình, gật đầu thật mạnh nói: “Anh Triều quốc rất đẹp, người đến đó du ngoạn không cần phải...không cần phải về vội.”

Thu Đa Hỉ sững sờ, một lát sau cũng gật đầu.

“Ừ, ta sẽ không vội quay về.”

Thư Đường ngược đầu lên nhìn nàng nói tiếp: “Người còn có thể... còn có thể đến Vĩnh Kinh, Bắc Hoang xem qua. Đúng rồi, còn có Giang Nam, Giang Nam phong cảnh rất đẹp, có thể chèo thuyền du ngoạn trên sông, mui thuyền thấp, lác lư bênh bồng, bên trong có ngọn nến mờ ảo, có thể ẩm rượu, có thể ngủ.”

Chèo thuyền du ngoạn trên sông, mui thuyền thấp, lác lư bênh bồng, bên trong có ngọn nến mờ ảo, có thể ẩm rượu, có thể ngủ.

Năm ấy Vân Trầm Nhã đã nói với nàng như thế, trong thâm tâm Thư Đường vẫn cho rằng mình biết rất rõ tất cả những gì liên quan đến Giang Nam. Cứ như thế nàng ghi nhớ trong lòng, mãi cho đến hôm nay mới nhắc lại.

Vẫn gắng gượng tiếp tục câu chuyện để bầu không khí không đến mức quá tĩnh lặng khiến người ta ngạt thở như mới vừa rồi sao?

Vân Trầm Nhã nhin không được quay đầu nhìn Thư Đường.

Về mặt nàng có chút sốt ruột, có chút khổ sở, đầu ngón tay rõ ràng hơi bị run rẩy, còn phải vắt óc tìm cách duy trì câu chuyện.

Tiểu nha đầu ngốc nghếch thật thà, đơn thuần nhưng lại thông minh như thế a...

“Xoẹt” một tiếng mở quạt ra, Vân Trầm Nhã đột nhiên cười rộ lên: “Đúng vậy, Anh Triều quốc có hai kinh mười tám châu, núi non hùng vĩ, trời biển bao la, nếu Thu cô nương muốn đi du ngoạn, cũng không cần vội vã quay trở về.”

Thu Đa Hỉ sửng sốt: “Đại công tử?”

Lúc này, Đường Ngọc mới kịp phản ứng, cười nói tiếp.

“Ba người bọn ta cùng định đi theo đường thủy, có lẽ là sẽ đến Loan Châu trước. Giang Nam cách Loan Châu chỉ một con sông Vân Hà, cũng tiện đường ghé ngang. Nhưng phương Bắc thời tiết lạnh giá, bọn ta tính du ngoạn Giang Nam xong, đợi đến sang năm sau xuân về hoa nở, mới đi lên Vĩnh Kinh, Thiện Châu phía Bắc.”

“Đi Vĩnh Kinh làm gì?” Phương Diệc Phi đang dựa cửa bỗng nhiên lên tiếng, hần cầm bầu rượu hoa quế trong tay ném đi, “Hừ” một tiếng, “Vĩnh Kinh có người mà ta không ưa, không đi!”

Bình rượu hoa quế bay vèo theo một đường cong trong không trung, Cảnh Phong giơ tay lên đỡ lấy, bước đến trước bàn đá, vừa bày chén rượu ra rót xuống vừa nói: “Trước khi mùa xuân ấm áp đến, ở lại phía Nam cũng tốt. Phía Nam Anh Triều quốc cho dù có vào mùa đông thì nước sông cũng không bị đóng băng. Từ Loan Châu đi thuyền đến kinh thành, nếu thuận chiều gió sẽ chỉ cần hai ngày hai đêm là đến.”

Rượu trong chén đã đầy, Đường Ngọc đỡ Thu Đa Hỉ đến trước bàn đá ngồi xuống. Phương Diệc Phi lười nhác dựa vào giàn hoa Tử Đằng nhâm nhi chén rượu. Vân vĩ lang ném thử một miếng bánh ngọt nhỏ, không hợp khẩu vị, lại đổi miếng khác. Cảnh Phong nói rượu hoa quế ở đây ủ rất thuần, hương vị ngọt dịu, không nhạt nhẽo cay nồng như phương Bắc. Thư tiểu Đường hỏi rượu hoa quế phương Bắc ủ như thế nào, Cảnh Phong cười đáp, ngày mai sẽ viết lại công thức cho người.

Thu Đa Hỉ nhìn cảnh tượng hoà thuận vui vẻ trước mắt, bỗng nhiên lại nhớ đến lúc trước.

Năm đó, hai vị tiểu hoàng tử Anh Triều quốc đến thăm Nam Tuấn quốc, Thu Đa Hỉ chỉ mới sáu tuổi cũng đã có mối tình đầu, nàng thích chính là vị Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong kia.

Nàng bình thường mặc nam trang, gương cung múa kiếm, chỉ đến hôm tổ tình mới thay ra một bộ váy áo hoa hoa lệ lệ.

Năm đó, tiểu Cảnh Phong cứ nghĩ Thu Đa Hỉ là một đứa bé trai, qua chuyện lần đó mới biết nàng là một tiểu cô nương, nên sau đó độc lai độc vãng, không chịu gặp lại nàng.

Đáng tiếc là Cảnh Phong lại có một ca ca xấu xa vô cùng.

Vân vĩ lang biết được chuyện này, hào hứng can thiệp vào, giả vờ đứng ra làm trung gian hòa giải cho hai bên. Hần nói, việc này không thể trách Đa Hỉ muội muội, nhưng chuyện nam nữ khác biệt có thể thay đổi được. Sau đó lại tìm đến hai vị trúc mã của Thu Đa Hỉ - Phương Diệc Phi và Đường Ngọc, nói muốn thử nghiệm xem.

Sói tìm được mấy cái váy nhỏ, bảo Phương Diệc Phi và Đường Ngọc thay ra, lại bảo Cảnh Phong chọn lựa trong số ba người bọn họ ra một vị “tiểu muội muội” nào xinh đẹp nhất.

Hồi còn nhỏ bộ dáng ba người đều đáng yêu, mà Đường Ngọc và Phương Diệc Phi da trắng nõn nà càng xinh đẹp hơn, bảo Cảnh Phong biết chọn lựa làm sao, cuối cùng danh hiệu “tiểu muội muội” cũng không đến phiên Thu Đa Hỉ có được.

Thay ra thay vào đâu đến cả trăm bộ xiêm y váy áo, ba người bọn Đường Ngọc, còn có Cảnh Phong, đều tỏ ra nghi hoặc đối với chuyện nam nữ khác biệt có thể thay đổi này.

Vì thế Vân Trầm Nhã lại lừa dối, hần nói, chuyện trở thành nam hay nữ, trước mười tuổi mọi người đều có thể chọn lựa được, nếu mặc váy vào mà xinh đẹp thì sẽ trở thành tiểu cô nương, nếu mặc váy vào trông khó coi thì sẽ trở thành tiểu nam hài.

Lúc đó thái độ của sói rất nghiêm túc, rất chắc chắn, khiến bốn người bọn họ, ngoại trừ Cảnh Phong, đều tin là thật. Một khoảng thời gian rất lâu sau này, ba người bọn họ đều bị khốn đốn mỗi từ chuyện trang phục, cách đối nhân xử thế đến ngay cả tư thế đi nhà xí của chính bản thân mình...

Vì vậy từ nhỏ, Phương Diệc Phi, Thu Đa Hỉ, và Đường Ngọc đã ghi hận đối với Vân vĩ lang, thậm chí cả dòng họ hoàng thất Anh Triều quốc.

Sau đó thời ấu thơ trôi qua, lớn lên ai nấy đều bắt đầu gánh vác trách nhiệm riêng.

Lập trường khác nhau, tranh đoạt quyền lực.

Ba năm trước, lúc Phương Diệc Phi bị giam lỏng, Liên Binh phù bị thiêu hủy, Tam đại gia tộc bị tan rã, Thu Đa Hỉ cảm thấy... tên Anh Cảnh Hiên này thật sự là đáng ghét a, chỉ vì lợi ích của bản thân mình mà nhúng tay vào quốc sự của Nam Tuấn quốc, không đánh mà thắng, một tay làm mây một tay làm mưa, khiến nàng phải xa xứ, bị lưu đày đi Nam Man.

Trăng Nam Man vừa tròn vừa to, như gần với mặt đất hơn, còn sáng tỏ hơn ánh trăng của đêm Trung thu hôm nay.

Thu Đa Hỉ ở lại Nam Man, sau nhiều ngày đêm ngẫm nghĩ suy tưởng lại tất cả mọi chuyện, cuối cùng nàng đã thông suốt được một chuyện.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy, trên đời này, có ai không vì lập trường của bản thân mà tranh thủ chứ. Như Anh Cảnh Hiên vì bảo vệ lãnh thổ mà phá hủy Liên Binh phù. Như Nam Tuấn vương vì củng cố hoàng quyền mà làm tan rã Tam đại gia tộc. Như Phương Diệc Phi, vừa bị buộc phản, vừa vì vấn đề sống còn của bản thân, đành phải tính toán lập kế mưu phản.

Có lẽ những người nắm quyền lực trong tay, căn bản không có ai chân chính là người tốt hay kẻ xấu. Một vị anh hùng được vạn dân kính ngưỡng đồng thời cũng sẽ là kẻ thù của một quốc gia khác.

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, Thu Đa Hỉ bắt đầu cảm thấy tiếc nuối thời ấu thơ, chỉ đơn thuần vui vẻ cười đùa thật tốt biết bao nhiêu a.

Cho nên trước khi rời khỏi nơi này nàng muốn tụ họp gặp gỡ lại bọn họ, giờ nàng cảm thấy thực vô cùng vui vẻ, bởi vì bọn họ thật ra rất tốt, nếu xóa hết những ân oán cũ, bọn họ có thể ngồi xuống cùng nhau uống rượu cười đùa, cho dù có bởi vì động lòng trắc ẩn khi nhận ra thời gian của nàng không còn nhiều nữa.

Ba người bọn Vân Trầm Nhã ở lại cho đến sáng sớm hôm sau mới rời đi.

Cảnh Phong như bận việc gì đó, tách một con ngựa kéo xe ra, tự mình cưỡi đi mất.

Trời tờ mờ sáng, Vân vĩ lang đến con ngõ nhỏ, thấy Thư Đường vẫn rầu rĩ không vui, bèn vịn cành mai nơi đầu tường hái xuống một cành đẹp nhất, khều khều nàng, kêu: “Tiểu Đường muội.”

Thư Đường cúi đầu, sau một lúc lâu, mới “Ừ” một tiếng.

Vân Trầm Nhã cười nhẹ, vuốt ve cành mai trong tay, nói: “Con người có sống có chết, số mệnh đã định sẵn rồi, huống chi Thu Đa Hỉ còn có thể đi du ngoạn khắp giang sơn cùng Đường Ngọc và Phương Diệc Phi. Ba người bọn họ được như thế đã tốt lắm rồi.”

Thư Đường vẫn không vui, rầu rĩ nói: “Thế nào mà là tốt lắm ...”

“Sao lại không tốt? Kinh Phật có nói, muôn vàn ý niệm đều vì sắc. Sắc này là quyền, là tài, là sắc đẹp, tất cả đều mê hoặc con người. Chúng sinh đều vì một chữ ‘sắc’ này mà đổ xô bon chen tranh giành, cho nên cái gọi là ‘sắc’ này bất quá cũng chỉ là một loại gánh nặng. Mà ba người bọn Phương Diệc Phi vốn là những người thân mang trách nhiệm từ nhỏ.”

“Còn nữa, ta thật hâm mộ Đường Ngọc và Phương Diệc Phi. Công tử vô sắc, có thể tâm tùy ý động, làm việc gì mình thích, ở bên người mình yêu. Có thể đỡ bỏ xuống gánh nặng trách nhiệm trên vai, du ngoạn giang sơn, cho dù là mấy tháng ngắn ngủi cũng có sao đâu?”

Vân Trầm Nhã nói đến đây, ánh mắt trở nên xa xăm: “Phải biết rằng, đời người chỉ có vài chục năm, có những người cũng chỉ thật sự sống đúng nghĩa mấy tháng hoặc mấy năm trong đó.”

Thư Đường nghe vậy, chậm rãi ngừng bước.

Nàng quay đầu, nhìn lại Vân Trầm Nhã: “Công tử vô sắc?”

Vân vĩ lang cười: “Nếu không tìm hiểu sâu, chưa chắc nàng sẽ hiểu được. Ta thường nhàn rỗi vô sự nên mới hay suy ngẫm vấn đề này thôi.”

“Không phải.” Thư Đường lắc đầu “Những lời này, Vân quan nhân đã từng nói qua với ta. Đúng vậy... công tử vô sắc, có thể dễ bỏ xuống trọng trách, có thể tâm tỳ ý động, làm việc gì mình thích, ở bên cạnh người mình yêu. Vân quan nhân, chàng... có thể hay không?”

Vân Trầm Nhã sững sốt. Giấy lát sau, hắn cúi đầu nhìn xuống, thản nhiên cười cười.

“Đây là tâm nguyện của ta.”

72. Chương 72

Ngày mười sáu tháng Tám, tiểu thế tử Đỗ Tu về triều, sau hai ngày nghỉ ngơi, Nam Tuấn vương mở tiệc chiêu đãi khắp bốn phương tám hướng, chào mừng Đỗ Tu trở về.

Đêm hôm đó, có rất nhiều tân khách tụ tập trước điện Minh Hoa trong cung cấm, ngoại trừ những quan to trong triều, còn có sứ thần đến từ các quốc gia khác.

Nhưng hai vị hoàng tử Anh Triều quốc không đến dự, vì buổi tiệc này trên danh nghĩa là chào mừng tiểu thế tử trở về, nhưng thực tế là để tiễn đưa Lục Vương gia Đỗ Lương.

Hôm trước Vân Trầm Nhã bị thương tại Minh Hà Thiên uyển, Nam Tuấn quốc chỉ là một nước nhỏ, không đắc tội nổi một Anh Triều quốc hùng bá một phương trong Thần Châu. Vân vĩ lang bị ám sát ngay tại địa bàn của Nam Tuấn quốc, nếu không muốn gây ra chiến tranh, Nam Tuấn quốc tất nhiên phải đưa ra một người gánh vác tội danh. Lại bởi vì Vân Trầm Nhã đã công khai chỉ tên điểm mặt Đỗ Lương, Nam Tuấn vương Đỗ Kỳ không thể khoan tay đứng nhìn, nên Đỗ Lương không thể thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Quả nhiên, sau khi tiệc chào mừng chấm dứt, ngày hôm sau, Nam Tuấn vương liền phái người đến Vân phủ, thỉnh Vân Trầm Nhã chọn ngày nào rảnh rồi vào cung.

Vân vĩ lang giả vờ giả vệt lật lịch, chọn ngày hai mươi bảy tháng Tám là một ngày hoàng đạo tốt lành, không bị kiêng kỵ gì.

Cũng là ngày hắn rảnh rồi thanh nhàn.

Ba người bọn Đường Ngọc rời đi vào ngày hai mươi ba tháng Tám hôm nay. Trước khi bọn họ đi, không có thông báo cho bất kỳ ai, chỉ bán đi tòa nhà trong ngõ Vân Hạng, có lẽ là không tính đến chuyện trở về nữa.

Con người vốn là như thế, đến rồi đi, không có gì là cố định, chắc chắn cả.

Hai ngày sau khi gã sai vặt báo lại tin tức mấy người bọn Đường Ngọc đã rời khỏi, mùa thu đã bao trùm cả tòa Kinh Hoa thành.

Lúc đó, Vân vĩ lang đang cùng Cảnh Phong chơi cờ ở bàn đá phía sau viện, hai bên con cờ trắng đen đang sát phạt nhau đến trời sập đất thâm, gió lửa tung bừng.

Bên trái bàn chơi cờ bằng đá là một chiếc ao nhỏ. Ven hồ, một ấm nước đang được bắc lên để pha trà. Tiếng nước sôi ùng ục vang lên. Nhưng ba người đang tập trung bên phải bàn cờ đá, dường như bị ván cờ đầy căng thẳng thôi miên, ai nấy như mất điếc tai ngơ không hề để ý gì đến tiếng nước sôi.

Trong ba người này, chỉ có Tư Không, Tư Đồ là chân quân tử - lẳng lặng xem đánh cờ mà không lên tiếng. Người còn lại gấp đến mức đầu chảy đầy mồ hôi, nhịn không được xuyết xoa lưỡi nhai miết – đó chính là Bạch Quý Bạch lão tiên sinh.

Cảnh Phong cầm cờ trắng, ánh mắt do dự không chắc chắn nhìn về phía Tây Bắc của bàn cờ, Bạch Quý nhịn không nổi vỗ đùi cái chát la ầm lên: “Nhị công tử, nên thủ thành trước rồi mới vây quét đối phương a,

nếu hạ cờ xuống phía Tây Bắc thì chắc chắn là tự tìm đường chết mà thôi...” Nhận ra hai chữ “đường chết” phạm vào cấm kỵ, Bạch Quý cuống quýt bịt mồm lại, điệu bộ nửa muốn nói nửa thôi.

Thái độ bứt rứt không yên của lão rơi hết cả vào mắt Vân Trầm Nhã. Vân vĩ lang thuận tay cầm lên một con cờ đen, như nhớ tới chuyện gì đó, đột nhiên cười rộ lên.

“Ta thường nghe nói trong đám triều thần bá quan văn võ Anh Triều quốc có hai người tính xấu nhất khi xem cờ, một người trong đó chính là Thái y viện Bạch đại nhân đây.”

Cảnh Phong nhiều năm nay không ở trong cung, ít biết chuyện trong cung, nghe vậy liền hỏi: “Người còn lại là ai?”

“Thẩm Đãi.” Ánh mắt Vân Trầm Nhã ngưng lại, ngẩng đầu liếc Cảnh Phong một cái.

Theo tiếng thở dài của Bạch Quý, con cờ trắng trong tay Cảnh Phong cuối cùng hạ xuống giữa những con cờ màu đen rải rác nằm ở phía Tây Bắc.

“Hộ Bộ Thượng thư Thẩm Đãi?” Cảnh Phong như có chút suy nghĩ.

Nhưng câu hỏi này vừa thốt lên, bốn phía xung quanh đều tức thì yên tĩnh.

Vân Trầm Nhã cầm con cờ gỗ gõ gõ trên bàn đá.

Ba người còn lại vẻ mặt mỗi người mỗi khác, nhưng ai nấy đều có chút lúng túng.

Bởi vì Hộ Bộ Thượng thư Thẩm Đãi chính là phụ thân thân sinh của Thẩm Mi. Mà Thẩm Mi lại là chính thê đã thất lạc từ ba năm trước của Cảnh Phong - Liễu Ngộ.

Nghĩ đến Thẩm Mi hiện nay đang cải nam trang, trà trộn vào triều đình Anh Triều quốc, Vân vĩ lang nhất thời cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Đúng rồi, Thẩm Đãi có một khuê nữ, chính là tiểu mỹ nhân nổi tiếng Vĩnh Kinh thành năm xưa, người cũng biết chứ?”

Cảnh Phong sững sờ: “Người người nói đến là Thẩm Mi?”

Nhưng Vân vĩ lang lại không nói tiếp. Hắn ngưng thần tập trung vào bàn cờ, bàn tay cầm con cờ đen vừa muốn hạ xuống, bỗng nhiên thu hồi lại.

Ánh mắt Vân Trầm Nhã ngưng tại phía Tây Bắc của bàn cờ rồi lại chậm rãi dời về phía cạnh bên, quân cờ vốn muốn hạ xuống ở phía Tây, nay dừng lại ở trung tâm của bàn cờ.

“Hay cho một chiêu điệu hổ ly sơn, tự lui vào góc chết để sinh tồn.” Vân vĩ lang khen ngợi.

Bố cục cuộc cờ bị phá, Cảnh Phong lắc lắc đầu, vừa thu quân cờ lại vừa cười nói: “Nhưng vẫn còn kém một nước, rốt cuộc vẫn thua người nửa con cờ.”

“Cũng không hẳn vậy.” Vân Trầm Nhã nói.

Hắn xòe quạt ra, ngón tay chỉ chỉ vào chỗ phía Tây Bắc của bàn cờ “Mới vừa rồi nếu không có Bạch đại nhân nhắc nhở, nói chiêu này của người chính là tự sát, sợ là ta cũng không dễ nhìn ra chỗ tinh diệu của ván cờ này.”

Bạch Quý nghe vậy, biết tại vì mình to mồm mà làm hỏng chuyện của người khác, lúng túng nói: “Nhị công tử...”

Cảnh Phong chỉ cười, ánh mắt rơi xuống ấm trà đang bốc khói: “Bạch đại nhân, nước sôi rồi kìa.”

Lá trà chỉ là loại Ô Long tầm thường nhưng được hâm bằng nước trong ao chảy đến từ con suối thẩm thấu khí thu nên vô cùng tinh khiết trong lành.

Vân vĩ lang nhấp một ngụm trà, nói tiếp câu nói khi nãy: “Thẩm Mi đó tuy dung mạo rất đẹp nhưng tính tình lại xấu chết đi được. Người bình thường không dễ dàng gì tóm được nàng ta. Từ lâu ta đã định là khi nào người hồi cung, ta sẽ thuận nước giong thuyền, cầu Phụ hoàng gả nàng cho người.”

Cảnh Phong nhần mày lại, sau một lúc lâu mới nói: “Tuy nhiều năm nay ta không ở trong cung, nhưng cũng biết được một ít chuyện cung đình. Nếu ta nhớ không lầm, Thẩm Mi là Đại Hoàng phi của người. Các người thành thân được ba ngày thì chẳng biết tại sao nàng ta rơi xuống nước chết đuối.”

Vân vĩ lang cười cười nhưng không trả lời lại.

Không lâu sau cuộc cờ mới lại lâm vào thế trung cuộc.

Hai bên cầm cự đến hồi căng thẳng, con cờ đen trắng thì nhau rơi xuống như mưa.

Cuối chân trời mây trắng nhẹ nhàng trôi, trên bàn cờ khói lửa chiến tranh bay tán loạn.

Vân Trầm Nhã ung dung nâng tách trà lên, lơ đãng nói: “Đúng rồi, ngày mai vào cung xử lý xong chuyện của Đỗ Lương, người thu dọn rồi về Anh Triều quốc đi.”

Cảnh Phong ngẩn người ra.

Vân Trầm Nhã lại nhấp một ngụm trà. “Không thể coi thường thế lực loạn đảng trong cung. Người mang theo thánh chỉ sắc phong, sau khi về Anh Triều, lấy thân phận Quốc sư làm thống soái quân binh ở phía Nam trước, nếu chiến tranh xảy ra, tốt nhất nên thống nhất chín châu ở phía Nam lại thành một, thành lập một lá chắn.”

Cảnh Phong nghe vậy, nhìn lại thế cục bày ra trên bàn cờ, trong chốc lát đã hiểu rõ.

“Chín châu ở phía Nam thống nhất thành một cũng không khó. Nhưng thế lực của Viên An ở phía Bắc của Giang Nam phải làm sao đây?”

“Từ Vân Hà trở lên trên Bắc Giang Nam sẽ do ta xử lý.” Vân Trầm Nhã nói “Ta ở lại Nam Tuấn quốc tới đa là đến mùa đông năm nay. Sau khi gặp xong Vũ Văn Sóc của Mạo Lương quốc ta sẽ quay về Cẩm Châu.” Ngừng một lát rồi cười nói: “Nhưng nếu như thế, người và ta chỉ có thể sang năm sau mới trở về Vĩnh kinh được. Ta đã hứa là sau khi người trở về cung, ta sẽ thỉnh phụ hoàng tuyển Hoàng phi cho người, xem ra chuyện này còn phải kéo dài đây.”

Ánh mắt Cảnh Phong tối sầm lại, hạ cờ xuống phía Đông Nam, ăn luôn một lượt bảy con cờ của Vân Trầm Nhã.

“Ta sẽ không cưới cô nương khác nữa.”

Vân vĩ lang nhíu mày: “Chỉ cần một mình Liễu Ngộ thôi sao?”

Cảnh Phong không trả lời.

Sói hừng thú dào dạt nở nụ cười: “Vậy cũng được thôi. Thẩm Mi có một ca ca sinh đôi, tên là Thẩm Khả, hiện nay đang nhậm chức Lễ bộ thị lang trong triều, hình dáng của hắn giống hệt tiểu Mi nhi, càng tuyệt vời hơn nữa là hắn đoan tự. Trẻ tuổi đã làm quan, nhưng hắn cũng không biết Quốc sư lại là Nhị hoàng tử. Lần này người trở về cung, không muốn cưới cô nương cũng được, nếu chấm trúng tên mặt trắng Thẩm Khả kia, thu nạp hắn ở lại bên mình cũng hay.”

Sắc mặt Cảnh Phong càng âm trầm hơn, ngưng thần tập trung vào ván cờ, nước cờ hạ xuống càng lúc càng sắc bén.

Rất nhanh, chiến cuộc trên bàn cờ rơi vào hỗn loạn, máu me tán loạn nơi sa trường.

Vân Trầm Nhã vẫn ung dung đối phó, phản kích trong chốn tuyệt địa.

Cuối cùng hai bên hòa nhau.

Đã nhiều ngày nay trong cung phái người đến khách điểm Thư gia mấy lần, lấy danh nghĩa của Hoàng Thượng mời hai cha con Thư Tam Dịch vào cung ngày hai mươi bảy tháng Tám này.

Kỳ lạ là, những người này tuy do Nam Tuấn vương phái đến nhưng thái độ lại rất ân cần hòa nhã. Sau khi bị Thư Tam Dịch từ chối, bọn họ cũng không dám ép buộc.

Từ khi Thư tiểu Đường biết được thân thế của mình, đối với những chuyện kiểu này đã không còn lấy gì làm kinh ngạc. Nhưng trước đó một ngày, Thư Tam Dịch bỗng nhiên bảo Thư Đường, lão muốn dẫn nàng rời khỏi Kinh Hoa thành của Nam Tuấn quốc, đến một nơi khác ở phía Nam sinh sống.

Thư Đường nghe vậy không bằng lòng, cũng không phản đối, nhưng trong đầu lo lắng bất an.

Ngày hai mươi bảy hàng tháng là ngày nàng giao rượu đến Đường Tửu hiên. Thư Đường vì trong lòng không yên nên quyết định giao rượu sớm hơn một ngày, tiện thể hỏi ý Vân Trầm Nhã luôn.

Vân cờ buổi sáng cuối cùng hòa.

Cảnh Phong kể từ khi trải qua cuộc chiến Bắc Hoang, tướng Liễu Ngộ đã chết, tính tình hần càng ngày càng trầm lặng hơn so với trước kia. Nhưng từ thái độ của hần sáng hôm nay có thể thấy thê tử Liễu Ngộ của hần vẫn là một khúc mắc trong lòng hần như cũ.

Vân vĩ lang dùng xong cơm trưa, vừa tản bộ trong viện cho tiêu thực, vừa trầm nghĩ ngợi trong lòng: hôm trước, hần đã hứa với Cảnh Phong, nếu Cảnh Phong chịu đi cùng hần đến gặp ba người bọn Đường Ngọc, hần sẽ nói cho Cảnh Phong hay về chuyện của Liễu Ngộ. Không ngờ hiện giờ, ba người bọn Đường Ngọc đã đi khỏi rồi mà Cảnh Phong lại dường như quên mất chuyện này, không hề hỏi hần về tin tức của Liễu Ngộ một chút nào.

Cũng khó trách Vân Trầm Nhã suy nghĩ không ra.

Sói thông minh cả đời nhưng đối với một chữ tình lại hồ đồ nhất thời.

Tình cảm một khi đã sâu nặng, nếu đột nhiên mất đi, loại cảm giác mất mát này sẽ đau tận xương tủy.

Nay Cảnh Phong ôm một tia hy vọng, so với việc để người ta nói rõ ra, chi bằng không quan tâm đến, thà để tự bản thân mình tưởng nhớ.

Đầu con đường mòn trải sỏi vang lên tiếng của ai đó lẫn vào tiếng sủa của Mãng Tây Cẩu Trắng, tìm Vân vĩ lang như ngừng lại, đẩy nhánh cây ra nhìn lại, quả nhiên thấy Thư Đường đang đi theo phía sau hai con chó ngao trắng, hướng sâu trong viện tìm đến.

Vân vĩ lang vô cùng vui tươi hơn hờ khi gặp Thư tiểu thổ, từ xa đã hô to “Tiểu Đường muội”, vừa bẻ nhánh cây đang chắn trước mặt vừa vội vã bước lên đón nàng, sau đó lập tức đuổi Mãng Tây Cẩu Trắng đi nơi khác.

Thư Đường thấy Vân vĩ lang, nhớ đến mục đích hôm nay đến gặp hần, nhất thời trong lòng buồn bực, không biết nói từ đâu.

Xung quanh là cảnh thu quuyền rũ, cách đó không xa có hòn non bộ.

Thư Đường cúi đầu, mái tóc rũ xuống che khuất đi đôi mắt.

Vân vĩ lang giơ tay lên vén tóc cho nàng, thích thú nhìn nàng một hồi rồi chậm rãi nói: “Không vui sao?”

Thư Đường ngược mắt lên nhìn hần, gật đầu.

Ném đi cành cây trong tay, sói lại bẻ một cành khác. Xoay xoay nhánh cây trong tay, Vân Trầm Nhã chỉ vào hòn non bộ, cười nói: “Mỗi lần nàng đến Vân phủ cũng chỉ đi đi lại lại con đường mòn lát sỏi này mà không biết bên trong hòn non bộ kia có hoa Sơn trà nở rộ, có một khung trời xinh đẹp riêng biệt.”

Thư Đường theo Vân Trầm Nhã đi về phía hòn non bộ, đường đi uốn lượn, gập ghềnh. Thư tiểu Đường đi được một lát, vì phải hết sức chú ý bước chân nên quên mất những vướng mắc trong lòng, trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu.

Phong cảnh mùa Thu rực rỡ, ánh sáng trút xuống khiến hoa Sơn Trà như lấp lánh tỏa sáng.

Phía trước, Vân vĩ lang thân nhiên nói: “Cha nàng muốn dẫn nàng rời khỏi nơi đây?”

Thư Đường ngẩn ra: “Sao Vân quan nhân biết?”

Vân Trầm Nhã xoay người lại, khóe môi lộ một nụ cười thích thú.

“Vậy nàng muốn đi theo ta, hay là đi theo cha nàng?”

Trời vẫn chưa hoàng hôn, nhưng trên mặt Thư Đường như được phủ một lớp ráng chiều đỏ ửng. Nàng cẩn thận suy nghĩ một lát rồi thành thành thật thật nói: “Ta vừa muốn đi theo Vân quan nhân vừa muốn ở lại bên cạnh cha ta. Cha ta đã lớn tuổi rồi, cần có người chăm sóc bên cạnh.”

Vân Trầm Nhã chăm chú nhìn Thư Đường, bất ngờ vươn tay lên xoa hai má của nàng.

“Còn ta thì sao?”

Thư Đường ngược mắt nhìn về phía Vân Trầm Nhã, không biết phải làm sao.

Ánh mắt Vân vĩ lang dừng lại trên cây trám hoa Hải Đường bên mái tóc nàng, trong đầu chợt nổi lên ý nghĩ muốn trêu chọc nàng một phen, chậm rãi nói: “Thế là thế nào, ba năm trước nàng đã nhận sinh lễ của ta, nay lại đòi bỏ đi sao?”

Thư tiểu Đường nghe vậy càng sốt ruột. Nàng nhăn chặt hàng chân mày, suy nghĩ một hồi lâu, mới khẽ cắn môi nói: “Hay là, hay là để ta khuyên cha ta một lần nữa? Ta cũng không muốn bỏ đi, ta đã... Ta đã chuẩn bị đầu đó của hồi môn từ lâu rồi.”

Vân vĩ lang sững sốt, kinh ngạc, vốn muốn há miệng ra nói gì đó lại nhin không được bật cười ha hả. Cười một hồi lâu sau mới nói: “Ai đòi nàng của hồi môn chứ.”

Thư Đường giật mình, nhìn Vân Trầm Nhã một cách khó tin.

Vân Trầm Nhã cười xoa xoa mái tóc của nàng “Tiểu nha đầu ngốc nghếch a.”

Đến lúc này Thư Đường mới biết là nãy giờ Vân vĩ lang trêu đùa mình.

Nàng ôm một bụng lo lắng bất an đến tìm hấn, lại bị hấn hời hợt gạt gẫm trêu đùa như vậy. Thư tiểu Đường mím môi lại, gục đầu xuống, trong lúc nhất thời không muốn nói chuyện với hấn nữa.

Vân Trầm Nhã thấy nàng giận, lúc này mới cười nói: “Vì sao cha nàng muốn dẫn nàng đi khỏi nơi đây, ta đại khái đã đoán được nguyên nhân. Ngày mai hai mươi bảy tháng Tám, ta sẽ vào cung. Việc này cứ giao cho ta xử lý, nàng không cần lo lắng.”

Thư Đường liếc mắt nhìn Vân vĩ lang một cái, ngời giận hơn phân nửa, nhưng vẫn không trả lời.

Vân Trầm Nhã choàng tay qua giữ lấy eo nàng, tung mình phi thân nhảy lên một cành cây cao, sói dựa vào thân cây, tay giữ chặt lấy Thư Đường, nói: “Đã nói là để ta lo việc này, vậy mà nàng vẫn còn lo lắng, hử?”

Thư tiểu Đường tự mình vịn chặt lấy nhánh cây, chỉ liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cái mà vẫn không lên tiếng.

Vân vĩ lang càng hứng thú hơn, hấn nhoài người ra, giơ tay đẩy Thư Đường.

Thư tiểu Đường ngồi không vững, nhất thời cành cây lung lay lắc lư, nơi này cách mặt đất hơn một trượng, bên dưới là hòn non bộ xây bởi đá nhon lổm chổm, nếu ngã xuống thật, không phải chuyện đùa.

Nhưng mặt Thư Đường vẫn không hề đổi sắc, chỉ cố gắng bám chặt lấy nhánh cây.

Vân Trầm Nhã thấy nàng ngã trái ngã phải một hồi bèn giơ tay đỡ lấy nàng, vừa giận vừa cảm thấy tức cười, hỏi: “Không sợ ngã xuống hay sao?”

Thư Đường lại liếc hấn một cái nữa, cuối cùng cũng lên tiếng trả lời: “Vân quan nhân sẽ không để ta ngã xuống dưới đâu.”

Vân Trầm Nhã sững sốt, lát sau nở nụ cười, nói: “Đúng thế, nàng đã tin tưởng ta như vậy, cho nên cũng đừng sốt ruột nữa. Nếu gặp chuyện khó khăn, ta sẽ có cách giải quyết.” Nói xong, lại áp sát thân hình đến gần “Nếu của hồi môn của nàng đã chuẩn bị đầu đó từ sớm, chỉ bằng hôm nay chuyển hết qua đây đi?”

Thư Đường thầm xấu hổ, không nói lời nào.

Vân Trầm Nhã lại chỉ vào cây trám hoa Hải Đường trên tóc nàng, nói: “So ra có lẽ sinh lễ của ta thật khó coi, chỉ bằng ta đưa Mãng Tây Cối Trắng cho nàng chơi mấy ngày a?”

Thư Đường vẫn không nói lời nào.

Vân Trầm Nhã nhú mảy, lại kể sát hơn chút nữa.

“Hay là ta tặng chính bản thân mình cho nàng?”

Thư Đường đỏ mặt lên “Vân, Vân quan nhân?”

Vân Trầm Nhã lười biếng nói: “Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai xong việc ta sẽ lập tức đến đền thờ.”

Thư Đường giật mình ngậy cả người.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Vân vĩ lang lại đột nhiên cảm khái vô vàn thêm một câu.

“Ta thường nghĩ, rốt cuộc nàng là cô nương như thế nào mà có thể khiến cho đồ rùa đen thành tinh như ta có thể nhẫn nhịn hết hai mươi ba năm nay.”

73. Chương 73

Ngoài Công Nghi đường, dòng nước lững lờ trôi dưới một chiếc cầu cong cong, hoa sen giữa hồ đã sớm héo rũ, nhưng vẫn còn lại lá sen.

Đã quá giờ Ngọ, cơn mưa bụi mù mịt nơi phía chân trời, cạnh bờ, chiếc thuyền lá dập dềnh trên nước.

Nếu không có cung nữ lay động mái chèo ra giữa hồ cho cá ăn, người không biết còn tưởng đây là cảnh mưa bụi cuối xuân ở Giang Nam.

Nhưng đây không phải là Giang Nam, mà là một góc trong cấm cung Kinh Hoa thành của Nam Tuấn quốc.

Không thanh đạm cổ xưa như bề ngoài, bên trong Công Nghi đường được ngăm bố trí cơ quan khắp bốn phía.

Bên trong phòng khách không lớn, Nam Tuấn vương ngồi ghé trên, đứng bên cạnh hắn là tiểu thế tử Đỗ Tu.

Ngồi bên trái là đám người Vân Trầm Nhã, Cảnh Phong, bên phải là Đỗ Lương, Nguyễn Phượng và những người có liên can.

Một tiểu thái giám nâng chiếc khay ngọc đứng trước mặt Vân Trầm Nhã. Vân vĩ lang cười nhẹ, nhàn nhã đặt cuộn giấy bạc trong tay lên khay ngọc, nói: “Ta dùng cái này để làm một cuộc giao dịch với Nam Tuấn vương.”

Cuộn giấy bạc ấy có nội dung gì, Đỗ Kỳ không cần xem cũng biết.

Lần trước, tại Minh Hà Thiên uyển Vân Trầm Nhã tương kế tựu kế, mượn bấy sắp đặt của Đỗ Lương khiến bản thân mình bị ám sát. Kể từ đó Anh Triều quốc liền có cái cớ xuất binh tấn công Nam Tuấn quốc. Chỉ là lần này Vân vĩ lang cũng không phải thật sự muốn tấn công Nam Tuấn quốc, mà muốn mượn cái cớ này giải quyết mối lo ngại Liên Binh phù.

Quả nhiên, cuộn giấy bạc kia ghi lại quá trình Đại hoàng tử Anh Triều quốc bị ám sát do Quốc sư làm chứng, kèm theo dấu ấn ngọc tỷ xác nhận.

Chỉ cần vật này lọt vào tay Hoàng đế Anh Triều quốc, cho dù ngày mai Anh Triều quốc có xuất binh, cả thiên hạ cũng chẳng ai dám xen vào nửa câu.

Đỗ Tu đứng sau lưng Đỗ Kỳ, thấy rõ nội dung trên cuộn giấy bạc, không khỏi hít mạnh vào một hơi.

“Xin hỏi Đại hoàng tử muốn giao dịch như thế nào?” Đỗ Kỳ trầm mặc nhận lấy cuộn giấy bạc, sau đó lên tiếng hỏi.

Vân Trầm Nhã nhẹ nhàng gạt bã trà sang một bên, hơi nóng nghi ngút bốc lên, lá trà xanh biếc dập dềnh chìm nổi trong tách.

“Cũng không có gì, ta chỉ đổi cuộn giấy này lấy hai điều kiện với Nam Tuấn vương mà thôi.”

“Điều kiện ra sao?”

“Thứ nhất, Nam Tuấn quốc kết tình bang giao hữu nghị với Anh Triều quốc ta, trong vòng năm mươi năm phải niêm phong Liên Binh phù, trong hai nước không được nổi can qua, không được gây chiến loạn. Nếu Nam Tuấn quốc có ý đồ phục hồi Liên Binh phù, Anh Triều quốc ta sẽ xem đó là hành động vi phạm hiệp ước, lập tức xuất binh.”

Đỗ Kỳ khẽ trầm ngâm một lát sau rồi đáp: “Được.”

“Còn điều kiện thứ hai là...” Vân Trầm Nhã buông tách trà xuống, nhìn thẳng vào mắt Đỗ Kỳ “Hiệp ước này không những Nam Tuấn quốc phải tuân theo, mà tám nước còn lại ở phía Nam cũng phải tuân theo!”

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều cả kinh.

Điều kiện thứ nhất là hiệp ước giữa hai quốc gia, không khó gì để thực hiện. Nhưng một mình Nam Tuấn quốc, sao có thể cam đoan tám nước khác cũng sẽ tuân thủ theo hiệp ước này?

Điều kiện thứ hai này thật sự hơi bị khắc nghiệt.

Ánh mắt Đỗ Kỳ căng thẳng, sau một lúc lâu vẫn không nói gì. Đỗ Tu nhíu chặt lại mày, trong bụng có chút không cam lòng.

“Hoang đường!”

Đột nhiên, có người cất tiếng quát lên. Mọi người dỗi mắt theo nơi vừa cất lên tiếng, chỉ thấy Đỗ Lương phát tay áo đứng lên, gần từng tiếng nói: “Thứ lỗi cho ta ăn ngay nói thẳng, điều kiện của Đại hoàng tử, từng câu từng chữ đều bất lợi đối với Nam Tuấn quốc ta.”

“Trong chín nước ở phía Nam này, Nam Tuấn quốc ta cũng không phải là nước mạnh nhất. Nếu muốn áp chế tám nước còn lại, nhất định phải mượn lực Liên Binh phù. Nhưng Anh Triều quốc người lại niêm phong Nam Liên Binh phù trước, còn đồng thời muốn chín nước phía Nam ta đều tuân theo hiệp ước này. Hai điều kiện này trái ngược nhau, thật đúng là cố tình làm khó bọn ta mà!”

Dứt lời, Đỗ Lương cũng không thèm liếc mắt lấy Vân Trầm Nhã một cái, mà đi thẳng đến trước mặt Đỗ Kỳ, cung kính hành đại lễ.

“Hoàng thượng, việc này đều do thần gây nên. Thần chỉ vì lợi ích trước mắt, một lòng muốn phục hồi Liên Binh phù, mới dă thương Đại hoàng tử. Hoàng Thượng muốn trách phạt như thế nào cũng không sao. Cho dù có áp giải thần đến Anh Triều quốc chịu thiên đao vạn quả, thần cũng không dám có nửa câu oán hận. Nhưng điều kiện của Đại hoàng tử thật sự rất quá đáng, khẩn cầu Hoàng Thượng đừng đáp ứng.”

Đỗ Kỳ nghe vậy lại trầm ngâm một lát nữa. Vẻ mặt của hắn vẫn trầm tĩnh ung dung như cũ, thờ ơ lãnh đạm đến mức nhìn không ra cảm xúc gì.

Cầm tách trà lên nhấp một ngụm, Đỗ Kỳ nói: “Người đứng lên trước đã.”

Đỗ Lương cúi đầu nhưng không trả lời.

Đỗ Kỳ lại nhìn về phía Vân Trầm Nhã: “Lục Vương gia nói không sai, hai điều kiện của Đại hoàng tử quả thật làm trăm rất khó xử. Chi bằng Đại hoàng tử hãy đề xuất ra cách nào giúp Nam Tuấn quốc ta làm cho tám nước khác cũng tuân theo hiệp ước này sau khi Liên Binh phù bị niêm phong?”

Đúng là gừng càng già càng cay, chỉ vài lời của Đỗ Kỳ đã trả lại vấn đề nan giải này cho Vân vĩ lang.

Vân Trầm Nhã nở nụ cười.

“Đó là chuyện của các người, làm sao ta biết được?”

Đây đúng là tác phong của Anh Triều quốc, nói ý thế hiếp người cũng được, ti bỉ vô lại cũng được, nhưng khí thế như vậy, thực lực như vậy, nhìn cả thiên hạ Thần Châu bằng nửa con mắt, quả thật là không ai có thể địch lại.

Trong phòng khách Công Nghi đường lại tĩnh lặng vô cùng.

Đỗ Kỳ nhẹ thở dài.

Ánh mắt Đỗ Lương càng âm đạm. Kết quả cuộc đàm phán hôm nay tệ hơn quá nhiều so với lão đã dự đoán.

Thật ra Vân Trầm Nhã đã sớm nhìn ra, ở Nam Tuấn quốc, chỉ có hai cha con Lục Vương gia cố chấp muốn phục hồi Liên Binh phù.

Đỗ Lương vốn tưởng rằng hôm nay Vân Trầm Nhã sẽ chỉ nhằm vào lão, muốn trị tội Lục Vương gia lão nên đã chuẩn bị tâm lý sẵn, không ngờ Vân Trầm Nhã lại ném thẳng ra hai điều kiện, triệt để tiêu diệt tận gốc khả năng chống đối lại Anh Triều quốc của các nước phía Nam.

Nghĩ đến đó, Đỗ Lương đành thở dài một tiếng. Lão trầm mặc một lát, cuối cùng nói toạc mọi chuyện ra.

“Chuyện ở Minh Hà Thiên uyển lần trước quả thật là do ta đã bày bố. Nhưng Đại hoàng tử đi một nước cờ cao hơn, tự lấy thân mình ra mạo hiểm, Nhị hoàng tử lại lấy thân phận Quốc sư phản kích lại một con cờ. Thận trọng như thế, cao tay như thế, thần đành cam bái hạ phong. Nhưng mà, ngày đó ở Minh Hà Thiên uyển, Đại hoàng tử người lên sử dụng mưu kế khiến tên tội thần của Nam Tuấn quốc ta chạy thoát mất, chuyện này nên tính như thế nào đây?”

“Nam Tuấn quốc người làm mất người thì liên quan gì đến ta?” Sau một lúc lâu, Vân Trầm Nhã chậm rãi nói tiếp “Hơn nữa, chuyện người nói cũng đã trôi qua, ta nói ta đã quên mất, vậy thì người làm gì được ta?”

“Người...”

“Lục Vương gia, lúc này không thể tìm cách vớt vát nữa.” Cảnh Phong nói “Nếu Vương gia muốn một mình gánh chịu tội danh lần này, chỉ sợ đã tính nhầm rồi.”

“Không sai, ở Nam Tuấn quốc này, muốn phục hồi lại Liên Binh phù đúng thật là chỉ có Lục Vương gia người. Nhưng cũng không giấu Lục Vương gia làm gì, binh lực của Nam Liên Binh phù từ đó tới giờ vẫn là một mối tâm bệnh trong lòng Anh Triều quốc ta, không giải quyết từ gốc rễ mà chỉ nhằm vào một người, làm như vậy hóa ra chuyển đi này của chúng ta coi như công cốc à.”

Nghe Cảnh Phong vạch trần ý định của bọn họ một cách rõ ràng thông suốt như thế, trên mặt Nam Tuấn vương hiện lên một tia cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

Nhìn hai vị thiên chi kiêu tử của Anh Triều quốc, Đỗ Kỳ ngoài cảm giác ái mộ ra còn có một thứ cảm giác đặc biệt khác. Không phải cảm giác bất đắc dĩ, không phải phẫn hận, mà là một loại mơ hồ chờ mong. Nghĩ đến một ngày nào đó Nam Tuấn quốc của hắn cũng có thể có một bậc đế vương tài ba như vậy, một ngày nào đó Nam Tuấn quốc của hắn cũng có thể được hưng thịnh vô cùng vô tận như vậy.

“Được.” Bỗng nhiên Đỗ Kỳ lên tiếng “Điều kiện của hai vị Hoàng tử, tất cả trăm đều chấp nhận.”

“Phụ hoàng?”

“Hoàng huynh...”

Trong lúc nhất thời, cả Đỗ Tu lẫn Đỗ Lương cùng kêu lên.

Nhưng Đỗ Kỳ chỉ khoát tay áo, trong giây lát hắn lại cười rộ lên. Hắn lập lại lời nói vừa rồi một lần nữa.

“Niêm phong Liên Binh phù, kết bang giao cùng Anh Triều quốc, khiến cho tám nước còn lại ở phía Nam cũng đều tuân theo hiệp ước này.”

“Hai điều kiện này trăm đều chấp nhận.”

Hiệp ước giữa hai vị Hoàng tử Anh Triều quốc và Nam Tuấn vương Đỗ Kỳ tại Công Nghi đường năm đó trở thành việc gây bàn tán tranh cãi nhiều nhất trong lịch sử.

Có người nói chấp thuận hiệp ước này là sự sỉ nhục chưa từng có từ trước đến nay đối với Nam Tuấn quốc. Cũng có người nói, nếu không có hiệp ước này, Nam Tuấn quốc căn bản không thể trở thành một triều đại thịnh thế phồn hoa sau này.

Mọi người ai cũng tự cho mình là phải, tranh luận bàn cãi không ngớt.

Nhưng sau mấy năm hiệp ước được ký kết, Nam Tuấn vương Đỗ Kỳ đã từng nói với tiểu Thế tử Đỗ Tu như vậy.

“Trên đời này có rất nhiều sự việc đều là con dao hai lưỡi. Quan trọng là cách nhìn của người như thế nào. Hiệp ước này bề ngoài xem ra quả thật không công bằng. Nhưng mặt khác, không phải nó khuyến khích Nam Tuấn quốc ta không được giẫm chân tại chỗ, phải nước giàu binh mạnh, độc lập xác nhận vị trí của mình ở phía Nam sao?”

“Nay Anh Triều quốc có Anh Cảnh Hiên, Anh Cảnh Phong làm trụ cột, hùng bá trong Thần Châu, không thể xúc phạm đến. Nhưng đằng sau khí thế như vậy, ai dám nói không phải đó là mấy trăm nay nỗ lực của Anh Triều quốc, không phải do sự tận tụy nỗ lực hết mình của dòng giống hoàng thất Anh Triều quốc mà thành.”

“Con người thường hay rêu rao than phiền là thói đời bất công. Nhưng bọn họ có biết đâu để làm một quốc gia đứng đầu, để làm một người ở địa vị cao nhất phải trả giá biết bao nhiêu tâm lực, đảm đương biết bao nhiêu gánh nặng trên vai, nhiều hơn nặng hơn người khác gấp trăm, gấp ngàn lần.”

“Ta chỉ mong ước một ngày nào đó, dưới sự trị vì của Đỗ Tu người, Nam Tuấn cũng sẽ có được một vị minh quân như vậy, cũng sẽ có được một cuộc sống thịnh thế phồn hoa như vậy.”

Ra khỏi Công Nghi đường, mưa đã tạnh.

Trước Minh Hoa điện phong cảnh rộng lớn vô ngần, gió thu bắt đầu nổi lên xung quanh.

Chuyện Nam Liên Binh phù xem như hoàn toàn giải quyết xong. Tiếp theo, chỉ cần chờ Vũ Văn Sóc đến, giải quyết khúc mắc giữa Liên Binh phù và các nước Bắc quốc.

Vân Trầm Nhã thở phào một hơi, áp lực trong lòng xem như nhẹ đi một nửa.

Tâm tình nhẹ nhõm, tiện thể cũng nên giải quyết xong chuyện vợ vẫn còn tồn đọng. Giờ cán quạt gõ gõ lên vai Cảnh Phong, Vân vĩ lang hỏi: “Đúng rồi, hôm trước ta có nói với người là ta có tin tức của Liễu Ngộ, sao không thấy người hỏi lại ta gì cả?”

Gió thổi vạt áo bào Quốc sư tung bay, ánh mắt Cảnh Phong ngưng lại, cúi đầu không đáp.

Vân vĩ lang thấy thế chợt tỉnh ngộ.

“Người đang...sợ sao?”

Cảnh Phong vẫn không nói gì như cũ.

“Sợ nếu là tin không tốt lại sụp đổ một tia hy vọng cuối cùng?” Vân vĩ lang nhướn mày.

Cảnh Phong trầm mặc không lên tiếng khẳng định suy đoán của hắn đã đúng. Vân Trầm Nhã khẽ giật mình kinh ngạc, sau một lúc lâu lại cười rộ lên một cách thích thú.

Chuyện Nam Liên Binh phù đã giải quyết xong, Cảnh Phong cũng nên trở về Anh Triều quốc đi thôi.

Thôi được, trước khi hắn đi cũng nên tặng hắn một lễ vật.

“Vị phu nhân kia của người thật ra mạng rất lớn, trên chiến trường đao kiếm vốn không có mắt, nàng đỡ giúp người mấy kiếm, nhưng chưa bị thương trúng chỗ yếu hại.”

Cảnh Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập sự khó tin.

Trong đầu nhớ lại lần sau cùng khi hắn tự mình tìm đến Bắc Hoang, chỉ tìm thấy cây đàn thất huyền cầm lấm lem vết máu. Trong lòng Cảnh Phong chợt nổi lên một cơn đau đớn lan truyền khắp toàn thân.

Hắn há hốc mồm, lại không biết phải nói gì, dường như lúc này dù nói gì đi nữa cũng không thích hợp.

“Tiểu Ngộ...” Sau một lúc lâu, hắn chỉ có thể gọi ra một cái tên này, giọng khản đặc mang theo một chút bối rối, dường như sợ tia hy vọng này sẽ mất đi trong phút chốc.

Vân vĩ lang lười biếng nói: “Đúng vậy, nàng không chết, chẳng qua hiện nay nàng ở đâu ta cũng lười hỏi thăm, tự người tìm đi thôi.” Dứt lời, Vân Trầm Nhã giữ giữ áo choàng, cũng không thèm để ý đến Cảnh Phong đứng chờ người ra bên cạnh, đi thẳng xuống bậc thang, hướng cửa Nam cung cầm đi ra.

Ngoài cửa Nam, chỉ có Bạch Quý vội vã tiến lên đón. Thấy chỉ có một mình Vân vĩ lang, lại đôi mắt trông xa xa thấy Cảnh Phong vẫn đứng chờ ra trước điện Minh Hoa, phảng phất như đã hóa đá không thể động dậy gì được nữa, nhin không được hỏi: “Đại công tử, Nhị công tử hử...”

Vân Trầm Nhã liếc mắt nhìn thoáng qua trước Minh Hoa điện, không quan tâm nói: “Để hử hứng gió một lát, nếu không nhất thời không bình tĩnh lại được.”

Ngoài cửa cung, Bạch Quý chuẩn bị xe ngựa đâu vào đó đứng chờ bên phía phải.

Nhưng Vân Trầm Nhã lại chậm rãi bước về phía trái.

Bạch Quý sững sốt, vội vàng đuổi theo, nói: “Đại công tử đi nhằm hướng rồi, Đường Tử hiên ở đầu phía bên kia.”

Vân vĩ lang nói: “Đúng vậy, người về Đường Tử hiên làm chuyện của người, ta đi thành Tây làm chuyện của ta.”

Bạch Quý sững sốt, tò mò nói: “Đại công tử đi thành Tây có chuyện gì?”

“Ta à?” Vân Trầm Nhã cười, mặt mày hớn hở đắc ý “Ta đi cưới thê tử.”

74. Chương 74

Sau giờ Ngọ gió thổi mạnh hơn.

Ở hậu viện khách điểm Thư gia, cửa căn phòng chính mở rộng, ánh nắng thu chiếu vào sáng rực cả phòng.

Còn bên ngoài thì bầu trời dịu dịu, cây hoa Hải Đường mặc dù đã rụng hết lá nhưng cỏ xung quanh gốc cây vẫn còn xanh ngắt.

Trong phòng, Thư tiểu thỏ và Vân vĩ lang đồng loạt đứng trước mặt Thư Tam Dịch. Thư lão tiên sinh nhíu mày lại, vẻ mặt bức bối khó chịu. Hai năm nay lão đi đứng không tiện, hễ ngồi xuống là phải đắp một tấm thảm dày lên đầu gối. Lúc này, thảm trượt xuống dưới chân mà lão vẫn hoàn toàn không nhận ra.

Thư Tam Dịch nhớ lại năm nào Hồng Nữ nhà lão vẫn còn là một con nhóc ngây thơ dễ bảo, không phải là một cô nương ương bướng biết cãi lời như bây giờ. Hồi nàng mười bảy tuổi khi chuẩn bị lập gia đình, còn nói với lão: “Ta nghĩ ta muốn tìm một hán tử thật thà chất phác, mổ heo bán thịt cũng được, dù sao trung thực vẫn tốt hơn.”

Xem mắt, tìm hán tử....thời gian đã trôi qua, không thể quay lại được.

Tính tình trung thực...trước đây là nguyện vọng, nay trở thành mơ mộng hão huyền.

Thư tiểu Đường từ khi gặp được sói, số mệnh đột nhiên thay đổi, đang sống tự do thoải mái đột nhiên như lọt vào trong đám sương mù. Dù hiện giờ, hai người đứng trước mặt Thư lão tiên sinh, một người đòi cưới, một người đòi gả, nhưng trong lòng Thư Tam Dịch vẫn hờn dỗi như cũ, chậm chạp trì hoãn không muốn tính tới.

Lão càng nhíu chặt mày, hỏi: “Người nói muốn cưới nàng, người lấy cái gì để mà cưới nàng?”

Sói mặt không đổi sắc, tim không đập loạn nhịp, vô cùng ung dung bình tĩnh.

“Thư lão tiên sinh muốn ta lấy cái gì để cưới?”

Đây chính là Vân Trầm Nhã, giả hoạt như hồ ly, chuyên đem vấn đề khó khăn trả ngược lại cho người.

Thư Tam Dịch càng đau đầu hơn. Cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, lão nói: “Cũng không phải ta nói người không tốt, nhưng Hồng Nữ gả cho người, người có thể cho nàng được cái gì?”

“Mặc dù ta không biết thân phận của người, nhưng ta biết người nhất định không phải là người bình thường. Hồng Nữ rốt cuộc là ai, chắc người cũng đã biết. Trước khi mẫu thân nàng lâm chung, nguyện vọng lớn nhất là hy vọng Hồng Nữ có thể lớn lên trong dân gian, cả đời làm một cô nương bình thường.”

“Nguyện vọng đó, chỉ có gả cho một hán tử thật thà trung hậu mới có thể thực hiện được. Dựa vào thân phận của người, người có thể mang lại cái gì cho nàng chứ?”

Vân Trầm Nhã sững sờ, hần suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta...”

“Cha.”

Hần chưa kịp nói ra lời, Thư Đường đã kêu Thư Tam Dịch một tiếng. Nàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, gục đầu xuống mò mẫm trong chiếc túi nhỏ bằng vải bố đeo bên hông tìm kiếm, sau một lúc lâu, lấy ra một tấm bái thiếp đỏ đưa cho cha nàng.

Thư Đường lúc lắc đầu. “Cha, ta đã nghĩ kỹ rồi, ta không cần Vân quan nhân cho ta cái gì hết. Ta, ta chỉ muốn đi theo hần thôi.”

“Trên tấm bái thiếp đỏ này là của hồi môn ta đã chuẩn bị nhiều ngày nay. Trong nhà có bao nhiêu bạc, ta đều để lại hết cho phụ thân. Ta không có gì cả, chỉ biết ủ rượu. May mắn là Vân quan nhân mở được một tiệm rượu, sau này ta sẽ ủ rượu cho mỗi một mình hần thôi.”

Thư Đường nói xong, liếc mắt nhìn Vân Trầm Nhã một cái, cổ họng bỗng nhiên có chút chua xót.

“Vân quan nhân là người có danh vọng địa vị, ta biết. Người như thế cũng sẽ không ở lâu lại Nam Tuấn quốc, chuyện này ta cũng biết. Phụ thân ở lại Kinh Hoa thành, ta cũng phải ở lại chăm sóc cho phụ thân, không được đi nơi khác. Chuyện này ta cũng đã suy nghĩ kỹ mấy năm nay rồi.”

“Ta nghĩ...” Thư Đường mím môi gục đầu xuống, trong giọng nói bỗng mang theo một sự quật cường chưa từng có từ trước đến nay “Ta nghĩ, ta chỉ là muốn đi theo Vân quan nhân, dù thân ta không thể ở bên cạnh hần, nhưng lòng ta vẫn luôn hướng về hần. Nay ta muốn gả cho hần, dẫu cho sau này, sau này nếu Vân quan nhân lại phải rời khỏi nơi đây, ta cũng sẽ ở lại giúp hần trông coi tiệm rượu, ta sẽ...chờ hần trở về, mặc kệ bao lâu ta cũng vẫn chờ.”

Thư Tam Dịch giật mình ngơ ngác: “Hồng Nữ?!”

Thư Đường khẽ cắn môi, ánh mắt nhìn một bên, bữu môi nói nhỏ: “Dù sao cũng không phải là chưa từng đợi qua...”

Thư Tam Dịch sững sờ một lát sau, thở dài một tiếng: “Sao lại tuyệt vọng như vậy, giờ người nói người muốn gả cho hần, nhưng mà hần... ngay cả hần là ai, tên thật là gì chúng ta cũng không biết nữa là...”

Thư Đường ngẩn ngơ: “Vân quan nhân hần...”

“Ta...” Ánh mắt Vân Trầm Nhã tối sầm lại.

“Ta tên là Anh Cảnh Hiên.”

Ánh nắng mùa thu mỏng lung mờ ảo chiếu vào nửa bên mặt Vân Trầm Nhã, phác họa theo đường viền hoàn mỹ của gương mặt hần.

Không phải đã sớm đoán được từ trước rồi sao.

Một người khiến sơn hà thất sắc như vậy, một công tử tựa như tiên nhân khiến người khác phải kinh ngạc khi gặp mặt lần đầu tiên như vậy, sao lại chỉ là quan to quý nhân không thôi? Khí thế hoàn mỹ đến như thế, ung dung thanh nhã như sương sớm trên đỉnh núi cao như thế, trên đời liệu có mấy người?

“Ta tên là Anh Cảnh Hiên, là người ở thành Vinh Kinh Anh Triều quốc. Ta... không có cái gọi là nghề nghiệp đảng hoàng đứng đắn, trong triều đình Anh Triều quốc chỉ được một cái danh hào, là...”

Rõ ràng là thân phận danh chấn thiên hạ, nhưng không biết vì sao lúc này lại khó mở miệng như vậy “Là Đại hoàng tử...”

“Ta có lẽ không phải là người thật thà trung hậu mà tiểu Đường muốn tìm. Ta đã....ừm....làm qua rất nhiều chuyện xấu.”

“Ta làm chuyện xấu, vì thân phận bắt buộc cũng thế, vì bản tính con người cũng thế, nhưng đều không phải là cái cớ để ngụy biện cho hành động của mình. Cho đến nay, ta đối với người khác rất cảnh giác, rất tính toán. Chỉ hai, ba năm nay ta mới gần gũi thân thiết hơn với vài người,... tiểu Đường.”

“Các người nói đúng, hiện tại với thân phận này của ta, thật sự không thể cho tiểu Đường một cuộc sống bình thường yên tĩnh, nhưng...”

Vân Trầm Nhã bỗng đứng ngẩn phất đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị.

“Nhưng ta có thể bảo vệ nàng.”

Có thể chống lại mười hai nước Bắc quốc, có thể kiêu ngạo nhìn cả Thần Châu này bằng nửa con mắt, úp tay làm mây, lật tay làm mưa.

Thiên hạ này, chỉ có hần mới có thể bảo hộ nàng.

Trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng, ngoài phòng nắng thu vẫn ấm áp như trước, gió như rít mạnh hơn, tiếng tim đập thành thạch từng hồi như tiếng trống trận.

Vân Trầm Nhã trầm mặc một hồi rồi đột nhiên nở nụ cười. Hần cúi đầu lấy một vật từ trong tay áo ra, đặt trên lòng bàn tay.

“Hôm nay ta nhất định phải cưới tiểu Đường. Đây xem như là sinh lễ.”

Vật trong bàn tay xanh biếc tỏa ra ánh sáng chói lọi, là ngọc tỷ của Anh Triều quốc.

Ai đời lại lấy ngọc tỷ ra làm sinh lễ, huống chi lại là ngọc tỷ thuận tay mang theo từ trong cung?

Nhưng dù sao Vân vĩ lang hần cũng đã quen thói làm việc khác người.

“Ngọc tỷ này là ta mang theo lúc xuất cung. Ta dùng nó làm không ít chuyện, ừm, tuy cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng ta nguyện đem giang sơn ra làm sinh lễ cưới nàng, sau này miễn là sơn hà xã tắc Anh Triều quốc được an khang, cho dù ta phải vứt bỏ toàn bộ thiên hạ...”

Lấy giang sơn làm sinh lễ. Chỉ cần sơn hà xã tắc Anh Triều quốc được an khang, cho dù có phải vứt bỏ toàn bộ thiên hạ...

Không biết tại sao, Thư Đường chợt bừng tỉnh lại từ cơn khiếp sợ mới vừa rồi.

Đúng rồi, đây là Vân quan nhân của nàng a. Dù hiện tại hần là Đại hoàng tử của Anh Triều quốc hay là một thương nhân thần bí như từ trước đến nay, hần vẫn luôn là người đầy trách nhiệm. Vì trên vai hần luôn gánh vác sinh mạng của ngàn quân, cho nên mặc dù hần tùy hứng cố chấp, thậm chí có chút trẻ con khi đưa ra ngọc tỷ làm sinh lễ đòi cưới nàng, nhưng hần vẫn mong ước giang sơn bình yên, bách tính giàu có.

Làm chuyện tốt cũng vậy, làm chuyện xấu cũng thế.

Ai nói hần không phải người thật thà chứ. Vai có thể gánh, lưng có thể mang, vì là người có trách nhiệm, nên hần phải hao hết tâm lực mà làm cho tốt. Thừa nhận quan hệ với một người, nên phải dốc hết toàn lực bảo hộ nàng.

Chỉ sợ trong lòng hần, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không xếp hàng đầu, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không bằng giang sơn của hần, nhưng Thư Đường vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ, nàng nghĩ, người như vậy mới là một nam tử hán chân chính.

Cả đời này nàng chỉ là một người bình thường, thế mà Vân quan nhân này khiến nàng cảm thấy tự hào như thế.

Thấy trên mặt khuê nữ của mình ngẩn ngơ nở rộ một nụ cười sáng bừng, Thư Tam Dịch rút cuộc đành khoát tay, mệt mỏi nói: “Muốn cưới thì cưới đi... Thật là, aizz...cố gắng để cho Hồng Nữ không có liên hệ gì đến hoàng thất mười hai nước Bắc quốc, cuối cùng lại gả cho Đại hoàng tử Anh Triều quốc. Nhưng ta nói cho người biết, Vũ Văn Sóc kia nghe nói sắp tới rồi, muốn cuộc sống Hồng Nữ bình an thì giờ người có cưới nàng cũng đừng giống trống khua chiêng ầm ĩ. Đợi Vũ Văn Sóc đi rồi, người hãy tổ chức hôn lễ cho Hồng Nữ lại đàng hoàng hơn...”

Hoàng hôn như ánh bình minh, sáng lạn như mới.

Vân Trầm Nhã đi tới cửa, cười đáp lại: “Đã nhớ kỹ.”

Sau đó hắn vươn tay về phía Thư Đường, ánh mặt trời rót xuống lòng bàn tay của hắn như tỏa hào quang.

“Đi thôi, tiểu nương tử.”

Trở lại Vân phủ thì trời đã tối đen, người trong Vân phủ hầu như đã ngủ. Vì Vân Trầm Nhã và Thư Đường vội vàng thành thân, nên không cần những nghi thức xã giao này. Thế là, hai người bèn ở trong phòng bái thiên địa, uống rượu hợp cẩn.

Trăng ban đêm lạnh lẽo, ngoài cửa sổ có tiếng côn trùng rả rích kêu.

Thư tiểu thổ và Vân vĩ lang sóng vai nằm trên giường, hô hấp có chút không ổn định.

Sau một thời gian trầm mặc, Thư Đường đột nhiên kêu: “Vân quan nhân.”

“Hử?”

“Vân quan nhân, trước đây ta...” Thư Đường có chút do dự “...trước đây ta đã gặp qua chàng. Có lẽ chàng không nhớ rõ, lúc đó ta nói với chàng...”

“Nàng nói với ta “Tiểu tướng công, người muốn cưới nương tử sao?””

“Tiểu tướng công, người thấy ta có đẹp không?”

“Tiểu tướng công, ta thấy người thật đẹp, ta thích người nha!”

Vân Trầm Nhã xoay người qua, mặt đối diện với Thư Đường, ánh mắt dịu dàng ấm áp vô cùng vô tận: “Thật trùng hợp, hôm nay, ở đây, cũng là nàng...”

Thư Đường cũng xoay người đối mặt với Vân Trầm Nhã. Vạt áo của hắn trễ xuống lộ ra làn da bánh mật, lấp lánh dưới ánh trăng bằng bạc trông càng thập phần mê hoặc.

Thư Đường sững sốt một hồi, sắc mặt ửng đỏ.

Trong phòng tĩnh lặng lại, yên ắng đến mức có thể nghe rõ tiếng hô hấp ồ ồ càng lúc càng dồn dập hơn.

“Tiểu Đường.” Sau một lúc lâu, Vân Trầm Nhã mới hô lên một tiếng.

“Ừ.”

“Chuyện ấy, ý ta nói...chuyện ấy...nàng có hiểu không?”

“Ta...”

“Nàng...đừng sợ.”

“Ta... ta không sợ.”

Trên giường vang lên một tràng tiếng động.

Vân Trầm Nhã nghiêng người đè lên trên người Thư Đường. Thân hình nàng hơi cứng lại, còn hắn thì vô cùng nóng bỏng.

“Tiểu Đường...” Vân Trầm Nhã lại hô lên một tiếng. Ánh mắt dừng trên đôi mắt trong suốt dịu dàng như thu thủy của nàng, gương mặt ửng đỏ như tuyết nhuộm ráng chiều.

“Ừ.”

“Ta...lần đầu tiên...có thể...nhưng ta sẽ ráng cẩn thận. Nếu...”

Hắn không nhịn nổi nữa, cuối cùng hạ môi hôn xuống môi nàng.

Cảm giác mềm mại ướt át trong chốc lát thấm vào tận phế phủ.

Vân Trầm Nhã giọng khàn khàn như đang cố gắng kiềm chế: “Nếu làm đau nàng, nàng đừng chịu đựng, phải nói cho ta biết...”

75. Chương 75

Đêm mùa thu mát lạnh.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua ô cửa sổ nghiêng nghiêng rơi lên đồng y phục hỗn độn.

Trong phòng tràn ngập hơi nước. Hơi nước ngưng tụ thành bụi sương. Trong sương có tiếng người thở dốc dần dần trở nên gấp gáp, ngậm nga kéo dài.

Sâu trong đôi mắt mê ly của Vân Trầm Nhã như có một ngọn lửa đang bốc cháy lên.

Tay hắn đang vuốt ve khuôn mặt của Thư Đường chậm rãi trượt xuống vòng ra sau cổ nàng. Đầu ngón tay khẽ nhẹ, chiếc yếm của nàng chảy xuống lộ ra thân hình trắng nõn nà như một đóa tuyết liên bùng nổ.

Tay Thư Đường siết chặt lại đặt ở hai bên người.

Nàng thở hổn hển dồn dập không theo chút quy luật nào, ánh mắt có chút kinh sợ, vụng vụng nhìn Vân Trầm Nhã một cách chăm chú.

Nam tử trên người nàng lúc này trông thật đẹp, đôi mắt hắn tràn ngập ham muốn, bờ vai rộng lớn, lồng ngực rắn chắc ấm áp phủ lên thân thể nàng theo một tư thế xâm nhập.

Nàng thật sự rất khấn trương, Vân Trầm Nhã nghĩ. Hắn khẽ than một tiếng, một tay ôm chặt Thư Đường vào trong lòng nhẹ nhàng trấn an nàng, tay kia như vô ý trượt xuống người nàng tìm kiếm nơi cao ngất mềm mại, nhẹ nhàng nắm chặt, một tiếng ưm liên bật ra từ khóe môi của nàng.

Tiếng ưm này hoàn toàn đoạt mất thần trí của Vân Trầm Nhã.

Thân hình dưới người hắn lung linh mềm mại, pháp phòng yêu kiều, thích thú quẩn chặt lấy hắn như dây leo, hoàn toàn vây hãm hắn vào bên trong.

Lúc này hắn còn ngập ngừng do dự, hoang mang không biết làm thế nào, cảm thấy không thể tin nổi. Người trước mặt này, hai má lúm đồng tiền của nàng dường như luôn luôn tràn ngập trong giấc mơ của hắn ba năm nay, giờ thật sự, thật sự đã thuộc về hắn.

Nhưng hiện tại, Vân Trầm Nhã không suy nghĩ được gì nữa.

Khi thân hình Thư Đường kề sát thân hình của hắn, hai điểm anh đào đỏ hồng trước ngực nàng cọ sát lên ngực hắn, Vân Trầm Nhã cảm thấy bụng dưới nóng đến mức sắp bùng nổ.

Không thể kiềm chế nổi nữa, yết hầu của hắn bật ra một tiếng gầm trầm thấp, tay lướt dọc xuống người Thư Đường, nâng một chân của nàng lên.

Đang say đắm mờ mịt, Thư Đường đột nhiên hoàn hồn. Nóng rực cương cứng đặt trước lối vào. Theo bản năng nàng có chút sợ hãi, vừa vươn hai tay vòng qua ôm lấy cổ hắn đã nghe hắn rên lên một tiếng.

Vũ khí dưới thân tiến quân thần tốc, đau đớn kịch liệt dọc theo lưng nhanh chóng lan tỏa lên. Toàn bộ thân hình như bị xé rách.

Thời gian như ngưng đọng lại. Sự hẹp nhỏ, chật chội của tử nữ khiến Vân Trầm Nhã khó thở. Còn Thư Đường cũng đau đến mức nín thở.

Thật lâu sau, nàng mới hốt hển thở gấp từng hơi.

Vân Trầm Nhã ôm chặt Thư Đường vào lòng, gắng sức vuốt ve nhẹ dọc theo lưng nàng.

“Tiểu Đường, thả lỏng một chút. Nàng... quá chặt ...”

Giọng hân khàn khàn trầm thấp, như đang hết sức chịu đựng.

Nhưng Thư Đường chỉ cảm thấy đau, chỉ cảm thấy dưới thân nóng bỏng khác thường.

Đau dần dần biến mất, hai thân thể dán sát không một kẽ hở, chỉ cần hơi cử động đã khiến từng ngọn lửa nhỏ bốc lên. Mỗi một đầu dây thần kinh đều căng ra, hưng phấn cực độ chậm rãi lan tỏa khắp nơi trong thân thể Vân Trầm Nhã.

Hắn khẽ run lên.

Cả đời này hắn chưa từng cảm thấy hưng phấn như vậy, cảm giác này như thả người nhảy xuống từ đỉnh núi cao nhất.

“Tiểu Đường.”

“... Ừ.”

“Ta bắt đầu đây...”

“Ừ...”

Một tay ôm chặt nàng, một tay chống lên đầu giường. Vân Trầm Nhã nhắm chặt mắt lại thâm nhập vào. Mới đầu chậm rãi, mỗi một lần ra vào đều khiến tim hắn run động. Sau đó, tựa như chiến trường dậy lên khói lửa, hàng ngàn hàng vạn thiết kỵ giẫm đạp lên cánh đồng hoang, như dòng sông băng sục sôi cuộn cuộn, như tiếng chiêng trống ngoài mặt trận, mãnh liệt bao phủ hoàn toàn lý trí của hắn.

Đều là lần đầu tiên của bọn họ.

Thư Đường đau, mà Vân Trầm Nhã thật ra cũng rất đau.

Khi sóng triều đánh ập lại, rốt cuộc không thể tự kiềm chế được nữa. Càng nhanh chóng va chạm lên xuống không ngừng. Vân Trầm Nhã điên cuồng say mê, bỗng dưng có một loại cảm xúc như bị như hỉ.

Lớn lên trong thâm cung, tranh đấu không ngừng giữa sóng gió ba đào đầy gian trá xảo quyệt chốn triều đình. Hai mươi mấy năm qua, hắn đứng nơi cao nhất, chỉ có hai năm ở bên cạnh Hoàng đế mới xem như chân chính có người làm bạn.

Từ trước đến nay, Vân Trầm Nhã không biết những tháng ngày như vậy là tốt hay không tốt. Nhưng hiện giờ, hắn đột nhiên có được một người hoàn toàn của riêng mình.

Người này là Thư Đường, có chút khờ khạo ngốc nghếch, lại vô cùng thành thật, nhưng nàng nguyện ý tin tưởng hắn trước sau như một, không một chút nghi ngờ.

Vân Trầm Nhã hít một hơi thật sâu, vẫn không ngừng luật động, cúi người xuống bên tai Thư Đường, một lần rồi lại một lần gọi tên nàng.

Cứ như thế đắm chìm vào, không thể tự kiềm chế.

Hôm sau tỉnh dậy, bên ngoài nắng lên nhưng nhìn không ra là mấy giờ. Một đêm phóng túng khiến đầu óc mê man, Vân Trầm Nhã trầm ngâm một lúc lâu, chuyện đêm qua mới từ từ hiện lên trong óc.

Nhớ rõ hai người quần quýt si mê mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng, sau đó... không biết là ngủ từ lúc nào...

Dưới thân mềm mại mà ấm áp, Vân Trầm Nhã bỗng dưng sững sốt, lúc này mới phát hiện Thư Đường vẫn đang cuộn tròn trong lòng mình, hai má tái nhợt, hàng lông mày nhíu lại, ngủ thật sâu.

Thử cử động thân mình, Vân vĩ lang hoàn toàn ngây người ra. Thì ra hắn bắt tri bắt giác ngủ đi, mãi cho đến bây giờ, hắn lại...vẫn còn đang chôn vùi trong cơ thể của nàng.

Vân Trầm Nhã kinh hãi, nín thở, thật cẩn thận rút ra khỏi thân thể Thư Đường, xoay người ngồi trên giường, không biết phải làm sao. Sững sốt trong chốc lát, ngược mắt nhìn chung quanh thấy y phục vương vãi hỗn độn. Vân Trầm Nhã lại giật mình, nhịn không được quay đầu lại nhìn Thư Đường.

Ánh nắng mùa thu ấm áp nghiêng chiếu lên gương mặt đẹp như họa của nàng, bờ vai trắng nõn như tuyết, hai má đỏ hồng hấp dẫn vô cùng.

Tim đập thành thạch, Vân Trầm Nhã kèm không được cúi người xuống, hạ môi hôn dọc theo đôi mắt, khoe miệng, hàng xương quai xanh của Thư Đường, cẩn thận phác họa theo từng đường nét của nàng.

Người dưới thân đột nhiên giật mình thức dậy, hàng lông mi dài run run, Thư Đường chậm rãi mở mắt ra.

Đối diện với nàng là một đôi mắt trong như nước, Vân Trầm Nhã dường như cũng vừa tỉnh lại, vẫn chưa mặc quần áo vào. Thư Đường đỏ mặt lên, kêu: “Vân quan nhân.”

Vân Trầm Nhã sững sốt một lát, trả lời: “Tiểu Đường.”

Hai người đều có chút ngượng ngùng. Qua một lát sau, Vân Trầm Nhã mới vươn tay, vén lọn tóc nàng lên sau tai, nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua... ta làm đau nàng sao?”

Thư Đường mím môi, mặt càng đỏ hơn: “Ừ.”

Vân Trầm Nhã nhíu mày lại: “Thực xin lỗi, lúc đó, ta không thể khống chế được bản thân mình, ta...”

“Không, không sao.” Hai má Thư Đường như bị bỏng. Nàng nhìn sang một bên, nuốt một ngụm nước miếng xuống “Vân quan nhân, mấy giờ rồi?”

Vân Trầm Nhã nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắc trời dịu dịu, nửa sáng nửa tối.

Ngoại trừ lúc bị bệnh, đây là lần đầu tiên Vân vĩ lang ngủ quá giờ Thìn. Hắn gác tay lên trán, nở nụ cười tự giễu.

“Ta cũng không biết nữa.” Nói xong, Vân Trầm Nhã tiện tay quơ lấy chiếc áo ngoài bên cạnh khoác vào. Đẩy cửa sổ ra, mới phát hiện bên ngoài trời đang mưa.

“Chắc là qua giờ Ngọ rồi.” Vân Trầm Nhã nói. Hắn quay đầu lại, cười rộ lên: “Hèn chi người ta vẫn nói là hồng nhan họa thủy, nếu sau khi ta kế vị cưới nàng, sợ là có khi cả năm cũng không lâm triều được.”

Thư Đường ngồi dậy, sững sờ nhìn nụ cười lóa mắt của hắn, hoàn hồn lại, mới giật mình nhận ra mình đã là thê tử của người này.

Dây dưa mười bốn năm, sau đó lại chờ đợi ba năm, không ngờ thật sự có ngày hôm nay.

Thư Đường cũng cúi đầu nở nụ cười. Cầm xiêm y mặc vào, nàng nói: “Ta...để ta đi múc nước cho Vân quan nhân rửa mặt.”

Nhưng còn chưa di chuyển được một li đã thấy nửa người dưới nhũn ra như hết sức, không thể cử động nổi.

Thư Đường sững sốt, Vân Trầm Nhã cũng sững sốt.

Trong giây lát, Vân vĩ lang lại cười rộ lên, nói: “Để ta đi, nàng chờ ở đây.” Nói xong, hắn sửa sang lại áo ngoài rồi ra khỏi cửa.

Mới đi được hai bước, đột nhiên Vân Trầm Nhã ngừng lại. Do dự một lát, hắn quay lại. Nhặt lên chiếc lược gỗ đưa cho Thư Đường, Vân Trầm Nhã sờ sờ mũi, rũ mắt xuống nói: “Ừm...tiểu Đường, nàng bôi tóc lên trước đã.”

“Sao?”

Vân Trầm Nhã ho khan một chút: “Hôm nay nàng bôi tóc lên đi.”

Thư tiểu Đường vẫn không hiểu vì sao.

Hai má Vân vĩ lang hơi hơi đỏ lên.

“Ý ta là, tuy cha nàng, ờ, hiện giờ cũng là cha ta, tuy lão nói có lý, trước khi Vũ Văn Sóc đến, việc hôn nhân của chúng ta không nên công khai âm ỉ. Nhưng dù sao nàng cũng đã gả cho ta, hiện giờ đã là người của ta, cho nên, nàng nên búi tóc lên, như vậy mới chứng tỏ...” Vân Trầm Nhã lại ho khan một tiếng “...nàng là của ta.”

Thư Đường chớp chớp mắt, không hiểu tại sao Vân vĩ lang lại cố chấp câu nệ vì một búi tóc như vậy. Nàng “Ừ” một tiếng, cầm lấy cây lược gỗ, nhặt lên cây trâm cài bên gối, búi tóc lên.

Vân Trầm Nhã đứng bên cạnh nhìn, hai mắt tự nhiên cong lên, vui sướng vô cùng.

Cũng khó trách hần vui vẻ như vậy. Người lòng dạ càng thâm sâu, tính cảnh giác cũng cao hơn. Từ xưa đến giờ bậc đế vương vốn cô độc lẻ loi, huống chi là Anh Cảnh Hiên “cao xử bất thắng hàn”. (Tạm dịch: đứng chỗ cao không chịu nổi cái lạnh. Một người nếu như lên đến vị trí quá cao sẽ tránh không nổi phải chịu cảnh tịch mịch)

Vì thế hai mươi mấy năm qua, đây cũng là lần đầu tiên Vân Trầm Nhã hoàn toàn có được một người của riêng mình.

Hần đột nhiên cảm thấy những tháng ngày sau này nhất định sẽ không còn như xưa nữa, bởi vì cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng sẽ có một người, như một chiếc đuôi nhỏ, đi theo sau lưng hần, khiến hần vô cùng yên tâm.

Trong đầu lúc thì cảm khái, lúc thì hưng phấn, suy nghĩ thay đổi xoành xoạch một hồi, Vân vĩ lang bỗng nhiên thông suốt một đạo lý.

Thật ra cả đời này, có thể thua trong tay con thỏ thật thà này cũng không tệ. Cho nên sau này hần nhất định phải quý trọng con thỏ này, phải đối xử tốt với nàng hơn trước đây.

Nói đến cũng lạ, Thư Đường chuyển vào sống trong Vân phủ, dường như là chuyện đương nhiên phải thế. Mấy ngày sau đó, Thư tiểu thỏ và sói cùng ra cùng vào Vân phủ, người ngoài cũng chẳng thấy ai có chút ngạc nhiên nào.

Nhưng thật ra hôm lại mặt, người xung quanh con hẻm nhỏ Đường Hoa thấy Thư tiểu Đường rớt cuộc gả ra ngoài, lại còn gả cho vị thần tiên ca ca như vậy nên đều xúm lại xem, chúc mừng có, hâm mộ có.

Tháng Chín trời càng lúc càng lạnh, Hải Đường thu đã hé nụ. Vì Cảnh Phong muốn đến vùng Vân Hà, ngại đường xa giá rét, nên nhiều ngày nay hần đã vội vã lo liệu xong chuyện ở Nam Tuấn quốc, thu thập hành lý lên đường.

Chỉ là trước khi đi, có một chuyện vẫn canh cánh bên lòng.

Hôm nay, Vân Trầm Nhã và Thư tiểu Đường đến Vọng Quy lâu kết sổ cuối tháng. Cảnh Phong từ trong cung trở về, nhớ tới lời nói của tiểu Thế tử Đỗ Tu, không khỏi cảm thấy ưu phiền.

Đúng lúc Bạch Quý từ tiền viện trở về, gặp phải Cảnh Phong, từ xa đã hô lên: “Nhị công tử, hôm trước Đại công tử bảo chuẩn bị áo dài cho ngài, lão nô đặt trong bọc hành lý, đầu thu Anh Triều quốc lạnh hơn Nam Tuấn quốc nhiều...”

Chưa nói xong, Bạch Quý thấy Cảnh Phong cau mày, ngừng lại một chút “Nhị công tử, ngài sao vậy?”

Cảnh Phong trái lo phải nghĩ, cuối cùng ra được một ý.

Hần trầm giọng, nói: “Bạch đại nhân, thân phận tiểu Đường cô nương, lão có biết là làm sao điều tra ra hay không?”

Bạch Quý sửng sốt. “Thân phận tiểu Đường cô nương, Đại công tử đã sớm có nói qua, Nhị công tử ngài hỏi vậy là có ý gì...”

76. Chương 76

Cảnh Phong nhìn cảnh hoa trước đình, khoe môi khẽ nhúc nhích: “Bạch đại nhân.”

Bạch Quý nghe giọng hần như vậy, cả người rùng mình, tiến lên thở dài kêu: “Nhị hoàng tử.”

Cảnh Phong xoay người lại, nói: “Mẫu thân tiểu Đường cô nương vốn là Mộ Dung công chúa của Bắc quốc năm xưa? Nhưng phụ thân ruột của tiểu Đường cô nương là ai, Bạch đại nhân người có biết không?”

“Chuyện này...”

“Theo tính tình của Hoàng huynh, việc gì hần cũng đều tra đến tận gốc. Nhưng vì sao chuyện này hần tra được một nửa rồi bỏ dở nửa chừng?”

“Ý Nhị hoàng tử là...”

“Không sai.” Cảnh Phong gật đầu “Bởi vì Đại ca ta biết, thân phận phụ thân ruột của tiểu Đường cô nương thật ra không quan trọng. Chỉ cần Vũ Văn Sóc đến Nam Tuấn quốc này, chuyện Anh Triều quốc ta phải đối đầu với mười hai nước Bắc quốc là không thể tránh nổi.”

Đúng vậy. Đầu mùa xuân khi Vân Trầm Nhã trở lại Nam Tuấn quốc, vốn muốn từ cuộc giao dịch mua bán Bắc Nam mà tra ra manh mối có liên quan đến Liên Binh phủ. Sau đó, Đường Ngọc tiếp nhận việc này, bắt đầu điều tra từ nguồn gốc nguyên liệu lúa mì Thanh Khoa của rượu Trầm Đường.

Đường Ngọc trước lấy danh nghĩa của xưởng Tây Lâm, thôn tính cửa hàng trà phổ Đông Môn, khuyếch trương thế lực. Sau dựa vào nguồn tài lực khổng lồ có được, tra ra người đứng sau lưng cuộc giao dịch mua bán lúa mì Thanh Khoa là phụ tử Đỗ Lương.

Phụ tử Đỗ Lương lợi dụng cuộc mua bán này để liên lạc với phương Bắc.

Mà ở phương Bắc, người liên lạc bàn bạc với phụ tử Đỗ Lương chính là Cửu vương gia của Mạo Lương quốc - Vũ Văn Đào.

Vũ Văn Đào là cửu thúc của thế tử Vũ Văn Sóc, hơn hai mươi năm trước lão lại là phu quân của Thủy Tĩnh.

Rõ ràng, Vũ Văn Sóc đến Nam Tuấn quốc lần này nhất định là vì nữ nhi của Thủy Tĩnh - Thư Đường. Theo quy củ, Thư Đường là nữ nhi của công chúa Bắc quốc, chỉ có thể gả cho hoàng thất của mười hai nước Bắc quốc. Chuyện nàng gả cho Đại hoàng tử Anh Triều quốc là tuyệt đối không được.

Trong vườn gió rít lên thành tiếng.

Bạch Quý do dự nói: “Như vậy, ý của Nhị hoàng tử là...”

Cảnh Phong đứng yên thật lâu sau, đột nhiên ngắt đầu hỏi: “Sính lễ Hoàng huynh đưa cho tiểu Đường cô nương là ngọc tỷ Anh Triều quốc ta?”

Bạch Quý ngăn người ra. “Đúng vậy.”

Ánh mắt Cảnh Phong chợt động “Lão kê lỗ tai lại đây...”

Gió thổi khiến lá khô rơi xào xạc. Trong vườn vang lên tiếng nói nhỏ khe khẽ. Qua một lúc lâu, giọng Bạch Quý đầy ngạc nhiên sợ hãi vang lên: “Nhị hoàng tử?”

Cảnh Phong nói: “Hoàng huynh không bao giờ làm việc lỗ mãng. Chuyện hần cưới tiểu Đường cô nương, ngoài mặt tuy biết rõ là chuyện không thể làm, nhưng thật ra, cuộc hôn nhân này cũng như một con dao hai lưỡi, nếu lợi dụng tốt, cũng có thể xoa dịu mối nguy từ các nước phương Bắc với Anh Triều quốc, chỉ là...”

Cảnh Phong nói đến đây, chậm rãi ngừng lại.

Chỉ là, nếu chỉ cần lợi dụng, sao lại đem ngọc tỷ tặng cho người, lấy giang sơn làm sính lễ?

Không xa không rời một li, cả đời bên nhau, quả nhiên là thứ giày vò con người nhất trong cuộc sống.

Chỉ sợ, vị Đại hoàng tử kia đã không còn là người âm ngoan cô tuyệt như ngày xưa nữa, nếu không hẳn sẽ quyết định lý trí nhất đối với thời cuộc, đối với bản thân mình và tương lai.

Chỉ sợ, tình như nước tràn, khó cản khó thu.

Trên đời này, hề từng trải qua mất mát thì mới biết hối hận. Đạo lý này, Cảnh Phong hiểu hơn ai hết.

“Bạch đại nhân.”

“Có lão thần.”

“Nếu chuyện thật sự đến mức đó, cứ làm theo những gì ta nói.”

“Chuyện này... thần tuân mệnh.” Bạch Quý do dự một lát, cuối cùng chấp thuận. Lão dường như nhớ ra việc gì đó, lại nói: “Nỗi khổ tâm của Nhị hoàng tử, Đại hoàng tử thông minh như vậy, nhất định sẽ hiểu được. Mong rằng tương lai Nhị hoàng tử cũng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Đại hoàng tử.”

Cảnh Phong rời đi vào ngày bảy tháng Chín.

Vân vĩ lang dẫn theo thuộc hạ, Thỏ nường tử chu đáo tiễn Cảnh Phong đến trường đình cách Kinh Hoa thành hơn mười dặm đường.

Một năm đó là thời gian quan hệ giữa hai huynh đệ bọn họ hòa thuận nhất.

Sói và Quốc sư đại nhân, không ai biết mình bị đối phương bày mưu tính kế. Sau đó, khi bọn họ nhận được cái gọi là “kinh hi” từ đối phương, đều ghi hận trong lòng thật lâu, sau khi gặp lại hai người rầy rà cãi nhau ầm ĩ một thời gian.

Nhưng trong chốn thâm cung, chỉ có huynh đệ gặp nhau cãi vã ầm ĩ mới thật là huynh đệ tốt của nhau.

Trước khi đi, Cảnh Phong quay đầu ngựa lại, lấy trong lòng ra một quyển sách ném cho Vân Trầm Nhã.

“Cuốn tiểu thuyết này viết cũng không tệ, nếu người rảnh rỗi đọc thử xem.”

Bản tiểu thuyết kia tựa đề “Cuộc ước hẹn trong bụi hoa của tuyết sắc công tử”, chính là sau cuộc gặp mặt đầu tiên giữa Vân vĩ lang và Thư tiểu Đường mười bốn năm trước, Thư lão tiên sinh linh cảm bộc phát, vung bút viết thành một đại tác phẩm.

Dưới tiêu đề còn thêm một hàng chữ nhỏ “Một vài chuyện bí mật không thể tiết lộ giữa ta và Đại hoàng tử”. Ánh mắt Vân Trầm Nhã dừng ở hàng chữ này, biết Cảnh Phong chế nhạo hẩn. Hẩn tiện tay vỗ vỗ cuốn sách giấu vào trong lòng, lơ đãng nói “Đúng rồi, đợi đầu năm sau khi người trở về Vĩnh Kinh thành, ta cũng sẽ tặng lại một phần đại lễ cho người.”

Cảnh Phong cười cười.

Tuy biết phần đại lễ này chẳng tốt lành gì, nhưng hẩn đoán không ra đó là cái gì. Cảnh Phong không thể ngờ, người mà mình đi tìm khó khăn gian khổ kia lại là Cố “Đại hoàng phi”...Thẩm Mi.

Trời cao mây trắng, cánh đồng hoang vu um tùm vang lên tiếng gió lạnh thấu xương.

Cảnh Phong xoay người lên ngựa, tà áo xanh tung bay.

Một chuyến đến Nam Tuấn quốc này thật sự không phải công cốc. Gặp được huynh trưởng, lại một lần nữa gánh vác trách nhiệm mới, chuyện xưa trong lòng cũng đã thông suốt rất nhiều. Quan trọng nhất là, thì ra nàng còn sống, cho dù nàng ở bất kỳ nơi đâu trên thế gian này, cũng sẽ có một ngày, hẩn không ngại đường xa vạn dặm tìm ra nàng.

Vó ngựa đi được vài bước, Cảnh Phong khẽ kéo dây cương, quay người lại.

“Đại ca.”

Vân Trầm Nhã cười nhẹ: “Hử?”

“Chuyện Đại ca muốn làm nhất là gì?”

“Ta à.” Vân Trầm Nhã chậm rãi mở quạt ra, “Một ngày nào đó được mặc sức tự do tự tại, không bị gò bó nữa là tốt rồi. Nhàn chán có thể đi du ngoạn sơn thủy, mệt mỏi, có thể yên tâm nghỉ ngơi.”

Cảnh Phong cũng cười rộ lên. Hắn gật gật đầu: “Ta cũng vậy, nhưng bây giờ còn chưa thể.”

Vân Trầm Nhã nói: “Chưa thể, nhưng sau này nhất định sẽ có thể, không phải sao?”

“Đại ca.” Cảnh Phong lại hô lên một tiếng.

“Ừ.”

“Cùng nỗ lực vì vua.”

“Được, cùng nỗ lực vì vua.”

Ngày mười tháng Mười, tiết trời rét lạnh. Nếu là ở Vĩnh Kinh thành, lúc này hoa mai cũng đã sắp trở bông. Mùa đông ở miền Nam ấm hơn so với miền Bắc, nhưng cảnh vạn vật tiêu điều thì ở đâu cũng giống nhau mà thôi.

Thư Đường ở trong phòng nhóm bếp lò sưởi ấm, nhin không được nhìn ra ngoài viện.

Vân Trầm Nhã đứng trước khóm hoa Hải Đường sau hậu viện khách điểm Thư gia đã lâu. Sáng hôm nay sau khi hắn xem xong phong thư do Tư Không Hạnh đem lại, liền trông như có tâm sự.

Thư Tam Dịch gõ mạnh đôi đũa lên miệng bát, bĩu môi nhìn ra ngoài phòng.

Thư tiểu Đường vội vàng chạy ra, kéo kéo ống tay áo của Vân Trầm Nhã.

“Vân quan nhân, vào ăn cơm đi. Nếu có chuyện gì, đợi về nhà ta giúp chàng nghĩ tiếp.”

Vân Trầm Nhã liếc nhìn nàng, cười nhẹ: “Cũng tốt, đợi về nhà rồi nàng nghĩ cách giúp ta.”

Thật ra hắn chỉ nói cho vui mà thôi. Chuyện khó giải quyết như vậy, Thư tiểu Đường làm sao mà nghĩ ra biện pháp.

Từ khi Thư Đường đi theo Vân Trầm Nhã, Thư Tam Dịch vốn nghĩ rằng khuê nữ gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Không ngờ, Vân Trầm Nhã đường đường là Đại hoàng tử Anh Triều quốc quen sống an nhàn sung sướng hơn hai mươi năm nay, không những chăm sóc Thư Đường vô cùng chu đáo, mà còn sợ nàng lo lắng cho phụ thân ở nhà, nên mỗi ngày đều cùng nàng đến thăm lão.

Quả nhiên trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ người không có lòng mà thôi.

Thư Tam Dịch ban đầu còn sợ Vân Trầm Nhã có lỗi với tiểu Đường Đường của lão, giờ xem ra Vân vĩ lang chịu ở lại căn phòng nhỏ xíu như thế này dùng cơm với hai cha con lão, rốt cuộc đường như nhà mình mới có lỗi với hắn.

Thấy điệu bộ tâm sự nặng nề của sói, Thư Tam Dịch nhin không được gấp một đũa thức ăn thả vào trong chén của hắn.

“Nếu có chuyện mà giấu trong lòng thì không tốt, chi bằng nói ra sẽ thấy thoải mái hơn, giải quyết cũng dễ hơn.” Thư Tam Dịch khuyên hắn như vậy. Ngừng lại một lát, lão nói tiếp “Mai ngươi muốn ăn gì, ta đi mua về sẵn.”

Vân Trầm Nhã sững sốt nhìn xung quanh, mặc dù bên ngoài trời lạnh, nhưng trong phòng thật ấm áp dễ chịu, thức ăn trên bàn tuy không tinh xảo, nhưng nóng sốt thơm lừng.

“Không cần đâu, giống hôm nay đã rất ngon rồi.”

Buồng đũa xuống bưng lên chén canh, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Vân Trầm Nhã, hắn đột nhiên kêu lên: “Tam bá.”

Thân phận Vân Trầm Nhã quá quý giá, Thư Tam Dịch không cho hắn gọi mình là cha vì sợ bị giễu thọ, chỉ cho hắn gọi mình một tiếng Tam bá.

“Một thời gian sau, có lẽ ta phải về Anh Triều quốc một chuyến. Không biết bao lâu mới trở lại đây.”

Thư Tam Dịch sững sốt nhìn Thư Đường.

Vân Trầm Nhã cũng nhìn Thư Đường. Hắn trầm mặc một lát rồi nói: “Tam bá, ta muốn mang tiểu Đường đi.”

Vân vĩ lang là Đại hoàng tử của Anh Triều quốc, phải về Anh Triều là chuyện tất nhiên. Thư Đường vốn nghĩ, nếu hắn rời đi, nàng sẽ ở lại chờ hắn. Không ngờ sau khi thành thân ở bên nhau, hai người đều không thể xa nhau nữa.

Trong lòng Thư Đường cũng do dự, nhớ lại phong thư Vân Trầm Nhã nhận được sáng hôm nay, tay ngừng lại một lát, đột nhiên hỏi: “Vân quan nhân, có phải là người nọ đã đến rồi hay không?”

Người nọ, ý nói là Vũ Văn Sóc. Tính theo ngày, Vũ Văn Sóc chắc là đã đến.

Thư Đường đoán không sai. Sáng hôm nay Vân Trầm Nhã nhận được thư là về vấn đề này. Nhưng phong thư này không phải do Nam Tuấn vương gửi, mà là từ chính tay của Vũ Văn Sóc.

Vũ Văn Sóc vừa đến Nam Tuấn quốc, ngay lập tức yêu cầu được gặp nữ nhi của Thủy Tinh – Thư Đường.

“Ừ.” Vân Trầm Nhã nói “Vũ Văn Sóc năm ngày sau sẽ đến.”

Thư Đường và Thư Tam Dịch đồng thời ngẩn người ra.

Thư Tam Dịch nói: “Hắn đến Nam Tuấn quốc này rốt cuộc là để làm chi?”

Vân Trầm Nhã tránh đi câu hỏi này không đáp, chỉ cười nói: “Chờ biết rõ việc này, Tam bá cũng cùng đi theo với ta chứ?”

Nhớ tới thời tiết giá rét tại thành Vĩnh Kinh, sợ Thư Tam Dịch và Thư Đường vốn ở Nam Tuấn nhiều năm nay sẽ không quen, Vân Trầm Nhã lại nói: “Nếu Tam bá không muốn đi lên phía Bắc, có thể cùng tiểu Đường ở lại Thông Kinh. Nơi đó khí hậu ấm hơn nhiều so với Vĩnh Kinh.”

“Vân quan nhân...”

“Nếu ta về Anh Triều mà tiểu Đường vẫn ở lại Nam Tuấn, thế sẽ như mong muốn của Tam bá hơn...” Vân Trầm Nhã cúi đầu “Nhưng nếu tiểu Đường có thể ở gần ta một chút, nàng ở Anh Triều, hẳn xảy ra chuyện gì ta cũng có thể biết ngay lập tức, thế sẽ bảo hộ nàng tốt hơn.”

Thư Tam Dịch sững sốt một lát, bỏ dưa xuống, lắc đầu thở dài: “Đi đi thôi, ai bảo Hồng Nữ giả cho người. Nếu muốn đi vào mùa Đông này, vậy lo mà đóng cửa khách điếm lại, tính toán thu dọn dần dần đi là vừa.”

77. Chương 77

Miền Nam trời ấm hơn, mùa Đông tuyết rơi sớm. Tuyết vừa chạm đất thì tan, khiến mũi giày Vũ Văn Sóc ướt đầm.

Vũ Văn Sóc đến Nam Tuấn quốc đã được ba ngày nay. Hắn là người Bắc quốc nên không sợ tiết trời lạnh giá nơi đây, lúc này cũng chỉ mặc một chiếc áo đơn mỏng, bên ngoài phủ thêm một chiếc áo choàng.

Vũ Văn Sóc đang đứng ngoài Quỳnh Hoa tiểu tạ ngắm nhìn ánh mặt trời mùa đông tỏa trên mặt hồ mênh mông gợn sóng.

Trong tiểu tạ có xông hương thơm, có lò sưởi ấm và vài người đang ngồi trò chuyện.

Một giọng nói cực kỳ nho nhã ấm áp mang theo chút ý cười vang lên, khiến người nghe có cảm giác như đây không phải là người phàm tục.

“Chắc Vũ Văn đại thế tử không biết đó thôi, Quỳnh Hoa tiểu tạ này nguyên là đình nghỉ mát ven hồ sen. Đầu mùa thu này, ta đã đánh một trận vô cùng thống khoái ở đây, vô ý hủy đi cái đình này. May là Nam

Tuấn vương không trách tội, chẳng những không bắt ta bồi thường, mà còn sai người xây sửa cái đình giữa hồ này lại thành nhà thủy tạ rộng lớn như hiện nay.”

Lời này là do Vân Trầm Nhã thốt ra. Nói xong, cả nhà thủy tạ đều vô cùng tĩnh lặng.

Trong nhà thủy tạ, ngoại trừ Vân vĩ lang và Thư Đường, còn có Nam Tuấn vương Đỗ Kỳ.

Hôm trước xảy ra trận chiến ở Minh Hà Thiên uyển, Vân vĩ lang bị thương, sau đó đã điểm mặt chỉ tên thẳng người gây ra là Lục Vương gia Đỗ Lương. Giờ hần nhắc lại chuyện xưa, tất không có ý tốt.

Đỗ Kỳ cầm tách trà lên, cười nhẹ nói: “Đại hoàng tử thật biết nói đùa. Đại hoàng tử đường xa đến đây, là Nam Tuấn quốc ta đã tiếp đãi không chu đáo.”

Vân Trầm Nhã và Đỗ Kỳ kẻ xướng người họa, Vũ Văn Sóc nghe mà nhướn mày.

Đại hoàng tử Anh Triều quốc bị ám sát ở Nam Tuấn quốc, Vũ Văn Sóc đã sớm nghe tin, chẳng những vậy hần còn biết nguyên nhân thật sự trong đó.

Thật ra, đằng sau kế hoạch lén dả thương Đại hoàng tử này, không phải Đỗ Lương là chủ mưu duy nhất, mà còn có một người khác tham gia vào. Đó chính là Cửu thúc của Vũ Văn Sóc hần - Vũ Văn Đào.

Đỗ Kỳ lên tiếng phụ họa theo, chẳng qua là thuận nước giong thuyền mà thôi.

Nhưng, nếu Vân Trầm Nhã đã nhắc tới chuyện này trước mặt Vũ Văn Sóc, như vậy chứng tỏ hần cũng có thể điểm mặt chỉ tên Vũ Văn Đào và Mạo Lương quốc đã đứng sau vụ này.

Còn chưa bắt đầu đàm phán, đã tự tìm cho mình lợi thế trước.

Đại hoàng tử Anh Triều quốc quả thực danh bất hư truyền.

Vũ Văn Sóc trầm giọng, thông thả bước vào nhà thủy tạ.

“Cảnh Hiên hoàng tử, xin cho phép ta giải thích nguyên nhân ngài bị thương ở Minh Hà Thiên uyển vài bữa trước.”

Vân Trầm Nhã ngừng động tác trên tay một lát, nhướn mày lên, mỉm cười nhìn Vũ Văn Sóc.

Đại hoàng tử Anh Triều quốc bị thương ở miền Nam lại được một người ở miền Bắc giải thích lý do. Việc này mặc dù nghe không có lý lắm nhưng Vân vĩ lang lại rất tán thưởng tính tình hào sảng của người phương Bắc, có sao nói vậy, không vòng vo.

“Mời Đại thế tử.”

Vũ Văn Sóc nói: “Chắc Cảnh Hiên hoàng tử cũng biết, Mạo Lương quốc ta có giao dịch mua bán với Nam Tuấn quốc...”

Mua bán hai đầu, người mua là Lục Vương gia Đỗ Lương ở Nam Tuấn quốc; người bán là Cửu Vương gia Vũ Văn Đào ở Mạo Lương quốc.

Hai người bề ngoài là mua bán lúa mì Thanh Khoa, nhưng trên thực tế chỉ lấy việc mua bán lúa mì Thanh Khoa để ngụy trang, âm thầm thông đồng với nhau, muốn phục hồi Nam Liên Bình phù.

Nguyên nhân vì sao nhất định phải phục hồi Nam Liên Bình phù, tạm thời chưa biết được. Nhưng, quả thật là Đỗ Lương và Vũ Văn Đào đã cùng nhau âm mưu ám sát Đại hoàng tử Anh Triều quốc để chiếm lấy thời cơ phục hồi Liên Bình phù.

“Kế hoạch ám sát Cảnh Hiên hoàng tử, ta và phụ hoàng không hề biết rõ, nhưng cũng vì sơ sót của bọn ta mà khiến Đại hoàng tử gặp phải đại nạn lần này. Mạo Lương quốc không thể tránh khỏi có liên quan, vì thế, lần này ta đặc biệt đến Nam Tuấn quốc để xin lỗi với Đại hoàng tử.”

“Xin lỗi?” Hai mắt Vân vĩ lang cong lên “Không biết ‘lỗi’ này phải xin như thế nào đây?”

Vũ Văn Sóc nói: “Sau khi vụ ám sát xảy ra, phụ hoàng ta đã đưa Cửu hoàng thúc đi Vĩnh kinh, giao cho Anh Triều quốc xử trí. Ngoài ra, vạn lượng hoàng kim, ngàn học châu báu, tuy chỉ là vật tầm thường dung

tục, nhưng chắc cũng có thể biểu đạt sự áy náy của Mạo Lương quốc ta. Còn nữa, Mạo Lương quốc ta nguyện ký kết hiệp nghị vĩnh bất khai chiến với Anh Triều quốc, nếu Đại hoàng tử...”

“Hiệp nghị vĩnh bất khai chiến?” Vân Trầm Nhã cười rộ lên. Hắn đặt tách trà lên bàn, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn “Đại thế tử thật biết tính toán.”

“Thật buồn cười, Anh Triều quốc ta thiếu gì hoàng kim châu báu, cần gì Đại thế tử dệt hoa trên gấm? Ta bị thương là chuyện đã xảy ra, giờ Mạo Lương quốc có giao cả ngàn tên Vũ Văn Đào cho ta, cũng đâu thể cải biến đi sự thật đó? Hiệp nghị vĩnh bất khai chiến thật ra là một bài tính rất hay. Đại thế tử người cũng biết, chỉ bằng vụ việc ta bị thương lần trước, Anh Triều quốc ta đã có lý do đường đường chính chính xuất binh tấn công Mạo Lương quốc.”

Liên tục ba câu, câu nào câu nấy khí thế hùng hổ dọa người. Tuy Vũ Văn Sóc biết nếu Vân Trầm Nhã xuất binh tấn công Mạo Lương quốc, đối với Anh Triều quốc cũng không có lợi gì. Nhưng Mạo Lương quốc chỉ là một nước nhỏ trong các nước Bắc quốc, muốn cùng Anh Triều quốc lấy cứng đối cứng, chẳng khác gì châu chấu đá xe, tự rước lấy diệt vong.

“Vậy theo Đại hoàng tử, Mạo Lương quốc phải tạ lỗi như thế nào?”

“Thật không dám.” Vân Trầm Nhã đứng dậy thông thả đến dãy cửa sổ ra, một luồng gió lạnh ùa vào trong nhà thủy tạ.

“Cũng không cần hiệp nghị vĩnh bất khai chiến, trong vòng năm mươi năm không xâm phạm lẫn nhau là được rồi. Chỉ có điều...”

Vân Trầm Nhã quay người lại, gió mang theo hơi nước từ hồ thổi vạt áo bào hắn tung bay, đôi đồng tử đen trong suốt vốn mang theo ý cười giờ lộ rõ vẻ sắc bén. “Chỉ có điều hiệp nghị này phải do cả mười hai nước Bắc quốc của người ký kết với Anh Triều quốc ta. À đúng rồi, có thể trừ ra Oa Khoát quốc không tính.”

Thủ đoạn này chẳng khác nào cách Vân Trầm Nhã đối phó Nam Tuấn quốc lúc trước. Trước khi Vũ Văn Sóc đến đây, đã đoán được tình huống như thế này.

Thật ra cũng không phải không thể khiến mười một nước Bắc quốc ký kết tình bang giao với Anh Triều quốc. Nhưng đây là nhượng bộ cuối cùng của mười một nước Bắc quốc. Mà trước khi đưa ra bước nhượng bộ này, Vũ Văn Sóc còn phải tranh thủ cho được một điều kiện.

Điều kiện này chính là Thư Đường - Mộ Dung Đường.

Mộ Dung là dòng họ hoàng thất của Bắc quốc mấy trăm năm về trước.

Sau đó, Bắc quốc bị diệt, mười hai nước trong Bắc quốc thành lập, huyết thống của công chúa dòng dõi hoàng thất Mộ Dung vẫn được bảo tồn. Huyết thống này chính là chỗ dựa cho Liên Binh phù Vĩ thế, muốn phục hồi Liên Binh phù, muốn sử dụng binh lực của Liên Binh phù, trước tiên là phải cần được công chúa Bắc quốc ban máu.

Nhiều năm qua, mười hai nước phía Bắc mỗi nước hùng cứ một phương, không ai phục ai, nhưng vẫn duy trì truyền thống bảo lưu Liên Binh phù này. Chỉ có dòng Bắc Liên Binh phù mới có thể khiến các nước còn lại phía Bắc cùng đồng ý ký kết hiệp định vĩnh bất khai chiến trong vòng năm mươi năm với Anh Triều quốc.

Liên Binh phù là truyền thống, là bắt buộc phải tuân theo, là thánh vật duy nhất có thể khiến người Bắc quốc tin phục.

Mà Thư Đường là di mạch huyết thống còn sót lại cuối cùng để bảo hộ thánh vật này, cũng phải được mang về phương Bắc .

Vũ Văn Sóc không trả lời Vân Trầm Nhã.

Hắn trầm mặc một hồi, đột nhiên đến trước mặt Thư Đường, đặt tay lên tim, thi lễ nói “Công chúa, ta đại diện cho thị tộc Vũ Văn đến đây, ngoài chuyện xin lỗi Đại hoàng tử Anh Triều quốc ra, còn là vì để rước người về Bắc, về lại nhà của người.”

Thật ra, ba dòng dõi hoàng thất đại diện cho ba nước gặp nhau tại nhà thủy tạ này, có thể chứng tỏ cuộc gặp mặt hôm nay không chính thức. Vân Trầm Nhã đáp ứng lời mời của Vũ Văn Sóc, mang công chúa Bắc quốc đến gặp hân một lần.

Từ đầu đến cuối, Thư tiểu Đường đều trầm mặc ngồi một bên. Vũ Văn Sóc và Vân vĩ lang đối đáp vô cùng rõ ràng minh bạch, Thư Đường không ngu ngốc, đương nhiên có thể nghe hiểu tất cả. Nhưng lúc này hỏi ý nàng, nàng lại cảm thấy vô cùng khẩn trương.

“Sao lại là nhà của nàng?” Vân Trầm Nhã đột nhiên cười nói “Tiểu Đường đã gả cho ta từ trước, ta ở đâu nàng ở đó. Chẳng lẽ Mạo Lương quốc người muốn cướp đi Đại hoàng phi của Anh Triều quốc ta?”

“Cảnh Hiên hoàng tử.” Vũ Văn Sóc xoay người lại, nhìn thẳng vào mặt Vân Trầm Nhã “Không phải Cảnh Hiên hoàng tử người vì biết được thân phận thật của Mộ Dung công chúa nên cố ý cưới nàng làm thê tử sao? Di mạch công chúa Bắc quốc từ trước đến nay chỉ có thể gả vào hoàng thất Bắc quốc ta. Trên đời này nữ tử xinh đẹp nhiều vô kể, chỉ cần Cảnh Hiên hoàng tử chịu giao trả Mộ Dung công chúa, Mạo Lương quốc ta dù phải dốc hết tài lực của cả nước cũng sẽ tìm hết mỹ nữ trên đời này dâng cho Hoàng tử, có được không?”

“Lời này thật buồn cười.”

“Ta là người phương Bắc, tính tình thẳng thắn có gì nói đó, không biết quanh co lòng vòng. Cảnh Hiên hoàng tử có yêu cầu gì, bọn ta sẽ tận hết khả năng đáp ứng. Nhưng chuyện không thể nhượng bộ bọn ta cũng sẽ quyết tuyệt đối không nhượng bộ.”

“Vậy sao?” Vân Trầm Nhã cười nói: “Ta chẳng có yêu cầu gì nhiều, chỉ một mình Thư Đường mà thôi, người đáp ứng cũng được, không đáp ứng ta cũng sẽ không nhượng bộ.”

“Cảnh Hiên hoàng tử, người...”

“Vũ Văn đại thế tử.” Đột nhiên, Đỗ Kỳ đang trầm mặc một bên mở miệng nói: “Đại hoàng tử và Đại thế tử, chỉ bằng nghe ta một lời này.”

“Mời Nam Tuấn vương nói.”

“Vốn hôm nay Vũ Văn đại thế tử đến Quỳnh Hoa tiểu tạ này là vì muốn gặp mặt Mộ Dung công chúa một lần. Mà Đại hoàng tử dẫn Mộ Dung công chúa đến, không phải cũng là vì để công chúa gặp gỡ người cùng xứ hay sao? Về phần Liên Binh phù và công chúa, Đại hoàng tử và Đại thế tử tranh cãi không ngừng, chỉ bằng cùng nhau ngồi xuống, điều tra chuyện này rõ ràng đã, rồi sau đó hẵng quyết định.”

Cũng phải. Nguyên nhân vì sao Vũ Văn Đào và Đỗ Lương nhất định phải phục hồi Liên Binh phù còn chưa điều tra rõ.

Tuy lời nói của Nam Tuấn vương có lý nhưng không phù hợp với tình hình trong Bắc quốc ta hiện giờ.” Trầm mặc một lúc sau, Vũ Văn Sóc nói “Lúc trước, Nam Tuấn vương có thể đáp ứng điều kiện của Cảnh Hiên hoàng tử là vì Liên Binh phù vốn là vật mượn đến từ Bắc quốc ta, ở miền Nam này cũng không có truyền thống tuân theo và bảo quản Liên Binh phù.”

“Nhưng Mộ Dung công chúa đối với Bắc quốc ta mà nói, là tượng trưng cho Hoàng mạch, tượng trưng cho tôn nghiêm. Chỉ dựa vào điểm này thôi, dù Cửu hoàng thúc của ta hay Lục vương gia của quý quốc vì bất cứ nguyên nhân gì muốn phục hồi Liên Binh phù, chuyện rước Mộ Dung công chúa về Bắc vẫn tuyệt đối không thể chậm một giây!”

Nói xong, Vũ Văn Sóc quay đầu nhìn Thư Đường: “Công chúa, xin để ta...”

“Ta không theo người trở về đâu.” Đột nhiên, Thư Đường nói.

“Ta sẽ không theo người trở về, Bắc quốc ở đâu, Mạo Lương quốc ra làm sao, ta căn bản không hề biết một chút gì về những nơi đó cả. Ta sinh ra ở Nam Tuấn quốc, lớn lên ở Nam Tuấn quốc, là người của Nam Tuấn quốc.”

“Tháng trước, ta đã gả cho Vân quan nhân. Hắn là Đại hoàng tử của Anh Triều quốc. Ta gả cho hắn, cũng không phải bởi vì hắn là hoàng tử, mà là vì ta thích hắn, nguyện ý ở bên cạnh hắn.”

“Bắc quốc không phải là nhà của ta, cho dù mẫu thân ta là người nơi đó thì làm sao? Ta nghe nói, mẫu thân của ta trốn đến đây từ Mạo Lương quốc. Ta nghĩ lúc đầu bà nhất định không vui khi ở Bắc quốc, nếu không thì tại sao lại bỏ trốn khỏi nơi đó?”

“Ta không hiểu cái gì là đạo lý, cũng không có chí hướng gì lớn lao, chỉ hy vọng có thể sống tự do tự tại. Huyết thống duy trì Liên Binh phù khiến cho ta, mẫu thân của ta, nhiều thế hệ dòng dõi bọn ta đều bị vây khốn ở Bắc quốc. Cuộc sống như vậy ta không muốn tiếp diễn nữa.”

“Ta và cha ta đã đáp ứng Vân quan nhân là sẽ theo hần đi Anh Triều quốc. Sau này, Vân quan nhân ở đâu thì ta sẽ ở đó. Vân quan nhân là người nơi đâu, ta chính là người nơi đó.”

Thư Đường nói xong, gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Vũ Văn đại ca, người trở về đi. Sau khi trở về, cứ nói là ta không muốn đi theo người, không liên quan gì đến Vân quan nhân cả, cũng không liên quan gì đến Anh Triều quốc cả.”

Một câu “Vũ Văn đại ca” khiến lòng Vũ Văn Sóc chợt động.

Đúng vậy, thật ra người trước mặt này có huyết thống của hoàng thất Bắc quốc, cũng có thể xem như là muội muội của hần, một muội muội thật thà như thế.

Mà lúc này, Vân Trầm Nhã lại nở nụ cười.

Hôm nay, hần đồng ý mang Thư Đường đến, đó là vì muốn tận tai nghe suy nghĩ trong lòng nàng.

Quả nhiên là một nha đầu ngốc a. Ngốc như thế mà vẫn hiểu biết đến vậy, thông suốt đến vậy, tâm tư trong sáng đến vậy, khiến người ta theo không kịp.

“Tiểu Nữu ngốc.” Vân vĩ lang thích ý hô lên một tiếng.

Hần vươn tay về phía nàng “Gặp cũng đã gặp rồi, chúng ta về thôi.”

“Ừ.” Thư Đường gật gù đầu, đứng dậy.

Nàng dừng lại một chút, lại chần chờ liếc mắt nhìn Vũ Văn Sóc một cái, gục đầu xuống nói “Vũ Văn đại ca, nếu, nếu người không đề cập đến chuyện về Bắc quốc, rất hoan nghênh người đến làm khách ở Đường Tửu hiên. Ta sẽ mời người uống rượu, người kể cho ta nghe một ít chuyện về mẫu thân của ta. Cha ta... Cha ta cho đến bây giờ vẫn chưa từng kể qua với ta.”

Vân Trầm Nhã dặt tay Thư Đường, cười nói: “Đúng rồi, người không đề cập đến chuyện đó thì cứ đến Đường Tửu hiên làm khách, ta làm chủ.”

Vũ Văn Sóc có chút sững sờ.

Hai người trước mắt, một người tùy tiện tiêu sái, một người thật thà ngốc nghếch, nhưng bọn họ ở chung một chỗ với nhau lại xứng với nhau như vậy. Cứ như thể Thư Đường bẩm sinh đã không nên gả vào hoàng thất Bắc quốc, bẩm sinh đã cùng Vân Trầm Nhã là một đôi trời đất tạo nên.

Nhưng mà...

“Cảnh Hiên hoàng tử, Mộ Dung công chúa.” Vũ Văn Sóc bước đến phía trước từng bước, đột nhiên trầm giọng nói: “Nhị vị có lòng như vậy, ta thật cảm thấy rất vinh hạnh. Nhưng rước công chúa về Bắc quốc là nhiệm vụ mà ta phải hoàn thành.”

Lời vừa thốt ra, Vân Trầm Nhã cũng không có đáp lại. Hần dắt theo Thư Đường, chào Nam Tuấn vương một tiếng, xăm xăm bỏ đi. Đột nhiên nghe Vũ Văn Sóc nói: “Chẳng lẽ cha ruột của Mộ Dung công chúa là ai, Cảnh Hiên hoàng tử người cũng không nghĩ đến một chút nào sao?”

Bước chân Vân Trầm Nhã chậm lại một chút.

“Thân phận cha ruột Mộ Dung công chúa ra làm sao, Đại hoàng tử người nửa điểm cũng không lo lắng?”

78. Chương 78

Vân Trầm Nhã ngây ngẩn cả người.

Có một khả năng hẳn luôn tính tới, nhưng hẳn vẫn không dám suy nghĩ sâu theo hướng đó, có lẽ là vì không dám, cũng có lẽ là vì không muốn.

Cha ruột của Thư Đường cho dù là bất kỳ ai cũng được, duy chỉ có Thư Tam Dịch là không thể.

Vân Trầm Nhã quay đầu lại: “Người muốn nói gì?”

Vũ Văn Sóc nói: “Cảnh Hiên hoàng tử tâm tư tinh tế, không thể nào không biết thân phận của Thư lão tiên sinh.”

Thân phận của Thư Tam Dịch nói ra cũng rất đơn giản. Lão là người Giang Châu của Anh Triều quốc, từng thi khoa cử đậu tiến sĩ. Sau khi lão đậu tiến sĩ, vì đối được một câu đối rất khó đối của một người mà được Lễ Bộ Thượng thư đề mắt đến, tuyển vào làm việc trong triều đình.

Chức quan của Thư Tam Dịch không lớn, chỉ là một Lễ Bộ thị lang. Hai tháng sau khi lão nhậm chức bèn được Lễ Bộ Thượng thư đề cử làm sứ thần, đi sứ Mạo Lương quốc.

Năm đó đúng là lúc Cửu Vương gia Mạo Lương quốc cưới công chúa Mộ Dung Tĩnh. Cửu Vương gia Vũ Văn Đào mới cưới phu nhân nên tổ chức tiệc chiêu đãi, có mời các sứ thần của các nước. Trong buổi tiệc, các sứ thần đều dâng tặng lễ vật chúc mừng, mà lễ vật từ Anh Triều quốc do Thư Tam Dịch đưa lên, chính là thanh thất huyền cầm do nhạc công Sương Lộ chế tạo nên.

Từ đó, vì sao Mộ Dung Tĩnh trốn đi theo Thư Tam Dịch, làm thế nào cải danh thành Thủy Tĩnh đến cư trú tại Nam Tuấn quốc, không một ai có thể biết được. Công chúa Bắc quốc bỏ trốn đi, chuyện lớn như vậy tại sao không ai điều tra, cũng không ai biết được.

Chuyện cũ hơn hai mươi năm trước giờ đã tan thành mây khói, hiện nay, chỉ có thể tra được vài manh mối vụn vặt, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định chính là, lúc ấy, quả thật là một viên Lễ Bộ thị lang của Anh Triều quốc đã dẫn theo công chúa Bắc quốc bỏ trốn.

Đôi mắt Vân Trầm Nhã như một chiếc giếng cổ, sâu không thấy đáy. Sau một lúc lâu, hẳn điềm nhiên lạnh lùng mở miệng: “Vậy thì sao?”

“Cảnh Hiên hoàng tử! Năm đó, nếu không vì Cửu Hoàng thúc của ta cố tình giấu diếm, chỉ sợ công chúa Bắc quốc muốn trốn đi, cũng sẽ không dễ dàng như vậy đâu. Vì thế, trong chuyện này, Mạo Lương quốc ta và Anh Triều quốc người cũng phải chịu một phần trách nhiệm.”

“Nhưng nếu Mộ Dung công chúa hiện nay không phải là hậu duệ hoàng thất dòng họ Vũ Văn ta, mà là nữ nhi thân sinh của Thư Tam Dịch thì sao?”

Vũ Văn Sóc bước đến phía trước từng bước một.

“Nếu Mộ Dung công chúa là hậu duệ hoàng thất dòng họ Vũ Văn ta, như vậy cho dù trên người nàng không có huyết mạch của công chúa Bắc quốc, nhưng vẫn là thân nhân của Vũ Văn Sóc ta, chuyện này ta đến là có trách nhiệm phải rước Mộ Dung công chúa về.”

“Nhưng nếu Mộ Dung công chúa là nữ nhi thân sinh của Thư Tam Dịch, như thế huyết mạch công chúa Bắc quốc được mười hai nước phương Bắc bảo hộ mấy trăm năm nay đã bị một triều thần Anh Triều quốc làm ô uế, đây là sự sỉ nhục rất lớn đối với mười hai nước phương Bắc ta.”

“Nếu thế thì chỉ có hai lựa chọn. Thứ nhất, mời Cảnh Hiên hoàng tử trả lại Mộ Dung công chúa, hơn nữa còn phải giao ra tội nhân Thư Tam Dịch. Thứ hai, nếu Cảnh Hiên hoàng tử nhất định không chịu giao người ra, như thế...”

“Như thế sẽ trở thành địch nhân của cả mười hai nước phương Bắc các ngươi hay sao?” Vân Trầm Nhã cười rộ lên “Người đang uy hiếp ta?”

Vũ Văn Sóc không trả lời lại.

Ánh mắt Vân Trầm Nhã lạnh như băng, giọng nói lạnh thấu xương.

“Buồn cười, Anh Cảnh Hiên ta khi nào thì sợ qua uy hiếp?!”

Hạt tuyết nhỏ mịn rơi xuống không một tiếng động, đọng lại trên mặt hồ, đọng lại trên hàng mi tràn đầy anh khí của Vân Trầm Nhã.

Cho đến nay, dù là làm Đại hoàng tử Anh Triều quốc hay là Vân vĩ lang, Vân Trầm Nhã thật sự chưa từng sợ qua điều gì. Nhưng hôm nay, hắn đứng trong gió tuyết ở miền Nam này, trong đầu thầm nhận ra được cái gì gọi là cật lực.

Trong đầu tuy nhận thức rõ như vậy nhưng lại liều mạng muốn bảo vệ người có quan hệ với mình, không hề nghĩ đến việc buông người ấy ra.

Đúng vậy, phụ thân ruột của Thư Đường có thể là bất kỳ kẻ nào, nhưng không thể là Thư Tam Dịch. Vì Thư tiểu Đường và Thư Tam Dịch có tình máu mủ cha con, bảo Vân Trầm Nhã giao ra Thư Tam Dịch, giải Thư Tam Dịch về Mạo Lương quốc, chuyện như vậy làm sao hắn có thể làm?

Nhưng nếu hắn không làm như vậy, có khác nào triều đình Anh Triều quốc bao che tội lỗi cho Thư Tam Dịch những hai lần.

Huyết thống công chúa Bắc quốc bị ô uế, Anh Triều quốc lại dung túng tội nhân như thế, không chọc giận mười hai nước phương Bắc mới là lạ.

Lấy binh lực của một quốc gia như Mạo Lương quốc để chống lại Anh Triều quốc, có lẽ là châu chấu đá xe. Nhưng nếu mười hai nước phương Bắc bị chọc giận, liên kết chống lại Anh Triều quốc, mặc dù là thắng bại khó phân, nhưng cũng sẽ rơi vào kết cục máu chảy thành núi, sinh linh đồ thán.

Huống chi, tại biên giới vùng Bắc Hoang, Anh Triều quốc còn có một Oa Khoát quốc lúc nào cũng như hổ rình mồi...

“Nhưng mà...” đột nhiên, Thư Đường nói: “Nhưng mà ta đã hỏi qua cha ta, ông nói ta không phải là nữ nhi thân sinh của ông. Chẳng qua, ông chỉ nuôi dưỡng ta như con ruột của mình, còn ta cũng chỉ biết mình có một phụ thân như vậy.”

“Nỗi băn khoăn của Mộ Dung công chúa, ta hiểu. Thật ra hai mươi năm trước, chuyện Thư lão tiên sinh có phải là cha ruột của công chúa hay không, ngoại trừ công chúa Bắc quốc Mộ Dung Tĩnh, không ai có thể biết được. Cửu hoàng thúc của ta cũng chỉ mới biết đầu đuôi sự tình vào ba năm trước đây mà thôi.” Nói xong, Vũ Văn Sóc lại quay sang Vân Trầm Nhã “Nếu Cảnh Hiên hoàng tử, Mộ Dung công chúa thắc mắc về chuyện này, chỉ bằng bảy ngày sau, chúng ta chính thức gặp nhau tại Minh Hoa điện, đến lúc đó, ta sẽ giải thích rõ ràng với Hoàng tử và Công chúa.”

Vân Trầm Nhã trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy cứ theo lời Đại thế tử đi.”

Kể từ khi vào mùa đông, vườn hoa sau hậu viện Vân phủ được sửa sang lại. Vài cành hoa mai lộ ra, đỏ như ráng chiều, trong trắng thuần khiết như áng mây.

Áo choàng Vân Trầm Nhã buông thông rũ xuống trên tảng đá, hắn lặng lẽ đứng bên gốc mai.

Hắn vừa mới trở về, khó có được lúc ít nói như hiện giờ, ngoại trừ bảo Thư Đường không cần phải lo lắng vì Thư Tam Dịch, Vân Trầm Nhã hầu như vẫn trầm mặc suốt.

Thư Đường biết hắn lo buồn, nhưng bản thân nàng lại không nghĩ ra cách nào giúp hắn, nên chỉ đành đứng bên cạnh hắn, lặng lẽ ngắm hoa mai.

Đóa hoa mai màu đỏ nhụy vàng trông thật vui mắt. Trong lòng Vân Trầm Nhã chợt động, đột nhiên quay đầu lại kêu: “Tiểu Đường.”

“Vân quan nhân?”

“Đầu mùa Đông năm kia, nàng có may một bộ xiêm y mới, là loại vải mà ta và nàng cùng chọn đấy!”

“Ừ?”

“Bộ xiêm y đó, nàng...” Vân Trầm Nhã rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Nàng mặc đến đây cho ta xem đi.”

Thư Đường sững sốt. Sau khi tỉnh táo lại, nàng vội vàng lên tiếng: “À, được, Vân quan nhân, chàng chờ một chút!” Nói xong liền chạy vào trong phòng.

Bộ xiêm y màu vàng nhạt, bên ngoài là chiếc áo ngắn bằng vải nhung, trên váy có thêu một cảnh hoa Hải Đường.

Trước nay xiêm y của Thư Đường đa số đều là vải thô, chỉ có mấy bộ đẹp đẹp một chút, nhưng cũng không phải loại quý giá sang trọng gì. Nhưng bộ xiêm y màu vàng nhạt này không giống vậy, chất vải là hàng gấm thừa Cẩm Châu do Vân Trầm Nhã chọn, cảnh hoa Hải Đường dưới váy được thêu hai mặt. Váy được may thành hai tầng, bên ngoài phủ sa, bên trong có thêu ngậm hoa văn mây trời.

Vân Trầm Nhã nghĩ, bộ xiêm y này cũng giống như Thư Đường vậy.

Bên ngoài trông ngốc nghếch, nhưng trong lòng còn rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, bên ngoài chất phác tự nhiên, nhưng khi rút đi lớp sa mỏng, mới phát hiện lớp lót bên trong áo tốt đẹp không gì sánh kịp.

“Vân quan nhân.”

Thư Đường đứng trước cửa phòng, gọi Vân Trầm Nhã một tiếng.

Chiếc áo ngắn bằng nhung màu trắng tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng. Cổ tay áo màu vàng nhạt lộ ra đôi cổ tay mịn màng nhắn nhẹn như ánh trăng.

Vân Trầm Nhã nhìn mà trống ngực đập thình thịch, như lần đầu tiên năm xưa nhận ra, Thư tiểu Đường ngốc nghếch hay giận hờn kia thì ra là một cô nương xinh đẹp như vậy.

Hắn vịn cạnh bệ một đóa mai đỏ cài lên mái tóc của Thư Đường: “Như vậy đẹp hơn.”

Khóe môi lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhưng hàng chân mày vẫn như đang ngấm ngấm lo buồn. Điệu bộ của Vân Trầm Nhã, Thư Đường nhìn thấy rất rõ.

“Vân quan nhân...” Thư Đường đột nhiên kêu lên.

Nàng vươn tay, ôm lấy đầu ngón tay của Vân Trầm Nhã: “Vân quan nhân, đừng lo lắng.”

Vân Trầm Nhã sững sốt.

Thư Đường cười rộ lên, điệu bộ có chút ngượng ngùng, “Vân quan nhân, đừng lo lắng. Mặc dù ta không làm được gì, nhưng ta không lo lắng, cũng không sợ hãi. Cũng như ba năm trước kia ta đã giúp chàng cùng đuổi đi đám người xấu Hồ Thông, lần này, chúng ta cũng nhất định có thể.”

Ánh mặt trời mùa Đông mỏng manh chiếu xuống mặt đất, nhàn nhạt như một tầng sương.

Đôi đồng tử của Vân Trầm Nhã như chớp sáng chớp tối, lập lòe không ngừng trong màn sương mù. Thật lâu sau, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi cúi xuống vùi đầu vào cổ Thư Đường.

“Làm thế nào bây giờ?”

“Hử?”

“Tiểu Đường, ta không thể rời khỏi nàng được, làm thế nào bây giờ...”

79. Chương 79

Hai ngày sau, Thư Tam Dịch đến Vân phủ kể lại chuyện xưa.

Hai mươi năm trước, ở Bắc quốc có một vị cô nương vô cùng thật thà. Cô nương ấy tên gọi là Mộ Dung Tĩnh. Cuộc sống của nàng bắt đầu vào năm nàng được mười tám tuổi, cũng chấm dứt ở năm mười tám tuổi đó.

Trời cao gió nhẹ, câu chuyện xưa của Thư Tam Dịch thật êm tai.

Trời tối dần, nhà ai nấy đều đã lên đèn.

Nhưng Thư Tam Dịch cứ kể mãi, kể mãi.

Thì ra câu chuyện cũ chất chứa trong lòng lão hai mươi năm qua vẫn dường như không hề kết thúc. Nha đầu mà lão nuôi dạy như con ruột của mình hai mươi năm qua lại thật chính là máu mủ ruột thịt của lão.

Chẳng qua, người trên thế gian này, chuyện trên thế gian này đều lên lên xuống xuống, nhưng đa số cuối cùng lại rơi vào kết cục chia ly mất mát.

Qua ngày hôm sau, trong cung Nam Tuấn quốc truyền ra thánh chỉ biếm Lục Vương gia Đỗ Lương làm dân thường, chịu hình phạt lưu đầy, phải rời khỏi ngay trong ngày, đến phía Tây Lâm Nam là một miền đất hoang vu, cả đời không được trở lại.

Ngày Đỗ Lương rời khỏi, hạ nhân trong Lục vương phủ đều được giải tán, bản thân lão ngừng bước tại một đình nghỉ mát nơi ngoại ô cách kinh thành mười dặm đường.

Trong đình chỉ có ba người đưa tiễn, đó là Nguyễn Phượng, Đỗ Tu, và Thủy Sát đã nhiều năm không gặp.

Thủy Sát ôm cầm trong lòng, bên cạnh đặt một bọc hành lý. Nhìn thấy Đỗ Lương, bà bước về phía trước hai bước, nhẹ giọng nói: “A Sát sẽ đi cùng công tử.”

Đỗ Lương sững sốt, sau một lúc lâu, lão bèn cười nói: “Nàng thật ngược đời, hai mươi năm qua không chịu gặp ta dù chỉ một lần, nay ta nghèo túng đến mức này, nàng lại nhớ đến.”

Thủy Sát nói: “Nay A Sát mới biết, công tử cố tình phục hồi Liên Binh phù là vì có nỗi khổ trong lòng.”

Đỗ Lương nhìn Nguyễn Phượng. Một lát sau, lão khẽ nói với Thủy Sát: “Con đã lớn như vậy rồi, nàng và ta cũng đã tuổi già xế bóng, mà còn công tử và A Sát, xưng hô xa lạ như thế.”

Thủy Sát trầm mặc một hồi, nhẹ giọng gọi: “Phu quân.”

Trong lòng Nguyễn Phượng vui buồn lẫn lộn, sau một lúc lâu mới chấp tay nói: “Phụ thân, hôm nay từ biệt tại đây, đợi nhi tử sắp xếp xong mọi việc còn lại ở Kinh Hoa thành, sẽ đi tìm người và mẫu thân.”

“Không cần đâu.” Đỗ Lương khoanh tay nhìn cánh đồng hoang vu xa xa “Người đang tuổi trẻ, là thời điểm tốt đẹp của đời người. Nam Tuấn quốc ta tuy nhỏ, nhưng đương kim Thánh thượng và Thế tử đều là những quân chủ đáng quý, thời kỳ hưng thịnh sắp đến. Người ở lại Kinh Hoa thành này theo phụ tá Thánh thượng và tiểu Thế tử, sau này nhất định sẽ có tương lai. Ta ở xa biết được thịnh thế phồn hoa của Nam Tuấn quốc sau này có một phần công sức của người, dù có gian nan vất vả đến đâu cũng nhất định rất hân diện.”

Gió phớt qua ngọn cây đưa đến hương hoa mai mát lạnh.

Nguyễn Phượng trầm giọng nói: “Nhưng phụ thân và mẫu thân tuổi đều đã cao, không còn khỏe mạnh như xưa, mà miền Tây của Lâm Nam đất hoang lại rất cần cỗi, nếu không có ai hầu hạ bên cạnh, ta...”

“Đường huynh yên tâm.” Đỗ Tu trầm ngâm một hồi rồi nói “Có một người có thể tin được, nguyện ý muốn đi cùng với thúc phụ.”

“Thật sao?”

“Phải, nhưng người này vì có tội nên đang chịu hình phạt, hôm trước bị đánh tám mươi gậy, không thể lập tức khởi hành được. Mong thúc phụ tạm ngừng ở trấn Đại Ngô cách đây bảy mươi dặm chờ hần.”

Vân vĩ lang ngủ một giấc thỏa thuê.

Sáng tinh mơ, theo thường lệ hần dắt theo nương tử thỏ, mang Măng Tây Cải Trắng tản bộ. Quá giờ Ngọ, sói mới sửa sang trang phục, cùng ba người bọn Bạch Quý lên đường đi về phía cấm cung Tuyên Hợp thành.

Năm nay, khí hậu ở Nam Tuấn quốc khá khác thường, mới tháng Mười mà đã rét lạnh đến tận xương, cách vài ngày là có một trận tuyết rơi nhẹ, nhưng đến tháng Mười Một, ngày nào cũng đều trời trong nắng ấm.

Sói vốn thích nắng. Hẳn nghĩ, hễ trời nắng đều là điềm tốt.

Trong Minh Hoa điện của Tuyên Hợp thành, Vũ Văn Sóc sớm đã đến từ canh Ba, hiện đang chờ bên trong.

Minh Hoa điện nhìn sơ cũng giống như Chu Tước điện của Trầm Tiêu thành – Anh Triều quốc, là nơi Hoàng đế triệu kiến trọng thần quan trọng. Vân vĩ lang trước giờ ở những nơi trang nghiêm quyền quý như thế này không ít, nhưng hiện nay, hẳn xuất cung du ngoạn ba năm bên ngoài, tính tình lêu lổng phóng túng đã quen, nên vô cùng không thích bầu không khí triều đình nghiêm cẩn này.

Vũ Văn Sóc tính tình thẳng thắn, vừa thấy Vân Trầm Nhã đã vào thẳng vấn đề, đề cập đến thân thể của Thư Đường.

Thật ra, thân phận của Thư Đường sở dĩ có thể giấu giếm nhiều năm như vậy là vì có người đồng ý bao che.

Ngày xưa, sau khi Mộ Dung Tĩnh và Vũ Văn Đào thành hôn, vì thân thể Mộ Dung Tĩnh mắc bệnh nhẹ, nên tuy có danh nghĩa phu thê, nhưng cũng không hề phát sinh quan hệ xác thịt, sau đó Mộ Dung Tĩnh lấy lý do phải chữa bệnh, đóng cửa ở riêng một năm để tĩnh dưỡng. Mãi hơn một năm sau, Vũ Văn Đào mới biết, Mộ Dung Tĩnh làm như thế chỉ để ngụy trang, nàng đã sớm theo Thư Tam Dịch đi du ngoạn thăm thú các danh lam thắng cảnh từ lâu.

Khi Vũ Văn Đào tìm đến Nam Tuấn quốc, Mộ Dung Tĩnh chỉ sống một mình. Lúc ấy nàng đã lâm bệnh nguy kịch, hết phương cứu chữa.

Lúc lâm chung, Mộ Dung Tĩnh vẫn không hề nói với Vũ Văn Đào chuyện mình có một nữ nhi, nguyện vọng duy nhất của nàng là xin hẳn đừng trách tội Thư Tam Dịch. Sau đó, vì được Đỗ Lương bao che giúp đỡ hết mình, mặc dù Vũ Văn Đào có thử âm thầm điều tra nghe ngóng, nhưng chỉ toàn phí công.

Mãi đến ba năm trước Vân Trầm Nhã đến Nam Tuấn quốc, lúc đó, Tam đại gia tộc bị tan rã, Nam Liên Binh phù bị tổn hại, thân thể của Thư Đường mới làm dấy lên lòng nghi ngờ.

Vì thế, Vũ Văn Đào điều tra rõ sự tình, dùng bả câu đưa tin cho Lục Vương gia Đỗ Lương của Nam Tuấn quốc. Hẳn lấy danh nghĩa muốn mua bán lúa mì Thanh Khoa, lại lấy việc phục hồi Nam Liên Binh phù làm mồi, dụ Đỗ Lương hợp tác với hẳn.

Đỗ Lương cũng không phải tay vừa. Vũ Văn Đào có ý như thế, lão bèn tương kế tựu kế, quyết định lợi dụng tài lực của Vũ Văn Đào để phục hồi Nam Liên Binh phù. Nhưng nếu muốn dùng máu của công chúa Bắc quốc là Thư Đường thì phải công khai thân phận của nàng.

Trước nay, Thủy Sát đối với Đỗ Lương có mối khúc mắc không thể hòa giải. Năm đó Mộ Dung Tĩnh qua đời, nguyện vọng duy nhất của bà là hy vọng Thư Đường có thể làm một cô nương tâm thường lớn lên trong phổ phưởng dân gian, sống bình thường cả đời.

Hành vi này của Đỗ Lương, bề ngoài nhìn như đi ngược lại nguyện vọng của Mộ Dung Tĩnh. Nhưng thực tế, lão cũng là chỉ muốn giúp Thư Đường thôi.

Thư Đường tuy là Công chúa Bắc quốc, nhưng phụ thân của nàng không phải là người hoàng thất trong Bắc quốc, mà là Thư Tam Dịch.

Nếu thân phận xấu hổ này của Thư Đường rơi vào tai người Bắc quốc, như vậy hai cha con Thư Đường và Thư Tam Dịch sẽ không thể chết yên lành.

Nhưng nếu Đỗ Lương lợi dụng máu của Thư Đường phục hồi Nam Liên Binh phù, chính là ra tay trước người phương Bắc một bước, công nhận Thư Đường là công chúa Bắc quốc, đem máu của nàng hòa tan vào Liên Binh phù. Đến lúc đó, mặc dù thân phận thật của Thư Đường có bị Vũ Văn Đào tra ra, nàng cũng sẽ không đến mức nguy hiểm tính mạng.

Như thế, vì binh lực của miền Nam, cũng là vì tính mạng của Thư Đường, Đỗ Lương cho dù phải làm Vân Trầm Nhã bị thương nặng, cũng muốn giành thời cơ, bố cáo thân phận của Thư Đường với thiên hạ, cử hành nghi thức phục hồi Nam Liên Binh phù.

Không ngờ, Đỗ Lương tính toán đâu vào đó lại bị Vân vĩ lang cao tay hơn một mức, tất cả kế hoạch của lão bị huynh đệ Cảnh Hiên, Cảnh Phong làm xáo trộn tại Minh Hà Thiên uyển.

Sau khi Đỗ Lương tính sai, vốn đã vô cùng phiền muộn, không ngờ ngay sau đó, sự tình lại càng lúc càng rối loạn hơn.

Tên sói ba đuôi xưa nay tâm cơ thâm trầm, bình tĩnh cơ trí, ấy thế mà lại chầm trúng cô khuê nữ thật thà nhà họ Thư, hơn nữa, lại còn vì nàng mà sẵn sàng ngọc nát đá tan.

Nghe nói Đại hoàng tử Anh Triều quốc thông minh tháo vát sắp cưới vị công chúa Bắc quốc lưu lạc trong dân gian, lúc này mười hai nước phương Bắc mới lúng túng nhận ra sơ xuất của mình.

Kết quả là, Vũ Văn Đào đành gánh tội thay, bị áp giải đến Anh Triều quốc. Vũ Văn Sóc lập tức đại diện mười hai nước Bắc quốc, lặn lội đường xa đến Nam Tuấn quốc để thương lượng với Vân Trầm Nhã, muốn rước công chúa về phương Bắc.

“Chuyện là như thế. Không dám gạt Cảnh Hiên hoàng tử, lần này vì được biết Cảnh Hiên hoàng tử muốn cưới Mộ Dung công chúa, nên ta mới vội vã đến đây. Chuyến đi này của ta, cũng không phải chỉ vì một mình ta hoặc là vì một mình Mạo Lương quốc chúng ta, mà là vì quyết định sau cuộc thương nghị của mười hai nước phương Bắc.”

“Mười hai nước phương Bắc ta không muốn trở mặt thành địch với Anh Triều quốc, chỉ hy vọng có thể giải quyết việc này trong hòa bình. Chỉ cần Cảnh Hiên hoàng tử đưa trả Mộ Dung công chúa về Bắc, châu ngọc mỹ nhân, bảo vật vô giá, chỉ cần Cảnh Hiên hoàng tử lên tiếng, bọn ta lập tức dâng lên.”

“Aizz, châu ngọc mỹ nhân, bảo vật vô giá?” Vân Trầm Nhã tiếp nhận bản danh mục quà tặng mà Vũ Văn Sóc đưa, tùy tiện mở ra: “Đều là những thứ cũ rích, chẳng có chút mới lạ nào.”

“VẬY... theo Cảnh Hiên hoàng tử, phải dùng đại lễ như thế nào cho mới lạ?”

Vân vĩ lang đặt danh mục quà tặng sang một bên: “Ta hỏi người, nếu tiểu Đường theo người về Bắc, các người sẽ đối đãi với nàng như thế nào?”

“Chuyện này mười hai nước phương Bắc bọn ta đã sớm bàn qua. Tất nhiên là theo lễ nghi của công chúa, không kể gì đến chuyện cũ.”

“VẬY còn Thư Tam Dịch?”

“Thư Tam Dịch dụ dỗ cổ công chúa, khiến công chúa mệt nhọc bôn ba, nhiễm bệnh không thể chữa khỏi, phải sống cực khổ. Nhưng nếu Cảnh Hiên hoàng tử chịu trao trả lại Mộ Dung công chúa cho bọn ta, mười hai nước phương Bắc ta đồng ý giữ lại một mạng cho Thư Tam Dịch.”

“VÌ một mạng của Thư Tam Dịch mà bắt ta trả công chúa lại cho bọn người?” Vân Trầm Nhã cười lạnh nói.

Ánh mặt trời mùa Đông chiếu vào tận Minh Hoa điện. Vân Trầm Nhã đứng dậy, bước vài bước đến nơi có ánh sáng ngoài cửa, xoay người lại “Còn nữa, nếu tiểu Đường về Bắc, có thể muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, không bị lễ pháp ràng buộc, không bị người khác tôn sùng là một vị công chúa cao cao tại thượng hay không?”

“Thân phận Mộ Dung công chúa vốn là cao cao tại thượng. Những gì Cảnh Hiên hoàng tử tranh cãi hơi bị quá...”

“Quá vất vả?” Vân Trầm Nhã nói “Ai bảo cứ là hoàng tử thì phải nhất định nói chuyện quốc gia đại sự? Hôm nay ta cứ muốn tranh cãi những chuyện vặt vãnh như thế, vậy thì đã sao?”

“Trong dân gian, gia cảnh Mộ Dung công chúa bần hàn, nhưng nếu trở về Bắc, hoàng thất Mạo Lương quốc ta tất nhiên sẽ tận tâm tận lực để nàng sống thoải mái.”

“Trở về hoàng cung thì làm sao có thể sống thoải mái được? Cuộc sống trong cung tuy xa hoa tráng lệ, nhưng gò bó vô cùng. Hơn hai mươi năm qua ta còn không quen nổi, tiểu Đường tuy nề nếp gia giáo, nhưng nội tâm nàng là một người thích tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, là một người không hám mộ vinh hoa phú quý, nàng sao có thể sống nổi trong Hoàng cung?”

“Các người luôn mồm gọi nàng là công chúa. Có ai biết được, dòng dõi Mộ Dung công chúa nàng từ sau khi mất nước, qua nhiều thế hệ đều bị mười hai nước phương Bắc các người giam cầm, không được tự do, không được chết già. Còn ở đó mà nói đến sống thoải mái, nói đến tôn trọng?”

“Chuyện này...” Vũ Văn Sóc cúi đầu xuống “Đây là chuyện của mười hai nước phương Bắc ta, cũng là truyền thống của bọn ta, không cần Đại hoàng tử xen vào.”

“Chuyện vợ vẫn như vậy ta cũng chẳng thêm quan tâm đến làm chi. Nhưng trả Thư Đường về Bắc, ta nhất định sẽ không đáp ứng. Còn nữa, Thư Tam Dịch người này, ta cũng không cho phép các người động đến lão dù chỉ một sợi tóc!”

“Trong ấn tượng của ta, Cảnh Hiên hoàng tử người bình tĩnh cơ trí, cân nhắc trước sau, không phải là người xúc động làm liều, bất kể hậu quả.”

“Còn trong ấn tượng của ta, ta lúc nào cũng xúc động, tùy tiện bừa bãi, muốn giết người thì giết, muốn đắc tội ai thì đắc tội triệt để hoàn toàn tới cùng.”

“Cảnh Hiên hoàng tử!” Vũ Văn Sóc bước về phía trước từng bước, cao giọng nói: “Chẳng lẽ Cảnh Hiên hoàng tử muốn gây ra cảnh binh đao khói lửa với mười hai nước phương Bắc bọn ta?!”

Vân Trầm Nhã phẩy tay áo mạnh một cái, khoanh tay hiên ngang đứng thẳng: “Muốn uy hiếp ta? Anh Cảnh Hiên ta mà lại sợ người uy hiếp sao?”

“Chẳng lẽ Cảnh Hiên hoàng tử lại là hạng người làm ra chuyện ngu ngốc như vậy sao? Vì một nữ tử mà khơi động chiến tranh, khiến dân chúng rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng? Chẳng lẽ Cảnh Hiên hoàng tử người không quan tâm đến hàng ngàn hàng vạn tính mạng dân chúng Anh Triều quốc, không quan tâm đến lãnh thổ thiên lý sơn hà Thần Châu? Phải biết rằng nếu giao tranh, bứt dây động rừng, đến lúc đó, phía Bắc có loạn lạc, phía Nam có chiến tranh, loạn trong giặc ngoài, chẳng lẽ Hoàng tử người có thể gánh vác nổi?”

“Người cũng đã nói hễ có chiến tranh, bứt dây động rừng sẽ lộ ra đủ loại tai hại. Tai hại trong Anh Triều quốc ta, trong lòng ta hiểu rõ. Nhưng mười hai nước phương Bắc người có thể đồng tâm hiệp lực, liên hợp chống lại Anh Triều quốc ta hay không còn chưa biết a!”

“Hơn nữa, Anh Cảnh Hiên ta khi nào thì là người tốt? Khi nào đã làm chuyện tốt? Sinh linh đồ thán cũng thú vị, chỉ cần mười hai nước phương Bắc người muốn thử, ta ngại gì không theo?!”

“Cảnh Hiên hoàng tử người...”

“Người nhớ cho kỹ, cho dù giang sơn thiên hạ này có mất, ta cũng sẽ không giao tiểu Đường cho bất kỳ kẻ nào!”

80. Chương 80

Ngoài điện Minh Hoa, gió Bắc đang thổi mạnh.

Cỏ cây khô héo theo đúng quy luật của bốn mùa. Vào Đông, cho dù trời trong nắng ấm, nhưng nhìn đâu đâu cũng lạnh lẽo vắng lặng.

Vân Trầm Nhã ra khỏi cung, chưa lên xe ngựa, mà chỉ dẫn theo ba người bọn Bạch Quý, lững thững dạo khắp Kinh Hoa thành ở phía Nam này. Vòng qua một con hẻm nhỏ, bầu không khí náo nhiệt nơi phố phường như phả vào mặt.

“Chiết Nguyệt lâu.” Sói khép quạt lại, điểm điểm cán quạt chỉ lên một bảng hiệu, “Tên tòa lâu này rất có khí phách. Thường nghe thấy Anh Triều quốc có Lãm Nguyệt lâu, Trích Tinh các...nhìn chung chỉ có ý muốn đem vật trên trời làm của riêng. Nhưng “Chiết Nguyệt” hai chữ này, không những tự cho là nhân định thắng thiên, mà còn có ý muốn tranh cao thấp cùng mệnh trời. Chẳng lẽ không hiểu rằng, trên đời này nhỏ bé nhất là con người, mà không biết tự lượng sức mình nhất cũng là con người hay sao?”

Lời vừa thốt ra, cả bọn Bạch Quý đều ngậm miệng.

“Không tự lượng sức” bốn chữ mang theo giọng điệu mỉa mai tự giễu, rõ ràng Vân Trầm Nhã đang tự ám chỉ chính mình.

Đúng vậy. Mới vừa rồi trong Minh Hoa điện, hấn cùng với Vũ Văn Sóc tranh biện lý sự, nhìn có vẻ rất oai phong lẫm liệt, nhưng bình tĩnh suy nghĩ lại, Vân Trầm Nhã như thế, không phải là bị mười hai nước phương Bắc đẩy vào tuyệt địa hay sao? Không phải là bị bọn họ cạy mạnh hiếp yếu hay sao?

“Đại công tử.” Bạch Quý trầm ngâm một lát rồi nói: “Mấy năm nay Đại công tử đều vì nước vì dân, lão nô xem mà khắc ghi trong dạ. Không nói đến chuyện quốc gia thiên hạ, sự cứng rắn, khí phách của Đại công tử hôm nay thật khiến thần tâm phục khẩu phục.”

Vân Trầm Nhã cười rộ lên: “Người thật biết tránh nặng tìm nhẹ.”

Tư Đồ Tuyết nói: “Thuộc hạ đồng ý với Bạch lão tiên sinh. Cũng không phải lão tiên sinh tránh nặng tìm nhẹ, mà là tin tưởng vào Đại công tử.”

“Ta cũng vậy. Thuộc hạ theo Đại công tử hơn mười năm nay, bất kể Đại công tử quyết định như thế nào, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, dù có phải vượt lửa qua sông, thuộc hạ cũng không hề ngần ngại.”

Vân Trầm Nhã khẽ giật mình “Aizz, các người...”

Nói chưa hết câu ánh mắt của hấn lướt qua Tư Không Hạnh, dõi mắt nhìn một bóng người nơi góc đường.

“Quên đi, không nói chuyện này nữa.” Vân Trầm Nhã nói “Từ khi rời khỏi cung, người kia vẫn luôn đi theo bọn ta. Tư Không, người đi gặp hấn đi.”

Tư Không Hạnh trầm mặc một lát rồi xoay người. Người đứng nơi góc đường không ai khác mà là Tam đệ của Tư Không Hạnh hấn - Tư Không Vũ.

Tư Không Vũ thấy thế, không đợi Tư Không Hạnh qua, đã khập khiễng bước đến.

Hấn chấp tay nói với Vân Trầm Nhã: “Đại hoàng tử, ta... Không phải, là thảo dân, thảo dân muốn nói vài lời với Nhị ca Tư Không Hạnh. Không biết, không biết...”

Vân Trầm Nhã sững sốt, liếc mắt nhìn Tư Không Hạnh một cái, đột nhiên cười rộ lên.

Lúc trước, Tư Không Vũ từng đến tìm Tư Không Hạnh vài lần, nhưng lần nào cũng gặp phải trở ngại. Có lẽ nay Tư Không Vũ khôn ra, biết phải xin phép Vân vĩ lang trước.

Điều bộ có chút kích động, có chút không biết phải làm sao của hấn giống y hệt Cảnh Phong khi còn nhỏ.

Vân Trầm Nhã cười nói: “Đây là chuyện riêng của hấn, hỏi ta làm gì?”

Tư Không Hạnh trầm giọng, quay đầu nhìn Tư Không Vũ nói: “Chuyện gì?” Ngừng một lát, lại nhin không được hỏi, “Thân thể của người có bớt chút nào chưa?”

“Đỡ hơn nhiều rồi, ta là người tập võ, tám mươi đại bản vẫn có thể chịu nổi.” Tư Không Vũ nói.

Hấn trầm mặc một lát, lại nhìn về phía Vân Trầm Nhã, do dự nói: “Đại hoàng tử, còn có một chuyện này... Hôm nay ta muốn mời Nhị ca về nhà một chuyến, vì ít ngày nữa ta phải xa nhà, nên mong Nhị ca có thể cùng ta và Đại ca đoàn tụ một lần.”

“Phải xa nhà?” Tư Không Hạnh nhướng mày “Sao thế?”

“Ta...”

“Cũng được, Tư Không, người theo Tam đệ của người đi đi thôi.”

“Đại công tử?”

Vân Trầm Nhã phe phẩy nhẹ cây quạt: “Mấy ngày nay cũng rảnh rồi, không có chuyện gì làm. Hơn nữa, người làm hộ vệ cho ta cũng hơn mười năm rồi, cũng đã đến lúc nghỉ ngơi một chút rồi.”

Lời này lọt vào tai Tư Không Hạnh như ẩn thâm ý khác.

Tư Không Hạnh nhất thời sững sốt, hấn chưa kịp phản ứng lại, Vân vĩ lang đã dẫn theo Bạch Quý và Tư Đồ Tuyết đi hướng đầu phố ngược lại.

Vượt qua ba con đường, vòng qua tám ngã rẽ thì đến một con kênh nhỏ. Bên con kênh có một tán cổ thụ, đáng tiếc lá cây đã rụng hết, chỉ còn trơ trọi lại cành cây.

Vân vĩ lang đi dọc theo con kênh một đoạn, đột nhiên ngừng lại, hấn khum tay che trán nhìn nhìn sắc trời, nói: “Tư Đồ, hôm nay người thu xếp hành lý theo Tư Không đi thôi.”

Tư Đồ Tuyết kinh hãi: “Đại công tử, thuộc hạ...”

“Còn nhớ ngày đó ta đã nói gì với người ở Minh Hà Thiên uyển hay không?”

Lúc đó tình hình nguy ngập, nhưng Vân Trầm Nhã lại nói một cách khó hiểu: chọn ngày lành tháng tốt gả người cho Tư Không.

“Thuộc hạ nhớ rõ, nhưng mà...”

“Câu nói đó của ta cũng không phải là nói đùa...” Vân Trầm Nhã nói. Hấn lại bước dọc theo con kênh vài bước, khoan tay đứng thẳng, nhìn về núi non trùng điệp xa xa “Nay Tư Không Vũ muốn đi theo Đỗ Lương về nơi hoang vu hẻo lánh, mà Đại ca của Tư Không Hạnh lại bị tật ở chân, không thể đi theo hấn được...”

“Tư Không Bác không có Tam đệ trông nom, lại không có Đỗ Lương để dựa dẫm... Tư Không muốn ở lại chăm sóc cho Đại ca của hấn, chuyện này đương nhiên hợp tình hợp lý thôi.”

Tư Đồ Tuyết ngẩn ra, nói: “Nhưng trong lòng Tư Không, một chữ trung nặng hơn bất cứ thứ gì. Mới vừa rồi hấn đã nói, chỉ cần Đại công tử cần, dù có vượt lửa qua sông...”

“Tuy ta không phải người tốt, nhưng cũng không đến nỗi không biết lí lẽ. Người khác kính ta ba phần, ta sẽ ghi tạc trong lòng. Tư Không hấn theo ta mười bốn năm, trung nghĩa nhân hậu, tận trung tận lực. Hiện nay, hấn gặp lại huynh đệ ruột thịt của mình, muốn an cư lạc nghiệp ở Nam Tuấn quốc, ta không thể nào vô đạo đức mà giữ hấn lại.”

“Còn nữa...” Vân Trầm Nhã xoay người lại “Một chức hộ vệ như hấn sau này có thể làm gì? Đợi đến khi tuổi già sức yếu, chẳng lẽ giữ hấn lại làm quan, bắt hấn vào triều phục dịch?”

Vân Trầm Nhã lắc đầu: “Mặc dù Tư Không rất có năng lực, nhưng hấn làm người rất cương trực nghiêm túc, chốn quan trường thâm sâu, là nơi gian xảo quỷ quyệt, không thích hợp với hấn.”

“Nhưng nếu Đại công tử kế vị, Tư Không hấn vẫn có thể tiếp tục hỗ trợ...”

“Thế nếu có một ngày hấn đắc tội với người trong triều đình thì sao?” Vân Trầm Nhã hỏi ngược lại “Mặc dù ta kế vị, nhưng ta cũng tuyệt đối không thể vì một đại thần thanh liêm mà phá hỏng thế lực cân bằng trong triều đình.”

Đây chính là tinh hoa trị quốc của Đế vương từ xưa đến nay. Có người nói phải trừng trị loạn đảng, có người nói phải trừng trị hoàng thân quốc thích họ ngoại, lại có người nói phải xem đó là dòng nước chảy mà điều tiết, cân bằng. Đạo làm một vị đế vương chân chính là phải bao trùm tất cả những điều trên, duy trì thế lực khắp nơi ngang bằng nhau, không ai dám làm loạn, nhưng cũng không ai dám đụng đến ai. Như thế, ngai vàng của Hoàng đế mới có thể ngồi vững.

“Cho nên, đối với Tư Không mà nói, thay vì sau này ở trong triều khom lưng cúi đầu tranh đấu, chi bằng để hấn ở lại Nam Tuấn quốc này sống một cuộc sống bình thường nhàn hạ.”

Cổ họng Tư Đồ Tuyết chan chất, nghĩ nghĩ rồi chấp tay nói: “Nhưng Tư Đồ vẫn nguyện đi theo bên cạnh Đại công tử, nếu Đại công tử có việc gì phân phó, Tư Đồ nguyện cho dù phải vượt lửa qua sông cũng không chối từ.”

“Sao người lại không chịu nghĩ cho thông suốt chứ?” Vân Trầm Nhã cười rộ lên “Mặc dù Tư Không tính tình chất phác, nhưng hấn là người có tình có nghĩa. Người và hấn tình đầu ý hợp, vì sao phải khổ sở chia tay nhau? Có thể được sống nơi phố phường, cưới gả người trong lòng, trải qua những tháng ngày bình thường an nhạ, đó chính là chuyện khó nhất trên đời này. Ta muốn còn không được, sao người lại từ chối không cần?”

“Ta...”

“Thôi, nếu người nghe theo lời ta thì bây giờ sửa soạn đi tìm Tư Không đi. Còn nếu người không nghe lời ta, vậy chứng tỏ người không xem ta là chủ tử, sau này người muốn làm gì thì làm.”

Một mình Bạch Quý theo Vân vĩ lang trở về Vân phủ.

Cảnh do tâm sinh. Mặc dù Tư Không, Tư Đồ còn chưa rời khỏi, nhưng tòa sân viện to như vậy lại trông vắng lặng quanh quẽ khác thường.

Thư tiểu Đường về thăm nhà ở ngõ hẻm Đường Hoa. Bạch Quý theo sói dạo bước trong Vân phủ. Đến khu vườn hoang phía sau, Vân Trầm Nhã đột nhiên chỉ tay về phía trước xa xa, nói: “Trước kia ta bàn với tiểu Đường, muốn trồng vài cây hoa Đào, Hải Đường các loại ở đó. Khi mùa Thu đến, ta còn chịu khó tự mình đến đây đào đất, gieo hạt. Giờ xem ra không biết khi nào mới có thể thấy được hoa trái xum xuê.”

Trong vườn hoang cỏ dại mọc um tùm, trời chiều gió lạnh chợt thổi lên khắp nơi.

Bạch Quý trầm ngâm một lát rồi nói: “Đại công tử, thật ra lão nô nghĩ...”

Bỗng dưng, Vân Trầm Nhã hít vào một hơi, hắt quay người lại nhìn Bạch Quý: “Bạch lão tiên sinh, ta... có phải ta đã sai rồi không?”

Bạch Quý đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Vân Trầm Nhã một cách khó tin.

Không ngờ vị Đại Hoàng tử Anh Triều quốc xưa nay úp tay làm mây, lật tay làm mưa này lại cũng có ngày thốt lên một câu hỏi như thế.

“Ta cũng không biết bắt đầu từ khi nào mỗi bước đi của mình dường như không còn do mình khống chế nữa, như...mơ hồ bị vật gì đó lôi kéo, không thể thoát thân. Vì thế hôm nay ta lại...lại có thể thốt ra những lời đại loại kiểu...cho dù giang sơn thiên hạ này có mất đi...như thế.”

Bạch Quý giật mình đứng lặng. Một lát sau, lão chậm rãi gật gật đầu: “Lão nô hiểu, thật ra trong lòng Đại công tử, vạn dặm giang sơn Anh Triều quốc ta quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

Vân Trầm Nhã đột nhiên che hai mắt của mình lại, hít một hơi thật sâu: “Đúng vậy, dù sao... đó cũng là tổ quốc của ta, là giang sơn ta đã tận lực bảo vệ nhiều năm nay, làm sao có thể, làm sao có thể...”

Bạch Quý trầm mặc nhìn Vân Trầm Nhã.

Trong cuộc đời lão, hơn năm mươi năm làm quan, trong đó ba mươi năm làm Tế tướng, phò trợ qua ba đời Đế vương Anh Triều quốc, nhưng cả ba vị đế vương đó, nói về tư chất, về tính tình... đều kém hơn nhiều so với Anh Cảnh Hiên.

Trên đời này, không ai thích hợp làm Hoàng đế hơn so với Anh Cảnh Hiên, Bạch Quý từng nghĩ như thế.

Nhưng hôm nay, bỗng nhiên lão cảm thấy mình đã sai rồi.

Làm vua một nước, có khi phải khôn ngoan hiểu biết, có khi phải hồ đồ mơ màng, thỉnh thoảng lợi dụng danh lợi làm việc, nhưng cũng có thể dẫn lòng tỉnh táo trước chữ sắc thường tục của thế gian.

Mà Anh Cảnh Hiên lại thật sự quá thông minh.

Cho nên ngay từ đầu, hẳn đảm nhiệm được trọng trách ấy vô cùng hoàn hảo, thủ đoạn ngoan độc. Nhưng hẳn lại không cần ngôi vị hoàng đế kia. Cho nên hẳn cảm thấy, thay vì làm một bậc đế vương cô độc lẻ loi, cả đời rơi vào vòng xoáy thâm cung triều chính, chi bằng làm một dân chúng bình thường nơi phố phường, tự do tự tại muốn làm gì thì làm.

“Đại hoàng tử không cần phải tự trách.” Bạch Quý nói “Kết quả hôm nay quả thật đã đến mức chí tình, chí nghĩa rồi. Đại hoàng tử tuy là quân chủ, nhưng cũng là một người quang minh chính đại. Con người nào phải cỏ cây, sao có thể vô tình a.”

Vân Trầm Nhã nhắm mắt lại cười khổ: “Cũng không hẳn như vậy. Từ trước đến nay ta biết chọn lựa lấy hay bỏ dở, biết lúc nào nên nắm bắt lúc nào nên buông thả. Nhưng lần này, ta không muốn bỏ đi tiểu Đường. Vì lợi ích cá nhân ta, giang sơn Anh Triều quốc, dân chúng Anh Triều quốc, toàn bộ đều rơi vào nguy nan. Chẳng qua...”

Vân Trầm Nhã nói đến đây đột nhiên ngừng lại. Ánh mắt hắn trầm tĩnh lại, bước lên phía trước hai bước, hướng về phía Anh Triều quốc quỳ thẳng xuống, dập đầu ba cái.

“Anh Cảnh Hiên ta then với Anh Triều quốc, then với dân chúng, quả thật thân mang trọng tội. Ba lạy này cũng không thể nào xóa hết tội lỗi của ta. Nhưng ta ngoại trừ là một hoàng tử, còn là một nam nhi. Tề gia trị quốc bình thiên hạ, tề gia đứng đầu. Ta thân là một nam nhi, sao có thể dễ dàng để người khác đoạt đi thể tử của mình? Sao có thể không giữ được một lời hứa hẹn bình thường nhất với tiểu Đường, cho nàng một cuộc sống yên ổn?”

Vân Trầm Nhã nói xong đứng dậy. Hắn phất phất tà áo bào, trầm giọng gọi: “Bạch đại nhân.”

“Có lão thần.”

“Kể từ hôm nay, ta tắm rửa trai giới, bế quan diện bích bảy ngày. Bảy ngày sau, binh đến tướng chặn, nước đến đắp bờ!”

Hoàng hôn hôm đó, sau khi Thư Đường về thì Vân Trầm Nhã đã đóng cửa diện bích. Thư tiểu Đường lo lắng đứng ngoài cửa phòng đợi nửa ngày, vừa quay người lại thì gặp Bạch Quý.

Bạch Quý thấy Thư Đường, khom người hành đại lễ: “Tiểu Đường cô nương, lão nô đang chờ người.”

Thư Đường sửng sốt: “Lão tiên sinh chờ ta?”

“Ừ.” Bạch Quý gật gật đầu “Vì sao Đại công tử diện bích, có lẽ tiểu Đường cô nương cũng đã đoán được.”

“Vân quan nhân hẳn...” Thư Đường cau mày, rũ mắt xuống “Ta chỉ có thể... đoán được đại khái mà thôi.”

“Vậy nếu lão nô nói cho tiểu Đường cô nương biết có một cách có thể giúp Đại công tử thì sao?”

“Cách gì?”

Bạch Quý bước lên hai bước, thở dài nói: “Cách này hơi có chút mạo hiểm. Không phải lão nô nghĩ ra, mà là trước khi Nhị công tử rời khỏi đã nhờ lão nô nói lại.”

81. Chương 81

Cách của Cảnh Phong có liên quan rất lớn với Liên Binh phù.

Bắc Liên Binh phù là ngọc thạch có điều khắc văn tự, sau đó tó vào máu mà thành.

Trăm năm trước, Mộ Dung thị - vua của Bắc quốc, thành lập Liên Binh phù để triệu tập binh lực phương Bắc.

Sau đó, Mộ Dung thị bị diệt, mười hai bộ lạc phương Bắc tự lập thành quốc gia riêng. Giữa các bộ lạc vẫn không ngừng xảy ra chiến loạn, dân chúng rơi vào cảnh lầm than. Vua của các quốc gia phương Bắc vì muốn ngừng chiến loạn bèn định hình lại Liên Binh phù.

Bọn họ dùng cổ ngọc loại thượng đẳng khắc lên đồ đằng của các quốc gia phương Bắc, lại cầu dòng dõi Mộ Dung công chúa ban máu. Máu rót vào văn tự đồ đằng trên ngọc thạch, tó vào nước lạnh năm ngày năm đêm mà thành Tân Liên Binh phù.

Tân Liên Binh phù cũng như trước kia, có thể triệu tập binh lực của toàn bộ phương Bắc. Nhưng miếng Liên Binh phù này sau khi làm thành được chia ra mười hai phần, do mười hai nước gìn giữ.

Mỗi một quốc gia đều giữ một mảnh đồ đằng của một quốc gia khác. Nói một cách khác, mỗi một nước đều nắm trong tay binh lực và vận mệnh của một nước khác.

Cũng bởi vì thế, người phương Bắc tuy hiếu chiến, nhưng trăm năm nay cũng chưa từng xảy ra trận chiến tranh nào quá lớn.

Bọn họ ai nấy đều sợ binh lực của Liên Binh phù, sợ nếu gây chiến với nhau, binh lực của mình không tự không chế được, bị nước khác lợi dụng, rơi vào kết cục mất nước.

Chỉ là, trên đời này, làm gì có chế độ quyền lợi nào có thể tồn tại lâu dài.

Bắc Liên Binh phù chỉ duy trì hòa bình ngoài mặt mà thôi. Nhưng giữa mười hai nước phương Bắc, hiềm khích mấy trăm năm nay vì không thể dùng chiến tranh để giải quyết, về lâu về dài, oán hận đã tích lũy chồng chất. Oán hận kéo dài mà không có cách phát tiết, chính là khuyết điểm lớn nhất của chế độ Liên Binh phù.

Cảnh Phong muốn lợi dụng, chính là khuyết điểm này.

“Sinh lễ Đại công tử đưa cho tiểu Đường cô nương, chính là ngọc tỷ Anh Triều quốc ta?” Bạch Quý hỏi.

Thư tiểu Đường gật gật đầu: “Ừ, ta cất nó trong phòng, lão tiên sinh muốn dùng sao?”

Bạch Quý trầm ngâm.

Lão thâm duyệt lại lời nhẩn nhủ của Cảnh Phong trong đầu một lần nữa, lại cung kính hành đại lễ với Thư Đường: “Lão nô khấn cầu Mộ Dung công chúa ban máu, dùng ngọc tỷ Anh Triều quốc làm thành một khối Liên Binh phù khác giữa Anh Triều quốc ta và mười hai nước phương Bắc...”

Thư Đường nghĩ nghĩ rồi nói: “Nhưng cho dù ta có lấy ngọc tỷ Anh Triều quốc làm thành một Liên Binh phù khác giữa Anh Triều quốc và mười hai nước phương Bắc, nếu khối ngọc tỷ này không được người phương Bắc thừa nhận, vậy thì phải làm sao?”

Bạch Quý nói: “Tiểu Đường cô nương có từng nghĩ đến, hoàng thất phương Bắc quyền lực ngất trời, nhưng người lưu lạc dân gian hai mươi một năm, tại sao bọn họ lại không biết thân phận của người, nơi tọa lạc của người, sau này khi biết ra, lại vì sao không tiếc phải trả bất cứ giá nào mà cố tình mang người về Bắc hay không?”

“Ta...” Thư Đường trầm tư một hồi rồi nói “Vũ Văn đại ca nói, đó là vì Liên Binh phù là truyền thống của phương Bắc. Hơn nữa Mộ Dung công chúa là người mang huyết thống bảo hộ Liên Binh phù, qua nhiều thế hệ chỉ có thể ở lại phương Bắc, gả cho người hoàng thất ở phương Bắc. Cho nên... Cho nên ta không thể gả cho Vân quan nhân.”

“Quả thật là không thể.” Bạch Quý nói “Nhưng cũng không phải bởi vì truyền thống hay huyết thống gì cả, mà chỉ vì người người gả chính là Đại công tử, là Đại hoàng tử của Anh Triều quốc ta, là người thừa kế ngôi vị hoàng đế của Anh Triều quốc.”

“Nói một cách khác, đối với mười hai nước phương Bắc, thật ra tiểu Đường cô nương người có thể gả cho bất kỳ kẻ nào, duy chỉ không thể gả cho Đại hoàng tử Anh Triều quốc ta - Anh Cảnh Hiên.”

Thư Đường ngẩn ngơ, vội vàng nói: “Nhưng ta đã gả cho Vân quan nhân rồi. Mặc kệ bọn họ nói như thế nào, đời này ta chỉ gả cho một mình Vân quan nhân thôi, ta không muốn gả cho bất kỳ người nào khác.”

“Vâng. Nhưng tiểu Đường cô nương a, người gả cho Đại hoàng tử, không chỉ đơn giản là chuyện riêng giữa người và hân, mà nó đại diện cho việc hai loại thế lực đã kết minh. Sau lưng Đại hoàng tử là vạn dặm giang sơn, trăm vạn binh lực Anh Triều quốc ta. Còn sau lưng của người lại là chế độ Liên Binh phù của phương Bắc.”

“Mười hai nước phương Bắc đối với chế độ Liên Binh phù là vừa yêu vừa hận. Một mặt bọn họ hy vọng Liên Binh phù biến mất, như thế, bọn họ có thể sát phạt nhau để tiết oán khí.”

“Mặt khác, bọn họ cũng biết rõ, nếu Liên Binh phù biến mất, một khi chiến sự nổ ra, sẽ giống như một mối lửa châm ngòi, chỉ một cuộc chiến nhỏ cũng có thể khiến toàn bộ mười hai nước phương Bắc lâm vào chiến tranh.”

“Cho nên, mang tâm tình mâu thuẫn như thế, mặc dù bọn họ biết người ở Nam Tuấn quốc, nhưng những năm gần đây, cũng vẫn chưa đón người trở về.”

“Mãi đến ba năm trước, Đại hoàng tử đến Nam Tuấn quốc, vì Anh Triều quốc mà can thiệp vào Liên Binh phù phía Nam, khiến mười hai nước phương Bắc nổi lòng nghi ngờ, muốn điều tra rõ gốc ngọn. Vì thế mới

có cuộc giao thiệp giữa Vũ Văn Đào và Đỗ Lương, có mua bán lúa mì Thanh Khoa giữa hai miền Nam Bắc. Nếu ta đoán không lầm, rượu Trầm Đường cũng là người trong hoàng thất Bắc quốc âm thầm chỉ cho người ừ.”

“Lại nói tiếp, ba năm trước đây Đại hoàng tử can thiệp vào Liên Binh phù phía Nam, chẳng qua là không muốn trong lúc Anh Triều quốc gặp nội loạn, thế cục phía Nam cũng lâm vào hỗn loạn. Người phương Bắc phản ứng như thế, chính là vì bọn hắn đã suy nghĩ quá nhiều mà thôi.”

“Nhưng bởi vì người phương Bắc quá nhạy cảm đối với Liên Binh phù, cho dù Đại hoàng tử chưa làm gì đến Liên Binh phù phương Bắc, nhưng người phương Bắc vẫn nổi lên ý niệm khẳng khái muốn đón người về Bắc.”

“Cũng vì thế, Đỗ Lương sợ người về Bắc sẽ bị trách tội, cho nên muốn đẩy người lên bệ, mượn thân phận Mộ Dung công chúa để bảo tồn một mạng cho người.”

“Nhưng vạn lần cũng không thể tưởng được là Đại hoàng tử lại động tình đối với người. Hắn không muốn Liên Binh phù phía Nam được phục hồi, lại càng không muốn người khôi phục lại thân phận Mộ Dung công chúa, từ nay về sau mất đi tự do. Cho nên ở Minh Hà Thiên uyển, hắn mới cố ý tự làm chính mình bị trọng thương, lấy một lý do để có thể tuyên chiến với Nam Tuấn quốc, yêu cầu lưu đầy Đỗ Lương, hủy bỏ chế độ Liên Binh phù phía Nam.”

“Thật ra hoàng thất mười hai nước phương Bắc ra quyết định phải đón người về là vì sau khi biết được Đại hoàng tử quyết tâm muốn cưới người.”

“Tiểu Đường cô nương, Đại hoàng tử cưới người, thân phận của người sẽ không thể giấu giếm được nữa. Một khi người theo hắn trở về Anh Triều quốc, trở thành Đại hoàng phi chân chính, như thế có nghĩa là, từ đó về sau, Anh Triều quốc có thể vì lý do “việc nhà” mà can thiệp vào binh lực của mười hai nước phương Bắc.”

“Lão nô lúc này cũng đã nói, nếu không có Liên Binh phù, mười hai nước phương Bắc sợ nhất là nhìn đến cảnh chiến sự nổi lên, mười hai nước lâm vào chinh phạt, dân chúng lầm than.”

“Thật ra ngoại trừ hủy bỏ đi chế độ Liên Binh phù, còn có một tình huống có thể dẫn đến cảnh này. Chính là vô duyên vô cớ xuất hiện một luồng ngoại lực khác can thiệp vào mười hai nước phương Bắc.”

“Tiểu Đường cô nương, người gả cho Đại hoàng tử, như vậy Anh Triều quốc ta sẽ trở thành luồng ngoại lực này.”

“Cho nên, mười hai nước phương Bắc muốn đón người về Bắc trước khi người theo Đại hoàng tử về Anh Triều quốc. Vì thế bọn họ mới nói, nếu Đại hoàng tử không trả người lại, mười hai nước phương Bắc bọn họ nhất định sẽ liên hiệp binh lực, tấn công Anh Triều quốc ta trước.”

Hồi cuối mùa Thu, khi Cảnh Phong còn ở tại Vân phủ, đã nói với Bạch Quý, nếu khuyết điểm lớn nhất của chế độ Liên Binh phù là mười hai nước phương Bắc thật ra là địch mà không phải là bạn, bằng mặt không bằng lòng, vậy nói lên, giữa mười hai nước phương Bắc tồn tại sự không tín nhiệm lẫn nhau đến cực độ.

Mà hậu quả bọn họ không tín nhiệm lẫn nhau là một khi có ngoại lực can thiệp vào, giữa mười hai nước phương Bắc rất có khả năng sẽ nổi binh chinh phạt lẫn nhau.

Đây là điểm trí mạng của mười hai nước phương Bắc, vừa là cục diện mười hai vị quốc vương của mười hai nước phương Bắc mong muốn nhìn thấy nhất, cũng đồng thời là không mong muốn nhìn thấy nhất.

Cho nên lúc này, trước khi mười hai nước phương Bắc liên hợp lại xuất chinh tấn công Anh Triều quốc, sao Anh Triều quốc không dùng cách xuất quỷ nhập thần trở thành luồng ngoại lực can thiệp vào mười hai nước phương Bắc trước, khiến bọn họ tự rối loạn mặt trận của mình trước.

“Ta hiểu rồi.” Thư Đường nói “Ý của Cảnh Phong công tử là, bảo ta dùng ngọc tỷ Anh Triều quốc làm thành một Liên Binh phù giữa Anh Triều quốc và mười hai nước phương Bắc. Có Liên Binh phù này, cho dù mười hai nước phương Bắc có mang ta về Bắc, Anh Triều quốc vẫn có lý do có thể can thiệp vào bọn họ.”

“Quả thực là như thế. Hơn nữa, cho dù Liên Binh phù này có khiến người ta tin phục hay không, nhưng điều quan trọng nhất là một khối Liên Binh phù như vậy đã đủ có thể khiến mười hai nước phương Bắc tự rối loạn mặt trận của mình trước, đủ để làm điều kiện đàm phán với Vũ Văn Sóc. Mà cái chúng ta muốn lúc này chính là điều kiện để đàm phán với Vũ Văn Sóc, có thể khiến hắn lui bước.”

Thư Đường nói: “Ý lão tiên sinh là mục đích chúng ta làm khối Liên Binh phù mới này, không phải vì đánh nhau, mà chỉ là vì dùng nó để đàm phán với Vũ Văn đại ca?”

Bạch Quý gật gật đầu: “Tiểu đường cô nương thật thông minh.”

Thư Đường ngượng ngùng nói: “Cũng không phải vậy, mấy ngày nay ta đã hỏi A Tuyết muối muối rất nhiều về mười hai nước phương Bắc, còn về chuyện Liên Binh phù nữa. A Tuyết muối muối rất tốt, nếu chỗ nào không biết, nàng sẽ đi thăm hỏi các nơi cho rõ rồi về nói cho ta biết. Cho nên lão tiên sinh ngài nhắc đến, ta cũng hiểu được một chút.”

“Nhưng mà...” Bạch Quý trầm giọng “Nhưng mà việc làm khối Liên Binh phù mới này chỉ là bước đầu tiên. Sau đó đàm phán cùng Vũ Văn Sóc như thế nào, nhượng bộ như thế nào...chỉ có thể dựa vào tiểu Đường cô nương.”

Thư Đường ngần ngại: “Nhưng mà... nhưng mà ta không biết tranh chấp cùng người khác.”

Bạch Quý trầm mặc trong giây lát. Sau một lúc lâu, lão đột nhiên đi đến phía đối diện với Thư Đường vái tay nàng.

“Lão tiên sinh?”

“Một tay này là Nhị hoàng tử bảo ta làm thay hắn. Nhị hoàng tử bảo ta nói với tiểu Đường cô nương, chuyện quốc gia thiên hạ, gánh vác càng nhiều, hy sinh càng lớn. Đôi khi có một số việc thật sự không có cách lưỡng toàn kỳ mỹ. Cho nên khi cần, cũng chỉ có thể nhường một bước.”

“Nhị hoàng tử còn nói, Đại hoàng tử trí tuệ hơn người, cho nên cách này, nhất định Đại hoàng tử cũng có thể đã nghĩ ra. Nhưng hắn không muốn làm như vậy. Cho nên, mong tiểu Đường cô nương giải quyết sự việc thỏa đáng trước khi Đại hoàng tử phát hiện ra. Nhị hoàng tử nói, lần này hắn thật cảm thấy rất thẹn đối với tiểu Đường cô nương, một ngày nào đó, hắn tất sẽ đến Nam Tuấn quốc, tự mình xin lỗi với tiểu Đường cô nương.”

Dưới ánh hoàng hôn mờ nhạt cuối ngày, cả khu vườn chìm trong cảnh vắng lặng lạnh lẽo của mùa Đông.

Thư Đường ngẩng người ra, nửa khắc sau chậm rãi gật gật đầu: “Lão tiên sinh, ta hiểu rồi.” Nàng liếm liếm khóe môi “Thật ra cách này đã là tốt nhất rồi. Mấy ngày nay, Vân quan nhân vẫn luôn lo lắng, ta cũng chưa giúp đỡ được gì cho hắn. Hôm nay rốt cuộc ta cũng có thể giúp hắn. Ta không muốn làm Vân quan nhân khó xử, cũng không muốn nhìn Anh Triều quốc rơi vào cảnh chiến tranh với mười hai nước phương Bắc. Cho nên, Cảnh Phong công tử cũng không cần phải xin lỗi ta, ngược lại ta còn phải cảm ơn hắn. Ít ra ta không cần phải chia ly cùng phụ thân, không cần phải đến Mạo Lương quốc. Chỉ là Vân quan nhân hắn...”

Thư Đường nói đến đây, chậm rãi dừng lại.

Qua một lát sau, nàng lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Lão tiên sinh, sau này... thật lâu sau này, đợi sau khi các người trở về Anh Triều quốc, người nhớ nói với Vân quan nhân, ta sẽ ráng để dành bạc, chờ phụ thân đi đứng thuận tiện hơn, ta...ta sẽ đến Anh Triều quốc thăm hắn...”

Bạch Quý thở dài một tiếng: “Từ đầu khi mới gặp tiểu Đường cô nương đã biết cô nương bề ngoài tính tình đơn thuần thật thà, nhưng bên trong cứng cỏi vô cùng. Hôm nay tiểu Đường cô nương quyết định như thế, thật ra mà nói cũng là do lão nô đã thúc ép. Giờ lão nô có xin lỗi cũng là chuyện thừa. Cho nên nếu tiểu Đường cô nương có điều gì phân phó, lão nô nhất định sẽ cố gắng hết sức mà hoàn thành.”

Thư Đường suy tư một lát rồi nói: “Cũng không có gì, chỉ là muốn làm phiền lão tiên sinh chuẩn bị giùm ta một bộ cung trang kiểu phương Bắc. Còn nữa... ta muốn viết một phong thư cho Vân quan nhân, nhưng chữ viết ta rất khó coi, đợi ta luyện lại chữ trong vài ngày đã. Lão tiên sinh, sau khi người trở về Anh Triều quốc hãy giao phong thư đó cho Vân quan nhân.”

82. Chương 82

Năm ngày sau tân Liên Binh phù được tạo thành.

Khối Liên Binh phù này được tó vào nước lạnh năm ngày, trong quá trình tạo thành có Tiểu thể tử Đồ Tu của Nam Tuấn quốc làm chứng. Lấy ngọc tỷ Anh Triều quốc làm nền, mặt trên khắc mười hai đồ đằng của mười hai nước phía Bắc, có huyết văn của Mộ Dung công chúa.

Hôm nay sắc trời u ám, mây đen vần vũ, xa xa trên bầu trời mơ hồ như sắp có sấm sét.

Thư Đường mặc một bộ hoa phục cung trang, gắt gao túm chặt chiếc túi vải bố nhỏ, lên xe ngựa đi về phía Trữ An cung.

Trữ An cung là hành cung bên ngoài Hợp thành. Vì thân phận Vũ Văn Sóc tôn quý nên Đồ Kỳ bố trí cho hấn ở tạm chỗ đó.

Đi theo Thư Đường, ngoại trừ Bạch Quý, còn có Tư Không và Tư Đồ.

Ba ngày trước Vũ Văn Sóc đã nhận được thư tín của Mộ Dung công chúa. Hôm nay, hấn đã sớm chờ sẵn ngoài Trữ An cung. Nhưng khi thấy một chiếc xe ngựa lộc cộc đến, từ trên xe một nữ tử bước xuống, đôi mắt sáng ngời, nốt ruồi son lấp lánh, y phục như cánh hoa, người như nhụy hoa, suýt chút nữa Vũ Văn Sóc đã không nhận ra là ai.

Khi hấn chăm chú nhìn kỹ lại mới nhận ra vị cô nương tuyệt sắc này rõ ràng là nàng tiểu Đường đơn thuần thật thà của nhà họ Thư.

Thư Đường thấy Vũ Văn Sóc, niềm nở chào “Vũ Văn đại ca”.

Nàng có chút khấn trương lúng túng. Tuy y phục là một bộ xiêm y hoa thường bằng cẩm đoạn thượng hạng nhưng chiếc túi vải bố nhỏ trong tay lại làm từ vải dệt tầm thường. Chợt nhìn thì thấy chiếc túi vải bố và bộ xiêm y quá khập khiễng khác biệt. Nhưng nhìn lâu lại thấy điệu bộ này của Thư Đường thật khờ khạo đáng yêu, khiến người ta cảm thấy thoải mái, thả lỏng mà không hề có lòng dè phòng nàng.

Vũ Văn Sóc gật đầu, giơ tay theo tư thế “Thỉnh”: “Mộ Dung công chúa, mời đi theo ta.”

Vũ Văn Sóc dẫn bọn người Thư Đường đến một căn phòng khách. Trong phòng, mùi thơm lượn lờ, tranh chữ treo đầy tường, bàn ghế bằng gỗ lim, trông quý phái mà lại hết sức trang nghiêm.

Thư Đường đứng trong phòng khách do dự một hồi.

Lát sau, nàng quay người lại, cẩn thận hỏi: “Vũ Văn đại ca, ta ngồi ở đâu?”

Vũ Văn Sóc kinh ngạc. Qua một lúc lâu sau hấn mới kịp phản ứng lại. Thư Đường sinh ra và lớn lên nơi phố phường nên không rõ những quy củ trong thâm cung này.

Hấn không khỏi cười rộ lên, dẫn Thư Đường đến hàng ghế phía trước, để nàng ngồi vào một chiếc ghế phía bên phải, ôn tồn nói: “Nếu Mộ Dung công chúa thấy không quen, chỉ bằng cứ xem như đây chỉ là một cuộc trò chuyện tán gẫu bình thường thôi.”

Thư Đường gật gật đầu ngồi xuống. Nàng ngậy người một lát, cẩn thận đặt chiếc túi vải bố lên bàn, sau đó ngồi thẳng lưng lên, nghiêm trang nói: “Vũ Văn đại ca, cảm ơn người đến Nam Tuấn quốc này đón ta, nhưng mà ta không muốn theo người trở về đâu.”

Lời vừa thốt ra, Vũ Văn Sóc liền ngậy ngẩn cả người.

Hắn biết hôm nay Thư Đường đến là muốn nói chuyện Liên Binh phù với hắn. Nhưng ngàn vạn lần hắn cũng không nghĩ tới, Thư tiểu Đường lại khờ khạo như vậy, ngay cả nửa câu hàn huyên mào đầu cũng không biết nói, cứ thẳng tắp mà đi vào vấn đề chính.

Vũ Văn Sóc rốt cuộc mới được gặp một người như thế lần đầu tiên. Trầm mặc một lúc sau, hắn ho khan một tiếng, bình tĩnh thần nhiên hỏi: “Vì sao?”

Thư Đường thăm nhăm đi nhăm lại lời nói của Bạch Quý mấy bữa trước rồi nói. “Ta biết, các người muốn ta về Bắc cũng không phải vì thân phận của ta, mà là vì các người e sợ Anh Triều quốc.”

Vũ Văn Sóc lại giật nảy mình.

Thư Đường nói tiếp: “Bởi vì mười hai nước phương Bắc các người, bề ngoài thì trông có vẻ như đang sống yên ổn hòa bình với nhau. Nhưng thật ra giữa các quốc gia của các người, quan hệ rất không tốt, một lòng chỉ muốn đánh nhau. Hiện nay vì có Liên Binh phù kèm chế nên các người không dám khởi chiến. Nhưng nếu có một luồng ngoại lực khác can thiệp vào mười hai nước phương Bắc các người, sẽ có một vài quốc gia muốn dựa vào luồng ngoại lực này để trừ bỏ đi những quốc gia khác.”

“Ta vốn họ Mộ Dung, nếu ta gả cho Vân quan nhân, Anh Triều quốc sẽ có thể dựa vào “việc nhà” của mình mà can thiệp vào chuyện các nước phương Bắc các người. Như thế, Anh Triều quốc sẽ trở thành luồng ngoại lực mà các người e sợ nhất kia.”

“Các người sợ Anh Triều quốc viện cớ can thiệp vào phương Bắc, khiến mười hai nước phương Bắc lâm vào chiến tranh. Cho nên các người mới không cho ta gả cho Vân quan nhân, mà nhất định phải mang ta về Bắc.”

Thư Đường nói có đạo lý rõ ràng, những gì nàng nói quả thật là nguyên nhân Vũ Văn Sóc đến đây lần này.

Vũ Văn Sóc trầm ngâm một lát, ngẩng đầu lên. “Không sai, những lời Mộ Dung công chúa nói đều là thật. Chỉ là...” hắn ngừng một lát rồi nói tiếp “...nếu Mộ Dung công chúa đã hiểu rõ nhân quả của chuyện này, vậy Vũ Văn cũng không cần tốn thêm nước miếng, mong công chúa theo ta trở về Mạo Lương quốc.”

Thư Đường lắc lắc đầu: “Ta không về.”

Nàng ngừng một lát, lại quay đầu đi, cởi nút thắt chiếc túi vải bố, từ bên trong lấy ra một vật đặt lên lòng bàn tay.

“Cho người xem vật này! Ta không về đâu!”

Vật trên lòng bàn tay kia chính là Liên Binh phù mới được làm từ ngọc tỷ Anh Triều quốc.

Vũ Văn Sóc trông thấy, không khỏi cả kinh lui về phía sau từng bước. “Cái này...” hắn thất thanh nói “Cái này chính là...”

Thư Đường gật gù đầu: “Vừa rồi ngươi cũng đã thừa nhận, không muốn Anh Triều quốc có lý do can thiệp vào mười hai nước phương Bắc. Nhưng hãy xem Bắc Liên Binh phù mới làm từ ngọc tỷ Anh Triều quốc này, dù ta không gả cho Vân quan nhân, Anh Triều quốc cũng đã có lý do can thiệp vào phương Bắc các người.”

Vũ Văn Sóc cau mày, phát tay áo xoay người đi: “Một Liên Binh phù như vậy sao có thể khiến phương Bắc ta tin phục? !”

Thư Đường ngăn ra, vội vàng đứng dậy giải thích “Ngươi xem, Liên Binh phù mới này chính thật là y theo phương pháp truyền thống mà làm thành.” Thấy Vũ Văn Sóc vẫn không nói gì, nàng lại chạy đến trước mặt Vũ Văn Sóc, đưa Liên Binh phù mới cho hắn xem “Hơn nữa, lúc làm Liên Binh phù mới này, bọn ta còn có cả nhân chứng, đó chính là Tiểu thể tử của Nam Tuấn quốc - Đỗ Tu tiểu quan nhân.”

Đồng tử hai mắt Vũ Văn Sóc co rút mạnh lại.

Phía Nam có chín quốc gia, trước mắt xem ra, thực lực hai bên tuy là ngang nhau, nhưng một nước như Nam Tuấn quốc, trên trọng văn dưới trọng võ, hướng đến giáo dục và rèn luyện, lại rất giỏi về ngoại giao, tiếp thu kinh nghiệm từ Anh Triều quốc. Dần dà, dựa vào quốc lực của Nam Tuấn quốc nhất định có thể hùng bá một phương.

Vũ Văn Sóc trầm giọng, thông thả bước về phía trước hai bước, chậm rãi mở miệng: “Vậy thì sao? Chẳng lẽ chỉ vì được một thể tử của Nam Tuấn quốc làm chứng, Liên Binh phù phương Bắc của bọn ta liền bị các người đổi trắng thay đen hay sao?”

Thư Đường im lặng. Nàng suy nghĩ một lát, quay đầu lại nhìn về phía Bạch Quý. Bạch Quý gật gật đầu với nàng.

Thư Đường cũng thông thả, chậm rãi nói: “Phải, không thể được, nhưng có Liên Binh phù mới này, một vài nước phương Bắc sẽ khó tránh khỏi có chút bất an muốn ngóc đầu dậy.”

Vũ Văn Sóc giật bắn mình, vội vã xoay người lại.

Thư Đường tiếp tục nói: “Mười hai nước phương Bắc từ trăm năm nay, oán hận chất chứa đã vô cùng sâu đậm, nhưng lại không thể dùng chiến tranh để hóa giải. Nếu có một trọng thần từ Anh Triều quốc cầm Liên Binh phù mới này, đến các nước phương Bắc du thuyết, sẽ khó tránh khỏi cảnh một vài quốc gia dao động, muốn dựa vào Liên Binh phù mới này mượn quân lực Anh Triều quốc gây ra chiến tranh.”

“Từ đó, dù ta có phải là thê tử của Vân quan nhân hay không, dù ta có cùng Vân quan nhân trở lại Vĩnh Kinh thành hay không, Anh Triều quốc cũng đều có lý do can thiệp vào mười hai nước phương Bắc các người.”

Vũ Văn Sóc chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Mưu kế này....mưu kế như thế này...tiên phát chế nhân, thay mặt đổi đào, phản gián, liên hoàn, khí thế bức người...

“Cách này, rốt cuộc là...” Vũ Văn Sóc lắc đầu, bất đắc dĩ nở nụ cười “Ta đề phòng đi đề phòng lại, rốt cuộc vẫn đánh giá các người quá thấp...”

Thư Đường nói: “Bọn ta cũng biết, những nước khác ở phương Bắc có lẽ cũng sợ chiến loạn xảy ra sẽ khiến dân chúng mười hai nước phương Bắc rơi vào cảnh lầm than, cho nên sẽ không đáp ứng khi trọng thần Anh Triều quốc đến du thuyết. Cho nên, bọn ta cũng không muốn đẩy mọi chuyện đến bước đường cùng, chỉ hy vọng... Vũ Văn đại ca có thể đáp ứng ta vài điều kiện.”

Vũ Văn Sóc sững sốt, cười lạnh một tiếng: “Bức người khác vào bước đường cùng, lại lùi về nhượng bộ vài bước là có thể đảm bảo thành công. Tâm cơ như thế, cao minh như thế, không biết lại là nhân tài nào của Anh Triều quốc đã nghĩ ra vậy?”

Thư Đường cúi đầu, cởi xuống chiếc túi nhỏ bằng vải bố, lấy ra từ bên trong một khối ngọc bài xanh biếc lấp lánh, kèm theo một bức thư.

Thư Đường bày cả hai vật ra bàn: “Đây là tín vật của Nhị hoàng tử - Cảnh Phong công tử, còn đây là khế ước hãn đã chuẩn bị sẵn.”

“Nhị hoàng tử nói, hy vọng mười hai nước phương Bắc và Anh Triều quốc sẽ không khai chiến trong vòng năm mươi năm. Ngoài ra, ta có thể bỏ đi thân phận của Mộ Dung công chúa, Vũ Văn đại ca người cũng không được dẫn ta đi.”

“Nhị hoàng tử nói, muốn Anh Triều quốc không can thiệp vào phương Bắc thì phải để ta ở lại Nam Tuấn quốc. Ta không đi theo Vân quan nhân, nhưng các người cũng không thể bắt ta đi. Liên Binh phù mới này ta sẽ giao cho Nhị hoàng tử. Hãn nói năm nay, sau khi hãn làm xong chuyện ở Cửu Châu phía Nam Anh Triều quốc, sẽ mang theo Liên Binh phù này đến phương Bắc, cùng mười hai nước phương Bắc ký lại khế ước một lần nữa.”

Sắc mặt Vũ Văn Sóc tái nhợt. Hãn tiếp lấy khế ước đã viết sẵn của Cảnh Phong, nhìn thoáng qua rồi cười nhẹ nói: “Cảnh Phong hoàng tử thật có lòng, hiển nhiên nêu rõ chỉ cùng các nước phương Bắc không gây chiến sự trong vòng năm mươi năm, nhưng cố tình loại trừ Oa Khoát quốc ra. Chẳng lẽ là vì diệt trừ loạn đảng trong Anh Triều quốc, lưu lại đường lui?”

Hãn quay người lại, lấy trong người ra con dấu, ấn lên khế ước, cuối cùng thở dài nói: “Aizz, nghe nói hai vị hoàng tử của Anh Triều quốc đều là nhân trung long phượng, kỳ tài ngút trời. Lần này ta đến đây, chứng

kiến được một Anh Cảnh Hiên đầy hóc búa, khó khăn, khó lường khó liệu. Lại không ngờ Anh Cảnh Phong sau khi trải qua cuộc chiến Bắc Hoang cơ trí càng thâm sâu như biển.”

Dứt lời, hắn quay người lại, nói với Thư Đường: “Khế ước ta đã ký, vài ngày nữa ta sẽ về Bắc.” Nói xong, lại gỡ xuống một miếng ngọc bội hình bán nguyệt từ bên hông đưa cho Thư Đường: “Đây là tín vật của ta, mong Mộ Dung công chúa nhờ người chuyển cho Nhị hoàng tử. Vũ Văn Sóc ta sẽ ở phương Bắc chờ hắn đến.”

Thư Đường cất đi ngọc bội, chần chờ một lát rồi nói: “Vũ Văn đại ca, còn có một chuyện nữa... Ta muốn nhờ Vũ Văn đại ca giúp cho.”

“Mộ Dung công chúa xin cứ nói thẳng.”

“Ngày kia, có lẽ Vân quan nhân sẽ tìm không ra ta. Cảnh Phong công tử nói, thật ra Vân quan nhân nhất định cũng đã nghĩ đến kế như hắn, nhưng chẳng qua Vân quan nhân không muốn làm thế, bởi vì hắn không muốn bỏ ta ở lại Nam Tuấn quốc.”

“Ta hy vọng hai ngày nay có thể chuyển đến ở trong Trữ An cung này, gặt Vân quan nhân nói là ta nguyện ý theo Vũ Văn đại ca về Bắc. Vân quan nhân hắn chưa bao giờ ép buộc ta làm gì, nếu là ý nguyện của ta, hắn hẳn sẽ...”

“Mộ Dung công chúa cho là có thể giấu giếm được hắn sao?” Vũ Văn Sóc vừa nghe, cả cười nói “Cảnh Hiên hoàng tử trí tuệ hơn người, một chút kỹ xảo như vậy sao có thể lừa được hắn chứ?”

Thư Đường mím môi nói: “Có thể giấu giếm được lúc nào hay lúc đó. Đợi Vân quan nhân đi rồi, ta sẽ về nhà lại.” Ngừng lại một lát, nàng lại nhỏ giọng than thở nói “Đây là lần đầu tiên ta gạt người làm chuyện xấu, ta thật hơi sợ một chút...”

Vũ Văn Sóc ngẩn ra, cười nhẹ nói: “Vậy Mộ Dung công chúa muốn ở lại đây thì cứ ở, chỉ là...”

“Vũ Văn đại thế tử yên tâm, ta và Tư Đồ sẽ ở lại bảo vệ an nguy cho tiểu Đường cô nương.” Tư Không Hạnh chấp tay nói.

Vân vĩ lang đóng cửa trong phòng bảy ngày, tuy là diện bích vì áy náy, nhưng cũng tránh không được nổi thèm thuồng muốn nói chuyện với ai đó. Vừa hết bảy ngày, sói ngứa ngáy mình mẩy, một khắc cũng không trì hoãn vội vàng ra khỏi cửa.

Ngoài cửa trời trong nắng ấm, trong viện yên tĩnh vô cùng.

Vân vĩ lang nhìn trái nhìn phải, cảm thấy có chút khác thường, bèn đến tiền viện tìm người.

Tìm nửa khắc mới thấy hai con chó ngao trắng đang uể oải mệt mỏi nằm dài.

Vân Trầm Nhã thấy điệu bộ hai con chó, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Đường muội đâu?”

Hai con chó ngao trắng nức nở kêu lên hai tiếng rồi lại nằm phục xuống đất sưởi nắng tiếp.

Vân vĩ lang bỏ mặc hai con chó ngao lại, vội đi ra ngoài cửa tiệm. Măng Tây Cải Trắng sưng sốt, vui vẻ đứng dậy, nhắm mắt theo đuôi Lang chủ tử.

Ngoài cửa tiệm cũng không có ai. Sói đợi một hồi mới thấy Bạch Quý vừa từ bên ngoài trở về.

Bạch Quý vừa thấy Vân Trầm Nhã trong tiệm liền tỏ vẻ vô cùng sưng sốt.

Vân vĩ lang gõ gõ ngón tay lên bàn, hỏi: “Tiểu Đường muội đâu, về con ngõ nhỏ Đường Hoa rồi à?”

Bạch Quý ngẩng người ra một lát: “À? À, phải, tiểu Đường cô nương về bên ngoại rồi.”

Vân vĩ lang lại hỏi: “Về khi nào?”

Bạch Quý đáp: “Mới vừa đi không lâu.”

Vân Trầm Nhã cười rộ lên: “Vậy thì thật kỳ lạ. Ta bế quan được năm ngày, ngày nào tiểu Đường muội cũng đều thành thành thật thật vội vã mang đồ ăn đến cho ta. Hai ngày nay, sao không thấy bóng dáng nàng đâu cả?”

Bạch Quý lại đáp: “Bẩm Đại công tử, tiểu Đường cô nương hai ngày trước thân thể không khỏe, hôm nay vừa khá hơn một chút nên về bên ngoại rồi.”

Vân Trầm Nhã tiếp tục cười: “Vậy thì càng kỳ lạ hơn, nếu thân thể nàng khá hơn, sao không đợi ta ra rồi cùng nàng về bên nhà ngoại mà lại tự mình đi trước. À đúng rồi, ngay cả Tư Không Tư Đồ cũng theo nàng về bên nhà ngoại sao?”

Bạch Quý sững sốt: “Tư Không Tư Đồ...”

“Theo tính tình của Tư Không Tư Đồ, mặc dù ta bảo bọn họ ở lại Nam Tuấn quốc, nhưng chỉ cần một ngày ta chưa rời khỏi, hai người bọn họ dù chết cũng nhất định sẽ ở lại Vân phủ. Nhưng sao hôm nay ngay cả Tư Không Tư Đồ đều không thấy?”

Bạch Quý trong lòng cả kinh, hô lên “Đại công tử...”

Vân Trầm Nhã lạnh lùng cười, vỗ tay cái rầm lên bàn, phẩy tay áo nghiêm nghị hỏi: “Nói! Tiểu Đường đang ở đâu?!”

83. Chương 83

Vân Trầm Nhã bước vào Trữ An cung.

Hôm nay hắn mặc một chiếc áo trường bào màu đen, ánh mắt âm đạm cô đơn khiến người khác không dám tiếp cận.

Đến chính uyển, người hầu còn chưa kịp thông báo, Vũ Văn Sóc đã đẩy cửa chính đường đi ra.

“Hôm nay Cảnh Hiên hoàng tử đến chơi, sao không sai người đến thông báo trước một tiếng? Vũ Văn ta sẽ chuẩn bị yến tiệc khoản đãi cho chu đáo.”

Vân Trầm Nhã cười khẩy: “Cần gì phải thông báo? Không phải Vũ Văn đại thế tử đã sớm biết hôm nay ta sẽ đến sao?” Hắn đảo mắt khắp nơi, lười biếng nói: “Những cảnh trí nơi tiền viện này thật tiêu điều, chẳng có gì thú vị cả. Ta nghe nói, tận sâu trong Trữ An cung có hoa thơm cỏ lạ, đường mòn khúc chiết quanh co, sơn nước hữu tình. Hôm nay sẵn đến cũng muốn xem thử.”

Nói xong, Vân Trầm Nhã không đợi Vũ Văn Sóc lên tiếng trả lời, lướt qua mặt hắn đi thẳng ra sau hậu viện.

Hộ vệ trong cung thấy thế bước lên phía trước ngăn hắn lại. Vân Trầm Nhã ngừng lại một chút, xoay người nhìn Vũ Văn Sóc.

“Đại thế tử, đây là có ý gì?”

Vũ Văn Sóc dôi mắt nhìn Bạch Quý đi theo sau lưng Vân Trầm Nhã, trầm giọng nói: “Cảnh Hiên hoàng tử nói không sai, hôm nay ngài đến, Vũ Văn đã sớm đoán biết trước. Chỉ là...” hắn ngừng một chút, tùy tiện vẫy hai cung nữ đến “Mộ Dung công chúa không ở tại chính uyển này, mà ở Thiên uyển sau rừng trúc.”

Vân Trầm Nhã trầm mặc một lúc lâu, liếc mắt nhìn Vũ Văn Sóc một cái rồi đi theo hai cung nữ dẫn đường về phía Thiên uyển.

Thấy Vân vĩ lang rời khỏi, Vũ Văn Sóc gọi một người đến, nói: “Mau mau đi thông báo cho Mộ Dung công chúa, nói Cảnh Hiên hoàng tử đã đến rồi.”

Ngoài Thiên uyển, trước phòng có một hàng trúc tiêu điều quanh quẽ và mấy gốc mai tỏa mùi thơm ngát.

Ánh sáng mỏng manh xuyên thấu qua chiếc cửa sổ bằng giấy chiếu vào trong phòng. Thư Đường nghe báo xong, chân tay luống cuống đứng ở cửa.

Tuy nàng biết dù gì mình cũng phải đối mặt với Vân Trầm Nhã. Nhưng khi nghe nói Vân vĩ lang tìm đến, trong lòng ngoài mặt đều không nén nổi kinh hoảng.

Quen biết nhiều năm, nàng thật thà, hẳn âm ngoan. Nhưng hễ gặp chuyện, gặp khó khăn, hai người vẫn luôn đứng cùng chiến tuyến. Đây là lần đầu tiên nàng chống lại hẳn.

Cửa phòng kẹt một tiếng bị đẩy ra. Thư Đường bật ngẩng đầu lên nhìn Vân Trầm Nhã đứng cạnh cửa.

Áo choàng đen tuyền, mặt mày ôn hòa, khí độ anh tuấn.

Ánh sáng ngoài cửa trút xuống phía sau hẳn khiến hẳn trông như thiên thần giáng trần.

Thư Đường nghe tiếng của mình vang lên có chút khô khốc: “Vân, Vân quan nhân...”

Trong phòng tĩnh lặng. Vân Trầm Nhã không biết tại sao cảm giác mê man như vừa ngủ dậy, chợt nghe tiếng gọi này mới hồi phục tinh thần lại. Hẳn im lặng một lát, tiến lên bắt lấy cổ tay của Thư Đường kéo nàng đi.

Thư Đường không ngờ hẳn thế mà lại chẳng thềm nghe nàng giải thích nửa lời. Trong lúc vội vàng, nàng lại hô lên một tiếng: “Vân quan nhân...”

Vân Trầm Nhã ngừng lại giây lát, chỉ nói một câu: “Theo ta về nhà.”

Theo ta về nhà.

Bốn chữ như một tiếng sấm mùa xuân, ầm ầm nổ vang trong đầu Thư Đường. Cũng không hiểu lấy can đảm từ đâu, Thư Đường rút mạnh tay ra khỏi tay Vân Trầm Nhã, lùi ra sau mấy bước, lắc lắc đầu: “Ta không về đâu.”

Lúc này hai người đã ra đến ngoài phòng.

Vân Trầm Nhã quay người lại, giờ mới nhìn kỹ Thư Đường.

Hôm nay nàng mặc một bộ cung trang hoa phục, búi tóc cài một cây trâm hoa sen. Tuy xiêm y đẹp đẽ quý giá nhưng mặc trên người nàng lại không dung tục một chút nào. Trái lại dung nhan thanh lệ, nốt ruồi son như đóa Hải Đường nở bừng, đẹp đến kinh tâm động phách.

Thấy bộ xiêm y này, đầu tiên Vân Trầm Nhã ngẩn ra, sau đó nhần mày lại: “Nàng đây là có ý gì?”

Thư Đường rũ mắt xuống: “Ta không theo Vân quan nhân đâu, ta... ta đã nhận lời Vũ Văn đại ca rồi, sẽ theo hẳn về Bắc.”

“Sao?” Vân Trầm Nhã cười rộ lên “Ngày thường chuyện lớn nhỏ gì nàng cũng đều thương lượng với ta. Vì sao chuyện lớn bằng trời như vậy mà nàng không hỏi ta một tiếng đã tự tiện quyết định?”

“Bởi vì chuyện này Vân quan nhân chàng sẽ không đồng ý.” Thư Đường nuốt xuống một ngụm nước miếng, ngược mắt lên, thật cẩn thận nhìn Vân Trầm Nhã “Cho nên ta mới lén chuồn ra đây, tìm Vũ Văn đại ca...”

“Biết rõ ta sẽ không đồng ý, tại sao nàng còn làm thế?” Vân Trầm Nhã tiến lên từng bước, trong đôi mắt lộ rõ sự sắc bén. “Từ trước đến nay, chỉ cần là chuyện nàng muốn làm, ta tuyệt sẽ không ngăn cản. Nhưng hôm nay đối với chuyện này, bất kỳ như thế nào ta cũng sẽ không đồng ý!”

Nói xong, hẳn túm lấy cổ tay Thư Đường kéo nàng ra ngoài.

Trời mùa Đông lạnh lẽo, trong vườn chợt có gió thổi lên. Tư Không Tư Đồ thấy thế, không khỏi tiến lên ngăn trước mặt Vân Trầm Nhã, nửa quỳ trên mặt đất “Xin Đại hoàng tử nghĩ lại!”

Vân Trầm Nhã vừa thấy Tư Không Tư Đồ liền cười nhạt, hẳn rút ra thanh quạt vung lên, đầu quạt lộ ra mười hai thanh đoản đao vô cùng sắc bén. “Các người nói thật đi, ta diện bích mấy ngày nay, các người không ở lại Vân phủ, ngược lại còn theo tiểu Đường đến ở trong Trữ An cung này để làm gì?”

Vân Trầm Nhã buông Thư Đường ra, quay đầu liếc nàng một cái, giọng mỉa mai nói: “Chẳng lẽ Mộ Dung Đường về Bắc làm công chúa, hai người các người cũng muốn đi theo làm hộ vệ ở phương Bắc hay sao?”

Tư Không Tư Đồ sững sốt, một hồi lâu mà không biết trả lời như thế nào.

Thư Đường thấy thế, vội vàng nói: “Vân quan nhân, không liên quan gì đến Tư Không đại ca và A Tuyết muội muội cả, là ta... là ta muốn về Bắc, bọn họ sợ Vũ Văn đại ca làm khó ta nên mới theo đến Trữ An cung này.”

Vân Trầm Nhã cười lạnh hỏi lại: “Nàng muốn về Bắc? Thật kỳ lạ. Trước khi ta đến Trữ An cung đã ghé qua con ngõ nhỏ Đường Hoa, Tam bá còn ở lại Nam Tuấn quốc này, còn nàng lại bỏ đi, đây là đạo lý gì chứ?”

Vân Trầm Nhã phẩy tay áo một cái, lạnh giọng nói: “Tiểu Đường, nàng hãy trả lời ta một chuyện.”

Thư Đường hoảng sợ nhìn hẩn, gật gật đầu: “Vân quan nhân, chàng, chàng hỏi đi...”

Vân Trầm Nhã cười nhẹ: “Sính lễ ta đưa cho nàng đâu rồi?”

Thư Đường giật nảy mình.

Vân Trầm Nhã tiếp tục hỏi: “Ngọc tỷ Anh Triều quốc của ta đâu?!”

Thư Đường cả kinh lui về phía sau nửa bước, gục đầu xuống, ấp úng nói: “Vân quan nhân, cái đó... thực xin lỗi...ta...”

Vân Trầm Nhã lại phẩy tay áo một cái xoay người lại. Ánh mắt dừng ở đồ đằng Long Tường trên mái hiên.

“À, lấy ngọc tỷ Anh Triều quốc làm thành một Bắc Liên Binh phù mới. Dùng cái này uy hiếp Vũ Văn Sóc. Cách như vậy cũng có người có thể nghĩ ra a!”

Thư Đường ngẩng phắt đầu lên: “Vân quan nhân, chàng làm thế nào...”

“Làm thế nào mà ta biết?” Vân Trầm Nhã xoay người lại, nhướn mày lên “Tại sao ta không biết? Lấy lui làm tiến, bắt ta phải hy sinh, cách như vậy Anh Cảnh Hiên ta có nghĩ ra, cũng tuyệt không làm theo!”

Đúng vậy. Cách này quả thật là lưỡng toàn kỳ mỹ, chỉ có thể như thế, lấy lui làm tiến. Nhưng ngày nào Vân Trầm Nhã hẩn còn là Hoàng tử Anh Triều quốc, thậm chí là quốc vương Anh Triều quốc, ngày đó Thư Đường cũng không thể trở thành thê tử của hẩn.

Thư Đường ngẩn ngơ, bước lên phía trước níu lấy ống tay áo Vân Trầm Nhã: “Vân quan nhân, chàng đừng tức giận...”

“Muốn ta không tức giận? Được thôi, nàng nói cho ta biết, chuyện này, cách này rốt cuộc là ai đã nghĩ ra?”

Thư Đường lại giật bắn mình.

Tư Không Hạnh thấy thế, vội nói: “Đại công tử, cách này là do ta, Tư Đồ, và Bạch lão tiên sinh cùng nhau...”

“Thật sao? Như vậy sang năm, ba người các ngươi sẽ đại diện cho Anh Triều quốc ta đi mười hai nước phương Bắc ký kết kết ước không khai chiến trong vòng năm mươi năm à?”

“Bọn ta...”

“Anh...Cảnh...Phong.” Vân Trầm Nhã cắn răng gần từng tiếng nói “Ta còn chưa về Vĩnh kinh, người đã tính kế ta. Khá lắm, thật sự là rất khá!”

“Vân quan nhân... Cảnh Phong công tử, hẩn cũng chỉ là vì muốn tốt cho Vân quan nhân thôi...”

Nhưng giờ này, đôi mắt xưa nay vốn ôn hòa của Vân Trầm Nhã lại bùng bùng cháy lên lửa giận.

Hẩn quay người lại, nhìn thoáng qua Thư Đường, đột nhiên cười cười chua xót, túm lấy cổ tay Thư Đường ôm ngang cả người nàng lên, sử dụng khinh công phi thân bay ra khỏi Trữ An cung.

Nơi khu vườn hoang bên trong Vân phủ, mặt trời chiều ngã về hướng Tây, nhuộm đỏ rực cả một khoảng trời.

Thư Đường cũng không nhớ rõ, nàng và Vân quan nhân, rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu cái hoàng hôn như vậy.

Vân Trầm Nhã nắm tay Thư Đường, dẫn nàng xuyên qua hoa hoa cỏ cỏ trong vườn.

Thư tiểu Đường nhắm mắt đi theo sau lưng hắn, đi hơi nhanh nên có chút vướng chân, mãi đến khi nghe được hắn cất tiếng hỏi: “Nơi này có gì không tốt chứ?”

Trong lòng Thư Đường bỗng dưng căng thẳng.

Vân Trầm Nhã quay người lại, lẳng lặng nhìn Thư Đường, lập lại “Nơi này có gì không tốt chứ?”

Giọng của hắn hơi khàn khàn, còn có chút không chắc chắn.

“Tất cả những gì ở đây, đều là ta... vì nàng mà tạo nên, vì nàng mà trồng thành. Mặc dù không hoa lệ, nhưng cũng đảm bảo nàng sống áo cơm không lo đến già. Nàng nói nàng thích cây đào, thích Hải Đường, nên đầu mùa Thu, ta...”

Vân Trầm Nhã ngồi xuống, hái một nhánh cây đào đào bới bới xuống đất: “Ta liền tới đây, tự tay cuốc đất, gieo giống Hải Đường, đào, mỗi một thứ đều trồng xuống.”

“Phải, trước đây ta đã từng trêu đùa qua nàng, đã từng lừa gạt nàng, hoài nghi nàng. Nhưng những gì ta làm hiện giờ, cũng không phải chỉ vì áy náy. Mà là vì... ta thật sự, thật sự muốn ở bên cạnh nàng.”

Vân Trầm Nhã nói đến đây, vút đi nhánh cây. Hắn vẫn ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu, ngậy người nhìn Thư Đường, hỏi: “Còn nàng thì sao?”

“Tiểu Đường, còn nàng thì sao?”

“Nàng sao có thể đồng ý làm khôi Liên Binh phù mới đó, đồng ý chia xa ta?”

Thư Đường chưa bao giờ thấy Vân Trầm Nhã lộ ra thần sắc bị bỏ rơi như vậy. Thông minh như hắn, không bao giờ cho phép chuyện gì thoát khỏi lòng bàn tay, rơi vào cảnh bị động không còn sự lựa chọn như vậy.

Nàng đột nhiên nhớ tới, cách đây không lâu, hắn vùi đầu vào cổ nàng nói, tiểu Đường, ta không thể rời khỏi nàng, làm sao bây giờ...

Nhớ tới ba năm trước, khi bọn họ ngồi xổm dưới mái hiên đợi mưa, hắn nói phong cảnh Giang Nam rất đẹp, nàng nói nàng sẽ để dành đủ bạc rồi đi thăm hắn.

Thư Đường lắc lắc đầu, đến bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống dựa sát vào hắn.

“Vân quan nhân, ta sẽ để dành bạc.”

“Chàng về Anh Triều quốc đi. Chờ thêm vài năm nữa, khi người phương Bắc không còn theo dõi ta nữa, ta sẽ đến Vĩnh Kinh thành thăm chàng. Đến lúc đó, chàng làm Hoàng đế, có lẽ sẽ có thể ra gặp ta một lần.”

“Chàng vừa hỏi ta, có phải không muốn ở bên cạnh chàng hay không. Ta đương nhiên muốn a, nằm mơ cũng muốn nữa là đằng khác. Từ khi ta bắt đầu xem mắt vào năm mười bảy tuổi, mãi cho đến khi ta gả cho chàng vào năm hai mươi một tuổi. Nhiều năm như vậy cũng đã đủ rõ ràng nói lên ta muốn theo ai. Đương nhiên là chỉ mỗi một mình Vân quan nhân chàng mà thôi. Sau này dù cả đời không còn được gặp lại chàng, ta cũng chỉ sẽ nghĩ đến chàng, nhớ đến chàng mà thôi.”

“Nhưng chỉ có thể chấp nhận an bài như thế, ta không thể đi theo chàng. Cũng không thể, không thể nhìn chàng tiến thoái lưỡng nan. Vân quan nhân chàng đã từng nói, công tử vô sắc, sẽ được tự do tự tại muốn làm gì thì làm theo ý mình. Nhưng chuyện này nào có đơn giản như vậy? Cảnh Phong công tử làm không được, ta làm không được, Vân quan nhân chàng càng làm không được. Tuy chàng đã nói sẽ vứt bỏ tất cả, nhưng ta biết, đối với Vân quan nhân chàng, trách nhiệm với giang sơn Anh Triều quốc quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

“Nếu, nếu có một ngày, vì ta mà Anh Triều quốc xảy ra chiến sự với mười hai nước phương Bắc khiến cho rất nhiều, rất nhiều người phải chết, như vậy Vân quan nhân chàng sẽ áy náy cả đời ... Ta, ta không muốn như vậy...”

“Tiểu Đường, ta...”

Thư Đường quay đầu lại nhìn Vân Trầm Nhã, bỗng nhiên lập lại câu nói năm đó hắn đã từng nói qua.

“Vân quan nhân, nếu có một ngày chúng ta còn có thể gặp lại nhau, hãy bắt đầu như người xa lạ, tìm hiểu nhau, quen biết nhau...”

Nói đến đây, nàng gục đầu xuống, sau đó lại nói tiếp. “Đến lúc ấy, ta vẫn sẽ rất yêu Vân quan nhân, ngày nhớ đêm mong Vân quan nhân. Hy vọng đến lúc ấy, chúng ta có thể ở bên cạnh nhau, có một gian nhà ngói rộng lớn, sinh vài đứa con, mùa xuân trồng trọt, mùa hè hóng mát, mùa thu ủ rượu, mùa đông hấp bánh bao. Thanh thần bình yên qua cả đời là tốt rồi.”

Vân Trầm Nhã sững sốt. Sau một lúc lâu, hắn kéo lấy Thư Đường ôm nàng vào lòng.

Trời mùa Đông lạnh lẽo, nhưng người trong lòng này vẫn trước sau ấm áp như xuân.

“Đến lúc ấy, hy vọng chúng ta có một nữ nhi giống nàng, thật thà lại đơn thuần, lớn lên nơi phố phường, không bị vướng bận bởi thói đời phàm tục, cả đời vui vẻ, cả kiếp an nhàn.”

Lại thở dài, Vân Trầm Nhã nhắc cả người Thư Đường lên, để nàng ngồi trên người mình, nhẹ giọng nói: “Tiểu Đường, sinh cho ta một hài tử đi.”

84. Chương 84

Trong vườn hoang bắt đầu nổi gió, mưa trút xuống mênh mang.

Mưa mùa Đông vô cùng lạnh giá, rơi xuống đọng lại trên mặt Vân Trầm Nhã, mái tóc hắn ướt đẫm, vẻ mặt hắn đầy thê lương.

Thư Đường nhìn hắn mà đau lòng vô hạn. Nàng vươn tay vén lọn tóc ướt đẫm trên trán hắn, gượng cười, nói: “Vân quan nhân, đừng buồn...”

Ánh mắt Vân Trầm Nhã đầy bi thương, khóe môi run rẩy, nhưng vẫn gượng nở nụ cười như nàng.

Hắn lập lại: “Tiểu Đường, sinh cho ta một hài tử đi.”

Thật ra hắn không biết nên để lại cái gì.

Bốn năm qua coi như là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời của hắn. Vân Trầm Nhã thật không hiểu, tại sao bọn họ cố gắng như thế mà vẫn phải xa nhau.

Thư Đường nhìn hắn gật đầu, Vân Trầm Nhã liền ngồi thẳng dậy, vùi đầu vào cổ nàng.

Đôi môi nóng rực như lửa dần dần lướt dọc xuống từng tấc da thịt của nàng.

Thư Đường có thể cảm thấy hắn mất kiểm soát.

Nàng ngồi trên người Vân Trầm Nhã, cảm thấy bàn tay hắn bên eo nàng siết càng ngày càng mạnh hơn. Xiêm y mùa Đông rất nặng, hắn thô bạo dùng răng xé rách.

Mãi đến khi chiếc yếm được cởi ra, vết hồng đã trải rộng khắp trên da thịt trắng như tuyết của nàng. Hắn nhắc cả người nàng lên, nóng rực cứng rắn đặt trước lối vào của nàng.

Sau đó, tiến quân thần tốc.

Mỗi một lần hạ xuống đều giống như kỵ binh băng qua sông, thâm nhập thật sâu, như ngựa hoang đạp phá cánh đồng. Mê loạn trong cơn luật động nhanh như vũ bão, Thư Đường chỉ có thể nằm tựa vào đầu vai Vân Trầm Nhã rên rỉ thở dốc, tựa hồ thân mình đang rơi xuống vực sâu.

Trong vườn hoang, trên cánh đồng cỏ dại mênh mông, áo quần thấp thoáng. Mưa mùa Đông mờ mờ như sương khói, hai người quần quýt si mê không ngừng. Ánh mắt sâu thẳm như si như túy, ba phần cuồng dại phóng túng, bảy phần như mộng muội không biết phải làm sao.

Sau này, Thư Đường thường nhớ lại, không xa không rời cũng được, quán quýt si mê cả đời cũng được. Nếu trong lòng muốn mà không được như ý nguyện, cả đời có thể được vài năm như vậy, trong cõi trần thế điều tàn này, cũng coi như mãn nguyện rồi.

Ngày hôm sau, Thư tiểu Đường một mình trở về con ngõ nhỏ Đường Hoa.

Lúc nàng đi, trong lòng thật có chút khổ sở, dáng đi khòm khòm, tay chấp sau lưng trông như một bà cụ non.

Còn Vân Trầm Nhã ở lại Vân phủ thêm hai ngày, đóng cửa Đường Tử hiên, chuẩn bị sắp xếp về Anh Triều quốc, hai tay luồn vào ống tay áo, mờ mịt vô định đi dạo khắp phố phường Nam Tuấn quốc.

Có lẽ góc đường kế tiếp, sẽ có một tiểu nha đầu ngốc nghếch đột nhiên chạy đến hỏi hần: “Tiểu tướng công, người muốn cưới tiểu nương tử sao?”

Cũng như Thư Hồng Nữu nhiều năm trước đây vậy, mù quáng mà lại cố chấp xâm nhập vào cuộc đời của hần.

Nhưng duyên phận đến đây thật sự đã hết.

Vân vĩ lang ủ rũ nghĩ, hần ở Nam Tuấn quốc này, rốt cuộc cũng chẳng để lại được cái gì. Đi tới đi lui một hồi cũng chỉ có thể, trong đầu tràn ngập cảm giác trống trải, tịch liêu.

Ngày Vân Trầm Nhã đi, hần có ghé lại con ngõ nhỏ Đường Hoa.

Đó là một buổi chiều hoàng hôn, sau cơn mưa bầu trời có chút gió nhẹ, ánh nắng hiu hắt mỏng manh, cuối chân trời hiện rõ một chiếc cầu vòng bảy màu.

Vân vĩ lang mặc một bộ cẩm y, đứng ngoài cửa khách điểm Thư gia phe phẩy quạt, cao giọng reo lên: “Tiểu Đường muội, ta đi đây.”

Cửa khách điểm đóng chặt. Tiếng gió vi vu luồn qua con hẻm vắng lặng.

Vân Trầm Nhã nói tiếp: “Hai ngày nay ta đã đi vòng vòng khắp Kinh Hoa thành. Nơi này rất tốt, dân chúng giàu có, quân vương anh minh. Nàng ở lại chỗ này, ta cũng yên tâm. Nhưng đến một vài cảnh đẹp, ta cảm thấy thật đáng tiếc, vì đã không thể dẫn nàng đi ngắm nhìn...”

Vân Trầm Nhã nói đến đây, giọng bắt đầu có chút nghẹn ngào.

Hần ngừng một chút, lại bước lên trước hai bước, tiếp tục nói: “Tiểu Đường muội, có những lời ta vẫn giấu trong lòng mãi. Từ trước đến nay ta hay nói nàng ngốc, gọi nàng là tiểu nha đầu ngốc. Thật ra, nàng không ngốc một chút nào.”

“Nàng... trong lòng ta, nàng là một cô nương rất tốt, rất rất tốt. Nhưng ta chưa bao giờ là người tốt, nên không nói được câu này ra lời. Ta đi rồi, nàng cũng đừng quên ta, lúc nào cũng phải nhớ đến ta, lúc nào cũng phải lo lắng cho ta.” Vân vĩ lang nói xong, cúi đầu cười “Nàng không biết đó chứ, thật ra con người của ta rất thích được người khác lo lắng, nhất là... người thân thiết yêu thương nhất trong lòng. Ừm, còn nữa...”

“Còn nữa, ta là Anh Cảnh Hiên, là người Vĩnh Kinh thành Anh Triều quốc, không phải người Giang Nam. Sau khi nàng để dành đủ bạc, nhớ đến thăm ta. Ta, ta... bất cứ chuyện gì xảy ra ta cũng sẽ chờ nàng.”

Mãi đến khi Vân Trầm Nhã rời đi, cửa khách điểm Thư gia trước sau gì vẫn không hề mở ra.

Lúc chia tay tốt nhất là không nên gặp lại, vì như thế tinh thần sẽ lung lay dao động. Vất vả lắm mới có thể quyết định, mới có thể buông tay, nếu xảy ra hậu quả gì, ai có thể gánh vác nổi.

Vân Trầm Nhã vẫn luôn muốn làm công tử vô sắc. Nhưng đến phút cuối, hần vẫn không thể chối bỏ trách nhiệm.

Cũng đúng a, Thư tiểu Đường nghĩ. Nếu hần bất chấp tất cả để ở lại bên cạnh nàng, người như thế không phải là Vân quan nhân của nàng.

Xe ngựa lộc cộc vang lên, chớp mắt đã đi được mười dặm đường.

Vân Trầm Nhã vén rèm xe lên, vài mảnh lá khô bay vào trong xe, trần trở dừng lại trên tay của hắn, lưu luyến không rơi xuống.

Bạch Quý thở dài, đưa cho Vân Trầm Nhã một phong thư.

“Phong thư này là do tiểu Đường cô nương viết. Tiểu Đường cô nương nói, phải về đến Anh Triều quốc rồi mới đưa cho Đại hoàng tử ngài. Nhưng mà... Aizz, nếu trong lòng Đại hoàng tử khổ sở như vậy, giờ lên coi một chút cũng vậy thôi.”

Vân Trầm Nhã thất thần, giật mình mở phong thư ra.

Trên giấy, chữ viết ngăn nắp, không có khí khái thần vận gì đặc biệt, lại càng không phải lưu thủy hành vân, nhưng đây là do Thư tiểu Đường vất vả luyện viết mấy ngày mới được như vậy.

Câu văn bình dị rõ ràng, ngẫu nhiên xen kẽ vài câu thi thơ một cách vụng về gượng gạo.

Nhưng Vân Trầm Nhã xem lại không cười nổi, ánh mắt không nhìn được có chút ươn ướt lệ.

Phong thư này, hắn xem đi xem lại suốt cả đoạn đường, ngay cả nếp gấp cũng trở nên nhàu nát.

Tuy câu văn bình dị rõ ràng, nhưng có những đoạn khiến hắn vẫn chưa hiểu hết.

“Suốt cả đời này của ta chỉ là một cô nương bình thường. Ta cảm thấy như thế cũng chẳng có gì không tốt cả. Nhưng có một chuyện khiến ta cảm thấy không bình thường nhất, đó chính là gặp gỡ Vân quan nhân. Vân quan nhân vẫn nói chàng là người xấu, nhưng trong lòng ta, chàng là người rất tốt. Không phải là vì chàng rất tốt với ta, mà là vì vạn dặm giang sơn, vì bá tính thiên hạ, chàng đều có thể đương đầu, gánh vác. Ta nghĩ, không phải tùy tiện nam nhi nào cũng đều có thể làm được như vậy. Ta nghĩ, có thể gặp gỡ Vân quan nhân là chuyện tốt đẹp nhất trên đời này. Có thể ở bên cạnh Vân quan nhân một thời gian, đối với ta mà nói, là chuyện tốt đẹp nhất trên đời này. Vì thế, cuộc đời còn lại sau này cũng không có gì đáng cho ta tiếc nuối ...”

Càng đến gần biên giới Anh Triều quốc, con đường càng lúc càng bằng phẳng, vó ngựa rong ruổi càng nhanh hơn.

Vạn dặm giang sơn, tám ngàn tướng sĩ xếp hàng đón chờ ngay trước mắt.

Vân Trầm Nhã ngồi trong xe ngựa, chậm rãi xếp phong thư cẩn thận cất vào lòng.

Có thể gặp gỡ chàng là chuyện đáng tự hào nhất đời ta.

Có thể ở bên cạnh chàng là chuyện tốt đẹp nhất trên đời này.

Hắn giật mình cười rộ lên.

“Ta cũng vậy.”

85. Chương 85

Thời gian trôi qua như nước chảy, thấm thoát đã hơn một năm. Nam Tuấn quốc đang vào lúc phồn hoa thịnh thế.

Năm nay, mùa Đông vừa qua khỏi, Kinh Hoa thành bắt đầu vào mùa Xuân. Ngoài cửa thành Đông có một tửu quán nhỏ vừa khai trương.

Tửu quán này chỉ bán rượu và trà, chủ quầy là một người bị ruồng bỏ, nàng có một đứa con trai gần một tuổi.

Mới đầu tửu quán nhà họ Thư buôn bán không được tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ. Sau này, Bình Dương vương Nguyễn Phụng ghé thăm qua vài lần, tiểu Thế tử Nam Tuấn quốc lại tặng một tấm

biển “Đồng tẩu vô khi”, từ đó về sau Thư tửu quán mới nổi tiếng, đông đúc náo nhiệt. (Tạm dịch “Đồng tẩu vô khi” có nghĩa là không được khi dễ chị dâu và cháu nhỏ)

Hôm nay, trời vừa hừng Đông, sương sớm đọng trên lá còn chưa tan, bên ngoài tửu quán đã truyền đến tiếng xe ngựa.

Tào Thăng xuống ngựa, vừa chỉ bảo gã sai vặt chuyển rượu, vừa bước vào trong tửu quán, hô to: “Tiểu chưởng quỹ, tiểu chưởng quỹ ...”

Thư Đường vội vàng ra đón, kinh ngạc hỏi: “Tào đại ca, sao ngươi lại tới đây?”

Tào Thăng tiện tay quơ lấy một vò rượu đặt trên bàn, cười to nói: “Bữa trước ta đi Lâm Nam tìm vài hộ ủ rượu ngon, giờ đưa đến giúp ngươi.” Ngừng một lát, nhìn chung quanh hỏi tiếp “Tiểu tử đâu?”

Thư Đường ngẩn ra, cảm tạ trước rồi cười đáp: “Tiểu Sắt đang ngủ.”

A Sắt là nhũ danh. Còn tên chính thức là Vân Vô Sắt.

Năm đó, Vân Trầm Nhã chân trước vừa rời đi, chân sau Thư Đường đã đi mời đại phu khám, được báo cho biết là đã có thai ba tháng.

Tiểu tử không an phận, trong bụng mẹ mới tám tháng đã vội vàng đòi chui ra xem thế gian to lớn này.

Lúc đó Thư tiểu Đường sinh con mà trong lòng vô cùng lo lắng. Nàng đọc sách không nhiều nên không biết đặt tên gì cho con. Thư Tam Dịch lúc trẻ tuy là tài tử, tiểu oa nhi trước mặt lại là cháu ngoại của lão, nhưng dù gì cũng là nhi tử của Thái tử Anh Triều quốc, nếu đặt tên tùy tiện, sợ mang tội danh bất kính.

Cha và con gái hai người nghĩ tới nghĩ lui thật lâu, Thư Đường bèn nói: “Trước đây Vân quan nhân thường mong muốn được làm công tử vô sắc, chi bằng đặt tên là Vô Sắc đi.”

Thư Tam Dịch thêm một phẩy trên nét dọc, đổi “Sắc” lại thành “Sắt”.

Hai chữ Vô Sắt đại khái là hy vọng cả đời không gặp ghen, cả kiếp được an vui.

Khi tiểu Sắt được sinh ra, mặt mày nhẵn nhúm vô cùng khó coi. Mấy tháng sau, dung mạo thoáng chốc định hình, đúng là một tiểu oa nhi tuấn mỹ hiếm có.

Tào Thăng không được thấy tiểu Sắt nên có chút thất vọng. Nhìn lại Thư Đường, thấy trên trán nàng rịn mồ hôi vì quá bận rộn. Lòng trắc ẩn khê động, Tào Thăng kéo Thư Đường qua một bên.

“Tiểu chưởng quỹ, không phải ta đã nói với ngươi rồi hay sao, một mình ngươi kinh doanh tửu quán này vất vả lắm.”

Thư Đường lắc đầu, thật thật thà thà nói: “Tào đại ca, ta không sao.”

Tào Thăng lại vào bên trong tửu quán xem, lúc này trời còn sớm, chỉ có vài bàn là có khách ngồi.

Nói tiếp: “Nếu ngươi thật muốn mở tửu quán, ta sẽ tìm người hỏi thuê giùm mặt bằng rộng lớn hơn trên phố Lâm Giang hoặc phố Thượng Giang. Hiện nay ngươi đã được tiểu thể tử ban tẩm biển “Đồng tẩu vô khi”, sao không kiếm chỗ nào tốt hơn chỗ này một chút?”

“Nhưng hiện nay ở đây đang buôn bán rất khá ...”

“Tuy hiện giờ khá, nhưng sau này thì sao? Tiểu chưởng quỹ, ngươi nên suy nghĩ cẩn thận lại đi. Mở tửu quán ở thành Đông này, khách quan hầu như đều là các tiểu thương qua lại từ Nam chí Bắc, dừng chân nghỉ ngơi ở tửu quán này của ngươi một lát, có uống trà cũng nhiều lắm là hai bình, không thể buôn bán lớn hơn được.”

Thư Đường nghe xong chỉ cúi đầu xuống.

Tào Thăng tưởng nàng động lòng, lập tức nói thêm: “Dân thường chúng ta buôn bán, ngoại trừ phải làm đến nơi đến chốn, còn phải nhìn xa trông rộng, không thể chỉ để ý hiện tại. Ta thấy chi bằng...”

Còn chưa đợi hẳn nói xong, Thư Đường đột nhiên lắc đầu.

“Tào đại ca, cảm ơn người, nhưng ta... vẫn muốn ở lại chỗ này.” Thư Đường ngừng một lát, nuốt một ngụm nước miếng cho thông cổ họng “Ta rất thích gặp gỡ những người từ Nam chí Bắc. Hơn nữa, những thương khách này biết rất nhiều chuyện, đôi khi ta còn có thể nghe bọn họ kể lại một số chuyện về Anh Triều quốc...”

Tào Thăng nghe xong giật mình há hốc mồm, vốn muốn nói gì đó, nhưng hần bỗng dưng nhớ tới tin đồn kinh thiên động địa nghe được vào tối hôm nọ.

Tào Thăng vốn không nghĩ đó là sự thật, nhưng hiện giờ, hần nhìn thấy bộ dạng thật thà của Thư tiểu Đường, nhìn không được trong lòng cũng thầm mong tên sói ba đuôi kia thực sự bỏ Vĩnh Kinh thành mà về đây.

Nhưng lời đồn kia Tào Thăng không thể nói ra miệng được. Hần giao rượu xong, cùng Thư Đường hàn huyên một hồi, điệu bộ muốn nói lại thôi rồi bỏ đi.

Nhưng trên đời này, chuyện lạ kỳ luôn luôn lưu truyền cực nhanh. Qua giữa trưa, bên trong tửu quán náo nhiệt hơn, lập tức có khách quan mở màn cuộc tán gẫu.

Một người nói: “Năm ngoái Anh Triều quốc đại chiến ở Bắc Hoang thật là mạo hiểm kích thích a. Oa Khoát quốc biết Nhị hoàng tử thành lập lũy chắn ở miền Nam nên dứt khoát tập trung toàn bộ binh lực dồn về miền Bắc, muốn xuất kỳ bất ý tấn công miền Bắc. Ai dè cả hai đại tướng quân của Anh Triều quốc đều tiến đến Bắc Hoang. Cuối cùng vẫn là Mạc Tử Khiêm dùng mưu phi thường đã điều động cấm quân đả bại bọn giặc Oa Khoát quốc.”

Một người xì một tiếng rồi nói: “Ai nói Mạc Tử Khiêm dùng mưu phi thường? Trước đó nếu không phải Cảnh Phong Nhị hoàng tử lấy bảy ngàn binh đánh tan mấy vạn đại quân của Oa Khoát quốc, cho dù Mạc Tử Khiêm có mang theo cấm quân cũng dễ dãi gì thắng được? Ta rất bội phục Cảnh Phong nhị hoàng tử, binh lực hai bên hơn kém nhau nhiều như vậy vẫn có thể bắt bại, còn bảo toàn được quốc thổ Anh Triều quốc. Nam Tuấn quốc ta nếu có thể có được một vị hoàng tử như vậy, chắc chắn...”

“Ai nói Nam Tuấn quốc ta không có? Không phải tiểu thể tử cũng dẫn binh tham gia cuộc đại chiến Bắc Hoang hay sao? Không phải một chiêu xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị của Cảnh Phong tướng quân là nhờ tiểu thể tử hỗ trợ hay sao?” Nói xong, lại thở dài “Chỉ tiếc, một hoàng tử tốt như Anh Cảnh Phong vậy cuối cùng lại mất, cả đời vất vả vì Anh Triều quốc, sau khi qua đời mới được truy phong danh vị Cận vương...”

Lời vừa dứt, cả tửu quán đều yên lặng, lát sau, bỗng có người lên tiếng.

“Thật ra ta còn nghe nói... Quên đi, không nói cũng được, ta cũng chỉ tán dóc thôi, cũng không phải sự thật gì...”

Úp úp mở mở như thế, mọi người sao có thể buông tha người nọ. Ai nấy đều kêu la khích lệ hần nói tiếp.

Người nọ bèn nói tiếp: “Là như thế này. Ta có họ hàng làm quản sự cho quan lại trong Kinh Hoa thành. Vị quan đó thích tán gẫu, mười có hết tám bị họ hàng của ta nghe được. Nói là... đúng rồi, sáu năm trước, chuyện Đại hoàng tử Anh Triều quốc cưới Hoàng phi, các người còn nhớ không?”

Có người lên tiếng đáp: “Nhớ chứ, nhớ chứ, Đại hoàng phi đó gia thế cũng khá hiển hách, nghe nói dung mạo cũng rất đẹp. Ai dè thành thân vừa được ba ngày, Hoàng phi lại bị rơi xuống nước mà chết nên không lại mặt được. Theo thông lệ của Anh Triều quốc, cuộc hôn nhân này không thể tính.”

“Đúng, chuyện đúng là như vậy đó. Nhưng sau đó, chuyện càng lúc càng kỳ lạ hơn. Ta nghe họ hàng của ta nói, thì ra người rơi xuống nước không phải là Đại Hoàng phi, mà là huynh trưởng sinh đôi của nàng. Thật ra Đại hoàng phi nữ cải nam trang, thay thế huynh trưởng của nàng vào triều làm Lễ Bộ thị lang.”

Toàn bộ khách khứa xung quanh lại ào ào thốn thức.

“Còn chưa hết...” Người nọ nói tiếp “Năm ngoái, thân phận Đại Hoàng phi bị vạch trần, lấy giả thay thật, khi quân phạm thượng, vốn là trọng tội phải bị chém đầu và tru di cử tộc. Không ngờ nàng ấy chỉ bị ba mươi đại bản rồi hết tội. Các người đoán coi là tại sao?”

Lại có người đáp: “Còn phải nói nữa sao, nàng ấy là nguyên phối phi tử của Đại hoàng tử. Đại hoàng tử Anh Triều quốc hùng tài vĩ lược, thủ đoạn hà khắc, nổi tiếng trong khắp Thần Châu này. Có Đại hoàng tử

che chở, cho dù là mười người bị tội tru di cửu tộc cũng không chết được a.”

“Vậy là người đã đoán sai rồi. Quả thật Đại hoàng tử có nói vài lời giúp ‘Đại Hoàng phi’, nhưng người liều chết bảo vệ cho nàng ấy chính là Nhị hoàng tử Anh Cảnh Phong.”

Toàn bộ khách khứa xung quanh lại hít hà ngạc nhiên.

“Nhị hoàng tử Cảnh Phong còn nói, người được gọi là ‘Đại hoàng phi’ này thật ra là phu nhân đã thất lạc mấy năm trước của hắn.”

“Vậy còn Đại hoàng phi, nàng thừa nhận sao?”

“Lạ là lúc đó ‘Đại hoàng phi’ hùng hồn chống chế, nhưng sau đó khi Nhị hoàng tử Cảnh Phong đi đánh giặc, nàng lại chạy theo đến Bắc Hoang. Nghe nói sau khi nàng nhìn thấy Nhị hoàng tử rơi xuống núi, bản thân nàng cũng nhảy xuống theo...”

Những câu chuyện phiếm kiêu này không phải là lần đầu tiên Thư Đường nghe kể đến. Nhưng lần nào nghe được nàng cũng đều không nhin nổi cảm khái, khổ sở.

Năm đó Cảnh Phong mất đi thê tử đau đớn ra sao, Thư Đường thấy mà cũng đau lòng lây. Không ngờ hắn và Thẩm Mi gặp lại nhau chưa đầy một năm lại rơi vào kết cục kẻ mất người còn như thế.

Thư tiểu Đường đang suy nghĩ mông lung, chợt nghe có một vị khách cười khẽ một tiếng.

“Các người nói chuyện này ly kỳ sao? Toàn là những chuyện cũ mèm cả. Để ta kể chuyện mới nhất cho các người nghe, bảo đảm nghe xong nửa câu các người cũng thốt không nên lời.”

Giọng điệu của người này thật vô cùng ngạo mạn. Mọi người nghe xong, có người nín thở lắng nghe, có người mĩa mai la hét.

Người nọ vẫn điềm tĩnh giờ ấm trà lên, nói: “Chưởng quỹ, hết nước rồi.”

Thư Đường giật mình hoàn hồn “Ồ” một tiếng, vội vàng mang ấm trà đi châm thêm nước.

Lúc này người nọ mới từ từ nói: “Thừa Hiên đế của Anh Triều quốc đúng là kỳ tài mà đương thời hiếm có người nào có thể so sánh được.”

“Mấy năm trước, hắn xuôi Nam đến Nam Tuấn quốc, ngược Bắc lên Mạo Lương quốc, bình ổn mối loạn tiềm ẩn Liên Binh phù ở hai đầu. Thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn khiến ai nấy đều tâm phục khẩu phục. Cuối Hè đầu Thu năm ngoái, hắn mới về lại Vĩnh Kinh thành của Anh Triều quốc, vừa về đến đã tiện tay phá mấy vụ án lớn.”

“Vì Chiêu Hòa đế đã sớm có ý truyền ngôi lại, sau khi Anh Triều quốc xuất binh chinh phạt, Thừa Hiên đế liền được phong làm Thái tử. Lúc ấy, gần thì tru diệt loạn thần tặc tử, xa thì bình ổn dân tâm, nội chính lý quốc sự, ngoại bình định chiến loạn, nhiều trọng trách khó khăn như vậy, hầu như chỉ một mình Thừa Hiên đế gánh vác.”

“Cũng không phải nói những công tích vĩ đại này đều do một mình Thừa Hiên đế làm ra, nhưng tính theo ngày tháng, từ khi Anh Triều quốc bắt đầu bị loạn lạc, cho đến khi bình ổn xong, vừa đúng thời gian Thừa Hiên đế chấp chính.”

“Mà từ cuối mùa Hè đến mùa Đông cũng chỉ mới gần nửa năm mà thôi.”

“Thử hỏi, trên thế gian này có vị thái tử nào, hoàng đế nào, có thể trong vòng nửa năm bình ổn loạn lạc, khiến giang sơn trở nên tứ hải thái bình? Đương thời này, có vị đế vương nào có thể so kíp với hắn?”

Toàn bộ khách khứa ai nấy hai mặt nhìn nhau, tất cả đều trầm mặc.

Lát sau, có một người lên tiếng nói: “Nhưng những gì người nói bọn ta đều biết cả rồi, cũng đâu có gì mới mẻ.”

Người nọ nhàn nhả cười, bưng trà lên nhấp một ngụm, mới nói tiếp: “Hồi nãy chỉ là màn dạo đầu đệm cho tin chấn động sắp kể mà thôi.”

Khêu gọi trí tò mò của mọi người xong, hắn buông tách trà xuống. Ngón tay gõ gõ trên bàn, chậm rãi nói: “Người như thế vậy mà lên làm Hoàng đế được ba ngày, liên tiếp ngày nào cũng không chịu vào triều đúng giờ.”

“Ba ngày sau, Thừa Hiên để nghênh ngang hạ một thánh chỉ, nói là tân đế ngu ngốc, vô ích cho triều chính xã tắc, rồi tự biếm mình xuống làm quan Ngự sử, ngay trong hôm đó phải đi chu du khắp các nơi trong Thần Châu điều tra dân tình. Cuối cùng, hắn còn phong cho vị đệ đệ mới năm tuổi của hắn - Anh Cảnh Hiên - làm hoàng đế, lại bắt cha hắn ra làm Nhiếp chính vương. Các người nói, tin này có sốt dẻo hay không?”

Nhưng hỏi xong mà xung quanh đều yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe tiếng.

Sau một hồi lâu, có người mới lắp bắp nói: “Chuyện này, chuyện này không phải thật chứ? Anh Cảnh Hiên không làm Hoàng đế nữa? Vậy thật là, thật là...”

“Sao không thật?” Người nọ cười nói “Đây là chuyện mới xảy ra cách đây năm ngày trước, hiện nay đã sớm đồn đãi ầm ĩ náo nhiệt khắp từ trên xuống dưới Anh Triều quốc rồi, ta còn gặt các người được sao?”

Vừa nói xong, chỉ nghe tiếng “lạch cạch” vang lên, tách trà nhỏ trên tay Thư Đường rơi xuống đất bể tan tành.

86. Chương 86

Đêm mùa Xuân trời lạnh, lại có muối. Thư tiểu Đường trần trọc mãi mà chưa ngủ được. Trong đầu lẩn quẩn, khi thì là tiếng cười của tiểu Sắt, khi thì là tin đồn về Thừa Hiên để bỏ lại giang sơn.

Lời đồn cũng chỉ do kẻ qua đường truyền miệng. Tuy Thư Đường biết tính tình Vân Trầm Nhã xưa nay theo lý sẽ không làm ra những chuyện này, nhưng đột nhiên xảy ra tin đồn như vậy khiến ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy mơ hồ.

Tiểu Sắt thừa hưởng khá nhiều di truyền của sói, bình tĩnh như không, ngủ mê còn chặc lưỡi, vung vẩy hai nắm tay nhỏ khiến muối chỉ dám bay vòng vòng xung quanh hắn mà không dám cắn hắn.

Sáng sớm hôm nay, Thư Đường không đến tửu quán như thường lệ, mà lại vòng đến Bình Dương Vương phủ.

Ngồi ở đại sảnh uống được một tách trà, Nguyễn Phượng đã vén rèm bước vào, hắn toàn thân một bộ áo cẩm bào màu tím than trông vô cùng phong lưu thuần thực.

Nguyễn Phượng liếc mắt qua tách trà nóng hổi trên bàn, cười nói: “Trà Kính Đình Lục Tuyết thượng hảo hạng mà nàng cũng chẳng thèm thử một ngụm.”

Thấy Thư Đường vẫn không hề có phản ứng gì, ánh mắt mơ hồ ẩn chứa lo âu, Nguyễn Phượng lại thêm một câu: “Trà Kính Đình Lục Tuyết này ba ngày trước được đưa tới từ Anh Triều quốc.”

Nghe được hai chữ “Anh Triều”, Thư Đường sững sốt. Nàng do dự một lát rồi bưng tách trà lên uống một ngụm nhỏ.

Nguyễn Phượng cười hỏi: “Thấy sao?”

Thư Đường thật thà lắc đầu nói: “Ta không biết phẩm trà, chỉ muốn ném thử vị thôi.” Ngừng lại một lát, đặt tách trà lên bàn, ngập ngừng nói: “Nguyễn đại ca, ta muốn hỏi thăm người chuyện này.”

Nguyễn Phượng nhàn nhã ngồi xuống ghế, gật gật đầu: “Nàng hỏi đi.”

Thư Đường nhắm lại trong đầu một lượt mấy tin đồn nghe được gần đây, hỏi: “Nguyễn đại ca, Vân quan nhân hắn không làm Hoàng đế nữa, chuyện này... rốt cuộc có phải thật hay không?”

Nguyễn Phượng im lặng một lát, đến trước lan can, nhìn chòm hoa Hải Đường trong viện.

Hoa nở rực rỡ như ráng chiều.

Nguyễn Phượng xoay người lại, trầm giọng cười rộ lên: “Bỏ ngôi vị Hoàng đế, bỏ giang sơn, chuyện kinh thế hãi tục như vậy, nếu là người khác chắc chắn sẽ không làm được, nhưng nếu là Anh Cảnh Hiên thì cũng không cần phải kinh ngạc.”

Lúc Nguyễn Phượng nói những lời này trời đã vào cuối Xuân.

Hoa Đỗ Quyên nở rộ, hoa Sen mới hé nụ, tiểu Sắt ngủ li bì suốt ngày như lọt vào trong đám sương mù, không biết ngày hay đêm gì cả.

Đến khi tiểu Sắt có thể há miệng gọi nường đã là cuối mùa Hạ, trời bắt đầu vào mùa mưa.

Lúc đó Nam Tuấn quốc như chốn thiên đường, kinh thành phồn hoa thịnh vượng, tứ lâu mọc lên đầy phố, khách ngồi chật cả sảnh đường.

Thiếu sót đáng tiếc duy nhất là, tiểu Sắt phát âm không rõ ràng, một tiếng “Nường” bị hấn kêu thành “Sói”.

Hôm nay, ánh mặt trời không gay gắt quá mà cũng không mờ nhạt quá chiếu lên bệ cửa một tòa tứ lâu. Trong tiểu lâu có ba vị công tử đang ngồi bên lan can. Ngoại trừ một người dung mạo xinh đẹp bất phàm, hai người còn lại bề ngoài trông cũng bình thường.

Không biết có phải vì khí chất quá xuất chúng hay không mà những người ngồi bàn xung quanh đó đều nhin không được lên đưa mắt nhìn trộm ba người họ.

Một lát sau, vị công tử dung mạo xinh đẹp bất phàm nói: “Ta nghĩ chuyện này không dễ đâu. Nàng đợi người hai lần, sinh cho người một thằng nhóc. Nếu người trực tiếp đi gặp nàng, dù nàng không giận hờn người, cũng khó không tránh khỏi sẽ lạnh nhạt với người vài ngày, không quan tâm đến ý gì đến người.”

Vị cầm y công tử ngồi bên trái vị công tử tuần tú đang phe phẩy quạt, vừa nghe xong, cầm y công tử xoẹt một tiếng khép quạt lại, cười khẩy một tiếng “Bộ người tưởng nàng là người sao.”

Vị thanh y công tử vốn ngồi im cạnh bàn, nghe đến đó, vừa hót lá trà sang một bên vừa hỏi: “Vậy nàng tính làm thế nào đây?”

Vị công tử tuần tú sững sốt một lát nhưng không trả lời.

Nàng lấy tay sờ sờ lên tách trà, bị nóng nên đổi sang đi sờ tách trà của vị thanh y công tử, cười nói: “Trà của chàng nguội hơn, hay là hai ta đổi nhé?”

Vị thanh y công tử chỉ cười rồi đổi tách trà của hai người với nhau.

Vị công tử tuần tú nhấp một ngụm trà, nói với vị cầm y công tử: “Thật ra, chuyện này nói khó cũng không khó lắm, quan trọng là phải biết người biết ta. Trước khi người đi gặp nàng, hãy tìm một người nàng không quen biết lần la dò hỏi xem lòng nàng ra sao, ví dụ như nàng thấy người là người như thế nào, nghĩ như thế nào về chuyện người đã làm. Đến lúc đó người chuẩn bị sẵn tâm lý, khi gặp nàng cũng dễ tùy cơ ứng biến hơn. Chỉ là...”

Vị công tử tuần tú ngừng một lát, hít hà buông tách trà xuống “Làm sao tìm được một người mà tiểu Đường không quen biết, mà người lại có thể tin được, người đó phải được việc một chút, thông minh lanh lợi, mồm miệng mau lẹ, đó mới là vấn đề lớn.”

Vị cầm y công tử cũng buông tách trà xuống, ngón tay gõ nhịp trên bàn, chậm rãi nói: “Mao Toại tự tiến cử còn biết khiêm tốn ba phần. Có ai như người, tự tặng bốc bản thân mình lên tận mây xanh.”

Vị công tử tuần tú ngậy người ra một hồi, không để ý tới lời hấn nói, chỉ nhìn về phía vị thanh y công tử, nói: “Chàng thấy sao?”

Vị thanh y công tử nói: “Nàng muốn đi cũng được, nhưng đừng dây dưa quá lâu, ta và Đại ca sẽ chờ nàng ở tứ quán ngoài ngõ Tam Điều.”

Vị công tử tuần tú nhếch miệng cười: “Không lâu đâu, không lâu đâu.”

Nói xong bèn đứng lên bước ra ngoài lầu. Ánh mặt trời mùa hè dịu dịu tỏa lên khuôn mặt tuyệt mỹ của vị công tử tuần tú. Nhưng tư thế nàng đi có chút khập khiễng, dường như trên đùi đã từng bị thương.

Vết thương ấy là năm ngoái trong trận đánh Bắc Hoang, Cảnh Phong đã lỡ tay đâm trúng đùi nàng.

Vị công tử tuần tú này không ai khác chính là khuê nữ nhà họ Thẩm đã cải nam trang - Thẩm Mi.

Cảnh Phong sững sờ nhìn chân của Thẩm Mi, ánh mắt ảm đạm dần.

Vân vĩ lang lại nhấp một ngụm trà, giơ cán quạt lên gõ gõ trên bàn, thản nhiên nói: “Hoàn hồn lại đi!”

Cảnh Phong giật nảy mình, lẩm bẩm nói: “Năm đó nàng giả làm người què trước mặt ta, không ngờ giờ thì...” Thở dài, lại bưng trà lên uống một hơi cạn sạch như uống rượu, cười nói: “Theo tính tình của tiểu Đường, cho dù người có trực tiếp đi gặp nàng, nàng cũng sẽ không oán hờn gì người đâu.”

“Nhưng đã cách biệt một năm không gặp, nàng lại sinh cho người một đứa con trai, theo tính tình của người, chỉ sợ là bị gần hươu tình khiếp mà thôi.”

Vân vĩ lang nhíu mày nói: “Vậy thì đã sao? Ta đâu phải thánh hiền, chẳng qua trên đời này kẻ rảnh rỗi phạm tục quá nhiều. Thất tình lục dục, cái gì nên có ta đều có.” Nói xong, lại cười giảo hoạt: “Thật ra chân của tiểu Mi nhi bị khập khiễng cũng hay, an phận hơn, đỡ phải suốt ngày rảnh rỗi không có việc làm, toàn suy tính cách trêu ghẹo người khác...”

Tửu quán làm ăn buôn bán cũng không tệ. Quá giờ Ngọ bỗng dưng có cơn mưa bất chợt rơi xuống, không ít người sau khi vào thành đã dừng chân nghỉ tạm tại tửu quán Thư gia.

Thư Đường đang ngồi bên quầy, vừa gẩy bàn tính vừa lăm lăm đọc ra miệng, không chú ý một chút là trong đầu liên lo ra nghĩ vẩn vơ, nàng ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy một vị công tử tuần tú đang đứng ngoài cửa.

Trong khách điểm có không ít người đều bị vị công tử tuần tú kia hấp dẫn ánh mắt.

Vị công tử tuần tú dung mạo vô cùng tuyệt mỹ, tuy có chút nữ tính nhưng giơ tay nhắc chân đều rất phong lưu tiêu sái.

Thẩm Mi đứng ở cửa tửu quán nhìn xung quanh một lát, thấy Thư tiểu Đường ra đón, đôi mắt không khỏi sáng lên.

Thư Đường thật thật thà thà nói với nàng: “Vị khách quan này, bên ngoài hết chỗ, nhưng bên trong còn bàn trống, để ta dẫn ngài vào.”

Thẩm Mi gật đầu đi theo Thư Đường vào bên trong, vừa đi vừa lẩm nhẩm làm quen: “Tửu quán này nằm ở vị trí rất khá, khách khứa từ Nam chí Bắc đi đường mệt mỏi, tất phải dừng chân nghỉ ở đây một lát. Có thể thu nhập không nhiều lắm, nhưng được cái là nghe được vài câu chuyện tán gẫu, tin tức từ phương xa cũng đỡ buồn. Rất tốt, rất tốt.”

Lời nói của Thẩm tiểu Mi trước nay thường làm mất lòng người khác, nhưng có lẽ là vì có duyên với nhau, nên những lời này lại rất hợp ý Thư Đường.

Thư tiểu Đường dẫn Thẩm Mi đến ngồi xuống bên một chiếc bàn vuông, gật đầu nói: “Ta cũng thấy vậy, tiền bạc nhiều hay ít, ta cũng không để ý mấy, chỉ muốn nghe chuyện từ Nam chí Bắc thôi.”

Lại nói tiếp: “Vị khách quan này, muốn uống trà hay là uống rượu? Có muốn ăn chút điểm tâm không?”

Thẩm Mi nói lung tung một hơi, Thư Đường cái nhớ cái không.

Cuối cùng, Thư Đường nhìn Thẩm Mi một lát rồi hỏi: “Vị khách quan này, ngài không phải là người Nam Tuấn quốc phải không?”

Thẩm Mi nghe vậy, nhanh nhẹn bỏ tách trà xuống, chấp tay nói: “Mới gặp cô nương mà cứ ngỡ như là đã quen lâu, nên ta cũng quên tự giới thiệu. Tiểu đệ họ Thẩm, tên một chữ Phong, là người Vĩnh Kinh thành Anh Triều quốc, không biết...”

“Thẩm công tử là người Vĩnh Kinh thành?” Thư Đường sững sờ.

Thẩm Mi giọng điệu vô cùng kinh ngạc, thăm dò hỏi “Sao vậy? Chẳng lẽ cô nương có quan hệ gì với Vĩnh Kinh thành hay sao?” Nói xong, lại phúi phúi chiếc ghế trước mặt, nói “Cô nương, xin đừng khách sáo với ta, mời ngồi xuống nói chuyện.”

Thư Đường nhìn thoáng qua trong tửu quán, thấy mấy gã sai vặt có thể tự xoay sở được, liền ngồi xuống, ngập ngừng nói: “Thẩm công tử, người, người có thể kể cho ta nghe chút chuyện ở Vĩnh Kinh thành Anh Triều quốc được không...”

Thẩm tiểu Mi sinh ra ở Vĩnh Kinh, lớn lên ở Vĩnh Kinh, nên khá rành mọi ngõ ngách trong thành, nàng bèn đem chút chuyện trên trời dưới đất từ cấm cung đến trong thành xỏ ra, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn trở thành bằng hữu của Thư Đường.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời chiều ngả về hướng Tây.

Thẩm Mi thấy sắc trời đã muộn, mặt lộ vẻ do dự.

Thư Đường thấy thế, bèn nói: “Thẩm Phong tiểu ca, người gặp chuyện gì khó khăn hay sao?”

Thẩm Mi nhìn khắp xung quanh, thấy không có ai khả nghi, bèn kéo ghế lại gần Thư Đường, nói: “A Đường muội muội, ta muốn hỏi thăm người chuyện này.”

“Ừ, người hỏi đi!”

“Ta nghe nói...” Thẩm Mi ngừng một lát “Trong Kinh Hoa thành có một chỗ gọi là Phù Sinh đường, là đệ nhất....khúc khúc....thanh lâu trong Kinh Hoa thành, có đúng không?”

Thư Đường ngần ra: “Chuyện này... Ta cũng không rành lắm. Nhưng ta cũng có nghe nói qua tên hai ba tòa thanh lâu nổi tiếng, hình như có một tòa như thế.”

Thẩm Mi lại hỏi: “Vậy người có thể dẫn đường cho ta đến đó được không?”

Thư Đường ngần ngừ.

“Thẩm Phong tiểu ca, người...”

Thẩm Mi bịa chuyện nói: “A Đường muội xin đừng hiểu lầm, ta đến thanh lâu này là vì muốn tìm một vị muội muội đã thất lạc nhiều năm. Nếu có thể tìm được thì tốt quá, nếu không, aizz...”

Rời khỏi tửu quán Thư gia thì trời đã tối sầm. Vân vĩ lang và Cảnh Phong biết tính Thẩm Mi nên đã ăn cơm tối trước rồi mới đến tửu quán chờ nàng. Thẩm Mi vừa đến liền đem tình hình chung thuật lại, biết Vân-Cảnh hai người đã ăn cơm xong, không khỏi than thở, nói: “Thật đáng tiếc! Ta vừa đàm đạo với tiểu Đường thật lâu, mới gặp mà như đã quen lâu. Cuối cùng, nàng còn giới thiệu vài món ngon ở miền Nam này cho ta. Ta nghe nói có một chỗ rất tuyệt, tính cùng các người đi thử. Ai dè các người đã ăn rồi, mà ta xưa nay vốn rất hiểu ý người khác, chỉ bằng hôm nay để ta xung phong đi trước, nếu ngon thì mai chúng ta đến đó ăn chung.”

Nói xong lập tức rào bước đi về phía con đường có ánh đèn rực rỡ chói chang nhất trong thành.

Đi mới được mấy bước, Thẩm Mi chợt thấy bên hông nhẹ bỗng đi, nàng giơ tay lên sờ sờ, sờ dẫn xoay người lại.

Chỉ thấy nơi đầu đường, Vân Trầm Nhã nhàn nhã nói cười, còn sắc mặt Cảnh Phong lạnh nhạt hờ hững, trong tay đang cầm đúng là túi tiền to đùng của nàng.

Thẩm Mi ngần ra, rồi vui vẻ chạy lại, muốn giật lại túi tiền trong tay Cảnh Phong.

Cảnh Phong cao hơn nàng nửa cái đầu, lại giơ túi tiền lên cao, dù chân nàng không bị khập khiễng cũng không thể với tới.

Vân vĩ lang nói: “Ta nghe nói trong thành có một tòa thanh lâu tên là Phù Sinh đường, cô nương trong lâu rất xinh đẹp, mà tiểu quan cũng không tệ chút nào.”

Mặt Cảnh Phong giận đến tái xanh đi.

Thẩm Mi kinh hãi, vội vã nói: “Ta tuyệt đối không biết tòa thanh lâu đó có tiểu quan. Đó giờ ta dạo khắp thanh lâu trong Vĩnh Kinh thành, uống gần hết hoa tửu Anh Triều quốc. Giờ đến Nam Tuấn quốc này, hai nước khác nhau, chỉ muốn đến thanh lâu xem qua một chút thôi. Ta đến Phù Sinh đường để mở mang kiến thức, không phải là vì tiểu quan, càng không phải vì kỹ nữ...”

Nói xong, lại nhón chân lên tính đoạt lại túi tiền.

Cảnh Phong sầm mặt, nhét túi tiền vào trong lòng, hờ hững nói: “Về khách điểm!”

Vân vĩ lang mở quạt ra phe phẩy, vừa đi về phía trước vừa cười rộ lên: “Nhà người ta đều là tướng công đi thanh lâu, phu nhân ngăn cản, còn các người thì ngược lại, phu nhân đi thanh lâu lại bị tướng công giật mất túi tiền.”

Châm chọc xong, hắn đã bỏ đi được một đoạn đường khá xa.

Chỉ còn lại Thẩm Mi và Cảnh Phong đứng ngẩn ngơ nhìn nhau.

Trắng sáng mênh mang, đèn đuốc rạng ngời. Nhất thời cảnh như mộng như ảo.

Thẩm Mi nhìn theo bóng lưng của Vân vĩ lang, nhớ lại ước hẹn cùng Thư tiểu Đường hôm nay, trong lòng không khỏi vui vẻ lên.

87. Chương 87

Ban đêm, Cảnh Phong gói đầu lên cánh tay nằm trên giường, điệu bộ như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Thẩm tiểu Mi vừa tính kế trong lòng vừa xoay người lại nhìn hắn.

Bỏ xuống vật gì đó trên tay, Thẩm Mi chạy đến sửa lại góc mền cho Cảnh Phong, rồi mới yên tâm bước trở lại bên bàn, đem tiếp đồng ngân phiếu của nàng.

Một hồi sau, Cảnh Phong xoay người lại nhìn về phía Thẩm Mi, hỏi: “Rốt cuộc là cách gì vậy?”

Thẩm Mi đang mãi mê đếm ngân phiếu nên vẫn không để ý đến câu hỏi của hắn. Nàng xếp ngân phiếu lại nhét vào túi tiền của mình, rồi lại dời túi tiền cách xa Cảnh Phong ra.

Cảnh Phong thấy điệu bộ của nàng như vậy, nhin không được nở nụ cười.

Thẩm Mi trở lại trước giường, nhắc lên một góc chăn, vừa leo lên giường vừa nói: “Lúc này chàng thật không độ lượng tí nào, biết rõ ta đi Phù Sinh đường là vì Đại ca của chàng, vậy mà chàng lại cướp mất túi tiền của ta. Đồ xấu xa!”

Cảnh Phong ôm choàng lấy eo Thẩm Mi đẩy vào bên trong giường, dùng mền bọc nàng lại, cười nói: “Phải, phải...nàng tiểu nữ nhân này lúc nào cũng thích sinh sự, gây rối loạn, nhưng hôm nay chuyện quan trọng như vậy mà lại chu toàn từng chút một, mình mẫn, sáng suốt. Hồi tối này, đòi đi ăn thử món ngon miền Nam, sơ hở lộ ra quá nhiều, không phải phong cách của nàng.”

Thẩm Mi nghe vậy, trong lòng vui vẻ, nỗ lực giải thích: “Anh Cảnh Hiên biết ta thích dạo chơi thanh lâu, ta nhắc tới chuyện đó chẳng qua là muốn hắn nhớ lại Phù Sinh đường thôi.”

“Tại sao?”

“Ta đã hỏi thăm trước rồi, tiểu Đường rất tốt bụng, ở Kinh Hoa thành này ai nấy đều thích, nhưng chỉ có duy nhất một người thù địch với nàng mà thôi.”

“Phù Sinh đường?”

“Trong Phù Sinh đường có một cô nương tên là Lan Nghi, hồi trước làm kỹ nữ, giờ làm tú bà. Lâu nay, Lan Nghi này hay giở thói kiểm chuyện với tiểu Đường. Mặc dù tiểu Đường không so đo ả ta, nhưng Lan Nghi là người rất thù dai.”

Cảnh Phong suy tư một hồi, cười liếc nhìn Thẩm Mi: “Thảo nào, thì ra là phép khích tướng.”

Thẩm tiểu Mi hăng hái bưng bưng lên, nhìn chằm chằm Cảnh Phong hỏi: “Chàng nghĩ xem, cách này của ta có ổn không?”

Cảnh Phong nghĩ nghĩ: “Trên đời này, sợ là không ai có thể lừa gạt được Đại ca đâu. Cho dù cách này của nàng có thất bại, bị hấn lật tẩy, hấn cũng không thể làm gì được.” Nói xong, vươn tay kéo Thẩm Mi ôm lại gần “Mấy ngày nay nàng ngày đêm thâm tính toán, không ngờ cũng nghĩ ra được một cách không tệ lắm.”

Thẩm Mi nói: “Cũng chỉ là khổ nhục kế mà thôi, điểm yếu của Đại ca không phải là tiểu Đường sao...”

Cảnh Phong giương mi: “Xưa nay nàng quen nhân rồi không nghiêm túc, ta thật không ngờ, nàng lại để tâm đối với Đại ca như vậy.”

Thẩm Mi cả kinh: “Không lẽ dấm chua của Đại ca chàng mà chàng cũng muốn ăn nữa sao?”

Cảnh Phong dịu dàng cười cười, cũng không trả lời lại.

Thẩm Mi vươn móng vuốt ra vỗ vỗ lên ngực của hấn. Qua một hồi sau, thu nét mặt cười đùa lại, nghiêm trang nói: “Nói đến mới nói, so với chàng, Anh Cảnh Hiên chắc chắn xấu xa bại hoại hơn nhiều. Nhưng nếu hỏi cả đời này của Thẩm Mi ta có những đại ân nhân nào, hấn là người đầu tiên phải nói đến. Mặc dù ta làm người không theo khuôn mẫu sáo rỗng, để ý đến ba chuyện vật vãn như có ân phải báo gì đó, nhưng ta cũng hiểu được.”

Đúng vậy. Năm ngoái, Cảnh Phong rơi xuống vực thẳm, Thẩm Mi ngắt đi tỉnh lại, lòng như tro tàn, hoàn toàn tuyệt vọng.

Sau đó, vẫn là Anh Cảnh Hiên đã cứu được Cảnh Phong. Biết được hai người Cảnh - Thẩm chỉ muốn sống một cuộc sống phu thê bình thường, nên hấn đem Cảnh Phong đang bị trọng thương đến Giang Châu, rời xa Vinh Kinh thành, bản thân mình cũng vứt bỏ đi toàn bộ giang sơn.

Cảnh Phong nghe xong, gối đầu lên cánh tay, ánh mắt lảng lảng nhìn lên đỉnh phòng: “Cả đời của Đại ca gánh vác trách nhiệm quá nặng. Ta và nàng đều thiếu hấn rất nhiều.”

Thẩm Mi suy nghĩ một lát, lại nói: “Chàng còn nhớ không, ở trận chiến vừa rồi, chúng ta đang ở Giang Châu thì nhận được thư của Tư Không. Trong thư có nói, hôm nay tiểu Sát đã biết kêu nương rồi. Đại ca xem thư, ngoài mặt thì không thể hiện gì khác biệt. Nhưng hôm đó, cả đêm hấn cũng không ngủ được.”

Cảnh Phong cười nhẹ: “Có lẽ là vì hấn nghĩ mình đã phụ bạc tiểu Đường cô nương quá nhiều chắc.”

“Chắc thế. Đại ca tuy xấu xa vô hạn, nhưng là một người rất có trách nhiệm.”

“Ta nghe chàng kể lại, trước đây hấn cũng đã từng chia ly với tiểu Đường một thời gian. Lúc đó giữa hai người đã phát sinh tình cảm, Đại ca bỏ đi chỉ vì trong lòng hấn, trách nhiệm nặng nề hơn, quan trọng hơn.”

“Lần này lại không giống như vậy. Tiểu Đường đã là thê tử của hấn, lại một thân một mình cô độc lẻ loi ở lại Nam Tuấn quốc, mang thai 10 tháng, sinh ra và nuôi nấng một đứa con trai cho hấn. Giữa hấn và tiểu Đường, không những chỉ là tình, mà còn là trách nhiệm.”

“Đại ca là người xem trọng trách nhiệm như vậy, nhưng từ đầu đến cuối lại phụ lòng tiểu Đường. Hèn chi tuy hấn mặt dày, đầu óc thông minh đến thế mà lại không biết phải đối mặt với tiểu Đường như thế nào.”

Cảnh Phong liếc mắt thấy Thẩm Mi càng nói càng hăng hái, không nhịn được cười nói: “Thế cho nên nàng muốn mang tiểu Đường cô nương đến Phù Sinh đường, để Đại ca lo lắng không yên, kích thích hấn, như thế...”

“Ta tính như vậy đó!” Thẩm Mi nói đến chỗ hứng chí, không kiềm được bắm vú như muốn leo lên trên người Cảnh Phong “Mấy ngày nữa ta sẽ đi tìm tiểu Đường, cùng nàng đi đến Phù Sinh đường. Đến lúc đó, chàng và Đại ca cũng đừng có dịch dung nữa, cứ đi theo hai người bọn ta, ta... ơ...ơ...”

Nói chưa xong miệng đã bị lấp kín. Cảnh Phong đỡ lấy gáy của nàng, đầu lưỡi như linh xà tách hàm nàng ra, thâm nhập vào càn quét.

Rằng môi đây đưa, hơi thở càng lúc càng gấp. Cảnh Phong xoay người đặt Thắm Mi dưới thân, bàn tay thám hiểm bên trong lớp áo của nàng.

Thắm Mi sững sốt, cả kinh, vội nói: “Chàng đừng sốt ruột!”

Cảnh Phong không để ý gì đến lời nói của nàng, chỉ thản nhiên đáp lại một câu: “Muốn nàng!” Nói xong, lại dùng đầu gối tách hai chân của nàng ra.

Thắm Mi vội vàng kéo tấm mền lại ngăn giữa hai người, tranh thủ nói tiếp: “Chàng đừng sốt ruột, ta còn một chuyện quan trọng hơn muốn bàn với chàng mà.”

Cảnh Phong ngừng lại.

Thắm Mi ngượng ngùng cười: “Hồi nãy khi ta nói chuyện với chàng, thấy chàng đã có chút phản ứng, sau cọ cọ trên người chàng vài cái, quả nhiên, chàng chịu không nổi muốn bốc lửa ngay, không lẽ giờ định lực của chàng kém như thế, một chút khiêu khích nhỏ cũng chịu không nổi...”

Không đợi nàng nói xong, Cảnh Phong không kiên nhẫn giật chiếc mền che trước ngực nàng ra, tiếp tục động tác dở dang lúc nãy.

Thắm Mi lại nói: “Hoặc là như ta đã đoán, chàng thấy tiểu Sất đã được một tuổi, không cam lòng thua kém Đại ca chàng, nên chàng mới vội vàng vàng, cũng muốn cùng ta tạo ra một thằng nhóc? Thật ra chàng cũng không cần phải quýnh quýnh như vậy, hôm qua ta đã tính sơ rồi, ngày Năm tháng sau là thời cơ tốt. Thật ra, nếu chàng muốn hàng đêm cố gắng, ta cũng không ngại đâu, không biết tối nay có thể đổi tư thế mới không...”

Mấy ngày sau, mưa rơi xuống báo hiệu mùa Thu đã chấm dứt.

Thư tiểu Đường chuẩn bị đầu đó xong xuôi, đeo chiếc túi vải bố nhỏ xéo xéo sau lưng, dẫn Thắm Mi đi về phía Phù Sinh đường.

Trên đường đi, Thắm tiểu Mi ra vẻ biết ơn, nói: “Nếu không có A Đường muội muội chịu dẫn đường, dựa vào hiểu biết về đường sá của kẻ hèn này, không biết phải đi lạc trong Kinh Hoa thành rộng lớn mất bao lâu.”

Thư Đường hiền hậu gục gặt đầu: “Tư vị bị thất lạc thân nhân khổ sở biết bao nhiêu, hy vọng Thắm Phong tiểu ca có thể tìm được muội muội của mình.”

Thắm Mi gấp quạt lại, chấp tay nói: “Hy vọng sẽ được may mắn như A Đường muội muội nói.”

Thư Đường do dự một lát, nói tiếp: “Thắm Phong tiểu ca, lúc chúng ta tìm người, nên nhanh nhanh một chút. Trong Phù Sinh đường, có người... có người có quan hệ không tốt mấy với ta.”

Thắm Mi nghe xong, đương nhiên là liên tục gạt gù vâng dạ, nhưng trong lòng lại tính toán chủ ý khác.

Hai người vòng qua đầu đường, chỗ ngã tư liền có hai vị công tử xuất hiện.

Dung mạo của cả hai vị công tử đều như được chạm trổ điêu khắc tinh tế, chợt nhìn còn tưởng là thần tiên giáng thế.

Vân vĩ lang xoay xoay cây quạt trong tay, nhíu mày lại: “Rốt cuộc nàng ấy muốn làm gì vậy?”

Tuy ngoài miệng hỏi như thế, nhưng trong đầu đã đoán được bảy tám phần.

Cảnh Phong liếc hẩn một cái, chỉ nói: “Cùng đi theo xem đi.”

Thắm Mi nói, muội muội của nàng tên là Thắm tiểu Hiên. Tất nhiên là làm gì có nhân vật Thắm tiểu Hiên nào trong Phù Sinh đường.

Thắm Mi ra vẻ sầu não, lôi kéo Thư Đường muốn mượn rượu giải sầu. Nhưng tửu lượng của nàng vốn không tệ, uống được hai, ba chén phải bắt đầu giả say, ói ra một bụng mật xanh mật vàng, nói là đã tìm khắp Đại Giang Nam Bắc mà vẫn không tìm ra Tiểu Hiên Hiên.

Ban đầu Thư tiểu Đường còn kiên nhẫn an ủi, sau đó “Thắm Phong tiểu ca” kia hoàn toàn mất kèm chế, xóc lên bàn rượu của người ta, dọa khách làng chơi và kỹ nữ chạy mất dạng.

Tú bà Lan Nghi của Phù Sinh đứng trên lầu hai nhìn xuống, thấy người đi cùng “Thẩm Phong tiểu ca” lại là Thư Đường, trong lòng nảy sinh một kế.

Hai năm nay, Thư tiểu Đường đâu còn như xưa, không thể kiếm chuyện đụng chạm gì đến nàng nữa. Nhưng giờ, Thư Đường tự nạp mạng lên tới cửa, còn quấy phá Phù Sinh đường, vậy thì đừng trách Lan Nghi nàng.

Lan Nghi hắng giọng hai tiếng, một bầy đầu trâu mặt ngựa đánh thuê từ bên trong Phù Sinh đường ào ra. “Thẩm Phong tiểu ca” đột nhiên tỉnh táo lại, nắm cổ tay Thư Đường bỏ chạy. Nhưng nàng không biết đường, người ta chạy trốn đều chạy ra ngoài cửa, còn nàng lại cứ nhằm vào bên trong Phù Sinh đường mà chạy vào. Bọn người đánh thuê bị hành động này của nàng làm cho đầu óc hồ đồ, nhất thời không thể đuổi kịp.

Hai người chạy trốn tới hậu viện, thấy bọn đánh thuê đã rượt theo đến. Thẩm Mi lại bày ra vẻ mặt gấp gáp trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, khoa trương nói với Thư Đường đang hoang mang rối loạn: “A Đường muội, chúng ta trốn như vậy cũng không phải cách tốt.”

Thư Đường vô cùng sốt ruột hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Mặc dù ta cũng biết chút công phu, nhưng ta đánh không lại bọn họ.”

Thẩm Mi nhìn nhìn khắp nơi xung quanh, quyết định thật nhanh nói: “Như vậy đi, tạm thời ta sẽ đánh lạc hướng bọn họ, người mau chạy đi tìm một chỗ nào đó nấp thật kỹ. Đợi đến đêm, người bơi mặt mày lem luốc rồi lên chuồn ra.”

Nói xong, liền bỏ tay Thư Đường ra, khua chân lên chạy về một hướng khác trốn mất dạng.

Tất nhiên Thẩm tiểu Mi không thể đánh lạc hướng bọn đánh thuê, Thư Đường đứng chờ ra tại chỗ nửa khắc, trong vườn hoa đã lập lòe xuất hiện vài bóng hắc y nhân.

Hắc y nhân liếc mắt thấy Thư Đường còn đang ơ à à kêu la, bèn hè nhau tất cả cùng xông lên. Nhưng vào lúc này, chỉ thấy một bóng người nhanh như sấm chớp vung quạt lên gạt đi lưỡi đao của một tên trong số bọn chúng.

Lưỡi dao nhỏ ở đầu quạt xoay chuyển vài vòng, mượn lực bay ra, không đợi những tên hắc y nhân khác kịp phản ứng, đã đâm trúng người bọn chúng.

Người nọ thu quạt lại, giọng thản nhiên quát: “Cút đi!”

Bọn hắc y nhân đều là người biết thời thế, vội ù té chạy mất. Trong vườn lại tĩnh lặng như cũ.

Thư Đường kinh ngạc nhìn thân ảnh trước mặt, bóng dáng thon dài cao ngất trong bộ trường sam màu nguyệt bạch, tuy tận mắt trông thấy nhưng cũng không thể tin nổi.

Chỉ sợ đây là một giấc mộng, vì thế nàng thở thật nhẹ, sợ giấc mộng bị quấy nhiễu, người lại tan biến mất.

Sau một lúc lâu, hai người đều không nói gì. Khoảng cách trước mặt tựa như sáu năm qua, rốt cuộc cũng không thể đoàn tụ sum vầy.

Thư Đường thật cẩn thận đi từng bước về phía trước, nhẹ nhàng kêu lên: “Vân, Vân quan nhân?”

“Vân quan nhân, là chàng sao?”

Người trước mặt đột nhiên nở một nụ cười nhẹ. Thanh âm như vang vọng lại từ xa xưa, lại vẫn quen thuộc như cũ.

“Sáu năm trước cũng như thế này. Khi đó, Hồ Thông dẫn theo một đám tay chân cản đường chúng ta lại. Nàng nói nàng sẽ bảo vệ ta, ta lại lừa nàng, nói ta không biết võ công. Sau đó... đánh nàng ngất xỉu, dùng cách tương tự đuổi bọn người xấu ấy đi. Kết quả là, ngày ấy sau khi bọn chúng đi khỏi, nàng lại vẫn ngủ say sưa.”

“Lúc đó, ta ôm nàng ngồi trên đồng rơm, đột nhiên nhớ tới chuyện ngày xưa, lúc đó nàng hỏi ta có phải muốn cưới tiểu nương tử hay không. Hồi xưa nàng không như hiện tại, thật là một tiểu nha đầu to gan, còn hôn ta một cái. Cho nên sáu năm về trước, ta đã nghĩ, là Ông trời để ta gặp lại nàng, để ta đòi lại nợ nần

lúc trước. Cho nên lúc đó ta nhất thời nổi hứng muốn chọc ghẹo nàng, liền... liền thừa dịp nàng ngủ say, hôn lại nàng một chút, xem như trả lại cho nàng.”

“Không ngờ, nếu có duyên phận với nhau, một khi đã bắt đầu sẽ dây dưa không rõ mãi...”

Vân Trầm Nhã nói xong, xoay người lại, không biết giải thích như thế nào nên nói năng có chút lộn xộn.

“Không có ai tên là Thẩm Phong tiểu ca cả. Nàng ấy là Thẩm Mi, là đệ muội của ta. Những chuyện xảy ra hôm nay...cũng là... cũng là do nàng ấy sắp xếp. Mặc dù ta có thể nhìn ra mưu mẹo của nàng ấy, nhưng... Thật ra nàng ấy cũng chỉ là vì nghĩ tốt cho ta, biết ta không biết đối mặt với nàng như thế nào, nên dùng cách này để khích ta ra mặt. Đúng rồi, Cảnh Phong cũng đã đến đây, hân khỏe lắm. Ta thấy hai người bọn họ bên nhau, thật...rất nhớ nàng, ta...”

Thư Đường ngậy người. Nàng lại bước về phía trước từng bước: “Ta cũng rất nhớ Vân quan nhân, nhưng lại sợ người phương Bắc gây phiền toái cho chàng, nên không dám viết thư cho chàng, chàng đừng giận ta.”

Vân Trầm Nhã lắc đầu: “Không giận.”

Thật ra bọn họ cũng giống như nhau, vẫn lo lắng cho đối phương, cũng chưa bao giờ giận đối phương.

Có rất nhiều điều muốn nói, lại không biết nói như thế nào. Thư Đường vội vàng kể: “Vân quan nhân, ừm, Mãng Tây Cẩu Trắng lớn hơn trước rất nhiều, giờ bọn chúng đã biết canh nhà giúp cha ta, mỗi ngày ta ra ngoài đều yên tâm trong lòng hơn.”

“Ừ.”

“Tết năm ngoái, hai con thỏ màu tro đã chết rồi. Đại phu nói thỏ xám tro tuổi thọ ngắn, chỉ có thể sống được năm năm thôi. Nhưng cuối cùng ta cũng đã đặt được tên cho bọn chúng, một con tên là A Bụi, một con tên là A Trảo.” (Tạm dịch: bụi là màu xám tro, trảo là chân. Tên hai con gộp lại thành: thỏ chân xám tro.)

“Ừ.”

“Vân quan nhân, ta, ta đã sinh được một đứa con trai cho chàng. Ta không biết đặt tên là gì, nhưng nhớ lúc trước chàng hay nhắc đến công tử vô sắc, cho nên gọi hắn là Vân Vô Sắc. Sau đó cha ta nói, chi bằng thay dùng chữ Sắt, ý nghĩa là có thể được cả đời an vui.”

Lúc Thư Đường nói những lời này, hai mắt cổ mở lớn, nước mắt nhỏ giọt giọt chảy xuống từ hốc mắt, nhưng nàng không hề chớp mắt lấy một cái.

Vì sợ chớp mắt một cái lại xa cách nhau lần nữa, kẻ nơi chân trời, người nơi góc bể.

Vân Trầm Nhã nghe xong, lại trầm mặc. Qua một lúc sau, hắn cúi đầu nói: “Vân Vô Sắt, tên này hay lắm, hay lắm.”

Thư Đường bước lên phía trước thêm vài bước nữa: “Vân quan nhân, tiểu Sắt đã biết kêu nương rồi, biết nói một vài từ đơn giản, nhưng hắn không biết kêu cha. Ta, bọn ta, từ trước đến nay đều... chờ chàng.”

Vân Trầm Nhã nghe đến đó, đột nhiên ngẩng đầu lên. Trong mắt ươn ướt, hàng mi dày lay động, nước mắt từng giọt chảy xuống, đọng lại trên mu bàn tay.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại.

Gió miền Nam dìu dìu thổi qua, mang theo rất nhiều chuyện cũ xa xưa, dừng lại trên mảnh đất trần ai này.

Khóe miệng Vân Trầm Nhã nở một nụ cười cực nhạt cực nhẹ, tựa như tất cả mọi việc đều đã qua.

Mở mắt ra lại là Vân vĩ lang trước kia, vẻ mặt điềm nhiên vững chãi, ngông nghênh tùy tiện: “Tiểu Đường muội, ta đã trở về, sẽ không đi nữa...”

88. Chương 88 (hết)

Con ngõ nhỏ Đường Hoa vẫn y như xưa. Cây Ngô Đồng già đi một chút, hoa Hải Đường mùa Thu nở rộ như mây.

Vân Trầm Nhã theo Thư Đường về nhà.

Trước cửa khách điểm Thư gia vắng lặng, bên trong vọng ra tiếng xôn xao. Vân vĩ lang sững sốt, theo bản năng né qua một bên, sau đó hần đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn hai con chó ngao trắng nhào tới mừng.

Sao lại phải tránh né chứ? Dù sao, lần này, hần thực sự đã trở lại, không bao giờ đi nữa.

Măng Tây Cải Trắng thuận lợi bỏ nhào vào người Lang chủ tử, ăng ăng kêu to, quấy đuôi mừng rối rít.

Vân Trầm Nhã cười vươn tay tính sờ đầu bọn chúng, nhưng bàn tay gơ lên đến giữa không trung thì dừng lại.

Sau đuôi Măng Tây Cải Trắng là một thân ảnh thấp bé. Hần tập tễnh bước tới, đôi mắt sâu như hồ, ngây người nhìn Vân Trầm Nhã.

Vân vĩ lang há miệng ngậm miệng mấy lần, cuối cùng mới khàn khàn giọng kêu lên được một tiếng: “... A Sắt?”

Tiểu Sắt nhìn chăm chăm sói, một lát sau, đột nhiên hần quay đầu đi, chạy đến bên chân Thư Đường, giang hai tay ra, thanh âm trong vắt giòn tan nói: “Mẫu thân, ôm.”

Thư Đường ngồi xuống, ôm tiểu Sắt đến trước mặt sói.

Nàng cúi đầu mím môi, ý cười nơi khóe miệng có chút thật thà, có chút thẹn thùng. Sau đó nàng nói: “A Sắt, đây là... cha ngươi.”

Vân Trầm Nhã chưa bao giờ hồi hộp như vậy, ngay cả thở cũng thở rất nhẹ, sợ thở mạnh sẽ dọa sói con của hần, khiến sói con ghét bỏ hần.

Thế nhưng Vân Vô Sắt rốt cuộc vẫn là sói con. Hần nghiêng đầu nhìn chòng chọc sói một hồi lâu, cuối cùng thật cẩn thận vươn tay sờ lên mắt sói, sờ lên miệng sói..

Thư tiểu Đường nhẹ giọng nói bên tai Vân Vô Sắt: “A Sắt, kêu cha đi!”

Nhưng Vân Vô Sắt chỉ trợn to mắt nhìn sói một cách kinh ngạc.

Qua một lát sau, hần mở bàn tay ra, như muốn đòi tín vật nhận người thân, chìa đến trước mặt Vân Trầm Nhã.

Tim Vân vĩ lang đập dồn dập như trống. Hần chưa từng tiếp xúc với tiểu oa nhi bao giờ, lần đầu ra trận, lại là sói con vốn trí tuệ hơn người của mình.

Sói nhìn nhìn khắp nơi, ánh mắt cuối cùng ngừng lại ở chiếc túi gấm đeo bên hông.

Chiếc túi gấm này hần đã đeo nhiều năm. Không ai biết bên trong đựng cái gì. Chỉ vì Thừa Hiên đế của Anh Triều quốc giữ gìn cẩn thận như bảo bối, nên không ít người cho rằng nó là vật báu vô giá.

Khi sói cởi túi gấm xuống còn có chút tiếc rẻ. Hần ướm thử túi gấm lên bên hông sói con, cảm thấy hơi bị lớn quá so với thân hình của sói con, bèn mở túi lấy ra một chiếc hầu bao nhỏ hơn bên trong.

Thư tiểu Đường thấy hầu bao liền ngây cả người. Đây là chiếc hầu bao nàng tự tay may sáu năm về trước.

Chuyện trước kia đã bao lâu rồi? Lâu đến nỗi nàng cũng đã quên mất.

Khi đó, bọn họ mới quen biết nhau không bao lâu. Sói vẫn còn là người tâm ngoan thủ lạt, ngoài mặt gạt tiểu Đường muội đi xin bùa bình an cho mình, thực tế lại âm mưu đặt thuốc nổ ở khách điểm Thư gia.

Nhưng tiểu Đường muội vẫn thật thà dậy sớm đi xin bùa bình an cho Vân Trầm Nhã, còn tự tay may thêm một hầu bao, tặng hết cho Vân quan nhân của nàng.

Thủ công may hầu bao vụng về thô sơ, bùa bình an cũng không nhất định sẽ linh nghiệm. Lúc đó hần chưa động tình, nàng cũng chưa động tâm. Nhưng không hiểu sao, bùa bình an này vẫn được Vân Trầm Nhã đặt trong túi gấm, kè kè mang theo bên người.

Đã nhiều năm qua, trong lòng hần ẩn giấu tình cảm sâu đậm mà không lời nói nào có thể giải thích hết, vĩnh hằng như vàng nhật nguyệt.

Tiểu Sắt tò mò tiếp lấy hầu bao, lật trái lật phải xem, điệu bộ vô cùng thích thú. Giây lát sau, hần học theo sói, đeo hầu bao lên thắt lưng, nhưng vì còn nhỏ, bàn tay tí hon vụng về lỏng ngóng mãi mà cũng không cài được.

Sói con ngẩng đầu, bắt lực nhìn sói cha, chỉ chỉ vào hầu bao, giọng non nớt giòn giã hô lên một tiếng: “Cha...”

Rất lâu, rất lâu sau này, sói thường nói với Thư tiểu Đường: “Năm đó lần đầu tiên tiểu sói gọi ta là cha, ta thấy khóe miệng của hần khẽ lệch một bên, cười trông hư hỏng vô cùng. Lúc đó ta nghĩ, sau này thằng nhãi con này nhất định là tên trướng thối, rất giỏi giả bộ...”

Nói xong, sói lại đắm chìm vào hồi ức, suy tư một hồi, lại mừng khắp khởi cười thêm một câu: “Nhưng như vậy cũng tốt, da mặt dày, không bị thiệt thòi, còn có thể ăn hiếp người khác.”

Có điều là chỉ một năm sau, Vân Vô Sắt quả thật đã có thể ăn hiếp người khác.

Nhưng hần cứ giả vờ giả vịt khiến hàng xóm láng giềng ai nấy đều vô cùng yêu thích hần.

Còn Vân vĩ lang thì sao?

Vân vĩ lang khi thì ở tửu quán, khi thì ở khách điểm, khi thì cùng Thư Đường ủ rượu, lúc rảnh rỗi ngồi trên chiếc ghế trúc trong viện sưởi nắng, thỉnh thoảng truyền thụ vài chiêu hại người cho sói con.

Kinh Hoa thành lại có thêm một cảnh tượng...

Có một đôi phụ tử, lớn nhỏ gì dung mạo cũng đều giống như thần tiên. Cả hai thường đi dạo trên đường cái, nhàn nhã thảnh thơi, vui vẻ hơn hờ.

Sau đó, đôi phụ tử dần dần thay đổi. Người lớn vẫn cao ngất như trước, nhưng người nhỏ mỗi ngày một cao lớn hơn. Hai người mỗi người một cây quạt, nhìn ngấm xung quanh, chỉ chỉ trỏ trỏ, quả thật là phong lưu vô cùng.

Đương nhiên, có khi còn có một cô nương đi cùng. Cô nương này dung mạo rất xinh đẹp, trên mi tâm có một nốt ruồi son, khóe mắt có một nốt ruồi đen nhỏ, lúc cười lộ lên trông y hệt một con thỏ thật thà phúc hậu.

Ai nói trời sinh sói và thỏ là kẻ thù của nhau?

Trong phố phường của Nam Tuấn quốc lưu truyền một câu chuyện như vậy.

Kể rằng nhà họ Thư có một con thỏ, gả cho một con sói thành tinh có ba cái đuôi to họ Vân. Bọn họ trải qua mấy lần hợp hợp tan tan, sau này sinh được một con sói con, lại sinh thêm mấy con sói con khác. Mười năm sau, sói tìm thức ăn cho thỏ, chiếu cố bảo bọc thỏ suốt đời bình an và hạnh phúc.

Đúng vậy, bọn họ sống bên nhau bình an và hạnh phúc rất nhiều, rất nhiều năm sau.

Nhiều năm như vậy, nếu muốn đơn cử một ví dụ để kể, vậy kể lại mùa xuân năm đó khi Trường Dương đế lên kế vị ở Nam Tuấn Quốc đi.

Cuối mùa xuân niên hiệu Trường Dương đế, sói con đã hơn ba tuổi, có thể chạy có thể nhảy. Cảnh Phong và Thẩm tiểu Mi ôm một cặp khuê nữ đến Nam Tuấn quốc khoe với ca ca và tẩu tẩu.

Vì thế bốn người cùng nhau ẩm rượu bên ban công.

Dưới ban công là một hồ nước đang tỏa sương mù dày đặc.

Rượu qua ba tuần, kể lại chuyện năm xưa. Cảnh Phong đề cập đến tấm mộc bài ước nguyện, đùa nói ước nguyện năm xưa nay đã thành hiện thực, Anh Cảnh Hiền cười được thê tử hiện thực, Anh Cảnh Phong cười phải thê tử hư hỏng.

Vân vĩ lang lại mặt dày lấy từ trong người ra một tấm mộc bài, mặt trái viết “Nguyện gia huynh trường an, thê vô can qua”.

Nhìn tấm mộc bài này, nhớ lại năm xưa gió lửa sát phạt, sinh tử ly hợp, bốn người đều trầm mặc.

Một lát sau, vẫn là Thẩm tiểu Mi lên tiếng phá tan yên lặng trước.

“Nam Tuấn quốc cũng có tục lệ viết mộc bài ước nguyện, nhưng quy củ khác với Vĩnh Kinh thành, phu thê hai người có thể cùng viết lên một mặt, nếu có con, đứa con đó sẽ viết lên mặt còn lại. Lần trước ta và Cảnh Phong đến đây cũng đã thử qua một lần rồi, ước xong cũng buộc lên cành cây.”

Thế là Vân Trầm Nhã nghĩ, nếu lời ước trên tấm mộc bài linh nghiệm như vậy, chi bằng mang theo tiểu Đường muội và sói con đi thử xem.

Một nhà ba người lên đường đến nơi ước nguyện, Thư tiểu Đường hỏi Vân Trầm Nhã, không biết Cảnh Phong và Thẩm Mi đã ước cái gì?

Vân vĩ lang cười rộ lên, vẻ mặt như chả có gì quan trọng, nói, tám phần là vạn thủy thiên sơn, tuế nguyệt trường cửu gì đó.

Trước khi ba người viết ước nguyện, sói cha mua cho sói con một cây quạt. Sói cha phe phẩy quạt, sói con thông minh cũng bắt chước phe phẩy quạt theo.

Sói cha cười nói, tiểu tử ngươi đúng là chân truyền của cha ngươi a.

Hai mặt của mộc bài ước nguyện, sói cha viết giúp sói con lên một mặt, mặt còn lại Thư Đường viết cho bản thân mình và Vân Trầm Nhã.

Viết xong buộc lên ngọn cây, thế là công đức viên mãn.

Ngày đó dưới ánh chiều hoàng hôn, chân trời đỏ rực như hoa Hải Đường đang lặn lẽ nở rộ.

Xa xa là thân ảnh của ba người đi bên nhau.

Vân vĩ lang đi bên trái, Thư thả đi bên phải, chính giữa là sói con. Hắn giống hệt cha mình, phe phẩy quạt, khoe miệng nở nụ cười, nhàn nhã vô cùng, vui vẻ vô cùng.

Sau lưng bọn họ, ánh sáng cuối ngày soi lên hai mặt của tấm mộc bài, đung đưa lay động trong gió.

Kỳ quái là trên tấm mộc bài, một mặt nét chữ cứng cáp tiêu sái, một mặt nét chữ gần gũi gọn gàng, cùng viết bốn chữ giống y nhau.

Công tử vô sắc.

Đây là nguyện vọng cả đời của Vân Trầm Nhã.

Hết

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sac-cong-tu>